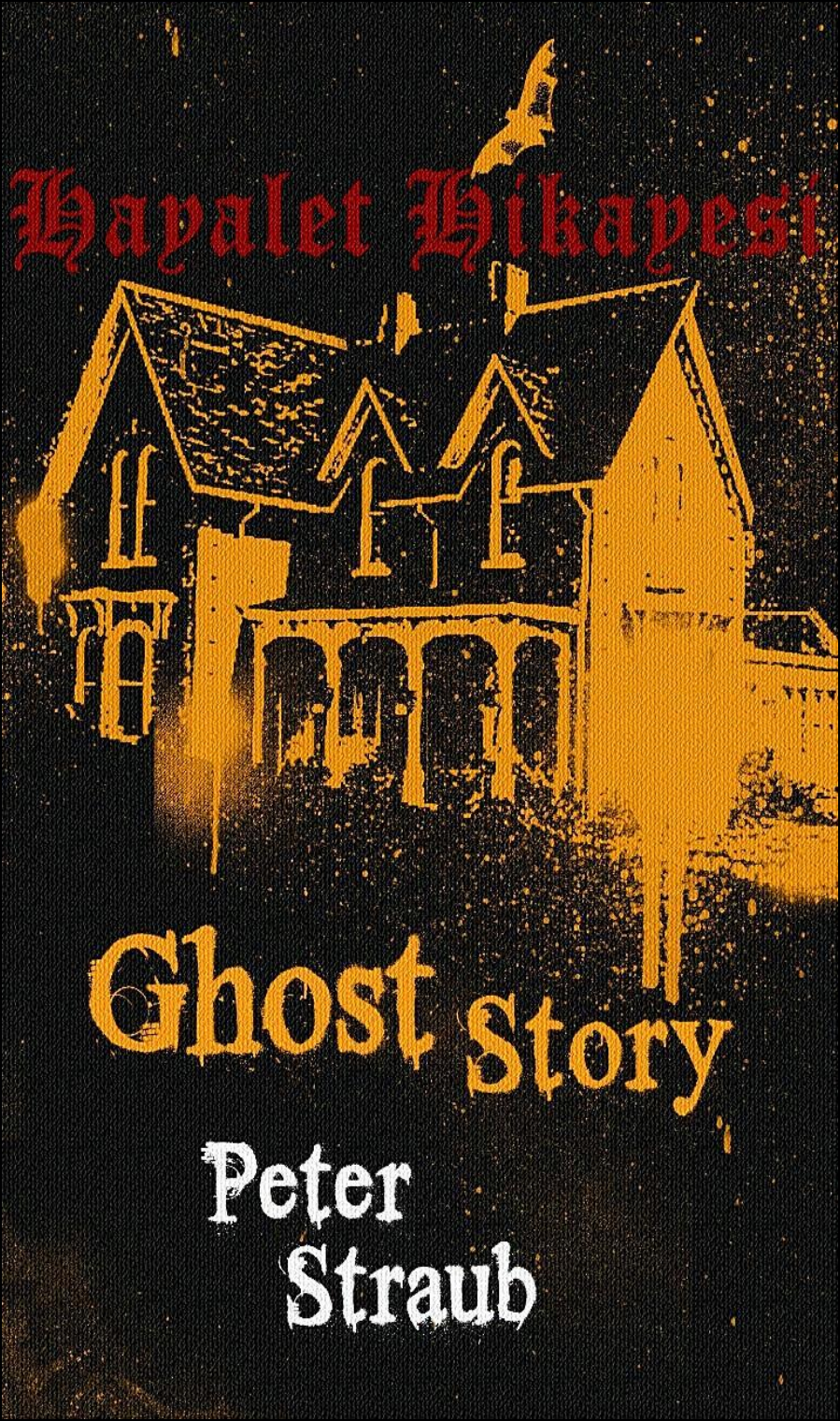
Hayalet Hikayesi

Ghost Story

Peter Straub

PETER STRAUB

HAYALET HİKAYESİ

GHOST STORY

Peter Straub

HAYALET HİKÂYESİ

Çeviren: Gökçe Ateş Aytuğ

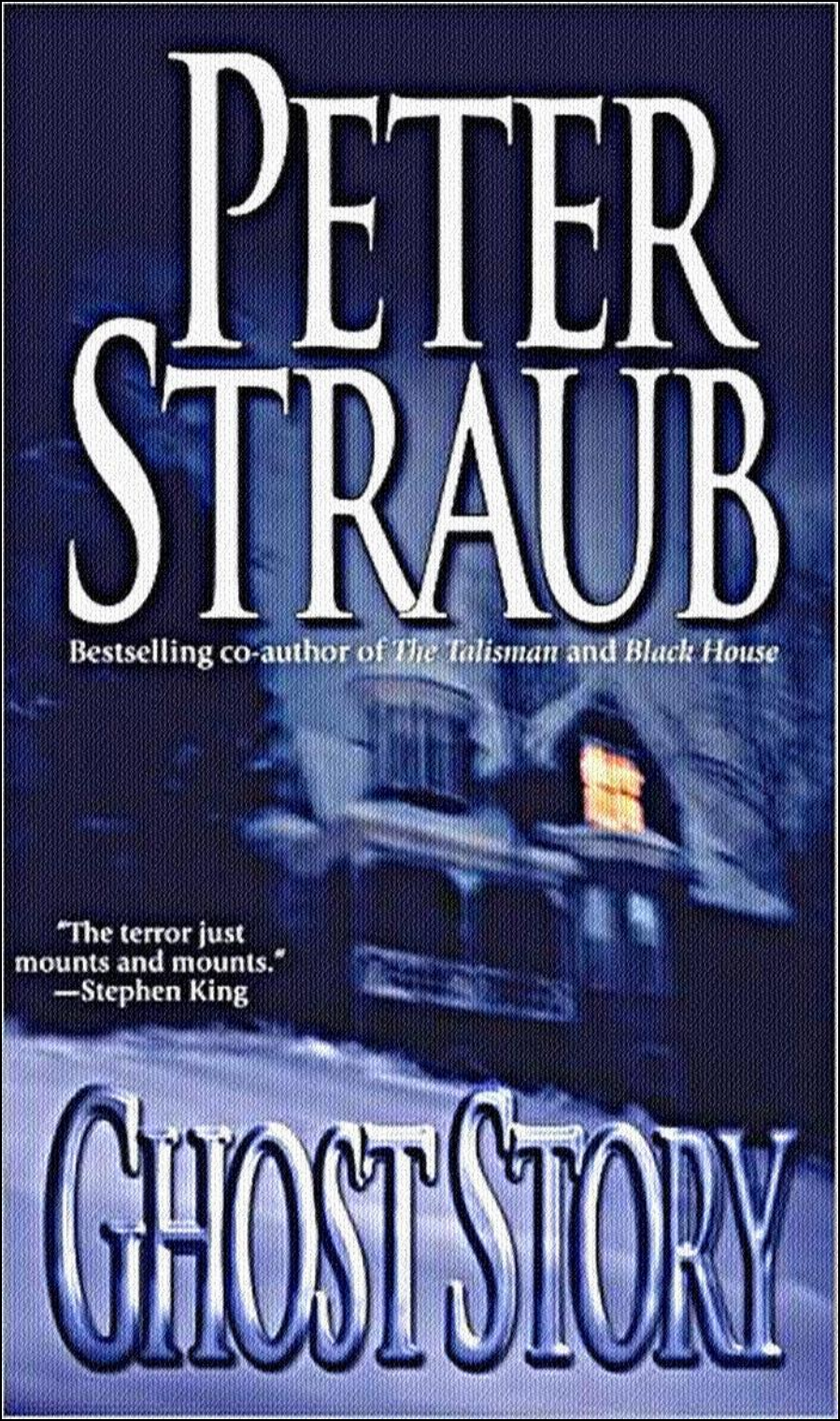
GİRİŞ

Güneye Yolculuk

PETER STRAUB

Bestselling co-author of *The Talisman* and *Black House*

"The terror just mounts and mounts."
—Stephen King

GHOST STORY

1

Bugüne kadar yaptığın en kötü şey neydi? Onu değil, ama bugüne kadar başıma gelen en kötü şeyi anlatacağım size... en korkunç şeyi...

2

Çocuğu Kanada sınırından geçirmekte sorun yaşayacağını düşündüğü için güneye doğru yol aldı; ne zaman karşılarına bir şehir çıksa etrafından dolanıyor, ayrı bir ülke gibi olan isimsiz otoyolları kullanıyordu; yolculuğun kendisi de ayrı bir ülke gibiydi zaten. Tekdüzelik onu hem rahatlatıyor hem de uyarıyordu ve böylece ilk gün yirmi dört saat boyunca durmaksızın yol alabildi. McDonald's ve alkolsüz bira duraklarında yemek yediler: Acıkınca, arabaya servis yapan yerlerin bir iki kilometreden uzak olamayacağını bildiği için, otoyoldan çıkıp paralel anayola giriyordu. Sonra çocuğu uyandırıyor ve ikisi birlikte hamburger ve biberli sosislerini kemiriyorlardı; çocuk onunla ne istediğini söylemek dışında asla konuşmuyor, zamanın çoğunu uyuyarak geçiriyordu. O ilk gece adam plakasını aydınlatan ampulleri anımsadı ve, sonradan bunun gereksiz olduğu anlaşılacaksa da, otoyoldan çı-

kıp karanlık bir köy yoluna girdi ve ampulleri söküp bir tarlaya fırlatmasına yetecek kadar uzağa gitti. Sonra yolun kenarından avuç dolusu çamur alıp plakanın üzerini sıvadı. Ellerini pantolonuna sildi, şoför mahalline doğru gitti ve kapıyı açtı. Çocuk koltuğa sırtüstü uzanmış, ağzı kapalı uyuyordu. Tamamen sakinleşmiş görünüyordu. Adam ise ona ne yapmak zorunda kalacağını bilmiyordu hâlâ.

Batı Virginia'da ani bir sarsıntıyla kendine geldi ve birkaç saniyedir arabayı uykusunda kullanıyor olduğunu fark etti. "Kenara çekip biraz kestireceğiz." Clarksburg'ün dışındaki otoyoldan çıkıp şehir yoluna girdi ve gökyüzünde, üzerinde beyaz harflerle PIONNER VILLAGE yazan dönen bir kırmızı tabela görünceye kadar yola devam etti. Gözlerini yalnızca iradesini kullanarak açık tutuyordu. Şuuru pek iyi durumda değildi: Gözyaşları gözlerinin hemen arkasında asılıydı sanki ve çok yakında istemdışı ağlamaya başlayacaktı. Alışveriş merkezinin kocaman otoparkına gelince girişin en uzak noktasına doğru gitti ve arabayı, arkasını tel örgülere vererek park etti. Arkasında -Altın Tavuk kamyonları için— sergilenmek üzere plastik hayvan maketleri yapan kare şeklinde, kiremitten bir fabrika vardı. Fabrikanın asfalt avlusunun yarısı devasa plastik tavuk ve ineklerle doluydu. Ortalarında devasa mavi bir öküz duruyordu. Tavuklar henüz bitmemişti, ineklerden daha büyük ve bembeyazlardı.

Önünde, arazinin boş kısmı, onun ötesinde de sıralar halinde park edilmiş yığınla araba ve alışveriş merkezinin bir dizi alçak, kumtaşı renginde binası vardı.

"Büyük tavuklara bakabilir miyiz?" diye sordu kız.

Adam başını hayır anlamında salladı. "Arabadan çıkmayacağız, yalnızca uyuyacağız." Kapıları kilitledi ve camları ka-

padı. Çocuğun sabit, beklentisiz bakışları altında eğilip koltuğun altından bir tomar halat çıkardı. "Ellerini uzat," dedi.

Kız neredeyse gülümseyerek, küçük ellerini uzatıp yumruk yaptı. Adam kızın ellerini tutup birleştirdi ve halatı bileklerine iki kere doladı, düğümledi ve sonra da ayak bileklerini bağladı. Halatın ne kadarının arttığını görünce geri kalanı bir koluyla kavradı ve diğer koluyla da çocuğu sertçe kendine çekti. Sonra halatı ikisine birden dolayıp, ön koltukta olabildiğince uzandıktan sonra son düğümü attı.

Kız adamın üzerindeydi, elleri adamın karnının ortasına, başı göğsüne yaslıydı. Kolayca ve düzenli nefes alıyordu, adamın yaptığından daha fazlasını beklememiş gibiydi sanki. Kontrol panelindeki saat beş buçuğu gösteriyor ve hava yavaş yavaş serinlemeye başlıyordu. Adam bacaklarını öne uzattı, başını koltuğa yasladı ve trafik gürültüsünün arasında uykuya daldı.

Ve sanki hemen uyanıverdi; yüzü ter içinde, çocuğun keskin, yağ kokan saçları burun deliklerindeydi. Hava karanlıktı şimdi; aslında saatlerce uyumuş olmalıydı. Kimse fark etmemişti onları -Clarksburg, Batı Virginia'da bir alışveriş merkezinin otoparkında, uyuyan bedeninize bağlı küçük bir kızla bulunduğunuzu düşünsenize! İnledi, vücudunu yana çevirip kızı uyandırdı. Kız da adam gibi hemen uyanıverdi. Başını geriye atıp dikkatle adama bakmaya başladı. Bakışı korku dolu değil yalnızca keskindi. Adam alelacele düğümleri açtı, halatı vücutlarından çözdü ve işini bitirip dik oturunca boynunun acıdığını hissetti. "Tuvalete gitmek ister misin?" diye sordu kıza.

Kız başını salladı. "Nereye?"

"Arabanın arkasına."

"Burada mı? Park alanının içinde?"

"Dediğimi duydun."

Adam yine kızın neredeyse gülümsediğini sandı. Onun siyah saçlarla çerçevelenmiş küçük, ciddi yüzüne baktı.

"İzin verecek misin?"

"Elinden tutuyor olacağım."

"Bakmayacaksın ama?" İlk kez kaygılı görünüyordu kız.

Adam başını hayır anlamında salladı.

Kız elini kendi tarafındaki kilide götürdü, ama adam başını yine salladı ve kızın bileğini sıkıca kavradı. "Benim tarafımdan çıkacağız," deyip kendi kilidini kaldırarak dışarı çıktı; kızın kemikli bileğini hâlâ sıkıca tutuyordu. Kız kapıya doğru yavaşça yan yan ilerledi -ince, pembe bir kumaştan küçük bir elbise giyen, yedi ya da sekiz yaşında, kısa siyah saçlı bir kız. Çıplak ayaklarında, topuk kısımlarından yıpranmış, soluk mavi bez tenis ayakkabıları vardı. Çocuksu bir edayla, önce çıplak bacaklarından birini indirdi yere, ardından diğerini arabadan aşağı sallamak üzere kımıldandı.

Adam onu fabrikanın çitlerine doğru götürdü. Kız başını arkaya devirip yukarı baktı. "Söz verdin. Bakmayacaksın."

"Bakmayacağım," dedi adam.

Ve bir anlığına bakmadı da, ama kız durup onun yana doğru meyletmesine neden olunca başının geriye dönmesine izin verdi. Bakışları yukarı, çitin ardındaki komik plastik hayvanlara kaydı. Sonra tenine sürtünen bir kumaş -kotonhissetti ve aşağı baktı. Kızın sol kolu öylesine uzanmıştı ki, adamdan olabileceği en uzak noktadaydı o anda. Ucuz pembe elbise belinin üzerine doğru yukarı çekilmişti. O da plastik hayvanlara bakıyordu. Kız işini bitirince, adam, ona bakacağını bildiği için gözlerini kaçırdı. Ayağa kalktı ve adamın

şimdi ne yapması gerektiğini söylemesini bekledi. Adam onu arabaya doğru çekiştirmeye başladı.

"Geçimini sağlamak için ne yapıyorsun?" diye sordu kız.

Adam şaşkınlık içinde yüksek sesli bir kahkaha patlattı: bir kokteyl partisi sorusu! "Hiçbir şey."

"Nereye gidiyoruz? Beni bir yere mi götürüyorsun?"

Adam kapıyı açıp kız arabaya tırmanırken yanında bekledi. "Bir yere," dedi. "Kesinlikle, seni bir yere götürüyorum." Kızın yanına oturdu ve kız kapı tarafındaki koltuğa doğru kaydı.

"Nereye?"

"Gidince göreceğiz."

Adam yine bütün gece boyunca araba kullandı ve kız yine zamanın çoğunu uyuyarak geçirdi; ön camdan dışarıyı izlemek (tıpkı tenis ayakkabılı ve pembe elbiseli bir oyuncak bebek gibi oturarak uyuyordu hep) ve adama tuhaf sorular sormak için uyanıyordu ara sıra. "Polis misin?" diye sormuştu bir keresinde ve bir çıkış tabelası gördükten sonra da, "Co-lumbia ne?" diye sordu.

"Bir şehir."

"New York gibi mi?"

"Evet."

. "Clarksburg gibi mi?"

Adam başını evet anlamında salladı.

"Hep arabada mı uyuyacağız?"

"Hep değil."

"Radyoyu açabilir miyim?"

Adam tamam dedi ve kız öne eğilip radyonun açma düğmesine bastı. Araba statik, aynı anda konuşan iki ya da üç ses tarafından istila edilmişti. Kız başka bir düğmeye bastı ve ko-

lonlardan yine benzer bir kalabalık tıslama püskürdü. "Kanalı değiştir," dedi adam. Kız kaşlarını çatıp, yüzünde ciddi bir konsantrasyon ifadesiyle düğmeyi yavaşça çevirmeye başladı. Birkaç saniye içinde net bir sinyal alabildi: Dolly Parton. "Bunu seviyorum," dedi adama.

Böylece saatler boyunca, country şarkılar ve ritimler arasında güneye doğru yol aldılar; radyo kanalları zayıflayıp değişti; dj'ler ad ve aksan değiştirdi; sponsorlar -sigorta şirketleri, diş macunu, sabun, Dr. Pepper ve Pepsi Cola, sivilce ilacı, cenaze salonları, vazelin, ucuz kol saatleri, alüminyum kaplamalar, kepek şampuanları- birbirini izledi. Ama müzik hep aynı kaldı, büyük ve mahcup bir hikâye, bir tür birbiriyle bağlantısı olmayan ama birbirini tekrarlayan olaylar destanı gibi; kadınların kamyoncular ve kötü kumarbazlarla evlendiği ama boşanana kadar sadık kaldığı ve adamların barlarda oturup baştan çıkarma ve eve dönme planları yaptığı, ve bu kadın ve adamların nasıl tutkuyla bir araya gelip birbirlerinden iğrenerek ayrıldıklarını ve bebekleri için endişelendiklerini anlatan bir destan. Bazen araba çalışmıyor, bazen televizyon bozuluyordu; bazen barlar kapanıyor ve seni ceplerin tersyüz olmuş halde sokağa atıyorlardı. Banal olmayan tek bir şey bile yoktu, klişe olmayan herhangi bir deyiş yoktu, ama çocuk orada halinden memnun oturmuş, Willie Nelson'da uyukluyor, Loretta Lynn'de uyanıyor ve adam bu sonu gelmeyen Amerikan varoşlarının pembe dizisiyle dikkati dağılmış halde yalnızca araba kullanıyordu.

Bir keresinde kıza, "Edward Wanderley diye birini duydun mu hiç?" diye sordu.

Kız cevap vermeyip adama ifadesiz bakışlarla bakmaya devam etti.

"Duydun mu?"

"O kim?"

"Benim amcamdı," dedi adam ve kız ona gülümsedi.

"Peki ya Sears James diye birini duydun mu?"

Başını hayır anlamında salladı kız, hâlâ gülümsüyordu.

"Ricky Hawthorne diye birini?"

Kız yine başını hayır anlamında salladı. Devam etmek anlamsızdı. Kıza bunları neden sorma zahmetine katlanmıştı bilmiyordu. Bu isimleri hiç duymamış bile olabilirdi. Tabii ki hiç duymamıştı.

Güney Carolina'dayken, adam bir otoyol devriyesinin onu takip ettiğini düşündü: Polis arabası yirmi metre geridedeydi ve adam ne yaparsa yapsın mesafeyi koruyordu. Polisin telsiziyle konuştuğunu gördü sanki; anında hızını saatte sekiz kilometre düşürüp şerit değiştirdi, ama polis arabası onu geçmedi. Adam göğsünde ve karnında derin bir titreme hissetti: Polis arabasının ona yaklaştığını, sirenini çalıştırdığını, onu yolun kenarına çekmeye zorladığını canlandırdı gözünde. Sonra sorular başlayacaktı. Saat akşamüstü altıydı ve otoyol epeyce kalabalıktı: Adam kendini trafik boyunca aciz bir halde sürükleniyor gibi hissediyordu, polis arabasındaki her kimse onun merhametine kalmıştı kaderi -aciz ve kapana kısılmış durumdaydı. *Düşünmesi* gerekiyordu. Dümdüz kırsal alan boyunca kilometrelerce uzunluktaki trafik onu açıkça Charleston'a doğru sürüklüyordu: Uzaktaki kenar mahalleler, altında garajı olan can sıkıcı küçük evler yığını her zaman görüş alanındaydı. Adam üzerinde yol aldığı otoyolun numarasını hatırlayamadı. Dikiz aynasından, arkasındaki uzun araba sırasının gerisinde, polis arabasının ardındaki es-

ki bir kamyonun motorunun yanındaki baca benzeri borudan uzun bir siyah duman şeridi çıkardığını görebiliyordu. Polisin yan şeride geçip ona bağırmasından korktu: "Kenara çek!" Ve kızın da bağırdığını hayal edebiliyordu, incecik yüksek sesiyle, "Beni onunla gelmeye zorladı, uyuduğu zaman beni üzerine bağlıyor!" Güney güneşi yüzüne saldırıyor, gözeneklerine işlemeye çalışıyordu sanki. Devriye yan şeride geçti ve arabayı ona doğru sürmeye başladı.

"Aşağılık herif, o senin kızın değil, kim o kız?" Sonra onu bir hücreye kapatacaklar, dövmeye başlayacaklar, derisi morarana kadar düzenli olarak coplayacaklardı... Ama bunların hiçbiri olmadı.

3

Saat sekiz olduktan kısa süre sonra arabayı yolun kenarına çekti. Dar bir kırsal alan yoluydu burası, kenarlarına sanki yol toprağın altından henüz çıkmış gibi kırmızı tozlar saçılmıştı. Adam hangi eyalette olduğundan emin değildi artık; Güney Carolina mı yoksa Georgia mı: Eyaletler sıvıydı sanki, ikisi - ve diğer tüm eyaletler- birbirinin üzerine sızabilir, otoyollar gibi ileriye uzanabilirlerdi sanki. Tamamıyla yanlış görünüyordu her şey. Yanlış bir yerdeydi: Burada, bu vahşi doğada kimse yaşayamaz, kimse düşünemezdi. Arabasının yanındaki alçak tümsek boyunca tanıdık olmayan ve ipe benzer yeşil asmalar uzanıyordu. Benzin göstergesi son yarım saattir E'deydi. Her şey yanlıştı, her şey. Adam kıza baktı, kaçırdığı bu kıza. Yine o oyuncağımsı şekilde uyuyordu; sırtı koltuğa dik dayanmıştı ve ayakları yırtık tenis ayakkabıları içinde yere sarkıyordu. Çok fazla uyuyordu kız. Hasta gibi; ölüyormuş gibi.

Adam onu izlerken uyanıverdi. "Yine tuvalete gitmem gerekiyor," dedi.

"iyi misin? Hasta değilsin, değil mi?"

"Tuvalete gitmem gerekiyor."

"Tamam," diye homurdandı adam ve kapısını açmak üzere hareketlendi.

"Kendi başıma gitmeme izin ver. Kaçmayacağım. Hiçbir şey yapmayacağım. Söz veriyorum."

Adam kızın ciddi yüzüne, siyah gözlerine ve zeytin rengi tenine baktı.

"Nereye gidebilirim ki zaten? Nerede olduğumu bile bilmiyorum."

"Ben de."

"E, öyleyse?"

Mutlaka olacaktı bu: Onu her dakika tutamazdı ya. "Söz veriyor musun?" diye sordu, sorusunun ne kadar aptalca olduğunun farkındaydı.

Kız evet anlamında kafasını salladı. Adam, "Peki," dedi.

"Ve sen de beni beklemeden gitmeyeceğine söz veriyor musun?"

"Evet."

Kız kapıyı açıp arabadan çıktı. Adamın yapabildiği tek şey onu izlememekti, ama bu bir sınavdı, onu izlememek. Bir sınav. Şiddetle, keşke kızın eli yumruğumun içinde tutsak olsaydı, diye geçirdi içinden. Yandaki tümseğe tırmanıp, çığlık çığlığa kaçabilirdi... ama hayır, çığlık atmıyordu. Adamın aklından geçirdiği en korkunç, en kötü şeyler gerçekleşmezdi genelde; dünya bir engel çıkarır ve kötü şeyler her zaman oldukları yere geri dönerlerdi. Kız arabaya bindiğinde adamın içi rahatlayıverdi -yine olmuştu işte, onun için açılan bir kara delik yoktu.

Gözlerini kapadı ve önünde bir makara gibi çözülen, beyaz şeritlerle bölünmüş boş bir otoyol gördü.

"Bir motel bulmalıyım," dedi.

Kız onun her ne istiyorsa onu yapmasını bekleyerek arkasına yaslandı. Radyonun sesi kısıktı ve Augusta, Georgia'dan bir kanalın sesleri -kadife gibi, inişli çıkışlı bir gitar sesi- akıyordu içinden. Bir anlığına aklında bir resim canlandı -kız ölmüş, dili dışarıda, gözleri yuvalarından fırlamış. Ona hiç direnmiyor! Sonra bir anlığına, adam ayakta duruyor -New York'ta bir sokakta, East Fifties'de iyi giyimli kadınların çoban köpekleriyle dolaştığı o sokakların birinde. Çünkü o kadınlardan biri orada tek başına yürüyor. Uzun boylu, üzerinde güzelce eskitilmiş bir kot ve pahalı bir gömlek var ve koyu yanık teni, başının üzerindeki güneş gözlükleriyle ona doğru geliyor. Yanında kocaman bir çoban köpeği butlarını sallaya sallaya sessizce yürüyor. Adam kadına, gömleğinin açık bırakılmış üst düğmelerinin ortaya çıkardığı çilleri görecek kadar yakın.

Ah.

Ama kısa süre sonra adam kendine gelip kısık sesli gitar melodisini duydu ve kontağı çevirmeden önce kızın kafasına hafifçe vurdu. "Bize bir motel bulmalıyım."

Bir saat boyunca, uyuşukluk kozası ve araba kullanmanın mekaniği ile korunarak yalnızca yol devam etti: Karanlık yolda neredeyse tek başınaydı.

"Bana zarar verecek misin?" diye sordu kız.

"Nereden bilebilirim."

"Vermeyeceksin bence. Sen benim arkadaşımsın."

Sonra, 'sanki' New York'taki o sokaktaymış gibi değil de, gerçekten o sokaktaydı; köpeği ve bronz teniyle ona doğru

gelen kadını izliyordu. Köprücükkemiğinin aşağısındaki küçük, gelişigüzel saçılmış çilleri gördü yine -dilini oraya koyarsa nasıl bir tat vereceklerini biliyordu. New York'ta genellikle olduğu gibi güneşi göremiyor ama hissedebiliyordu - yoğun ve agresif bir güneş. Kadın bir yabancıydı, önemi yok... kim olduğunu bilmesi gerekmiyordu... yalnızca bir örnekti... yanlarından bir taksi geçti, adam sağ tarafındaki demir rayların ve yolun öteki tarafındaki Fransız restoranının camındaki yazıların farkındaydı. Kaldırım, botlarının tabanının içinden yukarıya doğru ısı yayıyordu, ileride bir yerlerde adamın biri aynı sözcüğü bağırarak tekrarlıyordu. *Oradaydı,* orada: Hislerinin bir kısmı yüzünden okunabiliyor olmalıydı ki, köpekli kadın ona tuhaf bir şekilde baktıktan sonra ciddi bir ifade takınıp kaldırımın en uç kenarına doğru meyletti.

Konuşabilir miydi? Ne tür bir deneyimse bu, içindeki kişiler duyulabüen, sıradan insan cümleleri kurabilir miydi? Halüsinasyonlarınızda karşılaştığınız insanlarla konuşabilir miydiniz ve onlar size cevap verebilir miydi? Ağzını açtı. "Çıkmam" ... *gerekiyor,* diyecekti, ama daha cümlesini tamamlayamadan, stop etmiş arabasına dönmüştü bile. Dilinin üzerinde bir zamanlar iki parça patates cipsi olan ıpıslak bir lokma vardı.

Bugüne kadar yaptığın en kötü şey neydi?

Haritalara göre Valdosta'dan yalnızca birkaç kilometre gerideydi. Hiçbir şey düşünmeden, çocuğa bakmaya kalkışmadan yola devam etti; çocuğa bakmadığı için uyanık olup olmadığını bilmiyordu ama yine de gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Sonunda, güneydeki Friendliest City'ye on altı kilometre yolu kaldığını söyleyen bir tabelanın önünden geçti.

Herhangi bir güney kasabasına benziyordu burası: kente

inen yolun üzerinde küçük bir sanayi bölgesi, makine dükkanları, kalıpçılar, ışıkların altında oluklu tenekelerden yapılmış gerçeküstü baraka kümeleri, bahçelerde hurda kamyonlar; daha içerilerde boyaya ihtiyacı olan ahşap evler, köşe başlarında gruplar halinde dikilen, karanlıkta yüzleri birbirine benzeyen siyah adamlar; arazide uzanıp ansızın bitiveren yeni yollar, şimdiden her yanı kaplamış yabani otlar; kentin içinde eski arabalarıyla boş boş devriye gezen gençler.

Diğerlerinin aksine yeni, New South'un bir işareti olan, ön cephesinde PALMETTO MOTEL tabelası asılı alçak bir binanın önünden geçti ve yolun aşağısından dönerek binaya yöneldi.

Yukarı doğru taranıp spreylenmiş saçlı ve şeker pembesi rujlu bir kız onu anlamsız, ölü bir gülümsemeyle karşıladı ve 'ben ve kızım için' iki yataklı bir oda verdi. Adam kayıt defterine şöyle yazdı: Lamar Burgess, 155 Ridge Yolu, Stonington, Conn. Gecelik ücreti nakit ödedikten sonra kız ona odanın anahtarını verdi.

Küçük odalarında iki tek kişilik yatak, sıkı dokulu bir kahverengi kilim ve misket limonu yeşili duvarlar, iki resim - başını yana eğmiş bir yavru kedi, uçurumun tepesinden altındaki yeşil geçide bakan bir Kızılderili- bir televizyon, mavi fayanslı banyoya açılan bir kapı vardı. Kız soyunup yatağa girinceye kadar adam klozete oturup bekledi.

Kıza bakmak için kafasını gizlice uzattığında, kız bir pikenin altında yüzü duvara dönük yatıyordu. Giysileri yere saçılmıştı ve yanında neredeyse boşalmış olan bir patates cipsi paketi vardı. Adam başını banyoya geri soktu, soyunup duşa girdi. Çok iyi geldi bu. Bir anlığına neredeyse eski yaşamına geri dönmüş gibi hissetti kendini; 'Lamar Burgess' değil de,

bir zamanlar Bolinas, Kaliforniya'da yaşayan -biri biraz para kazandırmış olan- iki kitap yazmış Don Wanderley'ymiş gibi. Bir süreliğine Alma Mobley'nin sevgilisi, merhum David Wanderley'nin kardeşi, işte yine buradaydı. Hiç iyi değildi bu; kurtulamıyordu bir türlü. Akıl bir tuzaktı -üzerine kapanan bir kafes. Buraya, şu an bulunduğu yere gelmiş olmasına karşın, yine oradaydı. Palmetto Motel'de sıkışmıştı. Duşun musluğunu kapadı ve tüm rahatlama izleri siliniverdi.

Küçük odada, yalnızca yatağına vuran zayıf bir ışık aydınlatıyordu etraftaki hayaletimsi eşyaları; adam kotunu giydi ve bavulunu açtı. Av bıçağı bir gömleğin içine sarılmıştı ve adam gömleği döndürünce bıçak yatağın üzerine düştü.

Bıçağı kaim kemik sapından tutarak kızın yatağına gitti. Kız ağzı açık uyuyor, alnında ter damlaları parıldıyordu.

Bıçağı her an kullanmaya hazır biçimde sağ elinde tutarak uzun süre kızın yanında oturdu.

Ama bıçağı bu gece kullanamadı. Bir karar verip bir vazgeçti ve kızı gözkapakları hafifçe titreşene kadar kolundan dürttü.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Uyumak istiyorum."

"Kimsin sen?"

"Git başımdan. Lütfen."

"Kimsin sen? Sana soruyorum, kimsin?"

"Kim olduğumu biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Biliyorsun. Söyledim sana."

"Adın ne?"

"Angie."

"Angie, ne?"

"Angie Maule. Daha önce söylemiştim."

Adam kız görmesin diye bıçağı arkasında tutuyordu.

"Uyumak istiyorum," dedi kız. "Uyandırdın beni." Yine arkasını döndü. Adam büyülenmiş bir halde uykunun kızı sarmalamasını izledi: Kızın parmak uçları seyirdi, gözkapakları kasıldı ve soluk alışı değişti. Sanki adamdan kurtulmak için uykuya dalmak istiyordu. Angie -Angela? Angela Maule. Onu arabaya ilk aldığı zaman verdiği isim değildi bu. Minoso? Minnorsi? Böyle bir şeydi, bir italyan adı -Maule değil.

Bıçağı iki eliyle tuttu, dirsekleri dışarıda, siyah kemik sapı çıplak karnına bastırıyordu: Tüm yapması gereken bıçağı saplayıp tüm gücüyle, şiddetle yukarı çekivermekti...

Sonunda, sabah saat üç civarı, yatağına uzandı.

4

Ertesi sabah, otelden ayrılmadan önce, adam haritalara bakarken kız ona, "Bana o soruları sormamalıydm," dedi.

"Hangi soruları?" Kızın talebiyle ona arkasını dönmüştü; kız pembe elbisesini giyiyordu ve adam birden, onu görmek için hemen önüne dönmesi gerektiği hissine kapıldı. Bıçağının (yeniden gömleğin içine sarmış olmasına karşın) kızın elleri arasında olduğunu görebiliyor, derisine batmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. "Dönebilir miyim artık?"

"Evet, tabii."

Bıçağın -amcasının bıçağının- derisine saplanmaya başladığım hissederek sandalyesinde yavaşça yan döndü. Kız dağınık yatağında oturmuş onu izliyordu. Ciddi, güzel olmayan bir yüzü vardı.

"Hangi sorular?"

"Biliyorsun."

"Söylesene."

Kız başını hayır anlamında sallayıp tek kelime etmedi.

"Nereye gittiğimizi görmek istiyor musun?"

Kız yavaşça değil ama ölçülü bir hızda adama doğru yürüdü, sanki kaygılı görünmek istemiyordu. "Buraya," dedi adam, haritada bir noktayı işaret ederek. "Panama City, Florida'ya."

"Denizi görebilecek miyiz?"

"Belki."

"Ve arabada uyumayacağız?"

"Hayır."

"Uzak mı?"

"Bu gece varmış oluruz. Şu yoldan gideceğiz, şundan -görüyor musun?"

"Hı hu." Pek ilgilenmiş görünmüyordu kız: Bir parça yana doğru eğildi, sıkılmış ve sakınan bir hali vardı.

"Sence güzel miyim?" diye sordu.

Bugüne kadar başına gelen en kötü şey ne? Geceleyin dokuz yaşında bir kızın yatağının yanında soyunmuş olman mı? Elinde bir bıçak olması mı? Bıçağın kızı öldürmek istemesi mi?

Hayır. Diğer şeyler daha kötüydü.

Devlet yolundan çok ötede ve Angie'ye haritada gösterdiği otoyolda değil de, iki şeritli köy yolunda beyaz ahşap bir binanın önünden geçtiler, *Buddy'nin Marketi.*

"Benimle içeri gelmek ister misin Angie?"

Kız kendi tarafındaki kapıyı açtı ve yine aynı çocuksu tavırla, merdivenden iniyormuşçasına dışarı çıktı; adam kapıyı

onun için tutmuştu. Tezgahta beyaz gömlekli şişman bir adam Rafadan Kafadan misali oturuyordu. "Gelir verginden kaçırıyorsun," dedi. "Ve bugünün ilk müşterisisin. İnanabiliyor musun? Saat on iki buçuk ve kapıdan giren ilk kişi sensin. Hayır," dedi öne doğru abanıp onlan inceleyerek. "Tannm, hayır. Sen Sam Amca'yı dolandırmıyorsun, daha da kötüsünü yapıyorsun. Geçen gün Tallahassee'de dört beş kişiyi öldüren adamsın sen."

"Ne?.. Ben sadece yiyecek bir şeyler almaya gelmiştim -kızım için."

"Yakaladım seni," dedi şişman adam. "Eskiden polistim. Allentown, Pensilvanya. Yirmi yıl. Burayı o adam bana haftada yüz dolardan fazla kazandırabileceğini söylediği için satın aldım. Bu dünyada bir sürü düzenbaz var. İçeri kim girerse girsin, ne tür bir düzenbaz olduğunu söyleyebilirim. Ve şimdi de karşımda *sen* varsın. Katil değilsin sen. Fidyecisin."

"Hayır, ben..." alnının iki yanından ter boşandığını hissedebiliyordu. "Benim kızım..."

"Beni kandırmazsın. Yirmi yıllık polisim ben."

Gözlerini alelacele dükkanın içinde gezdirip kızı aradı. Sonunda onun ciddi bir ifadeyle fıstık ezmesi kavanozlarıyla dolu bir rafa bakıyor olduğunu gördü. "Angie," dedi. "Angie -hadi."

"Aa, dur bakalım," dedi şişman adam. "Sadece kızdırmaya çalışıyordum seni. Korkma. Biraz fıstık ezmesi ister misin küçük kız?"

Angie ona baktı ve başını evet anlamında salladı.

"Pekala, raftan bir tanesini alıp buraya getir. Başka bir şey, bayım? Tabii eğer Bruno Hauptmann'san[1] karakola teslim et-

1) 1936'da yirmi aylık bir bebeği kaçırıp öldürmek suçuyla yargılanıp idam edilen Alman asıllı Amerikalı. (Ç.N.)

mek zorunda kalacağım seni. Meslek tabancam hâlâ buralarda bir yerlerde. *Seni yem* sereceğim, şimdiden söylüyorum."

Adamın canı sıkılmış bir taklitçi olduğunun farkındaydı. Ama yine de titremesine bir türlü engel olamıyordu. Bu eski bir polisin fark edeceği bir şey değil miydi? Koridor ve raflara doğru döndü.

"Hey, şunu dinle," dedi şişko adam arkasından. "Eğer başın o kadar dertteyse hemen şimdi çık git buradan."

"Hayır, hayır," dedi adam. "Birkaç şeye ihtiyacım var..."

"O kıza pek benzemiyorsun."

Ne olduklarına bakmadan, raflardan bir şeyler indirmeye başladı, eline ne gelirse. Bir kavanoz turşu, bir paket elmalı turta, konserve jambon, bakmaya bile gerek duymadığı iki ya da üç konserve daha. Bunları alıp tezgaha götürdü.

Şişman adam, Buddy, kuşkuyla onu izliyordu. "Beni biraz olsun kendime getirdin," dedi Buddy'ye. "Pek uyumamıştım, birkaç gündür araba kullanıyorum..." Tanrıya şükür aklına bir yalan geldi hemen. "Küçük kızımı büyükannesine götürmem gerekiyor, Tampa'ya..." Angie elinde iki kavanoz fıstık ezmesiyle etrafta dönüp duruyordu ve adam bunları söylerken şaşkınlıkla bakakaldı. "Hı, Tampa. Annesiyle ben ayrıldık ve bir iş bulup her şeyi yeniden yoluna koymam gerekiyor, değil mi Angie?" Kızın ağzı açık kalmıştı.

"Adın Angie mi?" diye sordu şişko adam.

Kız başını evet anlamında salladı.

"Bu adam senin baban mı?"

Adam düşüp bayılacağını sandı.

"Artık öyle," dedi kız.

Şişman adam gülmeye başladı. "'Artık öyle!' Tam bir çocuk gibi. Tanrım. Bir çocuğun beynini anlayabilmek için üs-

tün zekâlı olmak gerekiyor. Pekala gergin adam, sanırım paranı alacağım." Tezgahta oturur halde, adamın aldıklarını kaldırıp yanlamasına tuttu ve kasanın düğmelerine bastı. "Biraz dinlensen iyi edersin. Hücreye tıktığım bir milyon adamı hatırlatıyorsun bana."

Dışarıya çıktıklarında, Wanderley kıza, "Öyle söylediğin için teşekkür ederim," dedi.

"Neyi söylediğim için?" diye sordu kız şımarık ve kendinden emin bir edayla. Sonra, neredeyse mekanik ve fena halde sinir bozucu bir biçimde başını bir yandan diğer yana savurarak tekrarladı: "Neyi söylediğim için? Neyi söylediğim için? Neyi söylediğim için?"

5

Panama City'de, park alanı etrafında bir dizi eski püskü tuğla bungalovlardan oluşan Gulf Glimpse Pansiyonu'na girdi. Diğerlerine benzer kare bir bina olan yöneticinin bungalovu tam girişteydi; içerisi muhtemelen hamam gibi sıcak olan bu binanın diğerlerinden tek farkı üzerindeki büyük cam paravandı ve paravanın gerisinde altın kenarlı gözlükleri ve buruşuk tişörtüyle çöp gibi yaşlı bir adam görünüyordu. Adolf Eichmann'a benziyordu yaşlı adam. Yüzünün son derece katı ifadesi Wanderley'ye eski polisin o ve kız hakkında söylediklerini hatırlattı: Sarı saçları ve beyaz teniyle kızın babasından başka her şeye benziyordu. Yöneticinin bungalovunun önünde durup arabadan çıktı, avuç içleri sırılsıklamdı.

Ama içeride, kendisi ve kızı için bir oda istediğini söylediğinde yaşlı adam arabanın içindeki koyu renk saçlı kıza ilgisizce bakıp, "Günlük on buçuk. Kayıt defterini imzalayın. Bir

şeyler yemek istiyorsanız yolun biraz aşağısmdaki Eat-Mor'u deneyin. Bungalovlarda yemek pişirmek yasak. Bir geceden uzun mu kalmayı planlıyorsunuz Bay..." dedi. Kayıt defterini kendine çekti. "Boswell?"

"Belki bir hafta kadar."

"Öyleyse iki gecelik ücreti peşin ödemeniz gerekiyor."

Wanderley yirmi bir dolar saydı ve yönetici odanın anahtarını uzattı. "On bir numaralı oda, şanslı on bir. Park alanının karşısında."

Odanın duvarları bembeyazdı ve her yer tuvalet temizleyicisi kokuyordu. Etrafa öylesine bakıverdi: sıkı dokunmuş bir kilim, temiz ama yıpranmış çarşaflarıyla iki küçük yatak, elli bir ekran televizyon, iki tane berbat çiçek fotoğrafı. Oda dışarıdan göründüğünden çok daha karanlıktı. Kız yan duvarın kenarındaki yatağa bakıyordu. "Sihirli Parmaklar ne? Denemek istiyorum. Deneyebilir miyim? Lütfen."

"Muhtemelen çalışmıyordur."

"Deneyebilir miyim? Denemek istiyorum. Lütfen."

"Peki. Yat bakalım. Benim birkaç şey için dışarı çıkmam gerekiyor. Ben dönmeden odadan çıkma. Bu makineye bir çeyreklik atmam gerekiyor, gördün mü? Bunun gibi? Döndüğümde bir şeyler yiyebiliriz." Kız yatakta uzanmış, sabırsızlıkla başını sallıyor, adama değil de elindeki bozukluğa bakıyordu. "Ben dönünce yemek yiyeceğiz. Sana yeni giysiler de getirmeye çalışacağım. Sürekli aynı şeyleri giyemezsin."

"Çeyrekliği atsana!"

Omuz silkip çeyrekliği makineye attı ve anında vızıltı gibi bir ses duyuldu. Çocuk yatağa iyice yerleşti, kollarını olabildiğince açmıştı, yüzünde gergin bir ifade vardı. "Oh. Çok güzel."

Wanderley, "Hemen dönerim," deyip yeniden kızgın güneşe çıktı ve ilk kez deniz kokusu aldı.

Körfez çok uzaktaydı, ama adamın olduğu yerden görülebiliyordu. Kente döndüğü yolun diğer tarafı yabani otlar ve molozlarla kaplı atıl bir araziydi ve alt kısmı ortasından geçen bir dizi tren rayıyla ikiye bölünmüştü. Rayların arkasındaki bir başka yabani otlarla kaplı atıl arazi, bir grup ambar ve yük boşaltma alanına doğru dönen ikinci bir yolla bitiyordu. Bu ikinci yolun gerisinde de gri köpüklü suyuyla Meksika Körfezi vardı.

Wanderley kente doğru yürüdü.

Panama City sınırındaki Treasure Island adlı ucuzluk mağazasına gitti ve kız için kot ve iki tişört, kendisi için temiz iç çamaşırı, çoraplar, iki gömlek, iki haki pantolon ve Hush Puppies aldı.

Treasure Island'dan elinde iki poşetle çıkıp şehir merkezine giden yola döndü. Dizel dumanlan ve camlarına 'Güneyi Koruyalım' çıkartması yapıştırılmış arabalar geçti yanından. Kısa kollu gömlekli, gri kısa saçlı adamlar yürüyordu yol kenarlarında. Park bileti yazarken bir yandan da dondurma külahı yemeye çalışan üniformalı bir polis görünce bir pikap kamyon ve gezi otobüsünün arasına doğru kaçtı ve yolun karşısına geçti. Bir damla ter sol kaşından süzülüp gözüne girdi; oldukça sakindi. Bir kez daha, felaket gerçekleşmemişti.

Kazara otobüs peronuna gelmiş oldu. Yarım blok uzunluğunda, üzerinde pencere niyetine siyah cam yarıklar olan büyük, yeni görünümlü binaydı peron. Aklından şöyle geçirdi: *Alma Mobley, onun işareti.* Dönen kapıdan geçince geniş boş alandaki banklarda öylesine oturan birkaç kişi gördü -oto-

büs peronlarında her zaman bulunurdu böyleleri; yüzlerinde çizgiler ve karmaşık saç kesimleriyle birkaç genç ve yaşlı adam, etrafta koşuşturan çocuklar, uyuyan bir sokak serserisi, kovboy çizmeleri ve omuzlarına kadar uzanan saçlarıyla üç ya da dört delikanlı. Dergi bayisinin yanındaki duvara yaslanmış duran bir başka polis vardı. Onu mu arıyordu? İçinde panik yeniden yükseldi, ama polis ona bakmıyordu bile. Hareketlenmeden önce kalkış-varış tabelasına bakıyormuş gibi yaptı ve ardından abartılı bir ihtiyatla erkekler tuvaletine yöneldi.

Kendini bir tuvalete kilitledi ve üzerindekileri çıkardı. Beline kadar yeni giysilerini giydikten sonra tuvaletten çıkıp lavabolardan birinde vücudunu yıkamaya başladı. Suları yere sıçratarak ve yeşil sıvı sabunu koltukaltlarma ve boynunun arka tarafına doğru bolca sürerek yıkadıkça daha da fazla kir çıkıyordu vücudundan. Sonra kâğıt havlularla kurulandı ve yeni gömleklerden birini -ince kırmızı çizgileri olan açık mavi gömleği- giyip tüm eski giysilerini Treasure Island torbasına koydu.

Dışarıda, gökyüzünün tuhaf, grenli, grimsi mavi rengini fark etti. Florida'da çok daha güneydeki adacık ve bataklıkların üzerinde sonsuza kadar asılı olduğunu düşündüğü türden bir gökyüzüydü bu; ısıyı dörde katlayıp tutan, otlar ve bitkileri muhteşem bir biçimde büyümeye zorlayan, dışarı grotesk ve şişman filizler çıkarmalarını sağlayan bir gökyüzü... Alma Mobey'in üzerinde her zaman asılı olan türden bir gökyüzü ve sımsıcak güneş. Eski giysilerinin olduğu torbayı bir silah mağazasının önündeki çöp bidonuna attı.

Yeni giysilerin içinde vücudunun genç ve iş görür, tüm o berbat kış boyunca olduğundan daha sağlıklı olduğunu his-

sediyordu. Güneydeki eski püskü caddede aşağı doğru ilerliyordu Wanderley; ne yaptığının artık pek farkında olmayan, otuzlarında, uzun boylu, yapılı bir adam. Çenesini sıvazladı ve sarışınlara özgü birkaç günlük tüyümsü sakalının uzamış olduğunu fark etti -iki ya da üç gün daha tıraşa ihtiyacı var gibi görünmeden idare ederdi bu sakal. Bir gemicinin kullandığı ve beş ya da altı gemicinin beyaz yaz kıyafetleriyle arka kasasında ayakta durduğu bir pikap geçti önünden ve gemiciler bağırarak bir şeyler -neşeli, kendilerine özgü ve alaylı bir şeyler- söylediler.

"Zarar gelmez onlardan," dedi Wanderley'nin yanında beliriveren bir adam. Kaşlarından birinin ortasında üzerinden kıllar fışkıran kocaman bir siğil olan kafası Wanderley'nin göğsüne geliyordu ancak. "Hepsi iyi çocuklar."

Wanderley gülümsedi ve anlamsız sözlerine katılma ifadesi takınıp yoluna devam etti -motele dönemezdi, kızla uğraşamazdı şimdi; bayılacak gibi hissetti kendini. Hush Pup-pies'lerin içindeki ayakları gerçek değildi sanki -çok uzakta, gözlerinden çok aşağıdalardı. Yokuş aşağı inen bir caddede neon ışıklı, sinema salonlarının olduğu bir alana doğru hızla yürüdüğünü fark etti. Grenli gökyüzünde güneş yüksek ve hareketsizdi. Park tarifelerinin simsiyah gölgesi düşüyordu kaldırıma: Bir an için gölgelerin park tarifelerinden daha fazla olduğunu sandı. Caddeye doğru uzanan tüm gölgeler koyu siyahtı. Bir otel girişinin önünden geçti ve cam kapılarının ardında geniş, kahverengi boş alan, kahverengi serin bir mağara, olduğunu gördü.

Neredeyse istemeden, birtakım son derece benzer hislere kapılarak, korkunç sıcağın içine doğru yoluna devam etti: Bilinçli olarak park tarifelerinin gölgelerine basmamaya çalışı-

yordu. Dünyanın kendini bu insanın keyfini kaçıracak hale getirmesinden önceki iki yıl yüzeysel olarak güzel ve hedeflerle doluydu -Alma Mobley bölümünden, ağabeyinin ölümünden sonraki dönem. Bir şekilde, gerçekten ya da değil, David Wanderley'yi öldürmüştü Alma: David'i Amsterdam'da bir otelin penceresinden çekip alan şeyden kaçabildiğim, şanslı olduğunu biliyordu. Yalnızca yazmak onu dünyaya geri döndürmüştü; yalnızca olanlar hakkında yazmak, kendisinin fena halde çetrefilli karmaşasını; Alma ve David'i, olanları bir hayalet hikâyesi gibi yazmak Wanderley'yi *ondan* kurtarmıştı. Öyle olduğunu düşünüyordu.

Panama City? Panama City, Florida? Burada ne işi vardı? Ve o yanında getirdiği tuhaf, uysal kızla ne işi vardı? Güneyden geçerek kaçırdığı kızla?

Her zaman 'dengesiz', 'başı dertte' olan o olmuştu, David'in gücüne engeldi; aile ekonomisinde onun yoksulluğu David'in başarısına engeldi; tutku ve iddiaları *("Roman yazarak* geçimini sağlayabileceğini mi düşünüyorsun? Amcan bile bu kadar budala değildi": babası) David'in çalışkanlığı ve akıllılığıyla, hukuk okulundaki istikrarlı başarısı ve iyi bir hukuk firmasına girmesiyle zıttı. Ve David hayatının günlük işlerine dalınca, bu onu öldürmüştü.

Wanderley'nin başına gelen en kötü şeydi bu. Geçen kıştan beri: Milburn'e kadar.

Eski püskü sokak, bir mezar gibi açılıyordu. Sanki tepenin aşağısına doğru attığı bir adımla bayağı sinema salonları onu aşağı, aşağı çekecek ve bu hiç bitmeyip sonsuz bir düşüşe dönüşecekti. Daha önce orada olmayan bir şey beliriverdi önünde ve Wanderley daha net görebilmek için gözlerini kısarak baktı.

Soluk soluğa, delip geçen güneşin altında arkasını döndü. Dirseği birinin göğsüne çarptı ve kendini, sinirlenmiş beyaz şapkalı bir kadına *affedersiniz, affedersiniz* diye homurdanırken duydu. Bilinçsizce yolun yukarısına doğru hızla yürümeye başladı. Oradayken, tepenin altındaki kesişim noktasına bakınca bir anlığına ağabeyinin mezar taşını görmüştü: Kesişim noktasının ortasında duran küçük, mor mermerden bir taştı ve üzerinde *David V/ebster Wanderley, 1939-1975* yazıyordu. Kaçtı oradan.

Evet, David'in mezar taşını görmüştü, ama David'in mezar taşı yoktu ki. Hollanda'da yakılmış, külleri annelerine gönderilmişti. David'in mezar taşı, evet, üzerinde David'in adı vardı, ama onu tepenin yukarısına doğru koşturan şey, bu taşın kendisi için olduğu hissiydi. Ve eğer kesişim noktasının ortasında diz çöküp tabutu çıkarırsa içinde kendi kokuşmuş bedenini bulacaktı.

Gördüğü tek serin, cazip yere, otel lobisine döndü. Oturup kendini sakinleştirmesi gerekiyordu; resepsiyonist ve bir dergi standının arkasındaki kızın ilgisiz bakışları altında bir kanepeye çöktü. Yüzü yapış yapıştı. Kanepenin döşeme kumaşı rahatsız edici şekilde sırtına sürtünüyordu. Biraz öne çıktı, parmaklarını saçlarına götürüp saatine baktı. Sanki birini bekliyormuş gibi normal görünmeliydi; titremeyi kesmeliydi. Lobinin her yerine, oraya buraya saksıda palmiye ağaçları yerleştirilmişti. Yukarıda bir pervane dönüyordu. Mor üniformalı, zayıf, yaşlı bir adam kapısı açık bir asansörün önünde durmuş ona bakıyordu: Bakışını yakaladığında gözlerini kaçırdı.

Sesler duymaya başladığında, kesişim noktasında mezarı gördüğünden beri hiçbir şey duymadığını fark etti. Nabzı di-

ğer tüm sesleri bastırmıştı. Şimdi otel yaşamının gerekli sesleri nemli havada süzülüyordu. Görünmeyen bir merdivenin üzerinde elektrik süpürgesi vızıldıyor, telefonlar belli belirsiz çalıyor, asansör kapıları hafif bir *şhh* sesiyle kapanıyordu. Lobinin etrafında küçük gruplar halinde insanlar oturmuş sohbet ediyorlardı. Yeniden sokağa çıkmaya cesaret edebileceğini hissetmeye başladı.

6

"Açım," dedi kız.

"Sana yeni giysiler getirdim."

"Yeni giysi istemiyorum, yiyecek bir şeyler istiyorum."

Odanın karşı tarafına geçip boş sandalyeye oturdu. "Sürekli aynı giysileri giymekten sıkıldığını düşünüyordum."

"Ne giydiğim umurumda değil."

"Peki." Giysi poşetini kızın yatağına savurdu. "Belki beğenirsin diye düşünmüştüm sadece."

Kız cevap vermedi.

"Sorularıma cevap verirsen eğer, karnını doyuracağım."

Kız sırtını döndü ve çarşafları çekiştirip, buruşturup yeniden düzeltmeye başladı.

"Adın ne?"

"Söyledim sana. Angie."

"Angie Maule?"

"Hayır. Angie Mitchell."

Adam sorularına devam etti. "Neden ailen seni bulmaları için polise haber vermedi? Neden bizi hâlâ bulamadılar?"

"Benim ailem yok."

"Herkesin bir ailesi vardır."

"Yetimlerin dışında herkesin."

"Sana kim bakıyor?"

"Sen bakıyorsun."

"Benden önce?"

"Sus. Sus." Yüzü panldadı kızın ve kendine güvenli bir ifade takındı.

"Gerçekten yetim misin?"

"Sus sus sus!"

Kızın çığlığını durdurmak için market torbasından bir konserve jambon çıkardı. "Pekala," dedi. "Sana yiyecek bir şeyler vereceğim. Bunun birazını yiyeceğiz."

"Tamam." Sanki hiç çığlık atmamış gibiydi. "Fıstık ezmesini de istiyorum."

Adam jambonu dilimlerken kız, "Bize bakmak için yeterli paran var mı?" diye sordu.

Kız yemeğini o kendine özgü biçimde yedi: Önce jambondan ağız dolusu ısırdı, sonra parmaklarını fıstık ezmesine daldırdı ve büyük bir lokmayı ağzına tıkıştırıp ikisini birlikte çiğnemeye başladı ve ağzındakilerin arasından, "Nefis," diye homurdanmayı becerebildi.

"Eğer uyursam gitmeyeceksin değil mi?"

Başını hayır anlamında salladı kız. "Ama yürüyüşe çıkabilirim, değil mi?"

"Sanırım çıkabilirsin."

Dönüş yolundaki küçük bir dükkandan aldığı altılı bira

paketinin bir kutusunu açmış, içiyordu; bira ve yemek onu iyice gevşetmişti ve eğer yatağa gitmezse sandalyede uyuyakalacağının farkındaydı.

"Beni üzerine bağlamak zorunda değilsin, değil mi? Geri döneceğim. Bana inanıyorsun, değil mi?" diye sordu kız.

Adam başıyla onayladı.

"Çünkü nereye gidebilirim ki? Gidecek bir yerim yok."

"Tamam!" dedi adam. Bir kez daha, kızla istediği gibi konuşamamıştı: Kontrol kızdaydı. "Dışarı çıkabilirsin ama çok geç kalma." Bir ebeveyn gibi davranıyordu: Kızın onu bu role koyduğunun farkındaydı. Gülünç bir durumdu.

Kızın bu sıradan odadan çıkışını izledi. Sonra, yatakta dönüp dururken kapının yavaşça kapandığını duydu ve kızın neyse ki geri döndüğünü anladı. Yani kız onundu.

Ve o gece yatağında giyinik bir halde uzanıp kızın uyumasını izledi. Aynı pozisyonda olmaktan dolayı kasları ağrımaya başlayınca yatakta yer değiştiriyordu; bu şekilde, iki saatten fazla bir zaman, başını eliyle destekleyerek yanlamasına yatmaktan dirsekleri dizlerinde, elleri başının arkasında, dizlerini kendine çekip oturmaya, ve sonunda yine bir dirseğinden güç alıp yanlamasına yatmaya kadar değişen şekiller denedi: Tüm bu pozisyonlar doğal bir döngünün öğeleriydi sanki. Gözlerini kızdan neredeyse hiç ayırmıyordu. Kız kesinlikle kımıldamadan uyuyordu -uyku onu bir yerlere götürmüş ve geriye yalnızca bedenini bırakmıştı. Orada ikisi de öylece yatarken, kız ondan kaçmıştı.

Ayağa kalktı, bavuluna gidip dürülü tişörtünü çıkardı ve yatağının yanına geri döndü. Tişörtü yakasından tuttu ve yerçekiminin av bıçağını yatağa çekmesine izin verdi. Bıçak çok

ağır olduğundan yatağa düşünce hiç sekmedi. Wanderley bıçağı kaldırıp ağırlığını elinde hissetti.

Bıçağı bir kez daha arkasında tutarak kızın omzunu dürttü. Kız arkasını dönüp yüzünü yastığa gömmeden önce yüzünün tüm detayları bulanıklaştı sanki. Adam omzunu yeniden dürttü ve sırtından uzanan çıkık bir kanat misali uzun ince kemiği hissetti. "Git başımdan," diye homurdandı kız yastığın içinden.

"Hayır. Biraz konuşacağız."

"Konuşmak için çok geç."

Adam kızı sarstı ve cevap vermeyince onu zorla döndürmeye çalıştı. İnce ve küçücüktü, ama karşı koyabilecek kadar güçlüydü de. Yüzünü döndürmeyi beceremedi adam.

Sonra kız onu aşağılar gibi kendiliğinden döndü yüzünü. Yüzünden uykusuzluk akıyordu, ama şişkinliğin altında bir yetişkin gibi görünüyordu.

"Adın ne?"

"Angie." İsteksizce gülümsedi. "Angie Maule."

"Nerelisin?"

"Biliyorsun ya."

Adam başını evet anlamında salladı.

"Ebeveynlerinin adları neydi?"

"Bilmiyorum." *;i* "Ben almadan önce kim bakıyordu sana?"

"Önemi yok."

"Neden?"

"Kim oldukları önemli değil. Birileriydi işte."

"Soyadları Maule müydü?"

Gülümseyişi iyice küstahlaşmıştı. "Önemi var mı? Her şeyi bildiğini düşünüyorsun zaten."

'"Birileriydi işte' derken ne demek istiyorsun?"

"Soyadları Mitchell olan birileriydi. Hepsi bu."

"Ve adını kendin mi değiştirdin?"

"Ne olmuş yani?"

"Bilmem." Doğruydu bu söylediği.

Birbirlerine baktılar; adam yatağın kenarına oturmuş, bıçağı arkasında tutuyor ve ne olursa olsun onu kullanamayacağını biliyordu. David de can alamamıştı muhtemelen -başkasınınkini değil kendininkini almıştı; gerçekten yaptıysa bunu tabii. Kız elinde bıçak olduğunun farkındaydı muhtemelen ve açıkça bunu bir tehdit olarak görmüyordu. Tehdit değildi. Adamın kendisi de tehdit değildi büyük olasılıkla. Onunla ilgili hiçbir zaman endişeli görünmemişti kız.

"Pekala, tekrar deneyelim," dedi adam. "Nesin sen?"

Onu arabasına aldığından beri ilk kez kız gerçekten gülümsedi. Bu bir gelişmeydi, ama ona kendini daha rahat hissettirecek türden bir şey değildi kesinlikle: Eskisinden daha az yetişkin görünüyor değildi. "Biliyorsun," dedi kız.

Adam ısrar etti. "Nesin sen?"

Şaşırtıcı cevabını verirken de gülümsemeye devam ediyordu. "Ben senim."

"Hayır. Ben benim. Sen sensin."

"Ben senim."

"Nesin sen?" Sözcükler umutsuzca çıkmıştı ağzından ve ilk sorduğunda demek istediğiyle aynı anlamı taşımıyorlardı artık.

Sonra yalnızca bir anlığına New York'taki sokaktaydı yine ve karşısındaki kişi şık, yanık tenli, bilinmeyen o kadın değil, ağabeyi David'di; yüzü parçalanmış, üzerinde yırtık ve çürüyen bir kefen vardı.

... en *korkunç şey*...

BÖLÜM BİR

Jaffrey'nin Partisinden Sonra

Yapayalnız görünmüyor mu
Ağaçların arasından parlayan ay?
Yapayalnız görünmüyor mu
Ağaçların arasından parlayan ay?
-Blues

I

Amerikan Yahnisi Derneği: Ekim Hikâyeleri

Amerika'nın ilk roman kahramanları yaşlı adamlardı.
-Robert Ferguson

Milbun'e Nostaljik Bir Bakış

Ekim ayının ilk günlerinden bir gün, yıllar karşısında pek bir şey yitirmemiş yetmiş yaşında bir avukat olan Frederick Hawthorne şehrin içinden geçip Wheat Sokağı'nda meydanın hemen yanındaki ofislerine doğru yürümek üzere Milburn, Melrose Bulvarı'ndaki evinden çıktı. Hava Milburn'ün sonbaharının bu kadar başlarında beklediğinden biraz daha soğuktu, ama Ricky kış giysilerini -tüvit paltosu, kaşmir kaşkolü ve hiç de fena olmayan gri şapkasını- giymişti. Melrose Bulvarı'ndan aşağı, büyük meşelerin ve şimdiden yürek sız-

latıcı turuncu ve kırmızı gölgelere bürünmüş olan daha küçük akçaağaçlarm altından geçerek, içini ısıtabilmek için biraz hızla yürüyordu. Soğuğa karşı dayanıksızdı ve eğer havalar beş derece daha soğursa arabayla gitmek zorunda kalacaktı.

Ama aynı zamanda, rüzgarı boynundan uzak tutabildiği sürece, yürümeyi seviyordu. Melrose Bulvarı'ndan meydana doğru döndükten sonra daha yavaş bir tempoda gitmek için yeterince ısınmıştı artık. Ricky'nin ofise gitmek için pek acelesi yoktu: Müşterilerin öğleden önce geldiği çok nadirdi, iş ortağı ve arkadaşı Sears James muhtemelen kırk beş dakikadan önce gelmeyecekti ve bu durum Ricky'ye Milburn civarında dolanmaya, insanlara merhaba demeye ve izlemeyi sevdiği şeyleri izlemeye yetecek kadar zaman veriyordu.

izlemeyi en çok sevdiği şey, üniversite -hukuk fakültesi— ve ordu yıllarının dışında tüm yaşamını geçirdiği şehir olan Milburn'ün kendisiydi. Evliliğinin ilk yıllarında güzel ve huzursuz karısının sık sık bu şehrin sıkıcı olduğundan yakınmasına karşın başka bir yerde yaşamayı istememişti hiç. Stel-la New York'u istiyordu -oldukça da ısrarlıydı. Ricky'nin kazandığı savaşlardan biri olmuştu bu. Bir insanın Milbum'ü sıkıcı bulmasını aklı almıyordu Ricky'nin: Eğer burayı yetmiş yıl boyunca yakından izlersen tüm yüzyılın işleyişini görebilirdin. Ricky, eğer aynı zaman diliminde New York'u izlersen göreceğin şey genel olarak New York'un işleyişi olurdu, diye düşündü. Orada binalar Ricky'nin zevkine göre yukarı ve aşağı fazla hızlı akıyor, her şey hızlı hareket ediyordu; kent her şeyi emen bir enerji kozasına sarılmıştı ve Hudson'ın batısından itibaren Jersey ışıklarından başka bir şey görülemeyecek kadar hızla dönüyordu. Ayrıca, New York'ta birkaç

yüz bin avukat vardı; Milburn'de ise yalnızca beş ya da altı tane sayabilirdi ve o ve Sears bunların kırk yıl boyunca en gözdeleriydi. (Stella hiçbir zaman Milburn'ün gözdelik anlayışını biraz olsun bile umursamamıştı gerçi.)

Meydanın batısındaki iki bloğun arasında uzanan iş bölgesine girip diğer taraftaki iki bloğa doğru devam etti, Clark Mulligan'm Rialto sinema salonunu geçti ve kapı önündeki afişe bakmak için durdu. Orada gördüğü şey yüzünü buruşturmasına neden oldu. Rialto'nun önündeki posterlerde, üzerinde kanlı çizgiler olan bir kız yüzü vardı. Ricky'nin sevdiği türden filmler artık televizyondan izlenebiliyordu: Ricky'ye göre film endüstrisi William Powell'ın emekli olmasıyla etkisini yitirmişti. (Clark Mulligan'm da muhtemelen onunla aynı fikirde olacağını düşündü.) Modern filmlerin çoğu, geçen yıl süresince özellikle renklenen rüyalarına benziyordu.

Ricky düşünmeden sinema salonundan devam edip ilerideki daha hoş bir hedefe doğru yol aldı. Şimdi hepsi ofis binaları olarak kullanılıyordu, ama Milburn'ün ilk özgün yüksek tavanlı evleri sağlam kalabilmişti: Ağaçlar bile evlerden daha gençti. Cilalı siyah ayakkabılarıyla kuru yaprakları savurarak, çocukluk hatıraları eşliğinde yürüyüp, Wheat Sokağı'ndakilere çok benzeyen binaların önünden ve yollardan geçti. Gülümsüyordu ve karşılaştığı herhangi biri ona ne düşündüğünü sorsaydı (ve eğer kendinin bu kadar fiyakalı olmasına izin verseydi) şöyle derdi muhtemelen: "Ah, kaldırımlar. Kaldırımları düşünüyordum. Hatırladığım ilk şeylerden biri burada Candlemaker Sokağı boyunca meydana uzanan kaldırımların döşemeleri. O büyük blokları atlarla taşımaları. Biliyor musun, kaldırımlar medeniyete pistonlu motordan daha büyük katkıda bulundu. Eski günlerde ilkbahar-

da ve kışın çamurun içinden yürümek zorundaydın ve konuk odalarına çamurun bir kısmını bulaştırmadan giremezdin. Yazınsa, her yer toz içinde kalırdı!" Tabii ki, diye düşündü, kaldırımların geldiği zamanlarda konuk odası diye bir şey kalmamıştı artık.

Meydana ulaştığında bir başka sevimsiz sürprizle karşılaştı. Büyük çimenlik alanda dizili ağaçlardan bazıları şimdiden çıplak kalmıştı ve geri kalanların çoğunun en azından birkaç dalı çıplaktı -beklediği renklerin büyük kısmı duruyordu hâlâ, ama gece boyunca dengeler bozulmuştu ve kara iskeletimsi kollar ve parmaklar, ağaçların kemikleri, yaprakların yanında kışın habercisi olarak asılıydı şimdi. Meydanı ölü yapraklar kaplamıştı.

"Selam Bay Hawthome," dedi yanındaki biri.

Ricky döndü ve lise son sınıf öğrencisi Peter Bames'ı gördü; Ricky'den yirmi yaş genç babası arkadaşlarının ikinci çemberindeydi. İlk çember onunla aynı yaşta olan dört kişiden oluşuyordu -önceleri beş kişi vardı, ama Edward Wanderley yaklaşık bir yıl önce ölmüştü. Kasvetli olmamaya çalıştığında daha da kasvetli oluyordu nedense. "Selam Peter, okula gidiyor olmalısın."

"Bugün ders bir saat geç başlayacak -ısıtıcılar bozuldu yine."

Uzun boylu, sevimli bir görünümü olan, kayak kazağı ve kot pantolonlu oğlan, Peter Barnes, yanında durdu. Siyah saçları Ricky'ye neredeyse kız saçı kadar uzun göründü, ama omuzlarının genişliği, vücudu şekillenmeye başladığında babasından çok daha iri bir adam olacağını gösteriyordu. Muhtemelen saçları kızlara kız saçı gibi görünmüyordu zaten. "Dolaşıyor musun sadece?"

"Evet, aynen," dedi Peter. "Bazen şehirde dolaşıp etrafa bakınmak eğlenceli oluyor."

Ricky'nin sevinçten yüzü parıldadı neredeyse. "Neden olmasın! Ben de tam olarak böyle düşünüyorum. Şehrin etrafında yürümeyi her zaman çok severim. Aklıma tuhaf şeyler gelir. Az önce kaldırımların dünyayı değiştirdiğini düşünüyordum örneğin. Her şeyi çok daha medenileştirdiler."

"Oh?" dedi Peter merakla bakarak.

"Biliyorum, biliyorum -aklıma tuhaf şeyler gelir demiştim sana. Tanrım. Walter nasıl bugünlerde?"

"İyi. Bankada şimdi."

"Ve Christina, o da iyi mi?"

"Evet, tabii," dedi Peter; annesiyle ilgili sorunun cevabında bir soğukluk hissediliyordu. Bir sorun mu vardı? Walter'ın ona birkaç ay önce Christina'nm biraz sıkıntılı olmaya başladığından yakındığını hatırladı. Ama Peter'ın ebeveynlerinin kuşağının gençliğini hatırlayabilen Ricky'ye göre onların sorunları her zaman bir parça kurgusaldı -daha önlerinde uzun bir ömür olan insanların nasıl gerçekten ciddi sorunları olabilirdi ki?

"Biliyorsun," dedi, "asırlardır bu şekilde konuşmamıştık. Baban CorneH'e gidişine razı oldu mu artık?"

Peter yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Sanırım. Yale'e girmenin ne kadar zor olduğunu bildiğini sanmıyorum. Onun zamanında çok daha kolaydı."

"Şüphesiz öyleydi," dedi Ricky, Peter Barnes'la son sohbetlerinin hangi şartlar altında olduğunu hatırlamıştı. John Jaffrey'nin partisi: Edward Wanderley'nin öldüğü akşam.

"Şey, sanırım şu büyük mağazayı dolaşacağım bir süre," dedi Peter.

"Evet," dedi Ricky o akşamın detaylarını istemsiz bir şekilde anımsayarak. O geceden beri hayat zorlaşmış, kararmıştı: Çark dönmeye başlamıştı.

"Sanırım gidiyorum şimdi," dedi Peter ve geriye doğru bir adım attı.

"Ah, tutmayayım seni," dedi Ricky. "Yalnızca düşünüyordum."

"Kaldırımları mı?"

"Hayır, seni hınzır." Peter gülümseyip hoşçakal dedi ve dönüp meydanın köşesinden yukarı doğru zorlanmadan yürümeye başladı.

Ricky, Sears James'in Lincoln'ünün meydanın yukarısındaki Archer Otel'in önünden ağır ağır, herkesten en az yirmi kilometre az hızla ilerlediğini gördü ve Wheat Sokağı'na doğru hızla hareketlendi. Kasvetten kurtulamamıştı: Göz alıcı parlak yaprakların arasına sokulan iskeletimsi dalları, film posterindeki kızın amansız kanlı yüzünü gördü yine ve bu geceki Amerikan Yahnisi Derneği'nde hikâye anlatma sırasının kendisinde olduğunu hatırladı. Neşesinin ne olduğunu merak ederek aceleyle yürümeye devam etti. Ama ne olduğunu biliyordu: Edward Wanderley. Sears bile onları, Amerikan Yahnisi Derneği'nin diğer üç üyesini izlemişti karanlığa doğru. Anlatacak bir şeyler bulmak için on iki saati vardı.

"Oh, Sears," dedi binalarına çıkan merdivenlerde, iş arkadaşı Lincoln'den henüz çıkıyordu. "Günaydın. Bu gece senin evde toplanıyoruz, değil mi?"

"Ricky," dedi Sears, "sabahın bu saatinde *vızıldamak* kesinlikle yasak."

Sears Milburn'ü geride bırakıp kapıya doğru hantal hantal yürümeye başladı ve Ricky de onu izledi.

Frederick Hawthorne 1

Düzenli olarak toplandıkları odaların arasında Ricky'nin favorisi buydu -yıpranmış deri koltukları, belli belirsiz cam kapaklı uzun kitaplıkları, küçük yuvarlak masalardaki içkileri, duvarlardaki resimleri, ayaklarının altındaki rengi solmuş Şiraz halısı ve havadaki eski puroların anısı ile Sears James'in evindeki kütüphane. Evliliğe hiç kalkışmamış olan Sears James, konfora ilişkin lüks fikirlerinden ödün vermek zorunda kalmamıştı hiç. Onca yıldır buluşmalarının ardından diğer adamlar Sears'ın kütüphanesindeki otomatik zevkin, rahatlamanın ve kıskançlığın farkında değillerdi artık, tıpkı kahya kadın Milly Sheehan'ın durmadan ortalıkta koşuşturup eşyaları toparladığı John Jaffrey'nin evinde hissettikleri aynı orandaki otomatik rahatsızlığın farkında olmadıkları gibi. Ama şunu hissediyorlardı: Hepsi -belki Ricky Hawthorne diğerlerinden daha çok- kendileri için böyle bir yere sahip olabilmeyi diliyordu. Ama Sears'm her zaman diğerlerinden daha çok parası vardı, tıpkı büyükbabasının diğerlerinin büyükbabalarından daha çok paraya sahip olduğu gibi. Soğukkanlı bir mücadeleyle bir servet yapıp James ailesine sosyal statü kazandıran köy manavına ulaşana kadar bu şekilde beş nesil geriye uzanıyordu zenginliği: Sears'm büyükbabasının zamanında kadınlar ince, kalp atışlarını hızlandıran, dekoratif ve faydasız varlıklardı; erkekler avlanır, Harvard'da okurlardı ve hepsi yaz geldiğinde Saratoga Springs'e giderlerdi. Sears'm babası ailesine ait üçüncü bir evin bulunduğu Harvard'da antik diller profesörüydü; Sears ise avukat olmuştu, çünkü

genç bir adam olarak bir mesleğinin olmamasının uygunsuz olduğunu düşünüyordu. Okulda geçirdiği yıllar mesleğinin öğretmenlik olamayacağını göstermişti ona. Geri kalanlann çoğu -kuzenler ve kardeşler- zengin yaşama, av kazalarına, siroz ya da ayrılıklara yenik düşmüşler, ama Ricky'nin eski dostu bugünlere gelebilmeyi başarabilmişti. Milburn'deki en yakışıklı değilse de -en yakışıklı Lewis Benedikt'ti kuşkusuz- en gözde adam oydu. Ama sakala gelince, babasının aynısıydı; yelekli takımının üzerinde yuvarlak ve ince yüzüyle uzun, tüysüz ve kocaman bir adamdı. Mavi gözleri hâlâ çok gençti.

Ricky bu konuda, bu gösterişli görünüm konusunda da kıskanç olması gerektiğini düşündü. O hiçbir zaman özellikle çekici biri olmamıştı. Bunun için fazla küçük ve tüysüzdü. Bıyıkları yalnızca yaşlandıkça gelişmiş, rengi griye döndükçe nasıl olduysa gürleşmişti. Çenesinin üzerinde biraz sakal bıraktığında ise, bu onu daha etkileyici yapmamıştı: Yalnızca daha akıllı göstermişti. Ricky o kadar da akıllı olduğunu düşünmüyordu. Eğer olsaydı, daima küçük hissedar olarak kalacağı bir iş anlaşmasını engellerdi. Ama Sears'ı firmaya alan, babası Harold Hawthome'du. Tüm o yıllar içinde, eski dostu ona eşlik edeceği için memnun ve hattâ heyecanlıydı Ricky. Şimdi, inkar edilemeyecek kadar rahat olan bir koltukta oturmuş, hâlâ memnun olduğunu düşünüyordu; yıllar onları Stella'yla yaptığı gibi güvenli bir biçimde evlendirmişti ve ikisi de aynı odadalarken müşteriler Sears'a bakarak konuşsalar da iş evliliği evdeki evlilikten çok daha huzurluydu. Bu Stella'nın asla tolere edemeyeceği bir anlaşmaydı. (Evlilikleri boyunca, aklı başında herhangi bir adam Stella'ya bakabilecekken Ricky'ye bakmış da değildi zaten.)

Evet, bininci kez itiraf etti kendine; burayı seviyordu.

Prensiplerine, siyasi görüşüne ve, muhtemelen, uzun zaman önce yok olmuş dininin püritenliğine de tersti, ama Sears'ın kütüphanesi -Sears'm görkemli evinin tümü- bir adamın kendini rahat hissedebileceği bir yerdi. Stella buranın bir kadının da kendini rahat hissedebileceği bir yer olduğunu göstermekten hiç vicdan azabı duymuyordu. Sears'm evinde kendi evleriymiş gibi davranmaktan rahatsız olmuyordu. Neyse ki, Sears bunu hoş görüyordu. Toplantıların birinde -on iki yıl önce, bir mimar takımı başkanıymış gibi kütüphaneye gelip- adlarını koyan Stella'ydı. "Pekala, işte buradalar, Tanrım," demişti, "Amerikan Yahnisi Derneği. Kocamı tüm gece benden uzak mı tutacaksın Sears? Ya da siz oğlanlar yalanlarınızı anlatmayı bitirmediniz mi daha?" Yine de, onu John Jaffrey kadar yaşlı olmasına rağmen ayakta tutan şeyin Stella'nın daimi enerjisi ve bitmek bilmeyen iğnelemeleri olduğunu düşünüyordu Ricky. Hawthorne'dan altı ay ve Sears'tan bir yıl genç ve en genç üyeleri olan Lewis'ten aslında yalnızca beş yıl büyük olmasına karşın 'yaşlı'ydı arkadaşları Jaffrey.

Lewis Benedikt, karısını öldürdüğü varsayılan adam, pahalı iyi yaşam abidesi Ricky'nin tam karşısına oturmuştu. Zaman geçip hepsinden bir şeyler eksiltirken yalnızca Lewis'e bir şeyler eklemişti sanki. Genç olduğu günler için geçerli değildi bu, ama bugünlerde Cary Grant'e benziyordu kesinlikle. Çenesi sarkmayacak, saçları dökülmeyecekti. Neredeyse absürd bir biçimde yakışıklı oluvermişti. Lewis'in büyük, sakin, komik çehresinde -hepsinin yüzünde olduğu gibi- bir beklenti ifadesi vardı bu akşam. En iyi hikâyelerin burada, Sears'm evinde anlatıldığı genel olarak doğruydu.

"Bu gece tencerede kim var?" diye sordu Lewis. Ama yal-

nızca kibarlık ediyordu aslında. Hepsi biliyordu. Amerikan Yahnisi Demeği adlı grubun yalnızca birkaç kuralı vardı: Gece kıyafetleri giyiyor (çünkü otuz yıl önce Sears bu fikri oldukça sevmişti), asla fazla içmiyor (ve zaten artık bunun için fazla yaşlılardı), anlatılan hikâyelerin doğru olup olmadığını asla sormuyor (en büyük saçmalıklar bile onlara bir şekilde doğru gibi geliyordu zaten) ve hikâyeleri sırayla anlatmalarına karşın hikâyesi tükenen birini asla zorlamıyorlardı.

Hawthorne günah çıkarmak üzereydi ki, John Jaffrey araya girdi. "Düşünüyordum da," dedi ve ardmdan diğerlerinin meraklı bakışlarına cevap verdi, "hayır, ben olmadığımı biliyorum, ve bu iyi bir şey. Ama yalnızca iki hafta içinde Edward'm ölümünün üzerinden bir yıl geçmiş olacak. Ben o lanet partide ısrar etmiş olmasaydım şimdi burada olacaktı."

"Lütfen John," dedi Ricky. Duygulan böylesine okunabiliyorken Jaffrey'nin yüzüne bakmayı sevmiyordu. Teni sanki bir kurşunkalemle bastırabilirsiniz ve hiç kan akmazmış gibi görünüyordu. "Kendini suçlamaman gerektiğini hepimiz biliyoruz."

"Ama benim evimde oldu," diye ısrar etti Jaffrey.

"Sakin ol doktor," dedi Lewis. "Kendine kötülük ediyorsun."

"Buna ben karar veririm."

"Yani bize de kötülük ediyorsun," dedi Lewis aynı güzellikte bir espriyle. "Hepimiz hatırlıyoruz ne zaman olduğunu. Nasıl unutabiliriz ki?"

"Öyleyse ne yapmayı düşünüyorsunuz bununla ilgili? Hiç olmamış gibi davrandığınızı mı sanıyorsunuz -normal bir şeymiş gibi? Sadece nalları diken yaşlı bir zavallı? Çünkü eğer öyleyse, hiç de öyle davranmadığınızı söylememe izin verin."

Hepsini şoke edip sessizliğe gömmüştü; Ricky bile söyle-

yecek bir şey bulamıyordu. Jaffrey'nin yüzü griye dönmüştü. "Hayır," dedi. "Lanet olsun, iyi değilsiniz hiçbiriniz. Bize neler olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Burada bir avuç gulyabani gibi oturup konuşuyoruz. Benim evde Milly artık bize zor katlanıyor. Hep böyle değildik -her şeyden konuşurduk eskiden. Eğlenirdik -*eğlenceli* olurdu eskiden. Şimdi olmuyor. Hepimiz korkuyoruz. Ama içinizden bunu kabul eden var mı bilmiyorum. Bir yıl oldu ve ben korktuğumu söylemekten çekinmiyorum."

"Ben korktuğumdan pek emin değilim," dedi Lewis. Viskisinden bir yudum alıp Jeffrey'ye gülümsedi.

"Korkmadığından da pek emin değilsin ama," dedi doktor.

Sears James yumruğunu ağzına götürüp öksürdü ve tüm bakışlar anında ona çevrildi. Tanrım, diye geçirdi içinden Ricky: İstediği her zaman yapabiliyor bunu; hiç uğraşmadan dikkatleri kendine çekebiliyor. Neden iyi bir öğretmen olamayacağını düşündüğünü merak ediyorum. Ve neden onunla aynı seviyede olabileceğimi düşündüğümü merak ediyorum. "John," dedi Sears kibarca, "hepimiz gerçeklerin farkındayız. Hepiniz bu soğuk gecede buraya gelme nezaketinde bulundunuz ve hiçbirimiz genç değiliz artık. Hadi devam edelim."

"Ama Edward *senin* evinde ölmedi. Ve aktris olduğu söylenen şu Moore..."

"Yeter artık," diye sözünü kesti Sears.

"Pekala, bu noktaya nasıl geldiğimizi hatırlıyorsunuz sanırım," dedi Jaffrey.

Sears ve Ricky Hawthome başlarını salladılar. Edward Wanderley'nin tuhaf ölümünden sonraki ilk toplantıda şekillenmişti. Geri kalan dördü kararsız kalmıştı -aralarına boş

bir sandalye yerleştirilmişti; Edward'm yokluğunu bundan daha fazla hissediyor olamazlardı. Sohbetleri yarım düzine başlangıç hamlesiyle tekleyip durmuştu. Ricky'nin gördüğü kadanyla hepsi, toplantılara devam etmeye dayanabilecekler miydi merak ediyorlardı. Ricky hiçbirinin devam etmemeye dayanamayacağının farkına varmıştı. Ve ardından aklına bir fikir gelmişti: John Jeffrey'ye dönmüş ve, "Bugüne kadar yaptığın en kötü şey neydi?" diye sormuştu.

Dr. Jaffrey kızararak onu şaşırtmış ve ardından bir sonraki toplantılarının rengini şu sözlerle belirlemişti: "Onu değil ama bugüne kadar başıma gelen en kötü şeyi anlatacağım size -en korkunç şeyi..." Ve ardından, aslında bir hayalet hikâyesi olan şeyi anlatmıştı. Büyüleyici, şaşırtıcı, korkutucuydu... Edward'ı unutturmuştu onlara. O günden beri aynı şekilde devam ediyorlardı.

"Gerçekten yalnızca bir rastlantı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Jaffrey.

"Devam etme," diye homurdandı Sears.

"Gerçeği gizliyorsun ve bu yakışmıyor sana. Demek istiyorum ki, bu hikâyelere başladık, önce ben, Edward'ın... sonra." Sesi yitti ve Ricky onun *ölümünden* ve *öldürülmesinden sonra* sözcükleri arasında kaldığını biliyordu.

"Batıya gitmesinden sonra," diye tamamladı sözünü, üslubunun yumuşak olmasını umarak. Jaffrey'nin kertenkelelerinkine benzer taş gibi gözleri, başarısız olduğunu söyledi ona. Ricky pahalı koltuğunda arkasına yaslandı ve bu lüks arka planda yitip, Sears'm eski haritalarından birindeki su lekesi kadar bile dikkat çekmemeyi diledi.

"Nereden çıktı bu?" diye sordu Sears ve Ricky hatırladı. Bir müşterisi öldüğünde babası böyle derdi hep. "Yaşlı Toby

Pfaff batıya gitti dün gece... Bayan Wintergreen batıya gitti bu sabah. Veraset mahkemesinde ortalık karışacak." Başını salladı. "Evet, doğru," dedi Sears. "Ama ben..."

"Kesinlikle," dedi Jaffrey. "Bence lanet olası tuhaf bir şeyler oluyor."

"Ne öneriyorsun peki? Sadece toplantıyı kesmek için konuşmadığını anlayabiliyorum."

Ricky bu duruma bozulmadığını göstermek için kenetlediği ellerinin üzerinden gülümsedi.

"Şey, bir önerim var," dedi Jaffrey. Onun Sears'la başa çıkmak için elinden gelenin en iyisini yaptığını görebiliyordu Ricky. "Bence Edward'm yeğenini buraya çağırmalıyız."

"Ve neden yapacağız bunu?"

"O bu... bu tür şeylerde uzman olmak üzere değil mi?"

"'Bu tür şeyler' de ne?"

Jaffrey geri adım atmayacaktı artık. "Belki sadece gizemli şeyler. Bence o -şey, bize yardım edebileceğini düşünüyorum." Sears sabırsız görünüyordu, ama doktor onun sözünü kesmesine izin vermedi. "Bence yardıma ihtiyacımız var. Ya da deliksiz bir uyku çekmekte zorlanan tek kişi ben miyim burada? Her gece kâbuslar gören bir tek ben miyim?" Çökmüş yüzüyle hepsini taradı. "Ricky? Dürüst bir adamsın sen."

"Tek sen değilsin John," dedi Ricky.

"Hayır, sanırım değilsin," dedi Sears, ve Ricky şaşkın gözlerle ona baktı. Sears kendisinin de berbat geceler geçirebiliyor olabileceğini daha önce asla göstermemişti -bu büyük pürüzsüz yüzden kesinlikle böyle bir şey okunmamıştı. "Aklında onun kitabı var, tahmin edebiliyorum."

"Şey, evet, tabii ki. Araştırma yapmış olmalı -yazdıklarının bazılarını tecrübe etmiş olmalı."

"Tecrübe ettiği şeyin akli dengesizlik olduğunu sanmıştım."

"Bizim gibi," dedi Jaffrey cesurca. "Edward'm evini yeğenine miras bırakmasının bir nedeni olmalı. Bence eğer ona bir şey olursa Donald'm buraya gelmesini istediği için yaptı bunu. Bir şeyler olabileceğini biliyordu bence. Ve size başka ne düşündüğümü söyleyeyim. Bence ona Eva Galli'den söz etmeliyiz."

"Bir sonuca varmayan elli yıllık bir hikâyeden mi söz etmeliyiz? Çok saçma bu."

"Saçma olmamasının nedeni bir sonuca varmamış olması," dedi doktor.

Ricky, Jaffrey Eva Galli'nin hikâyesinden söz edince Lewis'in en az kendisi kadar çok şaşırdığını, hattâ titriyor olduğunu gördü. Bu hikâye, Sears'ın da dediği gibi, elli yıl öncelerinde yatıyordu ve o zamandan beri hiçbiri bundan söz etmemişti.

"Ona ne olduğunu biliyor musun sence?" diyerek meydan okudu doktor.

"Hey, hadi ama," diye söze girdi Lewis. "Buna gerek var mı gerçekten? Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Varmaya çalıştığım nokta Edward'a gerçekten ne olmuş olduğu. Yeterince açık değilse özür dilerim."

Sears başını salladı ve Ricky uzun yıllardır ortağı olan arkadaşının yüzünde bir işaret bulabileceğini sandı -neyin işareti? Ferahlama mı? Tabii ki buna meydan vermeyecekti Sears, ama eğer bulabilseydi büyük bir keşif olacaktı bu Ricky için. "Mantık yürütmekte biraz zorlanıyorum," dedi Sears, "ama eğer seni mutlu edecekse Edvvard'm yeğenine yazabiliriz sanırım. Dosyalarımızda adresi var, değil mi Ricky?" Hawthome başını evet anlamında salladı. "Ama demokratik

davranmak gerekirse, bunu önce oylamaya sunmak istiyorum. Yalnızca evet ya da hayır mı diyelim? Ne dersiniz?" Bardağından bir yudum aldı ve odadakilere baktı. Hepsi onaylıyordu. "Seninle başlayacağız John."

"Tabii ki evet diyorum. Yazalım ona."

"Lewis?"

Lewis omuz silkti. "Herhangi birini seçemeyeceğim. Eğer istiyorsanız yazın."

"Evet mi bu?"

"Tamam, evet. Ama Eva Galli meselesini kurcalamayın diyorum."

"Ricky?"

Ricky ortağına baktı ve Sears'ın ne oy kullanacağını bildiğini gördü. "Hayır. Kesinlikle hayır. Bunun bir hata olduğunu düşünüyorum."

"Bir yıldır yaptığımız gibi devam etmemizi mi tercih ediyorsun?"

"Değişim her zaman kötüye doğrudur."

Sears eğleniyordu. "Gerçek bir avukat gibi konuştun, duygusal hasta YPSL'nin[1] eski bir üyesi haline geliyor gerçi. Ama evet diyeceğim, ve bu da üçe bir eder. Karar verilmiştir. Donald'a yazacağız. Kararı belirleyen oy benimki olduğuna göre, ben halledeceğim."

"Aklıma bir şey geldi," dedi Ricky. "Tam bir yıl oldu artık. Ya evi satmak istiyorsa? Edward öldüğünden beri boş duruyor."

"Üffff. Problem yaratıyorsun. Eğer satmak istiyorsa onu buraya daha çabuk getirtiriz."

"işlerin kötüye gitmeyeceğinden nasıl emin olabilirsin? Emin olabilir misin?" Gördüğü en güzel odada, yirmi yıldan

1) Genç insanların Sosyalist Birliği. (Ç.N.)

fazla zamandır en azından ayda bir kere oturduğu imrenilecek güzellikteki koltukta otururken, Ricky hiçbir şeyin değişmemesini diledi şiddetle -ve devam etmelerine izin verilmesini, kötü rüyalardaki endişeleriyle ve hikâyelerle dalga geçebilmelerini diledi. Soğuk rüzgar Sears'm penceresinin ardındaki ağaçları savururken loş ışıkta oturan arkadaşlanna bakınca, hiçbir şeyi bu kadar istememişti daha önce: devam etmeyi. Dostlanydı onlar, birkaç dakika önce kendini Sears'la evli saydığı gibi, onlarla da evliydi bir şekilde ve zamanla onlar için korktuğunun farkına varıyordu. Orada oturmuş ona kafaları karışık bir halde bakarlarken, birkaç kötü rüyadan ve iki haftada bir anlatılan hayalet hikâyelerinden daha kötü bir şey olamayacağını düşünüyor ve korkunç derecede saldırıya açık görünüyordu her biri. Bilginin faydalı olduğuna inanıyorlardı. Ama John Jaffrey'nin alnının üzerinde, abajurdan yansıyan ışığın şekillendirdiği karanlık bir düzlem gördü Ricky ve düşündü: John şimdiden ölüyor. Anlattıkları öykülerin dışında hiç söz etmedikleri bir tür bilgi vardı ve bu şey aklına geldiğinde, kastettiği bu bilginin içinde ne saklıysa o, orada bir yerlerde, kışın ilk belirtilerinde, orada, onlara yaklaşıyor gibiydi.

Sears, "Kararımızı verdik Ricky. En iyisi bu. Kendi halimize bırakılamayız artık. Şimdi," diye söze başlayıp oluşturduktan çembere göz attı ve teyatral bir biçimde ellerini ovuşturarak devam etti, "mesele hallolduğuna göre, Lewis'in de sorduğu gibi, bu gece tencerede kim var?"

Ricky Hawthome'un içinde geçmiş yerini hızla taze bir ana bıraktı ve hiçbir şey planlamadığı ve sırasını başkasına vereceğini düşündüğü halde hikâyesi aklındaydı şimdi; 1945 yılından o sekiz saat aklında açıkça parıldıyordu ve, "Şey, sanırım ben varım," dedi.

2

Diğer ikisi gitti ve onlara soğuğa çıkmak için acelesi olmadığını söyleyen Ricky, Sears'la kaldı. Lewis, "Yanaklarına kan gelir biraz Ricky," demiş, Dr. Jaffrey ise yalnızca başını sallamıştı —ekim ayı için gerçekten mevsim normallerinin dışında bir soğuk vardı, neredeyse kar yağması için yetecek kadar soğuktu hava. Sears içkilerini tazelemeye gittiğinde kütüphanede tek başına oturan Ricky, Lewis'in arabasının kontak sesini duydu. Lewis'in beş yıl önce ingiltere'den getirttiği bir Morgan'ı vardı ve Ricky'nin görünümünü gerçekten sevdiği tek spor arabaydı bu. Ama tente çatısı böylesi bir gece için pek korunaklı değildi ve anlaşılan Lewis arabayı çalıştırmakta oldukça zorlanıyordu. *İşte.* Neredeyse başarmıştı. Böylesi New York kışlarında Lewis'in küçük Morgan'ından daha büyük bir şeye ihtiyacınız olurdu. Zavallı John, Lewis onu Milly Sheehan'a ve Montgomery Sokağı'nda meydanı dönünce yedi blok ötedeki büyük eve bırakana kadar donmuş olacaktı. Milly doktorun yarı karanlık bekleme odalarından birinde oturmuş, anahtar sesini duyar duymaz fırlayıp paltosunu çıkarmasına yardım etmek ve bir fincan sıcak çikolata içirebilmek için kendini uyanık tutmaya çalışıyor olacaktı muhtemelen. Ricky oturmuş kulak kabartırken Morgan'ın motoru öksürüp hayata döndü -onların yola koyulmalarını dinledi ve Lewis'in başındaki şapkayı düzeltip sırıtarak John'a, "Bu güzelliğin mutlaka çalışacağını *söylememiş* miydim sana?" dediğini hayal etti. John'u bıraktıktan sonra şehirden çıkacak, ormana gelene kadar 17. Yol'dan devam edip, İspanya'dan döndüğü zaman aldığı mekâna gidecekti. Lewis ispanya'da her ne yaptıysa, çok para kazanmıştı.

Ricky'nin evi hemen köşeyi dönünceydi, beş dakika bile sürmüyordu yürüyerek; eski günlerde Sears ve o şehirdeki ofislerine her gün yürüyerek giderlerdi. Bazen sıcak havalarda hâlâ yapıyorlardı bunu: "Mutt ve Jeff," diyordu Stella onlara. Ricky'den çok Sears'ü hedef -Stella, Sears'ı gerçekten sevmemişti hiç. Ama tabii ki bu derinlerdeki hoşlanmamanın ona bir parça hükmetmeye çalışmasının önüne geçmesine asla izin vermemişti. Stella'nın sıcak çikolata hazırlamış, Ricky'yi bekliyor olmasına ihtimal yoktu: Sadece üst kattaki koridorun ışığını açık bırakıp uyumuş olmalıydı saatler önce. Ne zaman kendine Stella'yı bırakıp arkadaşlarının evinde vakit geçirmeye izin verse, Stella onu karanlıkta etrafa toslayıp dizlerini cama ve zorla aldırttığı krom modern mobilyalara çarpmaya mahkum ediyordu.

Sears elinde iki içki ve ağzında yeni yakılmış bir puroyla odaya döndü. Ricky, "Sears, bazen hiç evlenmemiş olmayı dilediğimi itiraf edebileceğim tek kişi sensin muhtemelen," dedi ona.

"Zamanını beni kıskanarak harcama," dedi Sears. "Fazla yaşlı, fazla şişman ve fazla yorgunum."

"Bunların hiçbiri değilsin," diye yanıtladı Ricky, Sears'ın uzattığı içkiyi alarak. "Sadece öyleymişsin gibi yapma lüksüne sahipsin."

"Oh, ama ballı lokmayı sen kaptın," dedi Sears. "Az önce söylediğini başka kimseye söyleyemeyecek olmanın nedeni onların buna çok şaşıracağı. Stella müthiş bir güzellik. Ve eğer bunu ona söyleseydin kafanı havaya uçururdu." Önceden oturduğu aynı koltuğa kuruldu, bacaklarını uzatıp bileklerini birbirinin üstüne attı. "Koca bir kutu alır, seni içine tıkar, beş saniyede gömüp, tuzlu su ve defne romu kokan kırk

yaşında atletik bir kadın olarak oradan koşarak uzaklaşırdı. Bana söyleyebiliyor olmanın nedeni e..." Sears durakladı ve Ricky onun, *ben de bazen senin hiç evlenmemiş olmanı diliyorum,* demesinden korktu. "Bunun nedeni benim *hors de combat*[1] mı, yoksa *hors commerce*[1] olmam mı?"

Ortağının sesini dinleyip içkisini elinde tutan Ricky, John Jaffrey ve Lewis Benedikt'in evlerine doğru yol alışlarını, kendini bekleyen evi düşündü ve hayatlarının ne kadar yerleşik olduğunu, nasıl rahat bir rutin tutturmuş olduklarını fark etti. Sears, "Pekala, hangisi?" diye sorunca Ricky, "Oh, senin durumunda *hors de combat,* eminim," dedi ve yakınlıklarını içi acıyarak fark edip gülümsedi. Daha önce söylediği şeyi hatırladı, *değişim her zaman kötüye doğrudur,* ve şöyle düşündü: *Bu doğru, Tanrım bize yardım et.* Ricky birden hepsini, eski dostlarını ve kendini havada asılı kalmış, çürük, görünmez bir uçakta gördü.

"Stella kâbus gördüğünü biliyor mu?" diye sordu Sears.

"Şey, senin de gördüğünü bilmiyordum," diye yanıtladı Ricky söylediği bir tür şakaymış gibi.

"Bundan söz etmek için bir neden görmedim."

"Ve ne kadar zamandır..."

Sears koltuğunda iyice uzandı. "Sen ne kadar zamandır görüyorsun?"

"Bir yıldır."

"Ben de. Bir yıldır. Diğerleri de öyle anlaşılan."

"Lewis rahatsız olmuş gibi görünmüyor."

"Lewis hiçbir şeyden rahatsız olmaz. Tann Lewis'i yarattığında, 'Sana yakışıklı bir yüz, güzel bir vücut, sakin bir mizaç

DSafdışı. (YHN.) 2)
Satışdışı. (YHN.)

vereceğim, ama bu mükemmel bir dünya olmadığı için beyninden biraz kısacağım,' demiş. İspanyol balık çiftliklerini sevdiği için zengin oldu, onlara ne olacağını bildiği için değil."

Ricky söylediklerine katılmıyordu -Sears, Lewis'i böyle tanımlamaktan hoşlanırdı. "Edward'm ölümünden sonra mı başladı kâbuslar?"

Sears kocaman başını evet anlamında salladı.

"Edward'a ne oldu sence?"

Sears omuz silkti. Hepsi bu soruyu defalarca sormuşlardı. "Zaten farkında olduğun gibi, senden daha fazlasını bilmiyorum."

"Sence ne olduğunu bulursak daha mı mutlu olacağız?"

"Tanrım, soruya bak! Bu sorunu da cevaplayamam Ricky."

"Şey, ben sanmıyorum. Bence başımıza korkunç bir şey gelecek. Eğer şu genç Wanderley'yi çağırırsan bize büyük bir felaket getireceksin."

"Batıl inanç," diye homurdandı Sears. "Saçmalık. Bence başımıza korkunç bir şey geldi zaten ve bu genç Wanderley durumu açıklığa kavuşturacak kişi olabilir."

"Kitabını okudun mu?"

"İkincisini mi? Şöyle bir baktım."

Bu, kitabı okumuş olduğunu kabul ettiği anlamına geliyordu.

"Ne düşündün?"

"İyi bir yazarlık denemesi. Çoğundan daha edebi. Birkaç güzel niteleme, oldukça iyi kurgulanmış bir konu."

"Ama ya içgörüleri..."

"Bizi hemen bir avuç dolusu ihtiyar aptal olarak değerlendirmeyecek bence. Asıl mesele bu."

"Ah, umarım yapmaz," diye bağırıverdi Ricky. "Hayatlarımıza burnunu sokacak kimseyi istemiyorum. Her şeyin aynı şekilde devam etmesini istiyorum."

"Ama onun, senin deyiminle, 'burnunu sokma' ihtimali yüksek görünüyor ve bizi yalnızca kendi kendimizi korkuttuğumuza ikna ederek bitirecek bunu. Sonra belki Jaffrey de kendini o lanet parti yüzünden kırbaçlamayı bırakır. Yalnızca o beş para etmez küçük aktrisle tanışmak istediği için ısrar etti. Şu Moore denen kızla."

"O partiyi çok düşünüyorum," dedi Ricky. "O gece o kızı ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum."

"Ben gördüm," dedi Sears. "Stella'yla konuşuyordu."

"Herkes böyle söylüyor. Herkes onu kanmla konuşurken görmüş. Peki sonra nereye gitti?"

"John kadar kötüye gidiyorsun. Genç Wanderley'yi bekleyelim, hı? Yeni bir göze ihtiyacımız var."

"Bence üzüleceğiz," dedi Ricky son bir kez daha deneyerek. "Perişan olacağız bence. Kendi kuyruğunu yiyen hayvanlara benzeyeceğiz. Geride bırakmalıyız bu olayı."

"Karar verildi artık. Bu kadar duygusal olma."

Ve işte bu kadardı. Sears'ın fikrini değiştirmek mümkün olmayacaktı. Ricky ona aklındaki diğer şeyi sordu. "Buluşmalarımızda, sıra sendeyken, anlatacağın şey önceden aklında oluyor mu?"

Gözleri Sears'm olağanüstü, bulut mavisi gözleriyle buluştu. "Neden?"

"Çünkü çoğu zaman benim öyle olmuyor. Sadece oturup bekliyorum ve sonra birden aklıma geliyor, bu gece olduğu gibi. Sana da böyle mi oluyor?"

"Genellikle. Ama bunun herhangi bir anlamı yok."

"Diğerleri için de mi böyle?"

"Olmaması için bir neden göremiyorum. Ricky, artık biraz dinlenmek istiyorum ve sen de eve gitmelisin. Stella seni bekliyor olmalı."

Sears bir şey mi ima etmeye çalışıyordu anlamamıştı. Kravatına dokundu. Kravatlar yaşamının, tıpkı Amerikan Yahnisi Derneği gibi, Stella'nın katlanamadığı bir parçasıydı. "Bu hikâyeler nereden geliyor?"

"Anılarımızdan," dedi Sears. "Ya da, eğer tercih edersen, Freudyan bilinçaltımızdan. Hadi ama. Yalnız kalmak istiyorum. Yatmadan önce bütün bardakları yıkamam gerekiyor."

"Senden bir kez daha..."

"Yine ne var?"

"... Edward'm yeğenine yazmamanı isteyebilir miyim?" Ricky ayağa kalktı, küstahlık kalp atışlarını hızlandırmıştı.

"Israrlarının sonu yok, değil mi? İsteyebilirsin tabii, ama bir dahaki sefere bir araya gelişimizde kesinlikle mektubumu almış olacak. Bence en doğrusu bu."

Ricky yüzünü ekşitti ve Sears, "Saldırganlaşmadan ısrarcı olmak," dedi. Bu tam da Stella'nm söyleyeceği türden bir şeydi. Sonra ona bakıp devam etti Sears: "Bu iyi bir özellik Ricky."

Kapıda Sears ona paltosunu tutarken Ricky kollarını geçirdi. "John'un bu gece hiç olmadığı kadar kötü göründüğünü düşündüm," dedi Ricky. Sears kapıyı açtı; karanlık sokak evin önündeki sokak lambasıyla aydınlanıyordu. Turuncu ışık, ikisi de kuru yapraklarla kaplı kısa ölü çimlere ve dar kaldırıma vuruyordu. Siyah gökyüzünde ilerleyen kocaman karanlık bulutlar vardı; kış gelmişti sanki. "John ölüyor," dedi Sears duygusal olmayan bir tonda ve Ricky'nin düşüncesi-

ni ona iade etmiş oldu. "Wheat Sokağı'nda görüşürüz. Stella'ya selamlarımı ilet."

Ardından kapı, soğuk gece havasında şimdiden titremeye başlayan narin, küçük adamın arkasından kapanıverdi.

Sears James 1

Günlerinin çoğunu ofiste birlikte geçiliyorlardı, ama Ricky geleneği bozmayıp, iki haftadır aklında olan soruyu sormak için Dr. Jaffrey'nin evindeki toplantıya kadar beklemişti. "Mektubu gönderdin mi?"

"Tabii ki. Göndereceğimi söylemiştim sana."

"Ne yazdın?"

"Karar verdiğimiz şeyleri. Evden de söz ettim ve içindekileri gözden geçirmeden onu satmayı düşünmeyeceğini umduğumuzu söyledim. Edwardin tüm eşyaları hâlâ orada ve tabii ki kasetleri de. Onları dinlemeye yüreğimiz dayanmamış olsa da, belki onunki dayanır."

John Jaffrey'nin salonlarının hemen girişinde, diğer ikisinden ayrı duruyorlardı. John ve Levvis ise en yakın odanın köşesindeki Viktoryen sandalyelere oturmuş, doktorun evinin kahyası Milly Sheehan'la konuşuyorlardı. Milly karşılarında bir taburede oturmuş, üzerinde içkilerinin olduğu çiçekli bir tepsi sallıyordu elinde. Ricky'nin karısı gibi Milly de Amerikan Yahnisi Demeği toplantılarına dahil edilmemesine kızıyordu, ama Stella'nın aksine, sürekli olarak etrafta dolanıp, elinde buz kaseleri, sandviçler ve kahvelerle belirliveriyordu. Cama vurup duran bir yaz sineği kadar sinirlerine dokunu-

yordu Sears'ın. Yine de pek çok yönden Milly, Stella Hawthorne'a tercih edilebilirdi -daha az talepkar, daha az hırslı. Ve kesinlikle John'a iyi bakıyordu. Sears dostlarına yardım eden kadınları her zaman takdir ederdi. Ona göre, Stella'nm Ricky'ye iyi bakıp bakmadığı cevabı açık bir soruydu.

Şimdi Sears kaderin onu kimsenin olmadığı kadar yakınına koymuş olduğu adama baktı ve Ricky'nin son soruyu geçiştireceğini sandığını düşündüğünü biliyordu. Ricky'nin onu zeki gösteren küçük çene kemiği sabırsızlıkla gerilmişti. "Pekala," dedi. "Amcasının ölümüyle ilgili bildiklerimiz konusunda tatmin olmadığımızı söyledim. Bayan Galli'den söz etmedim."

"Tanrı'ya şükür," dedi Ricky ve diğerlerine katılmak için odaya girdi. Milly ayağa kalktı, ama Ricky gülümseyip oturmasını işaret etti ona. Doğuştan centilmen Ricky kadınlara her zaman çekici gelmişti. En fazla dört adım ötesinde bir sandalye olmasına karşın Milly ona oturmasını söylemeden oturmayacaktı.

Sears gözlerini Ricky'den ayırdı ve bu üst kattaki tanıdık salonda etrafına bakındı. John Jaffrey evinin alt katının tümünü ofise dönüştürmüştü -bekleme odaları, teşhis odaları, bir ecza dolabı. Alt kattaki diğer iki küçük oda Milly'nin eviydi. John yaşamının geri kalanını eskiden yalnızca yatak odaları olarak kullanılan bu üst katta geçiriyordu. Sears, John Jaffrey'nin evinin içini en azından altmış yıldır biliyordu: Çocukluğunda, yolun diğer tarafında, iki ev aşağıda oturmuştu. Her zaman 'aile evi' olarak gördüğü o ev, yatılı okuldan dönüşte, Cambridge'ten dönüşte hep oradaydı. O günlerde, Jaffrey'nin evi Sears'tan çok daha küçük iki çocuklu Frederickson adlı bir ailenindi. Kurnaz, dalavereci, durmadan bira

içen, dağ gibi, kızıl saçlı ve bazen tuhaf bir biçimde maviye dönen kırmızı yüzlü bir adam olan Bay Frederickson tahıl tüccarıydı; karısı genç Sears'm gördüğü en çekici kadındı. Uzun boyluydu, kahverengi-kumral arası bir renge boyanmış uzun saçları, çocuksu egzotik bir yüzü ve dolgun göğüsleri vardı. Genç Sears bunlara kaptırmıştı kendini işte. Viola Frederickson'la konuşurken gözlerini yüzünden ayırmamak için mücadele veriyordu her seferinde.

Yazları, yatılı okuldan eve döndüğünde ve şehre yaptığı yolculukların arasında, onların çocuklarına bakıyordu. Hollow'dan bir kız aşçı ve hizmetçi olarak evlerinde yaşasa da Frederickson'larm gücü tam zamanlı bir dadıya yetmiyordu. Profesör James'in oğlunun, çocuklarına bakıcılık etmesi muhtemelen onları eğlendiriyordu. Sears'ta kendine göre eğleniyordu. Oğlanları seviyor ve Hill School'daki ondan küçük pek çok oğlanınki gibi onların da kahramanı olmak hoşuna gidiyordu; ve çocuklar uyuyunca evde gizlice dolanıp neler bulabileceğine bakmak da hoşuna gidiyordu. İlk Fransızca mektubunu Abel Frederickson'ın giysi çekmecesinde görmüştü. Şimdi özgürce dolanabildiği yatak odalarına girmekle yanlış bir şey yaptığını biliyor, ama yine de kendine engel olamıyordu. Bir gece Viola Frederickson'ın dolabını açmış ve onun bir fotoğrafını bulmuştu -olağanüstü derecede davetkar, egzotik ve sıcak görünüyordu; adı bilinmeyen türlerin ikonuydu adeta. Bluzunun kumaşından taşan göğüslerine baktı ve aklı onların ağırlığı, sıkılığının uyandırdığı heyecanla doldu. Öylesine sertleşmişti ki, penisi bir ağaç dalı gibi olmuştu: Cinselliğinin ona böylesine büyük bir güçle çarptığı ilk andı bu. İnleyip pantolonunu sıkıca kavrayarak gözlerini resimden ayırdı ve gardırobun üst rafında katlı du-

ran bir bluz gördü. Kendine engel olamadı; bluzu okşamaya başladı. Bluzun, içinde Bayan Frederickson'ı taşırken nereden çıkıntı yapacağını görebiliyordu; teni elinin altındaydı sanki ve pantolonunun düğmelerini açıp penisini çıkardı. Bluzun üzerine yerleştirdi; aklının hâlâ düşünebilen bir yanıyla kendisine bunu yaptıranın, şişmiş ucunu göğüslerinin yastık olacağı yere ittirenin *penisi* olduğunu düşünüyordu, inledi, bluza doğru iki büklüm oldu, şiddetle sarsılıp patladı. Yumurtalıkları kapana kısılmıştı sanki. Hemen ardından, utanç bir tokat gibi çarptı yüzüne. Bluzu kitap çantasına tıkıştırdı ve eve giderken, önceden kusursuz olan o şeyi bir taşa sarıp nehre fırlattı. Kimse ona çalınan bluzdan söz etmedi, ama çocuklara bakması için çağrıldığı son zaman oldu bu.

Ricky Hawthorne'un kafasının ardındaki pencerelerden Sears, Eva Galli'nin Milburn'e geldiği zaman -her ne geçici heves ya da tutkuyla- satın aldığı, evin ikinci katını aydınlatan bir sokak lambası gördü. Çoğu zaman Eva Galli'yi ve onun nerede yaşadığını unutabiliyordu: Bunu, yani evinin pencereden onlara doğru parladığını şimdi fark ediyor olmasının nedeni, aklının Eva Galli ve az önce hatırladığı gülünç sahne arasında kurduğu bir tür bağlantıydı.

Yapabiliyorken Milburn'den gitmeliydim belki de, diye düşündü: Edward Wanderley'nin tam bir yıl önce öldüğü oda yalnızca bir üst kattaydı. Dile getirilmeyen ortak bir onayla, hiçbiri, arkadaşlarının ölüm yıldönümünde toplantılarını burada yapıyor olmaları rastlantısından söz etmemişti. Ricky Havvthorne'un o kötü son hissinden küçük bir parça titreşti zihninde ve sonra şöyle düşündü: Sent yaşlı *aptal, o b-luz için hâlâ suçlu hissediyorsun kendini. Hah!*

2

"Bu gece sıra bende," dedi Sears, Jaffrey'nin en büyük koltuğuna yerleşip eski Galli evine sırtını döndüğünde olabildiğince rahatlamıştı. "Ve size gençliğimde, Elmira civarındaki köyde öğretmenlik mesleğini denerken başıma gelen gerçek olaylardan söz etmek istiyorum. Denerken diyorum çünkü o zaman bile, ilk yılımın başlangıcında, bu meslek için yaratıldığımdan emin değildim, iki yıllık bir sözleşme imzalamıştım, ama ayrılmak istediğimde beni tutabileceklerini sanmıyordum. Şey, hayatımda başıma gelen en korkunç şeylerden biri orada yaşandı, ya da yaşanmadı da ben uydurdum hepsini, ama her koşulda beni korkudan titretti ve sonunda orada daha fazla kalmamı imkânsız hale getirdi. Bu, bildiğim en kötü hikâye ve elli yıldır aklımda kilitli tutuyorum.

O günlerde bir erkek öğretmenin görevlerinin ne olduğunu biliyorsunuz. Burası ne bir kent okulu ne de Hill Scho-ol'du - Tanrı biliyor ki başvurmam gereken yer orasıydı aslında, ama o günlerde bir sürü karmaşık fikrim vardı. Kendimi ıssız bir bölgeye aklın ışığını getiren gerçek bir taşra Sokra-tes'i sanıyordum. Issız bölge! Hatırladığım kadarıyla o günlerde Elmira'nın etrafındaki kırsal alan neredeyse ıssızdı gerçekten, ama şimdi küçük kentin olduğu yerde bir banliyö bile yok. Okul kompleksinin hemen üzerine bir otoyol kavşağı kondu. Her şey beton altında kaldı. Oraya Four Forks denirdi eskiden ve böyle bir yer yok artık. Ama o zamanlar, Mil-burn'deki üniversitemden aldığım ücretli izin sırasında orası tipik küçük bir köydü; on ya da on iki ev, bir market, bir postane, bir demirci ve okul binası. Tüm bu binalar genel anlamda birbirine benziyordu -hepsi ahşaptı, yıllardır boyanma-dıkları için biraz gri ve kasvetli görünüyorlardı. Okul binası

tek odalıydı; tabii ki, birden sekize kadar tüm sınıflar için bir oda. Görüşme için gittiğimde, Mather'larla kalacağım -en düşük fiyatlı yer orasıydı ve ben yakında nedenini öğrenecektim- ve güne sabah altıda başlayacağım söylenmişti. Okulun sobası için tahta kesmek, iyi bir ateş yakmak, etrafı süpürmek ve kitapları dizmek, su çekmek, tahtayı temizlemek -ve gerektiğinde camları silmek- zorundaydım.

Sonra saat yedi otuzda öğrenciler gelecekti. Ve benim görevim sekiz sınıfın tümüne okuma, yazma, matematik, müzik, coğrafya, el yazısı, tarih öğretmekti. Şimdi bu görevlerin biri bile verilse hemen uzaklaşırım oradan, ama o zamanlar değneğin bir ucunda Abraham Lincoln ve diğerinde Mark Hopkins ile doluydum ve başlamak için sabırsızlanıyordum. Bu fikir açıkça aklımı başımdan almıştı. Sersemlemiştim. O zamanlarda bile kent ölüyordu sanırım ve ben bunu göremiyordum. Gördüğüm şey ihtişamdı -özgürlük ve ihtişam. Biraz lekelenmiş belki, ama yine de ihtişamlı.

Görüyorsunuz işte, *bilmiyordum.* Öğrencilerimin çoğunun neye benzeyeceğini tahmin edememiştim. Bu küçük köylerdeki öğretmenlerin çoğunun, vereceklerinden daha fazla bir eğitimleri olmayan yaklaşık on dokuz yaşında oğlanlar olduğunu bilmiyordum. Yılın çoğu zamanında Four Forks'un ne kadar çamurlu ve sevimsiz bir yer olacağını bilmiyordum. Çoğu zaman yarı aç dolaşacağımı bilmiyordum. Her pazar günü yan köydeki kiliseye gitmenin, yani on iki kilometrelik bir yürüyüşün işimin parçası olduğunu bilmiyordum. Ne kadar zor olacağını bilmiyordum.

Elimde bavulumla Mather'lara gittiğim o ilk gece anlamaya başladım. Charlie Mather eskiden şehirde postane müdürüydü, ama Cumhuriyetçiler başa geldiğinde onu görevden

alıp Howard Hummell'i postane müdürü yapmışlardı ve Charlie Mather kızgınlığını atamamıştı bir türlü. Yüzü her zaman asıktı. Beni kalacağım odaya çıkardığında odanın bitmemiş olduğunu gördüm -zemin dümdüz, cilasız ahşaptı ve tavan yalnızca çatının eklemleri ve kiremitlerinden oluşuyordu. 'Bunu kızımız için yapıyorduk,' dedi Mather bana. 'Öldü. Doyuracak bir boğaz eksildi.' Yatak yalnızca üzerinde eski bir ordu battaniyesi olan yerdeki eskimiş döşekti. Kışın, bir Eskimo için bile yeterince sıcaklık yoktu odada. Ama içinde bir masayla gaz lambası olduğunu fark ettim, yıldızları hâlâ görebiliyordum ve, "Güzel, burayı seveceğim," dedim. Mather inanmamış bir edayla homurdandı, ya da belki inanmış da olabilir.

O gece akşam yemeği patates ve kremalı mısırdı. 'Burada et yemeyeceksin,' dedi Mather, 'para biriktirip kendin almadığın sürece tabii. Seni hayatta tutmakla yükümlüyüm, şişmanlatmakla değil' Mather'ın masasında altı kereden çok et yediğimi sanmıyorum ve bu beklenmedik bir şeydi; birisi ona bir kaz vermiş ve her gün, geriye bir şey kalmayana kadar o kazı yemiştik. Sonunda öğrencilerimden bazıları bana jambon ve biftekli sandviçler getirmeye başladı -aileleri Mather'm eli sıkı bir adam olduğunu biliyordu. Mather asıl büyük yemeğini öğlen yiyordu, ama bana öğle yemeği saatimi öğrencilere 'ekstra yardım ve cezalar vererek' okulda geçirmek zorunda olduğumu belletmişti.

Çünkü orada dayağa inanıyorlardı. Bunu fark ettiğimde, ilk günkü öğretimi bitirmiştim. *Öğretim* dedim, ama gerçekte yapabildiğim sadece onları birkaç saatliğine sessiz tutmak, isimlerini yazmak ve birkaç soru sormaktı. Çok şaşırtıcıydı. Yalnızca büyük kızlardan ikisi okuyabiliyordu, matematik

bilgileri basit toplama ve çıkarma işlemleriyle sınırlıydı ve birkaç tanesinin diğer ülkeler hakkında bir şeyler duymamış olması bir yana, bir tanesi var olduklarına bile inanmıyordu. "Oh, öyle bir şey yok," demişti on yaşında sıska bir oğlan, "insanların Amerikan bile olmadıkları bir yer? Amerikanca konuşmadıkları?" Ama daha fazla devam edemedi; bu fikrin saçmalığına katıla katıla gülerken rezalet durumda bir ağız dolusu simsiyah diş gördüm. "Peki ya savaş ne o zaman budala?" dedi başka bir oğlan. "Almanlardan söz edildiğini duymadın mı hiç?" Ben tepki veremeden ilk oğlan sırasının üzerinden uçup ikinci oğlanı dövmeye başladı. Onu gerçekten öldürmeye çalışıyordu sanki. Onları ayırmaya çalıştım -kızların hepsi çığlık çığlığaydı- ve saldırganın kolunu yakaladım. "Doğru söylüyor," dedim. "O sözcüğü kullanmamalıydı, ama doğru söylüyor. Almanlar Almanya'da yaşayan insanlardır ve dünya savaşı..." Birden durdum, çünkü oğlan bana hırlıyordu. Vahşi bir köpek gibiydi ve ilk kez, akıl sağlığının yerinde olmadığını fark ettim, belki de geri zekâlıydı. Beni ısırmaya hazırdı. "Şimdi arkadaşından özür dile," dedim.

"Arkadaşım değil o."

"Özür dile."

"Tuhaf biri o, bayım," dedi diğer çocuk. Yüzünün rengi atmıştı, gözleri korku doluydu ve gözü morarmaya başlamıştı. "Ona asla bu sözcüğü söylememeliydim."

ilk oğlana adını sordum. "Fenny Bate," diyebildi salyalarını akıta akıta. Sakinleşmeye başlıyordu. İkinci oğlanı sırasına gönderdim. "Fenny," dedim, "sorun senin yanlış söylüyor olman. Amerika tüm dünya değil, tıpkı New York'un tüm Amerika olmadığı gibi." Bu çok karmaşıktı ve onu kaybetmiştim. Bu yüzden onu en öne getirdim ve ben tahtaya hari-

talar çizerken ona oturmasını söyledim. "Şimdi, burası Amerika Birleşik Devletleri ve burası Meksika ve burası da Atlantik Okyanusu..."

Fenny cehalet içinde kafasını sallıyordu. "Yalanlar," dedi. "Yalan hepsi. O söylediklerin yok orada. YOK!" Bağırırken sırasını itip yere devirdi.

Sırasını kaldırmasını istedim ve kafasını hayır anlamında sallayıp ağzından yine salyalar akmaya başlayınca sırayı kendim kaldırdım. Çocuklardan bazılarının nefesi kesilmişti. "Demek ki haritaları ve diğer ülkeleri gördün ya da duydun daha önce?" diye sordum. Başını evet anlamında salladı. "Ama hepsi yalan."

"Kim söyledi sana bunu?"

Başını hayır anlamında salladı ve söylemeyi reddetti. Eğer azıcık bir utanma belirtisi göstermiş olsaydı bu yanlış bilgiyi ailesinden edindiğini düşünecektim, ama göstermedi -yalnızca kızgın ve öfke doluydu.

Öğlen tüm çocuklar kesekâğıtlarını alıp okulun çevresindeki arazide sandviçlerini yediler. Okulun arkasında çürük çarık birkaç salıncak olsa da arsayı oyun bahçesi olarak nitelendirmek fazlasıyla abartı olurdu. Gözümü Fenny Bate'ten ayırmadım. Diğer çocukların çoğu onu yalnız bırakmıştı. Uyuşukluğundan kurtulup gruba katılmaya çalıştığında diğerleri haliyle ondan uzaklaşıyor ve onu elleri cebinde bir başına dikilmeye bırakıyorlardı. Zaman zaman uzun sarı saçlı, sıska bir kız gelip onunla konuşuyordu -birbirlerine epeyce benziyorlardı ve onun kız kardeşi olması gerektiğini düşündüm. Listeme baktım: Constance Bate, beşinci sınıf. Sessiz öğrencilerden biriydi.

Sonra, yeniden Fenny'ye bakınca, binanın dışındaki yol-

da dikilmiş, tıpkı benim yaptığım gibi Fenny'ye bakan tuhaf görünümlü bir adam fark ettim. Fenny ikimizden de habersiz, oturuyordu. Nedense bu adam dehşete düşürdü beni. Yalnızca görünümü tuhaf olduğundan, ki öyleydi, dağınık siyah saçları, fildişi yanakları ve yakışıklı yüzü; son derece güçlü görünen kolları ve omuzlarıyla, fena halde eski iş kıyafetleri giyiyor olmasından değildi bu. Fenny Bate'e bakma biçimindendi. Vahşice bakıyordu. Ve vahşilikle birlikte oradaki duruşunda çarpıcı bir özgürlük vardı, salt kendinden eminlikten daha derin bir şeydi bu. Bana korkunç derecede tehlikeli göründü; adamlarla oğlanların kılık değiştirmiş vahşi hayvanlar olduğu bir bölgeye gelmiş gibiydim sanki. Adamın yüzündeki yabanıllıktan neredeyse korkmuş bir halde gözlerimi başka yöne çevirdim ve tekrar baktığımda adam orada değildi.

Dışarıdaki adamı tamamen unutmuş olmama rağmen, bu yere ilişkin düşüncelerim onaylandı o akşam, ikinci gün vereceğim dersler üzerine çalışmak için soğuk odama çıkmıştım. Üst seviyedekilere çarpım tablosunu göstermem gerekiyordu, hepsinin son derece basit bir coğrafya bilgisi vardı... Sophronia Mather odaya girdiğinde aklımdan buna benzer şeyler geçiyordu. Yaptığı ilk şey, kullandığım gaz lambasını söndürmek oldu. "Bu, havanın tamamıyla karardığı zamanlar için, akşamlar için değil," dedi. "Bütün gazı kullanmanı karşılayamayız. Kitaplarını Tanrı'mn verdiği ışıkla okumayı öğreneceksin."

Onu odamda görmek beni ürkütmüştü. Önceki akşam yemeği boyunca sessiz kalmıştı ve sıska, sararmış ve bir davul yüzeyi kadar gergin yüzüne bakınca, sessizliğin onun doğal hali olduğunu söylerdiniz. Bunu çok etkileyici biçimde

yaptığını söyleyebilirim. Ama kocasından ayrı olunca, konuşmaktan hiç korkmadığını öğrenmek üzereydim.

"Seni test etmeye gelmiştim bay öğretmen," dedi. "Hakkınızda birtakım söylentiler var."

"Şimdiden mi?" diye sordum.

"Sonlarınızı başlangıçlarmızdaki tavrınız belirler ve nasıl başladıysanız öyle gider. Mariana Birdwood'dan sınıfınızda olumsuz davranışlara göz yumduğunuzu duydum."

"Göz yumduğuma inanmıyorum," dedim.

"Kızı Ethel yumduğunuzu söylüyor."

Ethel Birdwood adı aklımda bir yüz canlandırmamıştı, ama bu adı söylediğimi hatırladım -büyük kızlardan, on beş yaşmdakilerden biri olduğunu düşündüm. "Peki neye göz yumduğumu söylüyor Ethel Birdwood?"

"Şu Fenny Bate'e. Başka bir çocuğu yumruklamadı mı? Tam burnunuzun dibinde?"

"Konuştum onunla."

"Konuştum mu? Konuşmak iyi bir şey değil. Neden değneğini kullanmadın?"

"Değneğim yok ki benim," dedim.

Şimdi gerçekten şoke olmuştu. "Ama onları dövmen *gerekiyor,"* dedi sonunda. "Tek yol bu. Değnekle her gün bir ya da iki kez vurmalısın. Ve Fenny Bate'e diğerlerinden daha fazla tabii."

"Neden özellikle Fenny?"

"Çünkü kötü biri o."

"Onun sorunlu, yavaş, dengesiz olduğunu gördüm," dedim, "ama kötü olduğunu gördüğümü sanmıyorum."

"Ama öyle. Kötü. Ve diğer çocuklar onun dövülmesini bekliyor. Eğer görüşlerin bizim için fazla küstahsa, okulu

terk etmek zorunda kalacaksın. Değneği kullanmanı bekleyen yalnızca çocuklar değil." Odadan çıkacakmış gibi arkasını döndü. "Kocam görevlerini yerine getirmediğini duymadan seninle kibarca konuşabileceğimi düşünmüştüm. Aslında, tavsiyelerimi uygulamalısın. Dövmeden eğitim olmaz."

"Ama Fenny'nin adı neden bu kadar kötüye çıktı?" diye sordum son korkunç saptamasını duymazdan gelerek. "Yardıma ihtiyacı olan bir çocuğun canını yakmak haksızlık olur."

"ihtiyacı olan tek yardım, değnek. Kötü biri değil o, kötülüğün ta kendisi. Kanını akıtıp sessiz tutmalısın onu -*önünü kesmelisin.* Yalnızca sana yardım etmeye çalışıyorum bay öğretmen. Ödeneğinden gelen küçük ekstra parayı kullanıyoruz." Bunu söyleyip odadan çıktı. Öğlen gördüğüm o tuhaf adamı sormaya bile fırsat bulamadım.

Şey, kentin günah keçisine daha fazla zarar vermeye hiç niyetim yoktu.

(Milly Sheehan'ın yüzü tatsız bir ruh haliyle asılmıştı, parlatıyor gibi yaptığı kül tablasını yerine bıraktı, perdelerin kapalı olduğundan emin olmak için pencereye baktı ve kapıdan çıkıp gitti. Sears, hikâyesine ara verdiğinde, onun kapıyı bir parça aralık bıraktığını gördü.)

3

Sears James hikâyesine ara verip, Milly'nin kulak kabartmalarının her geçen ay daha az incelikli hale geldiğini kızgınlıkla düşünürken, o öğleden sonra şehirde yaşanan bir olaydan ve bunun hepsinin yaşamlarını etkileyeceğinden habersizdi. Olayın kendisi, göz alıcı genç bir kadının şehirlerarası otobüslerle kente gelmesi, tek başına dikkate değer değildi

aslında. Kadın banka ve kütüphanenin köşesinde otobüsten indi ve eski kentine nostaljik bir bakış için dönen başarılı bir kadının kendinden emin memnuniyetiyle etrafa göz gezdirdi. Elindeki küçük bavulu ve parlak yapraklar yere düştüğünde hafifçe gülümsemesi böyle bir izlenim bırakıyordu gerçekten de ve onu izleyip, başarısının intikamının ölçüsü olduğunu söyleyebilirdiniz. Uzun, bol paltosu ve gür siyah saçlarıyla, ne kadar uzaklara geldiğine tedbirli biçimde seviniyormuş gibi görünüyordu -hissettiği mutluluğun yarısının nedeni buydu sanki. Milly Sheehan doktorun alışverişini yaparken otobüs Binghamton'a doğru hareket ettiğinde kadını durakta dikilirken görmüş ve bir anlığına onu tanıdığını düşünmüştü, tıpkı Village Pump restoranının büyük camları ardında kahve içen Stella Hawthome gibi. Siyah saçlı kız yüzünde gülümsemeyle restoranın önünden hızla geçmiş, ve Stella onun meydandan dönüp Archer Otel'in merdivenlerinden çıkışını izlemek için başını o yöne çevirmişti. Kahveyi birlikte içtikleri, yakınlardaki Suny Fakültesi'nde antropoloji doçenti olan Harold Sims, "Güzel bir kadının başka bir güzel kadını süzmesi! Ama daha önce bunu yaptığını görmemiştim hiç Stel."

Kendisine 'Stel' denmesinden nefret eden Stella, "Güzel olduğunu mu düşündün?" diye sordu.

"Düşünmediğimi söylersem yalan olur."

"Şey, benim de güzel olduğumu düşünüyorsan, sorun yok sanırım." Kendinden yirmi yaş genç ve ona hayran olan Sims'e gayet istemsizce gülümsedi ve başını yine Archer Otel'e çevirdi; uzun boylu genç kadın tam kapıyı açmış, içeriye doğru gözden yitiyordu.

"Eğer sorun yoksa neden bakıyorsun?"

"Ah, sadece..." Stella ağzını kapadı. "Hiçbir şey. Bu tür bir kadını yemeğe çıkarmalısın bence, benim gibi hurdaya çıkmış yaşlı bir tarihi eseri değil."

"Tanrım, eğer böyle düşünüyorsan," dedi Sims ve masanın altından Stella'mn elini tutmaya çalıştı. Stella parmaklarıyla hafifçe dokundurarak geri çevirdi onu. Stella Hawthorne restoranlarda okşanmaktan hiç hazzetmezdi. Avucuna okkalı bir tokat atmış olmayı isterdi aslında.

"Stella, bana bir şans ver."

Stella doğrudan açık kahverengi gözlerinin içine bakarak, "Tüm o küçük sevimli öğrencilerinin yanına dönsen daha iyi değil mi?" dedi ona.

O sırada genç kadın otele kayıt yaptırıyordu. Kocasının ölümünden beri oteli oğluyla işleten Bayan Hardie ofisten çıkıp masanın diğer yanındaki genç ve güzel kadına doğru geldi. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu *ve,]im'i bundan nasıl uzak tutacağım?* diye geçirdi aklından.

"Banyolu bir odaya ihtiyacım olacak," dedi kız. "Şehirde bir yerde bir ev kiralayana kadar burada kalmak istiyorum."

"Oh, ne güzel," dedi Bayan Hardie. "Milburn'e mi taşınıyorsunuz? Şey, kesinlikle çok tatlı bu. Gençlerin çoğu buradan ayrılmaya can atıyor bugünlerde. Oğlum Jim gibi. Çantalarınızı yukarı çıkaracak şimdi. Buradaki her günün hapiste geçen bir başka gün olduğunu düşünüyor. Gitmek istediği yer New York. Siz de oralı mısınız yoksa?"

"Orada yaşadım. Ama ailemin bir kısmı bir zamanlar burada yaşıyordu."

"Pekala, oda ücretlerimiz burada ve bu da kayıt defteri," dedi Bayan Hardie teksir makinesiyle çoğaltılmış bir parça kâğıdı ve deri kaplı kayıt defterini ona doğru kaydırarak. "Bura-

nın gerçekten oldukça güzel, sessiz bir otel olduğunu göreceksiniz. Kalanlann çoğu buralı, daha çok bir pansiyon gibi aslında, ama otel hizmeti veriyoruz ve geceleri gürültülü partiler yok." Genç kadın ücretlere bakıp başını sallamıştı ve kayıt defterini imzalıyordu. "Disko yok, kesinlikle yok, ve açıkça söylemeliyim ki, saat on birden sonra odanıza erkek giremez."

"Güzel," dedi kız ve kayıt defterini Bayan Hardie'ye geri verdi. Açık ve güzel bir el yazısıyla yazılmış adı okudu Bayan Hardie: Anna Mostyn, ve yanında New York, West Eighties'den bir adres.

"Oh, harika," dedi Bayan Hardie, "kızların bunu nasıl karşılayacağını bilemiyorsunuz bugünlerde, ama..." Yeni müşterisinin yüzüne baktı ve mavi gözlerindeki duygusuz ifadeyi görüp birden duruverdi. İlk ve neredeyse bilinçdışı düşüncesi, *soğuk biri*ydi, ve bunu kesinlikle bilinçli olan, bu kızın Jim'i taşıma konusunda hiç sıkıntı çekmeyeceği fikri izledi. "Anna ne kadar güzel ve eski tarz bir isim."

"Evet."

Bayan Hardie, biraz şaşırmış bir halde, oğlunu çağırmak için zile bastı.

"Gerçekten eski tarz biriyim," dedi kız.

"Eskiden ailenizin burada olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Evet söyledim, ama bu çok uzun zaman önceydi."

"Soyadınızı tanıyamadım da."

"Hayır, tanıyamazsınız. Teyzem yaşamıştı burada. Adı Eva Galli. Ama muhtemelen tanımıyorsunuzdur onu."

(Restoranda tek basma oturan Ricky'nin karısı birden parmaklarını çıtlattı, "Yaşlanıyorum," diye bağırıverdi. Kızın ona kimi hatırlattığını anımsamıştı. Lise terk gibi görünen garson, masadaki beyefendi öfkeyle çıkıp gittikten sonra bayana he-

sabi nasıl vereceğini bilemeden masaya doğru eğildi ve, "Hı?" dedi. "Ah, çekil başımdan seni aptal," dedi Stella ve neden lise terklerin en az yarısının gangster gibi görünürken diğer yarısının fizikçiye benzediğini düşündü. "Ah, işte, bayılmadan önce hesabı versen iyi edersin.")

Jim Hardie yukarı çıktıkları merdivenler boyunca ona gizli bakışlar atıyordu ve odasını açıp bavulu yere indirdiğinde, "Umarım buralarda uzun süre kalmayı planlıyorsundur," dedi.

"Annenin senin Müburn'den nefret ettiğini söylediğini sanıyordum."

"Artık o kadar da nefret etmiyorum," dedi Jim ve geçen gece Penny Draeger'ı arabasının arka koltuğunda eritip bitiren bakışını attı ona.

"Neden?"

"Ah," dedi Jim, kızın yüzündeki erimeyi mutlak reddedişin ardından nasıl devam edeceğini bilemeyerek. "Ah, bilirsin."

"Bilir miyim?"

"Bak. Sadece lanet olası güzel görünümlü bir bayan olduğunu kastettim, o kadar. Ne demek istediğimi biliyorsun. İyi bir tarzın var." Hissettiğinden daha cesur olmaya karar verdi. "Tarzı olan bayanlar beni heyecanlandırır."

"Öyle mi?"

"Evet." Başını salladı. Onu çözememişti. Eğer umutsuz vaka olsaydı daha başında ona gitmesini söylemiş olurdu. Ama yanında dikilmesine müsaade etmiş olmasına karşın ilgilenmiş ya da koltukları kabarmış gibi görünmüyordu -hattâ eğleniyor gibi de değildi. Ardından, tam da yapmasını biraz umduğu şeyi yaparak onu şaşırttı ve paltosunu çıkardı. Göğüs kısmı pek parlak olmasa da güzel bacakları vardı. Sonra, onun vücudundan haberdar olmak kesinlikle uyarmadan sal-

dırıverdi Jim'e -salt erotizm patlaması, yatağa attığı diğer liseli kız Penny Draeger'm buğulu duruşuna benzemeyen, saf ve soğuk erotizm eritti onu.

"Ah," dedi umutsuzca onu göndermemesini dileyerek. "Şehirde harika bir işin olduğuna bahse girerim. Nerede çalışıyorsun, televizyonda filan mı?"

"Hayır."

Yerinde duramıyordu. "Şey, adresini ya da hiçbir şeyini bilmiyorum gibi bir durum değil bu. Belki bir ara uğrayabilirim ve konuşuruz?"

"Belki. Konuşur musun?"

"Hah. Evet, şey, sanırım aşağı dönsem iyi olacak. Yani, takmam gereken bir sürü dış pencere var demek istiyorum, bu soğuk havalar..."

Kız yatağa oturup elini uzattı. Jim yarı bilinçsiz ona doğru gitti ve eline dokunduğunda kız avucuna düzgünce katlanmış bir dolar koydu. "Fikrimi söyleyeyim mi sana," dedi, "bence otel görevlileri kot giymemeli. Pasaklı görünüyorlar."

Jim doları aldı, aklı fazla karıştığından teşekkür edemeden kaçtı odadan.

(Ann-Veronica Moore'du, diye düşündü Stella, Edward'm öldüğü gece John'un evinde olan şu aktris. Gözü korkmuş oğlanın kürk mantosunu tutmasına izin verdi. Ann-Veronica Moore, neden o gelsin ki aklıma? Yalnızca birkaç dakikalığına gördüm ve o kız aslında ona hiç benzemiyordu.)

4

"Hayır," diye devam etti Sears. "O zavallı yaratığa, Fenny Bate'e yardım etmeye kesin kararımı vermiştim. Yanlış anlamalar ve gaddarlık kötü yapmadığı sürece kötü çocuk diye

bir şey olduğunu düşünmüyordum. Ve yeniden şekillendirebilirdiniz çocukları. Böylece küçük bir ıslah programına başladım. Fenny ertesi gün sırasını devirdiğinde sırayı kendim düzelttim -diğer daha büyük çocukları kızdırdı bu- ve öğle yemeği vaktinde benimle içeride kalmasını istedim.

Diğer çocuklar tahminlerde bulunup vızıldanarak dışarı uçuverdi -onlar dışarı çıkar çıkmaz Fenny'yi bastonla dövmeye başlayacağımı düşündüklerinden eminim- ve sonra kız kardeşinin karşı karanlık köşede saklandığını gördüm. "Ona zarar vermeyeceğim Constance," dedim. "İstersen sen de kalabilirsin." Şu zavallı çocuklar! Çürük dişleri ve yırtık pırtık giysileriyle aklımdalar hâlâ ikisi de -Fenny kuşku, kızgınlık ve korku içinde, Constance belli ki kardeşi için endişeli. Constance bir sandalyeye yerleşti sessizce ve ben Fenny'nin bazı yanlış fikirlerini düzeltmeyi denemeye çalışmaya gittim. Bildiğim tüm kaşiflerin hikâyelerini anlattım ona, Lewis ve Clarke ve Cortez ve Nansen ve Ponce de Leon, daha sonra sınıfta kullanacağım şeyler, ama Fenny'nin üzerinde hiç etkisi olmadı bunların. Dünyanın Four Forks'tan sonra sadece yetmiş ya da seksen kilometre öteye gittiğini ve dünya nüfusunun bu bölgedeki insanlardan oluştuğunu *biliyordu.* Dik kafalı aptal bir inatla sıkıca tutunmuştu bu fikre. "Kim anlattı bunu sana Fenny?" diye sordum. Başını iki yana salladı. "Kendin mi uydurdun?" Yine başını salladı. "Ailen miydi anlatan?"

Karanlık köşede Constance kıkırdamaya başladı -ortada komik bir şey yokken. Kahkahaları içimi ürpertmişti -neredeyse vahşi yaşam resimleri uyandırmıştı aklımda. Tabii ki, sahip oldukları yaşam buydu işte; ve diğer çocukların tümü biliyordu bunu. Ve sonradan anladığım gibi, düşünebileceğimden çok daha kötü, çok daha sıradışıydı.

Bir şekilde, ellerimi umutsuzluk ya da sabırsızlık içinde kaldırdım ve zavallı kız Fenny'yi döveceğimi sanmış olmalı ki birden bağırıverdi: "Gregory'ydi!"

Fenny kıza baktı ve yemin ederim ki daha önce böylesine korkmuş birini görmemiştim hiç. Bir sonraki saniyede sandalyesinden kalkmış, sınıftan çıkmıştı. Geri çağırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Ormana doğru gitmiş, patika yoldan, hayatta kalmak için kaçıyordu sanki. Kız kapıda durup onun uzaklaşmasını izledi. Ve şimdi de o korkmuş ve dehşete kapılmış gibi görünüyordu -rengi atmıştı. "Gregory kim Constance?" diye sordum ve yüzünü buruşturdu. "Okul binasına doğru geldiği oluyor mu bazen? Saçları şöyle mi?" Parmaklarımı açıp ellerimi başımın üzerine götürdüm ve sonra Constance da tıpkı Fenny gibi olabildiğince hızlı koşup kaçmaya başladı.

Şey, o öğlenden sonra diğer öğrencilerden kabul görmüştüm. Bate kardeşlerin ikisini de dövdüğümü sanmışlar ve böylece doğal işleyişte yerlerini almışlardı. Ve o gece akşam yemeğinde, fazladan bir patates olmasa da, en azından Sophronia Mather'den donuk bir gülümseme aldım. Anlaşılan, Ethel Birdwood annesine yeni öğretmenin aklının başına geldiğini bildirmişti.

Fenny ve Constance sonraki iki gün boyunca okula gelmediler. Endişelendim ve acemice davrandığımı, bu yüzden bir daha hiç dönmeyebileceklerini düşündüm, ikinci gün öyle huzursuzdum ki, öğle yemeği vaktinde okul bahçesinde volta atıp durdum. Çocuklar beni tam da onlardan beklenen biçimde, tehlikeli bir deli olarak değerlendirdiler -öğretmenin içeride kalması gerektiği çok açıktı ve bu sırada tercihen değneğini konuşturuyor olmalıydı. Sonra beni aniden durdurup, çimenlerde fazlaca ağırbaşlı bir edayla oturan bir grup

kızın etrafında döndüren bir şey duydum. Büyük kızlardı oturanlar ve içlerinden biri de Ethel Birdwood'du. Gregory adını kullandığını duyduğumdan emindim. "Bana Gregory'den söz et Ethel," dedim.

"Gregory kim?" diye sordu aptalca sırıtarak. "Burada bu isimde kimse yok." Bana dik dik baktı ve onun şu erkek öğretmenin okuldaki en büyük öğrencisiyle evlenme geleneğini düşündüğünden emindim. Kendinden emin bir kızdı Ethel Birdwood ve babası zenginliğiyle tanınıyordu.

Anlamıyordum. "Az önce adını söylediğini duydum."

"Yanlış anlamış olmalısınız Bay James," dedi ağzının suyu akarak.

"Yalancılara merhamet göstermem," dedim. "Şu Gregory denen adamdan söz et bana."

Tabii ki de hepsi onu sopayla tehdit ettiğimi sandı. Başka bir kız onu kurtarmaya geldi. "O oluğu Gregory'nin tamir ettiğini söylüyorduk," dedi ve okulun yan tarafını işaret etti. Yağmur oluklarından biri yeniydi besbelli.

"Pekala, benim yapabileceğim bir şeyse eğer, bu okulun civarına asla gelmeyecek," dedim ve onları insanı çileden çıkarıcı kıkırdamalarıyla baş başa bıraktım.

O gün okuldan sonra, aslanın inini ziyaret etmeliyim, diye düşündüm ve Bate'lerin evine doğru yürümeye karar verdim. Şehirden, Lewis'in eviyle Milburn arasındaki mesafe kadar uzak olduğunu biliyordum. En makul yoldan yürümeye başladım ve neredeyse beş altı kilometreyi geride bıraktıktan sonra, muhtemelen fazla uzaklaşmış olduğumu fark ettim. Yol üzerinde hiç eve rastlamamıştım, demek ki Bate'lerin evi tahmin ettiğim gibi orman kenarında değil, ormanın içinde olmalıydı, içeriye doğru giden bir patikaya girdim ve onları bulana

kadar geriye, içeriye doğru devam etmeliyim diye düşündüm.

Ne yazık ki, ormanda kayboluverdim. Tepeleri aştım, koyakların içine ve fundalıkların arasına girdim ve sonunda yolun bile nerede olduğunu söyleyemeyecek hale geldim. Her yer korkunç şekilde birbirine benziyordu. Sonra, tam akşam karanlığı çökerken, izlendiğimi fark ettim. Son derece esrarengiz bir histi bu -arkamda aniden saldırmak üzere olan bir kaplan olduğunu bilmek gibi bir şeydi. Arkamı dönüp sırtımı büyük bir karaağaca yasladım. Ve sonra bir şey gördüm. Yaklaşık otuz metre ötemde bir adam açıklığa doğru çıktı -daha önce gördüğüm adam. Gregory, ya da ben öyle sandım. O da ben de konuşmadık. O vahşi saçları ve fildişi rengi yüzüyle sessiz sedasız, sadece bakıyordu. İçimde ona karşı büyük bir kin duydum. Önceden de hissettiğim o tuhaf özgürlükle birlikte aşın bir şiddet havası vardı üzerinde -deli gibiydi. O ormanda beni öldürebilirdi ve bundan kimsenin haberi olmazdı. Ve inanın ki, yüzünden okuduğum şey cinayetti, başka bir şey değil. Tam bana doğru gelip saldırmasını beklerken bir ağacın arkasına geçti.

Çok yavaşça ilerlemeye başladım. "Ne istiyorsun?" diye bağırdım cesur görünmeye çalışarak. Cevap gelmedi. Birazcık daha ilerledim. Sonunda, onu gördüğüm yerdeki ağaca ulaşmıştım, ama ondan hiç iz yoktu -gözden kaybolmuştu.

Hâlâ kayıptım ve hâlâ tehlikede hissediyordum kendimi. Ortaya çıkmasının nedeni -öyle olduğunu biliyordum- gözdağı vermekti. Rastgele birkaç adım attım, bir başka ağaç grubunun arasından geçtim ve birden durdum. Bir anlığına korkmuştum. Hemen önümde, demin gördüğüm hayaletten çok daha yakında, seyrek sarı saçlı, ince, eski püskü giysili bir kız duruyordu: Constance Bate.

"Fenny nerede?" diye sordum.

Kemikli kolunu kaldırdı ve yanını işaret etti. Ve o da 'sepetten çıkan yılan gibi' deyişini çağrıştıran bir biçimde ayağa kalktı. Uzun otların arasında ayağa kalktığında, yüzünde karakteristik iç karartıcı suçluluk ifadesi vardı.

"Evinizi arıyordum," dedim ve ikisi de hemen aynı yeri işaret ettiler, yine hiç konuşmadan tabii. Ormanın içindeki yarıktan bakınca yağlı kâğıttan bir penceresi ve kısa bir bacası olan katranlı mukavvadan bir baraka gördüm. O zamanlar oralarda katranlı mukavvadan bir sürü baraka vardı, neyse ki artık yoklar, ama bu baraka bugüne kadar gördüklerimin en pisiydi. Muhafazakarlığımla tanındığımı biliyorum, ama erdemi hiçbir zaman parayla ilişkilendirmedim ya da yoksulluğu ahlaksızlıkla; bu berbat kokan küçük baraka -bakınca leş gibi kokacağını görebiliyordunuz- iğrençlik yayıyor gibi görünmüştü bana. Hayır, daha da kötüydü. İçindeki hayatlar yoksullukla yabanileşmiş değildi yalnızca, aynı zamanda sapkınlaşmış, sakatlanmıştı da... kalbim sızladı, gözümü barakadan ayırdım ve muhtemelen önceden tavuk olan eski bir tüy yastığını koklayan bir deri bir kemik kalmış siyah bir köpek gördüm. Bu kesinlikle, diye düşündüm, Fenny'nin 'kötü' unvanını nasıl aldığını açıklıyor -Four Forks'un şekilci sakinleri evine bir kez bakmış ve onu hayat boyu mahkum etmişlerdi.

Yine de oraya girmek istemiyordum. Uğursuzluğa inanmazdım, ama hissettiğim şey uğursuzluktu.

Bugüne kadar gördüğüm en tuhaf donuk bakışlara sahip olan çocuklara döndüm. "Sizi yarın okulda görmek istiyorum," dedim.

Fenny başını hayır anlamında salladı.

"Ama size *yardım etmek* istiyorum," dedim. Bir konuşma

yapmak üzereydim: Söylemek istediğim, planımın onun hayatını değiştirmek, onu kurtarmak, sanırım bir şekilde onu insan yapmak olduğuydu... ama yüzündeki inatçı, donuk bakış beni durdurdu. Başka bir şey daha vardı, ve küçük bir şaşkınlıkla, Fenny'deki bir şeyin bana gizemli Gregory'nin son karşılaşmamızdan aklımda kalan görüntüsünü çağrıştırdığını fark ettim. "Yarın okula gelmelisiniz," diye tekrarladım.

Constance, "Gregory okula gitmemizi istemiyor. Gregory burada kalmamız gerektiğini söyledi," dedi.

"Şey, söylediğim şey, o da sen de okula geleceksiniz."

"Gregory'ye sorarım."

"Gregory'nin canı cehenneme," diye bağırdım, "geleceksiniz." Ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Yolu bulana kadar o tuhaf his peşimi bırakmadı -lanetten kaçmak gibi bir şeydi bu.

Sonucun ne olduğunu tahmin edersiniz. Gelmediler. Birkaç gün her şey normal devam etti; bir soruya cevap vermelerini istediğimde Ethel Birdvrood ve diğer kızlardan bazıları bana cıvık bakışlar atıyordu, bense o dondurucu odanın içinde ertesi günkü derslerin üzerinden geçiyor ve okulu hazırlamak için günün ilk ışıklarıyla uyanıyordum. Sonunda Ethel bana öğle yemeği için sandviçler getirmeye başladı ve kısa süre sonra, kızların arasındaki diğer hayranlarım da sandviçler getirdiler. Sandviçlerden birini, Mather'larla yediğim akşam yemeğinden sonraya saklıyordum.

Pazar günleri Lüteriyen kilisesine zorunlu ziyaretim için Footville'e yürüyordum. Korktuğum kadar sıkıcı değildi. Papaz yaşlı bir Alman olan Franz Gruber'dı ve kendisine Dr. Gruber diyordu. Doktor oldukça candan bir adamdı -New

York FootviUe'de yaşamasına ve hantal vücuduna rağmen çok zekiydi. Vaazlarını ilginç buldum ve onunla konuşmaya karar verdim.

Bate kardeşler nihayet ortaya çıktıklarında, hareketli bir gece geçirmiş içkiciler kadar bitkin ve yorgun görünüyorlardı. İki gün gelmemişlerdi, ardından bir gün gelip üç gün daha gelmediler ve ardından iki gün boyunca geldiler: Onları her görüşümde daha da kötü görünüyorlardı. Özellikle Fenny iyice çökmüş görünüyordu. Vakitsiz yaşlanıyor gibiydi: Daha da zayıflamış, alnındaki ve gözlerinin etrafındaki deriler kırışmıştı sanki. Ve onu gördüğümde, yemin edebilirim ki, bana gülümsüyor gibiydi -bunun için yeterli akli donanıma sahip olmadığına emin olsam da Fenny Bate gülümsüyordu. Gülümsemek, karşısındakini ayartmaya çalışır gibi bir ifade veriyordu yüzüne -korkutmuştu beni.

Bu yüzden, bir pazar günü ayinden sonra kilisenin kapısında Dr. Gruber'la konuştum. Elini son sıkan olmak için bekledim ve herkes yola doğru yönelmişken bir sorun hakkında tavsiyesini almak istediğimi söyledim.

Bir zinayı filan itiraf edeceğimi sanmış olmalıydı. Ama çok kibar davranıp beni kilisenin karşısındaki evine davet etti.

Oldukça nazik bir şekilde beni kütüphanesine geçirdi. Burası tamamen kitaplarla kaplı büyük bir odaydı -Harvard'dan ayrıldığımdan beri böyle bir oda görmemiştim. Belli ki bir bilginin odasıydı: Düşünceyle sorunu olmayan bir adamın çalıştığı bir odaydı. Kitapların çoğu Almancaydı, ama Latince ve Yunanca da çok vardı. Büyük deri dosyalarda Hıristiyanlığı konu alan el yazıları, İncil yorumları, teoloji çalışmaları ve din yazarlarının büyük yardımcısı incil sözlüğü vardı. Masasının arkasındaki rafta Rönesans'ın gizemli çalışmaları diyebi-

leceğimiz Lully, Fludd, Bruno'dan oluşan küçük bir koleksiyon görmek beni şaşırtmıştı. Ayrıca, daha da şaşırtıcısı, büyü ve satanizmle ilgili birkaç antika kitap bile vardı.

Dr. Gruber bira getirmek için çıkmıştı ve döndüğünde beni bu kitaplara bakarken buldu.

"Gördüklerin," dedi gırtlaktan gelen konuşmasıyla, "beni Footville'de bulmanın nedeni Bay James. Umarım bu kitaplara bakıp, kaçık yaşlı bir aptal olduğumu düşünmüyorsun-dur." Benim teşvikim olmadan hikâyesini anlattı; beklenen gibiydi - büyükleri tarafından onaylandığı üzere çok parlak biriydi, kendi de kitaplar yazmış ama 'büyü ile ilgili konular' olarak nitelediği şeye fazla merak duymaya başlayınca çalışmalarını bitirmesi istenmişti. Bir makale daha yayımlamış ve Lüteriyen cemaatinin bulabileceği en sıradışı topluluğa sürülmüştü. "Şimdi," dedi, "köylülerin söylediği gibi, kartlarım masanın üzerinde. Vaazlarımda büyüyle ilgili konulardan hiç söz etmiyorum, ama çalışmalarım sürüyor. Gitmek ya da kalmakta özgürsün, nasıl istersen." Bu tavrı bana biraz havalı görünmüştü ve biraz şaşırmıştım, ama devam etmemek için hiçbir neden göremiyordum.

Detaylara girmeden ona tüm hikâyeyi anlattım. Büyük bir dikkatle dinledi; Gregory ve Bate kardeşleri daha önce duymuş olduğu çok açıktı.

Bitirdiğimde, "Ve tüm bunlar tam anlattığın şekilde mi oldu?" diye sordu.

"Elbette."

"Başka kimseye söz ettin mi bundan?"

"Hayır."

"Bana gelmiş olmana çok sevindim," dedi ve söze devam etmek yerine masasının çekmecesinden kocaman bir pipo çı-

kardı, içini doldurdu ve içmeye başladı, bu arada da patlak gözlerini bana dikmişti. Kendimi rahatsız ve önceki yorumlarını ciddiye almadığım için biraz pişman hissetmeye başlıyordum. "Ev sahibin neden Fenny Bate'in 'kötülüğün ta kendisi' olduğunu düşündüğü konusunda bir şey söylemedi mi?"

Onunla ilgili az önce kapıldığım kötü izlenimden kurtulmaya çalışarak başımı hayır anlamında salladım. "Neden böyle düşünmüş olabileceğini biliyor musunuz?"

"Bu çok bilinen bir hikâye," diye yanıtladı. "Bu iki küçük kasabada, aslında oldukça meşhur bir hikâye."

"Fenny kötü bir çocuk mu?" diye sordum.

"Kötü değil ama ayartılmış," dedi Dr. Gruber. "Ama anlattıklarından anlaşılan..."

"Daha da kötüsü mü? Çok gizemli olduğunu," dedim, "kabul ediyorum."

"Düşündüğünden çok daha fazlası," dedi sakince. "Sana açıklamaya çalışırsam, benimle ilgili bildiklerinin de etkisiyle şeytana uyup beni deli sanabilirsin." Gözleri iyice dışarı fırlamıştı.

"Eğer Fenny ayartılmışsa," diye sordum, "kim ayarttı onu?"

"Oh, Gregory," diye yanıtladı. "Gregory, şüphesiz. Tüm bunların ardında Gregory var."

"Ama Gregory kim?" diye sordum.

"Gördüğün adam. Eminim bundan. Onu çok iyi tarif ettin." Şişko parmaklarını, benim Constance Bate'i dinlerken yaptığım gibi başının arkasına götürdü. "Kusursuz, emin olabilirsin. Yine de daha fazlasını duyduğunda sözlerimin doğruluğundan kuşkulanacaksın."

"Tanrı aşkına, neden?"

Başını salladı ve boştaki elinin titrediğini gördüm. Bir anlığına, deli bir adamla fazla yakın bir sohbetin içine mi düştüm acaba diye geçirdim içimden.

"Fenny'nin anne babasının üç çocuğu vardı," dedi duman üfleyerek. "Gregory Bate ilk çocuklarıydı."

"Ağabeyi onların!" diye haykırdım. "Bir gün aralarında bir benzerlik gördüğümü sanmıştım... Evet, anladım. Ama bunda anormal bir şey yok ki."

"Sanırım aralarında geçenlere göre bu değişir."

Anlamaya çalıştım. "Yani Fenny ile aralarında anormal bir şey geçti mi demek istiyorsun?"

"Kız kardeşiyle de."

İçimi bir korku kapladı. O yakışıklı soğuk yüzü, kin dolu ve umursamaz ifadeyi görebiliyordum -Gregory'nin dizginlerden kurtulmuş havasını. "Gregory ve kız kardeşi arasında."

"Ve, dediğim gibi, Gregory ve Fenny arasında."

"İkisini de ayarttı öyleyse. Neden Constance, Four Forks'takiler tarafından Fenny gibi damgalanmamış peki?"

"Buraların şehirden uzak olduğunu unutma bay öğretmen. Ağabey ile kız kardeş arasındaki -anormal- dokunuşlar bu barakalarda yaşayan zavallı ailelerde o kadar da anormal sayılmayabilir belki de."

"Ama erkek kardeşle erkek kardeş arasındaki..." Harvard'a dönmüş, bir antropoloji profesörüyle vahşi bir kabile üzerine konuşuyor gibiydim.

"İşte bu."

"Tanrım, işte bu!" diye haykırdım Fenny'nin yüzündeki kurnaz, erken olgunlaşmış ifadeyi gözümde canlandırarak. "Ve şimdi de beni def etmeye çalışıyor -beni bir parazit olarak görüyor."

"Görünüşe göre öyle. Nedenini anlamışsındır umarım."

"Çünkü buna müsaade etmeyeceğim," dedim. "Benden kurtulmak istiyor."

"Ah," dedi Dr. Gruber, "Gregory her şeyi istiyor."

"Onları sonsuza kadar istiyor demek istiyorsun."

"İkisini de sonsuza kadar -ama hikâyenden anlaşılan, belki de en çok Fenny'yi."

"Ebeveynleri buna engel olamaz mı?"

"Anne öldü. Baba da Gregory onu dövecek kadar büyüyünce terk etti onları."

"O korkunç yerde tek başlarına mı yaşıyorlar?"

Dr. Gruber başını salladı.

Korkunçtu bu: O yerin bir şekilde lanetli olduğu hissinin kaynağı çocukların kendisiydi -onlar ve Gregory arasında yaşananlardı.

itiraz etmeye başladım. "Çocuklar kendilerini korumak için bir şey yapamaz mı?"

"Yaptılar," dedi Dr. Gruber.

"Ama ne?" içimden dua ediyordum, bir vaizle konuşuyor ya da başka bir aileyle kalıyor olduğum içindi bu sanırım.

"Sözlerime inanmayacaksın," dedi, "o yüzden sana göstermeliyim." Aniden ayağa kalktı ve kalkmamı işaret eden bir bakış attı bana. "Dışarıda," dedi. Heyecanının yanı sıra çok da huzursuz görünüyordu ve bir anlığına onun beni sevimsiz bulduğunu düşündüm, tıpkı benim onu -pipo tütünüyle yıkanması ve patlak gözleriyle- sevimsiz bulduğum kadar.

Odadan ayrıldım ve evden çıkmak için ilerlerken içinde tek kişilik bir masa hazırlanmış bir odanın önünden geçtim. Bir tür kavurma kokuyordu ve masada açılmış bir bira şişesi

vardı; yani Dr. Gruber'ın hoşuna gitmeyen şey öğle yemeğinden alıkonmuş olmak olabilirdi.

Dış kapıyı arkamızdan kapadı ve yine kiliseye doğru yürümeye başladı. Bu gerçekten şaşırtıcıydı. Yolun karşısına geçince başını çevirmeden bana seslendi. "Gregory'nin okulun her işine baktığını biliyordun, değil mi? Okulun çevresinde acayip işler yaptığını?"

"Kızlardan biri bununla ilgili bir şey söylemişti," diye yanıtladım onun kilisenin yan tarafına doğru ilerlemesini izlerken. Sırada ne var, diye düşündüm, tarlalara doğru bir yürüyüş mü? Ve inanmak için neyi görmem gerekiyordu?

Kilisenin arkasında küçük bir mezarlık vardı ve ben de kocaman on dokuzuncu yüzyıl mezar taşlarına anlamsızca bakmak için, badi badi yürüyen Dr. Gruber'ı takip ettim. Taşların üzerinde Josiah Foote, Sarah Foote, kasabayı kuran tüm klan ve bana bir şey ifade etmeyen başka isimler yazılıydı. Dr. Gruber şimdi mezarlığın arkasındaki küçük kapının yanında sabırsız bir edayla duruyordu.

"Burası," dedi.

Şey, kendi başına açamayacak kadar uyuşuksan, diye düşündüm ve kapının mandalını kaldırmak üzere eğildim.

"O değil," dedi sertçe. "Aşağıya bak. Karşıya."

işaret ettiği yere baktım. Mezarın merkezine, mezar taşının olması gereken yere dikilmiş baştan savma, elde boyanmış ahşap bir haç vardı. Birisi haçın yatay kısmına Gregory Bate yazmıştı. Dr. Gruber'a döndüm; bana, bu kez hiç şüphesiz, hoşlanmayarak bakıyordu.

"Olamaz," dedim. "Çok saçma. Gördüm onu."

"İnan bana bay öğretmen, burası düşmanının gömülü olduğu yer," dedi ve kısa süre sonra acayip bir cümle kurdu.

"En azından, bu onun ölümlü tarafı."

Donup kalmıştım; önceki söylediğimi tekrarladım. "Olamaz."

Söylediğimi duymazdan geldi. "Bir yıl önce bir gece Gregory Bate okul bahçesinde bir şeyler yapıyordu, işini yaparken başını yukarı kaldırınca -olayın böyle geliştiğini sanıyorum- yağmur oluğunun bakıma ihtiyacı olduğunu gördü, okulun arka tarafına dolaşıp merdiveni aldı ve yukarı tırmandı. Fenny ve Constance onun zorbalığından kurtulma şansını fark edip merdiveni altından çektiler. Düşüp kafasını binanın köşesine çarptı ve öldü."

"Geceleyin ne işleri vardı orada?"

Omuz silkti. "Onları her zaman yanında götürürdü. Oyun bahçesinde oturuyorlardı."

"Onu bilerek öldürdüklerine inanmıyorum," dedim.

"Howard Hummell, postacı, onları kaçarken görmüş. Gregory'nin bedenini o buldu."

"Yani ne yaşandığını gerçekten gören olmamış."

"Gerçekten gören olmadı Bay James. Ama ne yaşandığı hepimiz için çok açıktı."

"Benim için açık değil," dedim ve yine omuz silkti. "Sonra ne yaptılar?"

"Kaçtılar. Amaçlarını gerçekleştirebildikleri besbelli ortada olmalı. Başının arka tarafı parçalanmıştı. Fenny ve kız kardeşi üç hafta boyunca ortadan kayboldular -ormanda saklanıyorlardı. Gidecek bir yerleri olmadığını anlayınca eve döndüler, biz o sırada Gregory'yi gömmüştük. Howard Hummell gördüklerini anlatmıştı ve insanlar varsaydıkları şeyi varsaydılar. Fenny'nin 'kötülüğü' işte bu yüzden, görüyorsun."

"Ama şimdi..." dedim baştan savma yapılmış mezara bakarak. Haçı yapıp üzerini yazanların büyük ihtimalle çocuklar olduğunu fark ettim ve birden bu, tüm detayların en tüyler ürperticisi gibi görünüverdi.

"Ah evet, şimdi. Şimdi Gregory onu geri istiyor. Anlattıklarından anlaşılan, onu geri almış -ikisini de geri almış. Ama sanırım Fenny'yi senin etkinden uzaklaştırmak isteyecek." Etki sözcüğünü titiz bir Alman keskinliğiyle telaffuz etmişti.

Tüylerimi ürpertti bu. "Fenny'yi almak."

"Fenny'yi almak."

Neredeyse yalvararak, "Kurtaramaz mıyım onu?" diye sordum.

"Kimsenin kurtarabileceğini sanmıyorum," dedi bana çok uzaklardaymış gibi bakarak.

"Sen yardım edemez misin, Tanrı aşkına!"

"O'nun için bile edemem. Anlattıklarına göre olay ciddi boyutlara ulaşmış. Biz, benim kilisemde, 'şeytan çıkarma'ya inanmayız."

"inandığınız şey sadece..." Çok öfkeliydim ve küçümsüyordum onu.

"Uğursuzluk, evet. Buna inanırız."

Arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Yeniden ona dönüp yardım için yalvaracağımı sanmış olmalıydı, ama yürümeye devam ettiğimi görünce, "Kendine dikkat et bay öğretmen," diye bağırdı arkamdan.

Eve yürürken sersemlemiş haldeydim -vaizle konuşurken kesin gibi görünen şeye şimdi neredeyse hiç inanmıyor ve doğru olabileceğini kabul edemiyordum. Yine de bana Gregory'nin mezarını göstermişti; ve Fenny'deki dönüşümü kendi gözlerimle görmüştüm -Gregory'yi görmüştüm: Onu his-

settiğimi söylemek de fazla olmaz, üzerimde yarattığı etki bu kadar güçlüydü işte.

Ve sonra Four Forks'a yaklaşık bir kilometre kala Gregory Bate'in benim ne öğrendiğimi ve neye niyetli olduğumu kesinlikle biliyor olduğunun kamuyla karşılaşıp durdum. Çiftçilerden birinin tarlası yoldan görülebilen geniş, çıplak bir tepe oluşturuyordu ve o, o tepenin üzerinde durmuş bana bakıyordu. Onu gördüğümde hiç kımıldamamıştı, ama enerjisi dışına taşmış, titreşiyordu ve yerimden yarım metre öteye sıçramış olmalıyım. Aklımdan her geçeni okuyabiliyormuş gibi bakıyordu bana. Üzerindeki bulutlarda amaçsızca dönen bir atmaca vardı. İçimdeki tüm kuşkular siliniverdi o an. Gruber'ın anlattığı her şeyin doğru olduğunu biliyordum.

Yapabildiğim tek şey kaçmamaktı. Ama ne kadar korkmuş olursam olayım karşısında korkaklık sergilemeyecektim kesinlikle. Bembeyaz bir leke gibi solgun yüzüyle kolları iki yanına dümdüz sarkmış orada dikilirken ve tüm o hisler beni hedef almışken, kaçmamı bekliyordu sanırım. Kendimi eve doğru yürümeye zorladım.

Akşam yemeğinde kendimi yediklerimi yutmaya zorluyordum -bir ya da iki ısırık almıştım o kadar. Mather, "Eğer kendini aç bırakacaksan geri kalanımız için daha çok yemek olduğu anlamına gelir bu. Benim için sorun değil," dedi.

Gözlerimi ona çevirdim. "Fenny Bate'in kız kardeşi dışında bir de ağabeyi var mıydı?" dedim.

Bana, içinde duyduğu tüm merakla baktı.

"Pekala, var mıydı?"

"Vardı."

"Adı neydi?"

"Gregory'ydi, ama onun hakkında konuşmazsan sevinirim."

"Ondan korkar miydin?" diye sordum, çünkü hem onun hem de karısının yüzündeki korkuyu görebiliyordum.

"Lütfen Bay James," dedi Sophronia Mather. "Yararı yok bunun."

"Kimse Gregory Bate'le ilgili konuşmaz," dedi kocası.

"Ne oldu ona?" diye sordum.

Ağzındakini çiğnemeyi kesti ve çatalını masaya bıraktı. "Ne duydun bilmiyorum ya da kimden duydun, ama sana şunu söyleyeyim. Eğer lanetlenen biri varsa o da Gregory Bate'tir ve her ne olduysa o bunu hak etti. Gregory Bate'le ilgili konuşma sona ermiştir." Sonra ağzma biraz daha yiyecek tıktı ve konuşma sona ermişti. Bayan Mather yemeğin geri kalanı boyunca gözlerini tabağından ayırmadı.

Endişe içindeydim. Bate kardeşlerin ikisi de iki ya da üç gün okula gelmediler ve sanki tüm olayları ben uydurmuşum gibiydi. Öğreteceğim şeyler üzerinde çalışmaya devam ettim, ama aklım onlardaydı, özellikle de zavallı Fenny ve içinde olduğu tehlikede.

İçimdeki korkuyu şimdiye kadarki her şeyden daha çok canlı tutan, bir gün Gregory'yi şehirde görmek oldu.

Cumartesi olduğu için Four Forks alışverişe gelen çiftçiler ve onların eşleriyle doluydu. Her cumartesi küçük şehir, en azından normal haliyle karşılaştırıldığında, neredeyse panayır yeri gibi görünürdü. Kaldırımlar kalabalık, dükkanlar hareketliydi. Caddede düzinelerce at bekliyordu ve her yerde vagonların arkasına doluşmuş çocukların kentte oldukları için kocaman açılan gözleriyle sabırsız yüzlerini görüyordunuz. Pek çok öğrencimi gördüm ve bazılarına el salladım.

Sonra, daha önce hiç görmediğim büyük bir çiftçi omzumu dürtüp oğlunun öğretmeni olduğumu bildiğini ve elimi

sıkmak istediğini söyledi. Teşekkür edip kısa bir süre konuşmasını dinledim. Sonra omzunun üzerinden Gregory'yi gördüm. Postane binasının yan tarafına yaslanmış, etraftaki diğer her şeye ilgisiz, sadece bana bakıyordu -muhtemelen tepenin üzerindeyken de yaptığı gibi büyük bir dikkatle bana bakıyordu. Ağzım kurudu ve, yüzümden kesinlikle bir şeyler okunuyor olmalı ki, öğrencimin babası konuşmayı kesip bana kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sordu.

"Ah, evet," dedim, ama bilerek kabalık ediyor gibi görünmüş olmalıyım, çünkü omzunun üzerinden bakmaya devam ediyordum. Gregory'yi benden başka gören yoktu: Sadece yanından geçiyorlar, normal hallerine devam ediyorlardı; bakışları onun içinden geçiyordu.

O terk edilmiş özgürlüğü gördüğüm yerde şimdi yalnızca günahkarlık görüyordum.

Çiftçiye bir özür uydurdum -baş ağrısı ve apse yapmış bir diş- ve Gregory'ye döndüm. Gitmişti. Çiftçiyle vedalaştığım birkaç saniye içinde yok oluvermişti.

Böylece dananın kuyruğunun kopmak üzere olduğunu; yeri ve zamanı onun belirleyecek olduğunu anladım.

Fenny ve Constance'ın okula bir sonraki gelişlerinde, onları korumaya kararlıydım, ikisi de solgun ve sessizlerdi, diğer çocukların onları yalnız bırakması için yeterince tuhaf bir havayla sarılmıştı etrafları. Ağabeylerim postanenin duvanna yaslanmış görmemin üzerinden belki dört gün geçmişti. Onları son görüşümden beri başlarına ne geldiğini hayal edemiyordum, ama güçten düşüren bir hastalığa yakalanmış gibiydiler. Bu eski püskü giyimli çekingen çocuklar fazlasıyla yitik ve uzak görünüyorlardı. Onları korumam altında tutmaya kararlıydım.

Dersler bitince, diğerleri evlerine koştururken onlardan kalmalarını istedim. Şikayet etmeden, süzgün ve sessizce sıralarında oturdular.

"Neden okula gelmenize izin verdi?" diye sordum.

Fenny bana boş gözlerle baktı ve, "Kim?" diye sordu.

Şaşkına dönmüştüm. "Gregory tabii ki."

Fenny sisi dağıtmak ister gibi başını salladı. "Gregory? Gregory'yi uzun zamandır görmüyoruz. Hayır, artık uzun zamandır görmüyoruz."

Şimdi şoke olmuştum işte -onun yokluğu yüzünden sararıp solmuşlardı!

"Öyleyse kendi başınıza ne yapıyorsunuz?"

"Devam ediyoruz."

Constance, Fenny'yi onaylayarak başını salladı. "Devam ediyoruz."

"Nereye devam ediyorsunuz? Neye devam ediyorsunuz?"

Şimdi ikisi de bana sanki kalın kafalıymışım gibi ağızlan açık bakıyorlardı.

"Gregory'yi görmeye mi devam ediyorsunuz?" Korkunçtu bu ama başka bir şey düşünemiyordum.

Fenny başını hayır anlamında salladı. "Gregory'yi hiçbir zaman görmüyoruz."

"Hayır," dedi Constance ve sesinde bir pişmanlık duymaktan korkmuştum. "Sadece devam ediyoruz."

Fenny bir anlığına hayata geri dönmüş gibi göründü. "Ama bir kere duydum onu. Yalnızca burası olduğunu ve buradan başka bir şey olmadığını söyledi. Hiçbir şey yok, sadece burası var. Senin söylediğin gibi bir şey yok -haritalardaki gibi bir şey. Yok."

"Peki orada ne var öyleyse?" diye sordum.

"Gördüğümüz gibi," dedi Fenny.

"Görmek?"

"Gittiğimizde," diye cevapladı Fenny.

"Ne görüyorsun," diye sordum.

"Güzel bir yer," dedi Constance ve başını masaya yasladı. "Gerçekten güzel."

Neden söz ediyor olduklarına ilişkin en ufak bir fikrim bile yoktu ama kulağıma pek hoş gelmemişti bunlar ve daha sonra bununla ilgili uzun uzun konuşmaya vaktim olacağını düşündüm. "Pekala, bu gece kimse bir yere gitmiyor," dedim. "İkinizin de burada benimle kalmanızı istiyorum. Sizi korumak istiyorum."

Fenny başını tamam anlamında salladı, ama aptalca ve gönülsüzce, gecelerini nerede geçirdiğini fazla önemsemiyormuş gibi, ve Constance'a onayını almak üzere bakınca onun uykuya dalmış olduğunu gördüm.

"Peki öyleyse," dedim. "Uyumak için bir yerler hazırlarız sonra, ve yarın size köyde yatak bulmaya çalışacağım. Siz iki çocuk ormanda tek başınıza yaşayamazsınız artık."

Fenny durgunca başını salladı yine ve onun da uykuya dalmak üzere olduğunu gördüm. "Başını masaya koyabilirsin," dedim.

Saniyeler içinde ikisi de başları masada uyuyorlardı. O anda Gregory'nin korkunç saptamasına katılabilirdim neredeyse -sanki gerçekten burası her şeydi ve her şey hiçbir yerdi, okulun sevimsiz soğuk binasında sadece ben ve iki bitkin çocuk- gerçeklik algım bir sürü darbe almıştı. Üçümüz okul binasında otururken gün batmaya başladı ve odanın her yeri loşlaştı, karardı ve belirsizleşti. Işıkları açmaya cesaretim yoktu ve böylece orada bir kuyunun dibinde oturur gibi

oturduk. Onlara köyde yatak bulacağıma söz vermiştim, ama bu yolun en fazla elli adım aşağısındaki berbat küçük köy kilometrelerce uzakta gibi görünüyordu. Onları yalnız bırakmaya enerjim ve güvenim olsa bile, onları kim evine alırdı düşünemiyordum. Eğer burası bir kuyuysa, gerçekten bir umutsuzluk kuyusuydu ve sanki kendim de en az çocuklar kadar içinde kaybolmuştum.

Sonunda daha fazla dayanamayıp Fenny'ye doğru gittim ve kolunu dürttüm. Korkmuş bir hayvan gibi uyandı ve onu sandalyesinde dik oturtmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Gerçeği bilmem gerekiyor Fenny. Gregory'ye ne oldu?"

"Gitti," dedi yine somurtarak.

"Öldü mü demek istiyorsun?"

Fenny başını evet anlamında salladı ve ağzı aralandı, yine o korkunç çürük dişlerini gördüm.

"Ama geri geliyor?"

Fenny yine başını salladı.

"Ve sen onu görüyorsun?"

"O *bizi* görüyor," dedi Fenny oldukça sert bir tonda. "Bakıyor, bakıyor. Dokunmak istiyor."

"Dokunmak?"

"Önceki gibi."

Elimi alnıma götürdüm -yanıyordu. Fenny'nin söylediği her sözcük yeni bir cehennem çukuru daha açıyordu. "Peki merdiveni sen mi salladın?"

Fenny aptal aptal baktı sadece ve ben sorumu yineledim. "Merdiveni sen mi salladın Fenny?"

"Bakıyor, bakıyor," dedi Fenny bilincinde olduğu en büyük olay buymuş gibi.

Bana bakması için ellerimi başına koydum ve tam o anda ona eziyet eden adamın yüzü camda beliriverdi. O korkunç beyaz yüz —Fenny'nin sorularıma cevap vermeyi kesmesini ister gibiydi. Kendimi kötü, yine çukura gömülmüş gibi hissettim, ama aynı zamanda savaşın sonuna geldiğimizi düşünüp Fenny'yi fiziksel olarak koruyabilmek için kendime çektim.

"Burada mı?" diye haykırdı Fenny ve sesinin yüksekliği Constance'ı yere düşürüp ağlattı.

"Ne önemi var ki?" diye bağırdım. "Seni alamayacak -benimlesin artık! Seni sonsuza dek kaybettiğini biliyor!"

"Nerede?" dedi Fenny yine haykırarak ve beni itmeye başladı. "Gregory nerede?"

"Orada," dedim ve onu pencereye doğru döndürdüm.

Hızlı bir şekilde pencereye yönelmişti zaten ve böylece ikimiz birden boş bir pencereye baktık -boş, karanlık bir gökyüzünden başka bir şey yoktu. Zafer kazanmışım gibi hissettim -yenmiştim onu. Fenny'nin kolunu tüm zafer gücümle kavradım ve o umutsuzca bağırmaya başladı. Öne doğru tökezledi ve onu yakaladığımda cehennem çukuruna atlamaya çalışıyordu sanki. Yalnızca birkaç saniye sonra ne yakalamış olduğumu fark ettim: Kalbi durmuştu ve ben içi boşalmış bir beden tutuyordum elimde. Geri dönmemek üzere gitmişti.

"Ve hepsi bu kadar," dedi Sears çember oluşturan dostlarına bakarak. "Gregory de dönmemek üzere gitmişti. Neredeyse ölümcül bir yüksek ateşle kendime geldim -önceden alnımda hissettiğim şey buydu- ve sonraki üç haftayı Mather'ların tavan arasında geçirdim. Toparlanıp yeniden ayağa kalkabilecek duruma geldiğimde Fenny'yi çoktan gömmüş-

lerdi. Gerçekten de sonsuza dek gitmişti. İşi bırakıp kasabadan ayrılmak istedim, ama sözleşmemi öne sürerek beni bırakmadılar ve yeniden öğretmenliğe döndüm. Paramparça olmuştum ama çalışmaya devam edebildim. Sonlara doğru değneği bile kullanıyordum artık. Tüm liberal fikirlerim yok olmuştu ve oradan ayrıldığımda iyi ve yeterli bir öğretmen olarak görülüyordum.

"Bir şey daha var aslında. Four Forks'tan ayrıldığım gün ilk kez Fenny'nin mezarına bakmaya gittim. Kilisenin arkasında, ağabeyininkinin yanındaydı. Mezarlara baktım ve ne hissettim biliyor musunuz? Hiçbir şey hissetmedim. Bomboş hissettim. Sanki bunların benimle hiç ilgisi yokmuş gibi."

"Kız kardeşe ne oldu?" diye sordu Lewis.

"Oh, hiç sorun çekmedi. Sessiz bir kızdı ve insanlar ona üzülüyordu. Kasabanın bayağılığını biraz abartmıştım. Ailelerden biri onu yanına aldı. Bildiğim kadarıyla ona kendi kızları gibi baktılar. Sanırım hamile kalıp bir oğlanla evlendi ve şehri terk etti. Ama bu yıllar sonra yaşanmış olmalı."

Frederick Havvthorne 1

Ricky eve yürürken havada kar görünce şaşırdı. *Cehennem gibi bir kış olacak,* diye düşündü, *tüm mevsimler garipleşiyor.* Montgomery Sokağı'nm sonundaki sokak lambasını kuşatan ışıkta, kar taneleri fırıl fırıl dönerek aşağı süzülüyor ve erimeden önce bir süre yerde yapışık kalıyorlardı. Soğuk hava tüvit paltosunun altından içine işliyordu. Yarım saatlik daha yolu vardı ve arabasını, Stella'mn memnuniyetle dokunmayı

reddettiği Buick'i, almadığına pişman olmuştu -soğuk gecelerde genellikle arabayla giderdi gideceği yere. Ama bu gece düşünmek için zamana ihtiyacı vardı: Sears'ı Donald Wanderley'ye yazdığı mektubun içeriğiyle ilgili sorguya çekmeye gidiyordu ve bunu yapmak için iyi bir yöntem bulmalıydı. Biliyordu ki, bunu yapmakta başarılı olamamıştı şimdiye kadar. Sears ona sadece ne istediğini söylemişti, daha fazlasını değil. Yine de, Ricky'ye göre, olan olmuştu artık: Mektupta hangi sözcüklerin olduğunu bilmenin ne anlamı vardı? Yüksek sesle iç geçirerek kendini şaşırttı ve nefesi yavaşça hareket eden birkaç büyük kar tanesini eriyene kadar karmaşık biçimlerde döndürdü.

Son zamanlarda, kendisininki de dahil, tüm hikâyeler sonraki saatler boyunca da onu gergin kılıyordu; ama bu gece bundan daha fazlası vardı. Bu gece özellikle tedirgindi. Ricky'nin geceleri artık düzenli olarak berbat geçiyordu, Sears'a anlattığı rüyalar şafak sökene kadar peşini bırakmıyordu. Kendisinin ve arkadaşlarının anlattığı hikâyelerin onları güçlü kıldığına hiç şüphe yoktu; yine de bu tedirginliğinin rüyalarıyla ilgisi olmadığını düşünüyordu. Sears'ınki şimdiye kadarkilerin en kötüsü olsa da, hikâyelerle de ilgili değildi - tüm hikâyeler kötüleşiyordu. Buluştukları her seferinde kendilerini korkutuyorlar ama yine de buluşmaya devam ediyorlardı, çünkü buluşmamak daha da korkutucu olabilirdi. Bir araya gelmek ve her birinin neye katlandığını öğrenmek rahatlatıcıydı. Lewis bile korkuyordu; öyle olmasa neden Donald Wanderley'ye yazmak yönünde kullansındı ki oyunu? Ricky'yi her zamankinden daha da tedirgin eden buydu işte, mektubun yola çıkmış olması, bir yerlerdeki posta kutusuna girmek üzere oluşuydu.

Belki de gerçekten seneler önce gitmeliydim bu kentten, diye düşündü önünden geçtiği evlere bakarken, tş ya da eğlence için, bir müşteriyi görmek ya da akşam yemeği yemek için en azından bir kere içine girmediği ev yoktu neredeyse. *Belki de evlendiğimde, Stella'nın istediği gibi, New York'a gitmeliydim:* Bu, Ricky'ye göre, tam bir vefasızlık örneğiydi. Hayatının Sears James ve avukatlıkla Milburn'de olduğuna Stella'yı yavaş yavaş, hatalı bir şekilde ikna etmişti. Soğuk rüzgar boynundan içeri girdi ve şapkasını çekiştirdi. Köşede, karşısında, Sears'ın kaldırıma park edilmiş uzun siyah Lincoln'ünü gördü; Sears'm kütüphanesinin ışığı yanıyordu. Sears böyle bir hikâye anlattıktan sonra uyuyamamış olmalıydı. Geçmişteki olayları anımsamanın nasıl bir etkisi olduğunu hepsi biliyordu artık.

Ama sorun sadece hikâyeler değil, diye düşündü; *hayır, mektup da değil. Bir şeyler olacak.* Hikâyeleri bu yüzden anlatıyorlardı. Ricky bir öngörüde bulunmuyordu, ama iki hafta önce Sears'la konuşurken hissettiği, geleceğin korkunç olacağı duygusu onu yine rahatsız etmeye başlamıştı. Şehirden taşınmayı düşünmesinin nedeni buydu. Melrose Bulvarı'na döndü: 'Bulvar' herhalde, çünkü iki yana dizilmiş kalın ağaçlar vardı. Dallan el kol hareketi yapar gibiydi ağaçların, ışıklar üstlerini turuncuyla kaplıyordu. Gün boyunca son yaprakları da dökülmüştü. *Tüm şehre bir şeyler olacak.* Ricky'nin başının üzerindeki dallardan biri inledi. Epeyce gerideki 17. Yol'da bir kamyon vites değiştirdi: Böyle soğuk gecelerde Milburn'de sesler uzun mesafeler boyunca duyulabilirdi. İlerlediğinde, kendi evinin üçüncü katındaki yatak odasının aydınlık pencerelerini görebiliyordu. Kulakları ve burnu soğuktan acıyordu. Böylesi uzun ve makul bir hayattan sonra,

dedi kendine, bana gizem yapamazsın eski dost. Hepimizin olabildiğince rasyonelliğe ihtiyacı olacak.

O anda, kendini en güvende hissettiği yerin yakınında ve aklında bu kendi kendine verdiği güvenin içindeyken, Ricky biri onu takip ediyormuş hissine kapıldı: Arkasındaki köşede biri durmuş, öfkeyle ona bakıyordu sanki. Ona yönelen soğuk gözleri hissedebiliyordu ve bu gözler aklında tek başlarına dolaşıyordu sanki -sadece gözlerdi onu takip eden. Nasıl göründüklerini biliyordu, berrak solgun ışıklar saçıyor ve kendi gözleri hizasında dolaşıyorlardı. Hissizlikleri korkunç olmalıydı -bir maskenin içindeki gözler gibi olmalılardı. Onları öylesine güçlü hissediyordu ki, kesinlikle görmeyi bekleyerek arkasını döndü. Utanarak, titriyor olduğunu fark etti. Tabii ki sokak bomboştu. Melez bir köpek yavrusu kadar sıradan bir karanlık gece de olsa, sokak bomboştu.

Bu kez gerçekten kendi kendine yaptın, diye düşündü, sen ve Sears'ın anlattığı o tüyler ürpertici hikâye. Gözler! Eski bir Peter Lorre filminden çıkmıştı sanki. *Birinin... Gözleri... Gregory Bate'in mi?* Lanet olsun! *Dr. Orlac'ın Elleri.* Çok açık ki, dedi Ricky kendi kendine, hiçbir şey olacağı yok, biz sadece aklını kaybeden dört yaşlı yaban ördeğiyiz. Düşündüğüm şeyi hayal edebilmek için...

Ama arkasında bir çift göz olduğunu düşünmemişti ki, orada olduklarını biliyordu. Bir bilgiydi bu.

Saçmalık, neredeyse sesli söylemişti bunu, ama kendini ön kapıdan içeri her zamankinden daha hızlı attı.

Evi, tüm Amerikan Yahnisi Derneği toplantılarından sonra olduğu gibi karanlıktı yine. Parmaklarını kanepede gezdirerek, diğer gecelerden bacaklarına yarım düzine morluk bı-

rakan kahve sehpasının çevresinden dolaşabildi; böylece bu engelin yanından başarıyla geçip mutfağa yöneldi. Burada Stella'yı uyandırma ihtimali olmadan ışığı açabilirdi; bunu yapabileceği ikinci yer evin üst katı, çirkin, son moda italyan kahve sehpası ile birlikte karısının son parlak fikri olan giysi odasıydı. Stella'nm belirttiği gibi, gardıropları fazla doluydu, mevsimi geçmiş giysilerini koymak için yerleri yoktu ve yatak odalarının yanındaki küçük oda Robert ve Jane gittiğine göre artık pek kullanılacak gibi görünmüyordu; böylece, sekiz yüz dolar verip o odayı askılar, aynalar ve yeni bir kaim kilimle elbise odasına dönüştürmüşlerdi. Elbise odası Ricky'ye bir şey kanıtlamıştı: Stella'nm her zaman dediği gibi, onun da en az Stella'nınki kadar elbisesi vardı. Bu Ricky'ye büyük bir sürpriz olmuştu; öylesine kibirsizdi ki, ara sıra beliren kendi züppeliğinin farkına varmamıştı.

Daha yeni bir sürpriz ise ellerinin titriyor olmasıydı. Bir fincan papatya çayı yapacaktı aslında, ama ellerinin nasıl titrediğini görünce dolaptan bir şişe ve bardak alıp bardağına biraz viski doldurdu. Yaramaz yaşlı aptal. Ama kendine isimler koymak işe yaramadı ve bardağı ağzına götürürken elleri hâlâ titriyordu. Sorun şu lanet olası yıldönümüydü. Ağzına götürünce, viskinin tadı mazot gibi gelmişti ve hemen ağzın-dakini lavaboya tükürdü. Zavallı Edward. Ricky bardağını duruladı, ışığı söndürdü ve karanlıkta merdivenleri çıktı.

Pijamalarının içinde, elbise odasından çıktı ve koridordan yatak odasına geçti. Sessizce kapıyı açtı. Stella yavaş ve ritmik soluyarak yatağın kendi tarafında yatıyordu. Eğer sandalyeye çarpmadan ya da Stella'nm botlarını devirmeden ve yahut aynaya sürtünüp cızırtı çıkarmadan kendi tarafına geçebilirse, onu rahatsız etmeden yatağa girebilirdi.

Stella'yı uyandırmadan kendi tarafına geçebildi ve battaniyelerin altına kıvrılıverdi. Çok hafifçe, karısının çıplak omzunu okşadı. Muhtemelen yeni bir ilişkisi vardı, ya da en azından ciddi flörtlerinden biriyle birlikteydi, ve Ricky bir sene önce tanıştığı profesörle muhtemelen yeniden birlikte olmaya başladığını düşündü -geçenlerde, büyük ihtimalle profesöre ait olan sessiz bir soluk sesi vardı telefonda; uzun zaman önce Ricky karısının ara sıra başkalarıyla yatıyor olmasından çok daha kötü pek çok şey olduğuna karar vermişti. Bu onun hayatıydı ve Ricky bu hayatta büyük bir yer kaplıyordu. Ara sıra hissedip iki hafta önce de Sears'a söylemesine karşın, evlenmemiş olmak bir yoksunluk olurdu.

Gerindi ve olacağını bildiği şeyin olmasını beklemeye başladı. Arkasını delen gözleri hissedişini hatırladı; Stella'nın yardım edebilmesini, onu bir şekilde rahatlatmasını diliyordu, ama Stella'yı korkutmak ya da strese sokmak istemediği için, rüyaların her yeni günle tükenmeye başlayacaklarını ve onların kendisine özgü, mahrem olduğunu düşündüğünden, ona kâbuslarından söz etmemişti hiç. işte, uyumaya çalışan Ricky Hawthorne: sırtüstü yatmış, akıllı yüzü hiçbir duygu ifadesi taşımıyor, elleri başının arkasında, gözleri açık; yorgun, sıkıntılı, kıskanç; korku dolu.

2

Archer Otel'deki odasında, Anna Mostyn pencerenin önünde durmuş, kar tanelerinin aşağıya yolda sürüklenişini izliyordu. Tavandaki lambanın kapalı olmasına ve saatin on ikiyi geçmiş olmasına karşın tamamen giyinikti. Uzun paltosu, sanki henüz gelmiş ya da dışarı çıkmak üzereymiş gibi, yatağının üzerine atılıydı.

Pencerenin önünde durup sigara içti -koyu saçlı ve mavi gözlü, uzun boylu, çekici bir kadın. Pencereden aşağı bakınca Main Caddesi'nin neredeyse tamamını görebiliyordu; bir tarafta boş bankları ve çıplak ağaçlarıyla ıssız meydan, dükkanların siyah yüzleri, Village Pump restoranı ve büyük bir market vardı; iki blok ötede bomboş caddedeki trafik lambası yeşile döndü. Main Caddesi sekiz blok sürüyordu, ama binalar da ancak karanlık dükkanlar ya da iş yerleri kadar görülebiliyordu. Meydanın karşı tarafındaki çıplak ağaçların yukarısında iki kilisenin karanlık ön yüzleri görünüyordu. Meydanda, bronz bir Devrimci Savaş komutanı silahıyla gösterişli bir poz vermişti.

Bu *gece. mi yarın mı?* diye düşündü sigarasını içip şehri izlerken.

Bu gece.

3

Ricky Hawthorne sonunda uykuya dalabildiğinde, yalnızca rüya görmüyordu da, vücudu gerçekten başka bir binadaki başka bir odaya taşınmıştı ve uyanıktı sanki. Tuhaf bir odada bir yatakta yatmış, bir şey olmasını bekliyordu. Oda terk edilmiş gibiydi, terk edilmiş bir evin parçasıydı sanki. Duvarlar ve yerler çıplak kalaslardan oluşuyordu. Pencereler yalnızca boş birer çerçeveydi; bir düzine yarıktan içeri güneş ışığı sızıyor ve bu yalın ışık süzmelerinin içinde tozlar uçuşuyordu. Nereden bildiğini bilmiyordu ama bir şeyler olacağını ve bundan korktuğunu biliyordu Ricky. Yataktan çıkamıyordu; kasları hâlâ çalışıyor olsa da, gelecek şey her ne ise ondan kaçamayacağını yine aynı türden bir hisle biliyordu. Oda bi-

narının en üst katındaydı: Pencereden sadece gri bulutlar ve açık mavi gökyüzü görülebiliyordu. Ama o şey içeriden gelecekti, dışarıdan değil.

Vücudu eski bir yorganla kaplıydı; rengi öylesine atmıştı ki, bazı yerleri bembeyazdı. Yorganın altındaki hareketsiz bacakları, iki kumaş kabartısı gibiydi. Yukarı bakınca, duvardaki tahta kalasların tüm detaylarının normalden çok daha açıkça görülebildiğini fark etti: her tahtanın üzerindeki damarları, bağlantı deliklerinin nasıl oluştuğunu, bazı tahtaların üzerinde çivi başlarının oluşunu. Odayı, tozu oraya buraya saçan esintiler doldurdu.

Aşağıda, evin alt katında bir çarpma sesi duydu -bu, sertçe açılan ağır mahzen kapısının duvara çarpış sesiydi. Onun üst kattaki odası bile sarsılmıştı. Dinleyince, mahzende bazı karmaşık sürtünme sesleri duydu: Ağır, hayvanımsı bir gövdeydi ve kapı çerçevesine sıkışmış olmalıydı. Ahşap parçalandı ve Ricky yaratığın gümbürtüyle duvara çarptığını duydu. Alt katta aranmaya başlayan şey her ne ise, yavaşça ve ağır hareket ediyordu. Ricky onun ne gördüğünü gözünde canlandırabiliyordu -tıpkı içinde bulunduğu odaya benzeyen çıplak odalar. Alt kattaki tahtaların yarıklarının arasından uzun çimenler ve yabani otlar uzuyor olmalıydı. Güneş ışınları, belli bir niyetle boş odalar arasında dolaşan şey her ne ise onun yan taraflarına ve arkasına vuruyor olmalıydı. Aşağıdaki şey berbat bir gürültü çıkardıktan sonra yüksek perdeden haykırdı. Onu arıyordu. Onun orada olduğunu bilerek, evin etrafını kokluyordu.

Ricky bir kez daha bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı, ama iki kumaş kabartısı kıpırdamadı bile. Aşağıdaki şey odalardan geçtikçe duvarlara sürtünüyor, cızırtılı bir ses çıkarı-

yordu; ahşap çatırdadı. Ricky onun çürük bir yer tahtasını kırdığını düşündü.

Sonra duymaktan asıl korktuğu sesi duydu. Başka bir kapıya omzuyla yüklendi o şey. Alt kattan gelen sesler birden daha da yükselmişti -o şeyin nefes aldığını duyabiliyordu. Merdivenlerin hemen altındaydı.

Kendini merdivenlere attığını duydu.

Seslerden anlaşıldığı kadarıyla yaklaşık yarım düzine basamak boyunca gümbürdedi ve ardından geri, aşağı kaydı. Sonra sabırsızlıkla sızlanarak daha yavaş hareket etmeye, merdivenleri ikişer üçer çıkmaya başladı.

Ricky'nin yüzü terden sırılsıklam olmuştu. Onu en çok korkutan şey rüya görüp görmediğinden emin olamamasıydı: Bunun sadece bir rüya olduğundan emin olabilseydi o zaman sırf rüyasında acı çekerdi; o şey her ne ise merdivenlerden çıkıp odaya dalmcaya kadar bekler ve o andaki korku onu uyandırırdı. Ama rüya gibi değildi bu. Duyuları tetikte, aklı açıktı; rüyanın dünyayla bağlantısı kopmuş, ruhani atmosferi yoktu tüm bu olanlarda. Şimdiye kadar hiçbir rüyada terlememişti. Ve eğer uyanıksa, merdivenlere şiddetle çarpıp gümbürdeyen o şey onu yakalayacaktı, çünkü kımıldayamıyordu.

Sesler değişti ve sonra Ricky aslında terk edilmiş binanın üçüncü katında olduğunu fark etti, çünkü onu arayan şey ikinci kattaydı. Gürültüsü daha da yüksekti şimdi; ciyaklayışı, vücudunun kapılara ve duvarlara çarpmasıyla çıkan sürtünme sesi. Daha hızlı hareket ediyordu; Ricky'nin kokusunu almıştı sanki.

Toz hâlâ güneşin rastgele ışınları içinde dönüp duruyordu; birkaç bulut hâlâ erken ilkbahar gibi görünen gökyüzün-

de salınıyordu. Yaratık merdiven sahanlığına gelince yer zangırdadı.

Nefes alışını açıkça duyabiliyordu şimdi. Kendini son basamağa attığında binaya patlak bir top çarpmış gibi bir ses çıktı. Ricky'nin midesi buzla doluydu sanki; kusacağından korkuyordu -buz küpleri kusacağından. Boğazı sıkılıyordu sanki. Çığlık atabilirdi ama, imkânsız olduğunu bilse de, eğer ses çıkarmazsa o şeyin belki onu bulamayabileceğini düşündü. Yaratık ciyaklıyor, haykırıyor, merdivenleri gürültüyle çıkmaya devam ediyordu. Bir merdiven tırabzanı çatırdadı.

Odasının kapısının dışındaki sahanlığa ulaştığında, Ricky onun ne olduğunu anlamıştı. Bir örümcek: Dev bir örümcekti. Kapının dışında gümbürdedi. Ricky onun yine ciyaklamaya başladığını duydu. Eğer örümcekler ciyaklayabilseydi tam da böyle ayaklarlardı. Ciyaklama şiddetini artırdıkça bir sürü bacak kapıyı aralamaya başlamıştı. Ricky içinde katıksız, şimdiye kadar yaşadıklarından çok daha kötü, frenleyemediği bir korku hissetti.

Ama kapı parçalanmadı. Yavaşça açıldı. Kapı çerçevesinin hemen önünde uzun, siyah bir gövde duruyordu. Örümcek değildi, her ne idiyse, Ricky'nin korkusu bir parça azalmıştı. Kapıdaki siyah şey bir anlığına hareketsiz kaldı, ama sanki ona bakıyormuş gibiydi. Ricky yutkunmaya çalıştı; kollarını kullanıp kendini yatakta doğrultabildi. Pürüzlü tahtalar sırtına sürtündü ve yine, *bu bir rüya değil,* diye düşündü.

Siyah gövde kapıdan içeri girdi.

Ricky onun aslında bir hayvan bile olmadığını gördü; bir adamdı. Sonra siyah bir düzlem gövdeden ayrıldı, sonra bir tane daha; o şey üç adama dönüşüvermişti. Hayat ifadesi olmayan yüzlerini kapayan cübbelerinin ardındaki tanıdık çeh-

releri gördü Ricky. Sears James, John Jaffrey ve Lewis Benedikt karşısında duruyordu ve Ricky onların ölü olduğunun farkındaydı.

Çığlık çığlığa uyandı. Gözleri Melrose Bulvarı'nın her zamanki sabah görüntülerine, Stella'nm son Londra gezilerinde aldığı grafiklerle süslenmiş krem rengi yatak odasına, büyük arka bahçeye bakan pencereye, sandalyenin üzerine atılmış gömleğe açıldı. Stella'nm sert eli omzunu kavradı. Oda esrarengiz biçimde ışıksız görünüyordu. Adlandıramadığı tuhaf bir dürtüyle -yetmiş yıllık dizlerin izin vereceği hızda- yataktan fırladı ve pencereye doğru gitti. Stella arkasından, "Ne?" diye sordu. Ne aradığını bilmiyordu, ama gördüğü gerçekten beklenmedik bir şeydi: Tüm arka bahçe, komşu evlerin çatıları karla kaplanmıştı. Tuhaf ama gökyüzünün kendisi de ışıksızdı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, ama şunlar döküldü ağzından: "Tüm gece kar yağdı Stella. John Jaffrey o lanet olası partiyi asla vermemeliydi."

4

Stella yatağında doğruldu ve onunla sanki makul bir şey söylemiş gibi konuşmaya başladı. "John'un partisi bir sene önce bitmemiş miydi Ricky? Dün gece yağan karla ne ilgisi olduğunu anlamadım."

Ricky gözlerini ve kuru elmacıkkemiklerini ovuşturdu; bıyıklarını düzeltti. "Dün gece bir sene önceydi." Sonra ne söylediğini fark etti. "Hayır, tabii ki yok. Hiç ilgisi yok demek istiyorum."

"Yatağa gel ve bana sorunun ne olduğunu anlat tatlım."

"Oh, iyiyim ben," dedi Ricky ama yine de yatağa döndü. Altına girmek için battaniyeleri kaldırırken Stella, "tyj değil-

sin tatlım. Korkunç bir rüya görmüş olmalısın. Anlatmak ister misin?" dedi.

"Pek anlamlı bir şey değildi."

"Olsun, anlat bana." Stella Ricky'nin sırtını, omuzlarını okşamaya başladı ve Ricky onun koyu mavi yastıktaki yüzüne bakmak için döndü. Sears'ın dediği gibi Stella çok güzeldi: Tanıştıklarında çok güzeldi ve anlaşılan öldüğünde de çok güzel olacaktı. Bu, dolgun çikolata kutusu tarzı bir güzellik değildi; çıkık elmacıkkemikleri, düzgün yüz hatları ve keskin siyah kaslarıyla ilgili bir şeydi. Henüz otuzlarında-ken saçları grileşmişti ve Stella gür gri saçların genç bir yüzle birleşince nasıl seksi bir servet yaratacağını herkesten önce görüp onları boyamayı reddetmişti: Saçları hâlâ gür ve griydi, yüzü o zamanki gençliğinden fazla bir şey yitirmemişti. Yüzünün hiçbir zaman tam olarak genç olmadığını söylemek daha doğru olurdu, tıpkı hiçbir zaman tam olarak yaşlı olmadığı gibi: Aslında her geçen seneyle birlikte, yaklaşık elli yaşına kadar, güzelliği tamamlanmış ve sonrasında hep orada kalmıştı. Ricky'den on yaş gençti, ve iyi günlerinde sadece kırkın üzerinde gösteriyordu hâlâ.

"Anlat Ricky," dedi. "Neler oluyor?"

Böylece Ricky rüyasını anlatmaya başladı ve Stella'nın zarif yüzünde ilgi, korku, sevgi ve endişe gördü. Stella sırtını ovmaya devam ediyordu ve sonra elini göğsüne götürdü. "Tatlım," dedi Ricky anlatmayı bitirdiğinde, "her gece böyle rüyalar görüyor musun gerçekten?"

"Hayır," dedi Ricky, Stella'ya baktı ve o andaki yüzeysel duyguların altında Stella'da her zaman mevcut olan ve her zaman birbirlerine eşlik eden bencillik ve eğlenceyi gördü. "Bu en korkuncuydu." Sonra onun tüm bu ovmalarla nereye var-

maya çalıştığını fark ettiğinden birazcık gülümsedi. "Bu şampiyondu."

"Son zamanlarda çok gerginsin." Stella, Ricky'nin elini alıp kendi dudaklarına dokundurdu.

"Biliyorum."

"Hepiniz mi görüyorsunuz bu korkunç rüyaları?"

"Kim hepimiz?"

"Amerikan Yahnisi Demeği." Ricky'nin elini yanağına götürdü.

"Sanırım."

Stella yatakta doğruldu ve kollarını çaprazlayıp geceliğim başının üzerinden çıkarmaya çalışırken, "Peki, siz yaşlı aptallar bununla ilgili bir şey yapmanız gerektiğini düşünmüyor musunuz?" diye sordu. Geceliği çıkarınca saçlarını düzeltmek için başını geriye attı. İki çocuklan Stella'nın göğüslerini sarkıtmış, meme uçlarını büyütüp kahverengileştirmişti, ama vücudu, yüzünden sadece bir parça fazla yaşlanmıştı o kadar.

"Ne yapacağımızı bilmiyoruz," diye itiraf etti Ricky.

"Şey, ben ne yapılması gerektiğini biliyorum," dedi ve kendini yatağa bırakıp kollarını açtı. Eğer Ricky herhangi bir zaman Sears gibi bekar olmayı dilediyse, o zaman bu sabah değildi kesinlikle.

"Seni yaşlı seks bombası," dedi Stella işleri bittiğinde, "eğer ben olmasaydım bu işi çok uzun yıllar önce bırakmış olacaktın. Ne büyük kayıp olurdu! Benimle birlikte olmasaydın giysilerini çıkarmak için fazla ağırbaşlı olurdun."

"Doğru değil bu."

"Ah? Ne yapardın peki? Lewis Benedikt gibi, küçük kızların peşinden mi koşardın?"

"Lewis küçük kızların peşinden koşmuyor."

"Yirmi yaşında kızların diyelim o halde."

"Hayır, ben yapmazdım."

"İşte bak, haklıyım. Hiç seks hayatın olmazdı; tıpkı kıymetli arkadaşın Sears gibi." Çarşaflarla battaniyeleri katlayıp kendi tarafına koydu ve kalktı. "Önce duş alacağım," dedi. Stella her sabah banyoda kendi kendine uzun zaman geçirirdi. Uzun beyaz gri sabahlığını giydi ve birine Truva'yı yağmalama emri verecekmişe benzeyen bir bakışla baktı. "Ama sana ne yapman gerektiğini söyleyeyim. Hemen Sears'ı arayıp ona o berbat rüyandan söz etmelisin. En azından bunu anlatmazsan hiçbir yere ulaşamazsın. Seni ve Sears'ı biliyorum, birbirinize kişisel bir şeylerden söz etmeden haftalarca durabilirsiniz. Korkunç bir şey bu. Ne konuşuyorsunuz ki öyleyse?"

"Ne mi konuşuyoruz?" diye sordu Ricky biraz şaşırarak. "Hukuk konuşuyoruz."

"Ah, hukuk," dedi Stella ve banyoya doğru yürüdü.

Yaklaşık otuz dakika sonra geri döndüğünde Ricky yatakta oturuyordu; kafası karışık görünüyordu. Gözaltlarındaki torbalar her zamankinden daha büyüktü. "Gazete gelmemiş henüz," dedi. "Aşağı inip baktım."

"Tabii ki gelmemiştir," dedi Stella, yatağın üzerine bir havluyla bir kutu mendil fırlattı ve giysi odasına gitmek için arkasını döndü yine. "Saat kaç sanıyorsun?"

"Kaç? Neden ki, saat kaç? Saatim masanın üzerinde."

"Yediyi biraz geçti."

"Yediyi mi?" Normalde sekizden önce kalkmazlardı ve Ricky genelde Wheat Sokağı'ndaki ofisine gitmek için evden çıkmadan önce dokuz buçuğa kadar oyalanırdı. O ve Sears kabul etmese de, artık onlar için fazla iş yoktu; zaman zaman eski müşteriler geliyordu, sonraki on yıla sarkacak birkaç

karmaşık dava vardı o kadar, gerisiyse hep bir ya da iki veraset ya da çözülecek bir vergi sorunuydu; her hafta iki günü evde geçirebilirlerdi ve kimse fark etmezdi bile. Ricky son zamanlarda ofisteki odasında tek başına oturup, kendini yazarının Milburn'e gelmesini istediğine ikna etmeye çalışarak Donald VVanderley'nin ikinci kitabını yeniden okuyordu. "Bu saatte neden uyanığız?"

"Hatırlatmam gerekirse, çığlığınla sen uyandırdın bizi," diye seslendi Stella giysi odasından. "Seni yemeye çalışan bir canavarla uğraşıyordun, hatırladın mı?"

"Hımm," dedi Ricky. "Dışarısının karanlık göründüğünü düşünmüştüm."

"Geçiştirmeye çalışma," diye seslendi Stella ve bir ya da iki dakika sonra giyinik olarak yatağın yanına döndü.

"Rüyanda çığlık atmaya başladığında sana her ne oluyorsa onu ciddiye almak gerekiyor artık. Doktora gitmeyeceğini biliyorum..."

"Ne olursa olsun psikiyatra gitmeyeceğim," dedi Ricky. "Aklım gayet iyi çalışıyor."

"Ben de onu dedim ya. Ama psikiyatra gitmeyi düşünmeyeceğine göre en azından Sears'la konuşmalısın. Kendi kendini yediğini görmek hoşuma gitmiyor."

Ricky düşünceli bir halde yatağa uzandı. Bu seferki, Stella'ya da dediği gibi, kâbusların en kötüsüydü. Şimdi düşüncesi bile rahatsız ediciydi -Stella'mn alt kata iniyor olması da, bir ölçüde, rahatsız ediciydi. Rüya, detayları ve uyanık olduğu hissiyle son derece akılda kalıcıydı. Arkadaşlarının yüzlerini hatırlıyordu; sevdiklerinden ayrılmış, hayattan mahrum bırakılmış zavallı cesetler. Korkunçtu bu: Bir şekilde ahlaksızdı da ve korkudan çok ahlakına vurulan darbeydi ağzını

açıp çığlık atmasına neden olan. Belki Stella haklıydı. Sears'a konuyu nasıl açacağını bilmeden, yatağın yanındaki telefonun ahizesini kaldırdı. Sears'm telefonu bir kez çaldıktan sonra, Ricky karakterine uygun davranmadığını ve Stella'nın neden Sears'm işe yarar bir şey söyleyeceğini düşündüğü hakkında en ufak bir fikri olmadığını fark etti. Ama artık çok geçti; Sears telefonu açmış ve, "Alo," demişti bile.

"Sears, ben Ricky"

Besbelli, insan karakterinin ne kadar tutarsız olduğunu kanıtlama vaktiydi bu sabah; duyduğu cevap Sears'tan asla beklenmeyecek bir şeydi. "Ricky, Tanrı'ya şükür," dedi Sears. "Tam seni aramak üzereydim. Beş dakika içinde gelip beni alabilir misin?"

"Bana on beş dakika ver," dedi Ricky. "Ne oldu?" Ve sonra, rüyasını düşünerek, "Biri mi öldü?" diye sordu.

"Neden bunu soruyorsun?" dedi Sears değişik, sert bir sesle.

"Nedeni yok. Anlatırım sonra. Anladığım kadarıyla Wheat Sokağı'na gitmiyoruz."

"Hayır, Az önce Vergil aradı. Bizi istiyor -herkesin evde olmasını istiyor. Acele et, tamam mı?"

"Elmer ikimizi birden çiftliğine mi çağırıyor? Ne oldu ki?"

Sears sabırsızdı. "Yeri yerinden oynatacak bir şey belli ki. Hadi ama Ricky."

5

Ricky aceleyle neredeyse kaynar suda duş alırken, Lewis Benedikt korunun içinden geçen bir patikada koşusunu yapıyordu. Her sabah yapıyordu bunu; eğer gece evinde genç bir bayan ağırlamışsa, ona ve kendisine kahvaltı hazırlama-

dan önce üç kilometre koşardı düzenli olarak. Bugün, tüm Amerikan Yahnisi Derneği gecelerinden sonra ve arkadaşlarının tahmin ettiğinden daha sık olduğu gibi, genç bir bayan yoktu evinde ve Lewis kendini her zamankinden daha fazla zorluyordu. Önceki gece hayatının en korkunç kâbusunu görmüştü; etkisi hâlâ üzerindeydi ve Lewis iyi bir koşunun rüyanın etkisini sileceğini düşünmüştü -başka bir adamın günlük yazacağı, sevgilisine açılacağı ya da bir şeyler içeceği durumlarda, Lewis spor yapardı. Şimdi ise mavi bir koşu giysisi ve Adidas ayakkabılarıyla, korusuna doğru giden patikada soluk soluğa koşuyordu.

Lewis'in arazisinde, gördüğü günden beri çok sevdiği çiftlik evinin yanında hem bir koru hem de bir otlak vardı. Çiftlik evi panjurları olan bir kale gibiydi; yüzyılın başlarında, karısının hayran olduğu Walter Scott'm illüstrasyonlu romanlarındaki kalelerin görüntüsünü seven zengin, zarif bir çiftçi tarafından inşa edilmişti. Lewis, Walter Scott'ı ne tanıyor ne de merak ediyordu, ama yıllarca bir otelde yaşamak, yakınında bir sürü oda olması ihtiyacı doğurmuştu onda. Küçük bir kulübede klostrofobik hissedebilirdi kendini. Otelini altı yıldır gittikçe yükselen paralar teklif eden büyük bir işletme zincirine satmaya karar verdiğinde, vergilerden sonra, Milburn'ün içinde ya da yakınlarında onu tatmin edecek bir ev almaya ve evi dilediği gibi döşemeye yetecek kadar parası kalmıştı. Lambriler, silahlar ve mızraklar bayan konuklarını pek memnun etmiyordu genelde. (Lewis'in dönüşünden kısa süre sonra onunla çiftlikte üç maceralı öğlen geçiren Stella Hawthorne, daha önce hiç böyle bir asker karmaşasının içinde olmadığını söylemişti.) Otlağı olabildiğince çabuk satmış ama koruyu korumuştu, çünkü ona sahip olma fikrini seviyordu.

Koruda koştuğu her seferinde hayat algısını canlandıran yeni bir şey görüyordu: bir gün derenin kıyısındaki çukurda ceplerini dolduracak kadar kardelen ve düğünçiçeği, ertesi gün bir akçaağacın dallarından ona vahşi gözlerle bakan kedi büyüklüğünde bir kırmızı kanatlı karatavuk. Ama bugün çevresine bakmıyor, kar kaplı patikada sadece olan şey her ne ise bitmesini dileyerek koşuyordu. Belki şu genç Wanderley işleri düzeltip eski haline getirebilirdi: Kitabından anlaşılan, o da birkaç karanlık bölgeye girmişti. John haklıydı belki de, Edward'm kuzeni en azından dördüne neler olduğunu anlayabilirdi. Bunca zamandan sonra sadece suçluluk duygusu olamazdı bu. Eva Galli olayı çok uzun zaman önce yaşanmış ve başka bir ülkedeki farklı beş adamı kaygılandırmıştı: Eğer araziye bakıp 20'lerdeki haliyle karşılaştırılanız, buranın aynı yer olduğunu asla düşünmezdiniz. Lewis öyle değilmiş gibi davranmayı sevse de, bu koru bile ikinci nesildi.

Lewis koşarken, bir zamanlar tüm Kuzey Amerika'yı kaplayan heyecan verici kocaman ormanı düşünmeyi severdi: geniş bir ağaçlar ve bitkiler kuşağı, içinden sadece kendisi ve Kızılderililerin geçtiği sessiz bolluk. Ve birkaç ruhun... Evet, ormanın sonsuz kubbesinin altında ruhlara inanırdınız. Kızılderili mitolojisi onlarla doluydu -çevreye yakışıyorlardı. Ama şimdi, Burger King ve Piggly Wiggly süpermarketleri ve Pitch 'n' Putt golf oyunları dünyasında tüm eski zalim hayaletler dışarı atılmış olmalıydı.

Henüz atılmadılar Lewis. Henüz değil.

Aklında başka bir ses konuşuyor gibiydi. Kesinlikle atıldılar, dedi kendi kendine, bir elini yüzüne götürerek.

Buradan atılmadılar. Henüz değil.

Kahretsin. Kendi kendini korkutuyordu. Hâlâ o lanet ola-

sı rüyanın etkisi altındaydı. Belki de gerçekten birbirlerine bu rüyalardan söz etmelerinin zamanı gelmişti artık. Hepsinin aynı rüyayı gördüğünü farz edelim. Ne anlama gelirdi bu? Levvis'in aklı daha fazlasını kaldıramıyordu artık. Pekala, bir anlama gelirdi bu: Ve en azından konuşmanın faydası olabilirdi. Bu sabah kendi kendini korkutup uyandırdığını düşündü. Ayağı, çamura dönmüş bir kar birikintisine girdi ve rüyasının son görüntüsü net bir biçimde canlandı aklında: eriyip gitmiş yüzlerim göstermek için kapüşonlarını indiren iki adam.

Henüz değil

Lanet olsun. Yolun tam yarısına gelip durdu ve alnındaki teri koşu montunun koluna sildi. Koşuyu çoktan bitirmiş olmayı ve mutfağında kahvesini hazırlıyor ya da tavada pişen pastırmasını kokluyor olmayı diledi. Bundan daha güçlüsün sen yaşlı şahin, diye akıl verdi kendine, Linda kendini öldürdüğünden beri güçlü olmak zorundaydım Birkaç saniyeliğine patikanın sonundaki çitlere yaslandı ve sattığı tarlalara doğru amaçsızca baktı. Şimdi hafif karla kaplıydılar; an an güçlü ışıkların zıplayıp çınladığı tümsekli geniş bir alan. Bütün buralar da bir zamanlar orman olmalıydı. *Karanlık şeylerin saklandığı.*

Lanet olsun. Pekala, eğer gerçekten saklanıyorlarsa görünürde bir yerde olamazlardı şimdi. Hava kurşuni bir renkte ve açıktı; vadideki yokuşun ardındaki tüm yol görünüyordu neredeyse: kamyonlann Binghamton'dan Elmira'ya gitmek için kullandığı 17. Yol ya da Newburgh'tan Poughkeepsie'ye devam eden öbür yol. Bir anlığına, arkasındaki koru tedirgin etti onu. Arkasını döndü; ağaçların içinde kaybolan patikayı gördü sadece; kışı aç geçireceğinden şikayet eden sinirli bir sincabı duydu yalnızca.

Hepimizin aç geçirdiği kışlar oldu ahbap. Linda'nm ölümünden sonraki mevsimi düşünüyordu. Herkesin içinde girişilen bir intihardan başka hiçbir şey konukların ayağını kesemez. Buralarda bir Bayan Benedikt var mı? Ah, evet, verandada kanlan akan o işte -bilirsin, boynunda komik bir eğrilik olan. Onu günbegün azalan iki milyon dolarlık bir servet ve sıfır nakit akışıyla bırakıp birer birer yok oldu tüm konuklar. Çalışanların dörtte üçünü işten çıkardı ve geri kalanların maaşını cebinden ödedi, işi gelir getirmeye başlayalı üç, borçlarını ödeyeli altı yıl olmuştu.

Birden, kahve ve pastırma yerine bir şişe O'Keefe's birası istedi cam. Bir galon bira. Boğazı kurumuştu, göğsü ağrıyordu.

Evet, hepimizin aç geçirdiği kışlar oldu ahbap. Bir galon O'Keefe's mi? Bir fıçıyı mideye indirebilirdi. Linda'nın anlamsız, açıklanamaz ölümünü hatırlayınca sarhoş olmak için yanıp tutuşmaya başlamıştı.

Dönme vaktiydi. Bir anıyla kendine gelip -aklında son derece net bir biçimde canlanmış olan Linda'nm yüzü o anın üzerinden geçen dokuz yılın ardından kendisini yanına istiyordu- çitten ayrıldı ve derin bir nefes aldı. Şimdiki terapisi, bir galon bira yerine, koşmaktı. Korunun içindeki iki buçuk kilometrelik patika şimdi daha dar ve daha karanlık görünüyordu.

Senin sorunun Lewis, sarı olmak.

Anıları canlandıran o korkunç kâbustu. Sears ve John, o ölgün yüzleriyle o kefenlerin içindelerdi. Neden Ricky yoktu? Eğer Amerikan Yahnisi Derneği'nin iki yaşayan üyesi varsa üçüncü neden yoktu?

Daha koşmaya başlamadan terlemeye başlamıştı. Dönüş

yolu çiftlik evine dönmeden önce sola doğru kıvrılıp daha uzun bir açı oluşturuyordu: Normalde yanlış yola girip kaytarmak Lewis'in sabah koşularının en sevdiği yanıydı. Koru bir anda kapanıyor, on beş adım gidince arkandaki açık tarlayı unutuveriyordun. Yolun diğer bölümlerinin arasında en çok burası heyecan verici orijinal ormana benziyordu: Kaim gövdeli meşeler ve kız gibi huş ağaçlan köklerinin uzanabileceği yerler için mücadele ediyor, uzun eğreltiotları tüm patikayı kaplıyordu. Bugün, alabileceği en az zevkle koşmuştu bu yolu. Tüm o ağaçlar, çoklukları ve sıklıkları, anlaşılmaz biçimde tehditkardı: Evden uzaklaşmak güvenlikten uzaklaşmak gibiydi. Beyaz gökyüzündeki pudramsı karlara bakıp, eve giden kestirmeye doğru koşmak için zorladı kendini.

O duyguyu ilk kez hissettiğinde, kendine daha fazla kem gözün zarar vermesine izin vermeyeceğine yemin edip, anlamazdan geldi. Hissettiği şey, dönüş yolunun başında, tam ilk ağacın yanında birinin olduğuydu. Orada kimsenin olmayacağını biliyordu: O görmeden birinin araziyi geçip oraya yürümesi imkânsızdı. Ama his inat ediyordu; bunu aklından atamayacaktı. İzleyen kişinin gözleri, ağaçların arasından ilerleyip takip ediyordu onu sanki. Tam önündeki meşenin dallarından bir tabur karga havalandı. Normalde bu Lewis'i çok mutlu ederdi, ama bu kez gürültüleriyle yerinden sıçramıştı, neredeyse düşüyordu.

Sonra içindeki his değişip daha da yoğunlaştı. Oradaki kişi arkasından geliyor, kocaman gözlerle ona bakıyordu. Lewis kendini küçük görüp arkasına bakmadan deli gibi eve doğru koşmaya başlamıştı. Korunun bitişinden başlayıp arka bahçesinden mutfak kapısına uzanan yürüyüş yoluna gelinceye kadar onu izleyen gözleri hissedebiliyordu.

Yarım yamalak soluyarak patikayı koştu, kapı kolunu çevirdi ve kendini içeri attı. Kapıyı ardından sertçe kapadı ve hemen yanındaki pencereye koştu. Yol bomboştu ve tek ayak izleri onunkilerdi. Lewis hâlâ korku dolu halde korunun başladığı noktaya bakıyordu. Bir anlığına, beynindeki hain bir sinaps ona, belki de burayı satıp şehre taşınmalısın, dedi. Ama hiç ayak izi yoktu. Dışarıda, ağaçların altına saklanan kimse olamazdı -ihtiyaç duyduğu bu evin dışarısından korkmamalıydı; kendi güçsüzlüğü onu, son derece huzurlu yalnızlığını kalabalıkların arasında huzursuz olmakla değiştirmeye zorluyordu. Karın ilk gününde soğuk mutfağında aldığı bu kararla, evinden vazgeçmeyecekti.

Lewis ocağa bir cezve koydu, raftan kahve kavanozunu alıp öğütücüyü Blue Mountain çekirdekleriyle doldurdu ve çekirdekler toz haline gelinceye kadar düğmesini basılı tuttu. *Ah, lanet olsun.* Buzdolabını açtı, bir şişe O'Keefe's aldı ve kapağını açtıktan sonra tadını almadan ya da yutmadan çoğunu içti. Bira midesine indiğinde, içinden geçen iki yönlü düşünce onu çok şaşırttı. *Keşke Edward hâlâ yaşıyor olsaydı: Keşke John o lanet partisi için bu kadar ısrar etmemiş olsaydı.*

6

"Pekala, anlat bakalım," dedi Ricky. "Ne oldu, tarlasına izinsiz girenlerle ilgili bir konu mu yine? Bu konudaki görüşümüzü açıklamıştık. Kazansa bile dava masraflarını karşılamaya yetecek kadar bile alamayacağını bilmeli."

Cayuga Vadisi'nin eteklerine henüz gelmişlerdi ve Ricky yaşlı Buick'ini büyük bir özenle kullanıyordu. Yollar kaygandı ve Ricky normalde Elmer Scales'ın çiftliğine on üç kilo-

metrelik bir yolculuk yapacak olsa bile kar lastiklerini takardı, ama bu sabah Sears ona zaman tanımamıştı. Sears da, siyah şapkası ve siyah kürklü yakası olan kışlık mantosunun içindeki kocaman adam, bu durumun en az Ricky kadar farkmdaymış gibi görünüyordu. "Aklını yoldan ayırma. Damascus civarlarında buzlanma olması bekleniyordu."

"Damascus'a gitmiyoruz ki," dedi Ricky.

"Olsun."

"Sen neden arabanı almak istemedin?"

"Kar lastiklerini taktırıyorum bu sabah."

Ricky homurdandı, eğleniyordu. Sears, Elmer Scales'la konuşmuş olmanın olağan sonucu olarak, dik başlı ruh hallerinden birindeydi bugün. Elmer en eski ve en zor müşterilerinden biriydi. (Onlara elinde dava etmek istediği kişilerin uzun ve karmaşık listesiyle ilk kez geldiğinde on beş yaşındaydı. Ondan asla kurtulamadılar, o da her uyuşmazlığın derhal dava edilmesi gerektiği algısını asla değiştirmedi.) Kepçe kulaklı ve yüksek oktavlı sesiyle sıska, tez canlı bir adam olan Scales, Katolik dergilere ve yerel gazetelere düzenli olarak gönderdiği şiirleri yüzünden Sears tarafından 'Vergü'imiz' olarak adlandırılmıştı. Ricky'nin anladığı kadarıyla dergiler de en az onun kadar düzenli olarak geri yolluyordu şiirlerini -bir keresinde Scales ona bir dosya dolusu ret mektubu göstermişti- ama yerel gazeteler iki ya da üçünü yayımlamıştı, ilham verici şiirlerdi, imgelemleri Elmer'in çiftçi yaşamını yansıtıyordu: *inekler mölüyor, kuzular meliyor. Tann'nın Görkemi gürleyen ayak sesleriyle yürüyor.* Elmer da öyle. Sekiz çocuğu ve dinmeyen bir dava açma tutkusu vardı.

Yılda bir ya da iki kez ortaklardan biri Scales'ın çiftliğine çağrılıyor ve Elmer ona bir avcı ya da genç bir delikanlının

tarlasına daldığı çitlerdeki bir deliği gösteriyordu: Elmer izinsiz girenleri dürbünüyle teşhis ediyor ve onları dava etmek istiyordu. Genelde onu davadan vazgeçmeye razı edebiliyorlardı, ama her seferinde yedekte başka türden iki ya da üç dava talebi daha olurdu. Ama bu sefer, durumun Scales'ın olağan rahatsızlıklarından daha ciddi olmasından kuşkulanıyordu Ricky: iki ortağın birden gelmesini istediği olmamıştı hiç.

"Bildiğin gibi Sears," dedi, "hem araba kullanıp hem düşünebiliyorum. Gayet sakin, saatte elli kilometre hızla gidiyorum. Elmer'in, seni böylesine heyecanlandıracak ne söylediğini anlatabilirsin sanırım."

"Hayvanlarından bazıları ölmüş," dedi Sears sadece, konuşmasının bir anda kendilerini yolun dışında bulmalanyla sonuçlanacağını düşündüğü anlamına geliyordu bu.

"Biz niye gidiyoruz peki? Onları geri getiremeyiz."

"Görmemizi istiyor. Walter Hardesty'yi de çağırmış."

"Sadece ölmediler öyleyse."

"Söz konusu olan Elmer'sa, kim bilebilir? Şimdi lütfen bizi oraya sağ salim ulaştırmaya yoğunlaş Ricky. Yolculuğun kendisi yeterince tatsız zaten."

Ricky ortağına baktı ve o sabah ilk kez Sears'ın yüzünün ne kadar solgun olduğunu gördü. Yumuşak derinin altında çıkıntı yapan mavi damarlar boşluklara doğru görünür biçimde ilerliyordu; genç gözlerin altında gri dokulu deri parçalan vardı. "Gözünü yoldan ayırma," dedi Sears.

"Berbat görünüyorsun."

"Elmer'm fark edeceğini sanmam."

Ricky'nin gözleri şimdi dar köy yoluna dönmüştü; bu ona konuşma izni veriyordu. "Kötü bir gece mi geçirdin?"

Sears, "Erimeye başlıyor sanırım," dedi.

Bu küstah bir konu değiştirme olduğu için Ricky duymazdan geldi. "Kötü bir gece mi geçirdin?"

"Gözünden bir şey kaçmayan Ricky. Evet, kötü bir gece geçirdim."

"Ben de. Stella bunun hakkında konuşmamız gerektiğini söylüyor."

"Neden? O da mı kötü geceler geçiriyor?"

"Konuşmanın yardımı olabileceğini düşünüyor."

"Tam bir kadın gibi. Konuşmak sadece yaralar açar. İyileşmelerine yardım etmez."

"Bu durumda, Donald Wanderley'yi çağırmak hataydı buraya."

Sears can sıkıntısıyla homurdandı.

"Haksızlık ettim," dedi Ricky, "böyle söylediğim için üzgünüm. Ama sana o çocuğu çağırmamız gerektiğini düşündürten aynı nedenden ötürü konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Çocuk değil. Otuz beş yaşında olmalı. Belki de kırk."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Ricky derin bir nefes aldı. "Şimdi affına sığınarak sana dün gece gördüğüm rüyayı anlatacağım. Stella çığlık atarak uyandığımı söyledi. Her durumda, gördüğüm en kötü rüyaydı." Ricky, arabanın içindeki havanın değişiminden, Sears'ın birden konuyla iyice ilgilenmeye başladığını anladı. "Boş bir evdeydim, üst katta, ve esrarengiz bir hayvan beni bulmaya çalışıyordu. Ayrıntıları geçeceğim, ama içimdeki tehlike hissi çok büyüktü. Rüyanın sonunda benim olduğum odaya geldi ve bir canavar değildi artık. Sen, Lewis ve John'du. Hepiniz ölüydünüz." Yan koltuğundaki arkadaşına bakınca, Sears'm alacalı yanaklarının kavisini, şapkasının kenarının kıvrımını gördü.

"Üçümüzü mü gördün?"

Ricky başını evet anlamında salladı.

Sears boğazını temizledi ve camı dörtte birine kadar açtı. Dondurucu bir hava doldu arabaya. Sears'ın paltosunun altındaki göğsü şişti: Kürklü yakanın her bir teli esen rüzgarın etkisiyle yassılaşmıştı. "Çok tuhaf. Üçümüzün olduğunu söylüyorsun?"

"Evet. Neden?"

"Çok tuhaf. Çünkü ben de çok benzer bir rüya gördüm. Ama o korkunç şey odaya girdiğinde sadece iki kişi vardı. Lewis ve John. Sen yoktun."

Ricky arkadaşının sesinde, ne olduğunu anlamasının birkaç saniye sürdüğü bir ton duydu ve bunu adlandırdığında, Elmer Scales'm çiftliğinin uzun araba yoluna girinceye kadar sessiz kalmasına yetecek kadar şaşırmıştı. Kıskançlıktı bu.

"Vergil'imiz," dedi Sears, Ricky onun kendi kendine konuştuğunu düşündü, izole edilmiş iki katlı çiftlik evine doğru yavaşça ilerlerken Ricky, kafasında bir kasket, üzerinde ekose desenli bir ceket olan ve sabırsız bir halde onları sundurmada bekleyen Scales'ı ve Andrew Wyeth tablolarındaki binalara benzeyen çiftlik evini gördü. Scales'm kendisi de bir Wyeth portresi ya da, belki de daha doğrusu, bir Norman Rockwell figürü gibiydi. Kıpkırmızı kulakları kasketinin alttan bağlı kanatlarının ardına hapsolmuştu. Sundurmanın yanındaki açık alana park edilmiş gri bir Dodge Sedan vardı ve Ricky arabasını onun yanına bırakırken kapısında şerifin armasını gördü. "Walt burada," dedi ve Sears başını salladı.

İki adam paltolarının yakasıyla boğazlarını sıkıca sarıp arabadan çıktılar. Şimdi yanında iki çocuğu olan Scales sundurmadan ayrılmadı. En hırslı davalarında takındığı heye-

canlı bakış vardı yüzünde. Tiz sesiyle, "Siz iki avukat nihayet gelebildiniz. Walt Hardesty on dakikadır burada," diye seslendi onlara.

"Bizim kadar uzaktan gelmiyor," diye homurdandı Sears. Şapkasının siperliği tarlalardan gelen engellenemez rüzgarla kıvrılmıştı.

"Sears James, kimsenin seninle laf yarıştırabileceğini sanmıyorum. Hey, çocuklar! Eve girin, donacaksınız." İkisine de birer eliyle hafifçe vurdu ve oğlanlar içeri kaçtılar. Scales iki adamın yukarısında, neşesizce gülümsüyordu.

"Ne oldu Elrner," diye sordu Ricky yakalarını boynunda birleştirdiği paltosunu tutarak. Güzelce parlatılmış ayakkabılarının içindeki ayakları şimdiden buz tutmuştu.

"Görmeniz gerekiyor. Siz şehirli iki oğlan tarlada yürümeye uygun giy inmemişsiniz. Şanssızlık. Bir dakika bekleyin, Hardesty'yi alayım." Bir anlığına eve girip gözden kayboldu ve koyun derisi astarlı bol bir palto ve Stetson şapka giyen şerif Walt Hardesty ile birlikte geri çıktı. Scales'ın saptaması üzerine şerifin ayaklarına baktı Ricky: Kalın deriden bir yürüyüş botu giymişti. "Bay James, Bay Hawthorne." Ricky'ninkinden daha gür ve dağınık bıyığının üzerinden buhar soluyarak onlara başıyla selam verdi. Hayvancılıkla uğraşanlarınkine benzeyen bu giysileriyle olduğundan en az on beş yaş genç gösteriyordu. "Artık burada olduğunuza göre Elmer bize tüm bu gizemin neyle ilgili olduğunu gösterir sanırım."

"Kesinlikle göstereceğim," dedi Elmer ve sundurmanın merdivenlerinden gürültüyle inip, karla kaplanmış ağıla doğru giden patikada onlara rehberlik etmeye başladı. "Buradan gelin beyler ve size göstereceğim şeye bakın."

Hardesty, Ricky'nin yanından yürüyordu. Sears onların ar-

kasından tek başına, büyük bir ağırbaşlılıkla ilerliyordu, "inanılmaz soğuk," dedi şerif. "Lanet bir kış olacağa benziyor."

"Umarım olmaz. Öyle bir kış için fazla yaşlıyım," dedi Ricky.

Abartılı bakışlar ve cılız yüzündeki neşeli ifadeyle Elmer Scales yandaki otlağa açılan uzun parmaklıklı bir çitin kilidini çözüyordu. "Şimdi dikkat et Walt," diye seslendi. "Bir ize rastlayabilirsin belki." Bir dizi büyük ve yayvan ayak izini gösterdi. "Bunlar benim sabahtan kalan izlerim, ileri geri." Geri gelen izler arasındaki mesafeler Scales'ın dönüşte sanki koştuğunu gösterir gibiydi. "Not defterin nerede? Not alman gerekmiyor mu?"

"Sakin ol Elmer," dedi şerif. *"Önce* sorunun ne olduğunu görmek istiyorum."

"En büyük oğlum arabasını hurdaya çevirdiğinde yeterince hızlı not almıştın."

"Hadi ama Elmer. Görmemizi istediğin şeyi göster artık."

"Siz şehirli oğlanlar ayakkabılarınızı mahvedeceksiniz," dedi Elmer. "Hiç şansı yok. Beni izleyin."

Hardesty söyleneni yaptı ve Elmer'ın yanında yürümeye başladı; paltosunun içindeki geniş sırtı çiftçiyi hoplaya zıplaya yürüyen bir oğlan gibi gösteriyordu. Ricky, çitlere doğru ilerleyen ve karlı araziyi iğrenen gözlerle tarayan Sears'a baktı. "Kar ayakkabılarına ihtiyacımız olacağını söylemeliydi."

"Kendini eğlendiriyor," dedi Ricky hayret içinde.

"Zatürre olup da *onu* dava ettiğimde çok eğlenecek," diye homurdandı Sears. "Başka seçeneğimiz olmadığına göre, gidelim hadi."

Sears güzel ayakkabılı ayağıyla otlağa cesurca basınca anında bileğine kadar kara gömüldü. "Ihh." Geri çekip salla-

di ayağını. Diğerleri yolu yarılamıştı bile. "Gitmiyorum ben," dedi Sears ellerini pahalı paltosunun cebine sokarak. "Lanet olsun, ofise gelebilirdi."

"Pekala, en azından ben gideyim o zaman," dedi Ricky ve diğer ikisinin ardından yürümeye başladı. Walt Hardesty arkasına dönmüş, dağınık bıyığını sıvazlayarak onlara bakıyordu; bir kanun adamı New York eyaletinde karlı bir araziye girmişti. Gülümsüyor gibiydi şerif. Elmer Scales'm güçlükle yürüyor olduğu açıkça görülüyordu. Ricky bir ayak izinden diğerine basarak ilerlerken, Sears'ın içine bir balonu şişirmeye yetecek kadar hava çekip arkasından gelmeye başladığını duydu.

Şimdi, konuşup el kol hareketleri yapan Elmer'in başı çektiği tek bir sıra halinde arazi boyunca ilerliyorlardı. Tuhaf bir zafer sevinci edasıyla Elmer bir tümseğin eteğinde durdu. Yanında, yarısına kadar karla kaplı, bir sürü kirli çamaşırdan oluşan bir yığmmış gibi duran bir şey vardı. Hardesty diz çöküp alçak gri yığını dürttü; sonra homurdanıp itti ve Ricky havaya kalkan dört düzgün siyah ayak gördü.

Ayakkabıları ve ayakları sırılsıklam olan Ricky onların yanına geldi. Sears ise dengede durmak için kollarını açmıştı ve şapkasının siperliği rüzgardan yassılaşmıştı.

"Hâlâ koyunların olduğunu bilmiyordum," dediğini duydu Hardesty'nin.

"Artık yok zaten!" diye bağırdı Scales. "Sadece bu dördü vardı ve şimdi hepsi gitti. Biri öldürdü onları. Sadece eski günlerin hatırına tutuyordum onları burada. Babamın birkaç yüz koyunu vardı, ama bu aptal şeyler para etmiyor artık. Çocuklar seviyordu, o kadar."

Ricky dört ölü hayvana baktı: Matlaşmış kürklerinde kar

vardı, gözleri donuklaşmış ve yan yatmışlardı. Safça, "Ne öldürdü onları?" diye sordu.

"Evet, bu işte, değil mi!" Elmer sinir krizinin eşiğindeydi sanki. "Ne! Şey, buralardaki hukuk sizsiniz, siz söyleyin bana!"

Hardesty ters çevirdiği koyunun kirli gri bedeninin yanında diz çöküp tatsız bir ifadeyle Scales'a baktı. "Bu hayvanların kendiliğinden ölüp ölmediklerini bile bilmediğini mi söylüyorsun Elmer?"

"Biliyorum! Biliyorum!" Scales abartılı bir biçimde kollarını kaldırdı: uçan bir yarasa gibi.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü lanet bir koyunu başka bir şey öldüremez, buradan biliyorum! Ve dördünü birden ne öldürebilir ki? Kalp krizi mi! Hadi ama!"

Sears yanlarına gitti; endamı, diz çökmüş Hardesty'yi küçük gösteriyordu. "Dört ölü koyun," dedi aşağı bakıp. "Onları dava etmek istiyorsun sanırım."

"Ne? Bunu yapan kaçığı bulup onu dava edeceksin!"

"Ve kim olacak bu?"

"Bilmiyorum. Ama..."

"Evet?" Hardesty dizlerinin arasındaki koyundan yukarı çevirdi bakışını.

"İçeride söyleyeceğim. Bu sırada, Sayın Şerif, onları iyice inceleyip not alın ve onlara ne yaptığını bulun."

"Kimin?"

"İçeride."

Hardesty kaşlarını çatmış, ölü hayvana bakıyordu. "Bunun için veterinere ihtiyacın var Elmer, bana değil." Elleri hayvanın boynuna uzandı. "Ih, ah."

"Ne?" dedi Scales, önceden sezip neredeyse yerinden sıçrayarak.

Cevap vermek yerine, Hardesty ayağa kalkmadan yengeç gibi yürüyüp en yakındaki koyunun yanma gitti ve ellerini hayvanın boynundaki kürkün içine daldırdı.

"Bunu kendin görmelisin," dedi. Burnunu ve ağzını tutup koyunun başını geriye çekti.

"Tanrım," dedi Scales: İki avukat da sessizdi. Ricky açığa çıkan yaraya baktı: Hayvanın boynunda geniş bir ağıza benzeyen uzun bir yarık vardı.

"Temiz iş," dedi Hardesty. "Çok temiz. Peki Elmer. Meseleyi anladık. Hadi içeri geçelim artık." Ellerini karla temizledi.

"Tanrım," diye tekrarladı Elmer. "Boğazları mı kesilmiş? Hepsinin mi?"

Hardesty yorgun bir ifadeyle hayvanların hepsinin kafasını geriye çekti. "Hepsinin."

Eski sesler canlanmıştı Ricky'nin aklında. O ve Sears bir anlığına birbirlerine bakıp kafalarını çevirdiler.

"Bunu yapan kimse onun ciğerini dava edeceğim!" diye feryat etti Elmer. "Kahretsin! Tuhaf bir şey olduğunu biliyordum! Biliyordum! Kahretsin!"

Hardesty şimdi boş tarlada etrafa bakmıyordu. "Buraya bir kez gelip sonra doğruca geri gittiğine eminsin, değil mi?"

"Hı hı."

"Bir sorun olduğunu nereden anladın?"

"Çünkü bu sabah onları penceremden gördüm. Normalde pencerenin önünde yüzümü yıkarken ilk gördüğüm şey bu aptal hayvanlar olur. Görüyor musun?" Tarlanın gerisindeki evini işaret ediyordu. Mutfağın parlak penceresi onlara bakıyordu. "Buranın altı çimen. Tüm gün tıka basa yemek

yiyip etrafta dolanırlar. Kar şiddetini artırdığında onları ağıla sokarım. Dışarı baktım ve onları burada bu şekilde gördüm. Kesinlikle bir sorun vardı ve ben de paltomu, botlarımı giyip buraya geldim. Sonra seni ve avukatlarımı çağırdım. Dava açmak istiyorum ve senin bunu yapanı tutuklamanı istiyorum."

"Bizimkilerin yanında başka iz yok," dedi Hardesty bıyığını sıvazlayarak.

"Biliyorum," dedi Scales. "Temizlemiş hepsini."

"Belki de. Ama genelde karların bozulmuş olduğunu anlayabilirsin."

Tanrım, kımıldadı, yapamaz ki, ölü o.

"Ve bir şey daha var," dedi Ricky iki adamın kuşku uyandıran sessizliğini bozarak ve aklındaki çıldırmış seslerin sözünü keserek. "Hiç kan yok."

Bir anlığına adamların dördü birden koyunlara ve taze kara baktılar. Doğruydu.

"Bu bozkırdan çıkamaz mıyız artık?" dedi Sears.

Elmer hâlâ inanamayarak aşağı, karlara bakıyordu. Sears geriye doğru yürümeye başladı ve sonunda hepsi peşinden gitmeye başladılar.

"Pekala çocuklar, mutfaktan çıkın bakalım. Yukarı çıkın," diye bağırdı Scales eve geldiklerinde ve konukların paltolarını aldı. "Özel bir şey konuşmamız gerekiyor. Hadi, kımıldayın." Holde toplanmış, Walter Hardesty'nin tabancasına bakan çocukları eliyle kışkışladı. "Sarah! Mitchell! Yukarı, hemen." Üç adamı mutfağa geçirdi ve en az Elmer kadar sıska bir kadm sandalyesinden bitkince kalkıp ellerini kavuşturdu. "Bay James. Bay Hawthorne," dedi. "Biraz kahve alır mıydınız?"

"Mutfak havlusu lütfen Bayan Scales," dedi Sears. "Sonra da kahve."

"Mutfak..."

"Ayakkabılarımı silmek için. Bay Hawthome'un da aynısına ihtiyacı var kuşkusuz."

Kadın dehşet içinde avukatın ayakkabılarına baktı. "Ah, Tanrım, işte, yardım etmeme izin verin lütfen..." Dolaptan bir kâğıt havlu rulosu çıkardı, uzun bir parça kopardı ve Sears'ın ayaklarına eğilmek üzere hamle yaptı. "Buna gerek yok," dedi Sears kadının elindeki havluyu alarak. Sears'ın kaba davranmak istemediğini, sadece bu durumdan rahatsız olduğunu yalnız Ricky biliyordu.

"Bay Hawthorne?.." Sears'ın soğukluğuna biraz sinir olup Ricky'ye döndü kadın.

"Evet, teşekkürler Bayan Scales," dedi. "Çok naziksiniz." O da havludan uzun bir parça aldı.

"Boğazlan kesilmiş," dedi Elmer karısına. "Ne demiştim sana? Delinin teki gelmiş buraya. *Ve..."* sesi yükseldi, "... uçabilen bir deli, çünkü hiç ayak izi bırakmamış."

"Anlat onlara," dedi karısı. Elmer ona sertçe baktı ve kadın kahveleri koymak üzere arkasını döndü.

Hardesty, "Bize neyi anlatacaksın," diye sordu. Artık Wyatt Earp kostümünde olmayan şerif kendi elli yaşına geri dönmüştü. *Şimdiye kadar hiç içmediği kadar içiyor,* diye düşündü Ricky, Hardesty'nin yüzündeki çatlamış damarları, derinleşen kararsızlığı gördüğünde. Teksas Polisi görünüme karşın Walt Hardesty, atmaca burnu, sarkık yanakları ve silahlı soyguncularmkine benzer mavi gözleriyle, iyi bir şerif olmak için fazla tembeldi aslında. Ona diğer koyunları da incelemesi gerektiğinin söylenmesi tipik bir durumdu. Ve El-

mer haklıydı; not alması gerekirdi.

Çiftçi şimdi üstünü başını düzeltiyor, bombasını patlatmaya hazırlanıyordu. Boynundaki incecik ses telleri belirginleşmiş ve yarasa kulakları daha da kızarmıştı. "Şey, lanet olsun, gördüm onu, değil mi?" Ağzım komik bir biçimde kapadı ve gözlerini her birinin üzerinde gezdirdi.

Hemen ardından, "Onu mu?" dedi karısı alaycı bir karşı çıkışla.

"Lanet olsun kadın, ne yani?" Scales masayı yumrukladı. "Kahveleri hazırla ve sözümü kesmeyi bırak." Karşısındaki üç adama döndü. "Benim kadar büyük! Daha da büyük! Bana bakıyor! Bugüne kadar gördüğüm en lanetli şey!" Anın tadını çıkarıp kollarını açtı. "Hemen dışarıda! Benden sadece şu kadar ötede! Çok şaşırmıştım!"

"Tanıdın mı peki?" diye sordu Hardesty.

"O kadar iyi göremedim. Nasıl göründüğünü anlatıyorum size." Yerinde duramayıp mutfağın etrafında geziniyordu ve bu, Ricky'ye eski bir sezgisini hatırlattı: 'Vergil'imiz' yeteneği olmadığını kabul edemeyecek kadar fazla heyecanlı olduğu için şiir yazıyordu. "Dün gece geç saatte buradaydım. Uyuyamamıştım, hiç uyuyamıyorum."

"Hiç uyuyamıyor," diye tekrarladı karısı.

Yukarıdan çığlıklar, gümbürtüler gelmeye başladı. "Kahveyi boş verip yukarı çık da şunları sakinleştir," dedi Scales. Karısı mutfaktan çıkana kadar konuşmadı ve sonunda yukarıdaki kakofoniye bir ses daha eklendikten sonra sesler kesildi.

"Dediğim gibi. Burada birkaç alet ve tohum kataloguna bakıyordum. Sonra! Dışarıdan, ağılın yanından gelen sesler duyuyorum. Hırsızlar! Lanet! Yerimden sıçrayıp camdan bakıyorum. Kar yağdığını gördüm. Hah, yarına iş çıktı, diyo-

rum kendime. Sonra onu görüyorum. Ağılın yanında. Şey, ağıl ve evin arasında."

"Nasıl biriydi?" diye sordu Hardesty, hâlâ not almaya başlamamıştı.

"Bilmiyorum! Çok karanlıktı!" Sesi altodan sopranoya yükselmişti. "Sadece orada durmuş bana baktığını gördüm!"

"Karanlıkta mıydı?" diye sordu Sears sıkkın bir sesle. "Bahçenin ışıkları açık mıydı?"

"Bay Avukat, şaka yapıyor olmalısın, elektrik faturalarıyla başa çıkılır mı! Hayır, ama onu gördüm ve kocaman olduğunu biliyorum."

"Peki bunu nasıl biliyorsun Elmer?" diye sordu Hardesty. Bayan Scales halisiz merdivenlerden aşağı iniyordu, *-pat pat pat,* sert ayakkabılar ahşap doğramalara vuruyordu. Ricky hapşırdı. Çocuklardan biri ıslık çalmaya başladı ve ayak sesleri kesildiğinde aniden sustu.

"Çünkü gözlerini gördüm! Görmedim mi? Bana bakıyordu! Yerden yaklaşık 180 santim yukarıdaydı."

"Sadece gözlerini mi gördün?" diye sordu Hardesty kuşkuyla. "Ne yani Elmer, karanlıkta parlıyor muydu bu adamın gözleri?"

"Sen söyledin," dedi Elmer.

Ricky başını hepsine açık bir memnuniyetle bakan Elmer'a çevirdi ve sonra da istemeden, masanın karşı tarafında oturan Sears'a baktı. Hardesty'nin son sorusuyla gerilmiş, durağanlaşmıştı ama belli etmemeye çalışıyordu ve Sears'ın yuvarlak yüzüne bakınca, onun da aynı durumda olduğunu gördü. *Sears da. Onun için de bir şey ifade ediyor bu.*

"Şimdi senden onu yakalamanı bekliyorum Walt ve siz avukatlarımdan yaza kadar onun kıçını dava etmenizi," dedi

son noktayı koyarak. "Sözlerimin kusuruna bakma tatlım." Karısı mutfağa girmişti yine, onun özrüne başını sallayarak yanıt verdi ve kahve cezvesini ocaktan aldı.

"Siz herhangi bir şey gördünüz mü dün gece Bayan Scales?" diye sordu Hardesty.

Ricky, Sears'm gözlerinde benzer bir teşhis etme ifadesi gördü ve onun kendini ele verdiğini fark etti.

"Tek gördüğüm, korku içindeki kocamdı," dedi Bayan Scales. "Sanırım bunu söylemeyi atladı."

Elmer boğazını temizledi; ademelması yukarı aşağı hareket etmişti. "Şey. Tuhaf görünüyordu."

"Evet," dedi Sears. "Hepimiz bilmemiz gerekenleri öğrendik sanırım. Şimdi izin verirseniz ben ve Bay Hawthorne şehre dönmek zorundayız."

"Önce kahvenizi için Bay James," dedi Bayan Scales, önüne içinden dumanlar yükselen plastik bir bardak bırakarak. "Eğer yaza kadar bir canavarın kıçını dava edecekseniz güce ihtiyacınız olacak."

Ricky kendini gülümsemeye zorladı, Walt Hardesty ise gürültülü bir kahkaha patlatıverdi.

Dışarıda, Hardesty, Teksas Polisi kostümünün koruyucu renkliliğine dönmüş, Sears'm sekiz santim kadar araladığı camdan içeri uzanmış alçak sesle bir şeyler söylüyordu. "Şehre mi dönüyorsunuz? Biraz konuşmak için bir yerlerde buluşabilir miyiz?"

"Önemli bir şey mi?"

"Olabilir de olmayabilir de. Yine de, sizinle konuşmak istiyorum."

"Peki. Ofise gideceğiz."

Hardesty eldivenin içindeki eliyle çenesini sıvazladı. "Bunu diğerlerinin önünde konuşmamayı tercih ederim."

Ricky'nin elleri direksiyonda, tetikteki gözleri Hardesty'ye dönüktü ama aklında tek bir şey vardı: *Başlıyor. Başlıyor ve biz bunun ne olduğunu bile bilmiyoruz.*

"Önerin ne Walt?" diye sordu Sears.

"Önerim, sessizce konuşabileceğimiz bir yerde buluşmak. Ah, Humphrey'nin Yeri'ni biliyor musunuz, hemen Seven Mile Yolu'ndan şehre girince?"

"Sanırım görmüştüm."

"Gizli bir görev aldığımda onların arka odasını ofis olarak kullanırdım bir zamanlar. Orada buluşalım mı?"

"Eğer ısrarlıysan," dedi Sears, Ricky'ye fikrini sorma gereği duymadan.

Arabayı, çiftliğe giderken yaptıklarından daha hızlı sürerek Hardesty'yi izlediler. Paylaştıkları teşhis -ikisinin de Elmer Scales'ın gördüğü korkutucu şeyi biliyor olması- konuşmalarını imkânsızlaştırmıştı. Sears sonunda konuştuğunda, söyledikleri tamamen başka bir konu üzerineydi. "Hardesty sadece beceriksiz bir aptal. 'Gizli görev.' Tek gizli görevi bir şişe Jim Bean devirmek olmalı."

"Şey, öğleden sonraları ne yaptığını biliyoruz artık." Ricky otobandan Seven Mile Yolu'na döndü. Görünürdeki tek bina olan bar iki yüz metre aşağıda sağ koldaki gri çizgi ve noktalar birliğiydi.

"Kesinlikle. Humphrey Stalladge'ın arka odasında beleş likör yuvarlıyor. Endicott'ta bir ayakkabı fabrikasında yuvarlıyor olsaydı keşke."

"Sence bu konuşma neyle ilgili olacak?"

"Yakında öğreneceğiz, işte buluşma yerimiz."

Hardesty arabasından inip büyük ve neredeyse boş park alanında dikilmişti bile. Aslında bir yol üzeri barından başka bir şey olmayan Humphrey'nin Yeri'nin göğe yükselen üçgen bir cephesi ve iki büyük siyah penceresi vardı: Bu pencerelerden birinde neon ışıklarla adı yazıyor ve diğerinde de *Utica Kulüp* yazısı yanıp sönüyordu. Ricky şerifin arabasının yanma park etti ve iki avukat soğuk rüzgarda dışarı çıktılar.

"Beni izleyin," dedi Hardesty yüksek perdeden, sesi sahtekar bir iyi huylulukla toklaşmıştı. Ortak bir rahatsızlıkla birbirlerine baktıktan sonra şerifin ardından beton basamakları çıktılar. Ricky bara girdiği anda üst üste iki kez şiddetle hapşırdı.

Şehrin bir avuç ayyaşından biri olan Omar Norris bir tabureye oturmuş, şaşkınlık içinde onlara bakıyor, tombul Humphrey Stalladge ise masaların, kirli küllüklerin arasında dolaşıyordu. "Walt!" diye seslendi Stalladge, ve Ricky ile Sears'a başıyla selam verdi. Hardesty'nin duruşu değişmişti: Bara girdiğinden beri daha uzun, daha kendinden emindi ve arkasındaki iki yaşlı adama karşı fiziksel tavrı, adamların buraya onun teşvikiyle geldiğini gösteriyordu bir şekilde. Sonra Stalladge, Ricky'ye daha yakından baktı ve, "Bay Hawthorne, değil mi?" diye sorup gülümsedi ve, "Güzel," dedi; Ricky, Stella'nın oraya bir ya da daha çok kez gelmiş olduğunu anladı.

"Arka oda müsait mi?"

"Senin için her zaman," dedi Stalladge ve uzun barın bir köşesine sıkıştırılmış, üzerinde 'Özel' yazan bir kapıyı işaret edip üç adamın tozlu zeminde ilerleyişini izledi. Omar Norris hâlâ şaşkınlık içinde onları izliyordu: Hardesty bir G-man[1] gibi uzun adımlarla yürüyor, Ricky sadece ayık oluşuyla gö-

1) *Half-Life* adlı bilgisayar oyunundaki bir karakter. (YHN.)

ze çarpıyor, Sears (Ricky şimdi fark etmişti) Orson Welles gibi bir varlık gösteriyordu. "Bugün eğlenceli bir ekibin var Walt," diye seslendi Stalladge arkalarından ve Sears o boğazından gelen memnuniyetsizlik seslerinden birini çıkardı - Hardesty'nin eldivenli elinin kayıtsız işaretiyle bu saptamayı onaylamasını da içeriyordu memnuniyetsizliği. Hardesty soylu bir edayla kapıyı açtı.

Ama içeri girdiklerinde, loş koridor boyunca ilerleyip arkadaki karanlık odaya geçeceklerini gösterdikten sonra, omuzları yemden çöktü, yüzü rahatladı ve, "Size bir şeyler getireyim mi?" diye sordu, iki adam da başını hayır anlamında salladı. "Ben biraz susadım," dedi Hardesty yüzünü buruşturarak ve kapıya geri gitti.

iki avukat koridoru sessizce geçip kirli arka odaya girdiler. Ortada binlerce sigaranın iz bıraktığı bir masa ve etrafında altı kamp sandalyesi vardı. Ricky ışık düğmesini bulup lambaları açtı. Görünmeyen ampuller ve masanın arasında, neredeyse tavana kadar uzanan bira kasaları vardı. Tüm oda sigara ve bayat bira kokuyordu; ışıklar açıkken bile odanın ön kısmı önceki kadar karanlıktı.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu Ricky.

Sears kamp sandalyelerinden birine oturdu, iç çekti, şapkasını çıkarıp düzgünce masaya koydu. "Eğer bu tuhaf gezintinin bir anlamı olacak mı diye soruyorsan, olmayacak Ricky, olmayacak."

"Sears," dedi Ricky, "Elmer'ın gördüğü şeyle ilgili konuşmamız gerekiyor sanırım."

"Hardesty'nin önünde değil."

"Katılıyorum. Şimdi."

"Şimdi değil. Lütfen."

"Ayaklarım hâlâ buz gibi," dedi Ricky ve Sears ona hafifçe gülümsedi.

Koridorun sonundaki kapının açıldığını duydular. Hardesty bir elinde bir bardak dolusu bira, diğer elinde yarısına kadar dolu Labatt's şişesi ve Stetson'ıyla içeri girdi. Teni sanki sert bir rüzgar yemiş gibi biraz kızarmıştı. "Kurumuş bir boğaz için en iyisi biradır," dedi. Sözlerinden fışkıran bira buğusu kamuflajının ardından daha keskin bir viski kokusu geliyordu. "Boğazı gerçekten ıslatıyor." Ricky, Hardesty'nin barda olduğu süre içinde bir kadeh viski ve yarım şişe bira yuvarladığını düşündü. "Siz ikiniz daha önce gelmiş miydiniz buraya?"

"Hayır," dedi Sears.

"Şey, iyi bir yer burası. Gerçekten yalnız kalabiliyorsun, Humphrey eğer söyleyecek gizli bir şeyin varsa rahatsız edilmemeni sağlıyor, ve yol üzeri bir yer değil, böylece kimse şerif ve şehrin en seçkin avukatlarının bir barda gizlice buluştuğunu görmüyor."

"Omar Norris dışında kimse."

"Doğru, ve o da pek hatırlayacak gibi görünmüyor." Hardesty sandalyelerin birine, sanki üstüne binip gezeceği bir köpekmişçesine, bir ayağını diğer tarafına atıp oturdu ve şapkasını masaya doğru fırlattı, şapka tam da Sears'ınkinin yanına düştü. Ardından Labatt's şişesini masaya koydu; şerif şişeden büyük bir yudum alırken Sears kendi şapkasını belinin birkaç santim ilerisine doğru çekti.

"Ortağımın az önce sorduğu soruyu tekrar etmem gerekirse, burada ne işimiz var?"

"Bay James, size bir şey söylemek istiyorum." Silahşor gözleri sarhoşların parlak içtenliğiyle kaplanmıştı. "Neden Elmer'dan uzaklaşmak zorunda olduğumuzu anlayacaksınız.

O koyunları neyin ya da kimin öldürdüğünü asla bulamayacağız." Bir yudum daha aldı; tam geğirecekken elinin tersiyle ağzını kapadı.

"Bulamayacak mıyız?" Sonunda Hardesty'nin korkunç performansı Sears'ın aklını kendi sorunlarından uzaklaştırmış, yüzüne şaşkınlık ve ilgi dolu bir ifade yerleşmişti.

"Hayır. Hiç yolu yok. İlk değil bu."

"Değil mi?" diye sordu Ricky. O da Milburn civarında onun duymadığı ne kadar çok çiftlik hayvanı katliamı yaşandığını düşünmeye başlamıştı.

"Kısa bir zamandan söz etmiyorum. Burada değil ama ülkenin diğer bölgelerine."

Ricky, "Hı," diyerek çürük sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Birkaç yıl önce Kansas City'de bir ulusal polis kongresine gitmiştim, hatırlarsınız. Bir hafta kaldım orada. Gerçekten güzel bir yolculuktu." Ricky bunu hatırlıyordu, çünkü Hardesty'nin dönüşünden sonra şerif Lion's Kulübü, Kiwanis, Rotary, Jaycees ve Elks, Ulusal Tüfek Derneği, Masonlar ve John Birch Derneği, Savaş Gazileri Derneği ve Amerika Ormanları Gönüllüleri, yani gezisinin masraflarını karşılayan kulüp ve derneklerde birer konuşma yapmıştı ve Ricky bunlardan birine mecburi olarak üyeydi. Konuşmasının başlığı 'küçük Amerikan toplumunda hukuk ve asayiş için modern ve tam teçhizatlı güçler' ihtiyacıydı.

"Şey," dedi Hardesty, bira şişesini bir sosisli sandviçmiş gibi kavramıştı, "otele döndüğüm bir akşam bir grup yerel şerifle konuşmaya gittim. Kansas, Missouri ve Minesotalılardı. Bilirsiniz, sadece mesleki şeylerden konuşuyorlardı -çözülememiş tuhaf vakalardan. Varmak istediğim nokta bu işte. Bir otlakta ölü bulunan bir grup hayvan -dam, dam, ani-

den ölmüş. Yakından bakana kadar ölüm nedenleri belli değil -biliyorsunuz. Ancak bir cerrahın açabileceği kadar tertemiz yaralar. Ve kan yok. Buna kansız kesik diyorlar. Şeriflerden birinin söylediğine göre 60'larm sonlarında Ohio Nehri vadisinde bir sürü vaka yaşanmış. Atlar, köpekler, inekler - bizde ilk koyunlar oldu muhtemelen. Ama, Bay Havvthorne, koyunlarda hiç kan olmadığını söyleyerek siz hatırlattınız bana bunları. Evet, o zaman hatırladım. O koyunlardan deli gibi kan akmasını beklenir. Ve aynı şey kongreden sadece bir yıl önce Noel'e yakın bir zamanda Kansas City'de de yaşanmış."

"Saçmalık," dedi Sears. "Bu zırvaları dinlemeyeceğim daha fazla."

"Üzgünüm Bay James, ama saçmalık değil bu. Hepsi gerçek. *Kansas City Times'a* bakabilirsiniz. Aralık 1973. Bir grup ölü sığır, ayak izi yok, kan yok -ve o olay da kar yağarken olmuştu, tıpkı bugünkü gibi." Ricky'ye bakıp göz kırptı ve birasını yuvarladı.

"Tutuklanan oldu mu peki?" diye sordu Ricky.

"Hayır. O yerlerin hiçbirinde kimseyi bulamadılar. Sanki kente kötü bir şey gelmiş, şovunu yapmış ve sonra çekip gitmiş gibi. Bence bunun gibi şeyler bir şeylerin eğlenme biçimi."

"Ne?" diye patladı Sears. "Vampirler? Şeytanlar? Delilik."

"Hayır, bu değil söylediğim. Tanrım, vampir diye bir şeyin olmadığını biliyorum tabii ki, tıpkı Iskoçya'daki göldeki o lanetli canavarın gerçek olmadığını bildiğim gibi." Hardesty sandalyesinde geriye yaslandı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Ama kimse bir şey bulamadı ve biz de bulamayacağız. Bakmaya bile gerek yok. Sadece Elmer'ı üzerinde çalıştığımı söyleyerek mutlu tutmaya çalışacağım sanırım."

"Gerçekten yapmayı düşündüğün tek şey bu mu?" diye sordu Ricky Hawthorne inanamayarak.

"Ih, belki civar çiftliklere bir adamımı gönderip oradakilerin geçen gece tuhaf bir şey görüp görmediklerini sorduruyorum, ama hepsi bu."

"Ve bizi bunları söylemek için mi buraya getirdin?" diye sordu Sears.

"Aynen öyle."

"Hadi gidelim Ricky." Sears sandalyesini geriye itip şapkasına uzandı.

"Ve *aslında* kentin en seçkin iki avukatının bana bir şeyler söyleyebileceğini düşünmüştüm."

"Söyleyebilirdim, ama dinleyeceğinden emin değilim."

"Belki dinleyebilirim Bay James. Üçümüz de aynı taraftayız, değil mi?"

Sears'tan çıkan *hıh* sesi arasından Ricky, "Ne söyleyebileceğimizi düşündün?" diye sordu.

"Neden Elmer'm dün gece gördüğü şey hakkında bir şeyler bildiğinizi düşündünüz?" Gülümseyerek, alnındaki bir oluğa dokundu. "Elmer gördüğü şeyi anlatırken siz iki yaşlı delikanlı donakaldınız. Elmer Scales'a söylemek istemediğiniz bir şey biliyordunuz ya da duydunuz ve yahut gördünüz demek ki. Şey, şerifinize yardımcı olup konuşursunuz sanırım."

Sears sandalyesinden kalktı. "Dört ölü koyun gördüm. Hiçbir şey bilmiyorum. Hepsi bu Walter, hepsi bu." Şapkasını masadan çekip aldı. "Ricky, hadi gidip işe yarar bir şeyler yapalım."

"Doğru söylüyor, değil mi?" Wheat Sokağı'nda köşeyi dönüyorlardı. Sağ taraflarında büyük gri gövdesiyle göğe yükse-

len St. Michael Katedrali'nin kapısının üzerinde ve penceresinin kenarındaki grotesk ve kutsal figürler kardan şapkalar ve gömlekler giymişti; sanki tam yerinde dönüvermişti kar.

"Ne hakkında?" Sears ofis binalarının önünü işaret etti. "Ne büyük mucize. Tam kapının önünde boş bir park yeri."

"Elmer'ın gördüğü şey hakkında."

"Eğer Walt Hardesty bile fark ettiyse kesinlikle doğrudur. Evet."

"Gerçekten bir şey gördün mü?"

"Orada olmayan bir şey gördüm. Halüsinasyon. Çok yorgun ve anlattığım hikâyeden bir şekilde fazla etkilenmiş olduğumu sanıyorum sadece."

Ricky arabayı geri viteste dikkatle binanın uzun ahşap cephesinin önüne yerleştirdi.

Sears öksürdü, elini kapı mandalına götürdü ama kımıldamadı; Ricky'ye göre söyleyeceği şeyden şimdiden pişmanlık duyuyordu sanki. "Vergil'imizin gördüğünün aşağı yukarı aynısını gördün anlaşılan."

"Evet." Duraksadı. "Hayır. Hissettim ama ne olduğunu biliyordum."

"Şey," yeniden öksürdü, Ricky beklemekten biraz gerilmişti, "gördüğüm şey Fenny Bate'ti."

"Hikâyendeki çocuk mu?" Ricky şaşkınlığa uğramıştı.

"Bir şeyler öğretmeye çalıştığım çocuk. Sanırım öldürdüğüm çocuk -ölmesine yardım ettiğim çocuk."

Sears elini kapıdan çekti ve vücudunun tüm ağırlığını koltuğa bırakıverdi. Nihayet konuşmak istiyordu artık.

Ricky söylediklerini anlamaya çalıştı. "Bunun gerçek..." Cümlenin ortasında durdu, Amerikan Yahnisi Derneği'nin kurallarından birini bozduğunu fark etmişti.

"Gerçek bir hikâye olduğunu düşünmemiş miydin? Oh, yeterince gerçekti. Yeterince gerçek. Fenny Bate gerçekten vardı ve öldü."

Ricky dün gece Sears'ın penceresindeki ışığı gördüğünü hatırladı. "Onu gördüğünde kütüphanenin penceresinden mi bakıyordun?"

Başını hayır anlamında salladı. "Üst kata çıkıyordum. Saat çok geç olmuştu, muhtemelen iki filandı. Bulaşıkları yıkadıktan sonra sandalyede uyuyakalmışım. Kendimi pek iyi hissetmiyordum -Elmer'ın beni sabah yedide uyandıracağını bilseydim daha da kötü hissederdim kesin. Neyse, kütüphanenin ışıklarını söndürdüm, kapıyı kapadım ve merdivenlerden çıkmaya başladım. Ve sonra onu gördüm, orada, merdivenlerde oturuyordu. Uyuyor gibiydi. Giydiğini hatırladığım eski püskü giysiler vardı üzerinde ve ayakları çıplaktı."

"Ne yaptın peki?"

"Bir şey yapamayacak kadar korkmuştum. Yirmi yaşında güçlü bir adam değilim artık. Ricky, orada öylece dikildim - ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Düşeceğimi sandım. Kendimi elimi tırabzana koyarak dengede tutabildim ve o uyanıverdi." Ricky, Sears'm önünde kavuşturduğu ellerini sıktığını görebiliyordu. "Gözleri yoktu. Sadece oyuklar vardı. Yüzünün geri kalanı gülümsüyordu." Sears ellerini yüzüne götürdü ve şapkasının siperliğinin altında yüzünü kapadı. "Tanrım, Ricky. Oynamak istiyordu."

"*Oynamak* mı istiyordu?"

"Aklıma gelen şey buydu. Öylesine şoke olmuştum ki, doğru düşünemiyordum. O şey -halüsinasyon- ayağa kalkınca merdivenlerden aşağı koştum ve kendimi kütüphaneye kilitledim. Kanepeye uzandım. Gittiğini hissediyordum,

ama merdivenlere geri dönemedim. Sonunda uyuyakaldım ve sözünü ettiğimiz o rüyayı gördüm. Sabah olunca neler olduğunu anladım tabii ki. Kaba tabirle 'bir şeyler görüyordum'. Ve böyle şeylerin Walt Hardesty'nin, ya da Vergü'imizin, uzmanlığında olduğunu hiç düşünmedim, şimdi de düşünmüyorum."

"Tanrım, Sears," dedi Ricky.

"Unut gitsin Ricky. Sana anlattıklarımı unut. En azından şu genç Wanderley gelene kadar."

Tannm, kımıldadı, yapamaz ki, ölü o, diye konuştu yine aklı ve gözlerini, Sears ondan imkânsızı isterken takılı kaldıklan gösterge konsolundan ayırıp ortağının solgun yüzüne baktı.

"Artık yeter," dedi Sears. "Her ne ise bu, artık yeter. Yeterince aldım."

... hayır, önce ayaklarını koy.

"Sears:'

"Yapamam Ricky," dedi Sears ve arabadan çıktı.

Hawthorne kendi tarafından çıktı ve arabanın üzerinden Sears'a, siyahlar giymiş heybetli adama baktı ve bir anlığına eski dostunun yüzünde rüyasmdaki gibi öfkeli bir ifade gördü. Arkasında, etrafında, tüm kentin üzerinde soğuk bir hava esiyordu; sanki kentin kendisi de esrarengiz bir şekilde oluvermişti. "Ama bir şey söyleyeyim," dedi Sears. "Edward'm hâlâ hayatta olmasını isterdim. Bunu sıkça diliyorum."

"Ben de," diye fısıldadı Ricky, ama Sears çoktan arkasını dönmüş, ön kapıya uzanan merdivenleri çıkmaya başlıyordu. Sert bir rüzgar yüzüyle ellerini ısırdı ve Ricky hızla Sears'ın ardından gitmeye başladı, yine hapşırmıştı.

John Jaffrey

1

Partiyi veren doktor, tam Ricky Hawthorne ve Sears James bir sürü kirli çamaşırdan oluşan bir yığına benzeyen şeye uzanan bir yolda yürümeye henüz başlamışlarken, baş belası bir rüyadan uyandı. Jaffrey inleyerek yatak odasında etrafına bakındı. Her şey değişmişti, her şey yanlıştı. Yanı başında uyuyan Milly Sheehan'ın çıplak omzu bile bir şekilde yanlıştı -Milly'nin yuvarlak omzu, havada uçuşan pembe bir duman gibi güçsüz görünüyordu. Tüm oda için geçerliydi bu. Solgun duvar kâğıdı (mavi çizgili ve daha koyu mavi güllü), üzerinde düzenlice yerleştirilmiş bozuk para kümeleri, bir kütüphane kitabı *(Bir Cerrahın Başarısı)* ve bir lamba olan masa, karşıdaki uzun beyaz dolabın kapıları ve tutacakları, dün giydiği gri çizgili takım elbise ve bir sandalyenin üzerine rastgele bırakılmış geçen akşamın smokin ceketi: Tümü solgunlaşmış, renk gölgelerine dönüşmüştü; bir bulut içi kadar saydam görünüyorlardı. Jaffrey hem tanıdık hem gerçeküstü bu odada daha fazla kalamayacaktı.

Tanrım, kımıldadı; kendi sözleri, sanki onları az önce söylemiş gibi havada dolanıp yitti. Sözler peşinde, hemen yataktan çıktı.

Tanrım, kımıldadı; ve bu kez bu sözlerin söylendiğini duydu. Değişken olmayan, yitmeyen ya da yükselmeyen ses, kendi sesi değildi. Evden çıkmalıydı. Rüyasının sadece son korkunç sahnesini hatırlıyordu: Bir önceki sahnede hayatında daha önce hiç görmediği boş bir yatak odasında kımıldayamadan yatıyor ve sonra, ölü Sears ve ölü Lewis'e dönüşen

tehlikeli bir hayvan geliyordu: Hepsinin aynı rüyayı görüyor olduğunu düşünmüştü. Ama onu odanın karşısına iten şey başkaydı: Yüzünde çizgi çizgi kan ve morluklar olan genç bir kadın -en az, rüyadaki Sears ve James kadar ölü bir kadın- ateşli gözler ve sırıtan dudaklarıyla ona bakıyordu. Kendisine ilişkin her şeyden daha gerçekti, kendisinden bile daha gerçek. *(Tanrım, kımıldadı, yapamaz ki, ölü o.)*

Ama kımıldadı işte. Oturduğu yerde doğruldu ve gülümsedi.

Edward'a olduğu gibi onun için de son geliyordu artık ve akimin bir yanıyla bunun farkındaydı Jaffrey. Ve minnettardı. Ellerinin çekmecenin pirinç sapının içinden geçmediğine biraz şaşırarak, çorap ve iç çamaşır çıkardı. Dünyevi olmayan bir ışık kaplamıştı odayı. Rastgele seçtiği giysileri giydi ve odadan çıkıp alt kata indi. Orada, on senelik alışkanlığın içine kazıdığı bir içgüdüye itaat ederek, küçük arka odaya girdi, dolabı açarak iki ampul ve tek kullanımlık iki şırınga çıkardı. Dönen bir sandalyeye oturdu, sol kolunu sıyırdı, şırıngaları paketlerinden çıkardı ve birini yanındaki metal yüzeyli masaya bıraktı.

Kız, arabanın içinde üzerinde kan lekeleri olan koltukta oturmuş, camdan ona gülümsüyordu. *Acele et John,* dedi. John ilk iğneyi insülin ampulünün plastik başlığından içeri soktu, şırıngayı doldurdu ve iğneyi koluna batırdı. Şırınga boşalınca çekip çıkardı ve masanın altındaki çöp kutusuna attı; sonra diğer şırıngayı içinde morfin olan ikinci ampule batırdı ve bu da aynı kola girdi.

Acele et John.

Arkadaşlanndan hiçbiri şeker hastası olduğunu bilmiyordu ve altmışlı yaşlarının başından beri öyleydi; ve yine aynı

zaman diliminde edindiği morfin bağımlılığından da haberleri yoktu: Sadece doktorun sabah ritüelinin onu azar azar yediğini görmüşlerdi.

İki şırınga da çöp tenekesinin dibine indiğinde, Dr. Jaffrey bekleme odası olan giriş holüne çıktı. Duvarların kenarına dizili boş sandalyeler vardı; sandalyelerden birinde üstü başı yırtık, yüzünün her yanında kırmızı lekeler olan bir kız belirdi; *Acele et John,* derken ağzından kırmızılık sızıyordu.

Paltosunu almak için bir dolaba gitti ve kolunun ardından uzanan elinin tam, işe yarar halde olduğunu görünce şaşırdı. Arkasındaki biri kollarını paltonun içine sokmasına yardım ediyordu sanki. El yordamıyla, mont askılarının üzerindeki raftan bir şapka çıkardı. Tökezleyerek ön kapıdan çıktı.

2

O yüz, Eva Galli'nin eski evinin üst katındaki pencerelerden birinden gülümsüyordu ona. *Devam et şimdi.* Sarhoşmuş gibi, biraz tuhaf hareket ederek yürümeye devam etti; terliklerinin içindeki ayaklan soğuğu hissetmiyordu ve şehre doğru döndü. Köşeye gelene kadar, caddenin karşı tarafındaki evi arkasındaki bir varlık olarak hissedebiliyordu; gri takım elbisesinin pantolonu ve smokin ceketinin üzerindeki önü açık paltosu rüzgarda dalgalanıyordu, köşeye gelinceye kadar uzaklaşabildiğinde, birden aklının içinde evin yanıyor olduğunu gördü, tüm ev şimdi bile sırtını ısıtan şeffaf alevler içindeydi. Ama bakmak için arkasını döndüğünde ev yanmıyordu, şeffaf alevler yoktu, hiçbir şey olmamıştı.

Böylece, Ricky Hawthorne ve Sears James, Walt Hardesty ile bir çiftlik evi mutfağında oturmuş kahve içerlerken, Dr. Jaffrey -başında balıkçı şapkası, üstünde önü açık bir palto, bir takım elbisenin pantolonu, bir smokin ceketi ve ayağında terliklerle zayıf bir adam-Archer Otel'in önünden geçiyordu. Paltosunu geriye uçurup arkasında dalgalandıran rüzgarın bir nebze farkındaydı. Lobideki halıyı süpüren Eleanor Hardie onun balıkçı şapkasını yüzüne indirmiş bir şekilde otelin önünden geçişim gördü ve, zavallı Dr. Jaffrey, bu havada hasta bakmak için dışarı çıkmak zorunda, diye düşündü. Pencerenin alt kısmı doktorun ayağındaki terlikleri görmesini engelliyordu. Onun köşede duraksayıp meydanın sol yanından döndüğünü -yani geldiği yöne geri gittiğini- görmüş olsaydı çok şaşırırdı.

Village Pump restoranının büyük pencerelerinin önünden geçerken, Stella Hawthorne'un payladığı genç garson William Webb bir mola vermek üzere restoranın kahve içebileceği arka tarafına doğru ilerlerken peçeteleri ve gümüş peçetelikleri yerleştiriyordu. Dr. Jaffrey'ye Eleanor Hardie'den daha yakın olduğu için, balıkçı şapkasının ardındaki solgun, düşünceli yüzünün detaylarını, doktorun boynunu açıkta bırakan önü açık paltosunu, pijama üstünün üzerindeki smokin ceketini görebildi. Aklından geçen şuydu: *Yaşlı aptal aklım yitirmiş.* Bili Webb doktoru her ne zaman restoranda görse, doktor yemeğini yerken kitap okumuş ve çok küçük bir bahşiş bırakmıştı. Jaffrey hızlanmaya başladığında, yüzündeki ifadeye bakılırsa nereye gidiyor olduğuna dair azıcık bir fikri yok gibi göründüğü için, Webb bir avuç dolusu gümüş peçeteliği masaya bırakıp hızla restorandan dışarı çıktı.

Dr. Jaffrey kaldırımda telaşla ilerlemeye başlamıştı. Webb

arkasından koştu ve bir blok ötedeki trafik ışıklarında yakalayabildi onu: Koşturan doktor, bir deri bir kemik kalmış bir kuştu sanki. Webb siyah paltosunun koluna dokundu. "Dr. Jaffrey, yardım edebilir miyim?"

Dr. Jaffrey.

Webb'in önünde, trafiği kontrol etmeden yolun karşısına koşmak üzere olan Jaffrey arkasını döndü; donuk buyruğu duymuştu. Böylece Bili Webb hayatının en huzursuzluk verici tecrübesini yaşadı. Önceden tanıştığı adam, ona daha önce kibar bir merakla bile bakmamış olan adam, şimdi bütün yüzü aşırı bir dehşetle damgalanmış bir halde dikkatle onu süzüyordu. Elini aşağı indiren Webb'in, doktorun onun her zamanki bir parça kurbağaya benzer yüzü yerine, ona kırmızı kırmızı sırıtan ölü bir kızın yüzünü gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

"Gidiyorum," dedi doktor, yüzü hâlâ korku doluydu. "Gidiyorum şimdi."

"Ah, tabii," dedi Webb.

Doktor arkasını dönüp kaçtı ve kazasız belasız yolun karşı tarafına geçebildi. Main Caddesi'nin sol tarafından dirsekleri sallanarak, paltosu arkasına kıvrılarak kuş gibi koşmaya devam etti, ve Webb, üzerinde paltosu olmadan restoranın bir blok ötesinde duruyor olduğunu fark edinceye kadar, doktorun bakışıyla yeterince huzuru kaçmış ve ağzı açık bir halde onun arkasından bakakaldı.

3

Jaffrey'nin aklında, önünden hızla geçtiği binalardan daha net olan mükemmel bir görüntü şekillenmişti. Bu görüntü, bir keresinde Sears'ın içinde taş olan bir bluzu fırlattığı kü-

çük nehrin üzerindeki iki şeritli çelik köprüydü. Şiddetli bir rüzgarın başından çekip aldığı şapkası gri gökyüzüne doğru yelken açtı.

"Gidiyorum şimdi," dedi.

Normal bir günde, John Jaffrey hangi sokaklardan gitmesi gerektiğini düşünmeden köprüye ulaşabilirdi, ama bu sabah Milburn'ün çevresinde içinde gittikçe yükselen bir panikle dolanıyor, yolu bulamıyordu. Köprüyü çok net canlandırabiliyordu gözünde -yuvarlak başlıklı, yassı metal yüzlü çivilerini bile görebiliyordu- ama yerini hatırlamaya çalıştığında tek gördüğü şey belirsizlikti. Binalar? Neredeyse köprüyü Burger King ve A&P'nin arasında bulmayı bekleyerek Market Caddesi'ne girdi. Aklında sadece köprüyü canlandırmak ona nehri unutturmuştu.

Ağaçlar? Park? Sözcüklerin aklına getirdiği resimler o kadar güçlüydü ki, Market Caddesi'nden çıkıp da karşısında kaldırımların yanında karların yığılı olduğu boş sokakları bulunca şaşırdı. *Devam et doktor.* Öne doğru tökezledi, bir berber tabelasına dayanıp dengesini sağladı ve devam etti.

Ağaçlar? Etrafa saçılmış ağaçlar? Hayır. Ne de bu değişken binalar vardı.

Doktor sokaklarda yarı-kör dolanırken, meydandan güneydeki Washington Caddesi'ne, oradan Milgrim Yolu'na ve oradan da aşağıya doğru yol aldığında, hâlâ Milbum sınırları içinde bulunsa da mümkün olduğunca tanınmayacağı bir yer olan Hollow semti ve araba yıkamacılarıyla eczanelerin arasına yayılmış gerçek yoksulluk içindeki üç odalı ahşap evleri geçtiğinde (hava bu kadar soğuk olmasa ve eğer *tehlike* onun için anlamsız bir kavram haline gelmemiş olsaydı, burada tehlikede olabilirdi), onu gören bir sürü kişi oldu. Geçişini

gören Hallowlular onun sadece kötü yazgılı, tuhaf giyinmiş kaçıklardan biri olduğunu düşündüler. Kazara doğru yöne sapıp yine çimenlik arazilerin sonunda uzun çıplak ağaçların yükseldiği sessiz sokaklara girdiğinde, onu görenler doktorun arabasının yakınlarda olduğunu sandılar, çünkü artık yavaşlamıştı ve başında şapkası yoktu. Kolundan tutup, "Ahbap, yardıma ihtiyacın var mı?" diye soran bir postacı, Bill Webb'i donduran aynı dehşet ifadesiyle şoke olmuştu. Sonunda Dr. Jaffrey iş bölgesine hızla geri döndü.

Benjamin Harrison Göbeği'nin çevresinden iki kez dolaşıp iki seferinde de köprüye giden sokağın önünden geçince, aklındaki sabırlı bir ses, *Bir kez daha çevresinde dön ve ikinci soldan gir doktor,* dedi.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, bir insana ait olamayacak kadar donuk sesteki sabra eşlik eden eğlenceyi de duymuştu.

Böylece bir kez daha, yorgun ve yarı donmuş bir halde, John Jaffrey dizlerini bitkin bir at gibi kaldırarak kendini Benjamin Harrison Göbeği'nin lastik tamiri dükkanlarıyla egzozcuların yanından geçmeye zorladı ve sonunda köprüye ulaşan sokağa girebildi.

"Tabii ki," diye iç çekti sonunda uyuşuk nehrin üzerindeki köprünün gri yayını görünce. Daha fazla gidemeyecekti; şimdi bile zar zor yürüyordu zaten. Terliklerinden biri düşmüştü ve ayağını hissetmiyordu. Sol yanında keskin bir sancı vardı, kalbi küt küt atıyordu, ciğerlerinin tamamı ağrıyordu. Köprü kabul edilmiş bir duaydı. Ona doğru ağır ağır ilerledi. Köprünün ait olduğu yer *bur asıydı;* eski kiremit evlerin otlu bataklıklara yenildiği, Jaffrey'nin rüzgarı arkasından iten bir el gibi hissettiği bu rüzgarlı alandaydı köprü.

Şimdi, doktor.

Başını salladı ve biraz daha yaklaşınca nerede durabileceğini gördü. Üzerlerine çaprazlama kirişler çakılmış dört büyük metal ayak, köprünün iki yanında dalgalı bir form oluşturuyordu. Ortada, kalın bir metal direk ikinci ve üçüncü metal yayların arasından yukarı uzanıyordu.

Jaffrey yolun betonunun köprünün çeliğine dönüşümünü değil, köprünün, altında hareket ettiğini ve her sert esen rüzgarla hafifçe yükseldiğini hissedebiliyordu. Üst yapıya ulaştığında korkuluğa tutunup kendini yukarı çekti. Merkezdeki kirişe ulaştığında basamaklardan birine tutundu, donmuş ayaklarını alttaki basamağa koydu ve yassı korkuluğa doğru tırmanmaya çalıştı.

Yapamadı.

Bir an, elleri bir basamakta, ayakları diğerinde, ipte asılı yaşlı bir adam gibi, kulağa hıçkınyormuş gibi gelecek kadar güçlükle nefes alarak öylece durdu. Ardından, üzerinde terlik olan ayağını kaldırmayı başarıp ikinci basamağa koydu. Sonra son damlası olduğundan emin olduğu gücünü kullanarak vücudunu bu basamağa çekti. Çıplak ayağının derisinin bir kısmı alttaki basamağa yapışıp kalmıştı. Nefes nefese, ikinci basamakta doğruldu ve korkulukta dikilebilmek için tırmanması gereken iki basamak daha olduğunu gördü.

Birer birer, ellerini bir sonraki basamağa koydu. Ardından, önce terlikli ayağını ve sonra da kahramanca bir güç sarf ederek diğerini oynattı.

Acı tüm bacağını sarmıştı ve basamaklara sıkıca tutunup çıplak ayağını soğuk rüzgara kaldırdı. Ayağı alev alev yanarken, bir anlığına sarsıntının onu köprüye geri düşüreceğinden korktu. Eğer bir kez düşerse, bir daha asla tırmanamazdı.

Hâlâ ateş gibi yanan ayağının parmaklarını dikkatlice ba-

samağa indirdi. Onu ayakta tutmaya yeterdi bu. Sonra yine uyuşuk kollarını diğer basamağa taşıdı. Terlikli ayak bir basamağa çıktı -kendi kendine yaptı bunu sanki. Jaffrey kendini yukarı çekmeye çalıştı ama kolları titriyordu. Omuzlarındaki kaslar ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Sonunda kendini yukarı itti, onu sırtından yukarı çeken bir el yardımıyla yapabildiğini düşündü bunu, neyse ki parmakları basamağı yakalayabildi ve neredeyse yukarıya ulaşmıştı artık.

Çıplak ayağının ilk kez farkına vardı; metalin üzerinde kanıyordu. Acı artmıştı; şimdi tüm bacağı alevler içindeydi sanki. Ayağını yassı korkuluğa koydu ve ikisi de bitkin olan kollarıyla sıkıca tutunarak sağ ayağını da onun yanına çekti.

Altındaki su hafifçe parıldıyor, rüzgar saçlarını, paltosunu dövüyordu.

Önündeki gri rüzgar platformunda, tüvit ceketi ve papyonuyla Ricky Hawthome duruyordu. Ricky'nin elleri, onun karakteristik duruşu olarak, kemer kopçasının önünde kavuşmuştu, "iyi iş çıkardın John," dedi kuru, kibar sesiyle. İçlerinde en iyisi, en tatlısı, boynuzlu küçük Ricky Havvthorne'du.

"Sears sana kahkahalarla güldü hep," dedi John Jaffrey, sesi zayıf ve fısıltı gibiydi. "Her zaman."

"Biliyorum." Ricky gülümsedi. "Ben doğuştan bir asteğmenim. Sears her zaman doğuştan bir komutandı."

"Yanlış," demeye çalıştı Jaffrey. "O, o..." Ama aklındaki düşünce uçup gitti.

"Önemli değil," dedi hafif ve kuru ses. "Sadece köprüden ileriye doğru bir adım at John."

Dr. Jaffrey aşağıdaki gri suya bakıyordu. "Hayır, yapamam. Aklımda başka bir şey vardı. Şey yapmaya gidi..." Kafası karışmış, söyleyeceğini unutmuştu.

Tekrar yukarı baktığında soluğu kesildi. Ricky Hawthorne yerine, ona diğerlerinden çok daha yakın olan Edward Wanderley duruyordu rüzgarın içinde. Parti gecesinde olduğu gibi siyah ayakkabılar, gri pazen bir takım elbise ve çiçekli bir gömlek giyiyordu. Siyah çerçeveli gözlüklerinin iki camı gümüş bir şeritle tutturulmuştu birbirine. Gösterişli gri saçları ve pahalı giysileriyle yakışıklı Edward ona şefkat, ilgi ve içtenlikle gülümsüyordu. "Epey zaman oldu," dedi.

Dr. Jaffrey ağlamaya başladı.

"Etrafta oyalanmayı kesme zamanı," dedi Edward. "Yalnızca bir adım. Bu kadar basit John."

Dr. Jaffrey başını salladı.

"At adımını öyleyse John. Başka bir şey yapmak için fazla yorgunsun."

Dr. Jaffrey kendini köprüden aşağı bıraktı.

Aşağıda, suyun hizasında duran ama kalın çelik bir levhayla rüzgardan korunan Omar Norris onun suya çarpışını gördü. Doktorun bedeni önce suya gömüldü, sonra bir anlığına yüzeye çıktı, kendi çevresinde yarım tur attı, yüzüstü döndü ve nehrin derinliklerine batmaya başladı. "Siktir!" dedi Omar Norris: Yarım litre viskisini, avukatlar, şerif, karısı ya da ona kar temizleme makinesini alıp sokağı temizlemeye başlamasını söyleyecek herhangi biri tarafından rahatsız edilmeden içebileceğini düşündüğü tek yere gelmişti. Ağzına biraz daha viski doldurup gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında hâlâ orada duruyordu doktor; biraz daha derine batmıştı çünkü ağır palto bedeni aşağı çekiyordu. "Siktir." Şişenin kapağını kapadı, ayağa kalktı ve ne yapılacağını bilen birilerini aramak için yeniden rüzgara çıktı.

II
Jaffrey'nin Partisi

Yer açın bayanlar ve gidin başımdan!
En azından böbürlenmeyi bırakın!
Burada bir el uzaklığmdaki birinin
yüzü hepinizi lekeleyecek.
-Sevgiliye Övgü'
Tottel's Miscellany, 1557

1

Sonraki olaylar bir yıl bir gün önce, altın çağın son gününün akşamında yaşandı. Kimse bunun onların altın çağı olduğunun ya da sona ereceğinin farkında değildi: Aslında hayatlarını, kademe kademe ve hattâ hissedilemez gelişimlerinin bir süreci olarak, yeterince arkadaşları ve masaya konacak yemekleri olan, konforlu bir yaşam süren olağan insanlar

olarak tanımlarlardı. Gençlik ve orta yaş krizlerini atlatmış olduklarından, yaşlılığın yaklaşan krizleriyle yüzleşmek için yeterince bilgelikleri olduğunu düşünüyorlardı; savaşlara, zinalara, uzlaşmalara ve değişimlere şahit oldukları için, görüp görebilecekleri hemen hemen her şeyi gördüklerini düşünüyorlardı -daha fazlasını talep etmezlerdi.

Ama henüz görmedikleri ve zaman içinde görecekleri şeyler de vardı.

Tarihsel olarak değilse de kişisel anlamda, altın çağın en önemli özelliğinin onun gündelik oluşu, günlük yaşama dair küçük, tatmin edici başarılar içerdiği her zaman doğrudur. Amerikan Yahnisi Derneği'nde bir tek Ricky Hawthome bunun değerini gerçekten anladıysa da, zamanla diğerleri de öğrenecekti.

2

"Gitmek zorundayız sanırım."

"Ne? Sen partileri her zaman seversin Stella."

"Bu kez tuhaf bir his var içimde."

"O aktrisle tanışmak istemiyor musun?"

"On dokuz yaşında küçük güzellerle tanışmaya meraklı olmadım hiç."

"Edward ona abayı yakmış görünüyor."

"Ah, Edward." Stella aynanın önüne oturmuş saçlarını tarıyordu, Ricky'nin aynadaki aksine gülümsedi. "Lewis Benedikt'in Edward'ın keşfine tepkisini görmek için gitmeye değer sanırım." Dudağının yanındaki ince kaslar oynayınca gülümseyişi değişmiş, daha genişlemişti. "En azından bir Amerikan Yahnisi Derneği gecesine davet edilmek bile bir şeydir."

"Bu Amerikan Yahnisi Derneği gecesi değil ki, bir parti," dedi Ricky kibirli bir ifadeyle.

"O meşhur gecelerinize kadınların da katılabilmesi gerektiğini düşünmüştüm hep."

"Biliyorum," dedi Ricky.

"Ve gitmek istememin nedeni bu."

"Bir Amerikan Yahnisi Derneği gecesi değil bu. Yalnızca bir parti."

"Öyleyse sen ve Edward'm küçük aktrisi dışında kimi davet etti John?"

"Herkesi sanırım," diye cevapladı Ricky içtenlikle. "Sözünü ettiğin, içindeki tuhaf his ne?"

Stella saçlarını kabarttı, küçükparmağıyla rujuna dokundu, yaz mevsimini anımsatan gözleriyle baktı ve, "Tüylerim ürperiyor sanki," dedi.

3

Yakın mesafedeki Montgomery Sokağı'na doğru giderlerken, evden çıktıklarından beri çok sessiz olan Stella, "Şey, eğer gerçekten herkes orada olacaksa belki birkaç yeni yüz de olur," dedi arabayı kullanan Ricky'ye.

Stella'nın ima ettiği şeye uygun bir şekilde, Ricky kendisini delip geçen bir kıskançlık bıçağı hissetti içinde.

"Alışılmadık bir şey, değil mi?" Stella'nm sesi sanki yüzeyde görünenden başka bir şey ima etmek istemiyormuş gibi hafif, ahenkli, güvenilirdi.

"Ne o?"

"Sizden birinin parti veriyor olması. Tanıdıklarımız içinde parti veren bir tek biz varız ve son partimiz iki yıl önceydi. Anlayamıyorum gerçekten -John Jaffrey! Milly Sheehan'ın

onun bunu yapmasına izin vermesine çok şaşırdım." "Tiyatro dünyasının cazibesi sanırım," dedi Ricky. "Milly, John Jaffrey'den başka hiçbir şeyi çekici bulmaz," diye yanıtladı Stella ve kahyasının her bakışında bulabileceği John Jaffrey'nin görünüşüne güldü. Bazı pratik konularda etrafındaki tüm erkeklerden daha akıllı olan Stella bazen Dr. Jaffrey'nin bir tür uyuşturucu kullandığı fikriyle kendini eğlendiriyordu ve Milly ile patronunun ayrı yataklarda yatmadığından emindi.

Kendi saptamasını gözden geçirirken Ricky karısının düşündüklerini kaçırmıştı. Jaffrey'nin ilgisini çeken şey, Milburn'deki her şeye uzak ve yabancı görünen 'tiyatro dünyasının cazibesi'ydi belli ki -en büyük tutkusu güzelce yakalanmış bir alabalık olan Jaffrey, geçen üç hafta boyunca Edward Wanderley'nin genç konuğuna karşı gittikçe yükselen bir ilgi duymaya başlamıştı. Edward kız konusunda oldukça ağzı sıkı davranıyordu. Yeniydi, gençti, o anda bir 'star'dı -her ne demekse- ve Edward'm geçimini böyle insanlar sağlıyordu: Yani Edward'm onu, başkaları adına yazdığı otobiyografilerin son öznesi yapmaya ikna etmiş olması istisnai bir durum değildi. Olağan prosedürde, Edward kahramanlarını ilgileri sürdüğü müddetçe haftalar boyunca konuşturup bir teybe kaydediyor, sonra, büyük bir yetenekle, bu anıları kitap haline getiriyordu. Araştırmanın geri kalanı, konuyu bilen ya da kahramanını tanıyan kişilerle yapılan telefon görüşmeleri ya da mektuplarla gerçekleştiriliyordu -soyağacı araştırması da Edward'm metodunun bir parçasıydı. Edward soyağacı araştırmalarıyla gurur duyuyordu. Teyp kayıtları mümkün olduğunca evinde yapılıyordu; çalışma odasının duvarları teyp bantlarıyla kaplıydı -belli ki, ilginç ve yayım-

lanamayacak boşboğazlıklarla doluydu bantlar. Ricky en çok aktörlerin kişilikleri ve seks hayatlarına ilgi duyuyor ve diğer arkadaşlarının da aynı şeylerle ilgilendiğini düşünüyordu. Ama *Herkes Güneşin Parladığım Gördü* filmi bir aylığına kast değiştirip de Ann-Veronica Moore bu bir ayını Milburn'de geçirince John Jaffrey giderek yükselen bir istekle bir hedef belirlemişti kendine -bu kızın evine gelmesini sağlamak. Daha büyük gizem ise, gizli oyunları ve entrikalarının işe yaramış olmasıydı; kız kendi onuruna verilecek partiye katılmayı kabul etmişti.

"Yüce Tanrım," dedi Stella, Jaffrey'nin evinin önündeki kaldırıma dizilmiş arabaları görünce.

"Bu, John'un kabuğundan çıkma partisi," dedi Ricky. "Başarısını göstermek istiyor."

Binanın biraz ilerisine park edip soğuk havada ön kapıya yöneldiler. İçeriden konuşmalar, müzik sesleri geliyordu.

"İnanamıyorum," dedi Ricky. "Ofislerini de kullanıyor."

Doğruydu bu. Kalabalıkta içeri girdiklerinde kapıda onları genç bir adam karşıladı. Ricky tanıyordu onu; Galli evinin son sakinlerinin en genciydi. Genç adam Ricky'nin teşekkürlerini saygı dolu bir sırıtmayla kabul etti ve sonra Stella'ya gülümsedi. "Bayan Hawthorne, değil mi? Sizi şehirde bir yerlerde görmüştüm ama hiç tanıştırılmamıştık." Ricky adamın adını hatırlayamadan adam elini Stella'ya uzattı ve, "Freddy Robinson, caddenin karşısında oturuyorum," dedi.

"Memnun oldum Bay Robinson."

"Güzel bir parti."

"Eminim öyledir," dedi Stella, gülümsemelerin en hafifi dudaklarının köşelerini yana çekmişti.

"Paltolar buradaki muayene odasında, içkiler üst katta. Siz ve eşiniz paltolarınızı bırakırken size bir içki getirmekten mutluluk duyarım."

Stella adamın spor ceketine, ekose pantolonuna, gevşek kadife papyonuna ve gülünç bir biçimde arzulu yüzüne baktı. "Hiç gerek yok Bay Robinson, teşekkür ederim."

Ricky ile her yere savrulmuş paltoların olduğu muayene odasına attılar kendilerini.

"Yüce Tanrım," dedi Stella. "Bu genç adam ne iş yapıyor?"

"Sigortacı sanırım."

"Tahmin etmeliydim. Beni yukarı çıkar Ricky."

Ricky, Stella'nın soğuk elini tutup onu muayene odasından çıkardı ve partinin alt kattaki bölümünden merdivenlere doğru götürmeye başladı. Bir masanın üzerindeki teypten disko müziği yayılıyordu etrafa; masanın önündeki gençler çalımlı çalımlı yürüyor, hafifçe salınıyorlardı. "John'un aklına parlak bir fikir gelmiş olmalı," diye homurdandı Ricky. Stella da ardından, "Başına güneş geçmediyse tabii," dedi.

"Selam Bay Hawthorne." Bir müşterinin onlu yaşlarının sonundaki oğluydu bu.

"Selam Peter. Bu kat bizim için çok gürültülü. Glenn Miller kanadını arıyorum."

Peter Barnes'ın berrak mavi gözleri ona ifadesizce baktı. Genç insanlara bu kadar mı yabancı geliyordu yani? "Hey, Cornell hakkında ne biliyorsun? Sanırım üniversiteyi orada okuyacağım. Erken kayıt yaptırabilirim belki. Selam Bayan Hawthorne."

"İyi bir okul. Umarım orası olur," dedi Ricky. Stella onu sırtından hafifçe dürtüverdi.

"Zor değil. Kazanacağımı biliyorum. Deneme sınavlarında

yedi yüz puan alıyorum. Babam üst katta. Ne diyeceğim, biliyor musun?"

"Hayır." Stella tekrar dürttü onu. "Ne?"

"Hepimiz Ann-Veronica Moore ile hemen hemen aynı yaşta olduğumuz için çağrılmıştık, ama Bay Wanderley birlikte buraya geldiklerinde onu yukarı çıkardılar. Konuşamadık bile." Küçük giriş katındaki kalabalığı oluşturan çiftlere baktı. "Jim Hardie elini öptü gerçi. O her zaman yapar böyle şeyler. Herkesi iğrendiriyor."

Ricky, Eleanor Hardie'nin oğlunun, siyah saçları sırtının üst bölümüne kadar uzanan bir kızla törensel dans figürleri yaptığını gördü -bu, müşterilerinden biri olan eczacının kızı Penny Draeger'dı. Hızla ileri adım atıyor, dönüyor, bir ayağını kaldırıyor ve poposunu Hardie'nin kasıklarına dayıyordu. "Geleceği parlak bir oğlana benziyor," diye mırıldandı Stella. "Peter, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ah, tabii," deyip yutkundu oğlan. "Nedir?"

"Bize yol aç ki kocam ve ben yukarı çıkabilelim."

"Tabii, tamam. Ama ne diyeceğim biliyor musunuz? Sadece Ann-Veronica Moore'la tanışmak için davet edilmiştik ve sonra eve gidecektik. Bayan Sheehan yukarı bile çıkamayacağımızı söyledi. Sanırım onun bizimle dans etmek filan isteyebileceğini düşündüler, ama bir fırsat bile vermediler ona. Ve Bayan Sheehan hepimizi saat onda dışarı atacağını söyledi. Onun dışında sanırım." Başıyla, kıkırdayan bir liseli kızın omzuna kolunu atmış olan Freddy Robinson'ı işaret etti.

"Kesinlikle hiç adil değil," dedi Stella. "Şimdi iyi bir çocuk ol ve bize çalılıkların arasından bir yol aç."

"Ah, tabii." Yerel bir tımarhanedeki bir gezintiye gönülsüzce liderlik ediyormuş gibi onları kalabalık odadan merdi-

venlere doğru götürdü. Merdivenlere ulaştıklarında ve Stella hemen kraliçe edasıyla yukarı çıkmaya başladığında Peter öne doğru eğilip Ricky'nin kulağına fısıldadı. "Benim için bir şey yapar mısınız Bay Hawthome?" Ricky başını evet anlamında salladı. "Benim için ona merhaba deyin, tamam mı? O tam bir afet."

Ricky yüksek sesle kahkaha atınca Stella başını çevirip soru dolu gözlerle ona baktı. "Yok bir şey hayatım," dedi Ricky ve evin daha gürültüsüz bölümlerine doğru merdivenleri çıkmaya başladı.

Koridorda dikilmiş ellerini ovuşturan John Jaffrey'yi gördüler. Odalardan yumuşak bir piyano sesi yükseliyordu. "Stella! Ricky! Harika değil mi bu?" İçten bir ifadeyle odaları işaret etti. Odalar aşağıdakiler kadar kalabalıktı, ama orta yaşlı kadın ve adamların oluşturduğu bir kalabalıktı bu - gençlerin aileleri, Jaffrey'nin komşuları ve tanıdıkları. Ricky şehirdışından iki ya da üç zengin çiftçi, eczacı Rollo Draeger'ı, ona bir ya da iki iyi fikir veren mal simsarı Louis Price'ı, şimdiden çakırkeyif görünen dişçisi Harlan Bautz'u, tanımadığı ama muhtemelen üniversiteden olduklarını düşündüğü adamlar -Milly Sheehan'ın orada ders veren bir yeğeni olduğunu hatırladı- kentin sinema salonlarını işleten Clark Mulligan'ı, bankadan Walter Barnes ile Edvvard Venuti'yi -ikisi de bembeyaz balıkçı yaka kazak giymişti- ve yerel gazetenin editörü Ned Rowles'u gördü. Eleanor Hardie iki eli de göğüsleri hizasında tuttuğu uzun bardakta, geniş alınlı kafasını Lewis Benedikt'e doğru uzatıyordu. Sears bir kitaplığa yaslanmış, biraz hasta görünüyordu. Sonra kalabalık açıldı ve Ricky, Sears'ın neden öyle göründüğünü anladı. Eczacının

karısı Irmengard Draeger, kulağına bir şeyler vızıldıyordu ve Ricky onun ne söylüyor olabileceğim tahmin edebiliyordu. *Skidmore'a gittim, şey, Rollo'yla tanışmama üç yıl vardı, bu küçücük kentten daha iyisini hak ettiğimi düşünmüyor musun? Dürüstçe söylüyorum, Penny olmasaydı hemen toparlanıp giderdim buradan.* Sözler tam olarak böyle olmasa bile melodi buydu ve Irmengard hayatının son on yılını böyle bestelemişti işte.

"Neden daha önce yapmadığımı bilmiyorum," dedi John, yüzü parıldıyordu. "Son on yıla göre çok daha genç hissediyorum bu gece."

"Ne kadar harika John," dedi Stella onu yanağından öpmek için uzanırken. "Milly ne düşünüyor peki?"

"Pek bir şey düşünmüyor." Şaşkın görünüyordu, "ilk olarak neden bir parti vermek istediğimi anlayamadı. Bayan Moore'u neden burada istediğimi hiç anlayamadı."

Tam o sırada Milly'nin kendisi göründü; iki banker Barnes ve Venuti'nin önünde bir kanepe tepsisi tutuyordu ve yüzündeki sert ifadeden, Ricky onun bu fikre önce karşı çıktığını anladı. "Neden istedin?"

"Affedersin John, ben biraz dolaşacağım," dedi Stella. "Bana içki almana gerek yok Ricky, kendisininkini kullanmayan birinden alırım." Antreden Ned Rowles'un olduğu yöne doğru ilerledi. Gangsterler gibi çift sıra düğmeli, ince çizgili bir takım elbise giymiş olan Lou Price Stella'nın elini sıkıp yanağından öptü.

"Harika bir kadın," dedi John Jaffrey, ve iki adam Stella'mn birkaç şey söyleyip Lou Price'ı geçmesini ve Ned Rowles'a doğru devam edişini izledi. "Keşke ondan bir milyon tane olsaydı." Rowles, Stella'mn gelişini izlemek için arkasını dönmüştü, yüzü keyifle parıldıyordu. Fitilli kadife ceketi, kum

rengi saçları ve ciddi yüzüyle, Ned Rowles editörden çok bir gazetecilik öğrencisine benziyordu. O da Stella'yı öptü, ama dudaklarından, ve iki elini birden ellerine aldı. "Neden mi istedim?" John başını yana eğdi ve boynunun yanında dört derin kırışıklık belirdi. "Tam olarak bilmiyorum. Edward bu kızdan böylesine etkilendiği için onunla tanışmak istedim."

"Öyle mi? Çok mu etkilenmiş?"

"Ah, kesinlikle. Bekle. Göreceksin. Hem, bilirsin, sadece hastalarım, Milly ve Amerikan Yahnisi Demeği ile görüşüyorum. Biraz dışarı açılmanın zamanı geldiğini düşündüm. Ölüp gitmeden önce biraz eğlenmenin."

Bu John Jaffrey için çok uçarı bir durumdu ve Ricky gözlerini Ned Rowles'la hâlâ el ele olan karısından alıp arkadaşına baktı.

"Ve neye inanamıyorum biliyor musun? Amerika'nın en ünlü aktrislerinden biri şu anda benim evimde, üst katta."

"Edward onunla mı?"

"Onun bize katılmadan önce birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Sanınm paltosunu çıkarmasına filan yardım ediyor." John'un yıpranmış yüzü büyük bir gururla panldıyordu.

"Onun henüz Amerika'nın en ünlü aktrislerinden biri olduğunu sanmıyorum John." Stella'nın yanından ayrıldığı Ned Rowles, Ed Venuti'ye öfke içinde bir şeyler söylüyordu.

"Şey, olacak ama. Edward öyle olacağını düşünüyor ve o her zaman bu tür şeylerde haklı çıkmıştır. Ricky!" Jaffrey kollarını tuttu. "Aşağıda dans eden çocukları gördün mü? İnanılmaz değil mi sence? Çocuklar *benim* evimde eğleniyor? Onunla tanışmanın hoşlarına gideceğini düşündüm, inanılmaz bir onur bu, bilirsin. Sadece birkaç gün daha burada kalacak. Edward'm kayıtları neredeyse bitmek üzere ve New

York'a gidip oyuna katılmak zorunda. Ve şimdi burada, benim evimde! Tanrım, Ricky!"

Ricky, Jaffrey'nin alnına soğuk bir bez koymalıymış gibi hissetti neredeyse.

"Tam anlamıyla yoktan var olduğunu biliyor muydun? Oyunculuk sınıfının en gelecek vaat eden öğrencisiyken bir sonraki hafta *Herkes Güneşin Doğduğunu Gördü* filminde rol aldığını?"

"Hayır John."

"Az önce aklıma harika bir şey geldi. Onun bu evde olmasıyla ilgili bir şeydi bu. Burada durmuş, çocukların aşağıdan gelen disko müziğini ve George Shearing'in içeride çalan parçalarını dinliyordum ve gerçek anlamı -aşağısının gençlerin bir tempo etrafında zıpladığı ilkel, hayvani yaşamı; bulunduğumuz katın bizlerin, doktor ve avukatların, sahip olduğu tüm orta sınıf saygınlığını ve mantıksal yaşamı; yukarısının ise zarafet, yetenek ve güzelliği temsil ettiğini- düşündüm. Anlıyor musun? Evrim gibi. Görüp görebileceğin en semavi kadın o. Ve sadece on sekiz yaşında."

Ricky hayatında ilk kez John Jaffrey'nin böylesine düşsel bir düşünce ifade ettiğini duyuyordu. Doktorun tansiyonundan endişe etmeye başladı. Sonra iki adam yukarı katta bir kapının kapandığını ve Edward'm alçak, muziplik dolu bir sesle bir şeyler söylediğini duydular.

"Stella'nın onun on dokuz yaşında olduğunu söylediğini sanmıştım," dedi Ricky.

"Şşş."

Merdivenlerden onlara doğru güzel küçük bir kız iniyordu. Sade bir yeşil elbise giymişti, saçları dağınıktı. Bir saniye sonra Ricky gözlerinin elbisesiyle aynı renk olduğunu gördü.

Bir tür ritmik, yavaş bir keskinlikle hareket ederek onlara olabilecek en belirsiz şekilde gülümseyip -yine de olağanüstüydü gülümseyişi- Dr. Jaffrey'nin göğsüne parmak uçlarıyla hafifçe dokunarak yanlarından geçti. Ricky memnuniyet içinde ve etkilenmiş bir halde kızı izledi. *Pandora'nın Kutusundaki* Louise Brooks'tan beri böyle bir şey görmemişti hiç.

Sonra Edward Wanderley'ye baktı ve John Jaffrey'nin haklı olduğunu hemen anladı. Edvvard'm yüzü parlıyordu. Belli ki kız onu çok heyecanlandırmıştı ve arkadaşlarıyla selamlaşacak kadar uzun süre onu bırakamayacağı da bir o kadar açıktı. Üç adam kalabalık salona doğru ilerlemeye başladılar. "Ricky, harika görünüyorsun," dedi Edward kolunu Ricky'nin omzuna atarak. Edvvard ondan on beş santim daha uzundu ve odaya doğru ilerlerken Ricky pahalı bir parfüm kokusu aldı. "Harika. Ama papyon giymekten vazgeçme vaktin gelmedi mi artık? Arthur Schlesinger öldü artık, gitti."

"Benden sonraki dönemdi o," dedi Ricky.

"Hayır, dinle, kimse hissettiğinden daha yaşlı değildir. Kravat takmayı bıraktım ben. On yıl içinde bu ülkedeki adamların yüzde sekseni sadece düğünlerde ve cenazelerde kravat takıyor olacak. Şuradaki Bames ve Venuti o giysileri bankada da giyiyor olacaklar." Gözlerim odada gezdirdi. "Nereye kayboldu?" Yeni kravatlan yatarken bile giymek isteyen Ricky, Edward kalabalık odada etrafına bakınırken arkadaşının prangasız boynuna bakıp John Jaffrey'ninkinden bile daha kırışık olduğunu gördü ve alışkanlıklarını değiştirmemeye karar verdi. "Bu kızla üç hafta geçirdim ve gerçekten şimdiye kadarki en inanılmaz kahramanım o. Uyduruyor olsa bile, ve belki de uyduruyordur, en iyi kitabım olacak bu. Berbat bir hayatı olmuş, *berbat.* Sadece dinlemek bile ağlamana yetiyor -orada oturup

ağladım. Söylüyorum sana, o Broadway saçmalığında harcanıyor, harcanıyor. Büyük bir trajedi aktrisi olacak. Biraz büyüsün." Kızarmış yüzüyle, Edward kendi saçmalığına gürültülü bir kahkaha attı. John gibi o da uçup gitmişti.

"Siz ikiniz bu kıza bir virüs gibi tutulmuşsunuz," dedi Ricky.

John kıkırdadı ve Edward, "Tüm dünya ona tutulacak Ricky. Gerçekten buna yeteneği var," dedi.

"Oh," dedi Ricky, bir şey hatırlamıştı. "Yeğenin Donald yeni kitabıyla büyük başarı yakalıyor anlaşılan. Tebrikler."

"Ailedeki tek yetenekli herifin ben olmadığımı duymak güzel. Ve bu ağabeyinin ölümünü atlatmasına da yardım edecek. Çok tuhaf bir hikâyeydi o, çok tuhaf-ikisi de aynı kadına âşık olmuş gibilerdi. Ama bu gece korkunç şeyler düşünmek istemiyoruz. Eğleneceğiz."

John Jaffrey mutlu bir onaylamayla başını salladı.

4

"Aşağıda oğlunu gördüm Walt," dedi Ricky bankerlerin yaşlısı olan Walter Barnes'a. "Bana kararından söz etti. Umarım başarır."

"Evet, Pete Cornell'de karar kıldı. En azından Yale'e başvurmasını istemiştim hep -eski okuluma. Yine de başaracağını düşünüyorum." Oğlununki gibi sert bir yüze sahip, iri kıyım bir adam olan Barnes, Ricky'nin tebrikim kabul etmekte isteksizdi. "Çocuk artık ilgilenmiyor bile. Cornell'in onun için yeterince iyi olduğunu söylüyor. 'Yeterince iyi.' Onun nesli benimkinden de tutucu. Cornell hâlâ yiyecek kavgası yapılan orta halli bir yer. Dokuz ya da on yıl önce Pete'in sakallı ve bombalı bir radikal olacağından endişeleniyordum

-şimdi başarabileceğinden daha azına razı olacağından endişeleniyorum."

Ricky Walter'm duygularına katılma sesleri çıkardı belli belirsiz.

"Senin çocuklar nasıl? ikisi de hâlâ Batı Yakası'nda mı?"

"Evet. Robert bir lisede İngilizce öğretmeni. Jane'in kocası geçenlerde başkan yardımcısı oldu."

"Neyin başkan yardımcısı?"

"Güvenlik."

"Oh, güzel." ikisi de, bir sigorta şirketinde güvenlik başkan yardımcılığına terfi etmenin ne anlama geleceği üzerine yorum yapmaktan kurtulmaya çalışarak içkilerinden birer yudum aldılar. "Noel için gelmeyi düşünüyorlar mı?"

"Sanmıyorum, ikisi de oldukça yoğunlar." Aslında, çocuklarının ikisi de Ricky ve Stella'ya aylardır bir şey yazmamışlardı., Bebekliklerinde mutlu, ergenliklerinde asık suratlılardı ve şimdi, ikisi de kırkına yaklaşmış, tatminsiz yetişkinlerdi -pek çok yönden, hâlâ yeni ergen gibilerdi aslında. Robert'tan gelen birkaç mektup para istemek için yazıldıklarını güçlükle saklayabiliyordu; Jane'inkiler yüzeyde daha parlaktı ama Ricky içlerindeki çaresizliği okuyabiliyordu. ("Gerçekten kendimi sevmeye başlıyorum": Ricky'ye göre tam tersi anlamına gelen bir cümle. Kızının yazdıklarının inandırıcı olmaması onu ürkütüyordu.) Ricky'nin çocukları -kalbinin eski sevgilileri- şimdi uzak gezegenler gibiydi. Mektupları acı vericiydi; onları görmek daha da kötüydü. "Hayır," dedi. "Bu kez gelebileceklerini sanmıyorum."

"Jane güzel bir kız," dedi Walter Barnes.

"Annesinin kızı."

Ricky, Stella'yı görebilmek için otomatik olarak odada et-

rafına bakınmaya başladı ve Milly Sheehan'ın karısını kambur, kalın dudaklı ve uzun boylu bir adamla tanıştırdığını gördü. Akademisyen yeğen.
Barnes, "Edward'm aktrisini gördün mü?" diye sordu. "Buralarda bir yerlerde. Aşağı indiğini gördüm." "John Jaffrey onunla ilgili çok heyecanlı görünüyor." "Gerçekten sinir bozacak kadar güzel bir kız," dedi Ricky ve güldü.. "Edward'm da sinirleri bozulmuş anlaşılan."

"Pete bir dergide onun yalnız on yedi yaşında olduğunu okumuş."

"Öyleyse, herkes için tam bir tehlike demek ki."

Ricky, karısı ve Milly Sheehan'a katılmak üzere Barnes'tan ayrılınca küçük aktrisi gördü. Bir Count Basie parçasında Freddy Robinson'la dans ediyordu ve narin bir makine aksamı gibi hareket ediyor ve gözleri yeşil yeşil parlıyordu; kolları aktrisin üzerinde, Freddy Robinson mutluluktan sersemlemiş gibiydi. Evet, kızın gözleri parlıyordu, ama zevkten mi yoksa alaylı bir parıldama mıydı bu? Kız başını çevirdi, gözleri odanın karşı tarafındaki Ricky'ye güçlü bir duygu dalgası gönderdi ve Ricky onun içinde, şimdi fazla kilolu ve kendinden hoşnut olmayan kızı Jane'in her zaman olmak istediği kişiyi gördü. Sersemlemiş Freddy Robinson'la dansını izledikçe, karşısındaki kişinin, kendimi sevmeye başlıyorum, cümlesini asla söylemeyecek biri olduğunu anladı: Soğukkanlılığın küçük bir bayrağıydı o.

"Selam Milly," dedi. "Çok çalışıyorsun." "Ah, puff, çalışamayacak kadar yaşlandığımda yatağa uzanıp öleceğim. Yiyecek bir şeyler aldınız mı?"

"Henüz değil. Yeğenin olmalı bu."

"Oh, lüften *affedin.* Tanışmamıştınız." Yanındaki uzun boylu adamın koluna dokundu. "Bu, ailemin zeki çocuğu Harold Sims. Üniversitede profesör ve eşinizle birlikte güzel bir sohbete dalmıştık. Harold, bu Frederick Hawthome, doktorun en yakın arkadaşlarından biri." Sims, Ricky'ye gülümsedi. "Bay Hawthorne, Amerikan Yahnisi Derneği'nin kurucu üyesi."

"Ben de tam Amerikan Yahnisi Derneği'ni dinliyordum," dedi Harold Sims. "İlginç görünüyor."

"Korkarım pek o kadar ilginç değil."

"Antropolojik açıdan değerlendiriyorum. Kronolojik olarak birbirleriyle ilişkili erkek etkileşim grupları üzerine çalışıyorum bir süredir. Törensel içerik her zaman çok güçlü. Siz Amerikan Yahnisi Derneği üyeleri gerçekten buluşmalarınızda smokin ceketler mi giyiyorsunuz?"

"Evet, korkarım öyle." Ricky, Stella'ya yardım isteyen gözlerle baktı, ama Stella kendini aklen soyutlamış, karşısındaki iki adamı donuk gözlerle izliyordu.

"Peki neden, tam olarak?"

Ricky adamın cebinden bir not defteri çıkarmak üzere olduğunu hissetti. "Yüzyıl önce iyi bir fikir gibi görünmüştü. Milly, eğer Freddy Robinson'ın Bayan Moore'u tekeline almasına izin verecekse neden şehrin yarısını davet etti John?"

Milly cevap veremeden Sims, "Lionel Tiger'ın çalışmasını duymuş muydunuz?" diye sordu.

"Korkarım fena halde cahilim," dedi Ricky.

"Toplantılarınızdan birini gözlemlemek isterim. Sanırım ayarlayabiliriz bunu?"

Stella sonunda gülmeye başladı ve *kurtul şundan* bakışı attı Ricky'ye.

"Ben pek sanmıyorum," dedi Ricky, "ama sizi bir sonraki Kiwanis toplantısına sokabilirim muhtemelen."

Sims geri çekildi ve Ricky onun şakaları kaldıracak saygınlığından pek emin olmadığını gördü. "Biz sadece bir araya gelmekten hoşlanan beş yaşlı yaban ördeğiyiz," dedi hızla. "Antropolojik olarak, tam bir fiyaskoyuz. Kimse için ilginç değiliz."

"Benim için ilginçsiniz," dedi Stella. "Neden Bay Sims ve beni bir sonraki toplantınıza davet etmiyorsun?"

"Evet!" Sims büyük bir ilgi göstermeye başlamıştı. "Başlangıç olarak teyp kaydı yapmak isterim, sonra video..."

"Oradaki adamı görüyor musun?" Ricky başıyla, insan şeklinde fırtına yüklü bir buluta benzeyen Sears James'i gösterdi. Bayan Moore'dan ayrılmış olan Freddy Robinson şimdi ona sigorta satmaya çalışıyordu anlaşılan. "Uzun boylu olanı? Böyle bir şey yaparsam boğazımı keser."

Milly şoke olmuş gözlerle baktı; Stella çenesini kaldırıp, "Tanıştığımıza çok memnun oldum Bay Sims," dedi ve yanlarından ayrıldı.

Harold Sims, "Antropolojik olarak çok ilginç bir beyan bu," dedi. Şimdi Ricky'yi daha da profesyonel bir ilgiyle ele alıyordu. "Amerikan Yahnisi Derneği sizin için son derece önemli olmalı."

"Tabii ki öyle," dedi Ricky kısaca.

"Dediklerinizden, az önce işaret ettiğiniz adamın gruptaki dominant figür olduğunu çıkarıyorum -grup lideri gibi."

"Çok zekice," dedi Ricky. "Şimdi kusuruma bakmazsanız bir şeyler konuşmam gereken birini görmeliyim."

Arkasını dönüp sadece birkaç adım ilerlediğinde Sims'in Milly'ye, "Bu ikisi gerçekten evli mi?" diye sorduğunu duydu.

5

Ricky olan biteni izlemeye karar verip bir köşeye yerleşti. Bulunduğu noktadan partiyi gayet iyi izleyebiliyordu: Eve gitme zamanı gelene kadar sadece etrafa bakınmaktan çok mutlu olurdu. Plak bitince John Jaffrey portatif pikapm yanma geldi ve içine yeni bir plak yerleştirdi. Yanında yavaşça yürüyen Lewis Benedikt çok şaşırmış görünüyordu ve müzik hoparlörlerden yayılmaya başlayınca Ricky onun neden böyle göründüğünü anladı. Ricky'nin sadece radyodan dinlediği bir şarkıcı olan Aretha Franklin'in plağıydı çalan. John Jaffrey nereden ve kaç zaman önce bulmuştu ki bunu? Özel olarak parti için satın almış olmalıydı. Büyüleyici bir düşünceydi bu, ama Ricky'nin bu konudaki düşünceleri teker teker yanına, bulunduğu köşeye gelen insanlarla kesilmişti.

Onu ilk bulan, Milbum'ün tek sinema salonu Rialto'nun sahibi Clark Mulligan'dı. *Hush* Puppie'leri alışılmadık biçimde temiz, pantolonu ütülü, beli ceketinin düğmesiyle tam olarak kapanmıştı -Clark bu akşam için kendini oldukça derleyip toplamıştı. Şov dünyasıyla olan ilişkileri yüzünden davet edildiğini biliyordu muhtemelen. Ricky, John'un Clark Mulligan'ı ilk kez evinde ağırlıyor olması gerektiğini düşündü. Onu gördüğüne sevinmişti; onu gördüğüne her zaman sevinirdi. Mulligan, Ricky'nin eski filmlere olan ilgisini paylaşan kentteki tek kişiydi. Hollywood dedikoduları Ricky'yi sıkıyordu ama altın zaman filmlerini severdi.

"Sana kimi hatırlatıyor?" diye sordu Mulligan.

Mulligan gözlerini kısarak odanın karşı tarafına baktı. Aktris ağırbaşlı bir edayla durmuş, Ed Venuti'yi dinliyordu. "Mary Miles Minter'ı mı?"

"Louise Brooks'u hatırlatıyor bana. Gerçi Louise Brooks'un gözleri yeşil değildi sanırım."

"Kimbilir? Oldukça güzel küçük bir aktris olduğunu söylüyorlar. Yoktan var olmuş. Kimse onun hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Edward biliyor."

"Oh, kitabını hazırlıyor, değil mi?"

"Söyleşi neredeyse bitti. Kahramanlarıyla vedalaşmak hep zor olmuştur Edward için, ama bu sefer özellikle sarsıcı olacak. Sanırım ona âşık oldu." Ve gerçekten de Edward, Ed Venuti'yi kıskanmış, banker ve küçük aktrisin arasına girmeye çalışıyordu.

"Ben de âşık olurdum," dedi Mulligan. "Ekranda kafalarını kaldırınca, hepsine âşık oluyorum. Marthe Keller'ı gördün mü?" Gözlerini yuvarladı.

"Henüz değil, ama gördüğüm fotoğraflarda modern bir Constance Talmadge'a benziyor çok."

"Şaka mı yapıyorsun? Peki ya Paulette Goddard?" Ve buradan, konuşmalarını Chaplin, *Mösyö Verdoux,* Norma Shearer ve John Ford, Eugene Pallette ve Harry Careyjr., *Cehennemden Dönüş* ve *İnce Adam,* Veronika Lake ve Alan Ladd, John Gilbert ve Rex Bell, Jean Harlow, Charlie Farrell, Janet Gaynor, *Nosjeratu* ve Mae West ve Ricky'nin genç bir adamken gördüğü ve gençliğindeki gibi sevmeyi hiç bırakmadığı filmlerden söz ederek konuşmalarını mutlulukla sürdürdüler ve onların taze hatırası, genç adamın o ve karısı ile ilgili söylediği şeyin üzerini örtmeye yardım etti.

"Clark Mulligan değil miydi o?" ikinci ziyaretçisi Edward'm karısı Sonny Venuti'ydi. "Berbat görünüyor." Sonny de geçen birkaç yıl içinde çok değişmiş ve harika bir gülüm-

semesi olan narin, güzel bir kadından gözlerinde sürekli sıkıntılı, şaşkın bir bakış olan sıska bir yabancıya dönüşmüştü. Bir evlilik kurbanı. Üç ay önce Ricky'nin ofisine gelip boşanmak için ne yapması gerektiğini sormuştu: "Henüz emin değilim ama kesinlikle üzerinde düşünüyorum. Nerede olduğumu bulmam gerekiyor." Evet, başka bir adam vardı ama adını vermeyecekti. "Şunu söyleyebilirim ki, iyi görünümlü, akıllı ve bu kentte olunabilecek kadar sofistike biri." Adamın Lewis olduğuna hiç şüphe bırakmamıştı. Böyle kadınlar Ricky Hawthorne'a hep kızını hatırlatırdı ve geri gelmeyeceğini bilse de ona tüm seçeneklerim anlatmış, atılacak tüm adımlardan söz edip, her şeyi dikkatle, kısa ve öz bir şekilde açıklamıştı.

"Güzel bir kız, değil mi?"

"Oh, kesinlikle."

"Birkaç dakikalığına konuştuk."

"Ve?"

"ilgisini çekmedi. Sadece erkeklerle ilgileniyor. *Seni* sevecektir kesin."

O sırada aktris, Sonny Ventuni'nin saptamasını yanlışlar gibi, üç metre ötede Stella'yla konuşuyordu. Ricky iki kadının söylediklerini duymadan konuşmalarını izledi; Sonny aktrisin neden onu seveceğini açıklamaya devam ediyordu. Aktris Stella'yı dinledi, cevap verdi; iki kadın da çok güzel, alımlı ve eğlenceliydi. Sonra Bayan Moore, Stella'yı çok şaşırttığı anlaşılan bir şey söyledi: Ricky'nin karısı gözünü kırptı, ağzını açıp sertçe kapadı, hafifçe saçlarına dokundu -eğer erkek olsaydı başını kasırdı. Ann-Veronica Moore, peşinde Edward Wanderley'yle birlikte yürümeye başladı.

"Yani, ben olsam kendime dikkat ederdim," diyordu

Sonny Ventuni. "Küçük bir melek gibi görünüyor olabilir, ama bu tür kadınlar erkekleri altüst etmeye bayılır."

"Pandora'nın Kutusu," dedi Ricky aktrisi ilk gördüğünde aklına gelen şeyi hatırlayarak.

"Ne? Ah, boş ver, biliyorum, eski bir film, değil mi? Sana geldiğimde Katharine Hepbum ve Spencer Tracy'den söz etmiştin iki kez."

"Şimdi nasıl gidiyor Sonny?"

"Yeniden deniyorum, Tanrım, hem de nasıl deniyorum. Milbum'de kim boşanabüir ki? Ama kim olduğumu bulmak istiyorum hâlâ."

Ricky kızını düşündü ve yüreği sızladı.

Sonra Sears James geldi Ricky'nin köşesine. "Yalnız kalabildim sonunda," dedi içkisini masaya koyup kitaplığa yaslanarak.

"Yerinde olsam pek emin olmazdım bundan."

"Korkunç bir genç adam bana sigorta satmaya çalıştı. Sokağın karşısında oturuyormuş."

"Tanıyorum."

Freddy Robinson konusunda tamamen aynı fikirde olduklarına göre söyleyecek başka bir şey yoktu. Sonunda Sears sessizliği bozdu. "Lewis'in eve gitme konusunda yardıma ihtiyacı olabilir. Biraz sarhoş görünüyor."

"Şey, toplantılarımızdan biri değil bu sonuçta."

"Hımm. Sanırım onu eve bırakabilecek bir kız bulabilir kendine."

Ricky gerçekten bunu mu söylemek istediğini görmek için Sears'a baktı, ama Sears partiyi sadece ağırbaşlı bir edayla izliyordu, sıkıldığı çok açıktı. "Onur konuğuyla konuştun mu?"

"Görmedim bile."

"Son derece görünür bir kız aslında. Sanırım şurada..." İç-

kişini onu az önce gördüğü yere doğru kaldırdı, ama kız orada değildi artık. Edward ve John muhtemelen onunla ilgili bir şeyler konuşuyorlardı, ama Ann-Veronica Moore odada yoktu. "Gözün Edward'da olsun. Birazdan bulur onu."

"Barın yanında duran Walter Barnes'ın oğlu değil mi?"

Saat onu geçmiş olsa da Peter Barnes ve genç bir kız gerçekten bardalardı ve Milly'yi elindeki işlerden kurtaran garson onlara içki hazırlıyordu. Dr. Jaffrey'nin kahyasının gençleri aşağı göndermeyi yüreği kaldırmamıştı anlaşılan ve cesur olan gençler üst katı istila etmişlerdi. Aretha Franklin'in yerini alan piyano müziği birden kesildi ve Ricky, Jim Hardie'nin albümleri karıştırıp hangisinin daha az demode olduğunu bulmaya çalıştığını gördü. "Ah, hayır," dedi Sears'a, "yeni bir diskcokeyimiz var."

"Tamam artık," dedi Sears. "Yoruldum ve eve gidiyorum. Gürültülü müzik içimde birilerini ısırma isteği uyandırıyor."

Kocaman bedeniyle yürümeye başladı. Milly Sheehan onu durdurup heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladı. Ricky onun gençlerin birden belirivermesiyle endişelendiğini tahmin etti. Sears omuz silkti -onun sorunu değildi bu.

Ricky de eve gitmek istedi, ama Stella, Ned Rowles'la dans etmeye başlamıştı ve kadınların çoğu kocalarını odanın plağa yakın o bölgesine doğru gitmeye ayartmıştı sonunda. Gençler enerjik ve bazen neredeyse güzel bir şekilde dans ediyorlardı; büyükler yanlarında onları aptalca taklit eder gibi görünüyordu. Ricky homurdandı; uzun bir gece olacaktı. Herkes daha yüksek sesle konuşmaya başlamıştı; barmen ters çevrilmiş şişeleri buzlu bardakların üzerinden geçirerek her seferinde yarım düzine içki karıştırıyordu. Sears kapıya ulaştı ve gözden kayboldu.

Hırslı bir yüze sahip, uzun boylu sarışın bir kadın olan Christina Barnes yaklaştı Ricky'nin yanına. "İdareyi oğlum ele aldığına göre, benimle dans etmeye ne dersin Ricky?"

Ricky gülümsedi. "Korkarım bir centilmen gibi davranamayacağını Christina. Kırk yıldır dans etmedim hiç."

"Tüm o yıllarda Stella'yı elinde tutmak için müthiş bir şey yapmış olmalısın."

Neredeyse üç bardak içki içmişti Christina. "Evet," dedi Ricky. "Ne yaptım biliyor musun? Espri kabiliyetimi hiç kaybetmedim."

"Ricky, harikasın. Bu aralar sırtını ovalayıp senin hammaddenin ne olduğunu görmek isterdim."

"Eski kurşunkalem çöpleri ve modası geçmiş hukuk kitapları."

Christina, Ricky'yi beceriksizce, çenesinin kenarına çarparak öptü. "Sonny Venuti birkaç ay önce sana geldi mi? Bu konuda konuşmak istiyorum seninle."

"Ofisime gel öyleyse," dedi Ricky gelmeyeceğini bilerek.

"Affedersiniz Ricky, Christina," dedi Edward Wanderley, Ricky'nin öbür tarafına gelmişti.

"Sizi yalnız bırakayım." Christina kendine bir dans partneri bulmak üzere yanlanndan ayrıldı.

"Gördün mü onu? Nerede olduğunu biliyor musun?" Edward'm çocuksu, geniş yüzü endişe doluydu.

"Bayan Moore'u mu? Bir süredir görmedim. Bulamıyor musun?

"Kahretsin! Ortadan kayboluverdi."

"Lavabodadır muhtemelen."

"Yirmi beş dakikadır mı?" Edward alnını ovuşturdu.

"Merak etme Edward."

"Merak etmiyorum, bulmak istiyorum sadece." Parmak uçlarına yükseldi ve dans edenlerin başlarının üzerinden bakınmaya başladı, elini alnına bastırıyordu hâlâ. "Bu korkunç çocuklardan biriyle gittiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sanmam." Edward Ricky'nin omzuna hafifçe vurdu ve hızla odadaki kalabalığa karıştı.

Edward'ın halının köşesinde açtığı boşluğu Christina Barnes ve Ned Rowles doldurdular, ve Ricky, Stella'ya bakmak için yanlarından dolaştı. Bir dakika sonra onu Jim Hardie ile gördü, Bump müziği öğrenme davetini geri çeviriyordu belli ki. Rahatlamış bir ifadeyle Ricky'ye baktı ve oğlandan ayrıldı.

Müzik o kadar yüksekti ki, kulaktan kulağa konuşmak zorundalardı. "Şimdiye kadar tanıştığım en küstah çocuktu bu."

"Ne söyledi?"

"Anne Bancroft'a benzediğimi."

Müzik birden kesildi ve Ricky'nin cevabı tüm partiye ulaştı. "Sinema salonlarına otuz yaşın altındaki kimseyi almamalılar."

Düşmanlarından biri olan Peter Barnes'ı sorgulamakta olan Edward Wanderley dışında herkes dönüp Ricky ve Stella'ya baktı. Sonra neyse ki Freddy Robinson, Jim Hardie'nin kız arkadaşının elini tuttu, başka bir plak çalmaya başladı ve insanlar partide olma işlerine geri döndüler. Edward alçak sesle, ısrarcı bir tavırla konuşuyordu, ama Peter Bames'm incinmiş sesi müzik başlamadan bir saniye önce havada süzülüverdi: "Tanrı aşkına ahbap, belki üst kata gitmiştir."

"Gidebilir miyiz?" diye sordu Ricky, Stella'ya. "Sears az önce gitti."

"Oh, biraz daha kalalım. Yıllardır böyle bir şey yapmıyoruz. Eğleniyorum Ricky." Ricky'nin mutsuz yüzünü görünce,

"Dans et benimle Ricky. Bir kereliğine," dedi.

"Dans etmem ben," dedi Ricky yüksek sesli müziğin üzerinden sesini duyurmaya çalışarak. "Keyfine bak. Ama yarım saat sonra gidelim, tamam mı?"

Stella ona göz kırptı, arkasını döndü ve anında gangster kılıklı Lou Price tarafından esir alındı; bu kez boyun eğmek zorunda kalmıştı.

Edward gözü bir şey görmez halde yanlarından geçti.

Ricky barmenin ikram ettiği içkiyi geri çevirerek bir süre partinin köşelerinde ilerledi. Bitkin bir halde kanepede oturan Milly Sheehan'la konuştu. "Böyle bir şeye dönüşeceğini bilmiyordum," dedi Milly. "Temizlemek saatler alacak."

"John'un yardım etmesini sağla."

"O hep yardım eder," dedi Milly, süssüz yüzünü bir aydınlık kapladı. "Harikadır o konuda."

Ricky gezinmeye devam etti ve sonunda merdivenlerin başına ulaştı. Aşağıdan da yukarıdan da hiç ses gelmiyordu. Edward'm aktrisi oğlanlardan biriyle yukarıda mıydı acaba? Gülümsedi ve sessizlik için aşağı indi.

Doktorun ofisleri bomboştu. Işıklar açıktı, yerler sigara izmaritleriyle doluydu, her yüzeyde yarı dolu bardaklar duruyordu. Odalar ter, bira ve sigara kokmuştu. Odanın ön tarafındaki küçük portatif pikap dönmeye devam ediyor, iğnesi boş oluklara sürtünüyordu. Ricky pikabın kolunu kaldırdı, yerine yerleştirdi ve makineyi kapadı. Ertesi sabah Milly'nin burada çok çalışması gerekecekti anlaşılan. Saatine baktı. On ikiyi yirmi geçiyordu. Tavandan bas gümbürtüsü ve hafif bir müzik sesi geliyordu.

Ricky bekleme odasının sert sandalyelerinden birine oturdu, bir sigara yakıp içine çekti ve rahatladı. Bu aşağıdaki oda-

lan toplamaya başlayarak Milly'ye yardım edip edemeyeceğini düşündü, ama sonra bir süpürgeye ihtiyacı olacağını fark etti. Süpürge keşfine çıkmak için ise fazla yorgundu.

Birkaç dakika sonra hafifçe daldığı uykusundan ayak sesleriyle uyandı. Sandalyesinde dikleşti, birinin merdivenlerin başındaki bir odanın kapısını açtığını duydu. "Selam?" diye seslendi, yasak bir çifti utandırmak istemiyordu.

"Kim var orada? Ricky?" John Jaffrey ön bekleme odasına geldi. "Ne yapıyorsun burada? Edward'ı gördün mü?"

"Sessizlik için geldim. Edward, Bayan Moore'u bulmak için etrafta koşuşturuyordu. Belki üst kata çıkmıştır."

"Endişelendim," dedi Jaffrey. "Çok -çok gergin görünüyordu. Ann-Veronica, Ned Rowles'la dans ediyor. Görememiş mi onu?"

"Az önce ortadan kaybolmuştu. O yüzden gergindi Edward."

"Ah, zavallı Edward. O kız için endişelenmesine gerek yok. Pırlanta kadar güzel. Görmelisin. Kesinlikle harika. Tüm gece olduğundan daha güzel görünüyor şimdi."

"Peki." Sert sandalyeden kalktı. "Edward'ı bulmana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, hayır. Keyfine bak. Ben bulurum onu. Yatak odalarına bakacağım. Gerçi orada ne işi olacak ki..."

"Hâlâ onu arıyordur sanırım."

John etrafa bakınarak yürümeye başladı, elinde olmadan merak ettiğini homurdanıyordu ve muayene odalarına girmeye başladı. Ricky yavaşça arkasından gitti.

Harold Sims, sıkıca tutarak ve durmadan kulağına bir şeyler söyleyerek Stella ile dans ediyordu. Müzik o kadar yüksek-

ti ki, Ricky çığlık atmak istedi. Sears'tan başka giden olmamıştı ve çoğu sarhoş olmuş gençler saçları, kollan uçuşarak etrafta fırıl fırıl dönüyorlardı. Küçük aktris editörle tepmiyor, Le-wis kanepede Christina Barnes'la konuşuyordu. İkisi de, en fazla on beş santim ötelerinde uyuyan Milly Sheehan'ın farkında değildi. Ricky yatağında olmayı diliyordu şiddetle. Gürültü başını ağrıtmıştı. Eski dostları, Sears hariç, akıllarını kaybetmiş gibilerdi. Lewis'in eli Christina Barnes'm dizindeydi ve gözleri odaklanamıyordu. Bankerinin kansını baştan çıkarmaya mı çalışıyordu gerçekten? Kocası ve oğlu buradayken?

Üst katta bir şey hızla yere düştü ve sesi sadece Ricky duydu. Hole geri çıktı ve merdivenlerin başında duran John Jaffrey'yi gördü.

"Ricky."

"Sorun ne John?"

"Edward."

"Bir şey mi devirdi?"

"Buraya gel Ricky."

Ricky her adımda biraz daha telaşlanarak yukarı çıktı. John Jaffrey çok sarsılmış görünüyordu.

"Bir şey mi düşürdü? Kendini mi yaraladı?"

Jaffrey'nin ağzı açıldı ve sonunda ses çıkarabildi. "Ben bir sandalye devirdim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ricky merdivenlerin üstüne ulaştı ve Jaffrey'nin yıkılmış yüzüne baktı. "Nerede?"

"İkinci odada."

Jaffrey kımıldamadığı için Ricky holden ikinci kapıya doğru tek başına ilerledi. Arkaya baktı; Jaffrey başını sallayıp yutkundu ve sonunda ona doğru yürümeye başladı. "Burada."

Ricky'nin ağzı kurumuştu. Herhangi bir yerde, şimdi yap-

tığından başka herhangi bir şey yapıyor olmayı dilerdi. Kapı kolunu tutup çevirdi ve kapı açıldı.

Yatak odası soğuk ve neredeyse boştu. Edward ve kıza ait iki palto bozulmuş bir yatak örtüsünün üzerine çaprazlama yayılmıştı. Ama Ricky sadece Edward Wanderley'yi gördü. Edward yerdeydi, iki eli göğsünde, dizleri yukarı çekilmişti. Yüzü korkunç görünüyordu.

Ricky bir adım geri gitti ve neredeyse John Jaffrey'nin devirdiği sandalyenin üzerine düşecekti. Edward'm hâlâ hayatta olmasına hiç ihtimal yoktu -nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu işte- ama yine de sordu: "Nabzına baktın mı?"

"Nabzı atmıyor. Ölmüş."

John kapının hemen önünde titriyordu. Merdiven boşluğundan müzik, konuşma sesleri yayılıyordu koridora.

Ricky kendini Edward'ın yanına çömelmeye zorladı. Edward'm yeşil gömleğini tutan ellerden birine dokundu. Parmaklarını bileğinin arkasına götürdü. Hiçbir şey hissetmedi, ama doktor değildi o. "Ne oldu sence?" Edward'm şekli bozulmuş yüzüne tekrar bakamıyordu.

John biraz daha içeri girdi. "Kalp krizi?"

"Öyle mi olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Evet, muhtemelen. Fazla heyecan. Ama..."

Ricky başını kaldırıp Jaffrey'ye baktı ve elini Edward'm hâlâ sıcak olan elinden çekti. "Ama ne?"

"Bilmiyorum. Söyleyemem. Ama Ricky, yüzüne baksana."

Ricky, Edvvard'm yüzüne baktı: sert kaslar, ağız bağırmak ister gibi açık, boş gözler. İşkence görmüş, canlı canlı derisi yüzülmüş bir adamın yüzüydü bu. "Ricky," dedi John, "pek tıbbi bir yaklaşım değil bu, ama korkudan ölmüş gibi görünüyor sanki."

Ricky başını salladı ve ayağa kalktı. Edward tam da öyle görünüyordu gerçekten. "Kimsenin buraya gelmesine izin veremeyiz. Aşağı inip ambulans çağıracağım."

6

Jaffrey'nin partisinin sonuydu bu: Ricky Hawthome ambulans çağırdı, pikapı kapadı ve Edward Wanderley'nin bir "kaza geçirdiğini" ve yardım edilemeyecek halde olduğunu söyleyip otuz kişiyi evlerine gönderdi. Kimsenin üst kata çıkmasına izin vermedi. Ann-Veronica Moore'a bakındı, ama çoktan gitmişti o.

Yarım saat sonra Edward'm bedeni hastane ya da morg yolundaydı. Ricky, Stella'yı eve bırakıyordu. "Giderken görmedin onu değil mi?"

"Bir dakika önce Ned Rowles'la dans ediyordu, bir dakika sonra kapının dışındaydı. Lavaboya gittiğini sandım. Ricky, ne kadar korkunç bir şey bu."

"Evet, korkunçtu."

"Zavallı Edward. Gerçekten inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum." Gözlerine yaşlar doldu ve birkaç saniyeliğine önünü görmeden, sadece çizgi çizgi karaltılar görerek kullandı arabayı. Aklından Edward'm yüzünün görüntüsünü uzaklaştırmak için, "O kadar şaşırmana neden olan ne söyledi sana?" diye sordu.

"Ne? Ne zaman? Çok az konuştum onunla."

"Partinin ortalarında. Onun seninle konuştuğunu gördüm ve seni şaşırtan bir şey söylediğini sandım."

"Oh." Stella'nın sesi yükseldi. "Evli olup olmadığımı sordu. Ben de, 'Bayan Havvthorne'um ben,' dedim. Ve o da, 'Ah, evet, az önce gördüm kocanızı, iyi bir düşman olurmuş gibi görünüyor,' dedi."

"Yanlış duymuş olmalısın."
"Doğru duydum." "Çok
anlamsız bu söylediği." "Tam
olarak böyle söyledi."

Ve bir hafta sonra, Ricky paltosunu vermek için kızın çalıştığı tiyatroyu arayınca, onun partinin ertesi günü New York'a döndüğünü, oyunu aniden bırakıp kentten aynldığım öğrendi. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Sonsuza dek ortadan kaybolmuştu -çok genç, çok yeniydi ve efsane olmaya yetecek kadar bir şöhret bırakmamıştı ardında. O gece, Amerikan Yahnisi Derneği'nin son toplantısı olacak gibi görünen gecede Ricky, olayların etkisiyle somurtkan birine dönüşmüş olan John Jeffrey'ye dönüp, "Bugüne kadar yaptığın en kötü şey neydi?" diye sordu. Ve John, "Onu değil, ama bugüne kadar başıma gelen en kötü şeyi anlatacağım size," diye cevap vererek hepsini kurtardı ve bir hayalet hikâyesi anlatmaya başladı.

BÖLÜM İKİ

Dr. Tavşanayağı'nın İntikamı

Bir gölgeyi takip et, hâlâ önünden gidiyor;
Önüne geçecek gibi olursan, peşine düşecek.
-Ben Jonson

I

Yalnızca Başka Bir Tarla, Ama Ne Ekmişler ki Oraya

Don YVanderley'nin Günlüklerinden

1

Eski Dr. Tavşanayağı fikri... Başka bir kitap için bir fikir, küçük bir kentin Dr. Tavşanayağı tarafından yıkılıp yok edilmesi; kentin dış mahallelerinde kamp kuran gezgin bir şovmen, yaşam iksiri ve şifalı ilaçlar satan ve küçük bir ek gösterisi olan -caz, dans eden kızlar, trombonlar vb- bir (siyah adam?). Pervaneler ve balonlar. Bu hikâyenin geçeceği mükemmel bir yer varsa eğer, orası Milbum'dür.

Önce kent, sonra iyi doktor. Amcamın kenti Milburn, kendi zindanını yaratan ve o zindanın içine yuva yapan o yerlerden biri. Ne gerçek bir şehir ne de gerçek bir kasaba -ilki için çok küçük, diğeri için çok sıkışık, ve statüsü ile ilgili çok

çekingen. (Yerel gazetelerinin adı *The Urbanite*[1]. Milburn, küçük kenar mahalleleriyle bile gurur duyuyor -Hollow olarak adlandırılan birkaç caddesi buna işaret ediyor ve şöyle diyor sanki: Görüyor musunuz, hava karardıktan sonra dikkatli olmak isteyeceğiniz yerlerimiz var, çağ bizi yüzüstü ve masum bırakmadı. Neredeyse komedi bu. Milbum'e bela gelse bile bu asla Hollow'da başlamaz.) Erkeklerin dörtte üçü başka bir yerde çalışıyor, genellikle de Binghamton'da -kentin yaşamı karayoluna bağlı. Tuhaf bir biçimde yerleşmiş olma, hareketsizlik, *ağırlık* ve aynı zamanda gerginlik hissi var. (Durmadan birbirlerinin yaşamlarıyla ilgili dedikodu yaptıklarına bahse girerim.) Gerginler, çünkü sonsuza kadar bir şeyler kaçırdıklarını hissediyorlar -sonuçta çağ onları yüzüstü bırakmış. Muhtemelen burayla Kaliforniya arasındaki zıtlık yüzünden böyle hissediyorum -bu, Kaliforniyalılarda olmayan bir kaygı. Bu küçük kentlere özgü, *Kuzeydoğu* tarzı bir endişeye benziyor kesinlikle. Dr. Tavşanayagı için iyi yerler.

(Endişeden söz etmişken, bugün tanıştığım o üç yaşlı adam -amcamın arkadaşları- fena halde endişeliler. Endişenin kaynağı belli ki, benim Kaliforniya'dan bıktığımı ve çalışabileceğimi düşündüğüm herhangi bir yere gidebileceğimi bilmeden bana mektup yazmalarına neden olan şey.)

Dış görünüş açısından, tabii ki, güzel bir yer. Hollow bile 301u yılları anımsatan sepya güzelliğe sahip. Şehir meydanı düzenlemesi, ağaç düzenlemesi -akçaağaçlar, kara çamlar, meşeler, yosunlu kapanlarla kaplı korular- yapılmış; korulaın etkisi insanların ortasından geçirdiği küçük ızgara sistem yollardan daha güçlü, daha *derin.* Ve kente girdiğimde, bazılarının konak olarak adlandırılabileceği büyük evler gördüm.

1) Ingilizcede kent sakini. (Ç.N.)

Ama yine de... harika bir yer, Dr. Tavşanayağı romanı için Tanrı vergisi bir yer.

Siyah bir adam, kesinlikle. Eski moda cafcaflı şeyler giyiyor: tozluklar, büyük yüzükler, bir değnek, parlak bir yelek. Şen şakrak biri, eğlence dünyasına ait, geveze, biraz felaket habercisi -öcü adam o. Eğer dikkatli olmazsanız sizi ele geçirir. Kesinlikle yapar bunu. Yüzünde bir katil gülümsemesi var.

Onu sadece geceleri görürsünüz, boş bırakılmış bir araziyi geçtikten sonra oradadır işte, çadırının önünde bir platformda dikilmiş, caz grubu çaldıkça hızla dönüyor. Hayat dolu müzik etrafını kuşatıyor, gür siyah saçlarının arasından ıslık çalıyor, bir saksafon dudaklarını hareket ettiriyor. Doğrudan sana bakıyor. Şovunu izlemen, bir dolarlık iksir şişlerinden alman için içeri davet ediyor. Meşhur Dr. Tavşanayağı olduğunu ve ruhunun ihtiyacı olan şeyin onda olduğunu söylüyor.

Peki ya ruhunun ihtiyacı olan şey bir bombaysa? Bir bıçaksa? Yavaş bir ölümse?

Dr. Tavşanayağı uzunca göz kırpıyor. Tamam adamım, kabul. Cebinden bir dolar çıkar sadece.

Şimdi sıra gün gibi ortada olan şeyi belirtmeye geldi: Bu figürün ardında yıllarca Alma Mobley'yi taşımıştım kafamda. İstediğiniz şeyi vermek, ona da tam olarak uyuyor.

Her zaman davetkar bir gülümseme, hareketli eller, göz kamaştırıcı beyazlıkta gözler... siyah adamın uğursuz neşesi. *Peki ya o küçük Alma Mobley, evlat? Gözlerini kapayınca onu görüyorsun sanırım, ne yani? Orada mı, hu hu? Bir hayalete dokundun mu hiç? Elini bir hayaletin beyaz derisine dokundurdun mu hiç? Ve ağabeyinin huzurlu gözleri -seni mi izliyordu?*

2

Kente varır varmaz bana yazan avukatın -Sears James'in-ofisine gittim -vVheat Sokağı'nda, meydanın hemen yanında gösterişsiz beyaz bir binadaydı. Gri, soğuk ve aydınlık bir sabahtı ve avukatın sekreterini görmeden önce, belki bu senin için yeni bir devrin başlangıcıdır, diye düşünmüştüm, ama resepsiyondaki kadın ona, Bay James ve Bay Hawthorne bir cenazedeler, dedi. Ve yeni işe aldıkları sekreter de onlarla gitti, ama onun için biraz zorlama bir durum bu sanki, sonuçta Dr. Jaffrey'yi tanımıyor bile, değil mi? Oh, şu sırada mezarlıkta olmalılar. Ve siz bekledikleri Bay Wanderley misiniz? Siz de Dr. Jaffrey'yi tanımıyordunuz, değil mi? Oh, değerli, çok değerli bir adamdı. Burada, Milburn'de kırk yıldır doktorluk yapıyor olmalı; görebileceğiniz en kibar adamdı, şeker gibi tatlı değil tabii ki, ama dokunduğunda içinden yükselen kibarlığı hissedebiliyordunuz, *patronunun beni neden çağırdığını anlamaya çalışarak her yerimi incelerken cırıldamaya devam etti,* ve sonra telefon santralinde oturan bu yaşlı kadın kızgın bir gülümsemeyle son kozunu oynadı, *tabii ki bilmiyorsunuz, dedi, ama doktor beş gün önce kendini öldürdü. Köprüden atladı -hayal edebiliyor musunuz? Çok korkunçtu. Bay James ve Ricky Hawthorne çok üzüldüler. Hâlâ atlatabilmiş değiller. Şimdi şu Anna onları her zamankinden iki kat fazla çalıştırıyor, ve her gün arayıp dört koyunuyla ilgili bağırıp çağıran şu çılgın Elmer Scales'ımız var... Dr. Jaffrey gibi hoş bir adam neden böyle bir şey yapar ki, düşünebiliyor musunuz?*

(Dr. Tavşanayağı'nın sözünü dinledi, bayan.)

Oh, mezarlığa gitmek ister miydiniz?

3

Mezarlığa gitti. Kentin hemen çıkışında, ana yollardan birinin üzerinde Pleasant Hill denen bir yol üzerindeydi mezarlık (santraldeki kadın iyi tarif etmişti); erken başlayan karın altında ölen uzun tarlalar, her an bir kar yığınını havalandıran ve oynatan rüzgar. *Bu bölgenin, yüzlerce yıl üzerinde insanların ileri geri yürümesine karşın böylesine yitik görünmesi ne garip. Yaralanmış ve üzgün görünüyor, ruhu yitmiş ya da içine kapanmış, onu yeniden canlandıracak bir şey olmasını bekliyor.*

Üzerinde, *Pleasant Hill Mezarlığı* yazan tabela siyah demir kapının bir yanma iliştirilmiş gri metal bir parçaydı; eğer başka bir eğimli arazinin girişiymiş gibi görünen büyük kapılar olmasaydı Don girişi kaçıracaktı. Yaklaştıkça kapılara baktı, ne tür bir çiftçinin traktör yoluna böylesine heybetli, baronlara yakışır bir kapı yaptırabileceğini merak edip yavaşladı, kapıların ardındaki dar yola -traktör yolundan daha fazlası gibi görünen yola- baktı ve yokuşun tepesinde park etmiş yarım düzine araba olduğunu gördü. Ve sonra da küçük tabelayı gördü. *Yalnızca başka bir tarla, ama Tanrım, ne ekmişler ki oraya.* Arabasını kapıdan içeri sürdü.

Don arabasını diğerlerinden ayn, yokuşun ortalarına park etti ve yukarı yürüdü: Mezarlığın en eski kısmına yakındı; yana yatmış taşlar, yukarı uzanan kolları karlarla kaplı taş melekler vardı etrafında. Granitten genç kadınlar gözlerini kumaşla kaplı kollarıyla örtüyordu. Yana yatmış taşların üzerini iskeletimsi yabani otlar sarmıştı. Dar yol mezarlığın eski kısmını ikiye bölüyor ve düzenli, küçük mezar taşlarından oluşan daha büyük bir alana açılıyordu. Mor, gri ve beyaz taşlar, altlarındaki alanın büyüklüğüyle gölgede kalmışlardı:

Birkaç dakika sonra, yüz metre ötede, Don mezarlığı kuşatan çitleri gördü. Arazinin en aşağısından yukarı doğru çıkan bir cenaze arabası vardı. Siyah şapkalı şoför en yeni mezarın etrafında kümelenmiş küçük kalabalığın görmemesi için sigarasını avucunun içine saklamıştı. Soluk mavi paltolu, güzel olmayan bir kadın yanındaki diğer uzun boylu kadına sarılmıştı; diğer yas tutanlar çit kazıklan kadar dik ve hareketsiz duruyorlardı. *Mezarın dibinde duran iki adamı gördüğümde avukatların onlar olduğunu anlamıştım -avukat değillerse bir kast ajansından olmalılardı. Dar yoldan onlara doğru yürümeye başladım. Sonra eğer ölen adam doktorsa neden daha fazla insan yok burada diye düşündüm -hastaları nerede?* Onu ilk önce avukatların yanındaki gri saçlı adam fark etti ve avukatlardan kolunda siyah kürklü yakalı bir palto taşıyan iriyarı olanını dürttü. Büyük olan ona baktı ve sonra yanındaki, üşümüş gibi görünen küçük adam da gözlerini papazdan ayırıp merakla Don'a çevirdi. Papaz bile bir anlığına konuşmasını kesip donmuş elini paltosunun cebine soktu ve şaşkın bir yüz ifadesiyle Don'a baktı.

Sonra, sonunda, bu dikkatli incelemeyle zıtlık oluşturan bir hoşgeldin işareti alabildi: Güzellerden biri, genç olanı (birinin kızı mı?), ona doğru cömertçe gülümsedi.

Don'a filmlerde oynuyormuş gibi bakan gümüşi gri saçlı adam diğer ikisinin yanından ayrıldı ve ağır adımlarla Don'un yanına geldi. "John'un arkadaşı mısın?" diye fısıldadı.

"Adım Don "Wanderley," diye fısıldadı Don. "Sears James diye birinden bir mektup aldım ve ofisindeki resepsiyonist onu burada bulabileceğimi söyledi."

"Tanrım, Edward'a biraz benziyorsun da." Lewis, Don'un pazısını kavrayıp sıktı. "Bak evlat, şu an zor bir durumdayız,

sen sadece dur ve tören bitene kadar bir şey söyleme. Bu gece kalacak yerin var mı?"

Böylece, bakışlarına yarı yakalanıp yarı kaçınarak aralarına katıldım. Soluk mavi paltolu kadın onu tutan büyüleyici güzellikteki kadına yaslanıyordu: Yüzü telaşlıydı ve, hayır hayır, diye feryat ediyordu. Ayaklarının dibinde, buruşturulup atılmış, rüzgarla havalanan renkli mendiller vardı. Her dakika içlerinden biri küçük pastel renkli bir sülün gibi uçuşup çitlerin ağına takılıyordu. Oradan ayrıldığımızda dûzinelercesi ağa yapışıp dümdüz olmuştu.

Frederick Hawthome 4

Ricky, Stella'nm davranışından çok hoşnuttu. Demeğin geriye kalan üç üyesi John'un ölümünün şokunu atlatmaya çalışırken yalnız Stella, Milly Sheehan'ın halini düşünmüştü. Sears ve Lewis, tıpkı Ricky gibi düşünmüş olmalılardı —Milly, John'un evinde yaşamaya devam edecekti. Ya da, eğer evin onun için fazla boş olduğunu düşünürse, nereye gidip ne yapacağına karar verinceye kadar Archer Otel'de kalabilirdi. Ricky ve Sears onun hiçbir finansal sorunu olmadığını biliyordu; John Jaffrey'nin evi ve banka hesaplarını Milly'ye bırakan mirasını onlar düzenlemişti. Eğer hepsini toplarsamz yaklaşık iki yüz bin dolarlık bir servet bırakılmıştı ona: Ve eğer Milburn'de kalmayı seçerse emlak vergilerini ödemeye ve rahat bir yaşam sürmesine yetecek kadar para vardı bankada. Biz avukatız, dedi kendi kendine, böyle düşünürüz. Elimizde değil; küçük detaylar önce, insanlar sonra gelir.

John Jaffrey'yi düşünüyorlardı tabii. Haber Ricky'nin önsezilerinin doruğa ulaştığı günün ertesinde, öğleye doğru gelmişti: Hattın öbür ucundaki titrek sesin MilIy Sheehan'a ait olduğunu fark edince korkunç bir şey olduğunu anlamıştı hemen. "Ben, ben," dedi Milly bulanık ve titrek bir sesle. "Bay Havvthorne?.."

"Evet, benim Milly," dedi Ricky. "Ne oldu?" Sears'ın ofisine bağlı diğer hattı çevirdi ve ona paraleli açmasını söyledi. "Ne oldu Milly?" diye sordu, sesinin Sears için fazla yüksek olacağını biliyordu ama o an daha kısık bir sesle konuşabilecek durumda değildi -hoparlörler müşterinin sesini normal seviyesinde verirken, ofisten çıkan sesi üçe katlıyordu. "Kulağımın zannı patlatacaksın," diye söylendi Sears hattın diğer ucundan.

"Affedersin," dedi Ricky. "Milly, orada mısın? Telefondaki Milly, Sears."

"Milly, yardımcı olabilir miyiz?"

"Oooo," diye ağlamaya başladı Milly ve Ricky'nin ensesi buz kesti.

Hatta ses yoktu. "Milly?"

"Sus biraz," dedi Sears.

"Orada mısın Milly?"

Ricky telefonun sert bir yere çarptığını duydu.

Sonraki ses Walt Hardesty'ydi. "Hey, şerif ben. Bay Hawthorne'la mı görüşüyorum?"

"Evet, Bay James de paralelde. Neler oluyor Walt? Milly iyi mi?"

"Camdan dışarı bakıyor. Milly kim bu arada, karısı mı? Karısı olduğunu düşünmüştüm."

Sears sabırsız bir tonda cevap verdi, sesi Ricky'nin odasına en az bir havan topu kadar şiddetli geliyordu. "Kahyası.

Neler olduğunu anlatacak mısın artık?"

"Şey, karısıymış gibi yıkılmış durumda. Siz Dr. Jaffrey'nin avukatları mısınız?"

"Evet," dedi Ricky.

"Haberiniz yok mu olanlardan?"

Avukatların ikisi de sessiz kaldı. Eğer Sears'ın durumu da Ricky'ninki gibiyse, boğazlan konuşabilmek için fazla gergindi.

"Şey, köprüden atlamış," dedi Hardesty. "Hey, bir dakika bayan. Otursanıza şuraya."

"NE YAPMIŞ?" diye böğürdü Sears, sesi Ricky'nin odasından yankılanmıştı.

"Şey, bu sabah köprüden atlamış. Bayan, sakin olun ve konuşmama izin verin lütfen."

"Bayanın adı Bayan Sheehan," dedi Sears daha normal bir sesle. "Eğer adıyla seslenirsen daha olumlu bir tepki verebilir. Şimdi, Bayan Sheehan bizimle konuşmak istediğine ve konuşamayacak durumda olduğuna göre John Jaffrey'ye ne olduğunu anlatır mısın lütfen?"

"Köprüden atlamış..."

"Ne söylediğine dikkat et. Köprüden mi *düşmüş!* Hangi köprüden?"

"Tanrım, nehrin üzerindeki köprü, başka neresi olabilir?"

"Durumu ne?"

"Fena halde ölü. Ne olacağını sanıyordun. Peki, gerekli işlemleri kim yapacak? Bu bayan pek o durumda..."

"Biz yapacağız," dedi Ricky.

"Ve daha fazlasını," dedi Sears öfkeli bir sesle. "Davranış biçimin son derece utanç verici. Sözcük seçimin korkunç. Tam bir salaksın Hardesty."

"Dur bir dakika lanet..."

"VE! Eğer Dr. Jaffrey'nin intihar ettiğini sanıyorsan yanılıyorsun dostum, ayrıca sana tavsiyem bu varsayımını kendine saklaman."

"Omar Norris her şeyi görmüş," dedi Hardesty. "Otopsiye başlamadan önce kimlik tespitine ihtiyacımız var, neden telefonu kapayıp buraya gelmiyorsunuz?"

Ricky telefonu kapadıktan beş saniye sonra Sears kapının önüne gelmiş, paltosunu giyiyordu. "Doğru değil bu," dedi paltosunu üzerine geçirirken. "Bir hata olmalı, ama her ne ise, gidelim artık."

Telefon yeniden çaldı. "Açma," dedi Sears, ama Ricky ahizeyi kaldırmıştı bile. "Evet?"

"Resepsiyonda sizi ve Bay James'i görmek isteyen genç bir bayan var," dedi resepsiyonist.

"Yarın gelmesini söyleyin Bayan Quast. Dr. Jaffrey bu sabah öldü ve Bay James'le ben evine, Walt Hardesty ile görüşmeye gidiyoruz."

"Neden..." Bayan Quast patavatsızlık yapmak üzereydi ki, son anda toparlandı. "Çok üzgünüm Bay Hawthorne. Bayan Hawthome'u aramamı ister misiniz?"

"Evet, ve ona elimden geldiğince çabuk ulaşmaya çalışacağımı söyleyin." Sears artık sabırsızlanmaya başlamıştı ve Ricky masasından kalktığında ortağı çoktan koridora çıkmış, elinde şapkasını çeviriyordu. Ricky paltosunu aldı ve Sears'a yetişmek için hızla çıktı ofisten.

Birlikte bölümlere ayrılmış giriş salonuna indiler. "Can sıkıcı, düşüncesi bile insanı deli eden lanet ayı," diye gürledi Sears. "Omar Norris'e viski ve kar temizleme makinelerinden başka bir konuda güvenebilirsin sanki."

Ricky durup elini Sears'ın koluna götürdü. "Bunu düşünmemiz gerekiyor Sears. John gerçekten kendini öldürmüş olabilir." Olanları henüz yeterince idrak edememişti ve Sears'm buna müsaade etmemeye kararlı olduğunu görebiliyordu. "Köprünün üzerinde yürümek için hiçbir nedeni olamaz, böyle bir havada üstelik."

Sears'm yüzü kıpkırmızı oldu. "Böyle düşünüyorsan sen de salaksın demek ki. *Kuşları izliyor* da olabilir, umurumda değil, bir şey yapıyordu işte." Ricky'yle göz göze gelmekten kaçmıyordu. "Ne yaptığını bilmiyorum ve tahmin de edemiyorum ama bir şey yapıyordu işte. Dün gece intihar edecek gibi göründü mü sana?"

"Hayır, ama..."

"Öyleyse tartışmayı keselim artık. Gidelim hadi."

Ricky'nin önünden salona indi ve resepsiyon odasının kapısını omzuyla açtı. Ricky Hawthome da aceleyle arkasından gidip resepsiyon odasına girdi. Onun koyu renk saçlı, küçük ve keskin hatları olan oval yüzlü, uzun boylu bir kızla konuştuğunu görünce çok şaşırdı.

"Sears, şimdi hiç vaktimiz yok. Yarın gelmesini söylemiştim ben bu genç bayana."

"Diyor ki..." Sears şapkasını çıkardı. Kafasını bir yere çarpmış gibi görünüyordu. "Bana söylediğin şeyi ona da söyle," dedi kıza.

Kız, "Eva Galli benim teyzemdi ve bir iş arıyorum," dedi.

(Bayan Quast bakışlarını ona zar zor gülümseyen kızdan kaçırdı ve Hawthorne'larm numarasını çevirirken hafifçe kızardı. Kız, Stella'nın iki ya da üç yıl önce Ricky'nin eski Audubon baskılarıyla değiştirdiği Kitaj grafiklerine bakmak için

uzaklaştı. Anlaşılmaz ve yeni: Bayan Quast'm kız ve grafiklere ilişkin görüşü buydu. *Hayır,* diye inledi Stella Hawthorne, Dr. Jaffrey ile ilgili haberleri duyunca. *Ah, zavallı Milly. Zavallı herkes tabii ki, ama Milly'yle ilgilenmem gerekecek.* Telefonu kapadıktan sonra Bayan Quast, ah Tanrım, çok *aydınlık* burası, diye düşünüyor ve sonra, yo yo, karanlık, *günah* kadar karanlık, birden ışıklar yanıp sönmüş olmalı, diyor ama hemen sonra her şey normale dönüyor, masasındaki lamba her zamanki gibi görünüyor ve Bayan Quast gözlerini ovuşturup gri saçlı kafasını sallıyor -o *gerçek bir işte çalışırken Milly Sheehan kolay, rahat bir hayat sürmüştü-* ve Bay James'in bu kız bozuntusuna yarın gelirse ona bir tür sekreterya işi vermeyi görüşebileceklerini söylediğini duyunca çok şaşırıyor. *Yani, neler oluyor burada?)*

Ve Ricky de, Sears'a bakıp düşündü -sekreterya işi mi? Yan zamanlı çalışan bir sekreterleri -Maviş Hodge- vardı ve yazışmaların çoğunu hallediyordu: Başka bir kıza yeterince iş verebilmek için önemsiz postaları da cevaplamaya başlamaları gerekirdi. Ama Sears'ın kıza davranışının altında yatan neden, işlerine yardım edecek birine ihtiyaçları olması değildi tabii ki, içtiğinizde Porto şarabı gibi bir tada sahip olabilecek bir sesle telaffuz edilen o isimdi, *Eva Galli...* Sears birden çok yorgun göründü; uykusuzluk, kâbuslar, Fenny Bate, Elmer Scales, lanet koyunlarının görüntüsü ve John'un ölüm şekli *(köprüden atlamıştı)* bir anlığına sinirlerini bozmuştu. Ricky ortağının yüzündeki korkuyu ve bitkinliği gördü ve Sears'ın bile soğukkanlılığını kaybedebileceğini düşündü. "Evet, yarın gelin," dedi kıza; ve kızın oval yüzünün ve sıradan hatlarının çekicilikten daha fazlasını ifade ettiğini fark etti ve Se-

ars'ın o anda hatırlamak istemeyeceği bir şey varsa bunun Eva Galli olduğunu biliyordu. Bayan Quast'a, gelen telefonları bir şeyler söyleyerek idare etmeye çalışmasını söyledi.

Kız, "Yakın bir arkadaşınızın öldüğünü duydum," dedi Ricky'ye. "Böylesi kötü bir zamanda geldiğim için çok üzgünüm," diye ekleyip üzüntülü bir şekilde gülümsedi; gerçekten etkilenmiş görünüyordu. "Lütfen, sizi yolunuzdan alıkoymayayım."

Kızın tilkiye benzeyen hatlarına bir kez daha bakıp Sears'a ve kapıya döndü Ricky -Sears düşünceli bir eda ve solgun bir yüzle paltosunun düğmelerini ilikliyordu- ve belki de Sears'ın hisleri doğrudur diye düşündü; belki bu kız tesadüfen değil de, bulmacanın bir parçası olarak gelmişti buraya: Bir tür plan varmış ve planın ne olduğunu ancak parçaları bir araya getirerek görebilirlermiş gibiydi sanki.

"Ölen John bile değil muhtemelen," dedi Sears arabaya bindiklerinde. "Hardesty o kadar beceriksiz ki, Omar Norris'in sözlerine göre konuşuyorsa hiç şaşırmam..." Sustu; her ikisi de bu söylediğinin sadece hayal olduğunu biliyordu. "Çok soğuk," dedi Sears dudaklarını çocuk gibi buruşturarak. "Feci soğuk," dedi Ricky ve sonunda söyleyecek başka bir şey geldi aklına. "En azından Milly yoksulluk çekmeyecek." Sears neredeyse eğlenmiş görünerek iç geçirdi. "Konuşulanlara kulak misafiri olma ayrıcalığına sahip olacağı başka bir iş bulamayacak olması da iyi bir şey." Sonra, John Jaffrey'nin Milburn köprüsünden atlayıp buz gibi suda boğulduğuna ikna olmaya başladıklarını fark edince yine sessizlik kapladı arabayı.

Hardesty'yi alıp, morg arabası gelene kadar cansız bedeni tuttukları küçük hücreye gittikten sonra Omar Norris'in ya-

nılmadığını anladılar. Ölü adam John'du -yaşarken olduğundan daha da kötü görünüyordu. Seyrek saçları kafa derisine, dudakları mavi dişetlerine yapışmıştı -tıpkı Ricky Hawthorne'un kâbusundaki gibi, tüm varlığı bomboştu. "Tanrım," dedi Ricky. Walt Hardesty sırıtarak, "Elimizdeki isim bu değil Bay Avukat," dedi. "Formları ver Hardesty," dedi Sears alçak sesle ve sonra, Sears'lığma geri dönerek, "Kişisel eşyalarını da alacağız tabbi onları da takma dişleri gibi yok etmeyi başarmadıysan," diye ekledi.

Kahverengi zarfın içindeki birkaç şeyin arasında Jaffrey'nin ölümüne dair bir ipucu bulabileceklerini düşünmüşlerdi. Ama John Jaffrey'nin ceplerinden çıkanlardan hiçbir sonuca varamadılar. Bir tarak, altı düğme ve kol düğmeleri, *Bir Cerrahın Başansı'nın* bir kopyası, bir tükenmezkalem, yıpranmış deri bir kesenin içinde bir yığın anahtar, üç çeyreklik ve on sent -Sears, Ricky'nin yaşlı Buick'inin ön koltuğunda hepsini kucağına boşaltmıştı. "Bir not bırakmış olmasını dilemek fazlaydı tabii," deyip koca gövdesiyle arkaya yaslandı ve gözlerini ovuşturdu. "Nesli tükenmekte olan türlerin bir ferdi gibi hissetmeye başlıyorum." Yeniden doğruldu ve önündeki objelere baktı. "Bunlardan herhangi birini almak ister misin yoksa hepsini Milly'ye mi vermeliyiz?"

"Belki düğme ve kol düğmelerini Lewis almak ister."

"Onları ona verelim o zaman. Oh. Lewis ona söylememiz gerekiyor. Ofise dönmek ister misin?"

Ricky'nin eski arabasının sıcak koltuklarında sessizce oturmaya devam ettiler. Sears kutusundan uzun bir puro çıkardı, ucunu kopardı ve her zamanki koklayıp bakma ritüelini atlayıp doğrudan çakmağını çıkarıp yaktı. Ricky şikayet etmeden camını biraz indirdi: Sears'ın refleks olarak içtiğini,

puronun farkında bile olmadığını biliyordu.

"Farkında mısın Ricky," dedi, "John öldü ve biz onun kol düğmelerinden konuşuyoruz."

Ricky arabayı çalıştırdı. "Hadi Melrose Bulvarı'na dönüp bir şeyler içelim."

Sears dokunaklı eşyaları zarfa geri koydu, zarfı ikiye katlayıp paltosunun ceplerinden birine yerleştirdi. "Dikkatli kullan. Karın yeniden yağmaya başladığı gözünden kaçtı mı yoksa?"

"Hayır, kaçmadı," dedi Ricky. "Eğer bu kadar erken başlarsa ve daha da kötüye giderse kış bitene kadar evlerimizde mahsur kalabiliriz. Biraz konserve yiyecek stoklamalıyız belki de, ne olur ne olmaz." Ricky, Sears'm birazdan yapmasını isteyeceğini bilerek farlarını yaktı. Haftalardır kentin üzerinde asılı duran gri gökyüzü neredeyse siyaha dönmüş, bulutlarla dalga dalga bölünmüştü.

"Hıh," diye soludu Sears. "En son..."

"Avrupa'dan dönmüştüm. 1977. Korkunç bir kıştı."

"Ve ondan önceki de 20'lerdeydi."

"1926. Kar tüm evleri kaplamıştı neredeyse."

"Ölenler olmuştu. Komşularımdan biri o karda öldü."

"Kim?" diye sordu Ricky.

"Adı Viola Frederickson'dı. Küçük arabasında yakalanmıştı kara. Donarak öldü. Frederickson'lar John'un evinde yaşıyordu aslında." Sears yorgun bir ifadeyle yeniden iç çekerken Ricky meydandan dönüp otelin önünden geçti. Pamuk toplarına benzeyen kar taneleri otelin karanlık camlarının önünü kaplamıştı. "Tanrı aşkına Ricky, camın açık. Dondurmak mı istiyorsun bizi?" Ellerini paltosunun kürklü yakasını çenesine kaldırmak üzere yukarı götürdü ve parmakları-

nın arasındaki puroyu fark etti. "Oh, affedersin. Alışkanlık." Kendi tarafındaki camı biraz indirip puroyu dışarı attı. "Ne gereksiz."

Ricky bir hücrede sedyenin üzerinde yatan John Jaffrey'nin bedenini, olanları Levis'e anlatmayı, John'un kafatasının mavimsi derisini düşünüyordu.

Sears öksürdü. "Edward'm yeğeninin neden cevap yazmadığını anlamıyorum."

"Muhtemelen mektubu yeni almıştır." Kar biraz hafiflemişti. "Böylesi daha iyi." Sonra da, *belki de değil,* diye düşündü. Havada tam bir öğleden sonra karanlığı vardı ve farları pek işe yaramıyordu. Arabasının önünde belli belirsiz küçücük bir ışık gibilerdi. Kentin nesneleri ve döküntüleri farlardan daha parlaktı; farların sarı ışığıyla değil, yukarıda fokurdayıp köpürmeye devam eden bulutların beyazıyla parlıyorlardı -işte bir çit, şurada bir kapı, şurada çimenlikte çıplak kavaklar. Kansız renkleri Ricky'ye John Jaffrey'nin korkunç yüzünü hatırlatmıştı. Bu gelişigüzel parıldayan şeylerin üzerindeki, fokurdayan bulutların ardındaki gökyüzü şimdi daha da karanlıktı.

"Şey, sence neler olmuş olabilir?" diye sordu Sears.

Ricky, Melrose Bulvarı'na döndü. "Herhangi bir şey için evine uğramak ister misin önce?"

"Hayır. Bir fikrin var mı yok mu?"

"Elmer Scales'ın koyunlarına ne olduğunu bilmek isterdim."

Şimdi Ricky'nin evinin önüne park ediyorlardı ve Sears sabırsızlık belirtileri gösteriyordu açıkça. "Vergil'imizin koyunları hiç umurumda değil," dedi; arabadan çıkmak istiyordu, konuşmayı bitirmek istiyordu, eğer Ricky çıplak ayaklı,

aptal Fenny Bate'in merdivenlerde belirişinden söz etseydi bir ayı gibi kükreyecekti -Ricky bunların hepsinin farkındaydı, ama arabadan çıkmış kapıya doğru yürürlerken, "Sabahki şu kız," dedi.

"Ne olmuş ona?"

Ricky anahtarını deliğe soktu. "Eğer bir sekretere ihtiyacımız varmış gibi yapmak istiyorsan tamam ama..."

O sırada Stella kapıyı açtı, konuşmaya başlamıştı bile. "Geldiğinize çok sevindim. O boğucu Wheat Sokağı'na dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranmanızdan çok korkuyordum. Çalışıyor gibi yapmanızdan ve beni habersiz bırakmanızdan! Sears, lütfen, içeri gel, dışarıyı ısıtmak istemiyoruz ya. Gel hadi!" İki yorgun fayton atı gibi ayak sürüyerek içeri girip paltolarını çıkardılar. "İkiniz de korkunç görünüyorsunuz. Kimlik tespitinde bir yanlış yok öyleyse, Johnmuymuş?"

"Evet, John'du," dedi Ricky. "Daha fazla bir şey söyleyemeyiz gerçekten Stella. Köprüden atlamış gibi görünüyor."

"Tanrım," dedi Stella, tüm geçici canlılığı kaybolmuştu. "Zavallı Amerikan Yahnisi Derneği."

"Amin," dedi Sears.

Öğle yemeklerini yedikten sonra Stella, Milly'ye bir tepsi hazırlayacağını söyledi. "Bir şeyler atıştırmak ister belki."

"Milly?" diye sordu Ricky şaşkınlıkla.

"Milly Sheehan, hatırlatmama gerek var mı? John'un kocaman evinde gezinip ağlamasına izin veremezdim. Gidip evden aldım ve buraya getirdim. Tam anlamıyla yıkılmış durumdaydı, zavallım, ben de onu yatırdım biraz. Bu sabah uyandığında John'u bulamamış ve korkunç Walter Hardesty gelene kadar o evde saatlerce kaygıyla beklemiş."

"İyi," dedi Ricky.

"İyi, diyor. Eğer sen ve Sears kendinizle bu kadar meşgul olmasaydınız onu birazcık düşünmüş olurdunuz."

Saldırıya uğrayan Sears başım kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. "Milly'nin endişe edecek bir şeyi yok. John'un evi ve büyük miktarda bir para kaldı ona."

"Büyük miktarda para mı Sears? Neden tepsiyi yukarı sen götürüp ona ne kadar minnettar olması gerektiğini söylemiyorsun? Sence bu onun moralini yerine getirir mi? John Jaffrey'nin ona birkaç bin dolar bırakmış olması?"

"Hemen hemen birkaç bin Stella," dedi Ricky. "John sahip olduklarının neredeyse hepsini Milly'ye bıraktı."

"Şey, öyle olması gerekiyordu zaten," dedi Stella ve ikisini de şaşkın halde bırakıp mutfaktan çıktı.

Sears, "Ne demek istediğini çözmekte sorun yaşadığın oluyor mu hiç?" diye sordu Ricky'ye.

"Zaman zaman," diye cevapladı Ricky. "Bir şifre kitabı vardı, ama sanırım düğünümüzden kısa süre sonra attı onu. Lewis'i çağırıp olanları anlatalım mı? Yeterince erteledik zaten."

"Telefonu ver," dedi Sears.

Lewis Benedikt

5

Henüz acıkmamışken, Lewis alışkanlıkla kendine öğle yemeği hazırladı: çiftlik peyniri, kara turp, Croghan salamı ve Afton'un birkaç kilometre dışındaki peynir fabrikasında yaşlı Otto'nun yaptığı kalın bir parça Otto Gruebe Cheddar pey-

niri. Sabahki yaşadıklarından dolayı kendini biraz kötü hissettiğinden, yaşlı Otto'yu düşünmek hoşuna gitmişti şimdi. Otto Gruebe sıradan bir adam değildi, biraz Sears James gibi yapılıydı ama ömür boyu fıçılara eğilmeye mahkum olmuştu; yüzü, devasa omuzları ve elleri, plastikten bir palyaçonunkine benziyordu. Lewis'a karısının ölümü üzerine şöyle demişti: "ispanya'da biraz sorunlar yaşadın hı? Şehirde söylediler bana. Ne kadar yazık Lewis." Herkesin incelikli davranışından sonra Otto'nun bu sözleri Lewis'i ölçülemez derecede etkilemişti. Günde on saatini fabrikasında geçirmekten lor beyazına dönmüş teniyle Otto, bir sürü rakunuyla Otto -hayatında bir kez bile hayalet görmemişti. Yemeğim yerken Lewis yakınlarda bir gün Otto'yu görmeye gitmeyi düşündü; kar dinerse silahını alacak, Otto ve köpekleriyle rakun arayacaktı. Otto'nun Alman gerçekçiliği ona iyi gelirdi.

Ama şimdi yine kar yağıyordu; köpekler kulübelerinde havlıyor ve Otto erken gelen kışa lanet okuyarak sütün kaymağını alıyor olmalıydı.

Yazık. Evet: Yazık olmuştu ama daha fazlası da vardı: büyük bir esrar. Edward gibi.

Birden ayağa kalktı ve bulaşıklarını lavabonun içine doldurdu; sonra saatine bakıp sızlandı. Saat on bir buçuk ve öğle yemeği bitti bile; günün geri kalanı gözüne Alpler kadar büyük göründü. Herhangi bir kızla aptalca şeyler konuşacağı bir akşam randevusu bile yoktu; işleri yoluna koymaya çalıştığı için Christina Bames'la derin bir mutluluk gecesi bekleyemez miydi?

Lewis Benedikt, Milbum büyüklüğünde bir kent için genellikle olanaksız olarak nitelenecek bir şeyin başarıyla üstesinden gelebilmişti: ispanya'dan dönüşünün ilk ayından iti-

baren kendine gizli bir yaşam kurmuştu. Üniversiteli kızların, genç lise öğretmenlerinin, güzellik uzmanlarının, Genç Kardeşler mağazasında kozmetik ürünleri satan narin kızların peşine düşmüştü -bir süs eşyası olmaya yetecek kadar güzel herhangi bir kızın. Güzel kitaplarını, doğal çekiciliğini, mizahını ve parasını kullanarak kendini şehrin mitolojisine güvenilir, komik bir kişilik olarak yerleştiriyordu: yaşlanan çapkın, Tatlı Dilli Yaşlı Kuş. Çocuksu, hiç çekingen olmayan Lewis, kızları altmış kilometrelik alandaki en iyi restoranlara götürüyor, en iyi yemek ve şarabı ısmarlıyor, onları kendine bağlıyordu. Bu kızların belki beşte birini yatağa atabiliyor ya da kendisi yatağa atılıyordu -onu hiçbir zaman ciddi düşünmeyeceklerini kahkahalarıyla gösteren kızlardı bunlar. Kirkwood yakınlarındaki Old Mili ya da Belden ve HarpursviUe'in arasındaki Christo's'a giden bir çift -örneğin, Walter ve Christina Barnes çifti- Levvis'in, üçte biri yaşında güzel bir kızın eğlenen yüzüne doğru eğilmiş çelik grisi kafasını görmeyi bekleyebilirdi. "Şu yaşlı namussuza bak," diyecekti Walter Barnes, "yine iş üstünde." Karısı gülümseyecek, ama bu gülümsemenin ne anlama geldiğini söylemek zor olacaktı.

Lewis komik şöhretini kalbinin ciddiyetini kamufle etmek ve küçük kızlarla herkesin gözü önünde yaşadığı aşk maceralarını da kadınlarla daha derin, daha gerçek ilişkilerini gizlemek için kullanıyordu. Akşamlarını ya da gecelerini kızlarla geçiriyor, sevdiği kadınları ise haftada bir ya da iki kez, kocaları işteyken öğle vakti görebiliyordu. Aşklarından ilki ve bazı anlamlarda en az tatmin edicisi Stella Havvthorne'du; diğerlerine de model olmuştu. Stella çok kayıtsız, esprili ve çok ciddiyetsizdi onunla birlikteyken, iyi vakit geçiriyordu; en temel eğlencesi genç lise öğretmenleri ve güzellik

uzmanlarının Lewis'e ne verdiğiydi. Lewis ise duygu istiyordu. Güçlü duygular istiyordu -buna ihtiyacı vardı. Stella bu ihtiyaçtan kaçınan tek Milbum kadınıydı, test etmişti Lewis. Stella'yı kısa süre içinde ve tümüyle sevmişti, ama ihtiyaçları birbirine hiç uymuyordu. Stella *Sturm und Drang*[1] istemiyordu; Lewis ise, ilgi isteyen kalbinin derinliklerinden, Linda'nın ona verdiği duygulan yeniden yakalamak istediğini biliyordu. Hoppa Lewis onun sadece dış yüzeyiydi. Ne yazık ki, Stella'nın gitmesine izin vermek zorunda kalmıştı: Stella, Lewis'in hiçbir imasını, davetkar duygularını anlayamamıştı. Lewis, Stella'nm onun bundan sonra kızlarla boş ilişkiler serisine devam edeceğini düşündüğünü biliyordu.

Ama bunun yerine, sekiz yıl önce, Clark Mulligan'ın karısı Leota Mulligan'la bir ilişkiye girmişti. Ve Leota'dan sonra Sonny Venuti, sonra dişçi Harlan Bautz'un karısı Laura Bautz, ve sonunda, bir yıl önce, Christina Barnes. Bu kadınların hepsini sevmişti. Onların güvenirliğini, kocalarına bağlılıklarını, açlıklarını, mizahlarını sevmişti. Onlarla konuşmayı sevmişti. Onu anlıyorlardı ve her biri onun ne sunduğunu tam olarak biliyordu: evlilikdışı bir ilişkiden ziyade, evliliğe benzer gizli bir ilişki.

Hisler bayatlamaya, durulmaya başladığında ilişki bitiyordu. Lewis hepsini hâlâ seviyordu; Christina Barnes'ı hâlâ seviyordu ama...

'Ama' onun önündeki duvardı işte. Duvar, derin ilişkilerinin de aşk maceraları kadar önemsiz olduğunu düşünmeye başladığı an olarak nitelediği şeydi Lewis'in. Ve bu an gelince çekilme vaktiydi. Genelde, bu geri çekilme anlarında aklında Stella Hawthome'un olduğunu fark ediyordu.

1) Karmaşa, buhran. (YHN.)

Stella Havvthorne'la bir akşam geçirmeyi bekleyemezdi kuşkusuz. Bunun hayalini kurmak, aptallığını kendine kanıtlamak olurdu.

Bu sabahki saçma manzaradan daha aptalca ne olabilirdi? Koruya giden patikaya bakmak için lavabodan ayrılıp pencereye gitti; oradan nasıl koşarak, nefes nefese, kalbi korkuyla çarparak döndüğünü hatırlamıştı -şimdi ise gerçek bir saçmalık vardı ortada. Yumuşacık kar yağıyor, tanıdık ormandan beyaz kollar yükseliyor, dönüş yolu çekici bir kavisle boşluğa uzanıyordu zararsızca.

"Attan düşersen eğer, yeniden binersin," dedi kendine Lewis. "Hemen kaynağına dön." Ne olmuştu? Sesler mi duymuştu? Hayır; kendini düşünürken duymuştu. Linda'nın son gecesini hatırlayıp kendi kendini korkutmuştu. O ve kâbus - Sears ve John ona doğru yürüyor- duygularını üçkâğıda getirmiş ve böylece Amerikan Yahnisi Demeği hikâyelerindeki biri gibi davranmıştı. Yolda arkasında dikilen korkunç bir yabancı filan yoktu; kimsenin ses çıkarmadan korudan geçmesi mümkün değildi. Bir açıklaması vardı her şeyin.

Lewis yukarı, yatak odasına gitti ve terliklerini çıkarıp Dingo botlarını geçirdi ayağına, bir kazak ve kar parkası giydi ve aşağı inip mutfak kapısından dışarı çıktı.

Sabahki ayak izleri şimdiden yeni karlarla dolmaya başlamıştı. Kar hafifçe yağmaya devam ediyor ve hava leziz, kütür kütür bir elma gibiydi. Eğer Otto Gruebe'la rakun avlamaya gidemezse bir süre kayak yapabilirdi. Evinin önündeki kiremit girişten yürüyüp patikaya geçti. Üzerindeki karanlık gökyüzüne parlak bulutlar serpilmişti ama etrafa açık gri bir ışık yayılıyordu. Çam ağaçlarının dallarındaki karlar ay ışığı gibi beyaz parıldıyordu.

Genelde dönüşte kullandığı yola girdi. Ağzında ve göbeğinde titreşen korkusu şaşırtıyordu onu; bir şey olmasını bekliyordu sanki.

"Pekala, buradayım işte, gel ve al beni," deyip gülümsedi.

Etrafta, devam eden gün ve koru dışında hiçbir şey olmadığını hissediyordu; kısa bir an sonra korkusunun bile yok olduğunu fark etti.

Ve şimdi, yeni karların üzerinden korusuna doğru ilerlerken Lewis'in içinde yeni bir sezgi vardı. Belki korusunu alışkın olmadığı bir açıdan görüyor, tersten yürüyor olmasındandı bu, belki de haftalardır ilk kez yürüdüğünden, koşmadığındandı. Sebep her ne ise, koru kitaplardaki bir illüstrasyon gibi görünüyordu -gerçek bir koru gibi değil de kitap sayfalarındaki bir çizimmiş gibi. Peri masallarmdakiler gibiydi, gerçek olamayacak kadar mükemmel, tertipli -siyah mürekkeple çizilmiş gibi- görünüyordu. Patika bile -güzel bir dolambaçla kıvrıla kıvrık gidiyordu- bir peri masalı patikasıydı.

Gizemi yaratan işte bu berraklıktı. Her çıplak ve sivri dal, her birbirine dolanmış ince sap diğerlerinden ayrılıyor, kendi varlığıyla parıldıyordu. Bazı çarpık sihirler görüş alanının hemen dışında asılı bekliyordu. Lewis korunun üzerine hiç basılmamış, yeni karlarla kaplı derinliklerinde ilerledikçe sabahki ayak izlerini görüyor ve karda ona doğru gelen bu ayak izleri de eşsiz, çizim gibi, peri masalının bir parçası gibi görünüyorlardı.

Lewis yürüyüşünden sonra içeride duramayacak kadar huzursuzdu. Evin boşluğu, içinde hiç kadın olmadığını gösteriyordu; Christina Barnes son bir sahne için gelmezse eğer

hiç kadın olmayacaktı. Evde haftalardır bekleyen birkaç iş vardı -drenaj kuyusunu kontrol etmeliydi, yemek masasının ve gümüşlerin çoğunun fena halde cilaya ihtiyacı vardı- ama bunlar biraz daha bekleyebilirdi. Üzerinde hâlâ kazak ve parka olan Lewis hiçbir odada oturmadan bir kapıdan diğerine giderek evin içinde dolandı.

Yemek odasına gitti. Büyük maun masa sitem ediyordu; yüzeyi mattı, üzerinde İspanyol çanağı altlıksız olarak koyduğu zamanlardan kalma birkaç hafif çizik vardı. Masanın ortasındaki vazoda duran çiçekler solmuştu; tahtanın üzerinde ölü arılar gibi yatan birkaç yaprak vardı. *Burada birini görmeyi mi bekliyordun gerçekten?* diye sordu kendine. *Görmediğin için hayal kırıklığına mı uğradın?*

Elinde içi solmuş çiçeklerle dolu vazoyla yemek odasından çıkınca yine peri masallarındakilere benzeyen koruyu gördü. Dallar ışıldıyor, dikenler raptiye gibi parlıyor; yeni bitirdiği kitaplardan birindeki bir öyküyü andırıyorlardı.

Pekala. Başını salladı ve ölü çiçekleri mutfağa götürüp çöp tenekesine attı. *Kiminle buluşmak istiyorsun? Kendinle mi?*

Birden, Lewis'in yanakları kızardı.

Boş vazoyu tezgaha koydu ve dışarı çıktı; evin eski sahiplerinden birinin bir garaj ve alet kulübesine dönüştürdüğü eski ahıra doğru yürüdü. Morgan'ı, tornavidalar, kerpetenler ve boya kutularıyla dolu bir alet dolabının yanında duruyordu. Başım eğdi, kapısını açtı ve direksiyona kenetlendi.

Garajdan çıktı, arabadan inip garaj kapısını kapadı, sonra arabaya geri bindi ve eski kiremitlerin etrafından dolanıp anayola çıkan üç şeritli yola doğru yöneldi. Kendini biraz daha kendi gibi hissetmeye başlamıştı hemen: Morgan'm tente çatısı rüzgarda sallanıyordu, soğuk- esinti saçlarını ortadan

ikiye ayırmıştı. Benzin deposu neredeyse tam doluydu.

On beş dakika içinde aralarda ağaç dizileriyle açık arazilerin göründüğü tepelerle çevrelenmişti. Küçük yollara giriyor, önünde uzanan düz bir yol görünce yüz on, bazen yüz otuza yükseltiyordu hızını. Chenango Vadisi'nin eteklerinde ilerleyip Whitney Point'e kadar Tioughnioga Nehri'ni takip etti ve ardından batıya yönelip Cayuga Vadisi'nin içerilerindeki Richford ve Caroline'a girdi. Bazen virajlarda arabanın arka tarafının hafifçe kaydığı oluyordu, ama Lewis ustaca düzeltiyordu hemen, tçgüdüsel olarak iyi araba kullanırdı.

Sonunda, Cornell'e dönen bir öğrenciyken kullandığı aynı rotada, aynı yolda olduğunu fark etti. Tek fark, o zamanlar keyif veren hızın saatte elli kilometre olmasıydı.

Çiftliklerin önündeki küçük yollardan ve sadece nereye kadar uzandıklarını görmek için kamusal parklardan geçtiği yaklaşık iki saatlik bir yolculuktan sonra yüzünü soğuktan hissetmiyordu artık. Ithaca yakınlarındaki Tompkins Köyü'ndeydi ve buradaki köy Binghamton civanndakilerden daha şiirseldi -tepelerin doruğuna ulaştığında vadilerde kıvrılan ve üç şeritli bayırları tırmanan siyah yolu görebiliyordu. Yalnızca öğleden sonra olmasına karşın gökyüzü kararmıştı bile: Lewis gece olmadan önce biraz daha kar göreceğim düşündü. Önünde, yeterli hıza ulaşması için yetecek kadar ileride, yolun Morgan'ı kendi ekseninde döndürmeye yetecek kadar genişlediği bir yer vardı. Ama altmış beş yaşında olduğunu hatırlattı kendine Lewis -arabayla numaralar yapmak için fazla yaşlıydı. Bu genişliği eve doğru dönmek için kullandı.

Daha yavaş bir hızda, doğudaki kestirmeden, Harford'a doğru yönelen vadinin içinden gitmeye başladı. Düz yollarda hızını biraz artırıyor ama yüz onu geçmemeye dikkat ediyor-

du. Yine de, böylesi de keyifliydi, hız ve yüzüne vuran soğuk rüzgar ve küçük arabanın tatlı gidişi. Tüm bunlar ona yeniden, yollarda evine doğru kıvrılan bir Tau Kappa Epsilon[1] oğlanı olduğunu hissettirmişti neredeyse. Büyük kar taneleri seyrek seyrek düşüyordu gökyüzünden.

Glen Aubrey'nin dışındaki uçak pistinin yakınlarında bir sıra çıplak akçaağacın önünden geçti ve kendi korusunun parıltılı berraklığını gördü onlarda da. Sihirle, karmaşık bir hikâyenin gizli anlamlarıyla kaplanmışlardı sanki -aslında bir cadının lanetlediği prensler olan kahraman tilkiler. Kendine doğru gelen ayak izlerini gördü.

... yürüyüşe çıktığını ve *sana doğru koşan kendini gördüğünü farz et, saçların havalanmış, yüzün korkuyla çarpılmış...*

iç organları da yüzü kadar buz kesti. Karşısında, yolun ortasında bir kadın dikiliyordu. Bedenin duruşundaki tuhaflığı ve omuzlarına dalga dalga düşen saçlarını fark edecek kadar zamanı olmuştu Lewis'in. Hangi cehennemden çıktığını merak ederek direksiyonu çevirdi -*Tanrım, önüme atlayıverdi*- ve aynı anda ona çarpmak üzere olduğunu anladı. Araba kendi ekseninde dönecekti.

Morgan'ın arka kısmı yavaşça kıza doğru sürüklendi. Sonra araba yan yan gitmeye başladı ve kız görüş alanından çıktı. Lewis paniklemiş halde direksiyonu diğer yöne kırdı. Zaman, uçan arabada çaresizce oturan onu içine alan bir kapsüle dönüşüverdi. Sonra anın yumuşaklığı değişti, zaman kırılıp akmaya başladı ve hayatında hiç olmadığı kadar eylemsiz duran Lewis, arabanın yoldan çıktığını anladı: Her şey inanılmaz bir yavaşlıkta, neredeyse uyuşukça gerçekleşiyordu ve Morgan havada süzülmeye başlamıştı.

1) Erkek üniversite öğrencilerinin öğrenci birliği. (Ç.N.)

Hepsi bir saniye içinde olup bitti. Araba büyük bir sarsıntıyla burnu yola dönük bir halde tarlada durdu. Çarpmış olabileceği kadın görünürlerde yoktu. Lewis'in ağzım kan tadı kapladı; direksiyona kilitlenmiş elleri titriyordu. Belki kadına *çarpmış* ve bedenini hendeğe savurmuştu. Kapıyı zorlayıp açtı ve dışarı çıktı. Bacakları da titriyordu. Morgan'ın saplanmış olduğunu gördü: Arka lastikleri tarlaya saplanmıştı. Bir çekiciye ihtiyacı olacaktı. "Hey!" diye bağırdı. "İyi misin?" Bacaklarını hareket etmeye zorluyordu. "İyi misin?"

Yalpalayarak yola doğru yürüdü. Arabasının oluşturduğu çılgın çizgileri görebiliyordu. Kalçaları ağrıyordu. Kendini çok yaşlı hissetti. "Hey! Bayan!" Kızı hiçbir yerde göremiyordu. Kalbi hızla çarparak ve paytak paytak yürüyerek yolun karşı tarafına geçti; kızı kolları yana açılmış, başı geride, hendekte yatar halde görmekten korkuyordu... ama hendekte yalnızca tertemiz bir kar tümseği vardı. Yolun aşağısına ve yukarısına baktı: Kadın filan yoktu görünürde.

Lewis sonunda vazgeçti. Bir şekilde kadın geldiği kadar ansızın gidivermişti ya da sadece onu gördüğünü sanmıştı Lewis. Gözlerini ovuşturdu. Kalçaları hâlâ ağrıyordu; kemikleri birbirine sürtünüyordu sanki. Çekici çağırabileceği bir çiftlik evi bulmayı umarak, yığıldı yığılacak halde, yoldan aşağı doğru yürümeye başladı. Sonunda bir ev bulduğunda geniş siyah sakalı ve hayvani gözleri olan adam telefonunu kullanmasına izin verdi, ama çekici gelene kadar dışarıda, açık bir sundurmada bekletti onu.

Eve ancak saat yedide varabildi. Acıkmıştı ve hâlâ sinirliydi. Kız, önüne atlayan bir geyik gibi, sadece bir anlığına görünmüş ve araba kaymaya başladığında ortadan yok oluvermişti. Ama

araba tarlada durduktan sonra, o uzun ve düz yolda nereye kaçmış olabilirdi ki kız? Yani belki de gerçekten bir hendekte ölü yatıyordu; ama bir köpek bile Morgan'm gövdesinde büyük bir göçük bırakmış olurdu ve arabada hiçbir hasar yoktu,

"Lanet olsun," dedi yüksek sesle Lewis. Arabası kapının önündeydi ve Lewis ancak ısınmasına yetecek kadar bir süredir evdeydi. Gün ortası huzursuzluğu, eğer kımıldamazsa kötü bir şey olacağı hissi -geçirdiği kazadan daha da kötü bir şey, ona doğrultulmuş bir silah bekliyordu sanki- geri gelmişti. Yatak odasına çıktı, üzerindeki kazağı ve parkayı çıkarıp temiz bir gömlek, desenli bir kravat ve kruvaze bir spor ceket giydi. Humphrey'nin Yeri'ne gidecek ve hamburger yiyip birkaç bira içecekti. Kurtuluş bileti buydu.

Park alanı neredeyse tamamen doluydu ve Lewis yola yakın bir yere park etmek zorunda kaldı. Akşamüstü saatlerinde kar dinmişti, ama yine de hava çok soğuk ve çıplak ellerinizle parçalara ayırabilecekmişsiniz gibi keskindi. Uzun gri binanın camlarında yanıp sönen bira ilanları vardı ve dört kişilik orkestranın çaldığı country müzik park alanındaki boşluklardan Lewis'e kadar geliyordu. "Wabash Cannonball sarkışıydı çaldıkları.

İçeri girer girmez kemanın keskin notaları kafasını oymaya başladı ve Lewis kaşlarını çatıp orkestra alanındaki saçları omuzlarında, kafasını öne arkaya hareket ettirip sol kalçası ve sağ ayağıyla ritim tutan müzisyene baktı, ama oğlanın gözleri kapalıydı ve Lewis'in bakışını fark etmedi. Kısa bir süre sonra müzik yeniden sadece müziğe dönüştü, ama Lewis'in baş ağrısı dinmedi. Bar kalabalık ve öyle sıcaktı ki, Lewis neredeyse hemen terlemeye başladı. İri, biçimsiz Humphrey

Stalladge beyaz gömleğinin üzerinde önlüğüyle barın arkasında ileri geri hareket ediyordu. Orkestraya yakın olan tüm masalar sürahilerden bira içen çocuklarla doluydu. Kafalarının arkasına bakınca, doğruyu söylemek gerekirse, Lewis kızlarla erkekleri birbirinden ayıramıyordu.

Ya sana doğru koşan kendini görürsen; saçların havalanmış, yüzün korkuyla çarpılmış halde arabanın farlarına doğru koşan kendini...

"Ne getireyim sana Lewis?" diye sordu Humphrey.

"İki aspirin ve bira. Başım feci ağrıyor. Ve bir hamburger Humphrey. Sağ ol."

Bann diğer ucunda, sahneye Lewis kadar uzak bir noktada, hem ıslak hem pis görünen Omar Norris bir grup adamı eğlendiriyordu. Konuşurken gözleri yuvalarından fırlıyor, elleri hızlı hareketler yapıyordu ve Lewis yeterince yaklaştığınız takdirde Omar'm tükürüklerinin yakanızda parladığım göreceğinizi biliyordu. Gençken, Omar'm karısının egemenliğinden kurtulma ve işten kaytarıp kentin etrafında kar temizleme makinesiyle gezinmek ve Noel Baba kılığına girip çalışmak için W. C. Fields[1] hileleri bulma hikâyeleri yeterince eğlenceliydi, ama hâlâ onu dinleyen birileri olduğunu görmek şaşırtmıştı Lewis'i. İnsanlar ona içki bile ısmarlıyordu. Stalladge aspirinler ve bir bardak birayla geri geldi. "Hamburgerin geliyor," dedi.

Lewis aspirinleri diline koyup birayla midesine indirdi. Orkestra 'Wabash Cannoball'u bitirmiş, Lewis'in bilmediği başka bir şey çalıyordu. Orkestranın önündeki masalarda oturan bir kadın arkasını dönüp ona baktı ve Lewis başıyla selam verdi.

Birasını bitirince kalabalığın geri kalanına bakmaya başla-

1) Amerikalı bir komedyen ve aktör. (YHN.)

di. Ûn tarafta, duvarın önünde sadece birkaç boş masa vardı, Humphrey'nin bakışını yakaladı, ona bardağını işaret etti ve bardağı dolduğunda boş masalara doğru yöneldi. Eğer yeterince erken bir vakitte boş masa bulamazsa tüm gece barda sıkışmak zorunda kalacaktı. Masalara giderken yolun yarısında -Irmengard'm bitmek bilmeyen şikayetlerinden kurtulmaya çalışır gibi görünen- eczacı Rollo Draeger'a selam verdi ve yakınlarına gelince ona bakan kızın yanında oturan oğlanı tanıdı: bu sıralar sık sık Draeger'ın kızıyla görülen, Eleanor'un oğlu Jim Hardie. Çifte tekrar baktığında ikisinin de gözlerinin kendisinde olduğunu gördü. Jim Hardie mimli bir çocuk, diye düşündü Lewis: iri, sarışın ve güçlüydü ama içinde en az bu kentte olduğu kadar bir yabanilik varmış gibi görünüyordu. Her zaman sırıtıyordu: Lewis, Walt Hardesty'den eski, terk edilmiş Pugh ambarını ve bir tarlayı yakanın muhtemelen Jim Hardie olduğunu duymuştu. Oğlanın sırıttığını görebiliyordu. Bu gece yanındaki kız Penny Draeger'dan daha büyüktü ve daha güzel görünüyordu.

Lewis her şeyin daha basit olduğu zamanlan, yıllar öncesini hatırladı; kalbi ateş içinde, bir kızla oturmuş, orkestrayı -Noble Sissle ya da Benny Goodman orkestrasını- dinliyor olacaktı. Geçmişi hatırlamak otomatik olarak mekânın içinde Stella Hawthome'un buyurgan yüzünü aramasına neden oldu, ama o anda yarı bilinçli olarak onun orada olmadığını biliyordu aslında.

Humphrey hamburgeriyle yanına geldi, bardağına baktı ve, "Bu kadar hızlı içeceksen bir sürahi istersin belki?" dedi.

Lewis ikinci birasının bittiğini fark etmemişti bile. "İyi fikir."

"Çok da sıcaklamış gibi görünmüyorsun," dedi Hump-

hrey.

Bir süredir bir şeyler konuşuyor olan orkestra gürültülü bir şekilde işine geri döndü ve Lewis'i bir cevap vermekten kurtardı. Humphrey'nin nöbeti devralacak iki barmen kızı, Anni ve Annie, odaya soğuk bir hava estirerek içeri girdiler. Buraya gelmek için yeterli bir nedendi ikisi de. Anni şehvetli yüzünün çevresindeki kıvırcık siyah saçlarıyla Çingenelere benziyordu; Annie ise güçlü, güzel bacakları ve güzel dişleriyle bir Viking gibiydi. İkisi de otuzlarının ortalarmdaydı ve üniversite profesörleri gibi konuşuyorlardı. Şehirde maddi durumu iyi adamlarla yaşıyorlardı ve çocukları yoktu. Lewis ikisini de acayip seviyor ve bazen ikisinden birini yemeğe çıkarıyordu. Anni onu görüp el salladı, Lewis de ona el salladı ve gitarist, arkasında ileri geri hareket eden bir kemanla,

You lost your hot, î lost mine
so (dinleyiciler eşlik ediyor) *wefind*
a spare garden to seed our dreams?[1]

diye bağırıyordu. Humphrey kadınlara direktif vermek üzere Lewis'in yanından ayrıldı ve Lewis hamburgerini dişlemeye başladı.

Kafasını kaldırdığında Ned Rowles yanında dikiliyordu. Lewis kaşlarını kaldırdı ve, ağzmdakini çiğnemeye devam ederken Rovvles'un oturması için hafifçe yana kaydı. Ned Rowles'u da seviyordu; *The Urbanite'ı* alışıldık piknik listeleri ve dükkanların satış reklamlarıyla dolu tipik bir küçük ka-

1) Sen kendi şehvetini kaybettin, ben de kendiminkini
Öyleyse hayallerimizi tohumlamak için Yedek bir bahçe
bulalım mı? (YHN.)

saba gazetesi değil, ilgi çekici bir gazete yapmıştı Ned. "Bunu içmeme yardım et," dedi ve Ned'in neredeyse boş olan bardağına sürahiden bira doldurdu.

"Peki ya ben?" dedi omzunun üzerindeki daha boğuk ve sevimsiz bir ses, Lewis başını çevirince ona doğru sırıtan Walt Hardesty'yi gördü. Bu Lewis'in neden Ned'i daha önce görmediğini açıklıyordu; o ve Hardesty, Humphrey'nin fazla biralarını stokladığı arka odada olmalıydılar. Lewis, yıldan yıla Omar Norris kadar şişelerle kuşatılan Hardesty'nin bazen bütün öğleden sonrasını arka odada geçirdiğini biliyordu - diğer polislerin önünde içmezdi içi 'sini.

"Tabii ki Walt," dedi, "görmemiştim seni. Lütfen sen de katıl." Ned Rowles'un yüzünde tuhaf bir bakış vardı. Lewis editörün de Hardesty'yi en az kendisinin bulduğu kadar sinir bozucu bulduğundan emindi, ona daha fazla katlanmak istemiyordu belli ki, ama ondan şerifi uzaklaştırmasını mı bekliyordu yani? Bakışı her ne anlama geliyorsa, Rowles şerife yer açmak için öteye kaydı. Şerifin üzerinde hâlâ montu vardı; o arka oda muhtemelen çok soğuk olmalıydı. Ned ise tıpkı bir üniversite öğrencisi gibi -ki öğrenciye benziyordu da- kıştan korunmak için dayanabildiği kadar tüvit ceketiyle dolaşmaya devam ediyordu.

Sonra Lewis iki adamın da ona tuhaf bir biçimde baktığını gördü ve kalbi yerinden oynadı birden -kıza çarpmış mıydı gerçekten? Birileri plakasını mı almıştı? Çarpıp kaçmakla suçlanacaktı! "Pekala Walt," dedi, "özel bir durum mu var, yoksa sadece bira mı istiyorsun?" Konuşurken bir yandan da Hardesty'nin bardağını dolduruyordu.

"Şu anda, bir bira için oturuyorum Bay Benedikt," dedi Hardesty. "Ne gün ama, değil mi?"

"Evet," dedi Lewis sadece.

"Berbat bir gün," dedi Ned Rowles ve alnına düşen bir saç telini geriye attı ve yüzünü buruşturarak Lewis'e baktı. "Pek iyi görünmüyorsun dostum. Eve gidip biraz dinlenmelisin belki."

Bu sözlerle kafası öncekinden daha da fazla karışmıştı Levvis'in. Eğer kıza çarptıysa ve bunu biliyorlarsa şerif onun eve gitmesine izin vermezdi. "Oh," dedi, "evde huzursuz oluyorum. İnsanlar bana kötü göründüğümü söylemekten vazgeçerse çok daha iyi hissedeceğim."

"Evet, ne kadar kötü bir şey bu," dedi Rowles. "Sanırım hepimiz hemfikiriz."

"Lanet olsun, evet," dedi Hardesty ve birasını bitirip bir tane daha doldurdu. Ned'in yüzünde acı bir ifade vardı -ama bunu tam olarak adlandıramıyordu. Acımaydı sanki. Lewis bardağına biraz daha bira doldurdu. Kemancı gitara geçmişti şimdi ve müziğin sesi o kadar yükselmişti ki, üç adam seslerini duyurmak için birbirlerine eğilmek zorundaydılar. Lewis mikrofona bağırılan şarkı sözlerinden kesitler duyabiliyordu.

wrong way out, baby... wrong way out[1]

"Çocukluğumda Benny Goodman'ı görmeye gittiğim zamanları düşünüyordum," dedi Lewis, ve Ned Rowles başını geriye attı, şaşırmış görünüyordu.

"Benny *Goodman* mı?" diye horuldadı Hardesty. "Ben country severim. Gerçek country, Hank Williams, bu çocuklann çaldığı tıngırtıyı değil. Country değil ki bu. Jim Reeves mesela. Sevdiğim müzik o." Lewis şerifin nefesinin kokusunu du-

1) yanlış yol, bebeğim... yanlış yol. (YHN.)

yabiliyordu -yan bira ve sanki çöp yemiş gibi berbat bir koku.

"Şey, sen benden gençsin," dedi sırtını arkaya yaslayıp.

"Sadece ne kadar üzgün olduğumu söylemek istemiştim," diye araya girdi Ned, ve Lewis başının ne kadar belada olduğunu kestirmeye çalışarak keskin gözlerle baktı ona. Hardesty, Annie'ye, Viking olana, bir sürahi daha getirmesini işaret ediyordu. Annie birkaç dakika içinde sürahiyle geldi ve sürahiyi masaya koyarken birazını dökü verdi. Bara dönerken Lewis'e göz kırptı.

Sabah bir ara, Lewis hatırladı, ve arabadayken bir ara... çıplak akçaağaçlarm... tuhaf, hayal gibi bir berraklığın, görüş keskinliğinin farkına varmıştı, bu tıpkı bir gravüre bakmak gibiydi -perili bir orman, sivri ağaçlarla çevrelenmiş bir şato-

wrong way out baby, you're on the wrong[1]

ama şimdi aklı bulanık ve karışıktı, her şey tuhaf görünüyordu ve Annie'nin göz kırpışı gerçeküstü bir filmden çıkmış gibiydi.

you're on the \vrong[2]

Hardesty yine öne eğilip ağzını açtı. Lewis, Hardesty'nin sol gözünde, mavi irisin altında döllenen bir yumurta gibi asılı duran kanlı bir nokta gördü. "Bir şey diyeceğim sana," diye bağırdı Hardesty. "Şu dört ölü koyunumuz var ya hani. Boğazları kesilmiş. Kan yok ve ayak izi de yok. Ne çıkarırsın bundan?"

"Kanun sensin, sen ne çıkarırsın?" dedi Lewis, orkestranın

1) yanlış yol, bebeğim... yanlış yolda. (YHN.)
2) yanlış yolda. (YHN.)

kükremesinin üzerinden duyulabilsin diye sesini yükseltmişti.

"Lanet olası tuhaf bir dünya derim -lanet olası tuhaf bir dünya olmaya başladı," diye bağırıp o Teksaslı sert çocuk' bakışını attı Hardesty. "Gerçekten lanet olası tuhaf. Senin o iki yaşlı avukat arkadaşının bu konuda bir şeyler bildiğini de söyleyebilirim."

"Bu mümkün değil," dedi Ned hafife alır bir tonda. "Ama ikisinden biri gazeteye Dr. Jaffrey ile ilgili bir şey yazmalı bence. Sen yazmak istemezsen tabii Lewis."

"The *Urbanite'a* John'la ilgili bir şeyler yazmak mı?" diye sordu Lewis.

"Şey, bilirsin, yüz kelime filan, belki iki yüz, onunla ilgili söylemek isteyeceğin herhangi bir şey."

"Neden ama?"

"Tanrı aşkına Lewis, çünkü Omar Norris'in tek..." Hardesty birden durdu, ağzı açık kalmıştı. Aptallaşmış görünüyordu. Lewis odanın karşı tarafındaki elini kolunu sallayarak hâlâ gevezelik eden Omar Norris'i görmek için boynunu uzattı. Önündeki barda bir sıra içki duruyordu. Tüm gün peşini bırakmayan kötü bir şey olduğu hissi daha da yoğunlaşmıştı şimdi. Akortsuz bir keman teli yay gibi geçti tüm vücudunu: *İşte bu, işte bu...*

Ned Rowles masanın karşı tarafına geçti ve Lewis'in ellerine dokundu. "Ah, Lewis," dedi, "bildiğini sanıyordum."

"Tüm gün dışarıdaydım," dedi. "Tüm gün -ne oldu?" *Edward'ın ölüm yıldönümünden bir gün sonra,* diye düşündü, ve John Jaffrey'nin öldüğünü anlamıştı. Sonra Edvvard'ın kalp krizinin gece yansından sonra geldiğini anımsadı ve ölüm yıldönümünün aslında *bugün* olduğunu fark etti.

"Köprüden atlamış," dedi Hardesty ve birasından bir yu-

dum alıp yüzünü ekşiterek, çekingen, tehdit dolu bir bakış attı Lewis'e. "Bugün öğleden önce köprüden atmış kendini. Daha suya düşmeden ölmüştür muhtemelen. Omar Norris her şeyi görmüş."

"Köprüden atlamış," diye tekrar etti Lewis yumuşak bir tonda. Nedense, kıza arabasıyla çarpmış olmayı diledi -anlık bir dilekti sadece, ama John'un güvende olacağı anlamına gelirdi bu. "Tanrım," dedi.

"Sears ya da Ricky'nin sana söylemiş olacağını düşünmüştük," diye açıkladı Ned. "Tüm cenaze işlemlerini üstlendiler."

"Tanrım, John gömülecek," dedi Lewis ve gözlerinde şaşkınlık gözyaşları birikti. Ayağa kalktı ve masadan çıkmaya çalıştı.

"İşime yarayacak bir şeyler söyleyemeyeceksin sanırım," dedi Hardesty.

"Hayır, hayır. Oraya gitmeliyim. Hiçbir şey bilmiyorum. Diğerlerim görmem gerek."

"Yardım edebileceğim bir şey olursa söyle lütfen," diye bağırdı Ned gürültünün arasından sesini duyurabilmek için.

Nereye gittiğine dikkat etmeden ilerlemeye çalışan Lewis masanın hemen önünde görünmeyecek bir şekilde duran Jim Hardie'ye çarptı. "Pardon Jim," dedi, ve tam Jim'le yanındaki kızın yanından geçip gidecekti ki Hardie kolunu kavrayıverdi.

"Bu bayan seninle tanışmak istedi," dedi Hardie keyifsizce sırıtarak. "Ben de ön bilgi veriyordum. Senin otelde kalıyor."

"Hiç vaktim yok. Gitmem gerekiyor," dedi Lewis, Hardie' nin eli hâlâ sıkıca kavrıyordu kolunu.

"Dur biraz. Benden rica ettiği şeyi yapıyorum. Bay Bene-dikt, bu Anna Mostyn." Barda göz göze geldiklerinden beri ilk kez Lewis kıza baktı. Onun çok genç olmadığını fark etti; otuz civarındaydı, belki bir iki yaş eksik ya da fazla. Tipik bir Jim

Hardie flörtüydü. "Anna, bu Bay Lewis Benedikt. Sanırım beş ya da altı şehirdeki, hattâ tüm eyaletteki en yakışıklı yaşlı yaban ördeğidir ve kendisi de bilir öyle olduğunu." Kadın, Lewis ona bakmaya devam ettikçe daha da ürkekleşiyordu. Ona birini hatırlatıyordu ve Lewis hatırlattığı kişinin muhtemelen Stella Hawthome olduğunu düşündü. Stella Hawthorne'un otuzlarındayken nasıl göründüğünü unuttuğu geçti aklından.

Alt tabakadan insanların betimlendiği bir resimden yıkık dökük bir figür olan Omar Norris bardan onu işaret ediyordu. Hâlâ sertçe gülümseyen Jim Hardie kolunu bıraktı sonunda. Keman çalan oğlan saçlarını kız gibi bir edayla geriye savurdu ve başka bir numaraya başladı.

"Gitmeniz gerektiğini biliyorum," dedi kadın. Sesi alçaktı ve burnundan çıkıyordu sanki. "Jim'den arkadaşınızın başına geleni duydum ve sadece ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim."

"Henüz duydum ben de," dedi Lewis, bardan çıkmak için sabırsızlanıyordu. "Tanıştığımıza sevindim Bayan..."

"Mostyn," dedi kadın duyurmak için çaba harcamadığı sesiyle.

"Birbirimizi tekrar göreceğiz sanırım. Avukat arkadaşlarınız için çalışmaya başlayacağım."

"Oh? Şey..." Söylediği şeyin ne anlama geldiğini anlamaya başladı. "Sears ve Ricky sana iş mi verdi?"

"Evet. Teyzemi tanıyorlarmış. Belki siz de tanıyorsunuzdur. Adı Eva Galli."

"Ah, Tanrım," dedi Lewis ve yön değiştirmeden barın derinliklerine doğru ilerleyerek aceleyle kapıya yöneldi.

"Alımlı oğlan aklını oynatmış olmalı," dedi Jim. "Oh, affedersiniz bayan. Yani, Bayan Mostyn."

Amerikan Yahnisi Derneği Suçlanıyor 6

Lewis, John'un evine doğru olabildiğince hızla yol aldı; Morgan'ın tente çatısı gıcırdıyor, soğuk hava içeri doluyordu. Orada ne bulmayı umduğunu bilmiyordu Lewis: Belki son Amerikan Yahnisi Derneği toplantısı, ürkütücü bir soğukkanlılıkla, kapağı açık bir tabutla konuşan Ricky ve Sears. Ya da belki Ricky ve Sears da esrarengiz bir biçimde ölmüş; rüyasındaki siyah kefenlere sarılmışlar ve ölü bedenlerin üçü de yukarıdaki odalardan birinde yatıyor...

Henüz değil, dedi aklı.

Montgomery Sokağı'ndaki evin yanına park edip arabadan çıktı. Rüzgar spor ceketini bedeninden ayırıyor, kravatını çekiştiriyordu: Ned Rowles gibi kendisinin de paltosuz olduğunu fark etti. Lewis ışıkları yanmayan camlara umutsuzca baktı ve en azından Milly Sheehan'ın evde olacağını düşündü. Küçük patikayı çıkıp zili çaldı. Zilin sesini derinlerden, belli belirsiz duyabilmişti. Bastığı zilin hemen altında John'un hastaları için ofisin zili vardı ve onu da çaldı, kapının hemen ardında sabırsız bir gürültünün belirip yittiği-ni duydu. Soğukta neredeyse çıplak dikilirken titremeye başlamıştı. Yüzüne soğuk sular akıyordu. Önce kar yağdığını düşündü, ama sonra yeniden ağlamaya başladığını fark etti.

Bir süre daha kapıya boş yere vurup arkasını döndü; gözyaşları yüzünde buz gibiydi ve caddenin karşı tarafına bakınca Eva Galli'nin evini gördü.

Nefesi kesildi. Onu yeniden gördüğünü düşündü nere-

deyse; gençliklerinin büyücüsü, alt kattaki camlardan birinin önünden geçmişti sanki.

Bir anlığına sabahın berraklığı kaplamıştı her şeyi ve karnı da buz kesmişti; sonra kapı açıldı ve dışarı çıkan kişinin bir adam olduğunu gördü. Elleriyle alnını ovuşturdu. Adam onunla konuşmak istiyordu belli ki. Yaklaşınca Lewis onun sigorta satıcısı Freddy Robinson olduğunu anladı. Humphrey'nin Yeri'nin müdavimlerindendi o da.

"Lewis?" diye seslendi. "Lewis Benedikt? Hey, seni görmek güzel dostum!"

Lewis bardaki gibi hissetmeye başladı -gitmek istiyordu. "Evet, benim," dedi.

"Dr. Jeffrey'ye yazık oldu, hı? Öğlen duydum. Senin gerçek bir dostundu, değil mi?" Robinson el sıkışabilecekleri kadar yakına gelmişti şimdi ve Lewis sigortacının soğuk parmaklarını kavramaktan kaçamayacaktı. "Çok fena, hı? Lanet bir trajedi bence dostum." Başını bilgece sallıyordu. "Sana bir şey söyleyeyim. Yaşlı Dr. Jaffrey içine kapanıktı çok, ama severdim o yaşlı ahbabı. Gerçekten. Şu aktris için verdiği o partiye beni de çağırınca öylesine şaşırmıştım ki. Ne partiydi ama! Gerçekten, hayatımın en güzel anlarını geçirdim. Mükemmel bir partiydi." Levvis'in gerildiğini görmüş olmalı ki hemen ekledi: "Son olaya kadar, tabii."

Lewis yere bakıyordu, bu korkunç değerlendirmelere cevap vermeye zahmet etmemişti ve Freddy Robinson sessizliği bozup devam etti: "Hey, fena görünüyorsun. Burada soğukta dikilmek istemezsin herhalde. Neden bana geliniyorsun, birer sert içki içeriz? Başından geçenleri dinlemek isterim, çene çalar, sigorta durumunu gözden geçiririz -evde kimse yok zaten." Jim Hardie gibi o da Lewis'in kolunu kav-

radı; Lewis usanmış ve perişan bir halde, adamdaki umarsızlığı ve açlığı hissetti. Ancak eğer Robinson onu kelepçeleyip sokağın karşısına sürükleyebilirse, giderdi oraya. Lewis izin verdiği takdirde Robinson'm, her ne özel nedenle olursa olsun, yapışıp kalacağını biliyordu.

"Korkarım gelemem," dedi Robinson'm açlığının büyüklüğünü fark etmemiş gibi kibar bir tonla. "Görmem gereken insanlar var."

"Sears James ve Ricky Hawthorne'u kastediyorsun sanırım," dedi Robinson yenilgiye uğramış halde. Lewis'in kolunu bıraktı. "Tanrım, öyle harikasınız ki, gerçekten size imreniyorum, şu kulübünüze ve her şeye."

"Tanrı aşkına, imrenme *bize"* dedi Lewis, arabasına yönelmişti bile. "Birisi bizi sinek gibi teker teker yakalıyor."

Bu, düşünmeden yaptığı anlık bir saptamaydı ve beş dakika içinde Lewis ne söylediğini unutmuştu bile.

Sekiz blok ötedeki Ricky'nin evine doğru yol aldı, çünkü Sears'ın Milly Sheehan'ı evine götürmüş olması düşünülemezdi bile ve eve ulaştığında haklı olduğunu gördü. Ricky'nin eski Buick'i evin önünde duruyordu.

"Oh, duydun öyleyse," dedi Ricky kapıyı açınca. "Gelmene sevindim." Burnu kıpkırmızıydı; ağlamaktandır, diye düşündü Lewis, ve sonra onun fena halde üşütmüş olduğunu göldü.

"Evet, Hardesty ile Ned Rowles'u gördüm ve onlar söyledi. Siz nasıl duydunuz?"

"Ofisten Hardesty aradı." İki adam salona girdiler ve Lewis, Sears James'in rahat bir sandalyede oturduğunu gördü, şerifin adı geçince kaşlarını çatmıştı.

Yemek odasından Stella geldi, soluk soluğaydı ve sarılmak için Lewis'e doğru koştu. "Çok üzgünüm Lewis," dedi. "Çok yazık, çok."

"İmkansız bu," dedi Lewis.

"Belki öyle ama bu öğlen morga kaldırılan kişi kesinlikle John'du," dedi Sears boğuk bir sesle. "İmkansız olduğunu kim söyleyebilir? Hepimiz aşırı gerginiz ne zamandır. Ben de yarın köprüden atlayabilirim." Stella, Lewis'i bir kez daha sıktı ve Ricky'nin yanına oturmaya gitti. Önlerindeki italyan kahve sehpası bir buz pateni pisti kadar büyük görünüyordu.

"Bir kahveye ihtiyacın var," dedi Stella Lewis'i daha da dikkatle inceleyerek, ardından mutfağa gitmek için yine kalktı.

"Bizim gibi üç yetişkin adamın," diye devam etti Sears, sözünün kesilmesini umursamış gibi değildi, "ısınmak için birbirine sokulması gerekeceğinin imkânsız olacağını düşünürdün, ama halimize bak işte."

Stella elinde hepsi için yaptığı kahvelerle döndü ve dağınık konuşmalar bir anlığına kesildi.

"Sana ulaşmaya çalıştık," dedi Ricky.

"Arabayla dışarı çıkmıştım."

"Genç Wanderley'ye yazmamızı isteyen John'du," dedi bir an sonra Ricky.

"Kime yazmanızı?" diye sordu Stella, anlamamıştı. Sears ve Ricky durumu açıkladılar. "Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey," dedi Stella sonunda. "Kendi kendinize heyecanlanıp başkasından sorunlarınızı çözmesini istemek tam üçünüze göre bir şey. John'dan beklemezdim."

"Bu konuda uzman sayılır, Stella," dedi Sears öfkeyle. "Bana kalırsa John'un intihan ona şimdi daha da çok ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor."

"Ne zaman geliyor peki?"

"Bilmiyorum," dedi Sears. Kabarmış, yaşlı şişman bir hindi gibi görünüyordu.

"Bana sorarsanız yapmanız gereken şey şu Amerikan Yahnisi Derneği toplantılarına son vermek," dedi Stella. "Yıkıcı toplantılar. Ricky bu sabah çığlık atarak uyandı -üçünüz de hayalet görmüş gibisiniz."

Sears sakinliğini bozmadı. "İkimiz John'un ölü bedenini gördük bugün. Biraz keyifsiz olmak için yeterli bir sebep olmalı bu."

"Nasıl..." diye başladı Lewis ve durdu. Nasıl *görünüyordu?* sorusu kesinlikle aptalcaydı.

"Ne nasıl?" diye üsteledi Sears.

"Eva Galli'nin yeğenini nasıl sekreter olarak işe aldınız?"

"İş istedi," dedi Sears. "Yapılacak ekstra işlerimiz vardı."

"Eva Galli?" diye sordu Stella. "Buraya çok uzun zaman önce gelen şu zengin kadın değil miydi o? Pek iyi tanımıyordum onu; benden çok büyüktü. Biriyle evlenmeyecek miydi? Sonra aniden şehirden ayrıldı."

"Stringer Dedham'la evlenecekti," dedi Sears sabırsızca.

"Ah, evet, Stringer Dedham. Tanrım, yakışıklı bir adamdı. Şu korkunç kaza olmuştu sonra -çiftlikte bir şey."

"Harman makinesine iki kolunu birden kaptırdı," dedi Ricky.

"Iyy. Ne sohbet ama. Sizin toplantılarınız da böyle olmalı."

Üç adam da aynı şeyi düşünüyordu.

"Bayan Mostyn'den kim söz etti sana?" diye sordu Sears. "Bayan Quast dedikodu yapabilmek için fazla mesaiye kalıyor olmalı."

"Hayır, tanıştım onunla. Jim Hardie ile Humphrey'nin Yeri'ndeydi. Kendisi tanışmak istedi."

Ağır aksak ilerleyen sohbet yeniden kesildi.

Sears, Stella'ya evde kanyak olup olmadığını sordu ve Stella hepsine birer kadeh hazırlayacağını söyleyip yeniden mutfağa gitti.

Sears şiddetle ceketini çekiştirip deri ve metal sandalyede rahat bir şekilde oturmaya çalışıyordu. "John'u dün gece eve sen bıraktın. Herhangi bir şekilde farklı görünüyor muydu?"

Lewis başını hayır anlamında salladı. "Fazla konuşmadık. Senin hikâyenin güzel olduğunu söyledi."

"Başka bir şey söylemedi mi?"

"Üşüdüğünü söyledi."

"Hu."

Stella üzerinde bir şişe Remy Martin ve üç bardak olan bir tepsiyle döndü. "Kendinizi görmelisiniz. Üç baykuşa benziyorsunuz."

Sadece başlarını salladılar.

"Sizi kanyak ile baş başa bırakayım beyler. Konuşmak istediğiniz şeyler olduğuna eminim." Stella hepsine ilkokul öğretmeni gibi despot ve sevecen bir bakış attı ve sonra hoşça-kal demeden aceleyle odadan çıktı, ama giderken onların davranışlarını onaylamadığı imasını arkasında bırakmıştı.

"Çok üzgün," dedi Ricky özür dilercesine. "Şey, hepimiz öyleyiz. Ama Stella göstermek istediğinden çok daha fazla etkilendi." Karısının tavrını telafi etmek istermiş gibi, Ricky sehpaya eğildi ve bardaklara cömertçe kanyak doldurdu. "Benim de içkiye ihtiyacım var. Lewis, onun neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyorum sadece. Neden John Jaffrey kendini öldürmek istesin?"

"Neden bilmiyorum," dedi Lewis ve bardaklardan birini aldı. "Belki bilmediğime seviniyorum da."

"Başka türlü konuşmamız gerekiyor," diye hırıldadı Sears, "insanız biz Lewis, hayvan değil. Karanlıkta sinmemiz beklenmez bizden." O da bir bardak alıp içkisini yudumladı. "insan türü olarak bilgiye açız. Aydınlanmaya." Solgun gözleri kızgınlıkla Lewis'e yönlendi. "Ya da belki de yanlış anladım seni ve sen gerçekten cehaleti savunmadın."

"Gereğinden fazla tepki gösteriyorsun Sears," dedi Ricky.

"Bu kadar süslü konuşma Ricky," diye sertçe yanıtladı Sears. "Gereğinden fazla tepki göstermek. Elmer Scales ve koyunlarını etkileyebilir bu, ama beni etkilemiyor."

Koyunlarla ilgili bir şey vardı -ama Lewis ne olduğunu unutmuştu. "Cahilliği savunmak istememiştim Sears. Sadece -lanet olsun, bilmiyorum artık. Sanırım kaldırabileceğimden fazlası olduğunu söylemek istemiştim." Dile getirmediği ama yarı bilincinde olduğu duygu, intihar eden herhangi birinin -arkadaş ya da eş- hayatının son anlarına yakından bakmaktan korktuğuydu.

"Evet," dedi dişlerinin arasından Ricky.

"Saçmalık," dedi Sears. "John'un yalnızca umutsuzluğa kapıldığını öğrenmek beni avuturdu. Beni asıl korkutan, diğer açıklamalar."

Lewis, "Bir şeyler kaçırıyorum gibi bir his var içimde," dedi ve Ricky'ye bininci kez Sears'ın resmettiği kadar aptal bir adam olmadığını gösterdi.

"Dün gece," dedi Ricky bardağı iki eliyle kavrayıp kaderci bir şekilde gülümseyerek, "üçümüz gittikten sonra Sears merdivenlerde Fenny Bate'i gördü."

"Tanrım."

"Bu kadar yeter," diye uyardı Sears. "Ricky, daha ileri gitmene izin vermiyorum. Arkadaşının demek istediği, Lewis, onu gördüğümü sandığım. Fena halde korkmuştum. Bir halüsinasyondu."

"Şimdi iki türlü karşı çıkıyorsun," dedi Ricky. "Kendi açımdan, haklı olduğunu düşünmekten memnun olurdum. Genç Wanderley'yi burada görmek istemiyorum. Sanırım hepimiz çok üzüleceğiz, artık çok geç."

"Beni yanlış anladın. Onun gelip vazgeçmemizi söylemesini istiyorum: Amcam Edward sigara içmekten ve heyecandan öldü, John Jaffrey'nin akli dengesi yerinde değildi, demesini. Bu yüzden John'un önerisine katıldım. Gelsin ve ne olacaksa olsun, diyorum."

Lewis, "Eğer böyle düşünüyorsan katılıyorum sana," dedi.

"Bu John için adil mi peki?" diye sordu Ricky.

"John'un geçmişi yeterince adildi," dedi Sears. Bardağındaki kanyağı bitirdi ve şişeden biraz daha doldurmak için öne eğildi.

Merdivenlerdeki ani ayak sesleri üçünün de kafalarını koridor yönündeki kapı girişine çevirdi.

Sandalyesinde o yöne dönmüş olan Lewis, Ricky'nin ön camını görebiliyordu ve karın yeniden başladığını şaşkınlıkla fark etti. Siyah pencerenin önünden yüzlerce kar tanesi geçiyordu.

Milly Sheehan içeri girdi, saçları bir yöne yatmıştı ve diğer yöndekiler karmakarışık görünüyordu. Stella'nın eski sabahlıklarından biri vardı üzerinde. "Söylediklerinizi duydum Sears James," dedi ambulans sireni gibi bir sesle. "John'a ölüyken bile zorbalık ediyorsunuz."

"Milly, saygısızlık etmek istemem ama," dedi Sears, "yapman gereken..."

"Hayır. Benden kurtulamayacaksınız artık. Size kahve getirip, başımla selamlayıp odadan çıkmayacağım şimdi. Söyleyecek bir sözüm var. John intihar etmedi. Lewis Benedikt, sen de dinle. İntihar etmedi. Etmezdi. Öldürüldü John."

"Milly," diye başladı Ricky.

"Sağır olduğumu mu düşünüyorsunuz? Neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? John öldürüldü ve kimin öldürdüğünü biliyor musunuz? Ben biliyorum." Ayak sesleri, bu kez Stella'nmkiler, merdivenlerden hızla inmeye başladı. "Kimin öldürdüğünü biliyorum. Sizdiniz. Siz -siz Amerikan Yahnisi Derneği. Korkunç hikâyelerinizle siz öldürdünüz onu. Hasta ettiniz onu -siz ve sizin Fenny Bate'leriniz!" Yüzünün ifadesi değişmişti; Stella, Milly'nin son sözlerini engellemek için acele etti ama yetişemedi. "Size Cinayet Demeği demeliler. Cinayet Anonim!"

7

Ve işte, ekim ayının sonlarında açık bir gökyüzünün altında dikiliyordu Cinayet Anonim. Keder, kızgınlık, umutsuzluk, suçluluk hissediyorlardı -bir yıldır mezarlardan ve cesetlerden konuşmaya zorlanmışlar ve şimdi içlerinden birini gömüyorlardı. Otopsinin beklenmedik bulguları hepsini şaşırtmış ve germişti; Sears sinirden deliye dönmüş, inanmamayı seçmişti. Ricky de önce John'un uyuşturucu bağımlısı olabileceğine inanamamıştı. 'Güçlü, alışkanlığa dönüşmüş ve uzun süredir var olan narkotik madde izi...' ve sonra bir dolu süslü tıbbi dil; ama sonuçta adli tıpçı John Jaffrey'yi herkesin önünde lekelemişti. Sears'ın ateşli konuşmaları işe yaramamıştı -adam hikâyesini değiştirmeyecekti. Sears bir otopsiden sonra adli tıpçının yetenekli bir profesyonelden

beceriksiz ve tehlikeli bir budalaya dönüştüğünü düşünmekten alıkoyamayacaktı kendini. Adli tıp bulguları tüm Milburn'e yayılmıştı ve Milburn'lülerin bazıları Sears'm yanında olurken bazıları otopsi sonuçlarını kabul etmiş, ama hiçbiri cenazeye gelmemişti. Papaz Neil Wilkinson bile utanmış görünüyordu. İntihar eden ve uyuşturucu bağımlısı olan birinin cenazesi -çok güzel!

Yeni kız, Anna, harikaydı: Sears'm öfkesiyle başa çıkmaya yardım etmiş, Bayan Quast'ı öfkenin feci yan etkilerinden korumuş, Milly Sheehan konusunda en az Stella kadar muhteşem davranmış ve ofisin biçimini değiştirmişti. Ricky'yi, 'Hawthome, James'in eğer Hawthorne ve James isterlerse yapacak bir sürü işleri olduğunu anlamaya zorlamıştı. John'un cenazesinin detaylarıyla uğraşırlarken bile, John'un gardırobundan bir takım elbise çıkanp bir tabut aldığı gün bile, o ve Sears kendilerini haftalardır olduğundan daha çok mektuba ve daha çok telefona cevap verirken bulmuşlardı. Emekliliğe doğru sürüklenip müşterileri otomatik olarak başka yerlere yönlendirirlerken Anna Mostyn onları hayata döndürmüştü sanki. Teyzesinden sadece bir kez, en zararsız biçimde sözünü etmişti: Nasıl biri olduğunu sormuştu onlara. Sears neredeyse kızararak, "Hemen hemen senin kadar güzel ama bu kadar ateşli değil," diye fısıldamıştı. Ve otopsi konusunda Sears'm tarafını tutmuştu Anna. Her adli tıpçı hata yapar, demişti sakin ve yadsınamaz bir sağduyuyla.

Ricky bundan pek emin değildi; önemli olup olmadığından da emin değildi aslında. John bir doktor olarak mükemmel iş çıkarmıştı; kendi bedeni güçsüzleşmiş, ama diğer bedenleri iyileştirmedeki ustalığı devam etmişti. 'Güçlü, alışkanlığa dönüşmüş vb' uyuşturucu bağımlılığı John'un sergi-

lediği fiziksel çöküntüyü açıklıyordu tabii. Günlük ensülin uygulaması John'u iğneye alıştırmış olmalıydı. John Jaffrey bir uyuşturucu bağımlısıysa da, bunun onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmeyeceğini anlamıştı Ricky.

Ve bu durum intiharını da açıklanabilir kılmıştı John'un. Gözleri oyulmuş, çıplak ayaklı Fenny Bate değil, Cinayet Anonim değil, hikâyeler değildi onu öldüren -uyuşturucu tıpkı bedenine yaptığı gibi beynini de yemişti. Ya da buna, bağımlı olmanın 'utancına' daha fazla katlanamamıştı artık. Ya da her neyse işte.

Bazen inandırıcı oluyordu bu.

Cenaze sırasında burnu akıyor ve göğsü kaşınıyordu Ricky'nin. Oturmak istiyordu; ısınmak istiyordu. Milly Sheehan, sanki şiddetli bir kasırgaya tutulmuşlar gibi sımsıkı tutunmuştu Stella'ya ve durmadan bir eliyle kutudan bir mendil daha çıkarıyor, gözlerini siliyor ve mendili yere atıyordu.

Ricky kendi paltosunun cebinden nemli bir mendil çıkardı ve sessizce burnunu silip mendili cebine geri koydu.

Tepenin eteklerinden mezarlığa doğru çıkan arabanın sesini duymuştu hepsi.

Don Wanderley'nin Günlüklerinden 8

Amerikan Yahnisi Derneği'nin onursal bir üyesiyim gibi görünüyor. Her şey çok tuhaf -tüm tuhaflık huzursuzluğun bir yansıması aslında. Belki benim burada olmamın en garip yanı amcamın arkadaşlarının neredeyse gerçek bir korku hikâyesine, *Gece Bekçisi* gibi bir hikâyeye yakalanmış olmaktan

korkuyor gibi görünüyor olmaları. Bana yazmalarının nedeni *Gece* Bekçisi'ydi. Çelik yelekli bir profesyonel, doğaüstü olaylar uzmanı gibi görüyorlardı beni -bir Van Helsing gibi! Önceki düşüncelerim doğruymuş; hepsi kötü şeylere dair belirgin bir önsezi hissediyorlar -sanırım kendi gölgelerinden korkacak hale gelmenin peşindeler diyebiliriz. Benim rolüm *araştırmak,* her şeyi. Ve bana doğrudan söylemedikleri ama ima ettikleri şey, endişelenecek bir şey yok beyler, demem gerektiği. Her şeyin akla uygun, makul bir açıklaması var - ama ben bundan biraz şüpheliyim doğrusu.

Yazmaya devam etmemi de istiyorlar -bu konuda çok katılar. Sears James şöyle dedi: "Seni buraya kariyerine engel olmak için çağırmadık!" Yani günümün yarısını Dr. Tavşanayağı'na ve diğer yarısını onlara ayırmamı istiyorlar. İstedikleri şeyin bir kısmının sadece konuşacak birisi olması olduğu hissi var içimde kesinlikle. Çok uzun zamandır kendi kendilerine konuşuyorlarmış.

Sekreter Anna Mostyn'in gitmesinden kısa süre sonra ölü adamın kahyası biraz uzanmak istediğini söyledi ve Stella Hawthorne onu yukarı çıkardı. Tekrar aşağı indiğinde hepimize büyük bardaklarda viski getirmişti. Milbum'ün yüksek sosyetesinde, ki burası öyle sanırım, viskiyi İngiliz tarzında içersiniz, sek.

Acı dolu, duraksayan bir konuşma geçti aramızda. Stella Hawthome, "Umarım bu şahsiyetlerin kafalarına biraz akıl sokarsın," diyerek şaşırttı beni. Gelmemi istemelerinin gerçek nedenini açıklamamışlardı henüz. Başımı salladım ve Lewis, "Bunu konuşmamız gerekiyor," dedi ve yeniden sessizliğe gömüldüler. "Kitabından da konuşmak istiyoruz," dedi

Sears. "Olur," dedim. Yine sessizlik.

"Siz üç baykuşu beslemem de gerekecek sanırım. Bay Wanderley, bana biraz yardım eder misiniz lütfen?"

Elime tabak ya da çatal bıçak vermesini bekleyerek peşinden mutfağa gittim. Beklemediğim şey, zarif Bayan Hawthorne'un etrafta fırıl fırıl dönüp kapıyı kapaması ve, "Oradaki o üç yaşlı aptal neden buraya gelmeni istediklerini söyledi mi sana?" demesiydi.

"Yarım yamalak bir şeyler söylediler."

"Şey, uslu dursanız iyi edersiniz Bay "Wanderley," dedi, "çünkü o üçüyle uğraşmak için Freud olmanız gerekecek. Burada olmanızı onaylamadığımı bilmenizi istiyorum. İnsanların sorunlarını kendi kendilerine çözmeleri gerektiğini düşünüyorum."

"Sadece amcamla ilgili konuşmak istediklerini ima etmişlerdi," dedim. Gri saçlarıyla bile kırk altı ya da kırk yediden daha yaşlı olamayacağını düşündüm; güzel ve güçlü görünüyordu.

"Amcanız! Şey, belki de öyledir. Bana söylemeye asla tenezzül etmezler zaten," dedi ve böylece öfkesinin bir kısmını anlamış oldum. "Amcanızı ne kadar tanıyordunuz Bay 'VVanderley?"

ilk adımı kullanmasını rica ettim. "Pek iyi sayılmaz. Üniversiteye başlayıp Kaliforniya'ya taşındıktan sonra birkaç yılda bir ancak görüşebiliyorduk. Ölümünden önce uzun yıllardır görmemiştim onu."

"Ama sana evini bıraktı. Şu üç şahsiyetin sana orada kalmanı önermemesi biraz tuhaf gelmiyor mu?"

Ben daha cevap veremeden sözlerine devam etti. "Şey, sana gelmiyorsa bile bana geliyor. Ve sadece tuhaf da değil,

acıklı. Edward'm evine girmekten korkuyorlar. Hepsi bir tür sessiz anlaşmaya vardılar ve asla girmediler o eve. Batıl inançları var, o yüzden işte."

"Sanmıştım ki, şey, cenazeye geldiğimde sanmıştım ki..." Onunla ne kadar ileri gidebileceğimden emin olmadığım için kekelemeye başladım.

"Sana zorbalık ediyorlar," dedi. "Belki sen onlar kadar taş kafalı değilsin, ama sana şunu söyleyeyim Don Wanderley, eğer onları olduklarından daha kötü yaparsan bana hesap vermek zorunda kalırsın." Ellerini kalçalarına dayadı, gözlerinden ateş çıkıyordu ve sonunda nefesini bıraktı. Gözleri değişti; yüzünde gergin, acılı bir gülümsemeyle, "Eline bir şeyler alsan iyi edersin, yoksa dedikodunu yapmaya başlayacaklar sanırım," dedi.

Buzdolabını açtı ve üzerinde domuz yavrusu büyüklüğünde bir rosto olan bir tabak çıkardı. "Soğuk sığır rosto, olur mu? Bıçaklar sağındaki çekmecede. Kesmeye başlayabilirsin."

Stella birden 'randevu' olarak nitelediği bir şey için -tuhaf mutfak sahnesinden sonra randevunun karakteri hakkında geçici bir fikre kapıldım ve Ricky Hawthorne'un yüzünden geçen bir anlık mutsuzluk ifadesi fikrimi onaylamış oldu- evden çıktıktan sonra üç adam bana açılmaya başladı en sonunda. Yanlış sözcük seçimi: Çok uzun zaman sonraya kadar, 'açılmadılar' aslında; Stella Hawthorne gittikten sonra üç yaşlı adam neden Milburn'e gelmemi istediklerini göstermeye başladılar.

Bir iş görüşmesi gibi başladı.

"Pekala, nihayet buradasınız Bay Wanderley," dedi Sears James, bardağına biraz daha kanyak doldurup ceketinin iç

cebinden şişko bir puro tablası çıkardı. "Puro? Bunun meziyetlerine kefil olabilirim."

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Ve lütfen bana Don deyin."

"Pek tabii. Seni gerektiği gibi karşılayamadım Don, ama yakında telafi edeceğim. Amcan Edward'm yakın arkadaşlarıyız hepimiz. Diğer iki arkadaşım adına da konuşuyorum, bize katılmak için ülkenin öbür ucundan kalkıp buraya geldiğin için çok müteşekkirim. Bize yardım edebileceğini düşünüyoruz."

"Amcamın ölümüyle bir ilgisi var mı bunun?"

"Bir parça. Bizim için çalışmanı istiyoruz." Sonra *Gece* Bekçisi'yle ilgili konuşup konuşamayacağımızı sordu.

"Tabii."

"Bir romandı, ve bu yüzden büyük kısmı uydurmaydı. Ama bu uydurma gerçek bir olaydan mı esinleniyordu? Kitabın için araştırma yaptığını varsayıyoruz. Ama bilmek istediğimiz, araştırman sırasında kitabının içeriğini doğrulayacak herhangi bir kanıt buldun mu? Ya da belki de araştırman kendi hayatındaki açıklanması güç olaylardan ilham almıştır."

Gerilimlerini parmak uçlarımda hissedebiliyordum neredeyse ve belki onlar da benimkini hissedebiliyorlardı. David'in ölümüyle ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı, ama hem *Gece Bekçisi* hem de hayatımın merkezindeki gizemi açıklamamı istemişlerdi.

"Uydurma, dediğiniz gibi, gerçek bir olaya dayanıyordu," dedim ve gerilim kırıldı.

"Bize anlatabilir misin?"

"Hayır," dedim. "Benim için bile yeterince açık değil. Ayrıca, çok kişisel bir şey. Üzgünüm ama bu konuda konuşamam."

"Saygı duyarız tabii," dedi Sears James. "Gergin görünüyorsun."

"Öyleyim," diye itiraf edip güldüm.

"Gece Bekçisi'ndeki durum bildiğin gerçek bir olaya mı dayanıyordu?" diye sordu Ricky Hawthorne, az önceki konuşmaları duymamış gibi ya da duyduklarına inanamamış gibi.

"Evet, öyle."

"Ve benzer başka olaylar da biliyor musun?"

"Hayır."

"Ama doğaüstü olayları yok saymıyorsun?" dedi Sears.

"Sayıyor muyum saymıyor muyum bilmiyorum," dedim. "Pek çok kişi gibi."

Lewis Benedikt doğruldu ve gözlerini bana dikti. "Ama demiştin ki..."

"Hayır, demedi," diye araya girdi Ricky Hawthrone. "Kitabın gerçek bir olaya *dayandığını* söyledi, olayı anlattığını değil. Doğru mu Don?"

"Hemen hemen."

"Peki ya araştırman?" dedi Lewis.

"Fazla araştırma yapmadım aslında," dedim.

Hawthorne iç çekip Sears'a imalı bir bakış attı: *Sana söylemiştim.*

"Yine de bize yardım edebileceğini düşünüyorum," dedi Sears sesli bir düşünceyi yadsır gibi. "Kuşkuculuğun bize iyi gelecek."

"Belki," diye homurdandı Hawthorne.

En özel alanıma girdiklerini hissediyordum hâlâ. "Tüm bunların amcamın kalp kriziyle ne ilgisi var?" diye sordum. Soruda çokça bir kendini savunuş vardı ama haklı bir soruydu.

Her şey ortaya çıktı -Sears her şeyi anlatmaya karar vermişti.

"Ve akıl almaz geceler geçiriyoruz. John'un da aynı durumu yaşamış olduğunu biliyorum. Korkmak için nedenimiz olduğunu söylemek abartılı olmaz sanırım. İtirazı olan var mı buna?"

Hawthorne ve Levvis Benedikt hatırlamak istemeyecekleri şeyleri hatırlamış gibi görünüyorlardı ve kafalarını hayır anlamında salladılar.

"Yani senin uzman yardımını istiyoruz, ve ayırabileceğin kadar zaman ayırmanı," diye sonlandırdı Sears. "John'un intiharı hepimizi derinden etkiledi. Bir uyuşturucu bağımlısıysa bile, ki ben buna katılmıyorum, intihara meyilli olduğunu düşünmüyorum."

"Ne vardı üzerinde?" diye sordum. Başıboş bir meraktı sadece.

"Ne mi vardı? Hatırlamıyorum... Ricky, giysilerine baktın mı?"

Hawthorne başını evet anlamında salladı. "Atmak zorunda kaldım. Gördüğüm en şaşırtıcı çeşitlemeydi -smokin ceketi, pijamasının üstü, bir takım elbisenin pantolonu ve çoraplar."

"Öldüğü günün sabahında uyanınca bunları mı giymiş?" diye sordu Lewis şaşkınlıkla. "Neden daha önce söylemedin?"

"Çok şaşırmıştım önce, sonra unutmuşum. O kadar çok şey oluyor ki."

"Ama hep çok titiz bir adamdı," dedi Lewis. "Lanet olsun, eğer John bu şekilde karmakarışık giyindiyse aklı da karmakarışık olmalı."

"Kesinlikle," dedi Sears ve bana gülümsedi. "Don çok zekice bir soruydu bu. Hiçbirimizin aklına gelmemişti."

Tüm akla yakın açıklamaları gözden geçirmeye başladığını görebiliyordum. "Aklının karışık olduğuna dikkat çekmek işleri kolaylaştırmıyor," dedim. "Kitabımı yazarken aklımdaki olayda bir adam kendini öldürdü ve adamın kafasının fena halde karışık olduğundan emindim, ama ona gerçekten ne olduğunu hiçbir zaman bulamadım."

"Ağabeyinden söz ediyorsun, değil mi?" diye sordu Ricky Hawthorne zekice. Doğal olarak. Yani, sonuçta, hepsi biliyordu; David'den söz etmişti amcam onlara. "Ve ima ettiğin olay da buydu, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Oh," dedi Lewis.

"Bunu bir hayalet hikâyesine dönüştürdüm sadece. Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum."

Bir anlığına adamların üçü de utanmış görünüyordu.

"Pekala," dedi Sears James, "araştırma yapmaya alışkın olmasan da yatkın olduğundan eminim."

Ricky Hawthorne eksantrik koltuğunda arkasına yaslandı; kravatı hâlâ sımsıkıydı ama burnu kızarmış ve gözleri sulanmıştı. Kocaman koltuğunun ortasında küçücük ve kaybolmuş görünüyordu. "Eğer bir süre bizimle kalırsan, bu, iki arkadaşımı da çok mutlu edecektir Bay Wanderley."

"Don."

"Peki, Don. Buna hazır göründüğüne ve ben de fena halde yorgun olduğuma göre iyi geceler dilememizi öneriyorum. Geceyi Lewis'te mi geçireceksin?"

Lewis Benedikt, "Evet, olur tabii," dedi ve ayağa kalktı,

"Bir sorum var," dedim. "Sizi düşünmekten kurtaracağı

için mi benim doğaüstü şeyleri -ya da her nasıl adlandırıyorsanız onları- düşünmemi istiyorsunuz?"

"Zekice ama yanlış," dedi Sears James mavi gözleriyle bana bakarak. "Bizim aklımızdan çıkmıyor ki hiç."

"Bu bana bir şey hatırlattı," dedi Lewis. "Amerikan Yahnisi Derneği toplantılarını bitirecek misiniz? Bitirmemiz gerektiğini düşünen var mı?"

"Hayır," dedi Ricky tuhaf bir meydan okumayla. "Tanrı aşkına, bitirmeyelim lütfen. Kendi hatırımıza, buluşmaya devam edelim. Don da katılacak."

Ve işte aralarındayım. Adamların üçü de, amcamın arkadaşları, onun gibi saygıdeğer görünüyorlar: Ama akıllarını mı yitiriyorlar acaba? Bana her şeyi anlattıklarından bile emin değilim. Korkuyorlar, ve içlerinden ikisi ölmüş; günlüğüme daha önce Milbum'ün Dr. Tavşanayağı'mn çalışmak isteyeceği türden bir yer gibi göründüğünü yazmıştım. Kendi kitaplarımdan birinin, etrafımda gerçekleştiğini hayal etmeye başlarsam gerçekliğin benden uzaklaşacağını hissedebiliyorum.

Sorun şu ki, hayal etmeye başladım bile. Şu iki intihar - David'inki ve Dr. Jaffrey'ninki- mesele bu işte, bu basit rastlantı. (Ve Amerikan Yahnisi Derneği, sorunlarıyla ilgilenmemin asıl nedeninin bu rastlantı olduğunu anladığına dair hiçbir belirti göstermiyor.) Burada dahil olduğum şey ne? Bir hayalet hikâyesi mi? Ya da daha kötü bir şey, sadece bir hikâye olmayan bir şey? Üç yaşlı adam iki yıl önceki olayları sadece kabataslak biliyorlar -ve benden hayatımın en tuhaf bölümüne yeniden girmemi, en kötü, en yıkıcı günlere dönmemi ya da bir kitabın barışmaya çalıştığım sayfalarına geri gitmemi istediklerini biliyor olamazlar. Ama diğerine ve Amerikan Yahnisi Derneği'ne öncülük eden bir hayalet hikâyesi

bağlantısı olsa bile gerçekten bir bağlantı olabilir mi arada? Ve *Gece Bekçisi* ve ağabeyime olanlar arasında *gerçek* bir bağlantı olabilir mi?

II

Alma

Güzelliği olan her şeyin bir bedeni var,
ve güzelliği olan her şey bir beden;
varlığı olan her şeyin vücutsal bir varlığı var:
ve rüyalar sadece bu bedenlerden oluşuyor.
'Bedensiz Tanrı,' D. H. Lawrance

Don Wanderley'nin Günlüklerinden 1

Bu soruyu cevaplamanın sadece bir yolu var. Önümüzdeki bir ya da iki hafta boyunca kendim, David ve Alma Mob-ley hakkında hatırladığım detayları yazmaya biraz zaman harcamak zorundayım. Onları kitapta hikâyeleştirdiğimde kaçınılmaz olarak heyecanlı kılmaya çalışmıştım ve böylece

hatırladıklarımı tahrif etmiş oldum. Eğer bununla tatmin olmuş olsaydım Dr. Tavşanayağı kitabını yazmayı düşünmezdim -siyah yüzlü Alma, boynuzlu, kuyruklu ve müzikli Alma'dan başka bir şey değil Dr. Tavşanayağı. Tıpkı *Gece Bekçist*'ndeki 'Rachel Varney'nin hayali giysiler içindeki Alma'dan başkası olmadığı gibi. Alma 'Rachel'dan çok daha yabancıydı. Şimdi yapmak istediğim şey, hayali durumlar ve tuhaflıklar yaratmak değil, var olan tuhaflıklara bakmak. *Gece* Bekçisi'nde her şey çözülmüş, her şey düzelmişti; gerçek hayatta ise düzelen, çözülen hiçbir şey yoktu.

Alma ile, 'Saul Malkin'in 'Rachel Varney'yle Paris'te bir yemek odasında tanıştığı gibi tanışmamıştım; gayet sıradan bir çevrede, sıradan bir tanışmaydı, ilk kitabıma dair olumlu eleştirilerin bir yıllık bir eğitmenlik işi kazandırdığı Berkeley'de tanışmıştık, iş bir 'ilk kitap yazarı' için büyük bir başarıydı ve oldukça ciddiye alıyordum. Bir saat Yaratıcı Yazarlık ve üniversite öğrencileri için iki saat Amerikan Edebiyatı dersi veriyordum. İşimin en zaman alanı bu ikincisiydi. Pek iyi bilmediğim şeyler üzerine fazlaca okuma yapmam ve ödev okuyup not vermem gerektiğinden, yazmaya çok az vaktim kalıyordu. Ve Howells ya da Cooper'ı okumadığım için, haklarındaki eleştirilere de hiç bakmamıştım, ki bu isimleri bilmemi gerektiren bir dersti bu. Derslerimi verdiğim, yaratıcı yazarlık işlerini bir bar ya da kafede akşam yemeğimi yemeden önce okumak için yanımda götürdüğüm ve akşamlarımı bibliyografiler ve PMLA[1] sayılarına göz atmak için kütüphanede geçirdiğim bir rutinin içine düşmüş buldum kendimi. Eve döndüğümde bazen kendi hikâyem üzerine çalışabiliyordum,

1) Amerika'daki Modern Diller Birliği'nin yayımladığı bir dergi. (YHN.)

ama genelde gözlerim yanıyor ve midem İngilizce Bölümü kahvesiyle kaynamış, ve yazabilmem için gerekli içgüdülerim ise bilgin zırvalarıyla ölmüş oluyordu. Zaman zaman bölümden bir kızla -Wisconsin Üniversitesi'ndeki doktorasını yeni bitirmiş bir eğitmen- dışarı çıkıyordum. Adı Helen Kayon'du ve masalarımız on iki kişilik ortaklaşa kullanılan ofiste yan yanaydı, ilk kitabımı okumuş ama pek beğenmemişti.

Edebiyat konusunda çok katıydı; öğretmekten korkuyor, görünümüne önem vermiyordu; erkekler konusunda beceriksizdi. İlgi alanları Chaucer'in çağdaşları olan iskoç edebiyatçıları ve linguistik analiziydi; henüz yirmi üç yaşındayken şimdiden yaşlı akademisyen kız kurularının pratikten yoksunluklarının izleri vardı üzerinde. "Babam Kayinski olan adını değiştirdi, ve ben sadece dik başlı bir Polonyalıyım," diyordu, ama klasik bir kendini aldatmaydı bu; iskoç Chaucer'cılar konusunda dik başlıydı o kadar. Helen iri bir kızdı; büyük gözlükleri ve bir şekilden bir şekle dönüşmek üzere gibi görünen dağınık saçları vardı her zaman; yerine getirilmemiş niyetlerle dolu bir saçtı. Bir zaman önce, üniversiteye, tüm gezegene, erkeklere sunacağı şeyin zekâsı olduğuna karar vermişti. Kendisi hakkında güvendiği tek şeydi bu. Ofiste gördüğüm üçüncü gün ona öğle yemeğine çıkmayı teklif ettim. Bir makale okuyordu ve sandalyesinden düşecekti neredeyse. Sanırım Berkeley'de ona öğle yemeğine çıkmayı teklif eden ilk adam bendim.

Birkaç gün sonra son dersimin ardından ofiste karşılaştık. Masasında oturmuş daktilosuna bakıyordu. Öğle yemeğimiz oldukça tuhaftı: Yazmaya çalıştığı makaleleri benim kitabımla karşılaştırarak, "Ama ben gerçekliği tarif etmeye çalışıyorum!" demişti.

"Gidiyorum ben," dedim. "Neden sen de gelmiyorsun? Bir yerlerde bir şeyler içeriz."

"Gelemem, barlardan nefret ediyorum ve şunun üzerinde çalışmam gerekiyor," dedi. "Aa, baksana. Evime doğru yürüyebiliriz. Olur mu? Tepenin üzerinde. Uygun mu senin için?"

"Ben de orada oturuyorum."

"Sıkıldım bunlardan zaten. Ne okuyorsun?" Kitabı kaldırdım. "Oh. Nathaniel Hawthorne. İnceleme konun."

"Harvey Lieberman üç hafta içinde Hawthome'la ilgili ders vereceğimi söyledi. Liseden beri *The House oj Ûıe Seven Gables*[1] okumadım."

"Lieberman lanet olasıca bir tembel."

Bu söylediğine katılmaya eğilimliydim: Bugüne kadar diğer asistanlarından üçü de onun yerine ders vermişti. "Bütününü kapsayacak bir açı bulabilirsem," dedim, "ve okumayı bitirirsem sorun yok."

"Endişe etmen gereken bir memuriyetin yok en azından," dedi Helen daktilosuna bakarak.

"Hayır, sadece ekmek parası." Öğle yemeğinde de böyle diyaloglar geçmişti aramızda işte.

"Affedersin." Başını eğdi, söylediğine pişman olmuştu ve ben omzuna dokunup kendini bu kadar ciddiye almamasını söyledim.

Merdivenlerden birlikte inerken Helen kitaplar ve denemelerle dolu büyük yıpranmış bir dosya çantası, bense sadece *The House ojthe Seven Gables* taşıyordum. Uzun boylu, çilli, sarışın bir kız giriverdi aramıza. Alma Mobley'nin bendeki ilk izlenimi genel bir solgunluk, ifadesiz uzun yüzünden ve saman rengi saçlarından yansıyan manevi bulanıklıktı. Yu-

1) Yedi Kuleli Ev. (Ç.N.)

varlak gözleri çok solgun bir maviydi. Çekici bulma ve tiksinme karışımı tuhaf bir duygu hissettim; merdivenlerin loş ışığında, tüm hayatını bir mağarada geçirmiş çekici bir kız gibi görünüyordu - hayaletimsi bir beyazlık vardı tüm bedeninde. "Bay Wanderley?" diye sordu.

Başımı evet anlamında sallayınca adını mırıldandı, ama anlayamadım.

"İngilizce Bölümü yüksek lisans öğrencisiyim," dedi. "Bir sakıncası yoksa Hawthorne dersinize katılabilir miyim diye merak etmiştim. Bölüm ofisinde Profesör Lieberman'ın takviminde adınızı gördüm."

"Yok tabii, katılın lütfen," dedim. "Ama sadece bir inceleme dersi, bilirsiniz. Sizin için sadece zaman kaybı olacaktır muhtemelen."

"Teşekkürler," dedi ve merdivenlerde yoluna devam etti.

"Kim olduğumu nereden bildi?" diye fısıldadım Helen'a, mutluluğumu gizleyerek. Helen elimdeki kitaba pat pat vurdu.

Benim dairemden sadece üç blok ötede oturuyordu; onunki eski bir evin üst katına gelişigüzel yerleştirilmiş odalardan ibaretti ve iki kızla birlikte yaşıyordu. Odalar ve içindeki eşyalar rastgele yerleştirilmiş gibiydi -kimse kitaplıkların, sandalyelerin ve masaların nereye konması gerektiğini düşünmemiş, taşıyan adamlar nereye koyduysa orada kalmışlar gibi görünüyor. Şurada bir sandalyenin yanına konmuş bir lamba, şurada bir pencerenin altına yerleştirilmiş, üzeri kitaplarla dolu bir masa, ama geri kalan her şey o kadar dağınıktı ki, koridora ulaşmak için mobilyaların etrafında dolanmak gerekiyordu.

Oda arkadaşları da rastgele görünüyordu. Helen tepeyi çı-karken onlardan söz etmişti bana. Bir oda arkadaşı da, Mere-

dith Polk, Wisconsin'dendi, Botanik Bölümü'nde yeni bir eğitmendi. O ve Helen yaşamak için bir yer ararlarken karşılaşmış, aynı üniversitede okuduklarını fark etmişler ve birlikte yaşamaya karar vermişlerdi. Üçüncü kız, Hilary Lehardie, tiyatro mezunuydu. "Hilary odasından hiç çıkmaz ve tüm gün kafası güzel dolaşır, sanırım, ve geceleri genelde rock müzik dinler. Kulak tıpası takıyorum. Ama Meredith daha iyi. Çok heyecanlı ve biraz tuhaf, ama onunla arkadaşız sanırım. Beni korumaya çalışıyor," dedi Helen.

"Neden korumaya çalışıyor?"

"Pislikten."

Helen'in evine vardığımızda ikisi de evdelerdi. Helen'in arkasından içeri girdiğimde fazla kilolu, siyah saçlı, üzerinde kot pantolon ve bir sweatshirt olan kız mutfağın kapısından çıkıp, kalın gözlüklerinin ardından bana baktı. Meredith Polk. Helen beni İngilizce Bölümü'ndeki bir yazar olarak tanıştırdı ve Meredith, "Öyle mi?" deyip tekrar mutfağa döndü. Yandaki yatak odalarının birinden yüksek sesli bir müzik geliyordu.

Helen bana bir içki getirmeye gider gitmez kaim gözlüklü kız yeniden çıktı mutfaktan. Mobilyaların arasından geçip, saksılardaki yüzlerce çiçek ve kaktüs gibi görünen bir şeyin karşısındaki duvarın dibindeki bir kamp sandalyesine yerleşti. Ağzına bir sigara yerleştirdi ve dikkatli bir biçimde bana bakmaya başladı.

"Bir akademisyen değilsin sen? Düzenli personel değilsin?" Bir yıllık bir eğitmendendi bu soru.

"Sadece bir yıllık anlaşmam var. Yazarım ben."

"Oh," dedi. Biraz daha baktı. Sonra, "Öyleyse onu öğle yemeğine çıkaran sensin," diye sordu.

"Evet."

"Ah."

Müzik duvarı zonklatmaya başladı. "Hilary," dedi müziğin geldiği yöne doğru kafasını sallayarak. "Ev arkadaşımız."

"Rahatsız etmiyor mu seni?"

"Duymuyorum çoğu zaman. Konsantrasyon. Ve bitkiler için iyi aslında."

Helen, üstünde ölü bir akvaryum balığı gibi yüzen bir parça buz olan viskiyle ağzına kadar dolu kulpsuz bir bardakla geldi. Kendisi için de bir fincan çay taşıyordu.

"Müsaadenizle," dedi Meredith ve odasının olduğu tarafa doğru gözden yitti.

"Oh, bu berbat yerde bir erkek görmek güzel," dedi Helen. Bir anlığına tüm endişe ve çekingenlik silinmişti yüzünden ve akademik aklının altında yatan gerçek zekâyı gördüm. Kırılgan görünüyordu, ama yine de düşündüğümden daha azdı kırılganlığı.

Bir hafta sonra benim evimde yattık. Bakire değildi ve âşık olmama konusunda oldukça katıydı. Aslında tüm meseleyi, yapmaya karar vermek ve iskoç Chaucer'cılara olan yaklaşımındaki gibi hızlı bir kesinlikte yapmak olarak ele almıştı. "Bana asla âşık olmayacaksın," dedi, "ve senden bunu beklemiyorum. Sorun yok."

O zaman, evimde iki gece geçirdi. Akşamüstleri birlikte kütüphaneye gittik ve aramızda duygusal bir şey yokmuş gibi ayrı masalara oturduk. Duygusal bir şeyler olduğuna dair tek işaret, bir hafta sonra eve geldiğimde kapının önünde Meredith Polk'u bulmam oldu. Yine kot ve sweatshirt giyiyordu. "Seni bok," diye tısladı ve kapıyı çarçabuk açıp içeri aldım onu.

"Seni kalpsiz piç," dedi. "Memuriyet şansını berbat edeceksin onun. Ve kalbini kırıyorsun. Bir orospuymuş gibi davranıyorsun. Senin için fazla iyi o. Değer yargılarınız bile aynı değil. Helen bursa başvurdu -bu onun hayatındaki en önemli şey. Ben anlayabiliyorum ama senin anladığını sanmam. Seks hayatından başka hiçbir şeyi umursadığını sanmıyorum senin."

"Yavaş ol," dedim. "Memuriyet şansını nasıl berbat ediyor olabilirim ki? Önce bundan başlayalım istersen."

"Bu onun buradaki ilk dönemi. Bizi izliyorlar, biliyorsun. Yeni eğitmenin önüne gelen ilk adamla yatması nasıl görünür sence?"

"Berkeley burası. Kimsenin fark ettiğini ya da umursadığını sanmıyorum."

"Seni domuz. Fark etmeyen ya da umursamayan sensin, hiçbir şeyi fark etmiyor, hiçbir şeyi umursamıyorsun, gerçek bu -seviyor musun onu?"

"Çık dışarı," dedim. Sinirlenmeye başlıyordum. Vıraklayan, kızgın bir kurbağa gibi görünüyordu.

Helen üç saat sonra geldi; solgun ve yaralı görünüyordu. Meredith Polk'un şaşılacak suçlamalarını tartışmayacaktı ama onunla bir gece önce konuştuğunu söyledi. "Meredith çok korumacı," dedi. "Sana gelmiş olmalı. Üzgünüm Don." Sonra ağlamaya başladı. "Hayır, sırtımı sıvazlama öyle. Yapma. Aptalca bu. Geçen birkaç gece çalışamadığımdan bu. Seninle olmadığım zamanlarda mutsuz oluyorum sanırım." Bana baktı, acı çekiyordu. "Böyle konuşmamalıyım. Ama beni sevmiyorsun, değil mi? Sevemezsin, sevebilir misin?"

"Bir cevabı yok bu sorunun. Bir fincan çay getireyim sana."

Küçük evimdeki yatakta bir cenin gibi kıvrılmış yatıyordu. "Çok suçlu hissediyorum kendimi."

Çayıyla geri geldim. "Birlikte bir yolculuğa çıksak keşke," dedi. "Birlikte Iskoçya'ya gitsek. Yıllarca tskoçya'yla ilgili şeyler okudum ve hiç gitmedim oraya." Büyük gözlüklerinin ardındaki gözleri dolu doluydu. "Oh, korkunç bir baş belasıyım ben. Buraya hiç gelmemeliydim, biliyorum. Madison'da mutluydum. Kaliforniya'ya gelmemeliydim."

"Benden daha çok aitsin buraya."

"Hayır," dedi ve yüzünü saklamak için arkasını döndü. "Herhangi bir yere gidip uyum sağlayabilirsin sen. Bense işçi sınıfına ait bir köleden başka bir şey değilim."

"Son okuduğun gerçekten iyi kitap hangisi?" diye sordum.

Bana döndü; merak ifadesi, yüzündeki mutsuzluk ve utanmayı bastırmıştı. Gözlerini kısarak birkaç saniye düşündü. "Wayne Booth'un *The Rhetoric of Irony'si*[1]. Yemden okumayı henüz bitirdim."

"Berkeley'e aitsin," dedim.

"Bir hayvanat bahçesine ait olabilirim ancak."

Her şey için, Meredith Polk ve kendi duyguları için bir özürdü bu, ama daha fazla devam edersek onu sadece biraz daha incitmiş olacaktım, biliyordum. Haklıydı: Onu sevebilmem mümkün değildi.

Sonrasında, Berkeley hayatımın rayına girdiğini ve hayatımın geri kalanının buna yapışacağını düşünmüştüm, işim dışında genel olarak boştu hayatım. Ama Helen'la görüşmeye devam etmek, ara vermekte ısrar edip onu yaralamaktan daha iyi değil miydi? Benimki gibi işle dolu bir dünyada, menfaatin nezaketin eşanlamı olduğunu gördüm. Ayrıldığımızda, bir ya da iki gün için görüşmeyeceğimiz ama sonra-

1) İroni Retoriği. (Ç.N.)

smda her şeyin eskisi gibi devam edeceği vardı ikimizin de kafasında.

Ama bir hafta sonra hayatımın düzenli periyodu sona erdi; sonrasında Helen'i sadece iki kez gördüm.

2

Hawthorne dersi için gerekli bağlamı bulmuştum; R. P. Blackmur'un bir denemesindeydi: "Ne zamanki tüm olasılıklar elimizden alındı, *o zaman* günah işlemeye başladık." Hawthorne'un yapıtlarından da bu fikir yayılıyordu; roman ve hikâyelerini bu koyu Hıristiyanlıkla, içlerindeki kâbus dürtüsüyle -neredeyse kâbusu arzu edişleriyle- bağlayabilirdim. Bir kâbus hayal etmek onu belli bir uzaklığa koymak demekti. Ve Hawthorne'un, metodunu açıklamama yardım eden bir demecini buldum: "Kimi zaman, hayali efsanelerin ruhani mekanizmasının günlük hayatın karakter ve yaşam biçimleriyle birleştiği olaylar hayal ederek benzersiz ve nahoş olmayan bir etki ürettim, kendimce." Dersin temelini oluşturacak fikirleri bulduğumda detaylar not defterimin sayfalarına kendiliğinden dökülüverdi.

Bu iş ve yaratıcı yazarlık öğrencilerim, dersten önceki beş gün boyunca tüm vaktimi aldı. Helen'la kısa süreler için buluşabiliyordum ancak ve ona işim bittikten sonra hafta sonu için bir yerlere gideceğimize söz verdim. Ağabeyim David'in Mendocino'nun dışındaki Stili Vadisi'nde bir kır evi vardı ve Berkeley'den ne zaman uzaklaşmak istersem orayı kullanabileceğimi söylemişti. David'in tipik düşünceliliğiydi bu, ama bir tür inatçılık yüzünden evi kullanmamıştım şimdiye kadar. David'e minnettar olmak istemiyordum. Ders bittikten sonra Helen'i Stili Vadisi'ne götürecek ve bir seferinde iki vicdani tereddüdümü birden öldürecektim.

Dersin olduğu günün sabahı D. H. Lawrence'm Hawthorne yazısını okudum ve şu satırları gördüm:

Ve kızın yaptığı ilk şey adamı baştan çıkarmak. Ve adamın yaptığı ilk şey baştan çıkmak. Ve yaptıkları ikinci şey günahlarını gizlice kucaklamak ve şeytanca bir zevk alıp anlamaya çalışmak. Yeni İngiltere'nin efsanesi işte bu.

Tüm zamanlar boyunca aradığım şey *buydu* işte. Kahvemi masaya koydum ve değerlendirmelerimi yeniden planlamaya başladım. Lawrence'm kavrayışı benimkinden engindi, şimdi tüm kitapları yeni bir bakışla görebiliyordum. Paragraflarımın üzerini çizdim ve aralara yenilerini yazdım... Söz vermiş olduğum halde, Helen'i aramayı unuttum.

Sonuçta, notlarımı çok az kullandım. Yazdığım bir metaforu bulabilmek için çabalarken kürsüye eğildiğimde Helen ve Meredith Polk'un son sıralardan birinde oturduğunu gördüm. Meredith Polk kaşlarını çatmış, bir Berkeley polisi gibi kuşkulu bakışlarla beni izliyordu. Fenciler edebiyat sınıfında anlatılan şeyleri duyduklarında genelde bu şekilde bakmaya başlarlar. Helen ilgilenmiş görünüyordu ve geldiği için minnettardım.

Bittiğinde, Profesör Lieberman koridordaki koltuğundan kalkıp yanıma geldi ve değerlendirmelerimin çok hoşuna gittiğini söyledi. İki ay sonra yapacağı Stephen Crane dersini almak isteyip istemeyeceğimi sordu. O hafta Iowa'da bir konferansa katılması gerekiyordu ve ben de böylesine 'örnek' bir iş çıkardığıma göre, özellikle de bir akademisyen olmadığımı düşünürsek... kısacası, sözleşmemi ikinci yıla uzatmayı olası bulabilirdi.

En az rüşvet teklifi kadar küstahlığı da afallatmıştı beni. Lieberman hâlâ genç ve ünlü bir adamdı; Helen'in anlayışına göre bilgin değildi, ama bir 'eleştirmen', bir genelleme uzmanı, ikinci bir Edmund Wilson olarak ünlüydü; kitaplarını önemli bulmuyordum ama ondan daha fazlasını beklerdim. Öğrenciler çıkışa yönelmişti; boşluksuz bir tişört ve kot yığını gibi görünüyorlardı. Sonra beklenti içinde bana çevrilmiş bir yüz gördüm, kot değil ama beyaz bir elbise giyen ince yapılı bir kız. Lieberman birden bir engele dönüşmüştü ve ondan kurtulabilmek için Crane dersini vereceğimi söyledim. *"Çok* güzel Donald," dedi ve ortadan kayboldu. Hem de bunu öyle çabuk yapmıştı ki, önceki saniye karşımda çizgili bir takım giyen genç hoca varken bir sonraki saniye beyaz elbiseli kızın yüzüne bakıyordum. Helen ve beni merdivenlerde durduran yüksek lisans öğrencisiydi bu.

Tamamen farklı görünüyordu: Daha sağlıklı görünüyordu şimdi, yüzü ve kolları hafif altımmsı bir renge sahipti. Uzun sarı saçları ışıl ısıldı. Solgun gözleri de öyle: İçlerinde, kınlan ışıklar ve renklerden oluşan bir kaleydoskop görüyordum. Dudakları iki alaylı incecik çizgiydi sanki. Büyüleyiciydi, gördüğüm en güzel kızlardan biriydi -önemsiz bir değerlendirme değildi bu; Berkeley'de o kadar çok güzel kız vardı ki, başınızı masanızdan her kaldırışınızda iki yeni güzellik görebiliyordunuz. Ama karşımdaki kızda diğerlerindeki inceliksizlik ya da iddia yoktu, çekici üniversite öğrencilerinin kabalığını ortaya koyuyordu sanki: Sade bir güzelliği vardı, kendiyle tamamen barışıktı. Helen Kayon'un hiç şansı yoktu.

"Çok güzeldi," dedi, ağzının kenarındaki belli belirsiz çizgiler mahrem bir şakaya tepki veriyormuş gibi seğirdi. "Geldiğim için mutluyum." ilk kez, Güneyli aksanı duydum ko-

nuşmasmda: sözcükleri uzatarak konuşma ve hoş bir iniş çıkış.

"Sevindim," dedim. "İltifatın için teşekkürler."

"Baş başa tadını çıkarmak ister misin?"

"Bir davet mi bu?" Oldukça hızlı, kendinden çok emin ve açık davranmaya başladığımı fark ettim.

"Davet mi? Hayır, öyle olduğunun farkında değildim." Ağzı kımıldadı: *nasıl bir güzellik.*

Amfinin üstüne baktım. Helen ve Meredith Polk koridora geçmişler, kapıya doğru ilerliyorlardı. Benim sarışın kıza baktığımı görür görmez harekete geçmiş olmalıydı Helen. Eğer beni söylediği kadar iyi tanıyor olsaydı ne düşündüğümü bilirdi. Helen arkasına bakmadan kapıdan çıktı, ama Meredith Polk çıkmadan önce bakışlarıyla saldırmaya çalıştı bana.

"Birini mi bekliyorsun?" dedi kız.

"Hayır, önemli bir şey değil," dedim. "Öğle yemeğinde bana katılmak ister misin? Hiçbir şey yemedim ve açlıktan ölüyorum."

Şoke edici bir bencillikle davranıyordum, biliyordum bunu; ama karşımda duran kızın benim için şimdiden Helen Kayon'dan daha önemli olduğunu da biliyordum ve Helen'in gitmesine izin vermekle -Meredith'in dediği gibi, bir piç gibi davranarak- kendimi acı sahnelerle dolu haftalar hattâ belki de aylardan kurtarmıştım. Helen'a yalan söylememiştim; ilişkimizin kırılgan olduğunu biliyordu her zaman.

Kampus boyunca yanımda yürüyen kız dişiliğiyle mükemmel bir uyum içindeydi; sonrasında bile, onu gün ışığında ilk gördüğüm dakikalardan sonra bile yaşlanmaz, hiçbir zamana ait değilmiş gibi ve efsanevi biçimde güzel görünüyordu. Helen'in kendinden uzak olması onu zarafetten uzak

tutmuştu ve kabaca benim kendi geçmişimin bir parçasıydı; Alma Mobley'ye ilişkin ilk gözlemim, bu sakin zarafetiyle on altıncı yüzyılda İtalyan bir piazza'mn üzerinde yürümüş, ya da 20'lerde çekici bacaklarıyla Plaza Otel'in önünden süzülürken Scott Fitzgerald'dan beğeni dolu bir bakış almış olabileceğiydi. Böyle yazınca, kulağa absürd geliyor. Belli ki bacaklarını fark etmiştim, vücudunu fark etmiştim; ama İtalyan piazza'lar ve Plaza'daki Fitzgerald cinselliğe ilişkin gerçekdışı metaforlardan daha fazlasıydı. Her hücresi huzurla doluydu sanki; Berkeley ingilizce Bölümü'nden mezun olmuş bir öğrencide olması beklenecek son şey. Zarafeti o kadar derinlere iniyordu ki, o anda bile, güçlü bir pasifliğe işaret ediyor gibiydi.

Altı aylık bir izlenimi bir ana indirgiyorum tabii, ama savunmam, kampustan çıkıp bir restorana doğru giderken de bu izlenimlerin tohumlarının var olması. Benimle bu kadar istekli, dile getirilmeyen yargılarla yankılanan bir kayıtsızlıkla geliyor olması, bir pasiflik esintisi içeriyordu -güzelliğinin kuledeki prenses gibi içine hapsettiği güzelin ironik zarif pasifliği.

Lieberman'ın sözünü ettiğini duyduğum bir restorana götürdüm onu -öğrencilerin çoğu için çok pahalıydı, benim için de çok pahalıydı. Ama lüks bir yemek seremonisi hem onun hem benim kutlama isteğiyle örtüşmüştü.

David'in Stili Vadisi'ndeki evine götürmek istediğim kişinin o olduğunu anlamıştım hemen.

Adı, sonradan öğrendim, Alma Mobley'ydi ve New Orleans'ta doğmuştu. Ailesinin varlıklı olduğunu anlamıştım, davranışları açıkça ortaya koyuyordu bunu; babası ressamdı ve çocukluğunun büyük kısmı Avrupa'da geçmişti. Ailesin-

den konuşurken geçmiş zaman kullanıyordu ve bundan, onların ölmüş olduğu sonucunu çıkardım. Davranışlarıyla ve kendisi dışındaki her şeyle bağlantısını kesmiş havasıyla uyuşuyordu bu da.

Helen gibi, Midwest'te okumuştu. Chicago Üniversitesi'ne gitmiş -bu neredeyse imkânsız gibi görünüyordu, Alma Chicago'da, o kaba ve gürültülü şehirde- ve Berkeley'e öğrenci olarak kabul edilmişti. Dediklerinden, akademik yaşamın sadece içinden geçiyor olduğunu, Helen gibi derin bağlılığı olmadığını anlamıştım. Yüksek lisans öğrencisiydi, çünkü edebiyatın mekaniğine yeteneği vardı ve parlak bir öğrenciydi; yapmayı düşünebileceği her şeyden daha iyiydi bu. Chicago'nun havasını sevmediği için Kaliforniya'daydı.

Yine, ve ezici biçimde, hayatındaki donanımların çoğunluğuna, kendi kendine yeterliliğine karşı bir ilgisizlik hissettim. Tezini (Virginia Woolf) bitirecek kadar zeki olduğundan, ve sonra da şansıyla sahildeki küçük üniversitelerden birinde öğretmenlik işi bulacağından hiç şüphem yoktu. Sonra, birden ve şoke edici biçimde, bir kaşık dolusu nane yeşili avokadoyu ağzına götürürken, yeni bir hayali daha canlandı gözümde. Bir orospu, 1910 Storyville fahişesi, saçları çekici bir biçimde kıvrılmış, dansçı bacakları yukarı çekilmiş -çıplak vücudu bir an için oldukça netti kafamda. Profesyonel tarafsızlığın bir başka imgesi, sanırım, ama hayalin etkisini açıklamıyordu bu. Cinsel olarak hareketlendirmişti beni. Kitaplardan konuşuyordu -Helen'in konuştuğu gibi değil, genel bir okur gibi- masanın karşısından ona baktım ve onun için önemli olan adam olmak istediğimi fark ettim, bu pasifliği yakalayıp, sarsıp, beni gerçekten görmesini sağlamak istiyordum.

"Erkek arkadaşın yok mu?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı.

"Kimseye âşık değilsin öyleyse."

"Hayır." Sorunun cevabının apaçık belli oluşuna gülümsedi. "Chicago'da bir adam vardı ama bitti."

"Profesörlerinden biri."

"Birlikte çalıştığım profesörlerden biri." Bir gülümseme daha.

"Âşık miydin ona? Evli miydi?"

Bir anlığına büyük bir ciddiyetle baktı. "Hayır. Düşündüğün gibi değildi. Evli değildi ve ben de âşık değildim."

Daha o anda bile kolayca yalan söyleyebilen biri olduğunu anlamıştım. Beni itmedi bu; aksine hayatının ona ne kadar az dokunduğunu kanıtlıyordu ve onunla olmaya çoktan hazırdım. "O âşıktı sana," dedim. "Bu yüzden mi Chicago'dan ayrılmak istedin?"

"Hayır, ayrıldığımda ilişkimiz çoktan bitmişti. Alan'ın Chicago'dan ayrılmamla hiç ilgisi yok. Kendini aptal yerine koydu. Hepsi bu."

"Alan?"

"Alan McKechnie. Çok tatlıydı."

"Çok tatlı bir aptal."

"Tüm bunları öğrenmeye kararlı mısın?" diye sordu, o her zamanki hilesini yapıp soruya önemini yitirten yumuşak, neredeyse görünmez bir ironi yükleyerek.

"Hayır. Yalnızca merak."

"Peki." Kırılan ışıklarla dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Pek zevkli bir hikâye sayılmaz. Alan... sırılsıklam âşık olmaya başladı. Seçmeli ders alıyordum ondan. Sadece dört kişiydik. Üç oğlan ve ben. Ders haftada iki kezdi. Benden etkilen-

diğinin farkındaydım, ama çok çekingen bir adamdı. Kadınlar konusunda çok tecrübesizdi." Gözlerinde ve sesinde yine o yön değiştirme. "Beni bir iki kez dışarı çıkardı. Görülmemizi istemediği için Hyde Park'ta olmayan yerlere gitmek zorundaydık."

"Nereye gidiyordunuz?"

"Otel barlarına. O türden yerlere. Loop civarında. Sanırım ilk kez bir öğrencisiyle böyle şeyler yapıyordu ve bu yüzden çok gergindi. Pek eğlenceli bir hayatı olduğunu sanmıyorum. Sonunda ona fazla gelmeye başladım. Onu, onun beni istediği şekilde istemediğimi fark ettim. Şimdi ne soracağını biliyorum, cevap vereyim. Evet, birlikte olduk. Bir süre. Çok iyi değildi. Alan pek... hareketli değildi. Gerçekten yapmak istediği şeyin bir oğlanla yatmak olduğunu düşünmeye başlamıştım, ama tabii ki bunu yapmak için fazla şeydi. Yapamazdı."

"Ne kadar sürdü?"

"Bir yıl." Yemeğini bitirip peçetesini tabağının yanına bıraktı. "Neden bundan konuştuğumuzu bilmiyorum."

"Neden hoşlanırsın gerçekten?"

Ciddiyetle düşünüyormuş gibi yaptı. "Bir bakalım. Gerçekten sevdiğim şeyler. Yaz. Sinema, ingiliz romanları. Altıda kalkıp pencereden sabahın erken saatlerini izlemek -her şey çok boş ve saf o saatlerde. Limonlu çay. Başka? Paris. Ve Nice. Nice'i gerçekten çok seviyorum. Küçük bir kızken dört ya da beş yaz üst üste gitmiştik Nice'e. Ve güzel yemekleri severim, bunun gibi."

"Akademik yaşam pek sana göreymiş gibi görünmüyor," dedim. Her şeyi ve hiçbir şeyi anlatmamış gibiydi.

"Görünmüyor, değil mi?" Önemli bir şey değilmiş gibi kahkaha attı. "İhtiyacım olan şey Büyük Aşk sanırım."

Ve işte yine, öz saygısının kulesinde hapis bir prenses. "Yarın sinemaya gidelim," dedim ve kabul etti.

Ertesi gün ofisi benimkiyle aynı koridor üzerinde olan Rex Leslie'yi masaları değiştirmeye ikna ettim.

Sanat sineması Alma'nın daha önce görmediği Renoir'nın *Büyük Yanûsama'sını* gösteriyordu. Sonrasında yanımızdaki masaların öğrenciler ve türlü türlü sohbetlerle dolu olduğu bir kafeye gittik. Oturduktan sonra bir an suçluluk duygusuyla karışık bir korku hissettim ve hemen sonra Helen Kayon'u görmekten korkuyor olduğumu fark ettim. Ama ona göre bir yer değildi burası ve zaten genelde bu saatlerde Helen kütüphanede olurdu. Bir anlığına ben de orada olmadığım, kendimin değil ama iş hayatının getirdiği bir disiplinle sıkıcı bir şekilde çalışıyor olmadığım için güçlü bir minnet duygusuna kapıldım.

"Ne kadar güzel bir filmdi," dedi. "Hâlâ içindeymişim gibi hissediyorum kendimi."

"Filmleri derinden hissediyorsun öyleyse."

"Tabii." Bana baktı, şaşırmış görünüyordu.

"Edebiyatı?"

"Tabii ki." Yeniden bana baktı. "Şey. Bilmem. Hoşuma gidiyor."

Yanımızdaki oduncu gömlekli, sakallı oğlan devam eden bir sesle, "Wenner saftır, dergisi de öyle. Kapakta Jenny Brown'un resmini görürsem yeniden almaya başlayacağım," dedi.

Arkadaşı, "Wenner, Jenny Brown zaten," diye cevap verdi.

"Berkeley," dedim.

"Wenner kim?"

"Bilmemene şaşırdım. Jann Wenner?"

"Kim?"

"Rolling Stone'u çıkaran Berkeley öğrencisiydi."

"Dergimi o?"

"Sürprizlerle dolusun," dedim. "Hiç duymadığını mı söylüyorsun yani?"

"Dergilerle pek ilgilenmiyorum. Hiç bakmam. Ne tür bir dergi bu? Şu gruptan mı alıyor adını?"

Başımı evet anlamında salladım. En azından gruptan haberdardı. "Ne tür müzik seversin?"

"Müzikle pek ilgilenmiyorum."

"Başka isimler deneyelim bakalım. Tom Seaver'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Willie Mays diye birini duydun mu hiç?"

"Eski bir atlet değil miydi? Sporla da pek aram yok."

"Belli oluyor."

Kıkırdadı.

"Daha da ilgi çekici hale geliyorsun. Peki ya Barbara Streisand?"

Kendi kendine oyun oynarcasına, çekici bir biçimde surat astı. "Tabii ki."

"John Ford?" Hayır. "Arthur Fonzarelli?" Hayır. "Grace Bumbry?" Hayır. "Desi Arnaz?" Hayır. "Johnny Carson?" Hayır. "Andre Pevin?" Hayır. "John Dean?" Hayır.

"Daha fazla sorma, yoksa her şeye evet diye cevap vermeye başlayacağım," dedi.

"Ne yapıyorsun peki?" diye sordum. "Bu ülkede yaşadığından emin misin?"

"Ben sana sorayım bakalım. Anthony Powell'ı duydun mu hiç ya da Jean Rhys'ı ya da Ivy Compton-Burnett'i ya da Eli-

zabeth Jane Howard'ı ya da Paul Scott'u ya da Margaret Drabble'ı ya da..."

"İngiliz romancılar ve hepsini duydum," dedim. "Ama seni anlıyorum. Gerçekten ilgilenmediğin şeylerle gerçekten ilgilenmiyorsun."

"Kesinlikle."

"Hiç gazete okumuyorsun," dedim.

"Hayır. Ve televizyon da izlemiyorum." Gülümsedi. "Bir duvarın önünde dikilip kurşuna mı dizilmeliyim sence?"

"Arkadaşlarının kimler olduğuyla ilgileniyorum sadece."

"Gerçekten mi? Şey, sen arkadaşımsm, değil misin?" Bu söylediğinin üzerinde, tüm konuşmamızın üzerinde olduğu gibi, önyargısız bir ironi maskesi vardı. Bir an için gerçek bir insan olup olmadığını merak ettim: Popüler kültürü neredeyse tamamen reddetmiş olması insanların kendisi hakkındaki düşüncelerini ne kadar az önemsediğini ortaya koyuyordu. Dürüstlüğü olduğunu düşündüğüm şey hayal ettiğimden daha eksiksizdi. Kaliforniya'daki üniversite mezunlarının altıda biri Seaver diye bir atlet duymamış olabilirdi belki, ama Amerika'da kim Fonz'u duymamış olabilirdi ki?

"Başka arkadaşların da vardır ama. Benimle daha yeni tanıştın."

"Var, evet."

"ingilizce Bölümü'nden mi?" İmkansız değildi bu: Geçici iş arkadaşlarımdan anladığıma göre, hiç gazete okumayan büyük bir Virginia Woolf hayranları birimi olabilirdi orada. Kendi içlerinde etraftakilere karşı böylesi ilgisiz olmak yapmacık bir davranış sayılıyor olsa bile, Alma için tersi geçerli olurdu.

"Hayır. Burada pek kimseyi tanımıyorum. Doğaüstü olaylarla ilgilenen birkaç kişi tanıyorum sadece."

"Doğaüstü olaylar mı?" Ne demek istediğini anlayamamıştım. "Ruh çağırma toplantıları mı? Ouija tahtası? Madam Balavatsky? Planchettes?"

"Hayır. Bunlardan daha ciddi. Bir grupları var."

Çok şaşırmıştım; cehennemin çukuruna düşmüştüm sanki. Aklıma satanizm, cadı toplantıları gelmişti; en kötüsünden Kaliforniya delilikleri.

Ne düşündüğümü yüzümden anladı ve, "Ben içlerinde değilim. Sadece tanıyorum onları," dedi.

"Adı ne grubun?"

"X.X.X."

"Ama..." Doğru duyduğuma inanamayarak öne eğildim. "X.X.X. olamaz? Xala..."

"Xala Xalior Xlati."

inanamadım, şoke olmuştum. Güzel yüzüne bakıp tuhaf bir korku hissettim. Kaftanlar giyen bir Kaliforniya kaçıkları grubundan fazlasıydı X.X.X. Korkutuculardı. Acımasız, hattâ canavar ruhlu oluşlarıyla tanınıyorlardı; Manşon ailesiyle küçük bir bağlantıları vardı ve yalnız bu nedenle onlar hakkında bir şeyler okumuştum. Manşon olayından sonra başka bir yere gitmiş olmalılardı -Meksika'ya sanırım. Kaliforniya'dalar mıydı hâlâ? Okuduklarıma bakarsam, Alma mafyadan adamlar tamsa daha iyiydi: Mafyadan, mantıklı ya da değil, bir neden bekleyebilirdiniz, kapitalizmimizin bir sonucuydu onlar. X.X.X. ise kâbus nedeniydi.

"Ve o insanlar arkadaşların mı?" diye sordum.

"Sen sordun."

Hâlâ şaşkın bir halde, başımı iki yana salladım.

"Bunun için endişelenme. Ya da onlar için. Onları asla görmezsin."

Bu bana yaşamıyla ilgili tamamen değişik bir resim verdi; karşımda oturmuş, hafifçe gülümseyen, uğursuz bir kıza dönüşmüştü bir anlığına. Güneşli bir yoldan vahşi bir ormana girmiştim sanki; kütüphanede İskoç Chaucer'cılar üzerine çalışan Helen Kayon'u düşündüm.

"Ben bile pek fazla görmüyorum onları," dedi.

"Ama toplantılarına katılıyorsun? Evlerine gidiyorsun?"

Başıyla onayladı. "Dedim sana. Arkadaşlarım onlar. Ama endişelenme."

Bir yalan olabilirdi bu -bir yalan daha, bana her zaman doğruyu söylemediğini düşünüyordum. Ama tüm davranışları, benim ne hissettiğimle ilgilenmesi bile, doğru söylediğini gösteriyordu. Kaygıyla gülümseyerek kahve fincanını ağzına götürdü ve ben onun bir ateşin önünde durmuş, elinde kanlar içinde bir şey tuttuğunu hayal ettim...

"Endişeleniyorsun. Üyesi değilim, içinden insanlar tanıyorum sadece. Sen sordun. Ve ben de bilmen gerektiğini düşündüm."

"Toplantılarına katıldın mı? Neler oluyor?"

"Söyleyemem. Bu sadece hayatımın bir başka parçası. Küçük bir parçası. Sana dokunmayacak."

"Hadi çıkalım buradan," dedim.

O sırada bile bana romanlık bir malzeme vereceğini mi düşünüyordum? Sanmam. Grupla ilişkisinin muhtemelen söylediğinden çok daha zayıf olduğunu düşündüm; çok sonra, öyle olmadığına dair sadece tek bir belirti gördüm. Abartıyor, dedim kendi kendime. X.X.X. ve Virginia Woolf? Ve *Büyük Yanılsama!* İnanması çok zordu.

Tatlı bir biçimde, neredeyse şakalaşır gibi, beni evine davet etti. Kahve içtiğimiz kafeden kısa bir yürüme mesafesin-

deydi evi. Kalabalık caddeden ayrılıp uzun evlerle dolu daha karanlık bir sokağa döndüğümüzde, Chicago ve oradaki yaşamından konuşmaya başladı öylesine, ilk kez geçmişi hakkında bilgi almak için soru sormama gerek kalmamıştı. Sesinde anlık bir ferahlama hissetmiştim sanki: X.X.X.'le tanışıklığını 'itiraf ettiği' için miydi bu? Ya da soru sormadığım için mi? ikincisi, diye düşündüm. Tipik bir yaz sonu Berkeley akşamıydı, aynı anda hem ılık hem soğuk -ceket giymek için yeterince soğuk ama havamn yumuşaklığında gizli bir sıcaklık olduğu hissi uyandırıyor. Yarattığı nahoş şaşkınlığa karşın, yanımdaki genç kadın -konuşmasında ve gerçeküstü güzelliğindeki gizli zarafetiyle ve aynı şekilde doğal zekâsıyla- canlandırmıştı beni, aylardır olmadığım kadar mutlu etmişti. Onunla birlikte olmak, kış uykusundan uyanmak gibiydi.

Evine vardık. "Giriş katı," dedi ve kapıya giden merdivenlerden çıkmaya başladı. Ona bakıyor olmanın mutluluğuyla geride bekledim biraz. Parmaklıklarda bir serçe parıldıyordu, başını yana eğdi; yanan yaprakların kokusunu alabiliyordum; Alma bana döndü, yüzü sundurmanın gölgeleriyle soluk bir karaltıya dönüşmüştü. Mahallede bir yerde bir köpek havladı. Mucizevi bir biçimde hâlâ görebiliyordum gözlerini, kedi gözleri gibi parlıyorlardı sanki. "Romanındaki kadar ihtiyatlı mısın, yoksa gelecek misin benimle?"

Kitabımı okumuş olduğu gerçeğini ve yaptığı eleştiriyi hemen aklıma kazıdım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Evinin nasıl bir yer olacağını önceden hayal etmemiştim, ama Helen Kayon'unki gibi dağınık olmayacağını anlamış olmalıydım. Alma yalnız yaşıyordu -işte bundan şüphelenmiştim. Beni götürdüğü büyük odadaki her şey tek bir zevkle, tek bir bakış açısıyla bütün haline getirilmişti: Gördüğüm en

lüks odalardan biriydi burası. Uzun, kaim bir Buhara kilimi vardı yerde; boyalı bir şömine kafesinin iki yanında, bu konuda uzman sayılmayan gözlerime Chippendale gibi görünen, masalar vardı. Cumbalı penceresinin önüne geniş bir çalışma masası yerleştirilmişti. Kumaş kaplı sandalyeler; büyük minderler, masanın üzerinde bir Tiffany lamba. Ailesinin paralı olduğunu düşünmekte haklı olduğumu gördüm. "Tipik bir yüksek lisans öğrencisi değilsin, değil mi?" diye sordum.

"Bu şeyleri depoya kaldırmak yerine onlarla yaşamanın daha mantıklı olduğuna karar verdim. Biraz daha kahve?"

Başımı evet anlamında salladım. Onun hakkındaki bunca şey şimdi bir anlam ifade etmeye başlamıştı ve daha önce hiç görmediğim bir kalıba uyuyordu. Eğer Alma soğuk biriyse, gerçekten farklı olduğu içindi bu; Amerika'nın yüzde doksanının hiç görmediği, sadece şartlı olarak inandığı bir biçimde, bohem bir ultra zenginlikle büyütülmüştü. Ve eğer gerçekten pasif biriyse, hiçbir zaman kendi adına karar verme-diğindendi bu. Hemen, İsviçre'de okula gittiği, tatillerde yat gezilerine çıktığı, dadılı ve hizmetçili bir çocukluk uyduru-verdim. Bu onun hiçbir zamana ait değilmiş gibi oluşunu açıklıyordu; bu yüzden 20'lerde Plaza Otel'in önünden süzülürken hayal etmiştim onu: Bu tür bir zenginlik başka bir çağa ait gibi görünüyordu.

Kahveyle geri geldiğinde, "Benimle bir ya da iki haftalığına bir geziye çıkmaya ne dersin? Stili Vadisi'nde bir evde kalabiliriz," dedim.

Alma kaşlarını kaldırdı ve başını yana eğdi. Pasifliğinin çift cinsiyetli bir niteliği olduğu çarptı gözüme.

"ilginç bir kızsın sen," dedim.

"Bir *Reader's Digest*[1] karakteri."

"Hemen hemen."

Dizleri karnına çekili bir şekilde karşımdaki şişkin mindere oturdu; o an öylesine seksi ve olağanüstüydü ki, onun bir şekilde çift cinsiyetli olduğu fikrinden vazgeçtim. Bunu düşünmüş olmam olanaksız gibi görünüyordu şimdi. Onunla yatmak zorunda olduğumu biliyordum; yatacağımı biliyordum, ve biliyor olmak bunu daha da zorunlu hale getiriyordu.

Paranı masanın üzerine bırak ufaklık...

Sabah olduğunda delicesine âşıktım ona artık. Yatmamız mümkün olan en hafife alınacak biçimde gerçekleşmişti; bir ya da iki saat boyunca konuştuktan sonra, "Eve gitmek istemezsin, değil mi?" diye sormuştu. "Hayır." "Peki öyleyse, bu gece burada kal." Takip eden olaylar sadece bedenin etrafında topallamak değil, şehvetin üç bacaklı yarışıydı; aslında geri kalan her şeyde olduğu kadar pasifti yatakta da. Yine de çaba harcamadan orgazm olmuştu; önce ağır tempolu bölümde ve ardından olabildiğince hızlı bölümde. Kalçaları zıplarken ve bacaklarını sırtıma bastırırken çocuk gibi boynuma yapışmıştı; ama bu teslim oluşta bile farklıydı. "Oh, seni seviyorum," dedi ikinci seferden sonra, saçlarım avuçlarının içindeydi, ama ellerinin baskısı sesi kadar hafifti. İçindeki gizeme ulaştığımda, ardında bir gizem daha bulmuştum. Alma'nın şehveti, masadaki davranışları gibi, yaratılışındaki aynı bölümden geliyordu. Yatakta Alma Mobley'den 'daha iyi' olan bir düzine kızla sevişmiştim, ama bu az bulunur duygu-

1) Amerika'da yayımlanan bir dergi. (Ç.N.)

yu, Alma'mn duyguların gölge ve renkleriyle uyumunu hissetmemiştim hiçbirinde. Ebediyen başka bir tür deneyimin eşiğinde olmak gibi bir şeydi; açılmamış bir kapının önünde olmak gibi bir şey.

İlk kez kızların neden Don Juan'lara âşık olduğunu, neden peşlerinde koşup kendilerini küçük düşürdüklerim anladım.

Ve bana geçmişi hakkında özenle seçilmiş bir kesit sunduğunu biliyordum. Her önüne gelenle yatıp kalkan bir kadın olduğundan emindim. X.X.X.'le ve Chicago'dan ani ayrıksıyla örtüşüyordu bu; herkesle yatıp kalkmak Alma'mn sözü edilmeyen yaşam tarzı gibi görünüyordu.

İstediğim şey, tabii ki, diğerlerini devredışı bırakmak, kapıyı açıp tüm diğer gizemleriyle tanışmak, zarafet ile inceliğinin tamamen bana yöneltilmesiydi. Bir Sufi masalında bir fil bir ateşböceğine âşık oluyor ve ateşböceğinin yalnızca onun için parladığını hayal ediyordu; ve ateşböceği uzaklara uçtuğunda, fil, ışığının merkezinde bir filin hayali olduğundan emindi.

3

Aşkın ayaklarımı yerden kesmiş olduğunu söylemem abartı sayılmaz. Kitap yazmaya devam etme fikrim yok oluvermişti. Duygulara bu kadar teslim olmuşken yeni duygular uyduramazdım; karşımda Alma bilmecesi varken kurgusal karakterlerin bilmecesi yapay geliyordu artık. Onu da yapacaktım ama önce *bunu* yapmam gerekiyordu.

Durmadan Alma Mobley'yi düşündüğüm için, mümkün olan her an onu görmem gerekiyordu: On gün boyunca, ders vermediğim hemen her dakika onunla birlikteydim. Koltu-

ğumun üzeri bir yığın okunmamış öğrenci hikâyeleri, masam ise bir yığın *Kızıl Damga* üzerine yazılmış denemelerle doluydu. Bu süre içinde cinsel cesaretimiz şoke ediciydi. Geçici olarak boş bırakılmış sınıflarda, düzinelerce eğitmenle paylaştığım, kapısı kilitli olmayan ofisimde sevişiyorduk; bir keresinde Sproul Hall'da peşinden tuvalete gittim ve bir lavabonun üzerine oturmuşken içine girdim. Yaratıcı yazarlık sınıfındaki bir öğrenci, fazla özlü konuşmaya başlamamdan sonra, "Peki bir erkeği nasıl tarif edersiniz?" diye sordu ve ben, "Seksüel ve kusurlu," diye cevapladım.

Sınıfta geçirmediğim 'hemen' her dakikayı onunla geçirdiğimi söylemiştim. İstisnalar, San Francisco'daki bir teyzesini ziyaret edeceğini söylediği iki geceydi. Teyzenin adını söylemişti, Florence de Peyser, ama gittiği zaman yine de kuşku içinde terlemiştim. Ertesi gün, hiç değişmeden geri gelmişti - başka bir âşığın izi görünmüyordu üzerinde. X.X.X.'in de izi yoktu, ki en büyük endişemdi bu. Ve Bayan de Peyser'ı öyle çok detayla donattı ki (Chookie adlı bir Yorkshire terrier, bir gardırop dolusu Haltson elbiseler, Rosita adlı bir hizmetli), kuşkularım yok oldu. Uğursuz X.X.X. zombileriyle dolu bir geceden Chookie adlı bir köpekle ilgili hikâyelerle dönemezsiniz. Eğer başka âşıkları varsa, ilk gece hissettiğim gibi hâlâ her önüne gelenle yatıyorsa da, bunun hiçbir izine rastlamadım.

Aslında, canımı sıkan şey diğer adamlarla giriştiğim varsayımsal rekabet değil, birlikte geçirdiğimiz ilk sabah söylediği şeydi. Sevginin tuhaf bir ifadesinden başka bir şey olmayabilirdi de: "Onaylandın," dedi. Bir anlığına, delice bir anda, etrafımızdaki şeyler tarafından onaylandığımı söylemek istediğini düşündüm -yanımızdaki masanın üzerinde duran Çin vazosu, çerçevelenmiş bir Pissarro resmi ve sert kilim.

(Tüm bunlar sandığımdan daha güvensiz kılıyordu beni.)

"Sen onayladın yani," dedim.

"Ben değil. Şey, tabii ki ben, ama sadece ben değil." Sonra dudaklarıma işaretparmağını dayadı.

Bir ya da iki gün içinde bu sinir bozucu, gereksiz, esrarengiz sözü unutmuştum.

İşlerimi de unutmuştum tabii, çoğunu. İlk çılgın şehvetli haftalardan sonra bile öğretmeye çok daha az zaman ayırıyordum. Daha önce hiç olmadığım kadar âşık olmuştum: Tüm hayatım boyunca kıyısından geçmiş, kuşkuyla bakmış, yanlış anlamıştım mutluluğu sanki; sadece Alma yüz yüze getirmişti beni mutlulukla. Onda şüphelendiğim ya da güvenmediğim ne varsa duygularımla yok oluvermişti. Onunla ilgili bilmediğim şeyler varsa da umurumda değildi artık; bildiklerim yeterdi bana.

Evliliği ilk gündeme getirenin o olduğundan eminim. Şöyle bir cümleydi: "Evlendiğimizde sık sık seyahat etmeliyiz" ya da "Evlendikten sonra nasıl bir ev istersin?" Konuşmalarımız kendiliğinden bu tür diyaloglara dönüşmüştü -hiçbir zorlama hissetmemiştim, mutluluğuma mutluluk eklenmişti sadece.

"Oh, onaylandın gerçekten," dedi.

"Teyzenle tanışalım mı bir gün?"

"Bundan kurtarayım seni," dedi, ki sorduğum sorunun cevabı değildi bu. "Önümüzdeki yıl evlenirsek yazı Yunan adalarında geçirelim. Kalabileceğimiz arkadaşlarım var -babamın Poros'ta yaşayan arkadaşları."

"Onlar da onaylar mı beni?"

"Onaylayıp onaylamamaları umurumda değil," dedi elimi

tutup kalbimi hızlandırarak.

Birkaç gün sonra, Poros'un ardından bir ay da ispanya'da kalmak istediğini söyledi.

"Peki ya Virginia Woolf? Okulun?"

"Gerçekten iyi bir öğrenci sayılmam."

Tabii ki aylarca seyahat edeceğimizi gerçekten düşünmemiştim, ama gelecek yaşamımızı resmediyor gibi görünen bir fanteziydi bu en azından; benim devam eden, ne olduğu açıkça belirtilmemiş onaylanma fantezim gibi.

Stephen Crane dersim iyice yaklaşınca, neredeyse hiç hazırlık yapmamış olduğumu fark ettim ve Alma'ya en azından birkaç akşamımı kütüphanede geçirmek zorunda olduğumu söyledim: "Her şekilde korkunç bir ders olacak gerçi, Lieberman'ın burada bir yıl daha geçirmem için uğraşması umurumda değil, çünkü ikimiz de Berkeley'den kurtulmak istiyoruz sanırım, ama aklımdaki birkaç şeyi bir araya getirmem gerekiyor." Sorun olmadığını, zaten önümüzdeki iki ya da üç geceyi Bayan de Peyser'de geçirmeyi planladığını söyledi.

Ertesi gün ayrılırken uzun uzun sarıldık birbirimize. Sonra yoluna devam etti; ben de son bir buçuk ayda çok az zaman geçirdiğim evime gidip elimdeki kaynakları düzenledim ve kütüphaneye gittim.

Kütüphanenin giriş katında Meredith Polk'la amfiden ayrıldığından beri ilk kez Helen Kayon'u gördüm. O beni görmedi; masaları değiştirdiğim eğitmen Rex Leslie'yle, asansör bekliyordu. Koyu bir sohbete dalmışlardı ve onlara baktığım sırada Helen elini Rex Leslie'nin sırtına koydu. Gülümsedim, sessizce onun iyi olmasını diledim ve merdivenlerden yukarı çıktım.

O gece ve sonraki gece dersim üzerinde çalıştım. Stephen

Crane'le ilgili söyleyecek hiçbir şeyim yoktu; sayfalardan her başımı kaldırışımda gözleri parıldayan, dudakları hafif aralık Alma Mobley'yi görüyordum.

Alma'nın yokluğunun ikinci gecesinde bir pizza ve bira için evden çıktığımda onun The Last Reef adlı barın önünde, karanlıkta durduğunu gördüm; girmeye tereddüt edeceğim bir yerdi orası, para karşılığı birlikte olacakları adamlar arayan motosikletçiler ve homoseksüellerin mekânı olarak ün salmıştı. Donakaldım: İlk birkaç dakika hissettiğim şey ihanet değil, korkuydu. Alma yalnız değildi ve yanındaki adam belli ki bardan biriydi -elinde bir bardak bira vardı- ama bir motosikletli ya da eş arayan bir gay değildi görünüşe bakılırsa. Uzun boylu, kafası tıraşlıydı ve kara gözlükler vardı gözünde. Yüzü çok solgundu. Belli bir kalıba göre giyinmemişse de, deri pantolonu ve golf ceketiyle (göğsü çıplak mıydı? Derisinin üzerinde asılı zincirler gördüm sanırım) bir hayvana, insan kılığına girmiş aç bir kurda benziyordu. Ayağının yanında, kaldırımda, bitkin halde ve ayakları çıplak küçük bir oğlan oturuyordu. Barın yanındaki gölgede gruplanmış olan bu üç kişi göze çarpacak kadar tuhaf görünüyorlardı. Alma adamın yanında oldukça rahat gibiydi; rastgele konuşuyor, adam cevap veriyordu, birbirlerine dokunmuyor olsalar da, Helen Kay on ve Rex Leslie'den daha yakın görünüyorlardı. Çocuk birden adamın ayağına yığıldı, tekmelenmekten korkar gibi sarsıyordu ara sıra kendini. Üçü birlikte sapık bir alacakaranlık ailesi gibiydiler -Addams ailesi gibi: Alma'nın karakteristik zarafeti, kurt adama benzeyen adam ve zavallı çocuğun yanındaki duruşu gerçekdışı ve bir şekilde şeytaniydi. Adamın beni görürse vahşi bir hayvana dönüşeceğini düşünerek biraz geriledim.

Tam bir kurt adam, diye düşündüm, ve sonra aklıma ge-

len şey X.X.X. oldu.

Adam çocuğu çekiştirerek kaldırdı, Alma'ya başını salladı ve elinde bira bardağıyla, kaldırım kenarında duran arabaya bindi. Çocuk usulca arka koltuğa sokuldu ve bir saniye sonra araba kükreyerek yola koyuldu.

O gece daha sonra, ertesi günü bekleyemeyerek, hata yapıp yapmadığımı bilmeden, Alma'ya telefon açtım. "Birkaç saat önce gördüm seni," dedim. "Rahatsız etmek istemedim. San Francisco'da olduğunu sanıyordum."

"Çok sıkıcıydı ve ben de erken döndüm. Seni aramadım, çünkü çalışmanı bitirmeni istedim. Oh, Don, zavallı adam. Aklına korkunç şeyler gelmiş olmalı."

"Konuştuğun adam kimdi? Tıraşlı kafa, kara gözlükler, yanında küçük bir oğlan -motosikletçilerin barının hemen önünde."

"Ah, o mu? Yanımda gördüğün kişi mi? Adı Greg. Birbirimizi New Orleans'tan tanıyoruz. Buraya okumak için geldi ama sonra bıraktı okulu. Yanındaki oğlansa küçük kardeşi - anne babaları öldü ve ona Greg bakıyor. Pek iyi baktığını söyleyemeyeceğim gerçi. Çocukta zekâ geriliği var."

"New Orleans'tan, öyle mi?"

"Tabii ki."

"Soyadı ne?"

"Neden soruyorsun, bir şeyden mi şüphelendin? Soyadı Benton. Benton'lar bizimle aynı sokakta oturuyorlardı."

Greg Benton olarak adlandırdığı adamın görünüşünü düşünmezsem söyledikleri inandırıcı geliyordu kulağa. "X.X.X.'ten mi?" diye sordum.

Güldü. "Benim zavallı sevgilim çok telaşlanmış, değil mi? Hayır, değil tabii ki. Bunu düşünme artık Don. Sana neden

söyledim bilmiyorum."

"X.X.X.'ten birilerini tanıyor musun gerçekten?" diye ısrar ettim.

Bir anlığına duraksadı. "Şey, birkaç kişi sadece." Yatışmıştım: Kendini olduğundan daha farklı göstermeye çalıştığını düşündüm. Belki benim şu 'kurt adam' gerçekten New Orleans'tan eski bir komşuydu sadece; gerçi, barın gölgesindeki görüntüsü, Alma'nın ilk karşılaştığımız zamanki görüntüsünü hatırlatmıştı bana, kampusun gölgeli merdivenlerinde bir hayalet kadar renksiz halini.

"Ne iş yapar bu... Benton?"

"Şey, sanırım gayri resmi ilaç ticareti yapıyor."

Şimdi oldu işte. Görünümüyle, The Last Reef denen barın önünde dikilmesiyle örtüşüyordu bu. Alma'nm sesi hiç duymadığım kadar utangaç geliyordu.

"Çalışmam bitirdiysen gelip nişanlına bir öpücük ver lütfen," dedi. Bir dakikadan daha kısa bir sürede kapıdan çıkmıştım.

O gece iki tuhaf şey oldu. Daha önceden tek tek saydığım objelerin bakışları altında, Alma'nm yatağında yatıyorduk. Gecenin çoğunda uyumaktan çok kestirmiştim ve Alma'nm çıplak koluna hafifçe dokunmak üzere elimi uzattım. Uyandırmak istemiyordum onu. Ama kolu parmaklarıma bir şok verdi sanki: Elektrik şoku değil, iğrenme şoku -bir sümüklüböceğe dokunmuşum gibi. Elimi geri çektim, bana doğru dönüp, "İyi misin hayatım?" diye mırıldandı ve ben de bir şeyler mırıldandım. Alma hafifçe elime vurdu ve uyumaya devam etti. Bir süre sonra rüyamda onu gördüm. Yüzünü tam göremiyordum, ama o, bildiğim yüz değildi kesinlikle ve

tuhaflığı korku içinde inlememe neden oldu; böylece ikinci kez, nerede ya da kimin yanında yatıyor olduğumdan emin olamayarak tamamen uyandım.

4

Böylece belki de değişim başlayıncaya, en azından Stili Vadisi'ndeki uzun hafta sonuna kadar ilişkimiz aynı yüzeyselliğinde devam etti. Hâlâ sıkça ve mutlulukla sevişiyorduk ve Alma evlendikten sonraki yaşam biçimimizle ilgili büyülenmiş bir halde konuşmaya devam ediyordu. Ve ben de, söylediği bazı şeylerin doğruluğundan şüphe ettiğim zamanlarda bile, onu sevmeye devam ediyordum. Bir romancı olarak ben de bir tür yalancı değil miydim sonuçta? işim, bir şeyler uydurmak ve onları inanılır kılmak için yeterince detayla kuşatmaktı; başkasının rolündeki birkaç uydurma beni aşırı rahatsız etmiyordu. Bahar döneminin sonunda Berkeley'de evlenmeye karar vermiştik ve evlilik, mutluluğumuza seramonik bir mühür olacakmış gibi görünüyordu. Ama değişim çoktan başlamıştı sanırım ve gecenin bir yarısı tenine dokunup irkilmiş olmam, farkına varmadan haftalar önce başladığını gösteriyordu.

Değişimin nedenlerinden biri, son derece gizemli bir şekilde kazandığım 'onay'dı. Sonunda, Crane dersinin sabahında onayın ne olduğunu sordum; kötü bir iş çıkaracağımı bildiğim için gergin bir sabahtı benim için. "Bak, durmadan sözünü ettiğin şu onay senin ya da Bayan de Peyser'in değilse kimin peki? Düşünmeden edemiyorum. Şu ilaç ticareti yapan arkadaşın değil, sanırım. Ya da onun geri zekâlı kardeşi mi yoksa?"

Biraz şaşırmış halde bana baktı. Sonra gülümsedi. "Sana

söylemeliyim artık. Yeterince yakınız."

"Yakın olmalıyız."

Hâlâ gülümsüyordu. "Biraz garip gelecek sana."

"Sorun değil. Bilmemekten sıkıldım sadece."

"Seni onaylayan kişi, eski bir sevgilim. Bekle Don, öyle bakma lütfen. Onu görmüyorum artık. Onu *göremem* artık. Ölü o."

"Ölü mü?" Oturdum. Sesim şaşırmışım gibi çıkmıştı ve eminim şaşırmış görünüyordum, ama bu tür bir tuhaflık bekliyordum sanırım.

Başını evet anlamında salladı; yüzü hem ciddi hem şaka yapıyor gibiydi - 'çift kişilik' etkisi. "Evet. Adı Tasker Martin. Onunla iletişim halindeyim."

"İletişim halindesin."

"Sürekli."

"Sürekli."

"Evet. Konuşuyoruz. Tasker senden hoşlanıyor Don. Çok hoşlanıyor."

"Beni onayladı yani."

"Öyle. Her şeyi konuşuyorum onunla. Bana durmadan birbirimiz için doğru insanlar olduğumuzu söylüyor. Bunun yanı sıra, senden gerçekten hoşlanıyor Don. Hayatta olsaydı seninle iyi arkadaş olurdu."

Bir şey söylemeden sadece baktım ona.

"Biraz garip geleceğini söylemiştim."

"Geliyor gerçekten."

Ellerini kaldırdı. *"Yani*

"Iı. Kaç yıl önce öldü -Tasker?"

"Yıllar önce. Beş ya da altı yıl önce."

"Yine New Orleans'tan eski bir arkadaş mı?"

"Öyle."

"Ve yakındınız onunla?"

"Sevgiliydik. Benden büyüktü -çok daha büyük. Kalp krizinden öldü. Ve öldükten iki gece sonra konuşmaya başladı benimle."

"Telefon açmak için bozuk para bulması iki gün sürdü yani." Buna cevap vermedi. "Şu an da konuşuyor mu seninle?"

"Dinliyor. Artık onu öğrendiğin için seviniyor."

"Bense sevindiğimden pek emin değilim."

"Bu fikre alış sadece. Senden gerçekten hoşlanıyor Don. Her şey yolunda gidecek -eskiden olduğu gibi aynen devam edecek."

"Biz yataktayken de telefona sarılıyor mu?"

"Bilmiyorum. Yapıyor sanırım, işlerin o yanını sevmiştir hep."

"Ve evlendikten sonra ne yapacağımıza ilişkin fikirlerini de mi Tasker veriyor?"

"Bazen. Babamın Poros'taki arkadaşlarını hatırlatan Tasker'dı mesela. Senin o adayı seveceğini düşünüyor."

"Şimdi bana onu anlattıktan sonra ne yapacağımı düşünüyor peki Tasker?"

"Kısa bir süre tedirgin olacağını ve benim deli olduğumu düşüneceğini, ama sonra bu fikre alışmaya başlayacağını söylüyor. Sonuçta, o burada ve hiçbir yere gitmeyecek; sen buradasın ve evleneceğiz yakında. Don, Tasker'ı benim bir parçam olarak düşün sadece."

"Sanırım öyle olmalı," dedim. "Beş yıl önce ölmüş bir adamla gerçekten iletişimde olduğuna inanamam elbette."

Kısmen, bundan çok etkilenmiştim aslında. Ölü ruhlarla konuşmak gibi bir on dokuzuncu yüzyıl davranışı Alma'ya

çok yakışıyordu -pasifliğiyle bile uyumluydu. Ama tüyler ürperticiydi aynı zamanda. Tasker Martin'in konuşkan ruhu bir kuruntuydu kesinlikle: Alma dışında herkes için bir akıl hastalığı işareti olurdu. Eski sevgililer tarafından onaylanıyor olma durumum da tüyler ürperticiydi. Masanın karşısında, beklenti içinde beni izleyen Alma'ya baktım ve şöyle düşündüm: Çift cinsiyetli görünüyordu. On dokuz yaşında çilli bir oğlan da olabilirdi. Yüzünde bir beklenti ifadesiyle gülümsedi. Onunla sevişmek istiyordum ve aynı zamanda ondan uzak da hissediyordum kendimi. Aynı derecede güzel olan el ve bileklerine bağlanan uzun, güzel biçimli parmakları masasının cilalı ahşabı üzerindeydi. Onlar da hem çekici hem tiksindirici görünüyordu gözüme.

"Güzel bir evliliğimiz olacak," dedi Alma.

"Sen, ben ve Tasker."

"Gördün mü? İlk anda böyle davranacağını söylemişti."

Derse doğru giderken, yanında gördüğüm ölü ve vahşi yüzlü adamı,'Louisianalı Greg Benton'u hatırladım ve bir ürperti kapladı içimi.

Alma'nın anormalliğinin bir belirtisi, onun tanıdığım kimseye benzememesinin nedeni, öğüt veren hayaletler ve aslında kılık değiştirmiş kurtlar olan adamların var olduğu bir dünyayı akla getirmesiydi. Bunu tanımlayacak başka bir yol bilmiyorum. Doğaüstü şeylerin ıvır zıvırma inanmamı sağladığını söylemiyorum, ama bu tür şeylerin belki etrafımızda görünmeden dolaşıyor olabileceğini akla getirdi. İçi dolu görünen bir yere basıyorsun ve zemin ayağının altından aşağı kayıyor; bakıyorsun ve beklediğin gibi çimen ya da toprak yerine, sürüngen şeylerin ışıktan kaçmaya çalıştığı derin bir ma-

gara görüyorsun. Pekala, işte bir mağara, derin bir yarık, diyorsun; nereye kadar gidiyor? Her şeyin altında o mu var ve içi dolu görünen toprak onun üzerinde bir köprü mü sadece? Hayır; tabii ki değil; olmaması çok mantıklı. Alma'yı seviyorum, dedim kendime. Gelecek yaz evleneceğiz. Olağanüstü bacaklarını, güzel yüzünü ve onunla birlikteyken yarım yamalak anladığım bir oyunda olduğum hissini düşündüm.

İkinci dersim bir felaketti. İkinci el düşünceler sunup onları birbirine başarısızca bağlamaya çalıştım ve notlarım arasında kayboldum; kendimle çeliştim. Aklım başka şeylerdeyken, *The Red Badge of* Courage'ın[1] 'hayaletin hiçbir zaman görünmediği nefis bir hayalet hikâyesi' olduğunu söyledim. Yeterince hazırlanmadığımı ve anlattığım şeylere ilgi duymuyor olduğumu gizlemek imkânsızdı. Kürsüden indiğimde birkaç ironik alkış duyuldu. Lieberman'ın Iowa'da olmasına minnettardım.

Dersten sonra bir bara gidip kendime duble John Walker söyledim. Bardan çıkmadan önce arka taraftaki telefon kulübelerine gittim ve adres rehberindeki San Francisco dizinini incelemeye başladım. Önce P'nin akına baktım, bir şey bulamadım ve terlemeye başladım, ama sonra D'nin altına bakınca 'de Peyser, F.'yi gördüm. Adres kentin doğru bölümündeydi. Tüm olan bitene rağmen dünya içi dolu topraktı belki de; tabii ki öyleydi.

Ertesi gün David'i ofisinden aradım ve ona Stili Vadisi'ndeki yerine gitmek istediğimi söyledim. "Mükemmel," dedi, "ayrıca zamanlama da harika, içeride kimsenin bir şey çal-

1) Kızıl Cesaret Madalyası. (Ç.N.)

madığından emin olmak için eve göz kulak olan birileri var, ama senin orayı kullanmanı hep istemiştim Don."

"Çok meşguldüm," dedim.

"Oradaki kadınlar nasıl?"

"Tuhaf ve yeni," dedim. "Aslında, nişanlandım sanırım."

"Pek emin değil gibisin."

"Nişanlandım. Önümüzdeki yaz evleniyorum."

"Adı ne? Kimseye söyledin mi? Vay. Birine fena kapıldığını duymuştum ama..."

Adını söyledim. "David, aileden başka kimseye söylemedim henüz. Eğer görüşüyorsan yakında yazacağımı söyle onlara. Nişanlılık tüm vaktimi alıyor."

Eve nasıl gideceğimi anlattı, anahtarını alacağım komşunun adını verdi ve, "Hey, küçük kardeşim. Sevindim senin için," dedi. Her zamanki gibi, birbirimize yazacağımıza söz verdik.

David, Stili Vadisi'ndeki evi Kaliforniya'da bir hukuk bürosunda işe girdiği zaman almıştı; her zamanki akıllılığıyla, yeri dikkatle seçmiş, yazlığı olacak evin etrafını büyük bir arazinin -üç hektar- çevrelediğini ve okyanusa yakın olduğunu garantilemiş, sonra da tüm parasını evin tamamen yenilenmesi ve dekorasyonuna harcamıştı. New York'a gittiğinde, Stili Vadisi'ndeki evlerin değerinin artacağını bildiğinden, evi satmamıştı. Evin değeri, David'in aptal olmadığını bir kez daha ispatlayarak, o zamandan beri dörde katlanmıştır muhtemelen. Alma ve ben vadi yolundan birkaç kilometre ötedeki ressam olan ve çömlekçilik yapan karısından anahtarı aldıktan sonra okyanus yönündeki kirli yola döndük. Evi görmeden, Pasifik'in kokusunu alabiliyor, sesini duyabiliyor-

duk. Alma evi gördüğünde, "Don, balayımız için buraya gelmeliyiz mutlaka," dedi.

David burayı durmadan 'kır evi' olarak tarif ettiği için neye benzeyeceği konusunda yanılmıştım. Beklediğim şey iki ya da üç odalı, muhtemelen su tesisatı dışarıda olan -bira ve poker kulübesiyle- uyduruk bir evdi. Ama bunun yerine ev tam da olduğu şey gibi görünüyordu: zengin, genç bir avukatın pahalı oyuncağı.

"Ağabeyin bu yerin böyle boş durmasına izin mi veriyor?" diye sordu.

"Sanırım yılda iki ya da üç haftalığına geliyor buraya."

"Güzel."

Daha önce onu bu kadar etkilenmiş görmemiştim hiç. "Tasker ne düşünüyor?"

"İnanılmaz olduğunu düşünüyor. New Orleans'a benzediğini söylüyor."

Tahmin etmeliydim.

Yine de, tarif tamamen yanlış değildi. David'in 'kır evi' göz kamaştıracak kadar beyaz, üst pencerelerin dışındaki siyah dövme demir balkonlarıyla ispanyol tarzı, uzun, iki katlı bir binaydı. Kocaman giriş kapısının yanlarında kalın kolonlar vardı. Evin arkasında, epeyce aşağıdaki sonsuz mavi okyanusu görebiliyorduk. Arabanın bagajından bavullarımızı aldım ve merdivenleri çıkıp kapıyı açtım. Alma arkamdan geliyordu.

Küçük, fayans döşeli bir holden geçtikten sonra bazı yerleri yükseltilmiş, bazı yerleri alçaltılmış büyük bir odaya gelmiştik. Her yanı kaim bir beyaz halıyla kaplıydı. Odanın farklı yerlerinde kocaman kanepeler ve yüzeyi camdan masalar vardı. Tavandaki açıkta duran kalaslar cilalanıp verniklenmişti.

Evi gezmeden önce bile neyle karşılaşacağımı biliyordum; bir sauna, jakuzi ve sıcak küvet, pahalı bir stereo sistem, mutfakta Cuisinart, yatak odasında eğitici pornografiyle kaplı bir kitaplık olacağını biliyordum -ve evin içinde gezdikçe bunların hepsini bulduk gerçekten. Ayrıca bir Betamax, Art Deco biblolar için bir raf görevi gören Fransız ekmek askısı, yüzme havuzu büyüklüğünde bir yatak, her banyoda bir küvet... neredeyse anında, başka birinin fantezisinde sıkışıp kalmış gibi hissetmiştim kendimi. David'in Kaliforniya'dayken bu kadar para kazandığını bilmiyordum; zevkinin genç işadamları seviyesinde olduğundan da habersizdim.

"Beğenmedin, değil mi?" diye sordu Alma.

"Şaşırdım."

"Ağabeyinin adı ne?"

Adını söyledim.

"Nerede çalışıyor?"

Firmanın adını söylediğimde başını salladı, 'Rachel Varney'nin yapacağı biçimde, ilgisiz bir alaycılıkla değil ama sanki bu adı bir listede kontrol ediyor gibi sallamıştı başını.

Sonuçta, haklıydı: David'in Xanadu'sunu' sevmemiştim.

Yine de buradaydık işte: Bu evde üç gece geçirecektik. Ve Alma sanki kendi evindeymiş gibi davrandı. Ama o, aletlerle dolu mutfakta yemek pişirip David'in pahalı oyuncaklarıyla eğlendikçe ben gitgide huysuzlaşıyordum. Onun anlaşılmaz bir biçimde eve adapte olduğunu, zeki bir Virginia Woolf öğrencisinden bir ev kadınına dönüştüğünü düşünüyordum: Onu bir süpermarkette cips sosu istiflerken bulabilirdim ansızın.

1) Amerika'da inşa edilen, içinde bilgisayar ve otomasyon sistemleri bulunan, *geleceğin evi* olarak adlandırılan, camekânlı deney evi. (C.N.)

Alma'yla ilgili düşüncelerimi bir paragrafa sıkıştırıyorum yine, ama bu sefer özetlediğim, iki günlük izlenimlerim, üç aylık değil; ve ondaki değişim sadece derece meselesiydi aslında. Yine de, tıpkı kendi evinde zengin bir Bohem kızın somutlaşmış hali olduğu gibi, David'in evinde jakuzili banyo ve ev saunalarına yakışacak bir kişiliğin işaretlerini veriyor olduğuna dair sıkıntılı bir his vardı içimde. Evliliğimizden sonra nasıl bir hayat yaşayacağımıza ilişkin cümleler makalelere dönüşmüştü: Seyahat ederken evimizin nerede olacağını (Vermont), kaç çocuğumuz olacağını (üç) ve daha bir sürü şey öğrenmiştim.

Ve en kötüsü, durmadan Tasker Martin'den konuşmaya başlamıştı.

"Tasker büyük bir adamdı Don, güzel beyaz saçları ve içe işleyen mavi gözleriyle sert bir yüzü vardı. Tasker'm sevdiği şeyler... Daha önce anlatmış mıydım, Tasker'm... Bir gün Tasker ve ben..."

Diğer her şeyden çok bu durum getirdi delicesine aşkımın sonunu.

Ama o zaman bile duygularımın değiştiğini kabullenmem zor oldu. Çocuklarımızın karakterlerini tarif ederken parmaklarımı çapraz yapıp neredeyse ürperirken buluyordum kendimi. Ne yapıyor olduğumun farkına varınca kendi kendime şöyle diyordum: "Ama âşıksın, değil mi? Tasker Martin'in fantezisini bile kaldırıyorsun, değil mi? Alma'nın hatırı için olsa bile?"

Hava her şeyi daha da kötüleştirdi. Geldiğimiz gün sıcak bir güneş varsa da, Stili Vadisi'ndeki ilk gecemiz, sonraki üç gün de devam eden yoğun bir sise bulanmıştı. Arka pencerelerden baktığımda gri ve öldürücü okyanus dört yanımızdaydı

sanki. (Bu, 'Saul Markin'in 'Rachel Varney'yle birlikte Paris'te bir otel odasındayken hissettiği şey tabii ki.) Aşağı inen vadi yolunun yansını görebiliyordunuz ara sıra ama diğer zamanlarda kollarınızı uzatabileceğiniz kadarı seçiliyordu... Bu rutubetli griliğin içinde bir el feneri bile cesaretini kaybedebilirdi...

Sonuçta, buradayız işte, David'in evinde sabah ve öğlenlerde camların önünden gri sis süzülüyor ve aşağıdaki kumsalı döven dalgaların sesi suyun ansızın kapının altından içeri girmeye başlayacağını gösteriyor sanki. Alma elinde bir fincan çay ya da eşit parçalara bölünmüş bir portakal tabagıyla kanepelerden birine zarifçe kıvrılmış. "Tasker otuzuma geldiğimde Amerika'daki en güzel kadın olacağımı söylerdi. Şey, şimdi yirmi beş yaşındayım ve onu hayal kırıklığına uğratacağım sanırım. Tasker derdi ki..."

Hissettiğim şey *korkuydu.*

İkinci gece çıplak halde yataktan fırladı ve uyandım. Karanlıkta gözlerimi ovuşturarak yatakta doğruldum. Alma soğuk gri odada pencereye doğru yürüdü. Perdeleri kapamamıştık ve Alma sırtı bana dönük, dışarıya bakarak durdu öylece. Yatak odasının pencereleri okyanusa bakıyordu; tüm gece dalgaların sesini duyuyor olsak da, pencereden görünen şey sadece dalgalanan bir grilikti. Konuşmasını bekledim. Karanlık odada sırtı çok uzun ve solgun görünüyordu.

"Ne oldu Alma?" diye sordum.

Ne kımıldadı ne de bir şey söyledi.

"Bir sorun mu var?" Cildi cansız, beyaz ve soğuk bir mermer gibi görünüyordu. "Ne oldu?"

Çok yavaşça bana doğru döndü ve 'Bir hayalet gördüm.' dedi. (Bu, her durumda, 'Rachel Varney'nin 'Saul Malkin'e söylediği şey; ama Alma gerçekte, 'Ben bir hayaletim,' mi de-

di? Emin olamadım; çok kısık sesle konuşuyordu. Tasker Martin'den bıkmıştım artık ve ilk tepkim homurdanmak oldu. Ama, 'ben bir hayaletim,' demiş olsaydı, farklı bir şekilde mi tepki vermiş olurdum?)

"Oh, Alma," dedim, gündüz olabileceğim kadar bıkkın değildim. Odadaki soğuk, karanlık pencere ve kızın uzun beyaz vücudu, Tasker'ın varlığını hiç olmadığı kadar gerçek kılıyordu. Biraz korkmuştum. "Gitmesini söyle ona," dedim. "Yatağa gel."

Ama işe yaramadı. Sabahlığını aldı yataktan, üzerine giydi ve sandalyesini pencereye çevirip oturdu. "Alma?" Ne cevap verecek ne de arkasına dönecekti. Yatağa uzanıp sonunda uykuya daldım.

Stili Vadisi'ndeki uzun hafta sonunun ardından her şey kaçınılmaz sona doğru ilerledi. Sık sık Alma'nın yan deli olduğunu düşünüyordum. O geceki davranışını açıklamadı hiç ve David'e olanlardan sonra, tüm davranışlarının bir seferinde oyun olarak nitelendirdiğim şeyden ibaret olup olmadığını merak etmeye başladım: aklımı ve düşüncelerimi oyun oynarcasına, ustalıkla yönetip yönetmediğini. Pasif zengin kız, esrarengiz terörist, Virginia Woolf öğrencisi, yarı kaçık -hepsine uyuyordu Alma.

Geleceğimizin resmini çizmeye devam etti, ama Stili Vadisi'nden sonra ona engel olmak için bahaneler uydurmaya başladım. Onu sevdiğimi düşünüyordum, ama sevginin üzerine korkunun gölgesi düşmüştü. Tasker, Greg Benton, X.X.X.'in zombileri -tüm bunlarla nasıl evlenebilirdim ki?

Sonrasında zihinsel tiksintinin yanında fiziksel tiksinti de hissetmeye başladım. Stili Vadisi'ni takip eden iki ay boyunca,

bazı geceler onun yatağında uyusam da, genel olarak sevişmeyi kesmiştik. Onu öptüğümde, tuttuğumda ya da dokunduğumda içimdeki sesi duyuyordum: *Çok uzun sürmeyecek.*

Öğretmenliğim, yazarlık derslerindeki nadir parıltılar dışında soğuk ve sönük hale gelmişti; kendi kitabımı yazmayı da bırakmıştım. Bir gün Lieberman beni ofisine çağırdı ve ofise gittiğimde, "Arkadaşlarından biri Stephen Crane dersini anlattı bana. *The Red Badge'ın* hayaletsiz bir hayalet hikâyesi olduğunu söyledin mi gerçekten?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladığımda, "Bunun ne anlama geldiğini anlatabilir misin acaba?" diye sordu.

"Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Aklım karışmıştı. Ağzımdan çıkıverdi."

Bana iğrenerek baktı. "İyi bir başlangıç yaptığını düşünmüştüm," dedi. Artık sonraki yıl kalıp kalmayacağım sorusunun anlamsız olduğunu biliyordum.

5

Sonra Alma ortadan kayboldu. Beni kampusun yanındaki bir restoranda öğle yemeği için buluşmaya zorlamıştı; tıpkı desteğe muhtaç insanların diğerlerini istedikleri şeyleri yapmaya zorladıkları gibi. Gittim, bir masaya oturdum, yarım saat bekledim ve gelmeyeceğini anladım sonunda. Vermont'ta ne yapacağımıza dair hikâyeler dinlemeye hazırlamıştım kendimi, aç değildim ama bir salata yedim ve eve döndüm.

O gece aramadı. Onun küçük bir sandalın pruvasında, bana bir gün ve gecelik özgürlük vermek bu saçmalığın son hamlesiymiş gibi esrarengiz bir şekilde gülümseyerek bir ka-

nal boyunca aşağı doğru yol aldığını hayal ettim.

Sabah olduğunda endişelenmeye başlamıştım. Gün boyunca birkaç kez telefon ettim, ama ya dışarıdaydı ya da telefona cevap vermiyordu. (Bu belirgin bir resim canlandırdı gözümde. Onun evinde olduğum pek çok seferde telefonun susana kadar çalmasına izin veriyordu.) Akşam olduğunda, ondan gerçekten kurtulduğumu hayal etmeye başladım ve onu bir daha görmemek için her şeyi yapabileceğimi biliyordum. Gece boyunca iki kez daha aradım ve cevap alamadığıma sevindim. Sonunda, saat sabah ikiye kadar, ilişkiyi bitiren bir mektup yazdım.

ilk dersimden önce evine gittim. Kalbim hızla çarpıyordu: Onu kazara göreceğimden, kâğıt üzerinde çok daha inandırıcı görünen cümleleri seslendirmek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Giriş merdivenlerini çıktım ve perdelerinin kapalı olduğunu gördüm. Ön kapıyı zorladım. Zili çalacaktım neredeyse. Ama bunun yerine mektubu pencerenin çerçevesine sıkıştırdım; merdivenlerden çıkar çıkmaz mektubu ve üzerindeki *Alma* yazısını görebilecekti böylece. Sonra da oradan sıvıştım -bu hareketi anlatacak başka bir sözcük yok.

Ders programımı biliyordu tabii ve elinde benim kendini beğenmiş mektubum ve yüzünde kızgın bir ifadeyle bir sınıfın ya da amfinin önünde gezindiğini görmeyi bekliyordum aslında. Ama tüm gün onu görmeden derslerime devam ettim.

Ertesi gün bir öncekinin aynıydı. Kendini öldürmüş olabileceğinden endişeleniyordum; endişeyi aklımdan çıkarmaya çalıştım; derslerime girdim; öğlen olduğunda yeniden telefon ettim ama cevap yoktu. Akşam yemeğimi barda yedim, sonra evine doğru yürüdüm ve hainliğimin beyaz dikdörtge-

ninin camında hâlâ durduğunu gördüm. Evde telefonumu fişten çekmeyi düşündüm ama yapmadım; şimdi, aramasını dilediğimi itiraf etmeye hazır sayılırım.

Ertesi gün saat ikide Amerikan Edebiyatı dersim vardı. Dersin olduğu binaya gitmek için geniş, tuğladan bir meydanı geçmem gerekiyordu. Bu meydan her zaman kalabalık olurdu. Öğrenciler esrarın yasal olması ya da balinaların korunması için imza atabileceğiniz ya da homoseksüelliğe onay verdiğinizi beyan edebileceğiniz masalar açıyorlardı. Ortalarında, kütüphanedeki akşamdan sonra ilk kez Helen Kayon'u gördüm. Yanında Rex Leslie yürüyordu; elini tutmuştu. Çok mutlu görünüyorlardı -bedensel memnuniyet bir köpük gibi içine almıştı onları. Kendimi bir enkaz gibi hissederek başımı çevirdim, iki gündür tıraş olmadığımı, ne aynaya baktığımı ne de kıyafetlerimi değiştirdiğimi fark ettim.

Başımı Helen ve Rex'ten çevirdiğimde, tıraşlı kafalı, kara gözlüklü, uzun ve solgun bir adamın bir çeşmenin yanında durmuş bana baktığını gördüm. Boş bakışlı, çıplak ayaklı, üzerinde eski püskü bir tulum olan oğlan, ayağının dibinde oturuyordu. Güneşin altında, çeşmenin yanında dikilen Greg Benton, The Last Reefin önünde olduğundan bile daha korkutucu görünüyordu; o ve kardeşi garip hayaletler gibilerdi -bir çift tarantula gibi. Bir sürü acayipliğe tanık olmuş Berkeley öğrencileri bile etraflarından dolanıyordu. Şimdi onu fark ettiğimi görmüştü, Benton konuşmadı ya da el kol hareketi yapmadı ama tüm tavrı, tıraşlı kafasını yana yatırışı, duruş şekli aslında bir şey anlatıyordu. Kızgınlık ifadesiydi hepsi -bir şeyi ele geçirip öfkelendirmiştim sanki onu. Güneşli meydanda kızgın bir karanlık leke gibiydi: kanser gibi.

Sonra nedense onun çaresiz olduğunu fark ettim. Sadece

bakıyordu, çünkü tüm yapabildiği buydu. Binlerce öğrencinin koruması altında olduğuma minnettardım. Ama sonra Alma'nın başının dertte olduğunu düşündüm. Tehlikede olduğunu. Ya da ölmüş olduğunu.

Benton ile kardeşine arkamı döndüm ve meydanın altındaki kapıya doğru delice koşmaya başladım. Caddenin karşısına geçtiğimde Benton'a bakmak için arkamı döndüm: Koşarken beni izlediğini hissetmiştim -soğuk memnuniyetini hissetmiştim. Ama o ve kardeşi yok olmuştu. Çeşme akıyor, öğrenciler etrafta kımıldıyorlardı. Helen ve Rex Leslie'nin Sproul Hall'a doğru gittiklerini bile görmüştüm ama kanser yok oluvermişti.

Alma'nın sokağına vardığımda korkum saçma görünmeye başlamıştı gözüme. Kendi suçuma tepki verdiğimi biliyordum. Ama beni restoranda bekleterek ayrılığımızı ilan eden o değil miydi? Onun güvenliğinden endişe etmem, yaptığı son yönlendirme gibi görünüyordu. Nefesimi tuttum. Sonra Alma'nın penceresindeki perdelerin açık durduğunu ve mektubun alınmış olduğunu gördüm.

Apartmana doğru koşup merdivenlerden yukarı çıktım. Yana eğilince pencerelerden içeriyi görebiliyordum. Her şey gitmişti. Oda bomboştu. Önceden Alma'nın kilimleriyle kaplı boş zeminde zarfımı gördüm. Açılmamıştı.

6

Sersemlemiş halde eve gittim ve bu halim haftalarca sürdü. Ne olduğunu anlayamamıştım. Korkunç bir rahatlama ve korkunç bir kaybetme duygusu hissediyordum. Restoranda buluşacağımız gün ayrılmış olmalıydı evden: Ama aklında ne vardı? Son bir şaka mı? Ya da Stili Vadisi'nden beri her şeyin

bittiğini biliyor muydu? Umutsuzluğa mı kapılmıştı? İnanması çok zordu buna.

Ve eğer ondan kurtulmaya o kadar istekliysem neden şimdi daha az önemli bir dünyada ayak sürüyormuş gibi hissediyordum? Alma gitmişti, etki tepki dünyasıyla, aritmetik dünyayla baş başa kalmıştım -içime saldığı tuhaf korku ve gizem olmadan dünya böyle bir şeydi işte. Şimdi elimdeki tek gizem nereye gittiğiydi; ve en büyük gizem ise kim olduğu.

Fena halde içmeye başladım ve derslerimi bıraktım: Günümün çoğunu uyuyarak geçiriyordum. Enerjimi alan, uyuyup Alma'yı düşünmek dışında başka bir şeyle uğraşmama engel olan bir tür hastalığa yakalanmıştım sanki. Daha sağlıklı hissetmeye başladıktan bir hafta sonra meydanda Benton'ı görüşümü hatırladım ve ele geçirdiğim şeyin kendi hayatım . olduğunu bildiği için kızgın olduğunu düşündüm.

Yeniden derslere girmeye başladıktan sonra, bir ders çıkışında koridorda Lieberman'ı gördüm. Önce başını eğip beni terslemeye kalkıştı, ama sonra düşünüp gözlerini bana çevirdi ve, "Bir dakikalığına ofisime gelir misin VVanderley?" diye sordu. O da bana kızgındı, ama üstesinden gelebileceğim türdendi bu kızgınlık; sadece insan kızgınlığıydı demek istiyorum: Ama hangi kızgınlık öyle değil ki? Kurt adam kızgınlığı mı?

"Sizi hayal kırıklığına uğrattım, biliyorum," dedim. "Ama hayatım ellerimden gitti. Hasta oldum. Bu dönemi elimden geldiğince saygın bir şekilde bitireceğim."

"Hayal kırıklığına uğratmak mı? Çok hafif kalıyor bu söz." Deri sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri ateş saçıyordu. "Geçici eğitmenlerimizin herhangi biri tarafından bu kadar yüzüstü bırakıldığımızı hatırlamıyorum hiç. Sana önemli bir

sunumun sorumluluğunu verdikten sonra görünüşe göre sen en berbat saçmalıkları gelişigüzel bir araya getirdin -en berbat *zırvalar..."* Sandalyesinde doğruldu. "Yeni öğretmenlerimizin ofisini yakmaya çalışan alkolik şairden beri tarihimizdeki herkesten çok ders kaçırdın. Kısaca söylemek gerekirse, umursamaz, düzensiz ve tembel davrandın -kendi itibarını zedeledin. Hakkında ne düşündüğümü bilmeni istedim sadece. Tek başına, yazarları getirme programımızın tamamını tehlikeye soktun. Bu programın yöneticileri var, biliyorsun. Hesap vermemiz gereken bir yönetim kurulu var. Bu fikirden ne kadar nefret etsem de seni onlara karşı savunmak zorundayım."

"Düşündükleriniz için sizi suçlayamam," dedim. "Tuhaf bir durumdaydım sadece. Güçten düşmüştüm sanırım."

"Siz sözde yaratıcı insanların cinayetle başa çıkamayacağınızı ne zaman anlayacağınızı merak ediyorum." Patlamak ona iyi gelmişti. Parmaklarını havaya kaldırıp onların arasından baktı bana. "Benden şevk verici tavsiyeler beklemiyorsun umarım."

"Tabii ki hayır," dedim. Sonra aklıma bir şey geldi. "Bir soru sorabilir miyim acaba?"

Başını evet anlamında salladı.

"Chicago Üniversitesi'nde Alan McKechnie adlı bir ingiliz profesör duymuş muydunuz hiç?" Gözleri büyüdü, ellerini kavuşturdu. "Ne için sorduğumu bilmiyorum gerçekten. Onun hakkında bir şey biliyor musunuz diye merak ettim."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Merak ediyorum, o kadar."

"Şey, pek fazla şey bilmiyorum," dedi ve ayağa kalktı. Engin meydan manzarası olan penceresine doğru gitti. "Dedikoduyu sevmem, bilirsin."

Bildiğim şey, diğer akademisyenlerin çoğu gibi dedikoduyu sevdiğiydi. "Alan'ı biraz tanırdım. Beş yıl önce bir Robert Frost sempozyumuna katılmıştık birlikte. Biraz fazla Thomas Aquinast'çıydı ama Chicago işte, değil mi? Yine de, iyi bir akıldı. Harika bir ailesi vardı sanırım."

"Çocukları mı vardı? Karısı?"

Lieberman bana kuşkuyla baktı. "Tabii ki. Bu yüzden durum o kadar trajikti. Camiamız için büyük bir kayıp olmasının dışında tabii."

"Tabii. Unutmuşum."

"Bak? Ne biliyorsun? Şey, şey yüzünden bir iş arkadaşımı karalamayacağım..."

"Bir kız vardı," dedim.

Başını salladı, tatmin olmuştu. "Evet, öyle anlaşılan. Son MLA kongresinde duymuştum. Onun bölümünden bir akademisyen söylemişti. *Taciz ediliyordu.* Bu kız fena halde peşine düşmüştü onun. Takmıştı kafayı ona. Tek kelimeyle, *La Belle Dame Şans Merci*[1] -sanırım sonunda kız büyülemeyi başardı onu. Yüksek lisans öğrencisiydi kız. Böyle şeyler olur tabii, hep olur. Bir kız profesörüne âşık olur, onu baştan çıkarmayı becerir, bazen karısından ayrılmasına neden olur, bazen olmaz. Çoğumuz daha aklı başındayız." Öksürdü. Şöyle geçirdim içimden: Çok aşağılık bir herifsin gerçekten. "Şey, o karısından ayrılmadı. Parçalandı. Kız onu mahvetti. Ve sonunda kendini öldürdü. Kız, sanırım, bir gece yarısı ortadan kaybolmuş. Tabii tüm bunlar seni neden ilgilendiriyor merak ediyorum."

Alma, McKechnie hikâyesindeki hemen her şeyi yanlış

1) Acımasız Güzel Kadın. John Keats'in, bu kadın tarafından öldürülmüş ve ruhu öldüğü tepede kalmak üzere lanetlenmiş bir şövalyeyi anlattığı şiirinin adı. (YHN.)

anlatmıştı. Başka nelerin yalan olabileceğini merak ettim. Eve gidince de Peyser'e telefon ettim ve telefonu bir kadın açtı.

"Bayan de Peyser?"

Oydu.

"Sizi sahte kimlik beyanı olabilecek bir durumdan ötürü rahatsız ettiğim için lütfen affedin Bayan de Peyser, First National of Kaliforniya Bankası'ndan Richard Williams ben. Sizi referans gösteren Bayan Mobley adlı bir bayandan kredi başvurusu aldık. Sadece her zamanki olağan kontrolümüzü yapıyorum. Teyzesi olarak görünüyorsunuz?"

"Nesi? Adı ne demiştiniz?"

"Alma Mobley. Sorun şu ki adresiniz ve telefon numaranızı vermeyi unutmuş, bu bölgede pek çok Bayan de Peyser var ve dosyalarımız için doğru bilgiye ihtiyacım var benim."

"Pekala, aradığınız kişi ben değilim! Alma Mobley diye birini hiç duymadım, emin olabilirsiniz."

"Berkeley'de yüksek lisans öğrencisi olan Alma Mobley adlı bir yeğeniniz yok yani?"

"Kesinlikle hayır. Bayan Mobley'ye dönüp teyzesinin adresini sormanızı tavsiye ederim, vaktinizi boşa harcamazsınız böylece."

"Hemen öyle yapacağım Bayan de Peyser."

İkinci sömestr yağmurlu bir karaltıydı. Yeni kitabımı yazmaya zorladım kendimi ama hiç ilerlemedi. Alma karakterini ne yapacağımı bilemedim bir türlü: Lieberman'ın söylediği gibi bir La Belle Dame Şans Merci miydi, yoksa akıl sağlığının sınırlarında dolanan bir kız mıydı? Onu nasıl ele alacağımı bilmiyordum ve ilk taslak o kadar çok yanlış yönlendirme içeriyordu ki, güvenilmez anlatıcıya dair bir örnek malze-

me olarak kullanılabilirdi. Kitabın başka bir öğeye, henüz göremediğim bir şeye daha ihtiyacı olduğunu hissettim.

Nisanda David telefon açtı. Heyecanlı, mutlu, yıllardır olduğundan daha genç geliyordu sesi. "İnanılmaz haberlerim var," dedi. "Şaşırtıcı haberler. Sana nasıl söyleyeceğim, bilmiyorum."

"Robert Redford senin hayatım filme mi çekiyor?"

"Ne? Ah, hadi ama. Hayır, gerçekten, sana söylemek zor benim için."

"Neden baştan başlamıyorsun?

"Tamam. Tamam, öyle yapacağım, akıllı göt. İki ay önce, 3 Şubat'ta" -tam bir avukattı gerçekten- "Colombus Meydanı'nda bir müşterimi görmeye gitmiştim. Hava korkunçtu ve müşterisini almış, Wall Street'e giden bir taksiye binmek zorunda kalmıştım. Fena bir durum, hı? Ama kendimi hayatımda gördüğüm en güzel kadının yanında otururken buldum. Demek istiyorum ki, o kadar güzeldi ki, ağzım kurumuştu. Nasıl cesaret ettim bilmiyorum ama, Park'a vardığımızda onu akşam yemeğine davet ettim. Böyle şeyler yapmam genelde!"

"Hayır, yapmazsın." David tanımadığı kızlara çıkma teklif etmek için fazla avukattı. Hayatında bir bekarlar barına gittiği olmamıştı hiç.

"Şey, bu kız ve ben gerçekten tam birbirimize göreydik. O hafta her gece gördüm onu. O zamandan beri her an görmeye devam ediyorum. Aslında, yakında evleneceğiz. Haberlerin yansı bu."

"Tebrikler," dedim. "Benimkinden daha iyisini dilerim senin için."

"En zor kısma geldik şimdi. Bu inanılmaz kızın adı Alma Mobley."

"Olamaz," dedim.

"Bekle. Bekle lütfen. Don, şoke olduğunu biliyorum. Ama aranızda geçenleri anlattı bana ve tüm olanlar için ne kadar üzgün olduğunu bilmen çok önemli diye düşünüyorum. Uzun uzun konuştuk bundan. Senin duygularını incittiğinin farkında ama senin için doğru kadın olmadığını biliyordu sadece. Ve *sen de* onun için doğru adam değildin. Ayrıca, Kaliforniya'da kötü zaman geçiriyordu. Kendi gibi değildi, öyle söylüyor. Onun hakkında tamamen yanlış bir fikrin olmasından korkuyor."

"Aynen öyle," dedim. "Onunla ilgili her şey yanlış. Bir tür cadı o. Yıkıcı bir cadı."

"Dur biraz. Bu kızla evleneceğim ben Don. O sandığın gibi biri değil. Tanrım, öyle çok konuştuk ki bundan. Kesinlikle sen ve ben hem bunun hem de daha çok kendimiz hakkında konuşmalıyız. Aslında bu hafta sonu bir uçağa atlayıp New York'a gelebileceğini umuyordum; böylece uzun uzun konuşur ve hallederiz sorunu. Masraflarını memnuniyetle karşılayacağım."

"Saçmalık bu. Alan McKechnie'yi sor ona. Bakalım ne diyecek. Sonra ben sana gerçeği anlatacağım."

"Hayır, bekle dostum, bundan konuştuk bile. Sana McKechnie'yle ilişkisinin yanlış bir versiyonunu anlattığını biliyorum. Ne kadar korkunç durumda olduğunu anlayamıyor musun? Lütfen gel Don. Üçümüz birlikte uzun uzun konuşmalıyız."

"Mümkün değil David," dedim. "Alma bir tür Kirke[1]."

"Bak, şu anda ofisteyim ama hafta içi seni tekrar arayacağım, tamam mı? Halletmemiz gerekiyor bunu. Kardeşimin karım hakkında kötü hisler beslemesini istemiyorum?"

1) Yunan mitolojisinde, düşmanlarını ya da kendisini kızdıranları büyülü iksirler kullanarak hayvana dönüştüren bir büyücü. (YHN.)

Kötü hisler mi? Hissettiğim korkuydu.

O gece David tekrar telefon açtı. Ona Tasker'la tanışıp tanışmadığını sordum. Ya da Alma ve Xala Xalior Xlati'den haberi olup olmadığını.

"Görüyor musun, yanlış düşüncelerinin kaynağı bunlar işte. Tüm bunları uydurdu sadece Don. Orada biraz rahatsızdı. Zaten bunları kim ciddiye alır ki? Burada, New York'ta X.X.X. diye bir şeyden haberdar değil kimse. Kaliforniya'da insanlar bu ıvır zıvır yüzünden sabit fikirlere kapılıyor."

Ve Bayan de Peyser? Ona benim fena halde sahiplenici olduğumu, Bayan de Peyser'in kendine biraz zaman ayırabilmesi için bir araç olduğunu söylemiş.

"Sana şunu sormama izin ver David," dedim. "Bazen, belki sadece bir kez, ona bakarken ya da dokunurken ya da durup dururken ona karşı tuhaf bir şey hissetmedin mi hiç? Ondan ne kadar etkileniyor olursan ol ona dokunmaktan iğrenmek gibi bir şey?"

"Şaka yapıyor olmalısın."

David, Alma Mobley meselesinden kaçmama izin vermeyecekti, kaçmak istiyordum. Peşimi bırakmayacaktı. Bana New York'tan haftada üç ya da dört kez telefon açtı ve her seferinde benim onu anlamayı reddedişimden daha da rahatsız oldu.

"Don konuşup halletmek zorundayız bu konuyu. Senin için korkunç hissediyorum kendimi."

"Hissetme."

"Demek istediğim, bu konudaki tavrını anlayamıyorum gerçekten. Fena halde dargın olmalısın, biliyorum. Tanrım, eğer işler tam tersi gibi olsaydı ve Alma benim hayatımdan çıkıp seninle evlenmeye karar verseydi darmadağın olurdum.

Ama dargın olduğunu kabul etmezsen bu konuda hiçbir şey yapamayız."

"Dargın filan değilim David."

"Hadi ama küçük kardeşim. Bununla ilgili konuşmamız gerekiyor. Alma da ben de böyle düşünüyoruz."

Sorunlarımdan biri, David'in varsayımlarının ne kadarının doğru olup olmadığını bilmememdi. David ve Alma'ya dargın olduğum doğruydu: Ama ikisinin evleniyor olmaları fikrinden kaçıyor olmam yalnızca dargınlıktan mıydı?

Yaklaşık bir ay sonra, aramızda geçen bir dolu konuşmanın ardından David arayıp, "Ağabeyinden kurtulacaksın bir süreliğine. Amsterdam'da yapılacak küçük bir işim var, yarın beş günlüğüne oraya uçuyorum. Alma çocukluğundan beri Amsterdam'ı görmemiş, o da benimle geliyor. Sana bir kartpostal göndereceğim. Ama bana bir iyilik yap ve durumumuz üzerine düşün biraz, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım," dedim. "Ama benim ne düşündüğümü fazla önemsiyorsun." .

"Benim için önemli olan şey ne sanıyorsun?"

"Peki," dedim. "Dikkatli ol."

Ne demek istemiştim?

Bazen hem David'in hem de benim onun kurnazlığını hafife aldığımızı düşündüm. Alma, David'le karşılaşmalarını ayarlamıştı ve ona bilerek yanaşmıştı, sanırım. Böyle düşününce, Gregory Benton ve Tasker Martin hikâyeleri çok daha uğursuz görünmüştü gözüme -sanki onlar da Alma gibi David'i avlıyorlardı.

Dört gün sonra New York'tan David'in öldüğünü söyleyen bir telefon aldım. David'in ortaklarından biriydi, Bruce

Putnam; Hollandalı polisler ofise telgraf çekmişti. "Oraya gitmek istiyor musunuz Bay Wanderley?" diye sordu Putnam. "Onu gidip oradan almayı size bırakmak istiyoruz. Bizi haberdar edin ama, olur mu? Kardeşiniz burada çok sevilip, sayılıyordu. Hiçbirimiz ne olmuş olabileceğini anlayamıyoruz. Pencereden düşmüş gibi görünüyor."

"Nişanlısından haber aldınız mı?"

"Oh, bir nişanlısı mı vardı? Şuna bakın -söylemedi hiç. David'le birlikte miydi?"

"Birlikteydi tabii," dedim. "Her şeyi görmüş olmalı. Ne olduğunu biliyor olmalı. İlk uçağa atlayıp gidiyorum."

Ertesi gün Schiphol Havaalanı'na bir uçak vardı ve bir taksi tutup David'in bürosuna telgraf çeken polis karakoluna gittim. Öğrendiklerim oldukça anlaşılmazdı: David bir camdan çıkıp göğüs hizasındaki parmaklıkların üzerinden atlamıştı. Otel sahibi bir çığlık duymuştu sadece, o kadar -hiç ses ya da tartışma duymamıştı. Alma'nın onu terk ettiği düşünülüyordu; polis odalarına girdiğinde dolapların hiçbirinde giysisi yoktu.

Otele gittim, yüksek demir parmaklıklara baktım ve arkamı dönüp kapağı açık gardıroba yöneldim. Yukarıda David'in Brooks Brothers marka üç takım elbisesi asılıydı, altlarında iki çift ayakkabı duruyordu. Ölümü sırasında üzerinde olanları da sayarsak, beş günlük bir ziyaret için dört takım elbise ve üç çift ayakkabı getirmişti. Zavallı David.

7

Krematoryum için hazırlıklan yaptım ve iki gün sonra, David'in tabutu bir rayın üzerinde saçaklı yeşil perdelerin arasından içeri kayarken bu soğuk krematoryumda bekliyordum.

Ondan iki gün sonra da Berkeley'e dönmüştüm. Küçük dairem hapishane gibi ve yabancı görünüyordu gözüme. PMLA'da Fenimore Cooper için referanslar aradığım günlerdeki halimden başka birine dönüşmüştüm sanki. *Gece Bekçisini* planlamaya ve yeniden derslerim için hazırlanmaya başladım. Bir gece Helen Kayon'un evini aradım; Alma ve ağabeyimden konuşabilmek için onu içki içmeye davet edecektim ama Meredith Polk bana Helen'in bir hafta önce Rex Leslie ile evlendiğini söyledi. Gün boyunca bulduğum boşluklarda uyuyakalıyor ve gece saat ondan önce yatmaya gidiyordum; çok içiyor ama sarhoş olamıyordum. Bu yılı atlatabilirsem, diye düşünüyordum, Meksika'ya gidip, güneşin altında uzanıp kitabımı yazacağım.

Ve halüsinasyonlarımdan kaçacaktım. Bir keresinde gece yarısına doğru uyanmış ve mutfakta birinin gezindiğini duymuştum; yataktan çıkıp mutfağa gittiğimde ağabeyim David'i gördüm, ocağın yanında durmuş, elinde kahve cezvesi tutuyordu. "Çok uyuyorsun evlat," dedi. "Neden bir fincan kahve almıyorsun?" Başka bir seferinde, inceleme dersinde bir Henry James romanı üzerine konuşurken, sandalyelerden birinde orada olduğunu bildiğim kızıl saçlı kızı değil -yine- David'i görmüştüm; yüzü kan içinde ve takım elbisesi yırtık pırtıktı; *Bir Kadının Portresi* üzerine ne kadar parlak olabileceğime mutlulukla başını sallıyordu.

Meksika'ya gitmeden önce yapacağım bir keşif daha vardı. Bir gün kütüphaneye gittim ve eleştiri dergilerinin bulunduğu bölüm yerine başvuru kitapları bölümüne girip *Kim* Kimdtr'in 1960 yılına ait bir kopyasını buldum. 1960 rastgele bir seçimdi, ama Alma tanıştığımızda yirmi beş yaşındaydı, 1960'larda dokuz ya da on yaşında olmalıydı öyleyse.

Robert Mobley vardı kitapta. Hatırladığıma göre, hakkında yazılanlar şunlardı -defalarca okumuş ve sonunda bir fotokopisini almıştım.

MOBLEY, ROBERT OSGOOD, ressam ve suluboyacı. Doğum: New Orleans, LA, Şubat 23, 1909; Anne-baba: Felix Morton ve Jessica (Osgood); Üniversite: Yale, 1927; Eş: Alice Whitney Ağustos 27, 1936; Çocuklar: Shelby Adam, Whitney Osgood. Sergileri: Fragler Gallery, New York; Winson Galleries, New York; Galerie Flam, Paris; Schlegel, Zürich; Galeria Esperance, Rome. Altın Palet Ödülü, 1946; Güney Bölgesi Ressamları Ödülü 1952, 1955, 1958. Koleksiyonlar: Adda May Lebow Müzesi; Chicago Sanat Enstitüsü; Santa Fe Güzel Sanatlar; Rochester Sanat Merkezi; ve başka pek çokları. Hizmetleri: Binbaşı, Amerikan Deniz Kuvvetleri, 1941-1945. Üyelikleri: Altın Palet Derneği; Güney Bölgesi Sanat Cemiyeti; Amerikan Suluboya Derneği; Amerikan Sanatçılar Cemiyeti; Amerikan Yağlıboya Akademisi. Kulüpler: Links Golf; Deepdale Golf; Meadowbrook; Century (New York); Lyford Cay (Nassau); Garrick (Londra). Kitapları: *Bu Şekilde Geldim.* Adresleri: 38957 Canal Bulvarı New Orleans, LA; 18 Church Row, Londro NW3 Birleşik Krallık; "Dans Le Vinge," Route de la Belle Isnard, St Tropez 83, Fransa.

Bu zengin kulüp adamı ve ressamın iki oğlu vardı; kızı yoktu. Alma'nm bana -ve muhtemelen David'e de- anlattığı her şey uydurmaydı. Adı sahteydi ve geçmişi yoktu: Bir hayalet bile olabilirdi aslında. Sonra 'Rachel Vamey'yi, zengin-

lik işaretleri ve karanlık geçmişi olan koyu renk gözlü, esmer kadını düşündüm ve yazmaya çalıştığım kitaptaki eksik öğenin David olduğunu fark ettim.

8

Neredeyse üç haftadır yazıyorum ve tek yaptığım şey hatırlamaktı -hâlâ öncekinden daha iyi anlamış değilim olanları.

Ama belki aptalca olan bir sonuca vardım. *Gece Bekçisi* ve David ile bana olanlar arasında bazı gerçek bağlantılar olabileceği fikrine itiraz etmeye o kadar da hazır değilim artık. Kendimi Amerikan Yahnisi Demeği ile aynı pozisyonda görüyorum, neye inanacağımdan emin değilim artık. Eğer Amerikan Yahnisi Derneği'nde bir hikâye anlatmaya davet edilirsem buraya yazdıklarımı anlatacağım onlara. Alma ile yaşadıklarım -*Gece Bekçisi* değil- benim Amerikan Yahnisi Derneği hikâyem. Yani belki de zamanımı boşa harcamadım aslında; kendime Dr. Tavşanayağı romanı için bir temel oluşturdum, ve önemli bir soru hakkındaki düşüncemi değiştirmeye hazırım -şimdi, *önemli soru* belki de. Yazmaya başladığımda, Dr. Jaffrey'nin cenazesinden sonraki gece, kendimi kendi kitaplarımdan birinin geçtiği yer ve atmosferde hayal etmenin yıkıcı olacağını düşünmüştüm. Orada, Berkeley'de değil miydim aslında? Hayal gücüm düşündüğümden çok daha gerçekçi olabilirdi belki de.

Milburn'de pek çok tuhaf şey yaşanıyor. Görünüşe bakılırsa bir grup çiftlik hayvanı, inekler ve atlar bir tür hayvan tarafından öldürüldü -eczanede bir adamın onları uçan bir tabaktaki yaratıkların öldürdüğünü söylediğini duydum! Ve

daha da önemlisi, bir adam öldü ya da öldürüldü. Bedeni kullanılmayan bir demiryolu rayının kenarında bulundu. Freddy Robinson adlı bir sigortacı. Kazara bir ölüm gibi görünse de, Lewis Benedikt bu ölümden çok etkilenmiş görünüyor. Aslında, Lewis'e acayip bir şeyler oluyor gibi: Dalgın ve huysuz birine dönüştü ve neredeyse Robinson'un ölümünden kendini suçluyor sanki.

Benim de içimde alışılmadık bir his var ve ileriki yıllarda her gördüğümde kendimi aptal gibi hissedeceğim riskini göze alıp yazacağım buraya. Kesinlikle temelsiz bir his: *Histen* çok bir önsezi gibi. Milburn'e daha yakından bakmaya ve Amerikan Yahnisi Derneği'nin istediği şeyi yapmaya başlarsam, David'i Amsterdam'da o parmaklıkların üzerine götüren şeyin ne olduğunu bulacakmışım gibi.

Ama en tuhaf olanı, adrenalinimin yükselmesine neden olan his, kendi aklımın içine girmek üzere olduğum: Kendi yazdıklarımın bölgesinde seyahat edeceğim, ama hayal ürünü kurgunun rahatlığı olmayacak bu kez. 'Saul Malkin' olmayacak, sadece ben olacağım.

III

Şehir

Narcissus su birikintisinin içindeki görüntüsüne
bakarken ağlamaya başladı.
Oradan geçen bir arkadaşı gördü onu ve sordu:
"Narcissus, neden ağlıyorsun?"
"Yüzüm değişti de ondan," dedi Narcissus.
"Yaşlandığın için mi ağlıyorsun?"
"Hayır. Artık masum olmadığımı görüyorum.
Uzun uzun kendime bakıyordum ve
işte bu yüzden masumiyetimi yitirmiş oldum."

1

Don'un günlüğünde belirttiği gibi, o Archer Otel, 17 numaralı odasında oturmuş Alma Mobley'yle geçirdiği aylarını yeniden canlandırırken, Freddy Robinson hayatını kaybetti. Ve Don'un belirttiği gibi, Nobert Clyde adlı bir mandıra çift-

çişine ait üç inek öldürüldü -Bay Clyde bu olayın olduğu gece ağılına doğru yürürken onu fena halde korkutan bir şey görmüş ve rüzgarın onu sarhoş ettiğini düşünmüştü. Evine koştu ve hava aydınlanana, günlük işlerini yapması gerektiği vakit gelinceye kadar çıkmadı evden. Gördüğü şeyin tarifi, Don'un eczanede sözünü edildiğini duyduğu uçan bir tabaktan çıkan bir canavar hikâyesine ilham kaynağı oldu. Ölü inekleri inceleyen Walt Hardesty ve Bölge Çiftlik Temsilcisi hikâyeyi duymuşlardı, ama bunu kabul edecek kadar enayi değildi ikisi de. Walt Hardesty'nin, bildiğimiz gibi, kendi fikri vardı; birkaç hayvanın daha beyaz kana bulanacağını düşünmesi için iyi bir neden olduğunu düşündüğü bir fikirdi bu. Sears James ve Ricky Hawthorne ile yaşadıklarından sonra teorisini kendine saklamış, Bölge Çiftlik Temsilcisi'yle paylaşmamıştı; Bölge Çiftlik Temsilcisi ise kesin gerçeklere bakıp, bölgedeki normalden büyük bir köpeğin katile dönüştüğü sonucuna varmıştı. Bu sonuca göre raporunu yazmış, görevini tamamlamış olarak çiftlik merkezine geri dönmüştü. Norbert Clyde'ın ineklerine olanları duyan, ve zaten yapısal olarak uçan tabaklara inanmaya yarı eğilimli olan Elmer Scales ve üç gece boyunca dizlerinin arasında yirmi kalibrelik av tüfeğiyle salonunun penceresinde oturmuştu. (*... gel bakalım Marslı çocuk, gelirsin belki birkaç yerinden vurulunca nasıl alev alacaksın göreceğiz-)* O av tüfeğiyle iki ay içinde ne yapıyor olacağını önceden görmüş ya da anlamış olamazdı. Elmer'ın arkasını temizlemek zorunda kalacak olan Walt Hardesty, bir sonraki tuhaf şey olana kadar sakin davranmaya ve iki avukatın -ve arkadaşları Bay Kendini Beğenmiş Benedikt'in- ona açılmasını nasıl sağlayacağını düşünmeye karar vermişti. Söylemedikleri bir şey biliyorlardı ve diğer yaşlı arkadaşlarıy-

la -Dr. Uyuşturucu Müptelası John Jaffrey- ilgili de bildikleri bir şey vardı. Bunu *normal* bir şey olarak görmediler, dedi Hardesty kendi kendine, ofisinin arkasında, kullanılmayan odadaki yatağa yerleşirken. Yere, paltosunun yanına bir şişe Country Fair koydu. Hayır Bayım. Bay Kendini Beğenmiş Boynuzlu Ricky Hawthome ve Bay Kendini Beğenmiş Karaca Sears James kesinlikle normal davranmamışlardı.

Ama Don'un bilmediği için günlüğüne yazmadığı şeyler var: Milly Sheehan, Hawthorne'larm evinden çıkıp Montgomery Sokağı'ndaki John Jeffrey'yle yaşadıkları eve döndükten sonra, bir sabah doktorun dış pencereleri takmadığını hatırlıyor ve üzerine paltosunu geçirip bu işi kendisinin yapıp yapamayacağını görmek için dışarı çıkıyor, (büyük panjurları asla o kadar yukarı kaldıramayacağının farkında olarak) umutsuzluk içinde pencerelere bakarken evin köşesinden Dr. Jaffrey geliyor, gülümsüyor ona. Ricky Hawthome'un cenaze için seçtiği takım elbise var üzerinde ama ayağında ayakkabı ya da çorap yok, onu çıplak ayaklarıyla dışarıda görmenin ilk şoku diğer şoktan çok daha kötü. "Milly," diyor, "hepsine gitmelerini söyle -buradan uzaklaşmalarını hepsine söyle. Öbür tarafı gördüm Milly, kesinlikle *korkunç* bir yer." Ağzı kımıldıyor ama sözcükler kötü seslendirilmiş bir filmdeki gibi. *"Korkunç.* Hemen söyle onlara mutlaka," diyor ve Milly bayılıyor. Sadece birkaç saniye baygın kaldıktan sonra inleyerek kendine geliyor, düştüğü için kalçası ağrıyor ama ne kadar korkmuş olursa olsun etrafındaki karda hiç ayak izi yok ve hayal gördüğünü anlıyor Milly -kimseye anlatmayacak kesinlikle. Böyle şeyler yüzünden tımarhaneye tıkarlar insanı. Ayağa kalkıp içeri girmeden önce, "Bu lanet hikâyelerden bıktım artık ve Bay Sears James'ten de," diye homurdanıyor kendi kendine.

Don, 17 numaralı odada tek başına oturmuş geçmişine doğru üç haftalık bir yolculuğa çıkarken, Milburn'de olan pek çok şeyden haberdar değil tabii. Fena halde yağmaya devam eden karı çok az görüyor; Eleanor Hardie ısınmadan tasarruf etmiyor artık, bunun yerine lobideki halıyı süpürmüyor, ve böylece Don'un odası yeterince sıcak. Ama bir gece Milly Sheehan rüzgarın kuzey ve batıya doğru yön değiştirdiğini duyuyor, üzerine bir battaniye daha almak için yataktan çıkıyor ve bulut örtüsünün arasındaki yıldızları görüyor. Yatağa dönünce, hızını iyice artıran rüzgarı dinliyor -sonra biraz daha artırıyor hızını, pencerenin çerçevesini sarsıp içeri girmeye çalışıyor. Perde havalanıyor, storlar tmgırdıyor. Sabah uyandığında eşiği kaplayan bir parça kar buluyor.

Ve işte Milburn'de iki hafta içinde yaşanan diğer olayların tümü Don Wanderley, Alma Mobley'nin ruhunu bilinçli olarak, isteyerek uyandırırken yaşandı:

Walter Barnes, Len Shaw'un Exxon istasyonunda durmuş, Len depoyu doldururken arabasının içinde karısını düşünüyordu. Christina aylardır evin içinde neşesiz bir şekilde dolanıyor, gözü telefonda, ocaktaki yemekleri yakıp duruyordu. Walter onun bir ilişkisi olduğunu düşünmeye başlamıştı sonunda. Bundan rahatsızlık duyuyordu; Jaffrey'nin trajik partisinde Christina'nm dizlerini okşayan sarhoş Lewis Benedikt'in resmi net olarak aklındaydı hâlâ, bunu yapmasına izin veren sarhoş Christina'nmkini de tabii. Hâlâ çekici bir kadın olduğu doğruydu ve o, hedeflediği finansal güce kavuşamamış, fazla kilolu bir küçük şehir bankerine dönüşmüştü: Milburn'de aynı sınıftan pek çok adam Christina'yla yatmaktan mutluluk duyardı, ama herhangi bir kadın ona da-

vetkar bir şekilde bakmayalı on beş yıl olmuştu neredeyse. Mutsuzluk kapladı içini. Oğlu bir yıl içinde evden ayrılıyordu. Sonra o ve Christina baş başa kalıp mutluymuş gibi davranacaklardı birbirlerine. Len öksürdü ve, "Arkadaşın Bayan Hawthome nasıl? Buraya son geldiğinde biraz solgun görünüyordu -grip olmak üzereydi sanki," dedi. "Hayır, gayet iyi," diye yanıtladı Walter Barnes, Len'in de kentteki erkeklerin yüzde doksanı gibi Stella'da gözü olduğunu düşünerek: tıpkı kendisi gibi. Yapmam gereken, diye düşündü, Stella Havvthorne'la kaçmaktı buralardan; Pago Pago gibi bir yere gidip kimsesizliğimi ve Milburn'de evli olduğumu unutmaktı; yalnızlığın ona uğrayacağını ve hayal edebileceği her şeyden daha kötü olacağını bilmeden düşündü bunları;

Bankerin oğlu ve Peter Barnes başka bir arabada Jim Hardie ile birlikteydi; hız sınırının kırk kilometre üzerinde bir hızla bara gidiyorlardı ve bir doksanlık, yapılı, kırk yıl önce 'asılmak için doğmuş' adam olarak tarif edilebilecek ve Dedham kızlarının atlarını orada tuttuğunu duyduğu için eski Pugh ambarını yakan Jim'i dinliyordu Peter; oteldeki yeni kadın Anna'yla cinsel ilişkilerine dair asla gerçek olamayacak, hikâyeler anlatıyordu Jim; en azından anlattığı şekilde gerçekleşmiş olamazdı bunlar;

ve Clark Mulligan salonunun projeksiyon odasında oturmuş, altmışıncı kez *Carrie'yi* izliyor, bu kar yağışının işinden ne istediğini, Leona'nın yemek için hamburger ya da güveç dışında bir şey hazırlayıp hazırlamadığını, başına bir daha heyecanlı bir şey gelip gelmeyeceğini düşünüyordu;

ve Lewis Benedikt dayanılmaz bir düşünceyle eziyet çekerek kocaman evinin odalarında geziniyordu: Otoyolda önüne çıkan ve neredeyse öldürüyor olduğu kadının ölü karısı

olduğu düşüncesi vardı aklında. Omuzlarının duruşu, saçının savruluşu... O saniyeleri her düşündüğünde, öncesine göre daha acı verici hale gelip, daha belirsizleşiyorlardı;

ve Stella Havvthorne, Milly Sheehan'ın yeğeni Harold Şims ile bir otel odasındaki yatağında yatmış, Harold'm ne zaman susacağını merak ediyordu: "Sonra Stel, bölümden bazı çocuklar Amerikalı Kızılderililerin efsanevi kurtuluşlarını araştırıyorlar, çünkü tüm bu grup dinamiği denen şeyin geçersiz olduğunu söylüyorlar, inanabiliyor musun? Tanrım, tezimi bitireli sadece dört yıl oluyor, şimdi ise hepsi eskimiş oldu, Johnson ve Leadbeater, Lionel Tiger'dan artık *bahsetmiyorlar* bile, alan araştırması yapıyorlar, bir başka gün ise, Tanrı aşkına, koridorda biri durdurdu beni ve Manitu ile ilgili bir şey okuyup okumadığımı sordu -*Manitu,* Tanrı aşkına, efsanevi kurtuluş, Tanrı aşkına."

"Manitu ne?" diye sordu Stella ama cevabını pek dinlemedi -günler boyunca bir dağda bir geyik kovalayan bir Kızılderili ile ilgili bir hikâye; dağın tepesine vardığında geyik ona dönmüş, ama bir geyik değilmiş artık...

ve bir sabah aceleyle Wheat Sokağı'na giden Ricky Hawthorne (kar lastikleri var artık) açık yeşil bir ceket ve mavi şapka giyen bir adamın, meydanın kuzey kısmında bir çocuğu dövdüğünü gördü. Yavaşladı ve çocuğun çıplak ayaklarının karda tepindiğini görebildi sadece. Bir anlığına öylesine şoke olmuştu ki ne yapması gerektiğini düşünemedi; ama arabayı kaldırım kenarına çekip durdu ve dışarı çıktı. "Bu kadar yeter," diye bağırdı, "yeter artık," ama hem adam hem de çocuk dönüp ona o kadar acayip baktılar ki, kolunu indirip arabaya geri bindi;

ve ertesi gece, üst katta papatya çayını yudumlarken, pen-

cerelerden birinden dışarı baktığında fincanını düşürüyordu az kalsın; mahzun bir yüz ona bakıyordu pencereden -başını çevirince kayboluvermişti. Bir sonraki saniye, gördüğü şeyin kendi yüzü olduğunu anladı;

ve Peter Barnes ve Jim Hardie country müzik çalan bir bardan çıkıyorlar ve sadece Peter'm olduğunun yarısı kadar sarhoş olan Jim, *hey, bok kafa, harika bir fikrim var,* diyor ve Milburn'e dönüş yolunun tamamında kahkahalarla gülüyor;

ve koyu saçlı kadın, Archer Otel'de karanlık bir odada yüzü pencereye dönük oturmuş, karın yağışını izleyip kendi kendine gülümsüyor;

ve akşam saat altı buçukta Freddy Robinson adlı bir sigortacı kendini çalışma odasına kilitliyor ve Florence Quast adlı bir resepsiyoniste telefon edip, "Hayır, onları rahatsız etmeme gerek olduğunu sanmıyorum, işe yeni aldıkları şu kız sorularımı yanıtlayabilir sanırım. Adını söyler misin lütfen? Ve nerede kalıyor demiştin?" diyor;

ve oteldeki kadın oturup gülümsüyor, ve eğlencenin bir parçası olarak, bir sürü hayvanın daha boğazı kesiliyor: Elmer Scales'ın ahırındaki iki genç düve (Elmer kucağında tüfeğiyle uyuya kaldığı sırada) ve Dedham kızlarının atlarından biri.

2

Freddy Robinson'ın hikâyesinin başlangıcı şöyleydi: Robinson eski albayın kızları ve uzun zaman önce ölmüş Stringer Dedham'm kız kardeşleri olan Dedham kızlarının poliçelerini yazmıştı. Dedham kızlarını pek umursayan yoktu artık: Willow Mile Yolu üzerindeki eski evlerinde yaşıyorlardı, atları vardı ama onları çok nadiren satıyor, ellerinde tutuyor-

lardı. Amerikan Yahnisi Derneği'ndeki adamların çoğuyla aynı yaşlarda olsalar da, o kadar yaşlanmamışlardı. Harman makinesi kollarını kaptığında hemen ölmeyip, cehennem gibi bir ağustos gününde üç battaniyeye sarınmış halde mutfak masasına yatan ve hayat onu bırakana kadar anlaşılmayan bir şeyler mırıldanıp kendinden geçen, sonra tekrar bir şeyler mırıldanan Stringer hakkında yıllar boyunca saplantılı bir şekilde konuşmuşlardı. Milburn'dekiler Stringer'm ölürken ne söylemeye çalıştığını dinlemekten yorulmuştu artık, ki zaten onlar için hiçbir anlam ifade etmiyordu bu; Dedham kızları bile doğru dürüst açıklayamıyorlardı -bilmenizi istedikleri şey Stringer'm bir şey görmüş olduğu ve üzgün hissettiğiydi, aklı başındayken kendini harman makinesine kaptıracak kadar aptal değildi, öyle değil mi? Kızlar Stringer'm nişanlısını, Bayan Galli'yi suçluyorlardı anlaşılan ve kısa bir süre için gözler ona dönmüştü; ama sonra Bayan Galli ansızın kenti terk etti ve bunun ardından insanlar Dedham kızlarının onun hakkındaki düşüncelerine ilgilerini kaybettiler. Yakışıklı ve centilmen bir adam olan ve atları birkaç orta yaşlı kadının isteksiz hobisi olmaktan çıkarıp iş haline getiren Stringer Dedham'ı otuz yıl sonra bile pek hatırlayan yoktu; Dedham kızları bile kendi saplantılarından sıkılmış -onca yıl sonra Stringer'm Bayan Galli ile ilgili bir şey söylemeye çalışıp çalışmadığından da emin değillerdi artık- ve atlarının Milburn'lülerden daha iyi arkadaşlar olduğuna karar vermişlerdi. Yirmi yılın ardından hâlâ hayattaydılar, ama Nettie felç geçirmiş ve Milburn'deki insanların çoğu, ikisini de bir daha hiç görmemişti.

Freddy Robinson, Milbum'e taşındıktan kısa süre sonra bir gün onların çiftliklerinin önünden geçmişti ve geri dönüp

çiftlik yoluna girmesine neden olan şey posta kutulanndaki Albay T. Dedham adıydı -Rea Dedham'm iki senede bir kutunun üzerindeki babasının adının üzerinden geçtiğini bilmiyordu. Albay Thomas Dedham 1910'da sıtmadan ölmüşse de, yazıyı sikmeyecek kadar batıl inançlıydı Rea. Böyle açıklamıştı Freddy'ye; ve masanın karşısında böylesine şık genç bir adamın oturuyor olmasmdan öyle büyük bir mutluluk duymuştu ki, üç bin dolarlık sigorta almıştı ondan. Sigortaladığı şey atlarıydı. Jim Hardie'yi düşünüyordu ama bunu söylemedi Freddy Robinson'a. Jim Hardie kötü bir oğlandı ve küçük bir çocukken Rea onu ahırdan kışkışladığından beri kızlara büyük kin besliyordu: Genç Robinson'ın açıkladığına göre, bu küçük sigorta tam da Dedham kardeşlerin ihtiyacı olan şeydi -Jim Hardie'nin bir kutu benzin ve kibritle yeniden gelmesi olasılığı düşünülünce bu mantıklıydı.

O zamanlar Freddy işe yeni başlamıştı ve hedefi Million Dollar Roundtable'ın[1] bir üyesi olabilmekti; sekiz yıl sonra bile hedefine yaklaşmıştı ama umurunda değildi artık -daha büyük bir kentte yaşasaydı bunu uzun zaman önce başarmış olacağını biliyordu.

Sigorta işinde bilmesi gereken çoğu şeyi bildiğini düşünmek için yeterince konferansa, kongre ve satış toplantısına katılmıştı; işin nasıl yürüdüğünü, ve ruhu bankaya ait, birikimleri yeni bir süt sistemine gitmiş olan korkulu bir genç çiftçiye -böyle birinin gerçekten sigortaya ihtiyacı vardı artık- nasıl hayat ve emlak sigortası satacağını biliyordu. Ama sekiz yıldır Milbum'de yaşıyor olmak Freddy Robinson'ı de-

1) Sigortacılık sektöründe milyon dolarlar seviyesinde komisyon geliri elde eden sigortacıların üye olabildiği organizasyon. (Ç.N.)

ğiştirmişti. Korku ve açgözlülüğü istismar etme yeteneğine dayandığını öğrendiğinden beri satış kabiliyetiyle gurur duymuyordu artık; ve yarı bilinçli olarak diğer satışçı arkadaşlarını -şirket dilinde söylemek gerekirse, 'Benzersizler'i- küçümsemeyi de öğrenmişti.

Freddy'yi değiştiren, evliliği ya da çocukları değil, John Jaffrey'nin evinin karşısında oturmaktı. Önceleri, ayda bir ya da daha sık toplanan yaşlı oğlanların komik, inanılmaz derecede eski kafalı olduklarını düşünürdü. Smokinler! Emsalsiz derecede vakur görünüyorlardı -kendi zamanlarından çıkıp gelen beş Metuşelah[1].

Sonra New York'taki satış toplantılarının ardından eve bir ferahlamayla döndüğünü fark etti; evliliği kötü gidiyordu (karısının iki çocuktan önceki haline çok benzeyen liseli kızlara bakarken buluyordu kendini) ama ev denen şey Montgomery Sokağı'ndan fazlasıydı —tüm Milbum'dü, ve Milburn'ün büyük kısmı yaşadığı diğer yerlerin hepsinden çok daha sessiz ve güzeldi. Yavaş yavaş Milbum'le gizli bir ilişkisi olduğunu düşünmeye başladı; karısı ve çocukları ebediydi, ama Milburn -önceden düşündüğü gibi taşralı, durgun bir yer değil- geçici, huzur verici bir vahaydı. Bir keresinde bir konferansta, yanında oturan yeni bir temsilci 'Benzersiz' rozetini çıkarıp, "Çoğu şeyine katlanabiliyorum, ama bu Mickey Mouse saçmalığı çıldırtıyor beni," diyerek masanın altına atmıştı.

Sonradan gerçekleşen, bunlar kadar önemsiz iki olayın Freddy'nin değişiminde büyük etkisi oldu. Bir gece, Milburn'ün sıradan bir yerinde amaçsızca yürürken Haven Sokağı üzerindeki Edward Wanderley'nin evinin önünden geç-

1) İncil'de adı geçen en yaşlı adamdır. (YHN.)

ti ve pencerelerden birinde Amerikan Yahnisi Derneği'ni gördü. Metuşelah'lar orada oturmuş, bir şeyler konuşuyorlardı; biri elini kaldırıyor, biri gülümsüyordu. Freddy yalnızdı, onlar ise birbirine çok yakın görünüyorlardı. Durup içeri baktı. Milburn'e taşındığında yirmi altı yaşındaydı, şimdi ise otuz dördüne girmişti. Bu adamlar onun kadar yaşlanmış görünmüyorlardı; onlar aynı kalırken Freddy onlara doğru yaşlanmaya devam etmişti. Grotesk değil ama ağırbaşlılardı. Aynca -ki bu hiç hesaba katmadığı bir şeydi- eğleniyorlardı. Ne konuştuklarını merak etti ve bunun *gizli* bir şey olduğuna dair bir hisse kapıldı -işle, sporla, seksle, politikayla ilgi olmayan bir şey. Hiç duymadığı bir tür konuşma olduğu geçti aklından. İki hafta sonra liseli bir kızı Binghamton'da bir restorana götürdü ve Lewis Benedikt'in Humphrey Stalladge'ın harındaki garson kızlardan biriyle restoranın öbür ucunda oturduğunu gördü. (Garson kızların ikisi de Freddy'nin teklifini tatlıca reddetmişlerdi.) Amerikan Yahnisi Derneği'ni kıskanmaya başlamıştı; çok geçmeden, temsil ettiklerini düşündüğü şeyi sevmeye başlayacaktı: Modem toplumu iyi zaman geçirmekle birleştirmeyi temsil ediyorlardı.

Freddy'nin hislerinin odağı Lewis Benedikt'ti. Diğerlerine göre Freddy'nin yaşına daha yakın olan Lewis, Freddy'nin gelecekte nasıl biri olacağını gösteriyordu.

Humphrey'nin Yeri'nde oturup idolünü izledi; bir soruya cevap vermeden önce kaşlarını nasıl kaldırdığını ve gülümserken genelde başını bir yana eğdiğini, gözlerini nasıl kullandığını fark etmişti. Freddy bu davranışları taklit etmeye başladı. Lewis'in cinsel tarzı olduğunu düşündüğü şeyi de taklit ediyordu, ama Lewis'in yirmi beş, yirmi altılık kızlarının yaşını biraz aşağı -on yedi, on sekize- çekmişti; o yaşta-

ki kızlardan hoşlanıyordu zaten. Lewis'in giydiği ceketlerin benzerlerinden satın aldı.

Dr. Jaffrey onu Ann-Veronica Moore adına verdiği partiye davet ettiğinde, Freddy cennetin kapılarının açıldığını düşündü. Sessiz bir gece canlandırmıştı aklında; Amerikan Yahnisi Derneği, o ve aktris; karısına evde kalmasını söyledi ve kalabalığı gördüğünde aptal gibi davranmaya başladı. Fazla utangaç ve arkadaş olmak istediği yaşlı adamlara yanaşamamış olmanın hayal kırıklığıyla aşağı katta bekledi; gözleri Stella Hawthorne'daydı; sonunda cesaretini toplayıp -onu her zaman korkutan- Sears James'in yanına gidebildiğinde sanki lanetlenmiş gibi sigortadan söz eder buldu kendini. Edward Wanderley'nin bedeni bulunduğunda ise diğer konuklarla birlikte yavaşça evden çıktı.

Dr. Jaffrey'nin intiharından sonra umutsuzluğa kapılmıştı Freddy. Daha kendisinin de aralarına girmeyi hak ettiğini ispatlama şansı bulamadan, Amerikan Yahnisi Derneği dağılıyordu işte. O gece Lewis'in Morgan'ının doktorun evinin önüne yanaştığını gördü ve Lewis'i rahatlatmak, iyi bir intiba bırakabilmek için dışarı koştu. Ama bu sefer de işe yaramadı. Çok gergindi, Lewis'i görmeden önce karısıyla kavga ediyordu, sigortadan söz etmekten alamadı kendini; yine kaybetmişti Lewis'i.

Böylece, mutfak masasında uzanmış, üzerinde battaniyeyle kanlar içinde ölmek üzere olan Stringer Dedham'ın kardeşlerine ne anlatmaya çalıştığıyla ilgili fikri olmayan, çocukları çoktan gürültücü yabancılara dönüşmüş, karısı ondan boşanmak isteyen Freddy Robinson, Rea Dedham bir sabah arayıp çiftliğe gelmesi gerektiğini söyleyince onu nelerin bekliyor ol-

duğuna dair hiçbir şey bilmiyordu. Ama orada gördüğü şeyin, tel örgülerin üzerinde uçuşan bir ipek eşarp parçasının, onu ihtiyacı olan arkadaşlara kavuşturacağını düşündü.

Önce yine klasik bir sabah işi gibi görünmüştü Freddy'ye -bertaraf edilmesi gereken bezdirici bir iddia. Rea Dedham buz tutmuş sundurmasında on dakika bekletti onu. Zaman zaman ahırlarda kişneyen atların sesini duyuyordu. Rea Dedham sonunda geldi; elbisesinin üzerine aldığı ekose desenli bir şalın içine sinmiş, kambur ve yüzü kırış kırış, kimin yaptığını bildiğini söylüyordu, evet, biliyordu; poliçesine bakmıştı ve hiçbir yerde kimin yaptığını biliyorsanız paranızı alamayacağınız yazmıyordu, değil mi? Bir kahve ister miydi acaba?

"Evet, teşekkürler," dedi Freddy ve evrak çantasından bazı kâğıtlar çıkardı. "Şimdi eğer bu iddia formlarını doldurabilirsek şirket onları olabildiğince hızla işleme almaya başlayabilir. Zarara da bakmam gerekiyor tabii Bayan Dedham. Bir tür kaza yaşandı sanırım?"

"Söyledim size," dedi. "Kimin yaptığını biliyorum. Kaza değildi. Bay Hardesty de geliyor, yani onu beklemek zorunda kalacaksınız biraz."

"Yani adli bir kayıp durumu bu," dedi Freddy elindeki kâğıtlardan birindeki bir kutuyu işaretleyerek. "Kendi sözlerinizle biraz anlatabilir misiniz acaba?"

"Söyleyeceğim tek şey bunlar Bay Robinson. Ama Bay Hardesty gelene kadar beklemeniz gerekiyor. İki kez anlatamayacak kadar yaşlıyım. Bu soğukta ikinci kez dışarı çıkmayacağım, para için olsa bile. Bırr!" Kemikli kollarıyla kendine sarıldı ve abartılı şekilde titredi. "Oturup kahvenizi için lütfen."

Tüm kâğıtlarını, kalemini ve evrak çantasını beceriksizce kucağında tutan Freddy boş bir sandalye arandı. Dedham kızlan-

nın mutfağı çerçöple dolu pis bir mağara gibiydi. Sandalyelerden birinin üzerinde masa lambalan, diğerinde eskilikten sararmış bir yığın *Urbanite* vardı. Karşı duvardaki meşe yaprağı çerçeveli büyük bir aynadan, karmakarışık kâğıtların arasında yok olmuş kendi bürokratik yeteneksizlik yansımasını görebiliyordu. Koyu renk duvara sırtını dönüp eğildi ve poposuyla sandalyelerden birinin üzerindeki mukavva kutuyu itiverdi. Kutu büyük bir sesle yere düştü. Odanın sadece bir yerinden giren güneş ışınlan üzerindeydi şimdi. "Tannm," dedi Rea Dedham omuz silkerek. "Gürültü!" Freddy ve sakıngan bir şekilde bacaklannı uzatıp kâğıtlan kucağına yerleştirdi. "Ölü at, değil mi?"

"Evet, öyle. Siz insanların bana borcu var -bir sürü para borçlusunuz."

Freddy evin içinde ağır bir şeyin mutfağa doğru yuvarlandığını duydu ve sessizce homurdandı. "Başlangıç detaylarına geçeyim ben," dedi ve Nettie Dedham'a bakmak zorunda kalmamak için öne eğildi.

"Nettie merhaba demek istiyor," dedi Rea. Böylece bakmak zorunda kaldı Freddy.

Bir saniye sonra kapı içeri doğru açıldı ve tekerlekli sandalyede bir yığın battaniye girdi içeri. "Merhaba Bayan Dedham," dedi Freddy yarı doğrulup bir eliyle evrak çantasını, diğeriyle kâğıtlarını tutarak. Netti Dedham'a kısa bir süre bakıp tekrar kâğıtlarına gömüldü.

Nettie gürültü gibi bir ses çıkardı. Kafası Freddy'ye sadece ağızdan ibaretmiş gibi görünmüştü. Boynuna kadar battaniyelerle kaplıydı, başı ise boynundaki kasların korkunç bir şekilde kasılmasından dolayı geriye çekilmişti, bu yüzden ağzı sürekli açıktı.

"Hoş beyefendi Bay Robinson'ı hatırlarsın," dedi Rea kar-

deşine masanın üzerine kahve fincanları yerleştirirken. Anlaşılan Rea tüm yemeklerini ayakta yiyordu, çünkü oturmaya yeltenmemişti hiç. "Zavallı sevgili Çikolata için paramızı alacak şirketten. Formları dolduruyor şimdi, değil mi? Formları dolduruyor."

"Roor" diye homurdandı Nettie başını sağa sola oynatarak. *"Gir ror."*

"Paramızı alacak, doğru," dedi Rea. "Nettie'nm hiçbir sorunu yok Bay Robinson."

"Evet, bence de," dedi ve yine başka yöne baktı. Gözleri, camdan yaprakların arkasındaki, koyu kahverengi yapraklarla çevrili içi doldurulmuş ardıç kuşuna takıldı. "İşimize dönelim artık, değil mi? Hayvanın adının..."

"İşte Bay Hardesty geliyor," dedi Rea. Freddy eve doğru ilerleyen bir araba sesi duydu ve kalemini kucağındaki kâğıtların ortasına bıraktı. Ağzını açıp kapayan ve gözlerini hayallere dalmış gibi alacalı tavana dikmiş olan Nettie'ye baktı sıkıntılı bir şekilde. Rea fincanını masaya bırakıp kapıya doğru yöneldi. *Lewis olsa kapıyı tutardı ona,* diye düşündü Freddy elinde hâlâ kâğıt yığınlarını tutarken.

"Otur yerine, Tanrı aşkına," diye bağırdı yaşlı kadın.

Hardesty'nin botlarının karı ezişi duyuluyordu ve sundurmaya vardı. Rea kapıya ulaşamadan Hardesty kapıyı iki kez tıklatmıştı bile.

Freddy, Walt Hardesty'yi Humphrey'nin yerinde çok sık görüyordu; saat sekizde arka odaya giriyor ve on iki gibi çıkıyordu Hardesty. Öfkeli bir kaybeden gibi görünüyor, silahını birinin kafasına sıkmaktan zevk alacak bir polise benziyordu. Rea kapıyı açtığında Hardesty, gözlükleri gözünün üzerinde zırh gibi, sundurmada elleri cebinde bekliyordu ve

içeri girmek için hiçbir hamlede bulunmadı. "Selam Bayan Dedham," dedi. "Pekala, problem nerede?"

Rea şalına iyice sarınıp kapıdan dışarı çıktı. Freddy bir an kararsız kaldı, ama sonra onun geri gelmeyeceğini anlayınca elindeki kâğıtları sandalyeye bırakıp peşlerinden gitti. Yanından geçerken Nettie başını sallamıştı ona.

"Kimin yaptığını biliyorum," dediğini duydu Rea'nın. Yaşlı bayanın sesi yüksek ve kızgındı. "Jim Hardie'ydi yapan, oydu."

"Oh, öyle mi?" dedi Hardesty. Freddy yetişti onlara ve şerif, Rea'nm kafasının üzerinden başıyla selamladı onu. "Buraya gelmeniz pek uzun sürmedi ha Bay Robinson?"

"Şirket tutanakları," diye mırıldandı Freddy. "Resmi dokümanlar."

"Senin gibilerin hep evrakları vardır," dedi Hardesty ve gergince gülümsedi.

"Kesinlikle Jim Hardie'ydi," diye ısrar etti Rea. "Delinin teki o oğlan."

"Şey, göreceğiz bakalım," dedi Hardesty. Ahırlara varmak üzerelerdi. "Ölü hayvanı siz mi buldunuz?"

"Bugünlerde bir oğlan var bizimle çalışan," dedi Rea. "Atları beslemeye, su vermeye ve samanları değiştirmeye geliyor. Çıtkırıldım bir oğlan," diye ekledi, Freddy şaşkınlıkla başını salladı. Ahırların kokusunu alabiliyordu şimdi. "Çikolata'yı kendi ahırında buldu. Bu altı yüz dolarlık bir at eti Bay Robinson, kim yapmış olursa olsun."

"Oh, bu rakama nasıl ulaştınız?" diye sordu Freddy. Hardesty ahırın kapısını açıyordu. Atlardan biri kişnedi, bir başkası çitlerini tekmeledi. Tüm atlar, Freddy'nin eğitimsiz gözlerine tehlikeli görünüyordu. Koca dudakları ve gözleri parıldıyordu hepsinin.

"Çünkü babası General Hershey, annesi Tatlı Diş'ti; iki güzel attı onlar, bu yüzden işte. General Hershey'i damızlık at olarak satabilirdik her yere -Seabiscuit'e[1] benziyordu aynı, öyle derdi Nettie."

"Seabiscuit," dedi Hardesty dişlerinin arasından.

"iyi atları hatırlayamayacak kadar gençsiniz," dedi Rea. "Kâğıtlarınıza bunu yazın. Altı yüz dolar." Rea önden gidiyor ve ahırlardaki atlar doğaları gereği geri çekiliyor ya da kafalarını sallıyorlardı.

"Hiç de temiz değil bu hayvanlar?" dedi Hardesty. Freddy daha yakından baktı ve gri bir atın üzerinde büyük bir çamur parçası gördü.

"Çok ürkekler," dedi Freddy.

"O ürkek olduklarını söylüyor, bir başkası kirli olduklarını. Ben *çok yaşlıyım,* sorun bu. Şey, işte zavallı yaşlı Çikolata," Söylemesine gerek yoktu; iki adam bir ahır kapısının üzerinden samanla kaplı yerdeki büyük kızılımsı hayvanın gövdesine bakıyorlardı zaten. Freddy'ye göre büyük bir fareye benziyordu hayvan.

"Lanet olsun," dedi Hardesty ve ahırın kapısını açtı. Kasılmış bacakların üzerinden atlayıp boynunun yanında çömeldi. Yan ahırdaki at kişnemeye başlayınca Hardesty düşüyordu neredeyse. "Lanet olsun." Dengede durabilmek için bir kolunu ahırın ahşap duvarına dayadı. "Tanrım, buradan görebiliyorum." Atın burnuna doğru eğildi ve hızla kafasını kendine doğru çekti.

Rea Dedham çığlık attı.

iki adam Rea'yı yarı kaldırıp yarı sürükleyerek iki sıra

1) 1930'lu yıllarda Amerika'da tüm rekorları altüst eden safkan bir yarış atı. (YHN.)

korkmuş atların arasından geçirip ahırdan çıkardılar. "Sakin ol şimdi, sakin ol." Hardesty yaşlı kadının kendisi de bir atmışçasma tekrarlıyordu sözlerini.

"Hangi lanet olasıca yapar böyle bir şeyi?" diye sordu Freddy, atın boynundaki uzun yaranın şokunu atlatamamış-tı henüz.

"Norbert Clyde Marslıları suçluyor. Bir Marslı görmüş. Duymamış miydin daha önce?"

"Bir şeyler duymuştum," dedi Freddy. "Jim Hardie'nin dün gece nerede olduğunu araştıracak mısın?"

"Bayım, insanlar bana işimi nasıl yapmam gerektiğini söylemese daha lanet olası mutlu bir insan olacağım." Yaşlı kadına doğru eğildi. "Bayan Dedham, sakinleştiniz mi? Oturmak ister misiniz?" Rea başını evet anlamında salladı ve Hardesty, Freddy'ye, "Ben onu kaldıracağım, sen de arabamın kapısını aç," dedi.

Rea Dedham'ı arabaya yerleştirdiler, bacakları aşağı sarkıyordu. "Zavallı Çikolata, zavallı Çikolata," diye inledi. "Korkunç... zavallı Çikolata."

"Pekala Bayan Dedham. Şimdi size bir şey söylemek istiyorum." Hardesty öne eğildi ve bir ayağını arabaya dayadı. "Jim Hardie yapmadı bunu, duyuyor musunuz beni? Jim Hardie dün gece Peter Barnes'la dışarıda bira içiyordu. Glen Aubrey'in dışındaki bir biracıya gittiler ve yaklaşık gece saat ikiye kadar orada olduklarını biliyoruz. Jim'e biraz kin beslediğinizi bildiğim için etrafa sordum."

"ikiden sonra yapmış olabilir," dedi Freddy.

"Hava aydınlanana kadar Barnes'ın bodrum katında Peter Barnes'la kâğıt oynuyordu. Bu Peter'ın söylediği şey gerçi. Jim, Peter Barnes'la çok zaman geçiriyor epeydir, ama genç

Barnes'm böyle bir şey yapabileceğini ya da yapan kişiyi koruyacağını sanmıyorum, ya siz?"

Freddy başını hayır anlamında salladı.

"Ve Jim genç Barnes'la olmadığı zamanlarda şu yeni kadınla birlikte, kimi kastettiğimi biliyorsun. Güzel kadın - mankene benziyor."

"Biliyorum. Gördüm onu."

"Evet. Yani bu atı da, Elmer Scales'ın düvelerim de o öldürmedi. Bölge Çiftlik Temsilcisi katile dönüşen bir köpek olduğunu söylüyor öldürenin. Yani eğer jilet gibi dişleriyle uçan bir köpek görürseniz katili yakalamış olursunuz sanırım." Freddy'ye sert bir bakış atıp Rea Dedham'a döndü. "İçeri girmeye hazır gibi misiniz şimdi? Sizin gibi yaşlı bir bayan için fazla soğuk burası. Sizi içeri götüreceğim ve gidip atı oradan kaldıracak birini bulacağım."

Freddy geri çekildi, Hardesty tarafından terslenmişti. "Yapanın bir köpek olmadığını biliyorsun."

"Evet."

"Peki neydi sence? Neler oluyor?" Bir şeyler kaçırdığının farkındaydı, etrafına bakındı. Ve buldu ne kaçırdığını; ahırların yanındaki dikenli tellerin üzerinde uçuşan parlak kumaş parçasını görünce ağzı açılıverdi.

"Bir şey mi demek istiyorsun?"

"Kan yoktu hiç," dedi Freddy kumaşa bakarak.

"Doğru tespit. Çiftlik Temsilcisi bunu fark etmemeye karar verdi. Bu yaşlı bayan için yardım edecek misin bana?"

"Orada bir şey düşürdüm," dedi Freddy ve ahırlara doğru yürüdü. Hardesty'nin homurdanarak Bayan Dedham'ı kucakladığını duyabiliyordu ve ahırlara varınca arkasını dönüp baktığında onun Rea yi içeri sokmak üzere olduğunu gördü. Diken-

li tellere gidip uzun kumaş parçasını çekip aldı -ipek. Bir eşarptan kopmuştu ve Freddy o eşarbı nerede gördüğünü biliyordu.

Freddy yapacaklarını planlamaya -onun seçeceği bir sözcük değildi bu- başladı.

Raporunu yazıp imzalı formlarla birlikte genel müdürlüğe postaladıktan sonra eve döndüğünde Lewis Benedikt'in telefon numarasını çevirdi. Levvis'e ne diyeceğini bilmiyor ama aradığı ipucunun onda olduğunu düşünüyordu.

"Hey, Lewis," dedi. "Hey, nasılsın? Freddy ben."

"Freddy?"

"Freddy Robinson. Tanışıyoruz."

"Ah, evet."

"Meşgul müsün? Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Devam et," dedi Lewis pek umut vermeyen bir tavırla.

"Evet. Vaktini almıyorsam?.. Peki. Şu öldürülen hayvanları biliyorsun? Bir tanesinin daha öldürüldüğünü biliyor muydun? Dedham kardeşlerin yaşlı atlarından biri, poliçesini yazdım, şey, onu bir Marslının filan öldürdüğünü düşünmüyorum. Yani, sen düşünüyor musun?" Bir süreliğine sustu ama Lewis bir şey söylemedi. "Yani, delilik bu. Ih, bak, şu yeni gelen kadın, ara sıra Jim Hardie ile gezinen, Sears ve Ricky için çalışmıyor mu?"

"Öyle olduğunu duydum," dedi Lewis ve Freddy sesinin tonundan, onlara Sears ve Ricky yerine Hawthorne ve James demesi gerektiğini anladı.

"Tanıyor musun peki onu?"

"Pek sayılmaz. Konunun ne olduğunu sorabilir miyim acaba?"

"Şey, Şerif Hardesty'nin bildiğinden daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

"Ne olduğunu açıklayabilir misin peki Freddy?"

"Telefonda olmaz. Bir yerlerde buluşup konuşabilir miyiz? Bak, Dedhamlarda bir şey buldum. Seninle ve belki, ah, Bay Hawthorne ve Bay Searsla konuşana kadar Hardesty'ye göstermek istemedim."

"Freddy, neden söz ettiğini hiç anlamıyorum."

"Şey, gerçeği söylemek gerekirse ben de ne olduğundan emin değilim, ama seninle buluşup belki birkaç bira içer ve fikirlerimizi paylaşırız diye düşündüm. Yani bunu nasıl yorumlayabileceğimizi görürüz böylece."

"Neyi, Tanrı aşkına?"

"Aklımdaki birkaç şeyi. Hepinizin harika olduğunu düşünüyorum, biliyorsun, önünüze çıkacak herhangi bir tehlike var mı bilmek istiyorum..."

"Freddy, ihtiyacım olan her türlü sigortam var," dedi Lewis. "Dışarı çıkma modunda değilim. Üzgünüm."

"Şey, seni Humphrey'nin Yeri'nde görürüm belki? Orada konuşabiliriz."

"Olabilir," dedi Lewis ve telefonu kapadı.

Freddy ahizeyi yerine koydu, şimdilik Lewis'in içine yeterince kuşku tohumu atmış olmaktan hoşnuttu. Freddy'nin söylediklerini düşününce mutlaka geri arayacaktı onu Lewis. Düşündüğü her şey doğruysa, yapması gereken Hardesty'ye gitmekti tabii, ama bunun için daha çok vakit vardı -Hardesty ile konuşmadan önce, yapacağı suçlamaları düşünmek istiyordu. Amerikan Yahnisi Derneği'nin güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Düşünceleri aşağı yukarı şu sırayla biçimlendi: Elindeki parçanın yırtıldığı eşarbı Hardesty'nin 'yeni kadın' olarak nitelediği kızın boynunda görmüştü. Humphrey'nin Yeri'nde Jim Hardie'yle birlikteyken takıyor-

du o eşarbı. Rea Dedham, Jim Hardie'yi suçlamıştı atının ölümünden; Hardesty, Dedham kardeşlerin genç Hardie'ye bir tür 'kin' beslediğini söylemişti. Eşarp kızın orada olduğunu kanıtlıyordu, neden Hardie de orada olmasındı öyleyse? Ve bu ikisinin o atı öldürmek için her nasıl bir sebepleri varsa neden diğer hayvanlar için de olmasmdı? Norbert Clyde büyük bir gövde görmüştü, acayip gözleri olan bir şey: Jim Hardie ay ışığına yakalanmış olabilirdi. Freddy modern cadılar, adamları cadılar toplantısına davet eden deli kadınlar hakkında bir şeyler okumuştu daha önce. Belki bu kız onlardan biriydi. Jim Hardie'ye kancasını takmak için gelen herhangi bir kaçık; annesi bile fark edemeyecekti bunu. Ama eğer doğruysa ve ortaya çıkarsa bu, Amerikan Yahnisi Derneği'nin adı lekelenirdi. Hardie susturulabilirdi, ama kız tazminatı ödenip gitmeye zorlanmalıydı.

Lewis'in araması için iki gün gerginlikle bekledi.

Lewis aramayınca, saldırma vaktinin geldiğine karar verdi ve bir kez daha Lewis'in numarasını çevirdi.

"Benim yine, Freddy Robinson."

"Ah, evet," dedi Lewis, şimdiden mesafeli davranıyordu.

"Görüşsek iyi olur diye düşünüyorum gerçekten. Hey? Dürüst olmak gerekirse Lewis, görüşmemiz gerekiyor." Sonra, cevap verilemeyecek bir rica arayarak, "Ya bir sonraki kurban bir insansa Lewis? Bunu düşün," dedi.

"Tehdit mi ediyorsun beni? Ne söylüyorsun böyle?"

"Tabii ki hayır." Tadı kaçmıştı. Lewis yanlış anlamıştı söylediklerini. "Dinle, yarın akşama ne dersin?"

"Rakun avına gideceğim," dedi Lewis hemen.

"Tanrım," dedi Freddy, idolünün bu yeni özelliğine çok şaşırmıştı. "Bunu yaptığını bilmiyordum. Rakun mu avlıyor-

sun? Harika bu gerçekten Lewis."

"Rahatlatıcı. Birkaç köpeği olan yaşlı bir delikanlıyla gidiyorum. Ormanda vakit geçiriyoruz sadece. Bu tür şeyleri seviyorsan harika." Freddy, Lewis'in sesindeki mutsuzluğu duydu ve bir anlığına cevap veremeyecek kadar rahatsız olmuştu bundan. "Pekala, hoşçakal," dedi Lewis ve telefonu kapadı.

Freddy gözü telefonda, eşarp parçasını koyduğu çekmeceyi açtı. Eğer Lewis ava gidiyorsa, o da gidebilirdi. Neden gerek duyduğunu bilmeyerek, gidip çalışma odasının kapısını kilitledi. Hukuk firması için çalışan yaşlı resepsiyonistin adını hatırlamaya çalıştı: Florence Quast. Sonra defterden numarasına baktı ve yaşlı kadını gerçekte var olmayan bir poliçeyle ilgili uzun bir hikâyeyle meraklandırdı. Kadın Bay James ya da Bay Havvthome'dan birini aramasını önerdiğinde Freddy, "Hayır, onları rahatsız etmem gerektiğini sanmıyorum, yeni sekreterleri sorularımı cevaplayabilir galiba. Adını söyleyebilir misiniz? Ve nerede kalıyor demiştiniz?" diye sordu.

(Çok yakında o kadının senin evine yerleşeceğini mi düşünüyorsun Freddy? Ve bu yüzden mi çalışma odanın kapısını kilitledin? Onu içeri almamak mı istiyorsun?)

Saatler sonra alnını sıvazladı, ceketinin önünü ilikledi, avuçlarını pantolonuna sildi ve Archer Otel'i aradı.

"Evet, sizi görmekten memnuniyet duyarım Bay Robinson," dedi kız, sesi çok sakin geliyordu.

(Freddy, güzel bir kızla bir gece sohbeti için buluşmaktan korkmuyorsun gerçekten, değil mi? Derdin ne sahiden? Ve onun neden senin ne söyleyeceğini çok iyi bildiğini düşündün?)

3

Ne demek istediğimi anlıyor musun? diye sordu Harold Sims, Stella Havvthorne'a, dalgınca sağ göğsüne çarparak. Görüyor musun? Yalnızca bir hikâye bu. İş arkadaşlarımın bu sıralar ilgilendiği türden bir şey. Hikâyeler! Kızüderilinin peşine düştüğü şeyle ilgili önemli nokta bunun kendini göstermek zorunda olmasıydı -kimliğini saklamakta fazla direnemezdi- sadece uğursuz değil, abes de. Ve benden de böyle aptalca korku hikâyeleri anlatmam bekleniyor, aptalca kesikler hakkında aptalca hikâyeler...

"Pekala Jim, mevzu ne?" diye sordu Peter Barrtes. "Şu müthiş fikrin ne bakalım?" Jim Hardie'nin arabasına dolan soğuk hava Peter'ı epeyce ayıltmıştı: Konsantre olduğunda farlarının dört san ışığını ikiye indirebiliyordu şimdi. Jim Hardie ise hâlâ gülüyor, anlamlı, kararlı kahkahalar atıyordu ve Peter, Jim'in —yanında olsa da olmasa da— birine bir şey yapacağından emindi.

"Vay, harika bu," dedi Hardie ve uzun uzun kornaya bastı. Karanlıkta bile yüzü, gözlerinin küçük yarıklar olduğu kırmızı bir maske gibiydi: En ölçüsüz numaralarını yaparken böyle bakardı hep Jim Hardie, ve Peter Barnes bunun üzerine ne zaman düşünse, bir yıl içinde üniversiteye gideceği ve böylesine deli görünebilen bir arkadaştan kurtulacağı için minnet duyuyordu. Jim Hardie, sarhoş ya da uyarılmış haldeyken, vahşiliği bile korkutmakta yetenekliydi. En çok takdir edilecek yönü ya da en korkutucu olanı, hiçbir zaman fiziksel ya da sözsel yeteneğini kaybetmemesiydi, ne kadar sarhoş olursa olsun. Şimdiki gibi yarı sarhoşken dili dolanmıyor ya da sendeleyerek yürümüyordu; tam bir anarşi figürüydü.

"Bir şeyler parçalayacağız," dedi.

"Harika," dedi Peter. Karşı çıkmayacak kadar iyi tanıyordu onu; zaten Jim bugüne kadar yaptığı her şeyden ceza almadan kurtulabilmişti, ilkokulda tanıştıklarından beri Jim Hardie her zaman beladan uzak durmayı bilmişti -vahşiydi, aptal değil. Walt Hardesty bile -aptal Penny Draeger'm ona nefret ettiği Dedham kızlarının ahır olarak kullandıklarını söylediği Pugh ambarını yaktığında bile- onu suçlayacak bir şey bulamamıştı hiç.

"Sen Cornell'e gitmeden birkaç eğlence buluruz kendimize belki, hı?" dedi Jim. "Birkaç değil bir sürü eğlence bulmalıyız aslında, o yerin bir felaket olduğunu duydum." Jim her zaman üniversiteye gitmeyi anlamsız bulduğunu söylerdi, ama ara sıra Peter'ın Cornell'e erken kabulüne içerlemiş gibi görünüyordu. Peter, Jim Hardie'nin onlar adına tüm dileğinin sonsuza kadar on sekiz yaşında kalarak kıyamet koparmayı sürdürmek olduğunu biliyordu.

"Milburn gibi yani," dedi Peter.

"Doğru saptama evlat. Burası da aynen o kadar boktan. Ama en azından biraz canlandıralım ortalığı, hı? Yani bu gece öyle yapacağız Priscilla. Ayrıca maceralarımız sırasında susuz kalacağını düşündüysen eğer, eski dostun James bunun çaresine baktı." Hardie paltosunun önünü açtı ve bir şişe viski çıkardı cebinden. "Altın eller, seni hergele, altın eller." Kapağı tek eliyle açıp, bir yandan araba kullanırken bir yandan içmeye başladı; yüzü kızarıp gerilmeye başlamıştı. "Bir fırt ister misin?"

Peter başını hayır anlamında salladı; koku midesini bulandırmıştı.

"Aptal barmen arkasını döndü, değil mi? *Vın.* Göt herif şi-

şenin gittiğim fark etti, ama bana bir şey söyleyemeyecek kadar tırsak biri. Biliyor musun Peter? Bundan daha iyi bir rakibin olmaması çok üzücü." Güldü. Peter Barnes da güldü.

"Pekala, ne yapacağız?"

Hardie şişeyi yine ona uzattı ve bu sefer içti Peter. Farlar birbirinden ayrılıp dörtlendi ve Peter başını sallayıp onları yeniden ikiye dönüştürmeye çalıştı.

"Hah! Röntgenleyeceğiz oğlum, bir bayana bakacağız." Hardie şişeyi dikti, kıkırdadı ve viski ağzından çenesine aktı.

"Röntgenleyecek miyiz? Röntgenci Tom gibi yani?" Başının Hardie'ye doğru düşmesine izin verdi; belli ki Jim sabaha kadar ve sonra da tüm gün boyunca sürecek olan enerjisiyle her geçen an daha beklenmedik şeyler yapabilecekti.

"Röntgenlemek. Bakmak. Dikizlemek. İstemiyorsan arabadan atla hemen."

"Bir bayanı?"

"Adamı değil tabii bok kafalı."

"Ne yani, çalılıklara saklanıp..."

"Tam olarak değil. Tam değil. Daha iyi bir yere."

"Kim bu?" "Oteldeki şu orospu."

Peter'ın aklı şimdi her zamankinden daha çok karışmıştı. "Şu sözünü ettiğin kadın mı? New York'tan gelen?"

"Evet." Jim etrafa hiç bakmadan otelin önünden geçip arabayı meydandan döndürdü.

"Onu düdüklediğini sanıyordum."

"Şey, yalan söyledim dostum. Ne olmuş yani? Biraz abarttım. Gerçek şu ki, ona elimi sürmeme hiç izin vermedi. Kendimi aptal gibi hissettirdi bana. Humphrey'ye götürdüm onu, en iyi şekilde hizmet ettim -benim orada olduğumun farkın-

da değilken ona bir bakmak istiyorum."

Jim öne eğildi ve yola bakmayı uzunca süre umursamayarak koltuğunun altında bir şey arandı. Doğrulduğunda yüzünde kocaman bir sırıtma ve elinde pirinç işlemeli uzun bir dürbün vardı. "Bununla. Süper bir dürbünle, evlat -altmış dolara mal oldu bana."

"Hımm." Peter arkasına yaslandı. "Şimdiye kadar duyduğum en pis şey bu."

Bir saniye sonra Jim'in arabayı durduruyor olduğunu fark etti. Öne eğilip pencereden dışarı baktı. "Ah, hayır. Burada olmaz."

"Geldik işte bebek. Kaldır kıçını."

Hardie omzundan ittirdi ve Peter kapıyı açıp yuvarlanır gibi çıktı arabadan. Karanlığın içinde tehditkar ve kocaman St. Michael Katedrali duruyordu önlerinde.

Oğlanların ikisi de katedralin yan kapılarından birinde montları içinde titriyorlardı. "Şimdi ne yapacaksın, kapıyı mı kıracaksın? Fark etmediysen eğer, üzerinde bir asma kilit var."

"Kapa çeneni. Bir otelde çalışıyorum ben, hatırladın mı?" Hardie ceketinin altından bir deste anahtar çıkardı. Diğer eliyle dürbün ve şişeyi tutuyordu. "Şuraya gidip işe, ya da ne istersen onu yap ben anahtarları denerken." Şişeyi eşiğe bırakıp kilide doğru eğildi.

Peter kilisenin uzun gri duvarı boyunca yürüyüp kapıdan uzaklaştı. Bu açıdan bir hapishane gibi görünüyordu katedral. Fermuvarını açtı, buharlar çıkara çıkara işiyordu ve sendeleyip çişini ayakkabılarına sıçrattı. Sonra bir koluyla kilisenin duvarından destek alıp derin düşüncelere dalmış gibi di-

1) İnekten esinlenerek yaratılmış bir Walt Disney karakteri. (Ç.N.)

kildi ve sessizce ayaklarının arasına kustu. Kusmuğundan da buhar çıkıyordu. Jim Hardie, "Gel hadi Clarabelle[1]," diye seslendiğinde eve gitmeyi düşünüyordu. Arkasına döndü ve Hardie'nin sırıtarak ona baktığını, açık bir kapının yanında anahtarları ve şişeyi salladığını gördü. Katedralin ön yüzündeki hayvan başlı heykellere benziyordu.

"Hayır," dedi Peter.

"Hadi ama. Götün yemiyor mu yoksa?"

Peter güçlükle kapıya doğru yürüdü ve Hardie onu yakalayıp kapıdan içeri çekti.

İçeride, katedral soğuk ve denizin dibi kadar karanlıktı. Peter durmuş, ayakları tuğlalarda, etrafındaki uçsuz bucaksız boşluğa bakıyordu. Ellerini dışarı çıkardı ve buz gibi havaya dokundu. Arkasındaki Jim Hardie'nin eşyalarını düzenlediğini duyuyordu. "Hey, lanet olası elin nerede? Al şunu." Dürbün avucunun içine indi ve Hardie'nin ayak sesleri tuğla zeminde ileri doğru gitmeye başladı.

Dönüp Hardie'nin saçlarının karanlıkta hafifçe titreştiğini gördü. "Kımılda. Burada bir yerde merdivenler olacaktı..."

Peter ileri doğru bir adım attı ve bir tür oturma sırasına çarpıverdi.

"Sessiz ol."

"Göremiyorum seni!"

"Lanet olsun. Buradayım." Karanlığın içinde bir kıpırtı oldu: Jim'in el sallıyor olduğunu anladı Peter ve dikkatlice ona doğru hareket etti.

"Merdivenleri görüyor musun? Yukarı çıkacağız. Bir balkon var yukarıda."

"Daha önce de mi yaptın bunu?" diye sordu Peter şaşkınlıkla.

"Tabii ki yaptım. Aptal olma. Bazen Penny'yle buraya gelip sıraların üzerinde sevişirdik. Ne olmuş yani? O da Katolik değil."

Peter'ın gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı ve yüksek yuvarlak camlardan yayılan ışık, kilisenin içini görmesine yardım ediyordu. Daha önce St. Michael'in içine girmemişti hiç. Ailesinin Paskalya ve Noel'lerde birer saat geçirdiği beyaz varoş kutudan çok daha büyüktü burası. Geniş alan kocaman sütunlarla bölünüyor, minber örtüsü hayalet gibi parlıyordu. Geğirdi ve kusmuk tadı geldi ağzına. Jim'in gösterdiği geniş ve tuğladan merdivenler, katedralin iç kısmına doğru dönüyordu.

"Oraya çıktığımızda tam önümüzde, meydana bakıyor olacağız. Odası meydanın üzerinde, anladın mı? iyi bir dürbünle içeriyi görebiliriz."

"Çok aptalca."

"Sonra açıklarım bok kafalı. Yukarı çıkalım hadi." Merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Peter geride kaldı. Hardie ona dönüp, "Bekle," dedi ve birkaç basamak aşağı indi. "Bir sigaraya ihtiyacın var." Peter'a sırıttı, sigaralarını çıkardı ve birini Peter'a uzattı.

"Burada mı?"

"Lanet olsun, evet. Kimse görmeyecek seni." Kendi sigarasını ve Peter'ınkini yaktı. Çakmağın ateşi duvarları kızartıp diğer her şeyi yok etti. Duman Peter'ın ağzındaki tadı düzeltiyordu sanki, kusmuk tadını yemden biraya dönüştürmüştü bir şekilde. "Bir iki nefes al. Gördün mü? Sorun yok." Dumanı dışarı üfledi, ama ateş söndüğü için Peter onun üfleyişini duydu sadece. Sigarasına döndü. Hardie haklıydı; sakinleş-tirmişti onu. "Yukarı gel şimdi." Yeniden merdivenleri çıkmaya başladı, Peter da arkasından gitti.

Yukarıda, kilisenin içinde, ön kısma doğru giden dar bir koridoru takip ettiler. Meydana bakan, geniş ve taştan pervazı olan bir pencere vardı. Peter yanına vardığında Jim bacaklarını yukarı çıkarmış, pervazın üzerinde oturuyordu. "İnanır mısın," dedi, "bir keresinde tam bu noktada Penny ile güzel anlar yaşamıştım." Sigarasını söndürüp yere attı. Peter onun penceredeki gri aydınlığa göz kırptığını gördü. "Deli ediyor onları. Kimin sigara içtiğini anlayamıyorlar. İşte. Al, iç." Şişeyi Peter'a uzattı.

Peter başını hayır anlamında salladı ve dürbünü verdi ona. "Tamam, buradayız işte. Şimdi anlat." Soğuk pervaza oturup ellerini montunun ceplerine soktu.

Hardie saatine baktı. "Önce, biraz sihir. Pencereye bak." Peter baktı: meydan, karanlık binalar, çıplak ağaçlar. Meydanın karşısındaki Archer Otel'in pencerelerinin hepsi karanlıktı. "Bir, iki, üç." Tam *üç* dediğinde meydandaki ışıklar sönmüştü. "Saat iki."

"Biraz sihir."

"Pekala, eğer o kadar becerikliysen tekrar yak bakalım." Hardie dizlerinin üzerinde yan döndü ve dürbünü gözlerine götürdü. "İşıklarının açık olmaması ne kötü. Ama eğer cam kenarına gelirse görebilirim. Bakmak ister misin?"

Peter dürbünü alıp otele çevirdi.

"Ön kapının üzerindeki odada. Tam karşıya ve biraz aşa-

"Camı buldum. Hiçbir şey yok içeride." Sonra camın karanlığının içinde kırmızı bir parıltı gördü. "Bekle. Sigara içiyor."

Hardie dürbünü elinden aldı. "Doğru. Orada oturmuş sigara içiyor."

"Öyleyse neden gizlice kiliseye girip onu sigara içerken izlediğimizi açıkla şimdi."

"Şey, ilk gün otele geldiğinde ona asılmaya çalıştım, tamam mı? Sözleriyle beni tersledi. Kısa süre sonra, *bana* onu dışarı çıkarıp çıkarmayacağımı sordu. Humphrey'nin Yeri'ni görmek istediğini söyledi. Ben de götürdüm onu oraya ama benimle hiç ilgilenmedi. Gerçekten kafamı bozdu dostum. Yani, eğer benimle ilgilenmiyorsa neden zamanımı harcıyor ki, değil mi? Neden, biliyor musun? Lewis Benedikt'le tanışmak istedi. Tanıyorsun onu, değil mi? Fransa'dayken karısını öbür tarafa gönderen adam."

"İspanya," dedi Peter, Lewis Benedikt'le ilgili çok karmaşık fikirleri vardı.

"Kimin umurunda? Neyse, neden Humphrey'nin Yeri'ne götürmemi istediğinden eminim. Karı katillerinden hoşlanıyor."

"Karısını onun öldürdüğünü sanmıyorum," dedi Peter. "İyi bir adam o. Yâni, iyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Bence kadınlar bazen -bilirsin..."

"Lanet olsun, öldürüp öldürmediği umurumda değil. Hey, hareket ediyor." Sustu ve dürbünü Peter'a uzattı. "Bir bak bakalım. Çabuk."

Peter dürbünü kaldırdı, pencereyi aradı, otel tabelasının A'sının üzerinden geçti. A'ya geri döndü; sonra yukarı çıktı. Pervazda istemeden birkaç metre geriye gitmişti. Kadın camda, gülümseyerek elinde bir sigara tutuyor, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Tekrar kusması gerekebileceğini düşündü Peter. "Bize bakıyor!"

"Ciddi ol. Meydanın tam karşısındayız. Karanlıktayız. Ama ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Peter dürbünü Jim'e geri verdi ve Jim yeniden kadının penceresine bakmaya başladı. "Neyle ilgili ne demek istediğini?"

"Şey, tuhaf biri. Gece saat iki, o ise tüm kıyafetleri üzerinde, odasında karanlıkta sigara içiyor?"

"Yani?"

"Bak, hayatım boyunca otelde yaşadım ben, değil mi? Bu yüzden insanların otelde neler yaptıklarını bilirim. Yaşlı kaçıkların bile. Televizyon izlerler, oda servisi isterler, kıyafetlerini odanın her yerine saçarlar, dolaplardan şişeler, masalardan yüzükler toplarsın, odalarında küçük partiler verirler ve sonrasında halıyı temizlemek zorunda kalırsın. Geceleri kendi kendine konuştuklarını, horladıklarını, tükürdüklerini duyarsın - yaptıkları her şeyi duyabilirsin aslında. Lavaboya işediklerini duyabilirsin. Duvarlar kalın ama *kapılar* değil, anlıyor musun? Koridordaysan dişlerini fırçaladıklarını bile duyabilirsin."

Peter, "Ne yani?" diye sordu tekrar.

"Yani o bunların hiçbirini yapmıyor. Hiçbir zaman hiç ses çıkarmıyor aslında. Televizyon izlemiyor. Odasının temizlenmeye hiç ihtiyacı olmuyor neredeyse. Yatağı bile hiç bozulmuyor. Tuhaf, hı? Peki ne yapıyor öyleyse, örtülerin üzerinde mi uyuyor? Tüm gece uyanık mı kalıyor?"

"Hâlâ orada mı?"

"Evet."

"Bakayım mı?" Peter dürbünü aldı. Kadın hâlâ pencerede durmuş, neden konuştuklarını biliyormuş gibi hafifçe gülümsüyordu. Peter'ın tüyleri ürperdi ve dürbünü Jim'e geri verdi.

"Dahası da var. Otele geldiği gün bavulunu yukarı taşıdım. Şimdiye kadar yaklaşık bir milyon bavul taşımışımdır, inan ba-

na, ve o bavul boştu. Belki birkaç gazete vardır içinde, o kadar. Bir keresinde işteyken dolaplarına baktım -hiçbir şey yoktu. Hiç giysisi yoktu. Ama *her zaman aynı şeyleri giymiyor,* dostum. Peki ne yapıyor öyleyse, kat kat mı giyiyor giysilerini? İki gün sonra tekrar kontrol ettim ve bu kez dolap giysilerle doluydu -birinin baktığını biliyormuş gibi sanki. Benden onu Humphrey'nin Yeri'ne götürmemi istediği geceydi ve beni azarlayacağını sandım. Ama hayır, neredeyse benimle konuşmadı bile. Söylediği tek şey, 'Beni şu adamla tanıştırmanı istiyorum,' oldu. 'Lewis Benedikt'le mi?' dedim ve başıyla onayladı, adını daha önceden biliyor gibiydi. Onu Lewis Benedikt'e doğru götürdüm ve Benedikt bir tavşan gibi kaçıverdi."

"Kaçtı mı? Neden?"

"Ondan korktuğunu düşündüm." Jim dürbünü yere bıraktı ve gözleri Peter'da, bir sigara daha yaktı. "Ve biliyor musun? Ben de korkmuştum. Bakışlarında bazen bir acayiplik var."

"Odasını karıştırdığını biliyormuş gibi mi?"

"Belki. Ama çok güçlü bir bakış bu dostum. Gerçekten içine işliyor. Başka bir şey daha var. Geceleri koridorda dolaşırken insanların ışıklarının açık olup olmadığını söyleyebilirsin, değil mi? Işık kapının altından sızar. Şey, onun ışıkları hiçbir zaman açık değil. Hiçbir zaman. Ama bir gece -şey, çılgınca bir şey bu."

"Söyle."

"Bir gece kapının altında titreşen bir şey gördüm. Titreşen bir ışık -radyum ya da onun gibi bir şey, bilirsin. Yeşilimsi bir ışık. Soğuk bir ışık. Ateş ya da o tür bir şey değildi ve lambalardan da gelmiyordu."

"Çok aptalca."

"Gördüm."

"Ama hiçbir anlamı yok ki bunun. Yeşil ışık."

"Sadece yeşil değil -ışık saçan bir şey. Gümüş gibi. Neyse, bu yüzden izlemek istedim onu."

"Peki, izledin işte, hadi eve gidelim. Geç kalırsam babam çok kızacak!"

"Dur biraz." Dürbünüyle bakıyordu yine. "Bir şey oluyor sanırım. Camda değil artık. Kahretsin." Dürbünü indirdi. "Kapıyı açıp dışarı çıktı. Koridora çıktığını gördüm."

"Buraya geliyor!" Peter pervazdan hızla indi ve merdivenlere doğru yöneldi.

"Pantolonunu ıslatma Priscilla. Buraya gelmiyor. Bizi göremez, unuttun mu? Ama eğer bir yere gidiyorsa, nereye gittiğini görmek istiyorum. Geliyor musun, gelmiyor musun?" Sigaralarını, şişeyi, anahtar yığınını toparlamaya başlamıştı bile. "Hadi ama. Acele etmeliyiz. İki dakika içinde kapıdan çıkmış olacak."

"Acele ediyorum, acele ediyorum!"

Koridoru geçip merdivenleri hızla indiler. Hardie katedralin yan koridorundan geçip kapıyı açtı ve tökezleyip duran Peter'm sütun ve sıralardan sakınmasına yetecek kadar ışık doldu içeri. Dışarıya çıktıklarında, Jim kilidi kapıya geri taktı ve arabaya doğru koştu. Peter'm kalbi hızlı hızlı çarpıyordu ama kiliseden çıkmış olduğu için bir parça rahatlamıştı içi. Yine de çok gergindi. Pencereden gördüğü kadının karşı meydandan geçip onlara doğru yürüdüğünü hayal etti: *Karlar* Kraliçesinden çıkmış şeytani bir kraliçe, hiç ışık açmayan ya da yatağında uyumayan ve onları karanlık bir kilise penceresinden görebilen bir kadın.

Kafasının hâlâ işliyor olduğunu fark etti ve arabaya bindiğinde, "Korku ayıltıyor insanı," dedi.

"Buraya gelmiyordu geri zekâlı," dedi Hardie ve arabayı tekerleklerini öttürerek hızla meydanın güney yönüne doğru çekti. Peter endişeyle meydanın geniş alanına baktı -çıplak ağaçlarla ve loş bir heykelle kesilen beyaz zemin- ama onlara doğru gelen şeytani bir kraliçe filan yoktu ortalıkta. Gözünde canlanan resim o kadar belirgindi ki, Jim Wheat Sokağı'na döndükten sonra da meydana bakmaya devam etti inanamayarak.

"Merdivenlerde şu anda," diye fısıldadı Jim köşeyi dönmek üzerelerken. Çıplak ağaçların arasından otele baktığında Peter kadının yavaşça merdivenlerden indiğini gördü. Uzun paltosu, uçuşan bir eşarbı ve şapkası vardı üzerinde. Absürd bir şekilde normal görünüyordu bu giysiler içinde; gecenin saat ikisinde boş sokağa indi ve Peter aynı anda hem kahkaha atıp hem ürperdi.

Jim farları kapadı ve trafik ışıklarına doğru gitti yavaşça. Caddenin karşı tarafında, sol taraflarında kadın hızla karanlığa karıştı.

"Hey, hadi eve gidelim," dedi Peter.

"Unut bunu. Nereye gittiğini görmek istiyorum."

"Peki ya bizi görürse?"

"Görmeyecek." Sola döndü ve yavaşça meydanın yukarısına doğru yol almaya başladı, farlar kapalıydı hâlâ. Meydanın ışıkları yanmıyorsa da sokak lambaları gün ağarmcaya kadar açık kalacaktı ve oğlanların ikisi de kadının Main Caddesi'nin karşısındaki ilk bloğun sonundaki ışık havuzuna girdiğini gördüler. Jim yavaşça oraya doğru sürdü ve daha ileri gitmeden kadının birkaç blok daha uzaklaşmasını bekledi.

"Sadece yürüyüş yapıyor," dedi Peter. "Uykusuzluk sorunu var ve geceleri yürüyüşe çıkıyor."

"Daha neler."

"Bu yaptığımız şey hiç hoşuma gitmiyor."

"Tamam. Tamam. Arabadan çık ve eve yürü," diye fısıldadı Jim öfkeyle. Peter'ın koltuğuna uzanıp kapıyı açtı. "Çık dışarı ve eve koş."

Peter kapıdan gelen soğuğun altında, neredeyse hazırdı gitmeye. "Sen de eve gitmelisin."

"Tanrım. Lanet olsun! Ya çık dışarı ya da kapıyı kapa," diye tısladı Jim. "Hey! Bekle bir dakika!" Oğlanların ikisi de başka bir arabanın yanlarından geçişini ve iki blok ötedeki sokak lambasının altında duruşunu izlediler. Arabanın kapısı açıldı ve kadın kayıtsızca arabaya girdi.

"Arabayı tanıyorum," dedi Peter. "Buralarda görmüştüm."

"Tabii ki gördün aptal. Yetmiş beş mavi Camaro -şu Freddy Robinson denen hindiye ait." Freddy Robinson yoluna devam etti ve Jim de arkasından yola koyuldu.

"Şey, geceleri nereye gittiğini biliyorsun artık."

"Belki."

"Belki mi? Daha ne? Robinson evli. Aslında, annem Bayan Venuti'den, karısının ondan boşanmak istediğini duymuş."

"Çünkü liseli kızlarla geziyor ortalarda, değil mi? Freddy Robinson'm genç kızlardan hoşlandığını biliyorsun. Onu bir kızla görmedin mi hiç?"

"Evet, gördüm."

"Kiminle?"

"Okuldan bir kızla," dedi Peter, gördüğü kızın Penny Draeger olduğunu söylemek istemedi.

"Kadın bu kazmayla çıkıyor filan değil öyleyse. Nereye gidiyor peki?"

Robinson, Milburn'ün kuzeybatısına doğru götürüyordu

onları; rastgeleymiş gibi görünen dönüşler yapıyor, şehir merkezinden uzaklaşıyordu. Kara gökyüzünün altında, önlerindeki çimlere kar dolmuş evler uğursuz görünüyordu Peter Barnes'a: Gecenin karanlığı onları oyuncak evden büyük, kendilerinden küçük bir şeye dönüştürmüştü. Freddy Robinson'ın arka ışıkları önlerinde kedi gözü gibi hareket ediyordu.

"Pekala. Bakalım... İleriden sağa dönüp, Bridge Yolu'nda batıya doğru gidecek."

"Nereden..." Peter susup Robinson'ın arabasının Jim'in dediği yönde ilerlemesini izledi. "Nereye gidiyor?"

"Bu yöndeki arka bahçesinde salıncak olmayan tek yere."

"Eski tren istasyonuna."

"Bir puro kazandın, ya da daha iyisi, bir sigara." Oğlanların ikisi de Marlboro'larını yaktı; bir dakika sonra Robinson'ın arabası Milburn'ün kullanılmayan istasyonunun park alanına girmişti. Demiryolları yıllarca istasyon binasını satmaya çalışmıştı; önünde gişe camı olan ahşap zeminli boş bir yapıydı. Oğlanlar kendilerini bildi bileli iki eski yük vagonu duruyordu yabani otlarla kaplı patikanın önünde.

Onlar Bridge Yolu'nun gerisinde farları kapalı bir arabadan izlerken, önce kadın, ardından Robinson indi Camaro'dan. Peter, ne yapacağını biliyor olmaktan korkarak Jim'e baktı. Hardie, kadın ve Robinson istasyonun yanından arkaya dolaşana kadar bekledi ve sonra kapıyı açtı.

"Hayır," dedi Peter.

"Peki. Sen burada kal."

"Anlamı ne ki bunun? Onları donları aşağıda yakalamak mı?"

"Yapacakları şey bu değil aptal. Burada, dışarıda mı? Ya da

şu buz gibi eski istasyonun içinde mi, farelerle? Bir otel odası kiralayacak kadar parası var adamın."

"Ne öyleyse?" diye yalvardı Peter.

"Kadının ne söyleyeceğini bilmek istiyorum. Adamı buraya o getirdi, değil mi?"

Ve kapıyı kapayıp Bridge Yolu'nda sessizce ilerlemeye başladı.

Peter elini kapı koluna götürdü, aşağı indirdi ve kilidin açıldığını duydu. Deliydi Jim Hardie: Neden anlamsız bir tehlikeye doğru peşinden gidecekti ki onun? Kiliseye gizlice girmiş, orada sigara ve viski içmişlerdi bile, işte Jim Hardie bundan tatmin olmamış halde Freddy Robinson ve şu hayalet kadının peşinden gidiyordu.

Ne? Yer sarsıldı ve nereden geldiği belli olmayan dondurucu bir rüzgar işledi içine, istasyonun arkasından ikiden fazla ses geliyordu; rüzgarın gerisinden acı acı bağırıyorlar di sanki. Bir el Peter'ın kafatasına vuruyor gibiydi sanki.

Etrafındaki gece iyice koyulaştı ve bayılacağını sandı Peter; Jim Hardie'nin biraz ötede karların içine yığıldığını duydu belli belirsiz, sonra bir anlığına onlar ve eski istasyon saf bir parlaklığa büründü.

Arabadan çıkmış, toprağın üzerinde dikilmiş, Jim'e bakıyordu: Arkadaşı karların arasında oturmuş, bedeni bembeyaz kara bulanmıştı; Jim'in kaşları saat kadranı gibi yeşilimsi ışıldıyordu -ayın da yansımasıyla kar böyle şeyler yapıyordu bazen...

Jim istasyona doğru koştu ve Peter düşünemiyordu bile: *İşte böyle bulaşıyor belaya, sadece deli* değil, *asla vazgeçmiyor da...*

ve ikisi de Freddy Robinson'ın çığlık attığını duydu.

Peter silah atışları beklermişçesine arabanın yanına çö-

meldi. istasyona doğru giden Jını'in ayak seslerini duyabiliyordu. Ayak sesleri durdu; Peter feci korkmuş halde arabanın çamurluğundan başını uzatıp ileri baktı. Kara bulanmış ışıldayan bir sırt ve bacaklar; Jim farkında olmadan onunla aynı pozisyonda durmuş, istasyonun köşesinden ileri bakıyordu.

Peter iki yüz kilometre öteden dürbünle izliyor olmayı istedi bu manzarayı.

Jim birkaç metre ileri gitti: Peter şimdi oradan istasyonun her yerini görebileceğim biliyordu. Platformun gerisinde raylara inen beton basmaklar vardı. İstasyonun iki yanında terk edilmiş, yabani otlarla sarılmış iki yük vagonu duruyordu.

Başını salladı ve Jim'in eğilmiş bir şekilde arabaya doğru koştuğunu gördü. Bir şey söylemeden, hattâ yüzüne bile bakmadan kapıyı açıp arabaya bindi. Arabayı çalıştırır çalıştırmaz Peter da bindi -çömelmekten dizleri tutulmuştu.

"Ne oldu?"

"Kes sesini."

"Ne gördün?"

Hardie gazı kökleyip debriyaja bastı ve araba hızla ileri atıldı. Ceketi ve pantolonu karla kaplanmıştı.

"Bir şey gördün mü?"

"Hayır."

"Yerin sallandığını hissettin mi? Robinson neden bağırdı?"

"Bilmiyorum. Rayların üzerinde yatıyordu."

"O kadını gördün mü?

"Hayır. Diğer köşeden dönmüş olmalı."

"Şey, bir şey gördün ama. Deli gibi koşuyordun."

"En azından oraya gittim ben!"

Yediği azar susturmuştu Peter'ı ama dahası vardı. "Seni la-

net olası korkak tavuk, küçük bir kız gibi arabanın arkasına saklandın -güvercininki kadar bile cesaret yok sende- dinle beni şimdi, eğer bu gece nerede olduğunu soran olursa, benimle poker oynuyordun, dün geceki gibi sizin evin bodrumunda poker oynuyorduk, tamam mı? Hiçbir şey olmadı, anladın mı? Birkaç bira içtik ve sonra dün geceki oyuna devam ettik. Tamam mı?"

"Tamam, ama..."

"Tamam" Hardie dönüp Peter'a baktı. "Tamam. Ne gördüğümü bilmek istiyor musun? Şey, bir şey *beni* gördü. Ne biliyor musun? İstasyon binasının tepesinde oturan küçük bir çocuk vardı ve orada olduğum süre boyunca beni izlemiş olmalı."

Böyle bir şey beklemiyordu hiç Peter. "Küçük bir çocuk? Çılgınca bir şey bu. Saat neredeyse sabahın üçü. Hava soğuk ve istasyonun tepesine çıkmak mümkün değil, ilkokuldayken çok denemiştik bunu."

"Şey, oradaydı ve beni izliyordu. Küçük bir ayrıntı daha var." Hardie arabayı hızla bir köşeden döndürdü ve neredeyse yanlamasına, bir dizi posta kutusunun önünden geçti. "Ayakları çıplaktı. Üzerinde gömlek de yoktu sanırım."

Peter susmuştu.

"Dostum, kanımı dondurdu o ufaklık. Ben de hemen kaçtım oradan. Freddy Robinson öldü sanırım. Yani soran olursa tüm gece poker oynadık."

"Sen nasıl istersen."

"Ben nasıl istersem."

Omar Norris tatsız bir halde uyandı. Karısı onu evden attıktan sonra son sığınak olarak adlandırdığı yerde geçirmişti

geceyi; terk edilmiş istasyonun yanındaki yük vagonlarından birinde; eğer içkiden sızıp kaldığı uykusunda bazı sesler duyduysa da, hatırlamıyordu artık. Bu yüzden rayların üzerindeki bir yığın eski kilim olduğunu sandığı şeyin aslında bir insan bedeni olduğunu anlayınca çok şaşırdı. 'Yine mi?' dememişti ('Lanet olsun' demişti tam olarak) ama demek istediği şey 'Yine mi?'ydi.

4

Sonraki birkaç gece ve gün boyunca Milburn'de oldukça önemli pek çok olay oldu. Bunlardan bazıları dahil olan insanlara önemsiz göründü, bazıları kafa karıştırıcı ya da şaşırtıcıyken bazıları ise etkili ve önemliydi: Ama hepsi de sonunda Milburn'e birçok değişim getirecek olan şeyin bir parçasıydı ve bu şeyin bir parçası olarak, hepsi önemliydi.

Freddy Robinson'ın karısı, kocasında sadece en küçük hayat sigortasından olduğunu ve Million Dollar Roundtable'ın müstakbel üyesi Benzersiz Fred'in sadece 15 bin dolar ettiğini öğrendi. Aspen'deki bekar kız kardeşiyle, kardeşinin ona, "Onun ucuz ve lanet bir adam olduğunu söylemiştim sana hep. Neden evini satıp buraya gelmiyorsun? Ve ne tür bir kazaydı bu sahiden hayatım?" dediği gözü yaşlı bir telefon konuşması yaptı.

Aynı soruyu, otuz dört yaşında bir adamın, iç organlarının çoğu ve tüm kanı çekilmiş cesediyle karşılaşan Broome ilçesi yargıç vekili de soruyordu kendine. ÖLÜM NEDENİ bölümünün altına 'eksanguinasyon' yazmayı düşündü bir an, ama bunun yerine 'iç organlarda büyük hasar' yazdı ve sonuna 'hasar'ın yağmacı bir hayvan tarafından yapılmış olduğu spekülasyonuyla biten uzun bir not ekledi.

Ve Elmer Scales, son ineğin öldürüldüğünü, yarım yamalak gördüğü figürün daha büyük bir oyun aradığını bilmeden, her gece av tüfeği kucağında oturdu;

ve Walt Hardesty, Humphrey'nin Yeri'ndeki arka odada Omar Norris'e bir içki ısmarladı, Omar ona bunun üzerine düşünmeye şimdi vakit bulduğunu, belki o gece bir ya da iki araba sesi duyduğunu söyledi, hepsi bu değildi galiba, bir tür *ses* ve bir tür ışık da vardı sanki. "Ses? Işık? Çık git buradan Omar," dedi Hardesty, ama Omar gittikten sonra neler olup bittiğini düşünerek birasını içmeye devam etti;

ve 'Havvthorne, James'in işe aldığı mükemmel genç bayan, işverenlerine Archer Otel'den ayrılmak istediğini, ayrıca Bayan Robinson'ın evini satışa çıkardığını duyduğunu söyleyip onun için bankadaki arkadaşlarıyla konuşup konuşamayacaklarını sordu. Anlaşıldı ki, San Francisco'da yüklü bir tasarruf hesabı vardı;

ve Sears ile Ricky birbirlerine rahatlamaya şaşırtıcı şekilde yakın bir duyguyla bakıp -o evin boş kalacağı fikrinden hoşlanmamışlar gibi- muhtemelen Bay Barnes'la bir şeyler ayarlayabileceklerini söylediler;

ve Lewis Benedikt arkadaşı Otto Gruebe'u arayıp köpeklerle rakun avlamak için randevulaşacağına dair kendisine söz verdi;

ve Freddy Robinson'm bedenini cenaze için hazırlayan Larry Mulligan cesedin yüzüne baktı ve, *şeytanın canını almaya geldiğini görmüş olmalı,* diye düşündü;

ve felçli bedenine olduğu gibi tekerlekli sandalyesine de mahkum olan Nettie Dedham, Rea atlara akşam yemeklerini verirken her zaman yapmayı sevdiği gibi salonun penceresinden dışarıyı izliyordu, kırlara vuran akşam güneşini görmek

için başını yana yatırmıştı. Sonra oralarda kımıldanan bir figür gördü. Aklı kız kardeşinin düşündüğünden bile daha fazla çalışan Nettie, o şeyin eve ve ahırlara yaklaşmasını izledi korkuyla. Birkaç boğuk ses çıkardı, ama Rea'nın onu asla duyamayacağını biliyordu. Figür daha da yakına geldi; fena halde tanıdıktı sanki. Nettie onun Rea'nın sözünü ettiği oğlan olmasından korkuyordu -Rea'nm polise adını vermesine kızmış olan o vahşi oğlan. Figürün ahırlara doğru yaklaşmasını titreyerek izledi, oğlan Rea'ya bir şey yaparsa hayatın nasıl olacağını düşünüyordu; sonra korkuyla ciyakladı, az kalsın tekerlekli sandalyesinden düşüyordu. Ahırlara doğru yürüyen adam, kardeşi Stringer'dı ve öldüğü gün giydiği kahverengi gömlek vardı üzerinde: Onu masaya yatırıp battaniyelere sardıklarında olduğu gibi kanla kaplıydı gömleği ama kolları yerli yerindeydi. Stringer arazinin karşısından pencereye doğru baktı, sonra dikenli telleri elleriyle kaldırıp çitlerden atladı ve pencereye geldi. Kafası omuzlarına düşen Nettie'ye gülümsedi ve sonra yine ahırlara döndü.

Ve Peter Barnes her zamanki acele kahvaltısı için mutfağa geldi; annesinin içine kapandığı bugünlerde kahvaltısı daha da acele hale gelmişti; on beş dakika önce evden çıkmış olması gereken babasını önünde soğumuş bir kahveyle masada oturmuş buldu. "Hey, baba," dedi, "bankaya geç kalıyorsun."

"Biliyorum," dedi babası. "Seninle konuşmak istedim. Epeydir pek konuşamıyoruz Peter."

"Evet, öyle sanırım. Ama biraz bekleyemez mi? Okula gitmem gerekiyor?"

"Gideceksin okula, ama hayır, bekleyebileceğini sanmıyorum. Birkaç gündür bunu düşünüyorum."

"Oh?" Peter bir bardağa süt doldurdu; ciddi bir durum ol-

duğunun farkındaydı. Babası ciddi şeyleri asla doğrudan konuşmazdı: Onları banka kredisi gibi önce değerlendirir, sonra işe yarar bir plana sahip olduğunda yüzüne vururdu.

"Jim Hardie'yle gereğinden fazla görüştüğünü düşünüyorum," dedi babası. "İyi biri değil o ve sana da kötü alışkanlıklar öğretiyor."

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum," dedi Peter acıyla. "Kendi alışkanlıklarım olacak kadar büyüdüm artık. Ayrıca, Jim insanların düşündüğünün yansı kadar bile kötü değil -bazen kontrolden çıkıyor sadece."

"Cumartesi gecesi de kontrolden çıktı mı?"

Peter bardağını masaya bıraktı ve sakinmiş gibi yaparak babasına baktı. "Hayır, yeterince sessiz değil miydik?"

Walter Barnes gözlüklerini çıkardı ve atletiyle camlarını sildi. "O gece burada olduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsun hâlâ?"

Peter yalana devam etmemenin daha iyi olduğunu biliyordu. Başını hayır anlamında salladı.

"Neredeydiniz bilmiyorum ve sormayacağım, da. On sekiz yaşındasın ve kendine ait bir hayat kurmaya hakkın var. Ama annenin saat üçte bir ses duyduğunu sandığını ve benim kalkıp tüm evi gezdiğimi bilmeni istiyorum. Alt katta değildiniz. Aslında, evin hiçbir yerinde değildiniz." "Walter gözlüklerini takıp ciddiyetle oğluna baktı ve Peter onun şimdi aklındaki planı uygulayacağını biliyordu.

"Annene söylemedim, çünkü senin için endişelenmesini istemedim. Son zamanlarda çok hassas."

"Evet, neden bu kadar kızgın bu arada?"

"Bilmiyorum," dedi babası, bir fikri vardı aslında. "Sanırım yalnız hissediyor kendini."

"Ama bir sürü arkadaşı var burada, Bayan Venuti mesela, onunla neredeyse her gün..."

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Birkaç soru soracağım Peter. Dedham kardeşlerin atlarının ölümüyle hiçbir ilgin yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Peter şoke olmuş halde.

"Ve Rea Dedham'ın öldürülmesi konusunda da bir şey bildiğini sanmıyorum."

Peter için Dedham kardeşler bir tarih kitabındaki illüstrasyonlardı. "Öldürülmesi mi? Tanrım, ben..." Çılgın gibi mutfakta gezdirdi gözlerini. "Bilmiyordum bile."

"Böyle düşünmüştüm ben de. Dün duydum. Ahırlarını temizleyen oğlan dün öğlen bulmuş onu. Bugün haberlerde çıkar. Bu gece gazetelerde basılır."

"Ama neden bana soruyorsun?"

"Çünkü insanlar muhtemelen Jim Hardie'nin bu işte bir parmağı olduğunu düşünecekler."

"Delilik bu!"

"Eleanor Hardie'nin iyiliği için, böyle bir şey olmaz umarım. Ve doğruyu söylemek gerekirse oğlunun böyle bir şey yaptığını düşünemiyorum."

"Hayır, yapmaz, sadece biraz çılgın o kadar, sıradan insanların duracağı yerlerde durmuyor..." Peter kendi söylediklerini duyup sustu.

Babası iç çekti. "Sadece... Peter'ın o zavallı yaşlı kadınlara kötü şeyler hissettiğini biliyor insanlar. Şey, bununla hiçbir ilgisi olmadığından eminim, ama Hardesty kesin onu sorgulayacak." Ağzına bir sigara götürdü ama yakmadı. "Peki yavrukurt, daha yakın olmamız gerektiğini düşünüyorum. Gelecek yıl üniversiteye gideceksin ve bu muhtemelen ailece geçireceğimiz son

yıl olacak. Önümüzdeki hafta sonu bir parti vereceğiz, senin biraz gevşeyip partinin bir parçası olmam isterim. Olur mu?"

Ve işte buydu plan. "Tabii," dedi, rahatlamıştı.

"Tüm parti boyunca kalır mısın? İşlere yardımcı olman çok iyi olur."

"Tabii." Babasına bakınca Peter bir an onun şaşırtıcı biçimde yaşlanmış olduğunu gördü. Yüzü çizgilerle doluydu ve gözaltlarmda torbalar vardı; ömür boyu süren endişelerle çizgilenmişti yüzü.

"Ayrıca sabahları konuşmaya devam edeceğiz?"

"Evet. Nasıl istersen. Tabii."

"Jim Hardie ile daha az takılacaksın." Bu bir emirdi, soru değil ve Peter başını evet anlamında salladı. "Başını gerçekten derde sokabilir."

"Herkesin sandığı kadar kötü biri değil o," dedi Peter. "Sadece *durmuyor,* bilirsin, gitmeye devam ediyor ve..."

"Yeter bu kadar. Okula gitsen iyi olur artık. Seni bırakmamı ister misin?"

"Yürüyerek giderim. Diğer türlü oraya çok erken varmış olurum."

"Peki yavrukurt."

Beş dakika sonra, kitapları kolunun altında, Peter evden çıktı; babası cumartesi gecesiyle ilgili -aklından mümkün olduğunca uzak tutmak istediği bir geceydi bu- bir şeyler soracak diye duyduğu korkuyu iç organlarında hissedebiliyordu hâlâ, ama korku rahatlama deniziyle çevrili ürkütücü bir bölgeydi sadece. Babası Jim Hardie ile neler yapıyor olduğundan ziyade ona daha yakın olmakla ilgileniyordu: Cumartesi gecesi zamanla unutulacak ve Dedham kardeşler kadar uzağında olacaktı onun.

Köşeyi döndü. Babasının nezaketi o ve iki gece önce orada gizemli her nasıl bir şey yaşandıysa onun arasında duruyordu. Bir şekilde babası o şeye karşı bir korumaydı; korkunç şeyler olmayacaktı; kendi toyluğuyla bile korunuyordu Peter. Eğer kötü bir şey yapmazsa, kötülükler onu bulamazdı.

Meydana vardığında içindeki korku neredeyse tamamen kaybolmuştu. Okula yürüdüğü her zamanki yol otelin önünden geçiyordu, ama o kadını görme ihtimalini göze almak istemedi ve Wheat Sokağı'na döndü. Soğuk hava yüzüne çarpıyordu; serçeler bir araya toplanmış, hızlı hızlı zikzaklar çiziyor, karlı meydanın çevresinde cıvıldıyorlardı. Peter'm önünden uzun siyah bir Buick geçti ve babasının arkadaşları olan iki yaşlı avukatı görebilmek için camlanna baktı arabanın, ikisi de gri ve yorgun görünüyorlardı. El salladı ve Ricky Hawthorne bir elini kaldırıp selamladı onu.

Meydanda bir kargaşa dikkatini çektiğinde neredeyse VVheat Sokağı'nın sonuna gelmişti. Park etmiş Buick'in önünden geçiyordu. Güneş gözlüklü, yapılı bir adam, bir yabancı, karların üzerinde yürüyordu. Açık yeşil bir ceket vardı üzerinde ve yün bir şapka takmıştı, ama Peter kulaklarının çevresindeki beyaz deriden, kafasının tıraşlı olduğunu anlamıştı. Yabancı ellerini çırpıyor, serçelerin bir av tüfeği patlamış gibi kaçışmasına neden oluyordu: Bir hayvan gibi akılsız görünüyordu adam. Hiç kimse görmemişti onu -ne Wheat Sokağı'mn güzel on sekizinci yüzyıl merdivenlerini çıkan iş adamları ne de onları izleyen kısa paltolu ve uzun bacaklı sekreterler fark etmişti onun varlığını. Adam ellerini tekrar çırptı ve Peter onun doğrudan kendisine bakıyor olduğunu fark etti. Aç bir leopar gibi sırıtıyordu. Peter'a doğru koşmaya başladı: Peter, donakalmış bir halde, adamın açıklayabile-

ceğinden çok daha hızlı hareket ettiğini hissetti. Koşmak için arkasını döndü ve St. Michael'in önündeki yana yatık mezar taşlarının birinin üzerinde oturan, dağınık ve kirli saçlı, yüzünde hafif bir sırıtma olan küçük bir oğlan gördü. Oğlan adamdan daha az korkunçtu, ama onunla aynı özdendi. O da, Jim Hardie'nin terk edilmiş istasyonda ne gördüğünü hatırlamış olan Peter'a bakıyordu. Aptal suratı kıkırdamaya başladı. Kitaplarını neredeyse düşürmek üzere olan Peter koşmaya başladı ve arkasına bakmadan koşmaya devam etti.

Bayan Dedham'ımız Birkaç Şey Söyleyecek Şimdi

5

Binghamton'daki Üniversite Hastanesi'nin üçüncü katının koridorunda üç adam oturuyordu. Orada olmaktan hoşnut değildi hiçbiri: kimsenin otoritesinden haberdar olmadığı daha büyük bir şehirde aptal gibi göründüğünden ve anlamsız bir görev üzerinde olduğundan şüphelenen Hardesty; günün büyük kısmını *The Urbanite'ın* ofisinde geçiren ve özellikle de çalışanlara iş planı vermeden ofisten ayrılmaktan hoşlanmayan Ned Rovvles; buzlu yollarda araba kullanamayacak kadar uzun süredir Doğu'dan uzakta olan Don Wanderley. Yine de Don, kız kardeşi böylesine tuhaf bir şekilde ölen yaşlı kadını görmenin Amerikan Yahnisi Derneği'ne bir yardımı olabileceğini düşünüyordu.

Öneri Ricky Hawthome'dan gelmişti. "Yıllardır görmüyorum onu, bir zamanlar felç geçirdi anlıyorum, ama belki bir şey öğrenebiliriz ondan. Böyle bir günde yola çıkmak istersen

tabii." Öğle saatlerinin akşam gibi karanlık olduğu bir gündü; fırtına şehrin üstünde asılı, patlamak üzere bekliyordu.

"Kız kardeşinin ölümü ve sizin sorununuz arasında bir bağlantı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Olabilir," diye itiraf etti Ricky. "Gerçekten böyle düşünmüyorum tabii, ama bu yan olaylara da bakmakta fayda var. Bir şekilde bir bağlantı olduğu konusunda güven bana. Yakında hepimiz öğreneceğiz. Şimdi burada olduğuna göre, herhangi bir konu hakkında karanlıkta bırakmamalıyız seni. Sears benimle aynı fikirde olmayabilir, ama Lewis olacaktır muhtemelen." Sonra hoşnutsuz bir ifadeyle ekledi Ricky: "Ayrıca, kısa bir süreliğine de olsa Milbum'den biraz uzaklaşmak iyi gelebilir."

Doğruydu bu. Milbum'den dört ya da beş kat büyük Binghamton karanlık bir günde bile başka, daha aydınlık bir dünyaydı: Trafik, yeni binalar, genç insanlar ve kent yaşamının sesiyle dolu yüzyıla yakışır bir yerdi Binghamton; küçük Milbum'ü romansı bir gotik romantizme itiyordu. Büyük bir şehir Müburn'ün ne kadar kuşatılmış bir yer olduğunu anlamasını sağlamıştı Don'un; Amerikan Yahnisi Derneği'ninki gibi bir spekülasyona ne kadar uygun bir yer olduğunu anlamıştı - ona hemen Dr. Tavşanayağı'nı hatırlatan şey, şehrin ifadesiydi. O buna alışmıştı sanki. Viskinin eşlik ettiği korkunç hikâyelerin vızıltısı ve yaşlı adamların kâbuslarında ortaya çıkacak pusuya yatmış bir anormallik yoktu Binghamton'da.

Ama hastanenin üçüncü katında Milburn devam ediyordu hâlâ. Walt Hardesty'nin kuşkuculuğunda, gerginliğinde ve, "Burada ne işin var *senini* Milbürn'densin sen. Etrafta görmüştüm seni -Humphrey'nin orada gördüm," gibi kaba sözlerindeydi. Ned Rowles'un düz saçlarında ve kırışık takım el-

bisesinde bile vardı Milburn: Kendi şehrinde klasik ve hattâ şık görünüyordu Rowles, dışarıda ise neredeyse taşralı gibiydi. Ceketinin çok kısa ve pantolonunun kırışıklıklarla dolu olduğunu fark etti Don. Rowles'un Milbum'deki uyumlu ve arkadaş canlılığıyla dolu davranışlarına burada bir miktar utangaçlık karışmıştı sanki.

"Tuhafıma giden şey, Freddy Robinson ölü bulunduktan çok kısa süre sonra gidiyor yaşlı Rea. Çiftliklerindeydi, biliyorsun, Rea ölmeden yaklaşık bir hafta önce."

"Nasıl öldü?" diye sordu Don. "Kız kardeşini ne zaman görebiliriz? Akşam ziyaret saati yok mu?"

"Doktoru bekliyoruz," dedi Rowles. "Nasıl öldüğüne gelince, bunu gazeteye koymamaya karar verdim. Gazete satmak için ajitasyona ihtiyaç yok. Ama şehirdeki herkesin duyduğunu sanıyordum."

"Çok yoğun çalışıyordum," dedi Don.

"Ah, yeni bir kitap. Muhteşem."

"Bu arkadaş yazar mı yani?" diye sordu Hardesty. "Tam ihtiyacımız olan şey, bir yazar. Harika. Cesur bir editör ve bir yazarın önünde bir tanıkla konuşuyor olacağım. Ayrıca bu yaşlı kadın benim kim olduğumu nereden bilecek acaba? Benim şerif olduğumu nereden bilecek?"

Endişelendiği şey bu, diye düşündü Don: Wyatt Earp'e[1] benziyor, çünkü o kadar kendine güvensiz ki, herkesin onun bir rozet taktığını ve silah taşıdığını bilmesini istiyor.

Bu düşüncelerinden bazıları yüzüne yansımış olmalı ki, daha da agresifleşti Hardesty. "Pekala, senin hikâyeni dinleyelim. Kim gönderdi seni buraya? Neden şehirdesin?"

1) Hakkında pek çok efsane olan, Amerikan tarihinin renkli ve önemli isimlerinden biri; meşhur bir şerif. (Ç.N.)

"Edward Wanderley'nin yeğeni o," dedi Rowles sıkılmış bir halde. "Sears James ve Ricky Hawthorne için bir şeyler yapıyor."

"Tanrım, o ikisi," diye homurdandı Hardesty. "Buraya gelip yaşlı bayanı görmeni mi istediler senden?"

"Bay Hawthorne istedi," diye cevapladı Don.

"Şey, yere kapaklanıp kırmızı bir halıymışım gibi yapmam gerekiyor sanırım." Hardesty koridorun sonundaki sigara içilmez yazısını görmezden gelerek bir sigara yaktı. "O iki yaşlı kuşun sakladığı bir şeyler var. Hah! Komik."

Utandığı açıkça belli olan Rowles bakışlarını başka yöne çevirdi; Don ise bir açıklama bekleyerek ona bakıyordu.

"Devam et, anlat ona cesur editör. Nasıl öldüğünü sordu."

"Pek iç açıcı değil," dedi Rowles, irkilmiş bir şekilde Don'a baktı.

"Koca bir oğlan o. Fiziği bir defans oyuncusununki gibi, değil mi?"

Şerifin diğer bir özelliği de buydu işte: Her zaman diğer adamların bedenlerini kendisininkiyle karşılaştırırdı.

"Devam et. Lanet olası bir devlet sırrı filan değil ya."

"Şey," dedi Rowles, yorgun bir halde duvara dayandı. "Kan kaybından öldü. Kolları kesilmişti."

"Aman Tanrım," dedi Don, içi kalktı; geldiğine pişman olmuştu. "Kim böyle..."

"Sen söyle, sen biliyorsun?" dedi Hardesty. "Belki zengin arkadaşların bir ipucu verebilir bize. Ama söylesene -kim etrafta dolanıp canlı bedenler üzerinde böylesi ameliyatlar yapabilir ki, Bayan Dedham'm çiftliğindeki gibi? Ve bundan önce Nobert Clyde'ın? Ve ondan önce Elmer Scales'm?"

"Tüm bunların bir açıklaması olduğunu mu düşünüyor-

sun?" Amcasının arkadaşlarının ondan keşfetmesini istedikleri şeyin bu olduğunu, düşündü.

Bir hemşire geldi yanlanna, Hardesty'ye kaşlarını çatıp baktı ve Hardesty utanıp sigarasını söndürmek zorunda kaldı.

"Girebilirsiniz şimdi," dedi doktor odadan çıkarken.

Kadını görünce Don'un kanını donduran ilk düşünce *onun da ölmüş olduğuydu:* Ama sonra parlak, paniklemiş gözlerinin üçü arasında gidip geldiğini fark etti. Ve ardından da dudaklarının kımıldadığını gördü, Nettie Dedham'm onlarla iletişim kuramayacak durumda olduğunu anladı.

Hardesty öne atılmış, hastanın açık ağzını ve heyecan işaretlerini fark etmeden aceleyle, "Ben şerifim Bayan Dedham," diyordu, "Milburn'den şerif Walt Hardesty?"

Don, Nettie Dedham'm gözlerindeki paniği gördü ve şerife şans diledi. Editöre döndü.

"Felçli olduğunu biliyordum," dedi editör, "ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Geçen gün sizinle karşılaşmadık," dedi Hardesty, "ama kız kardeşinizle konuştum. Hatırlıyor musunuz? Atınız öldüğü zaman?"

Nettie Dedham zırıltılı bir ses çıkardı.

"Evet mi bu?"

Sesi tekrarladı.

"Güzel. Hatırlıyorsunuz öyleyse ve kim olduğumu biliyorsunuz." Oturup alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Rea Dedham onu anlayabiliyordu sanırım," dedi Rowles. "O ikisi Milbum'ün en güzel kadınlarıydı bir zamanlar. Babamın Dedham kardeşlerden söz ettiğini hatırlıyorum. Sears ve Ricky hatırlayacaktır."

"Sanırım."

"Simdi size kız kardeşinizin ölümü hakkında birkaç şey sormak istiyorum," diyordu Hardesty. "Gördüğünüz her şeyi anlatmanız çok önemli. Siz söyleyeceksiniz, ben anlamaya çalışacağım. Tamam mı?"

"Gl."

"O günü hatırlıyor musunuz?"

"Gl."

"İmkansız bu," diye fısıldadı Don, Rowles'a; Rowles yüzünü buruşturup, pencereden bakmak için yatağın diğer tarafına gitti. Gökyüzü siyah ve neon moruydu.

"Kız kardeşinizin bedeninin bulunduğu ahırları görebilecek bir pozisyonda mı oturuyordunuz?"

"Gl."

"Onaylıyor musunuz?"

"GL"

"Kardeşinizin ölümünden önce ahırlara yaklaşan birini gördünüz mü?"

"GL!"

"Tanıyabilir misiniz o kişiyi?" Abartılı bir açıyla öne doğru eğilmişti Hardesty. "Onu buraya getirsek diyelim, onun o olduğunu gösterecek bir ses çıkarabilir misiniz?"

Yaşlı kadın, Don'un ağlamak olduğunu hemen anladığı bir ses çıkardı. Odada bulunduğu için kendim kötü hissetti Don.

"Genç bir adam mıydı o kişi?"

Birkaç boğuk ses grubu daha. Hardesty'nin heyecanı keskin bir sabırsızlığa dönüşüyordu.

"Genç bir adamdı diyelim öyleyse. Genç Hardie miydi?"

"Şahitlik kuralları," diye söylendi Rowles pencereye doğru.

"Başlarım şahitlik kurallarına. O muydu Bayan Dedham?"

"Glooorgh," diye homurdandı yaşlı kadın.

"Sıçayım. Hayır mı demek istiyorsunuz? Değildi?"

"Glooorgh."

"Gördüğünüz kişinin adını söylemeye çalışır mısınız?"

Nettie Dedham titriyordu. "Glngr. Glnger." Don'un kendi kaslarında hissedebildiği bir güç harcıyordu sesleri çıkarabilmek için. "Glgnr."

"Ah, neyse, bırakalım şimdilik bunu. Birkaç sorum daha var." Kızgın bir ifadeyle Don'a bakmak için kafasını çevirdi; Don, şerifin yüzünde kızgınlığın yanında utanç da gördüğünü düşündü. Hardesty yaşlı kadına döndü ve sesini daha da alçaktı, ama Don onu duyabiliyordu hâlâ.

"Tuhaf sesler duyduğunuzu sanmıyorum? Ya da tuhaf ışıklar gördüğünüzü ya da bunun gibi şeyler?"

Yaşlı kadının başı sallandı; gözleri hızlı hızlı oynamaya başladı.

"Garip sesler ya da ışıklar Bayan Dedham?" Hardesty ona bunu sormak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmamıştı. Ned Rowles ve Don'un ikisinin de yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Hardesty alnını ovaladı, pes ediyordu. "Buraya kadar. İşe yaramıyor. Bir şey gördüğünü düşünüyor, ama onun ne olduğunu kim anlayabilir ki? Çıkıyorum ben. Siz kaim ya da çıkın, nasıl isterseniz öyle yapın."

Don şerifin arkasından odadan çıktı ve Hardesty koridorda doktorla konuşurken durup bekledi. Rowles göründüğünde, orta yaşlı delikanlı yüzü dalgın ve düşünceliydi.

Hardesty yüzünü doktordan çevirip Rowles'a baktı. "Sen bir şey çıkarabildin mi bundan?"

"Hayır Walt. Hiçbir şey çıkaramadım."

"Sen?"

"Hayır," dedi Don.

"Şey, yakında uzaylılara, *vampirlere* ya da herhangi bir şeye inanmaya başlamazsam iyidir," dedi Hardesty ve koridorda ilerlemeye başladı.

Ned Rowles ve Don Wanderley arkasından gittiler. Asansörlere geldiklerinde, Hardesty birine binmiş, düğmeye basıyordu. Don uzanana kadar, açıkça diğer ikisinden kaçmaya çalışan şerifin tutmadığı kapı kapanmıştı bile.

Bir saniye sonra diğer asansör geldi ve iki adam bindiler. "Nettie'nin ne söylemeye çalıştığını düşünüyorum," dedi Rowles. Kapı kapandı ve asansör sarsılmadan inmeye başladı. "Yemin ederim çılgınlık bu."

"Son zamanlarda çılgınlık olmayan bir şey duymadım zaten."

"Ve sen *Gece Bekçisi'ni* yazan adamsın."

İşte başlıyoruz, diye düşündü Don.

Paltosunun önünü iliklediv ve Rovvles'un arkasından dışarı, park alanına çıktı. Üzerinde sadece takım elbisesi varsa da, Rowles soğuğu hissetmiş görünmüyordu. "İşte, bir dakikalığına gelsene arabama," dedi editör.

Don arabaya bindi ve bir eliyle başını ovuşturan Rowles'a döndü. Arabanın içinde çok daha yaşlı görünüyordu editör: Gölgeler kırışıklıklarına dolmuştu. "Glngr? Böyle demedi mi son seferinde? Sence? Buna çok benzer bir şeydi sonuçta, değil mi? Ben hiç tanımadım onu ama uzun zaman önce Dedham kızlarının bir erkek kardeşi vardı ve öldükten sonra onunla ilgili epeyce konuştular sanırım..."

Don ışıklı çizgilerle mora dönen parlak gökyüzünün altında, tarlalarla çevrili otoyoldan Milburn'e doğru gidiyordu.

Stringer Dedham'm hikâyesi de Milbum'e doğru onunla birlikte gidiyordu; kar şiddetini artırdıkça insanların eve kapandığı ve evlerin birbirine yanaşıp gözden kaybolduğu Milbum'e; amcasının öldüğü ve amcasının arkadaşlarının korku dolu rüyalar gördüğü Milbum'e; yüzyıldan geriye, Milburn hapishanesine doğru gidiyor ve aklı da gittikçe hapishaneye dönüşüyordu.

Haneye Tecavüz, Bölüm Bir

6

"Babam seninle artık bu kadar sık görüşmemem gerektiğini söylüyor."

"Ne olmuş yani? Kimin umurunda? Kaç yaşındasın ki sen, beş mi?"

"Şey, endişelendiği bir şey var. Pek mutlu görünmüyor bu sıralar."

"Mutlu görünmüyor," diye taklit etti onu Jim. "Yaşlı çünkü. Yani, kaç yaşındaydı, elli beş mi? Sıkıcı bir işi ve eski bir arabası var. Çok şişman ve en sevdiği küçük oğlu dokuz ya da on ay sonra yuvadan uçacak. Şu şehirdeki insanlara bir baksana dostum. Kırışık yaşlı yüzlerinde büyük gülümsemeler olan kaç kişi görüyorsun? Mutsuz yaşlı budalalarla dolu bu kent. Hayatını onların idare etmesine izin mi vereceksin?" Jim bar taburesinde arkasına yaslandı ve Peter'a gülümsedi; bu eski argümanın hâlâ ikna edici olduğunu düşünüyordu belli ki.

Peter yine tereddüt ve belirsizliğe batıyor gibi hissetti kendini -ikna ediciydi bu argümanlar. Babasının endişelerini paylaşmıyordu: Sorun hiçbir zaman babasını sevmemesi ol-

mamıştı, çünkü onu seviyordu, sorun sadece babasının seyrek emirlerine her zaman uyup uymayacağıydı -ya da Jim'in söylediği gibi 'hayatını onun idare etmesine' izin verip vermeyeceğiydi.

Jim ile gerçekten kötü bir şey yapmış mıydı ki? Jim'in anahtarları olduğundan kiliseye zorla girmemişlerdi; sonra bir kadını takip etmişlerdi. Hepsi buydu. Freddy Robinson ölmüştü ve onu sevmeseler de çok üzücüydü bu, ama ölümünün doğal olmadığını söylemiyordu kimse; kalp krizi geçirmiş ya da aşağı düşüp başını çarpmıştı...

Ve istasyon binasının üzerinde küçük bir oğlan yoktu.

Ve mezar taşının üzerinde oturan küçük bir oğlan yoktu.

"Senin yaşlı adam bu gece dışarı çıkmana izin verirse minnettar olacağım sanırım."

"Hayır, o kadar kötü değil durum. Sadece birlikte daha az zaman geçirmemiz gerektiğini düşünüyor, hiç görüşmememizi değil. Sanırım benim böyle yerlerde olmamdan hoşlanmıyor."

"Böyle mi? Nesi var buranın?" Hardie komik bir ifadeyle eski püskü barın içinde gezdirdi gözlerini. "Hey, sen -Gün Işığı!" diye bağırdı Jim. "Lanet olası harika bir yer burası, değil mi?" Barmen omzunun üzerinden bakıp aptalca sırıttı. "Bok kadar medeni, Leydi Jane[1]. Şuradaki Dük de aynı fikirde. Senin yaşlı adamın neden korktuğunu biliyorum. Yanlış bir kalabalığa karışmanı istemiyor. Şey, yanlış bir kalabalığım ben, doğru bu. Ama eğer ben öyleysem, sen de öylesin. Öyleyse, en kötü şey oldu bile, ve burada olduğuna göre rahatlayıp tadını çıkarabilirsin artık."

Hardie'nin söylediklerini yazıp onlara sonra tekrar bakar-

1) VIII. Henry'nin kardeşinin torunu. Dokuz gün İngiltere kraliçesi olmuş, on altı yaşında idam edilmiştir. (Ç.N.)

sanız yanlışları bulursunuz, ama söylediklerini sadece dinlerseniz her şeye ikna olabilirsiniz.

"Yaşlı delikanlıların tüm düşündüğü, deliliğin aklını korumanın başka bir yolu olduğudur sadece -bu kentte gerektiği kadar yaşarsan tahta kafanı ağaç kurtlarının yeme tehdidiyle karşı karşıya kalırsın ve dünyanın sadece büyük bir Milbum olmadığını sürekli hatırlatmak zorunda kalırsın kendine." Başını kaldırıp Peter'a baktı, birasından büyük bir yudum alıp sırıttı, Peter onun gözlerindeki kırılan ışıkları gördü ve 'aklını koruma' deliliğinin altında başka bir delilik daha olduğunu biliyordu; gerçek delilik. "Şimdi kabul et Peter," dedi. "Bu lanet kentin tamamını alevler içinde görmek istediğin zamanlar olmuyor mu? Her şeyin yok olduğunu? Bir hayalet kent burası dostum. Tüm kent Rip Van Winkle'larla[1] dolu, birbiri ardına Rip Van Winkle'lar, boş beyinli bir dolu tuhaf Rip Van Winkle'ın yanında ayyaş bir şerif ve sosyal hayat için beş para etmez barlar..."

"Penny Draeger'a ne oldu?" diye sözünü kesti Peter. "Üç haftadır çıkmıyorsunuz onunla?"

Jim bara doğru eğildi ve eliyle bira bardağını sardı. *"Bir.* Şu Mostyn karısını dışarı çıkardığımı duydu ve gıcık oldu bana. *iki.* Ebeveynleri, yaşlı Rollie ve Irmengard şu ölü F. Robinson'la birkaç kez çıktığını duydular ve onu evden dışarı bırakmıyorlar şimdi. Bana bundan hiç söz etmemişti, biliyor musun? İyi ki etmemiş. Ben de evden dışarı salmazdım, haklılar."

"O kadını Humphrey'nin Yeri'ne götürdüğün için mi çıktığını düşünüyorsun o adamla?"

"Neden yaptığını nereden bilebilirim dostum? Burada bir

1) Washington Irving'in öykü kahramanı; yirmi yıl boyunca uyuyup, bıraktığından çok farklı bir dünyaya uyanan adam. (Ç.N.)

etki-tepki durumu mu görüyorsun?"

"Sen görmüyor musun?" Bazen Jim'in sorularını ona geri yöneltmek daha güvenli oluyordu.

"Lanet olsun." Tamamen bara yaslanıp taranmamış saçlı kafasını barın ıslak tahtasına dayadı. "Tüm bu kadınlar büyük bir gizem benim için." Yumuşak bir şekilde konuşuyordu, üzüntülü gibi sanki, ama Peter kirpiklerinin arasındaki gözlerinin parıldadığını görebiliyor ve bunun bir oyun olduğunu biliyordu. "Evet. Şey, bir konuda haklı olabilirsin. Bir etki-tepki durumu olabilir Clarabelle. Olabilir sadece. Varsa eğer, o Anna karısı bana asıldıktan sonra kendini vermemekle de kalmamış, tüm seks hayatımı mahvetmiş oluyor. Aslında, bu yönden bakarsak, bana borçlu olduğunu söyleyebiliriz kesinlikle." Başını hafifçe çevirdi ve gözleri Peter'a doğru parıldıyordu şimdi. "Aklıma bu geldi, doğruyu söylemek gerekirse." Öne yaslandı, başı barın üzerinde ayrı bir obje gibi görünüyor, Peter'a deli gibi sırıtıyordu. "Evet, bu geldi, eski dostum."

Peter yutkundu.

Jim doğrulup bar tahtasına vurdu, "iki sürahi daha buraya Gün Işığı."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Peter kaçınılmaz olarak kendisinin de planın içinde olduğunu bilerek, ve barın üzerinde beyaz noktalar olan karanlık camlı kirli pencerelerinden dışarı baktı.

"Bir bakalım. Ne yapmak istiyorum?" dedi Jim derin düşüncelere dalmış gibi, Peter ise Jim'in ne yapmak istediğini çoktan bildiğini ve onu bira içmeye çağırmasının planın ilk adımı olduğunu fark etti; bu konuşmaya da tıpkı buraya, Milburn dışına getirildiği gibi getirilmişti. Bunların hepsi 'de-

1 iliğe devam etmenin bir başka yolu'ydu ve hayalet şehir meselesi Hardie'nin aklındaki bir listedeydi. "Ne yapmak istiyorum?" Başını yana yatırdı. "Bu saray bile bir ya da altı sürahiden sonra sıkmaya başlıyor, o yüzden sevgili küçük Milburn'e dönmek iyi olur sanırım. Evet, sevgili küçük Milburn'e dönüyoruz kesinlikle, sanırım."

"O kadından uzak duralım," dedi Peter.

Jim bunu reddetti. "Biliyorsun sevgili güzel seksi arkadaşımız iki hafta önce otelden çıktı. Oh, özlendi artık. *Özlendi* Peter. O harika kıçın merdivenlerden yukarı çıkışını görmeyi özledim. O gözlerin koridorda panldamasmı özledim. Boş bavulunu özledim. Muhteşem vücudunu özledim. Ve sen onun nereye gittiğim biliyorsundur eminim."

"Krediyi babam ayarladı. *Onun* evinde." Peter yapmak istediğinden daha şiddetle salladı başını ve yine sarhoş olmaya başladığını fark etti.

"Senin şu yaşlı adam işe yarar bir yaşlı cüce, değil mi?" dedi Jim mutlu bir şekilde gülümseyerek. "Hancı!" Bara vurdu gürültüyle. "Bana ve arkadaşıma en iyi viskinizden birer kadeh ver bakalım." Barmen, gücenmiş bir edayla, Jim'in çaldığı aynı marka viskiden doldurdu bardaklara. "Şimdi, konumuza geri dönelim. Büyük içtenlikle özlenen arkadaşımız mükemmel otelimizden çıkıp Robinson'ın evine taşmıyor. Bu tuhaf bir rastlantı değil mi şimdi? Sanırım sen ve ben, Clarabelle, dünyada bunun bir rastlantı olduğunu bilen tek insanlarız. Çünkü yaşlı Freddy öldüğünde onun da istasyonda olduğunu bilen bir tek biziz."

"Kalbi," diye mırıldandı Peter.

"Oh, kalbinden vuruyor insanı. Kalbinden ve taşaklarmdan. Ama tuhaf yine de, değil mi? Freddy raylara düşüyor

-düşüyor mu dedim? Hayır: *Süzülüyor*. Gördüm, hatırlıyor musun? Sanki peçete kâğıdından yapılmış gibi, raylara doğru süzülüyor. Sonra kız onun evini almak için kızışıyor. Bu bir rastlantı değil mi, eski dostum? Sen de burada bir rastlantı görüyor musun Clarabelle?"

"Hayır," diye fısıldadı Peter.

"Hadi Peter, üniversiteye böyle kabul edilmedin ki sen. O güçlü beyin hücrelerini kullan bebeğim." Elini Peter'ın sırtına koydu ve ağzındaki belirgin alkol kokusunu Peter'a üfleyerek ona doğru eğildi. "Seksi arkadaşımız o evden bir şey istiyor. Sadece onu evin içinde düşün adamım. Merak ediyorum, sen etmiyor musun? O seksi kadın Freddy'nin eski evinde geziniyor -aradığı şey ne? Para? Mücevher? Uyuşturucu? Kimbilir. Ama bir şey aradığı kesin. O seksi endamıyla odalarda dolanıp her şeyi tek tek gözden geçiriyor... Görülmeye değer bir manzara olurdu bu, değil mi?"

"Yapamam," dedi Peter. Viski yağ gibi bağırsaklarına ilerledi.

"Sanırım," dedi Jim, "bir sonraki durağımıza doğru hareket etmeye başlayacağız."

Peter kendini soğukta, Jim'in arabasının yanında dikilirken buldu: Neden yalnız olduğunu hatırlayamıyordu. Ayağını hızla yere vurup başını sağa sola döndürdü ve, "Hey, Jim," diye bağırdı.

Hardie bir saniye sonra bir köpekbalığı gibi sırıtarak beliriverdi. "Beklettiğim için üzgünüm. İçerideki arkadaşımıza onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığımı söylemek zorundaydım. Bana inanmış görünmüyordu, o yüzden mesajımı defalarca tekrarlamak zorunda kaldım. Senin ilgisiz diye

niteleyeceğin bir tavrı vardı. Bu harika gecenin geri kalanı için sıvı ihtiyacımızın çaresine de bakabildim neyse ki." Ceketinin önünü hafifçe açtı ve bir içki şişesinin ucu göründü içinden.

"Delisin sen."

"Bir tilki kadar çılgınım, demek istiyorsun." Jim arabayı açtı ve Peter'ın kapısının kilidini açmak için öbür koltuğa doğru eğildi. "Bir önceki konuşmamızın konusuna dönme vakti şimdi."

"Üniversiteye gitmelisin gerçekten," dedi Peter, Jim arabayı çalıştırırken. "Saçmalıklara olan yeteneğinle bir Phi Beta Kappa[1] olursun."

"Şey, çok iyi bir avukat olabileceğimi düşünürdüm önceden," dedi Jim şaşırtıcı bir şekilde. "Al, bir yudum al." Şişeyi Peter'a uzattı. "İyi bir avukat, üst düzey bir zırvacıdan başka bir şey mi ki? Şu yaşlı Sears James'e bak mesela dostum..."

Peter, Sears James'i son gördüğü zamanı hatırladı; kocaman gövdesiyle bir arabanın içindeydi ve ıslak bir camın ardındaki yüzü solgundu. Sonra St. Michael'in önündeki mezar taşının üzerinde oturan oğlanın yüzünü hatırladı. "O kadından uzak duralım," dedi.

"Değinmek istediğim konu tam da buydu işte." Peter'a parlak bir bakış attı. "Bu gizemli kadının evin içinde dolanıp bir şeyler aradığı noktasına gelmemiş miydik? Hatırladığım kadarıyla Clarabelle, seni bunu aklında canlandırmaya davet etmiştim."

Peter perişan halde başıyla onayladı.

"Ve içmeyeceksen şişeyi bana ver. Şimdi. O evde bir şey

1) Amerika'nın ilk gizli üniversiteli cemiyetlerinden biri, üyeleri de aynı isimle anılıyor. (Ç.N.)

var, değil mi? Ne olduğunu hiç mi merak etmiyorsun? Her koşulda, bir şeyler oluyor. Sen ve ben, eski arkadaşım, bunu bilen tek insanlarız. Doğru muyum buraya kadar?"

"Olabilir."

"TANRIM!" diye bağırdı Hardie, Peter'ı yerinden zıplatarak. "Seni lanet BOK! Başka ne olabilir? O evi istemesinin bir nedeni var -bir tek bu çıkıyor olanlardan. O evde istediği bir şey var."

"Robinson'dan kurtulduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Onun raylara doğru süzülüşünden başka bir şey görmedim. Ne bileyim? Ama bir şeyden eminim, o eve bir göz atmak istiyorum."

"Ah, hayır," diye homurdandı Peter.

"Korkulacak bir şey yok," diye itiraz etti Jim. "Sadece bir kadın sonuçta. Tuhaf davranışları var ama sadece bir kadm, Clarabelle. Ve Tanrı aşkına, o evdeyken içeri girecek kadar da aptal değilim zaten. Eğer benimle gelemeyecek kadar korkak bir tavuksan buradan sonrasını yürüyerek gidebilirsin."

Karanlık köy yolundan aşağı, Milburn'e giden karanlık yoldan aşağı yürümek...

"Dışarıda olduğunu nereden bileceksin? Her gece karanlıkta oturuyor, sen söylemiştin."

"Zili çalacaksın aptal."

Dönüşten önceki alçak tepenin yukarısında, endişeden zaten fena halde olan Peter otoyoldan aşağı baktı ve Milbum'ün ışıklarını gördü -arazideki küçük bir çöküntüde bir araya toplanmıştı ışıklar, bir el hepsini birden kavrayabilirmiş gibi görünüyorlardı. Karmaşık görünüyordu Milburn,

çadırlarla dolu bir göçebe şehir gibiydi ve Peter Bames orayı tüm ömrü boyunca tanıyorsa da -ki, aslında tek tanıdığı şehirdi Milburn- bu gece hiç tanıdık görünmemişti gözüne.

Sonra nedenini anladı. "Jim. Bak. Şehrin batı yakasındaki tüm ışıklar kesik."

"Kar tüm telleri koparmış."

"Ama kar yağmıyor ki."

"Biz bardayken yağıyordu."

"O gece gerçekten istasyon binasının üzerinde oturan küçük bir çocuk gördün mü?"

"Cık. Gördüğümü sandım sadece. Kar, gazete ya da öyle bir şey olmalı -lanet olsun Clarabelle, bir çocuk çıkabilir mi oraya? Çıkamayacağını biliyorsun. Açık konuşalım Clarabelle, o gece biraz korkunçtu orası."

Artan karanlığın arasından Milbum'e doğru devam ettiler.

7

Orada, şehirde, Don Wanderley Archer Otel'in batı yanındaki masasında oturuyordu ve masa lambası hâlâ yanarken pencereden, altındaki şehrin birden karanlığa gömülüverdiğini gördü;

ve Ricky Hawthorne salonu karanlığa gömülürken soluğunu tuttu, Stella ise ona mumları getirmesini söyledi; elektrik tellerinin her kış en az iki kez koptuğu anayol üzerindeki tek yerdi orası;

ve Milly Sheehan mumlarını almaya giderken ön kapıda hafif bir tıklama duydu; asla, katiyen, bin yıl geçse de bakmayacaktı kapıya;

ve Sears James, birden karanlığa gömülmüş kütüphanesinde kilitliyken, merdivenlerde bir ayak sesi tıkırtısı duydu,

uyukluyor olduğunu söyledi kendine;

ve iki haftadır bilim kurgu ve korku filmleri gösteren, kafası korkunç görüntülerle dolu olan Clark Mulligan *-gösterebilirsin, ama kimse sana izletemez onları dostum-* bir film arasında temiz hava almak için Rialto'dan çıkmış, o ani kesinti sırasında, caddenin karşısında vahşi bir iş için, bir yerlere gitmek için, uğursuz bir aceleyle kurt gibi uzun adımlarla ilerleyen siyahlar içinde bir adam gördüğünü sanmıştı *(kimse böyle şeyler izletemez sana dostum).*

Haneye Tecavüz, Bölüm İki 8

Jim eve yarım blok kala durdurdu arabayı. "Keşke kahrolası elektrikler kesilmeseydi." İkisi de binanın düz önyüzüne, arkasında kimsenin görünmediği, mumun ışımadığı perdesiz pencerelere bakıyorlardı.

Peter Barnes, Jim Hardie'nin gördüğü şeyi, Freddy Robinson'ın yabani bitkilerle kaplı tren raylarına süzülen bedenim, orada olmayan ama istasyonlara ve mezar taşlarının üzerine tüneyen küçük çocuğu düşündü. Sonra şöyle dedi kendi kendine: *Son seferinde haklıydım. Korku insanı ayıltıyor.* Jim'e baktığında onun heyecanlı ve gergin olduğunu gördü.

"Işıkları zaten hiç açmadığını sanıyordum."

"Yine de elektriklerin kesilmemiş olmasını dilerdim dostum," dedi Jim ve ürperdi, yüzünde ise sırıtan bir maske vardı. "Böylesi bir yerde" -üç katlı evlerin olduğu saygın muhitteki evlere göz gezdirdi- "bilirsin, böylesi bir Rotaryen domuzu cennetinde bayan arkadaşımız etrafına uyum sağlamak

istemiş olabilir. Kimse onunla ilgili tuhaf bir şeyler olduğunu düşünmesin diye ışıklarını açık tutmuş olabilir." Başını yana eğdi. "Şey gibi, bilirsin, Haven Sokağı'ndaki o yazar adamın - Wanderley miydi?- yaşadığı eski ev gibi. Oradan gece geçtin mi hiç? Etraftaki tüm evlerin ışıkları açıktır ama bir tek yaşlı Wanderley'nin evi bir mezar kadar karanlıktır. Tüylerini ürpertir insanın."

"Bu tüylerimi ürpertiyor benim," diye itiraf etti Peter. "Ayrıca, yasalara da aykırı yaptığımız şey."

"Sen gerçekten rezaletin daniskasısını, biliyor musun bunu?" Hardie koltuğunda yan dönüp Peter'a baktı ve Peter onun *harekete geçme, yapma,* dünyanın önüne koyduğu engelleri aşma isteğini zar zor zaptettiğini gördü. "Bayan arkadaşımızın neyin yasal olup olmadığı konusunda endişelendiği hissine mi kapılıyorsun? Lanet olası kanunlardan -ya da Walt Hardesty'den- endişe ettiği için mi o evi aldığını düşünüyorsun, Tanrı aşkına?" Hardie iğrenerek ya da iğreniyormuş gibi yaparak başını iki yana salladı. Peter onun kendini kendisinin bile pervasız olarak niteleyeceği bir eyleme hazırladığından kuşkulandı.

Jim başını çevirdi ve arabayı çalıştırdı; Peter bir an Hardie'nin dönüp otele gideceğini umdu, ama arkadaşı arabayı birinci viteste tutup, evin tam önüne gelinceye kadar yavaşça ilerledi.

"Ya benimlesin ya da aptalsın, aptal," dedi.

"Ne yapacaksın?"

"Önce girişteki pencerelerden içeri bir göz atacağım. Yeterince cesaretli misin bunun için Clarabelle?"

"Hiçbir şey göremeyeceksin."

"Tanrım," dedi Hardie ve arabadan çıktı.

Peter sadece bir an tereddüt etti. Sonra o da dışarı çıkıp karlı çimenlerden geçerek binanın yan tarafına doğru Hardie'nin peşinden gitti. Oğlanların ikisi de hızla hareket ediyor, komşular tarafından görülmemek için öne eğiliyordu.

Birkaç saniye sonra yandaki pencerelerden birinin altında karların arasında oturuyorlardı. "Şey, pencereden içeri bakacak kadar cesaretin vardır en azından Clarabelle."

"Clarabelle deme bana," diye fısıldadı Peter. "Bıktım artık."

"Söylemek için harika bir zaman seçtin." Hardie sırıtarak baktı Peter'a ve sonra başını pencereden içeri bakmak için yukarı kaldırdı. "Hey, şuraya bak."

Peter yavaşça başını kaldırdı. Omuzlarının üzerinden yansıyan ay ışığında görülebilen küçük bir odaya bakıyordu. Odada ne mobilya ne de halı vardı.

"Esrarengiz kadın," dedi Hardie, Peter sesindeki gizli kahkahayı duydu. "Arka tarafa dolanalım hadi." Gizlenerek, hâlâ öne eğik halde ilerledi. Peter da arkasından gitti.

"Ne düşündüğümü söyleyeyim mi, evde olduğunu sanmıyorum," dedi Hardie, Peter binanın arkasına vardığında. Doğrulmuş, küçük bir pencere ile arka kapının arasındaki duvara yaslanmıştı. "Bu evin boş olduğu hissi var içimde." Burada, arka tarafta onları kimse göremezdi; oğlanların ikisi de daha rahat hissediyorlardı kendilerini.

Uzun arka bahçe etrafını saran beyaz kar birikintisiyle bitiyordu; onlar ve çitler arasında bir pastanın üzerindeki krema gibi karlarla kaplı alçıdan bir kuş banyosu vardı. Ay ışığında bile insanı rahatlatan, sıradan bir objeydi bu. Sana bakan bir kuş banyosundan korkuyor olamazsın, diye düşündü Peter ve bir gülümseme yerleşti yüzüne.

"inanmıyor musun bana?" diye meydan okudu Hardie.

"Sorun bu değil." ikisi de normal sesleriyle konuşuyorlardı.

"Tamam, ilk sen bak içeri."

"Tamam." Peter arkasını dönüp cesurca küçük pencerenin önüne geçti. Solukça parıldayan bir lavabo, ahşap döşeme ve muhtemelen Bayan Robinson'ın bıraktığı bir fırın gördü. Kahvaltı tezgahında tek bir su bardağı parıldıyordu ay ışığında. Kuş banyosu yalın görünüyorsa eğer, bu terk edilmiş görünüyordu -tezgahın üzerinde tozlanan bir bardak-ve Peter o an evin boş olduğu konusunda Jim'e katılmaya başladı. "Hiçbir şey yok," dedi.

Hemen yanındaki Hardie başını salladı ve arka kapıdaki küçük beton basamağa zıplayıverdi. "Bir ses duyarsan eğer adamım, deli gibi koşmaya başla." Zili çaldı.

Zilin sesi evin içinde titreşti.

İkisi de kendilerini kötüye hazırlamış, nefeslerini tutmuşlardı. Ama ne ayak sesi ne de herhangi bir ses duyuldu.

"Hey?" dedi Jim, Peter'a güzelce gülümseyerek. "Buna ne dersin?"

"Tamamen yanlış yapıyoruz," dedi Peter. "Yapmamız gereken, öne doğru gidip yeni geliyormuş gibi yapmak. Bir gören olursa sadece kadını arayan iki adam olacağız. Eğer ön kapıya da bakmazsa insanların her zaman yaptığı gibi ön camlardan içeri bakacağız. Eğer biri etrafta deminki gibi çömelerek gezindiğimizi görürse polis çağırır."

"Fena fikir değil," dedi Jim birkaç saniye sonra. "Tamam, deneyelim. Ama eğer cevap veren olmazsa buraya gelip içeri gireceğim. Asıl mesele buydu, hatırladın mı?"

Peter başını evet anlamında salladı; hatırlıyordu.

Sanki sinsi sinsi dolanmayı bırakmanın bir yolunu bulmaktan rahatlamış gibi, rahat ve doğal tavırlarla evin ön tara-

fına doğru yürüdü Jim. Peter arkasından çok daha yavaş geliyordu, Jim çimlerden geçip ön kapıya geldi. "Tamam, başlayalım," dedi.

Peter yanında durmuş, düşünüyordu: *İçeri giremem.* Çıplak odalarla ve orada yaşamayı ne tür biri istediyse onun yarattığı atmosferle dolu boş ev sessizlik numarası yapıyordu sanki.

Jim ön kapının zilini çaldı. "Boşa zaman harcıyoruz," diyerek kendi tedirginliğini ele verdi.

"Bekleyelim biraz. Normal davranalım."

Jim ellerini ceketinin ceplerine soktu, yerinde duramıyordu. "Yeter mi bu kadar?"

"Birkaç saniye daha."

Jim büyük bir buhar bulutu üfledi dışarı. "Tamam. Birkaç saniye. Bir-iki-üç. Şimdi ne?"

"Tekrar çal. Evde olduğunu düşünseydin yapacağın gibi tıpkı."

Jim zili ikinci kez çaldı: Titreşen ses evin içine yayılıp yitti.

Peter sokağın karşısındaki evlere baktı. Araba yok. Işık yok. Dört ev ilerideki bir pencereden loş bir mum ışığı yayılıyordu, ama yeni komşularının kapısındaki iki oğlana bakan kimse yoktu camlarda. Sokağın tam karşısındaki yaşlı Dr. Jaffrey'nin evi kederli görünüyordu.

Ansızın, açıklanması kesinlikle güç olan bir şekilde, uzaktan gelen bir müzik sesi kapladı havayı. Vızıldayan bir trombon, belli belirsiz bir saksafon: Uzaklarda bir yerde caz çalınıyordu.

"Hı?" Jim Hardie başını kaldırıp arkasına baktı. "Bu sesler -ne?"

Açık kasalı kamyonlar, gecenin içinde özgürce enstrümanlarını çalan siyah müzisyenler canlandı Peter'ın gözünde. "Karnaval sesleri sanki."

"Aynen. Milbum'de çok sık duyulur bunlar. Özellikle de kasımda."

"Teyp olmalı."

"Biri camını açtı herhalde."

"Herhalde."

Ve -Milbum'de çalmak için birdenbire beliren karnaval müzisyenleri fikri fena halde korkunçmuş gibi- oğlanların ikisi de bu canlı seslerin teypten geliyor olamayacak kadar gerçek olduklarını kabul etmek istemiyordu.

"Şimdi pencereden bakabiliriz artık," dedi Jim. "Nihayet."

Basamaktan inip öndeki büyük pencereye gitti. Peter sundurmada kaldı, ellerini hafifçe çırparak gittikçe silikleşen müziği dinliyordu: Kamyonun şehir merkezine, meydana doğru ilerliyor olduğunu düşündü. Ama anlamı neydi bunun? Ses duyulmaz olmuştu artık.

"Neye baktığımı asla tahmin edemezsin," dedi Jim.

Peter şaşkınlıkla arkadaşına baktı. Jim'in yüzü oldukça donuk görünüyordu. "Boş bir odaya?"

"Pek değil."

Jim'in söylediği şeyi açıklamayacağını biliyordu: Kendisinin bakması gerekecekti. Basamaktan atlayıp pencereye doğru yürüdü.

Görmeyi beklediği şeyi gördü önce: yerdeki halıların kaldırıldığı, her yanı toz içinde boş bir oda. Diğer tarafta, kapı girişinin siyah kemeri; onun tarafında, camın dışından içeri bakan kendi yüzünün yansıması.

Bir anlığına, yansıması gibi orada kısılı kalmaktan korktu, kapıdan girmeye, çıplak döşemelerde yürümeye zorlanmaktan korktu: Bu korku da tıpkı o müzik kadar anlamsız, ama onun gibi gerçekti.

Sonra Jim'in ne demek istediğini anladı. Bir tarafta, çıplak döşemelerin üzerinde kahverengi bir bavul duruyordu.

"Onun bavulu bu!" dedi Jim kulağına. "Ne demek olduğunu biliyor musun bunun?"

"Hâlâ orada, içeride."

"Hayır. İstediği şey her ne ise, hâlâ içeride."

Peter camdan geri çekildi ve Jim'in kararlı, kırmızı yüzüne baktı. "Etrafta dönüp durduğumuz yeter artık," dedi Jim. "İçeri giriyorum ben. Geliyor musun Clarabelle?"

Peter cevap veremeyecekti; Jim evin diğer tarafına geçmişti bile.

Birkaç saniye sonra kırılan camın sesini duydu. İnledi; arkasını döndü ve yüzünün camdaki yansımasını gördü; korku ve kararsızlıkla yüklüydü ifadesi.

Kaç buradan. Hayır. Yardım etmelisin ona. Kaç buradan. Hayır, yardım...

Koşmadan, gidebileceği kadar hızla arka tarafına döndü evin.

Jim kırdığı küçük pencere camından içeri giriyordu. Loş ışıkta, böyle öne doğru eğilmişken, hırsız gibi görünüyordu: Jim'in sözleri geldi aklına. *Öyleyse en kötü şey oldu bile, ve rahatlayıp tadını çıkarabilirsin artık.*

"Oh, sen misin," dedi Jim. "Çoktan eve gidip yatağının altına saklanmışsındır diye düşünmüştüm."

"Eve dönerse ne olacak peki?"

"Arkadan kaçacağız salak. İki kapı var bu evde, hatırladın mı? Bir kadın kadar hızlı koşamayacağını mı düşünüyorsun yoksa?" Yüzü bir anlığına başka bir şeye konsantre oluyormuş gibi hareketsiz kaldı; sonra önünde beklediği kapının kilidi açıldı. "Geliyor musun?"

"Belki. Ama hiçbir şey çalmayacağım. Sen de çalmayacaksın."

Jim alaycı bir tavırla burnundan soludu ve arkasını dönüp içeri girdi.

Peter basamaklardan çıkıp kapıdan içeri bakmaya başladı. Hardie mutfakta geziniyor, arkasına bakmadan evin derinliklerine doğru ilerliyordu.

Rahatlayıp tadını çıkarabilirsin artık. İçeri girdi. Tam karşısında, Hardie koridorda etrafı yokluyor, kapıları ve dolapları açıyordu.

"Sessiz ol," diye fısıldadı Peter.

"Sen sessiz ol asıl," diye tersledi onu Jim, ama sesler hemen kesilmişti ve Peter, kabul etsin etmesin, Jim'in de korkuyor olduğunu anladı.

"Nereye bakmak istiyorsun?" diye sordu Peter. "Ne arıyoruz bu arada?"

"Nereden bileyim. Bulunca göreceğiz."

"Hiçbir şey göremeyecek kadar karanlık burası. Dışarıdan daha iyi görülüyor."

Jim ceketinin cebinden kibrit çıkarıp birini yaktı. "Şimdi nasıl?" Doğruyu söylemek gerekirse, daha da kötüydü: Önceden tüm koridoru loş da olsa görebiliyorlardı, ama şimdi görebildikleri tek şey ışığın etrafındaki küçük çemberdi.

"Tamam, birlikte gezeceğiz ama," dedi Peter.

"Ayrılırsak evi daha hızlı tararız."

"Mümkün değil."

Jim omuz silkti. "Dediğin gibi olsun." Peter'ı koridordan salona geçirdi. Dışarıdan görebildiklerinden çok daha sevimsiz bir yerdi burası. Çocukların renkli kalemleriyle boyanmış duvarlarda, tabloların asılı olduğu yerlerde soluk dikdört-

genler vardı ve duvar boyası parça parça dökülmüştü. Jim odanın çevresinde dolanıyor, birbiri ardına kibrit yakıp duvarları yokluyordu.

"Bavula bak."

"Ah, evet, bavul."

Jim dizlerinin üzerine çöktü ve bavulu açtı. "Hiçbir şey yok." Bavulun kapağını ardına kadar açıp salladıktan sonra yere bırakırken Peter da omzunun üzerinden onu izliyordu.

"Hiçbir şey bulamayacağız," diye fısıldadı.

"Tanrım, daha iki odaya baktık ve sen şimdiden vazgeçmeye hazırsın." Jim hızla ayağa kalkınca kibriti sönüverdi.

Bir anlığına zifiri karanlık kapladı etraflarını. "Bir tane daha yak," diye fısıldadı Peter.

"Bu şekilde daha iyi. Dışarıdan kimse ışığı göremez. Gözlerin alışır birazdan."

Beş ya da altı saniye boyunca sessizlik ve karanlıkta, alev görüntüsünün gözlerinden gitmesini, koyu karanlığın içinde küçük bir noktaya dönüşmesini beklediler; sonra birkaç saniye de evdeki eşyalar belirginleşene kadar beklediler.

Peter evin içinde bir yerden bir ses duydu ve yerinden sıçradı.

"Tanrı aşkına, sakin ol."

"Neydi bu?" diye fısıldadı Peter ve kendi sesindeki büyük heyecanı fark etti.

"Merdivenlerden biri çatırdadı. Arka kapı kapandı. Hiçbir şey."

Peter parmaklarıyla alnına dokundu ve derisinin üzerindeki ellerinin titrediğini hissetti.

"Dinle. Girdiğimizden beri konuşuyoruz, duvarlara vuruyoruz, bir pencere kırdık -evde olsa çıkmaz mıydı sence?"

"Çıkardı sanırım."

"Tamam, diğer kata bakalım hadi."

Jim ceketinin kolundan tutup salondan koridora çıkardı Peter'ı. Sonra kolunu bıraktı ve merdivenlere doğru gitti.

Yukarısı karanlıktı -yeni bir bölgeydi yukarısı. Peter merdivenlere bakarken eve girdiğinden beri hissettiğinden daha derin bir endişe duyuyordu şimdi.

"Sen çık, ben burada kalacağım."

"Karanlıkta tek başına mı kalmak istiyorsun?"

Peter yutkunmaya çalıştı ama yapamadı. Kafasını hayır anlamında salladı.

"Pekala. Aradığımız şey her ne ise yukarıda olmalı."

Jim ayağını boyasız basamakların ikincisine koydu. Buranın da halısı kaldırılmıştı. Kendini yukarı çekip arkasına baktı. "Geliyor musun?" Sonra basamakları ikişer üçer çıkarak tırmanmaya başladı. Peter durmuş, izliyordu: Jim merdiveni yarıladığında arkasından gitmeye zorladı kendini.

Jim yukarıya ulaşmış, Peter basamakların üçte ikisini çıkmışken ışıklar yanıverdi birden.

"Selam gençler," dedi merdivenlerin aşağısından gelen derin, sakin bir ses.

Jim Hardie çığlık attı.

Peter merdivenlerden aşağı yuvarlandı ve korkudan yarı felç olmuş şekilde, onlara bakan adamın kucağına düşeceğini düşündü.

"Sizi ev sahibemize götüreyim," dedi adam ve cansızca gülümsedi oğlanlara. Peter'ın bugüne kadar gördüğü en tuhaf görünümlü adamdı -Harpo Marx'mki gibi sarı kıvırcık saçlarını örten mavi örgü bir şapka vardı kafasında, güneş gözlüklerini burnunun üzerine indirmişti; üstü hariç baştan

ayağa giyinikti ve yüzü fildişi kadar beyazdı. Meydandaki adamdı. "Sizi tekrar gördüğüne sevinecek," dedi adam. "İlk misafirleri olarak, oldukça sıcak bir karşılama bekleyebilirsiniz." Merdivenlerden onlara doğru ilerledikçe gülümsemesi genişlemeye başlamıştı.

Basamaklardan sadece birkaçını tırmandıktan sonra elini kaldırıp mavi şapkasını çıkardı kafasından. Harpo kıvırcıkları da -bir perukmuş- şapkayla birlikte çıktı.

Kara gözlüklerini çıkarınca gözleri altın sarısı parıldadı.

9

Oteldeki penceresinden dışarı, Milbum'ün karanlığa bürünen bölümüne bakarken, Don, soğuk havada yankılanan saksafon ve trombon seslerini duydu ve, *Dr. Tavşanayağı şehre geliyor,* diye düşündü.

Arkasında duran telefonu çalmaya başladı.

Sears kütüphanesinin kapısı önünde, merdivenlerden gelen ayak seslerini dinliyordu ki, telefonu çalmaya başladı. Duymazdan gelip kilitli kapıyı açtı. Boştu merdivenler.

Telefona bakmaya gitti.

Konağı elektrik kesintisinden etkilenen en uzak muhitte olan Lewis Benedikt ne müzik ne de ayak sesi duydu. Duyduğu şey, rüzgarla ya da aklının içinden gelen ya da yemek odasından sürüklenen bildiği en kederli sesti: Ölmüş karısının acı çeken, neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesi tekrar tekrar, "Lewis, Lewis," diye sesleniyordu ona. Günlerdir durmadan duyuyordu bu sesi Lewis. Telefonu çaldığında derin bir oh çekip cevaplamaya gitti.

Yine büyük bir rahatlamayla Ricky Hawthorne'un sesini duydu: "Burada karanlıkta oturmaktan keçileri kaçıracağım.

Sears ve Edward'ın yeğeniyle konuştum, Sears hemen evinde toplanabileceğimizi söyledi nezaketle. Toplanmalıyız bence. Ne dersin? Kurallardan birini bozup, olduğumuz gibi gelelim, olur mu?"

Ricky genç adamın gerçek bir Amerikan Yahnisi Demeği üyesi gibi görünmeye başladığını düşündü. Herkesin Edvvard'm yeğeninden bekleyeceği girişkenlik maskesinin altında gergin bir hali vardı. Sears'ın mükemmel deri koltuklarından birinde arkasına yaslandı, viskisini yudumladı ve (amcasının eğlence dürtüsüyle) sevgili kütüphaneye göz gezdirdi (ona da Edward'ın dediği kadar eski moda mı görünüyordu burası?), ara ara konuştu, ama tüm yaptıklarında gizli bir gerginlik vardı.

Belki de bu onu bizden biri yapıyor, diye düşündü Ricky, ve Don'un yıllar yıllar önce, arkadaş olabilecekleri biri olduğunu gördü; kırk yıl önce dünyaya gelseydi, doğuştan onlardan biri olurdu sanki.

Yine de, içinde bir parça ketumluk vardı. Ricky onun akşamın erken saatlerinde bir müzik sesi duyan olup olmadığını sormakla neyi kastettiğini anlayamamıştı.

Bu konuda baskı görünce açıklamalar uydurmuş; baskılar artınca da, "Yaşanan her şeyin yazdıklarımla doğrudan bir ilişkisi olduğu hissine kapılmaya başlıyordum sadece," demişti.

Başka bir anda egoistçe görünecek olan bu saptamaya bir derinlik katmıştı mum ışığı; adamların her biri sandalyelerinde kımıldanmaya başladı.

"Seni buraya çağırmamızın nedeni de bu değil mi zaten?" dedi Sears.

Sonra açıklamaya başladı: Ricky, Don'un yeni kitabında kullanacağı fikri, Dr. Tavşanayağı karakterinin tanımını ve

Ricky aramadan hemen önce Dr. Tavşanayağı'nm müziğini nasıl duyduğunu kafası karışmış bir halde dinledi.

"Bu kentte yaşananların yazılmamış bir kitapta geçen olaylar olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Sears inanmadığını göstererek. "Tam bir saçmalık bu."

"Şey değilse tabii," dedi Ricky düşünerek, "şey... şey, bunu nasıl ifade edebileceğimden tam emin değilim. Burada, Milburn'deki şeyler bir odak noktasında toplanmamışlarsa - daha önce olmadıkları gibi bir merkezde toplanmamışlarsa."

"Odak noktasının ben olduğumu mu söylüyorsun?" diye sordu Don.

"Bilmiyorum."

"Saçmalık bu," diye araya girdi Sears. "Odaklanmış, odaklanmamış -olan tek şey kendimizi eskisinden de çok korkutuyor olmamız. Odak bu işte. Bir yazarın gündüz düşlerinin hiçbir ilgisi olamaz bununla."

Lewis bir tür mutsuzluğa gömülmüş halde hiç katılmadı konuşmalara. Ricky ne düşündüğünü sorduğunda Lewis, "Pardon. Başka bir şey düşünüyordum. Kendime bir içki daha alabilir miyim Sears?" diye cevapladı.

Sears sert bir ifadeyle başını evet anlamında salladı; Lewis'in, toplantıya eski bir gömlek ve tüvit ceketle gelmiş olması eski kurallardan birini daha kırma hakkı tanıyormuş gibi, normalde içtiğinin iki katı içiyordu bu gece.

"Bu gizemli odağı düşündüren şey ne peki?" diye sordu Sears kavgacı bir tavırla.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Öncelikle, John'un ölümü."

"Tesadüf," dedi Sears.

"Elmer'ın koyunları -ölen tüm hayvanlar."

"Hardesty'nin Marslılarına inanıyorsun artık öyleyse."

"Hardesty'nin anlattığı şeyi hatırlamıyor musun? Bunun bir çeşit *oyun* olduğunu -bir tür yaratığın kendine bulduğu bir eğlence. Söylemeye çalıştığım şey cinayetlerin arttığı. Freddy Robinson. Zavallı yaşlı Rea Dedham. Aylar önce, hikâyelerimizin bir şeyler getirmek üzere olduğunu hissetmiştim -ve daha fazla insanın öleceğinden korkuyorum, çok korkuyorum. Bizim ve bu kentte yaşayan pek çok insanın hayatının tehlikede olabileceğini söylüyorum."

"Demek istediğim şey bu işte. Kesinlikle kendi kendini korkutmuşsun," dedi Sears.

"Hepimiz korkuyoruz," dedi Ricky. Grip sesini titrekleştirmişti, boğazı zonkluyordu ama devam etmeye zorladı kendini. "Hepimiz. Ama Don'un gelişi yapbozun son parçasıydı bence -hepimiz Donla birleştiğimizde, güçler, ya da onlara her ne diyorsanız, arttı. Çağırdık onları. Hikâyelerimizle biz, kitabıyla ve hayal gücüyle Don. Bir şeyler görüyoruz, ama inanmıyoruz, bir şeyler hissediyoruz -bizi izleyen insanlar, peşimizden gelen uğursuz şeyler- ama hayal gücü diye kafamızdan atmaya çalışıyoruz. Korkunç rüyalar görüp unutmaya çalışıyoruz. Ve üç kişi ölüyor bu arada."

Lewis gözlerini halıya dikti, sonra önündeki masada duran bir küllüğü döndürdü gergin bir şekilde. "Beni John'un evinin önünde sıkıştırdığı gece Freddy Robinson'a söylediğim bir şeyi hatırladım şimdi. Birinin bizi sinekler gibi tek tek avladığını söylemiştim ona."

"Ama neden kısa süre öncesine kadar hiçbirimizin görmediği bu genç adam son halka olsun ki?" diye sordu Sears.

"Edward'm yeğeni olduğu için mi?" diye sordu Ricky. O anda gelmişti aklına bu; bir an sonra, çocukları Noel'de Mil-

burn'e gelmediği için acı dolu bir ferahlama hissetti içinde. "Evet. Edward'm yeğeni çünkü."

Yaşlı adamların üçü de Ricky'nin 'güçler' olarak adlandırdığı şeylerin ağırlığını neredeyse somut bir şekilde hissettiler. Korku içinde üç adam, mum ışığında oturup geçmişlerine baktılar.

"Belki," dedi Lewis sonunda. Viskisini bitirdi. "Ama Freddy Robinson'a olanlan anlamıyorum. Benimle buluşmak istedi - iki kere aradı. İkisinde de atlattım; bir gün bir barda buluşuruz elbet deyip belirsiz bir söz verdim."

"Ölmeden önce sana söyleyeceği bir şey mi vardı?" diye sordu Sears.

"Söylemesine fırsat vermedim. Bana sigorta satmaya çalıştığını sanıyordum."

"Neden öyle sandın ki?"

"Çünkü bir belanın yolda olduğu gibi şeyler söyledi."

Yine susmuştu hepsi. "Belki," dedi Levvis, "onunla buluşmuş olsaydım hâlâ hayatta olurdu."

Ricky, "Levvis, tıpkı John Jaffrey'nin sözleri gibi geldi kulağa bu. O da kendini Edward'm ölümü için suçluyordu," dedi.

Bir anlığına adamların üçü de Don "Wanderley'ye çevirdi gözlerini.

"Belki de burada olmamın sebebi sadece amcam değil," dedi Don. "Amerikan Yahnisi Derneği'ne giriş biletimi almak istiyorum."

"Ne?" diye patladı Sears. *"Almak* mı?"

"Bir hikâyeyle. Giriş ücreti bu değil mi?" Tereddütlü bir gülümsemeyle baktı adamlara. "Aklımda oldukça belirgin bir şekilde duruyor, çünkü bir süredir günlüğüme yazıyordum hepsini. Ve," dedi kurallardan birini daha bozarak, "kurgu bir hikâye değil. Tamamen anlatacağım şekilde yaşandı her

şey -kurgu bir hikâye gibi ele alınamaz, çünkü gerçek bir sonu yok. Diğer şeyler olmaya başladığında biraz geri çekildi sadece. Ama eğer Bay Hawthorne," -"Ricky," diye iç çekti avukat- "haklıysa, o zaman beş kişi ölmüş oluyor, dört değil. İlk ölen, ağabeyim."

"İkiniz de aynı kızla nişanlıydınız," dedi Ricky, Edward'm ona son anlattığı şeylerden birini hatırlayarak.

"İkimiz de Alma Mobley'yle, Berkeley'de tanıştığım bir kızla nişanlıydık," diye başladı Don ve dördü de koltuklarına gömüldüler. "Bu bir hayalet hikâyesi bence," dedi aklında Dr. Tavşanayağı'nın hayaliyle pantolonunun cebinden giriş ücretini çıkararak.

Mumların alevine doğru, kendi aklının içindeki gürültülü bir yere anlatırmış gibi anlattı hikâyeyi; tam günlüğüne yazdığı şekilde değil, ama hatırlayabildiği tüm detayları ekleyerek çoğunu anlatmıştı yaşadıklarının. Yarım saat sürmüştü anlatması.

"Yani *Kim* Kimdir'deki başlık söylediği her şeyin yalan olduğunu kanıtlamış oldu," diye sonlandırdı Don. "David ölmüştü ve Alma'yı bir daha hiç görmedim. Gerçekten ortadan yok oluvermişti." Yüzünü silip yüksek sesle iç geçirdi. "İşte bu. Bir hayalet hikâyesi mi, değil mi? Siz söyleyin."

Bir anlığına kimse konuşmadı. *Anlat ona Sears,* diye sessizce yakardı Ricky. Yüzünü parmaklarıyla kapamış yaşlı arkadaşına baktı. *Söyle hadi Sears, Anlat ona.*

Sears'la göz göze geldiler. Ne *düşündüğümü biliyor.*

"Şey," dedi Sears, ve Ricky gözlerini kapadı. "En az bizim hikâyelerimiz kadar, sanırım. Kitabını yazarken kullandığın olaylar bunlar mı?"

"Evet."

"Kitaptakinden daha iyi bir hikâye," dedi Sears.

"Ama bir sonu yok."

"Henüz yok belki de," dedi Sears. Gümüş altlıklara doğru eriyen mumlara bakıp kaşlarını çattı. *Şimdi,* diye yakardı Ricky, gözleri kapalıydı hâlâ. "Şu kurt adama benzettiğin genç adam, adı neydi -ah, Greg? Greg Benton?" Ricky gözlerini açtı, ve ona bakan herkes ifadesinde gizli olan minnettarlığı görebilirdi.

Don başını evet anlamında salladı, bunun neden önemli olduğunu anlamamıştı belli ki.

"Ben onu başka bir adla tanıyorum," dedi Sears. "Uzun zaman önce Gregory Bate'ti adı. Ve yarım akıllı kardeşinin adı da Fenny'ydi. Fenny öldüğünde oradaydım ben." Nefret ettiği bir yemeği yemek zorunda kalan bir adamın acılığıyla gülümsedi.

"Senin Benton'unun kafasını tıraşlamaya karar vermesinden epeyce uzun bir zaman önceydi bu."

"Eğer iki şekle girebiliyorsa üçe de girebilir demek ki," dedi Ricky. "Aşağı yukarı iki hafta önce meydanda gördüm onu."

Işıklar, onca uzun süre etrafa hakim olan mum ışığından sonra yakıcı bir parlaklıkla, birden yandı. Sears'ın kütüphanesindeki dört adam -saygınlıkları ve mum ışığının verdiği rahatlık ansızın beliriveren sert ışıkla silinivermişti- korku dolu görünüyorlardı: *Yarı ölü gibi görünüyoruz şimdiden,* diye düşündü Ricky. Mumlar onları sıcak bir çembere dönüştürmüştü; mumların sıcaklığı, grup ve bir hikâye; şimdi birbirlerinden ayrılmışlar, soğuk bir düzlüğe dağıtılmışlardı.

"Seni duymuşa benziyor," dedi Lewis, sarhoş olmuştu. "Belki Freddy Robinson da bunu görmüştür. Belki Gregory'nin kurt adama dönüştüğünü görmüştür. Hah!"

Haneye Tecavüz, Bölüm Üç 10

Peter merdivenlerde doğruldu ve, hareket etme isteğinin farkında olmayarak, basamakları geri geri çıkıp Jim'in yanına sahanlığa gitti.

Kurt adam yavaşça onlara doğru geldi, hiç acele etmiyordu. "Görüşmek istiyorsunuz onunla, değil mi?" Sırıtışı çok vahşiceydi. "Çok mutlu olacak. Oldukça iyi karşılanacaksınız, söz veriyorum."

Peter çılgınca etrafına bakındı ve kapılardan birinin altından yayılan floresan bir ışık gördü.

"Sizinle görüşmek için yeterince uygun bir biçimde değil henüz belki, ama bu durumu daha da ilginç kılıyor, değil mi? Biz arkadaşlarımızı maskesizlerken görmeyi severiz."

Bizi hareketsiz tutmak için konuşuyor, diye düşündü Peter. *Hipnotizma gibi bir şey.*

"Siz oğlanlar bilimsel keşiflerle ilgilenmiyor musunuz? Dürbünlerle? Sorgulayan beyinleri olan iki genç arkadaşla karşılaşmak ne kadar güzel, bilgilerini artırmak isteyen iki arkadaşla. Gençlerden çok azı önemsiyor bunu, değil mi, çoğu risk almaktan korkuyor. Sizin için böyle söyleyemeyiz kesinlikle, değil mi?"

Peter göz ucuyla Jim Hardie'nin yüzüne baktı: Jim'in ağzı açık kalmıştı.

"Hayır, son derece cesur davrandınız siz. Şimdi birkaç saniye içinde yanınızda olacağım ve rahatlayıp beni beklemenizi istiyorum... rahatlayıp bekleyin sadece."

Peter elinin tersiyle Jim'in kaburgalarına vurdu, ama Jim ki-

mıldamadı. Ona doğru gelen korkunç figürü izledi ve boş altın gözlerine doğrudan bakma gafletinde bulundu. Hemen o anda adamdan çıkan değil de kafasının içinde konuşan müzik gibi bir ses duydu: *Rahatla Peter, rahatla, görüşeceksin onunla...*

"Jim!" diye çığlık attı Peter.

Hardie şiddetli biçimde sarsıldı ve Peter onun çoktan kendinden geçmiş olduğunu anladı.

Sakin ol evlat, bütün bu gürültüye hiç gerek yok...

Altın gözlü adam sol elini uzatmış, neredeyse yanlarına gelmek üzereydi. Peter bir adım geri gitti, mantıklı düşünemeyecek kadar korkmuş haldeydi.

Adamın beyaz eli Jim'in sol eline doğru gittikçe yaklaşıyordu.

Peter arkasını döndü ve koşarak ikinci merdivenlerin yarısına kadar çıktı. Etrafına baktı, sahanlıktaki kapının altından süzülen ışık öylesine yoğundu ki, duvarların rengi bile hafifçe yeşile dönmüştü: Jim de yeşil görünüyordu o ışığın altında.

"Elimi tut sadece," dedi adam. Jim'den iki basamak aşağıda duruyordu ve elleri değmek üzereydi birbirine.

Jim parmaklarını adamın avucuna değdirdi.

Peter merdivenlerin yukarısına baktı, ama Jim'i bırakamazdı.

Aşağıdaki adam kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. Peter'ın kalbi buz tuttu ve yine aşağı baktı. Adam sol eliyle Jim'in bileğini kavramıştı. Kurt adamın gözleri daha da parlıyordu şimdi.

Jim acıyla bağırdı.

Bileğine yapışmış olan adam ellerini boğazına götürdü ve büyük bir güçle bedenini döndürüp kafasını duvara çarptı Jim'in. Ayaklarını sahanlığa koydu ve Jim'in kafasını tekrar duvara çarptı.

Sıra sende.

Jim yere yuvarlandı ve adam onu, sanki kâğıt poşet kadar hafifmişçesine, bir tekmeyle yana itti. Duvarda, çocukların boyaları gibi parlak bir kan lekesi vardı.

Peter iki yanında kapılar dizili uzun bir koridorda koşmaya başladı; kapılardan rastgele birini açıp içeri girdi.

İçeri girer girmez donakaldı. Pencerede bir adamın kafasının silueti belirivermişti. "Eve hoşgeldin," dedi adamın cansız sesi. "Daha görmedin mi onu?" Yataktan kalktı. "Görmedin mi? Görünce bir daha asla unutamayacaksın. İnanılmaz bir kadın."

Adam pencerede bir karaltıydı hâlâ, kapının önünde donakalmış olan Peter'a doğru yavaşça gelmeye başladı. Adam yaklaştıkça onun Freddy Robinson olduğunu fark etti Peter.

"Eve hoşgeldin," dedi Robinson.

Buldum seni.

Koridordaki ayak sesleri odanın kapısının dışında durdu. *Zaman. Zaman. Zaman. Zaman.*

"Bilirsin, tam olarak hatırlamıyorum..."

Peter paniklemiş halde kollarını uzatarak Robinson'a doğru koştu, onu yolundan ittirmekti amacı: Parmakları gömleğine değdiği anda Robinson şekilsiz, parıldayan ışık noktalarına bölündü; parmakları uyuşmuştu Peter'ın. Robinson kesinlikle bir anda yok oluvermişti ve Peter önceden onun durduğu boşluğa daldı.

"Dışarı gel Peter," dedi kapının ardındaki ses. "Hepimiz senin dışarı gelmeni istiyoruz." Ve aklının içindeki diğer ses tekrarladı: *Zaman.*

Yatağın önünde durmuş olan Peter kapı tokmağının hareket ettiğini duydu. Hemen yatağa tırmandı ve ellerinin içiyle pencerenin çerçevesine vurmaya başladı.

Pencere yağın üzerindeymiş gibi kayıverdi ve soğuk hava hücum etti odaya. Kafasının içindeki diğer sesin ona yaklaştığını ve dışarı gelmesini, aptal olmamasını söylediğini hissetti, Jim'in iyi olduğunu görmek istemiyor muydu?

Jim!

Kapı açılır açılmaz Peter sürünerek pencereden dışarı çıktı. Bir şey hızla ona doğru geliyordu, ama o çoktan üst çatının üzerinde, aşağıdaki bölüme atlamak üzereydi. Oradan garajın çatısına ve oradan da bir kar birikintisine atladı.

Jim'in arabasının yanından koşarak geçtikten sonra yan dönüp arkasındaki eve baktı ama ilk baştaki kadar normal görünüyordu ev: Sadece merdivenlerin önündeki ve ön girişteki ışıklar yanıyor, göz alıcı bir sarı dörtgen yansıtıyordu yürüyüş yoluna. Bu ışık da konuşuyordu sanki Peter Bames'la: *Ellerin göğsünde çapraz kavuşturulmuş halde yatmanın huzurunu düşün, buzun altında uyumayı...*

Evine giden tüm yolu koştu.

11

"Lewis, sarhoş oldun bile," dedi Sears sertçe. "Kendini iyice maymuna çevirme."

"Sears," dedi Lewis, "komik ama, böyle şeylerden konuşurken insanın kendini maymuna çevirmemesinin imkânı yok."

"Doğru. Ama Tanrı aşkına, içmeyi bırak artık lütfen."

"Biliyorsun Sears," dedi Lewis. "Terbiyeli davranışlarımızın artık pek o kadar da iyi olacağını sanmıyorum."

"Toplantıları bitirmek mi istiyorsun?" diye sordu Ricky.

"Neyiz biz böyle? Üç Silahşor mü?"

"Bir anlamda evet. Geriye kalanlarız biz. Artı Don, tabii ki."

"Oh, Ricky." Lewis gülümsedi. "Senin en tatlı yanın lanet olası vefalı biri olman."

"Vefayı hak edecek şeylere karşı sadece," dedi Ricky ve iki kez yüksek sesle hapşırdı. "Affedersiniz. Eve gitsem iyi olacak. Toplantıları bitirmek istiyor musun gerçekten?"

Lewis bardağını masanın ortasına koydu ve hızla koltuğuna bıraktı kendini. "Bilmiyorum. Bitirmemeliyiz sanırım. Ayda iki kez buluşmazsak Sears'm güzel purolarından içemem hiç. Ve yeni bir üyemiz var artık, şey..." Tam da Sears patlamak üzereyken Lewis onlara baktı; hayatında hiç olmadığı kadar yakışıklı görünüyordu bu gece. "Ve belki de buluşmamaktan korkarım. Belki söylediğin her şeye inanıyorum Ricky. Ekim ayından beri birkaç tuhaf şey yaşadım -Sears'm Gregory Bate'i anlattığı geceden beri."

"Ben de," dedi Sears.

"Ben de," dedi Ricky. "Söylediğimiz şey bu değil mi zaten?"

"Yani devam etmemiz gerekiyor sanırım," dedi Lewis. "Siz ikiniz entelektüel açıdan benden oldukça öndesiniz, belki bu oğlan da öyle, ama sanırım bu bir tür 'ya birlikte ya ayrı ayrı asılın' durumu. Bazen evdeyken gerçekten korkuyorum - orada bir şey beni mıhlamak için saniyeleri sayıyor sanki. John'u mıhladığı gibi."

"Kurt adamlara inanıyor muyuz?" diye sordu Ricky.

"Hayır," dedi Sears, ve Lewis başını hayır anlamında salladı.

"Ben de inanmıyorum," dedi Don. "Ama bir şey var..." Durdu, düşündü ve beklenti dolu gözlerle onu izleyen üç adama baktı. "Henüz ne olduğunu bulamadım. Sadece bir fikir. Açıklamaya çalışmadan önce biraz daha düşüneceğim."

"Şey, ışıklar epeydir yanıyor," dedi Sears anlamlı bir ifa-

deyle. "Ve iyi bir hikâye dinledik. Belki biraz yol aldık, ama nasıl olduğunu anlamıyorum. Eğer Bate kardeşler Milburn'delerse Hardesty'nin öne sürdüğü tarifsiz şeylerden yapacaklardır sanırım ve bizden sıkıldıklarında gidecekler."

Don, Ricky'nin gözlerindeki ifadeyi okudu ve başını salladı.

"Bekle," dedi Ricky. "Affedersin Sears, ama Don'u hastaneye Nettie Dedham'ı görmeye göndermiştim."

"Oh, evet?" Sears fena halde sıkılmaya başlamıştı.

"Gittim, evet," dedi Don. "Şerif ve Bay Rovvles'la karşılaştım orada. Hepimiz aynı şeyi düşündük."

"Bir şey anlattı mı?" diye sordu Ricky.

"Anlatamadı. Anlatacak durumda değil." Don, Ricky'ye baktı. "Hastaneyi aramış olmalısın."

"Aradım," dedi Ricky.

"Şerif ona kız kardeşinin öldüğü gün kimseyi görüp görmediğini sorduğunda bir isim vermeye çalıştı. Yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğu kesin."

"Ve isim?" diye ısrar etti Sears.

"Söylediği şey karmaşık ünsüz harflerdi sadece -Glngr gibi. Glngr. iki ya da üç kez tekrarladı bunu. Hardesty pes etti -hiçbir anlam çıkaramadı harflerden."

"Kimsenin çıkarabileceğini sanmam," dedi Lewis, Sears'a bakarak.

"Bay Rowles park alanında beni kenara çekti ve erkek kardeşinin adını söylemeye çalıştığını düşündüğünü söyledi. Stringer? Değil mi?"

"Stringer?" dedi Ricky ve bir elinin avuç içiyle gözlerini kapadı.

"Bir şey kaçırıyorum galiba," dedi Don. "Birisi bana bunun neden önemli olduğunu açıklayabilir mi acaba?"

"Bunun olacağını biliyordum," dedi Lewis. "Biliyordum."

"Kendine gel Lewis," diye buyurdu Sears. "Don, bunu önce aramızda tartışmamız gerekecek. Ama sanırım senin anlattığına denk bir hikâye borçluyuz sana. Bu gece anlatmayacağız ama aramızda görüştükten sonra sanırım Amerikan Yahnisi Derneği'nin son hikâyesini dinlemiş olacaksın."

"Öyleyse bir iyilik daha istiyorum sizden," dedi Don. "Eğer bana anlatmaya karar verirseniz, bunu amcamın evinde dinleyebilir miyiz?"

Adamların yüzünden geçen isteksizliği gördü; bir anda çok daha yaşlı görünmüşlerdi gözüne -Lewis bile sağlıksız görünüyordu.

"Fena fikir olmayabilir bu," dedi Ricky Havvthorne. Bıyıklı ve kravatlı kocaman bir ölü gibi görünüyordu. "Amcanın evi bunun bizim için başladığı yerdi." Don'a gülümsemeye çalıştı. "Evet, son Amerikan Yahnisi Derneği hikâyesini dinleyeceksin sanırım." "Ve ondan sonra Tanrı bizi korusun," dedi Lewis.

"Sonrasında Tanrı bizi korusun," diye ekledi Sears.

12

Peter Bames anne babasının yatak odasına girdi ve yatağa oturup annesinin saçlarını fırçalamasını izledi. Annesi ilgisiz, dalgın havasındaydı yine: Aylardır, bu buz gibi soğuk hali - televizyonda gördüğü yemekleri pişiriyor ve kendi başına uzun yürüyüşlere çıkıyordu- ve zorlama bir anaçlık arasında gidip geliyordu. Bu ruh halinde ona yeni kazaklar alıyor, akşam yemeklerinde sarılıp öpüyor ve ödevleri konusunda başının etini yiyordu. Anaç periyotlarında Peter onun ağlamak üzere olduğunu hissediyordu genelde: Sesinde ve hareketle-

rinde akmayan gözyaşlarının ağırlığı oluyordu.

"Bu akşam yemekte ne var anne?"

Başını yana yatırdı ve yaklaşık bir saniye boyunca Peter'ın aynadaki yansımasına baktı. "Sosisli sandviç ve lahana turşusu."

"Oh." Peter için sorun yoktu, ama babası nefret ediyordu sosisli sandviçten.

"Sormak istediğin bu muydu Peter?" Bu kez ona bakmamış, gözlerini saçlarını fırçalayan elinin aynadaki yansımasına çevirmişti.

Peter annesinin olağanüstü çekici bir kadın olduğunun farkındaydı hep -Stella Hawthorne'unki gibi müthiş bir güzelliği yoktu belki, ama güzelden çok daha fazlasıydı aynı zamanda. Büyük, genç bir sarışın çekiciliği vardı; her zaman uzak bir koydaki bir yelkenli kadar kusursuz görünüyordu. Erkekler arzuluyordu onu, düşünmek istemese de biliyordu bunu; aktris için düzenlenen parti gecesinde Lewis Benedikt'in annesinin dizlerini okşadığını görmüştü. O âna kadar farkında olmadan (şimdi düşünüyordu), yetişkinliğin ve evliliğin, gençliğin tutkulu kargaşalarından vazgeçmek olduğu vardı aklında. Ama annesi ve Lewis Benedikt, Jim Hardie ve Penny Draeger olabilirdi; onun ve babasının olduğundan daha doğal bir çift gibi görünüyorlardı. Partiden kısa süre sonra ebeveynlerinin evliliğinin çözülmeye başladığını hissetmişti.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi. "Saçlarını tarayışını izlemeyi seviyorum."

Christina Barnes donup kaldı, eli en tepedeki saçlarının orada, sonra sert bir hareketle aşağı indirdi onu. Yine aynadan Peter'm gözlerini buldu, çabucak bakıp sonra neredeyse suçlulukla kaçırdı gözlerini.

"Partiye kimler gelecek yarın gece?" diye sordu Peter.

"Oh, her zamanki insanlar sadece. Babanın arkadaşları. Ed ve Sonny Ventuni. Birkaç kişi daha. Ricky Hawthome ve karısı. Sears James."

"Bay Benedikt de burada olacak mı?"

Bu kez temkinli bir şekilde baktı Peter'ın gözlerine. "Bilmiyorum. Belki. Neden? Lewis'ten hoşlanmıyor musun?"

"Bazen hoşlanıyorum sanırım. Pek fazla görmüyorum onu."

"Kimse pek fazla görmüyor onu hayatım," dedi onu biraz keyiflendirmeye çalışarak. "Lewis bir münzevi sayılır, yirmi beş yaşında bir kız değilsen tabii."

"Bir zamanlar evli değil miydi?"

Christina, Peter'a bir kez daha, bu sefer daha keskince baktı. "Nedir bu şimdi Peter? Saçlarımı taramaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim." Peter yatak örtüsünü düzeltti gergin bir halde.

"Evet?"

"Sanırım senin mutlu olup olmadığını merak ediyordum."

Christina fırçayı *ma*..... masasına bıraktı; fırçanın fildişi ucu masanın ahşabına çarptı hafifçe. "Mutlu mu? Tabii ki mutluyum tatlım. Aşağı inip babana yemek için hazırlanmasını söyle şimdi."

Peter odadan çıkıp aşağı, babasının şüphesiz televizyon izliyor olduğu küçük yan odaya indi. İşlerin yolunda gitmediğinin başka bir işaretiydi bu: Peter babasının önceden akşam televizyon izlemeyi seçtiğini hiç hatırlamıyordu, ama aylardır birkaç evrak üzerinde çalışmak istediğini söyleyip dosya çantasını televizyon odasına götürüyor ve birkaç saniye

içinde *Starsky ve Hutch* ya da *Charlie'nin Melekleri'nin* jenerik müziği duyuluyordu hafifçe kapının ardından.

Gizlice odanın içine baktı ve Eames sandalyenin parlayıp sönen ekranın önüne çekilmiş olduğunu gördü, masanın üzerinde bir kase tuzlu fıstık, yanında bir paket sigara ve çakmak vardı, ama babası yoktu içeride. Dosya çantası açılmamış halde Eames sandalyenin yanında yerde duruyordu.

Televizyon odasından çıkıp koridordan mutfağa doğru ilerledi. Peter tam içeri girdiğinde, kahverengi bir takım elbise ve kahverengi uzun burunlu ayakkabılar giyiyor olan Walter Barnes bir martini kadehinin içine iki zeytin atıyordu. "Peter, eski yavrukurt," dedi.

"Selam baba. Annem yemeğin yakında hazır olacağını söylüyor."

"Ne anlama geliyor bu acaba? Bir saat -bir buçuk saat? Ne yapmış, bu arada? Biliyor musun?"

"Sosisli sandviç yiyeceğiz."

"Of. Iyy. Tanrım. Sanırım bunlardan birkaç tanesine ihtiyacım olacak, hı Peter?" Bardağını kaldırdı, Peter'a gülümsedi ve bir yudum aldı içkisinden.

"Iı, baba..."

"Evet?"

Peter kenara çekildi, ellerini cebine soktu, nasıl ifade edeceğini bilemez hale gelmişti birden. "Partin için sabırsızlanıyor musun?"

"Tabii," dedi babası. "Güzel geçecek Pete, göreceksin. Her şey yolunda gidecek."

Walter Bames mutfaktan çıkıp televizyon odasına doğru yürümeye başladı, ama bir tür içgüdü, elleri hâlâ cebinde olan, yüzünden güçlü bir duygu okunan ve sağa sola sallanan

oğluna bakması için dürttü onu. "Hey yavrukurt. Okulda bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Peter mutsuzca sallanarak.

"Gel benimle hadi."

Babası önde Peter arkada koridorda ilerlediler. Televizyon odasının kapısında babası, "Arkadaşın Jim Hardie gelmemiş hâlâ, duyduğuma göre," dedi.

"Gelmedi." Terlemeye başladı Peter. Babası martiniyi bir bardak altlığının üstüne koydu ve Eames sandalyesine ağırca bıraktı kendini. İkisi de ekrana bakmaya başladılar. Brady'lerin çocukları ve babaları salonlarının - Barnes'larınkine çok benzeyen salonlarının- mobilyaları arasında dolanıp kayıp bir hayvan, bir kaplumbağa ya da kedi (belki de, o Brady'lerin çocukları sevimli küçük birer yaramaz olduklarına göre, bir kemirgen) arıyorlardı.

"Annesi meraktan hasta oldu," dedi babası ve ağzına bir avuç dolusu fıstık attı. Onlar boğazından aşağı indiğinde, "Eleanor iyi bir kadın, ama o çocuğu hiçbir zaman anlamadı. Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?" dedi.

"Hayır," dedi Peter aile hayatı davranışlarına dair ipuçları arıyormuşçasma televizyondaki kemirgen arayışını izleyerek.

"Arabasına binmiş ve kayboluvermiş."

Peter başıyla onayladı. Evden kaçışının ertesi günü okula giderken Montgomery Sokağı'ndan geçmiş ve evin birkaç bina aşağısından bakıp arabanın artık orada olmadığını görmüştü.

"Rollie Draeger biraz yatıştı sanırım," dedi babası. "Muhtemelen kızının hamile olmaması sadece şans."

"Hı hı."

"Jim'in nereye gittiği konusunda bir fikrin yok, değil mi?"

Babası gözlerini ona çevirdi.

"Hayır," dedi Peter babasının bakışına karşılık verme riskine girerek.

"Bira içtiğiniz zamanlardan birinde sana açılmadı, değil mi?"

"Hayır," dedi Peter mutsuzlukla.

"Onu özlüyor olmalısın," dedi babası. "Hattâ belki de endişeleniyorsundur. Endişeli misin?"

"Evet," dedi Peter, şimdi bazen annesinin olduğunu düşündüğü kadar yakındı ağlamaya.

"Şey, endişelenme. Öyle bir çocuk, içinde olacağından daha büyük bir derde neden olacaktır. Bir şey söyleyeceğim sana -nerede olduğunu biliyorum onun."

Peter başını kaldırıp babasına baktı.

"New York'ta. Kesin. Bir sebepten dolayı evden kaçtı. Bunun Rea Dedham'a olanlarla bir ilgisinin olup olmadığını merak ediyorum doğrusu. Kaçmış olması tuhaf görünüyor, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Kaçmadı," dedi Peter. "Kaçmadı. Kaçamadı."

"Yine de, onun yerine bizim gibi yaşlı osuruklarla takılman daha iyi, değil mi?" Peter ona beklediği onay ifadesini vermeyince Walter Barnes oğluna uzanıp koluna dokundu. "Bu dünyada öğrenmen gereken bir şey var Peter. Belalı tipler belki cehennem kadar ışıltılı görünüyor olabilirler, ama sen onlardan uzak dursan iyi olur. Bizim arkadaşlarımız gibi insanlarla kal, partide konuşacağın gibi insanlarla, o zaman yoluna devam edersin. Belaya bulaşmadan yaşayabilmek için çok zor bir dünya bu." Peter'ın kolunu bıraktı. "Söyle bakalım, neden bir sandalye çekip benimle televizyon izlemiyorsun? Birlikte biraz zaman geçirelim."

Peter oturdu ve televizyon izliyormuş gibi yaptı. Zaman

zaman evlerinin önünden geçip meydan yönüne doğru devam eden kar makinesinin sesini duyuyordu.

13

Ertesi gün iki atmosfer de -dahili ve harici- değişmişti. Annesi eski ruh hallerinden hiçbirinde değildi, evin içinde mutlulukla geziniyor, ortalığı süpürüp toz alıyor, telefonla konuşuyor, radyo dinliyordu. Peter da odasında müzik dinliyordu ama yayın sık sık kar raporlarıyla kesiliyordu. Yollar çok kötü olduğu için okullar tatil edilmişti. Babası bankaya yürüyerek gitmişti: Yatak odasının penceresinden, başında şapkası, paltosu ve lastik çizmeleriyle küçük, bir Rus gibi görünen babasının yola çıkışını görmüştü Peter. Diğer pek çok Rus, komşuları, ona bloğun sonuna geldiğinde katılmıştı. Kar raporları monoton bir şekilde devam ediyordu: *Kızak zamanı çocuklar, dün geceki kar kalınlığı yirmi santimi buldu* ve *hafta sonu için daha fazlası bekleniyor, 17. Yol'daki kaza Damascus ve Windsor arasında trafiği kilitledi... 79. Yol kaza Oughuoga ve Center Village arasında trafiği felç etti... 11. Yol'da Castle Creek'in altı kilometre kuzeyinde bir kamyon devrildi...* Omar Norris öğleden hemen önce kar makinesiyle gelip iki arabayı kara gömdü. Öğle yemeğinden sonra annesi ona yumurta beyazı çırptı. Gün uzundu, sanki sonu gelmeyen bir gri kumaş topuydu.

Odasında yine tek başına otururken telefon rehberinden *Robinson,* F.'yi buldu ve numarayı çevirdi, kalbi ağzından fırlamaya çalışıyordu sanki, iki kez çaldıktan sonra biri ahizeyi kaldırıp hemen geri kapadı.

Radyo felaketleri anlatmaya devam ediyordu. Lester'da el-

li iki yaşındaki bir adam arabasını evin önünden çıkarmak için ittirirken kalp krizinden öldü; annelerinin arabası Hillcrest yakınlarındaki bir köprü ayağında sıkışıp kalan iki çocuk kurtarılamadı. Stamford'da yaşlı bir adam hipotermiyadan öldü -ısınmaya parası yoktu.

Saat altıda kar makinesi evin önünden tekrar geçti. O sırada Peter televizyon odasında haberleri bekliyordu. Annesi başını içeri uzattı, kafası yemek detaylarıyla doluydu: "Yemek için üzerini değiştirmeyi unutma Peter. Neden gidip bir kravat takmıyorsun?"

"Bu havada gelen olacak mı?" Parmağıyla televizyonu işaret etti -kar yağışı trafiği altüst etmişti. Adamlar sedyeyle hipotermiya kurbanı, yetmiş altı yaşındaki Elmore Vesey'in bedenini karlarla kaplı çürük bir kulübeden dışarı taşıyordu.

"Tabii. Uzakta yaşamıyorlar." Açıklanamaz bir mutluluk içinde arkasını dönüp gitti.

Yarım saat sonra gri bir suratla babası geldi eve, odadan içeri baktı ve, "Ne haber Peter. İyi misin?" diye sordu. Sıcak küvete girmek üzere yukarı çıktı.

Saat yedide televizyon odasında babası ona katıldı, elinde bir kadeh martini ve bir kase fıstık vardı. "Annen senin kravat takmanı istediğini söylüyor. Keyfi de oldukça yerinde olduğuna göre neden bu kez sözünü dinlemiyorsun?"

"Tamam," dedi Peter.

"Jim Hardie'den haber yok mu hâlâ?"

"Yok."

"Eleanor meraktan aklını kaçırmak üzere olmalı."

"Sanırım."

Yine odasına çıkıp yatağına uzandı. Bir partide hazır bulunmak, tüm bildik sorulara cevap vermek ("Cornell için sa-

hırsızlanıyor musun?"), elinde bir tepsi ve içki sürahileriyle etrafta dolanmak, yapmak isteyeceği son şeydi. Bir battaniyenin altına kıvrılıp müsaade ettikleri kadar yatakta kalmak istiyordu sadece. Böylece ona hiçbir şey yapamazlardı. Evin etrafını karlar saracak, ısıtıcılar gidip gelecek ve derin uykulara dalacaktı Peter...

Saat yedi buçukta kapı çaldı ve Peter yataktan kalktı. Babasının kapıyı açtığını, konuşmaları, konuklara içki ikram edildiğini duydu: Gelenler Hawthorne'lar ve sesini tanımadığı bir başka adamdı. Peter gömleğini kafasının üzerinden çıkardı ve temiz bir tanesini geçirdi üzerine. Yakasının altından bir kravat geçirdi, bağladı, saçlarını eliyle düzeltti ve odadan çıktı.

Sahanlığa geldiğinde giriş kapısını görebiliyordu, babası paltoları konuk dolabına yerleştirmekle meşguldü. Tanıdık olmayan adam otuzlarında, uzuri boylu biriydi —gür sarışın saçlar, karemsi sıcak bir yüz, tüvit ceket ve kravatsız mavi bir gömlek. *Avukat değil,* diye düşündü Peter.

"Bir *yazar,"* dedi annesi o anda, sesi normal seviyesinden daha yüksekti. "Ne kadar ilginç." Peter irkildi.

"İşte oğlumuz Peter," dedi babası ve konukların üçü de - Hawthorne'lar gülümseyerek, yabancı adam ise ilgili gözlerle- ona baktılar. Ellerini sıktı ve Stella Hawthorne'un elini aldığında, her zamanki gibi, bu kadar yaşlı bir kadının sinemada görebileceği kadınlar kadar güzel görünmeyi nasıl başardığını merak etti. "Seni görmek güzel Peter," dedi Ricky Hawthorne ve çevik bir edayla elini sıktı. "Biraz yorgun görünüyorsun."

"İyiyim," dedi Peter.

"Bu, Don Wanderley, bir yazar ve Bay Wanderley'nin ye-

geni," dedi annesi. Yazarın el sıkışı güçlü ve sıcaktı. "Oh, kitaplarınızdan konuşmalıyız mutlaka. Peter, mutfağa gidip buzları hazırlar mısın lütfen?"

"Amcanıza benziyorsunuz biraz," dedi Peter.

"Teşekkürler."

"Pete, *buzlar."*

Stella Hawthorne, "Böyle bir gecede içkilerimi buharlı içmek isterim sanırım," dedi.

Annesi Peter'ın kahkahasını kesip -"Peter, buzlar lütfen!"- hızlı, gergin bir sırıtışla Stella Hawthorne'a döndü. Ricky Hawthome'un, babasına, "Hayır, sokaklar iyi görünüyor şu anda," dediğini duydu Peter. Koridordan geçip mutfağa gitti ve bir kasenin içine buz doldurmaya başladı. Annesinin yüksek sesi oraya kadar geliyordu.

Birkaç saniye içinde de Peter'm yanında belirdi; ızgaradan bir şeyler çıkarıyor, fırına bakıyordu. "Zeytinler ve atıştırmalıklar dışarıda mı?" Peter başını evet anlamında salladı. "Öyleyse Peter lütfen şunları bir tepsiye koyup konuklarımıza ikram et." Yumurtalı ekmek ve pastırmaya sanlmış tavuk ciğerleriydi. Onları tepsiye almaya çalışırken parmakları yandı ve annesi arkasından usulca sokulup ensesine bir öpücük kondurdu. "Peter çok tatlısın." içki içmeden sarhoş olmuş gibi davranıyordu. "Şimdi, ne yapmamız gerekiyor? Martiniler hazır mı? Öyleyse tepsiyi geri getirdiğinde sürahiyi ve bardakları başka bir tepsiye koy, olur mu? Baban da yardım edecek. Şimdi. Ne yapmalıyım? Oh -kapariler ve ançüezi karıştırıp bir kaseye koymalıyım. Harika görünüyorsun Peter, kravat takmana çok sevindim."

Kapı tekrar çaldı: daha tanıdık sesler bu kez. Dişçi Harlan Bautz ile gangster filmlerindeki kötü adamlara benzeyen Lou Price ve hem cazgır hem uysal eşleri.

Venuti'ler geldiğinde ilk tepsiyi dolaştırıyordu ortada. Sonny Venuti ağzına yumurtalı bir ekmek attı ve, "Sıcaklık!" deyip yanağından öptü onu. Bitkin görünüyordu, gözleri şişmişti. Babasının yakın arkadaşı Ed Venuti, "Cornell için sabırsızlanıyor musun evlat?" diye sordu yüzüne cin üfleyerek.

"Evet efendim."

Ama dinlemiyordu onu. "Tanrı Martoonerville Trolley'yi korusun," dedi Peter'ın babası eline bir bardak içki yerleştirirken.

Peter tepsiyi Harlan Bautz'a uzattığında dişçi hafifçe sırtına vurdu ve, "Cornell'e gitmek için kesin sabırsızlanıyorsundur evlat, hı?" dedi.

"Evet efendim." Hızla mutfağa döndü.

Annesi üzerinde buharı tüten güvece yeşilimsi bir karışım dolduruyordu. "Kim geldi az önce?"

Kimler olduğunu söyledi Peter.

"Şunun tamamını koyup sadece tekrar fırına ver," dedi annesi ve kaseyi uzattı. "Çıkıp merhaba demeliyim. Oh, çok *keyifliyim* bu gece."

Annesi mutfaktan çıktı ve Peter tek başınaydı şimdi. Yeşil kaim karışımın geri kalanını güvecin içine boşalttı ve bir kaşıkla üzerini düzeltti. Tam firma koyarken babası belirdi arkasında. "İçki tepsisi nerede? Bu kadar martini hazırlamamalıydım, kalabalık bir viski grubu var bu gece. Oh, sadece sürahiyi alıp yemek odasındaki diğer bardakları kullanacağım. Hey, eğlence başladı bile Peter. O yazarla konuşmalısın, enteresan bir adam, gerilim kitapları yazıyor sanırım -Edward'm öyle bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. İlginç, değil mi? Arkadaşlarımızla birlikte olursan iyi vakit geçireceğini biliyordum. Geçiriyorsun, değil mi?"

"Nasıl?" Peter fırının kapağını kapadı.

"İyi vakit geçiriyorsun."

"Tabii."

"Pekala. Dışarı çıkıp konuş insanlarla." Başını tepkisini merak eder gibi iki yana salladı. "Evlat. Annen çok gergin ama harika zaman geçiriyor. Onu tekrar böyle görmek çok güzel."

"Evet," dedi Peter ve elinde annesinin geride bıraktığı kanepe tepsisiyle salona geçti.

İşte oradaydı, babasının söylediği gibi 'gergin' bir halde: Kelimenin tam anlamıyla gergindi; sigara dumanlarının arasında hızla konuşuyor, Sonny Venuti'den siyah zeytin kasesini alıp Harlan Bautz'a ikram ediyordu.

"Kar devam ederse Milburn'ün etrafla bağlantısının tamamen kopacağını söylüyorlar." Bunu söyleyen Stella Hawthorne'du, sesi annesininki ve Bayan Venuti'ninkinden çok daha alçak ve dinlenebilirdi. Belki de bu yüzden tüm sohbeti durdurdu. "Bir tek şu kar temizleme aracımız var ve araç hep anayolları temizlemekle uğraşıyor olacak."

Kanepede, Sonny Venuti'nin yanında oturan Lou Price, "Ve bizim makineyi kim kullanıyor baksanıza. Kurul Omar Norris'in karısının onlarla konuşup kendilerini kandırmasına izin vermemeliydi hiç. Omar çoğu zaman nereye gittiğini göremeyecek kadar sarhoş," dedi.

"Şimdi, ah, Lou, şimdi, Omar Norris'in tüm yıl boyunca yaptığı tek iş bu -ve bugün buraya iki kere geldi!" Annesi canlı bir şekilde Omar Norris'i savundu: Peter onun kapıya bakıyor olduğunu gördü; annesinin ateşli heyecanının henüz gelmeyen biri yüzünden olduğunun farkındaydı.

"Bugünlerde dışarıda, yük vagonlarında uyuyor olmalı,"

dedi Lou Price. "Vagonlarda ya da garajında, karısı o kadar yaklaşmasına izin veriyorsa tabii, iki tonluk bir kar makinesi kullanan bir adamın arabanın yanından geçmesini ister misin?"

Kapı çaldı ve annesi neredeyse içkisini düşürüyordu.

"Ben bakarım," dedi Peter ve kapıya gitti.

Gelen, Sears James'ti. Şapkasının geniş siperliğinin altında yüzü öylesine bitkin ve beyazdı ki, yanakları neredeyse maviymiş gibi görünüyordu. Sonra, "Selam Peter," dedi, normal görünüyordu şimdi; şapkasını çıkarıp geç kaldığı için özür diledi.

Yirmi dakika boyunca Peter tepsideki kanepeleri ikram etti, içkileri tazeledi ve onlarla diyaloga girmekten kaçındı. (Sonny Venuti yanağından makas alıp, "Bu korkunç kentten çıkıp üniversiteli kızların peşinden koşmak için sabırsızlanıyorsundur kesin, değil mi Pete?" diye sordu.) Her baktığında annesi, gözleri ön kapıda, bir şeyler anlatıyordu. Lou Price, Harlan Bautz'a soya fasulyesi ticaretiyle ilgili bir şeyler açıklıyordu yüksek sesle; Bayan Bautz dekorasyonla ilgili tavsiyelerde bulunup Stella Hawthorne'u sıkıyordu. ("Bana kalırsa, gül ağacını dene.") Ed Venuti, Ricky Hawthome ve babası bir köşede Jim Hardie'nin ortadan kayboluşunu konuşuyorlardı. Peter mutfağın steril huzuruna döndü, kravatını gevşetti ve kafasını üzerine yeşil sos damlamış olan tezgaha dayadı. Beş dakika sonra telefon çaldı. Salondaki annesinin, "Hayır, keyfine bak Walt, ben bakarım," diye bağırdığını duydu.

Mutfaktaki paralelin zili birkaç saniye sonra sustu. Annesi televizyon odasındaki paralelden açmıştı telefonu. Peter mutfak duvarındaki beyaz telefona baktı. Belki aklından geçen bu değildi; belki Jim Hardie'ydi telefondaki ve, *hey, endi-*

şelenme dostum, Apple'dayım... diyecekti, öğrenmesi gerekiyordu. Ahizeyi kaldırdı: Sadece birkaç saniyeliğine dinleyecekti.

Ses Lewis Benedikt'indi ve kalbi gümbürdemeye başladı.

"... gelemem, hayır Christina," diyordu Lewis. "Gelemem işte. Evimin önünde bir buçuk metre kar var."

"Hatta biri var," dedi annesi.

"Paranoyak olma," dedi Lewis. "Ayrıca, Christina, oraya gelmek benim için zaman kaybından başka bir şey olmayacak. Biliyorsun."

"Peter? Sen misin? Dinliyor musun?"

Peter nefesini tuttu; telefonu kapamadı.

"Oh, Peter dinlemiyor. Neden dinlesin ki?"

"Lanet olsun, orada mısın?" Annesinin sesi, bir eşekarısı vızıltısı kadar keskin geliyordu kulağına.

"Christina üzgünüm. Hâlâ arkadaşız. Partine geri dön ve tadını çıkar."

"Nasıl bu kadar yüzeysel, sığ bir adam olabilirsin," dedi annesi ve ahizeyi çarparak telefonu kapadı. Bir saniye sonra, şoke olmuş halde Peter da kapadı telefonu.

Bacakları titriyordu; duyduğu şeyin ne anlama geldiğinden hemen hemen emindi. Ne yaptığının farkında olmadan pencereye doğru döndü. Ayak sesleri. Arkasındaki kapı açılıp kapandı. Camdaki -Montgomery Sokağı'ndaki boş odaya bakarkenki kadar bitkin görünen- kendi yansımasının ardında annesininki vardı; yüzü kızgın bir karaltıydı. "Dedikoduları aldın mı casus?" Sonra ikisinin arasında başka bir yansıma belirdi -bir anlığına başka bir solgun bulanıklık girivermişti annesininkiyle kendi yüzü arasına. Daha da yakına geldi ve Peter bir yansımaya değil, pencerenin dışındaki küçük

yüze bakıyordu şimdi: yalvaran, mutsuz, çocuksu bir yüz. Oğlan dışarı çıkması için yalvanyordu ona. "Söyle bana seni küçük casus," diye emretti annesi.

Peter çığlık attı ve sesi bastırabilmek için yumruğunu ağzına tıktı. Gözlerini kapadı.

Sonra annesinin kolları sarmıştı bedenini; bir şeyler söylüyor, özür diliyordu ve gözyaşları gizli değildi artık, sıcak sıcak boynuna akıyordu. Annesinin gürültüsünün arasından Sears James'in hararetle bir şeyler anlattığını duydu: "Evet, Don buraya hem evini üzerine almak hem de bize küçük bir sorunla ilgili yardım etmek için geldi -bir araştırma sorunu." Sonra muhtemelen Sonny Venuti'ye ait olan boğuk bir ses duyuldu. Sears, "Onun Bayan Moore'un geçmişine bakmasını istiyoruz; ortadan kaybolan şu aktrisin," diye cevapladı. Yine boğuk sesler: hafif şaşkınlık, hafif şüphe, hafif merak. Yumruğunu ağzından çıkardı.

"Tamam, iyiyim anne," dedi.

"Peter, çok üzgünüm."

"Kimseye söylemeyeceğim."

"Öyle değil -Peter, düşündüğün gibi değil. Bunun seni üzmesine izin veremezsin."

"Arayan belki Jim Hardie'dir diye düşünmüştüm," dedi Peter.

Kapı çaldı.

Annesi boynundaki kollarını gevşetti "Zavallı sevgilim, kötü bir kaçak arkadaş ve benim gibi manyak bir anne." Kafasının arkasını öptü. "Ve tertemiz gömleğinin üzerine ağladım."

Kapı tekrar çaldı.

"Oh, bir şey daha var," dedi Christina Barnes. "Baban iç-

kileri hazırlayacak. İnsan içine karışmadan normale dönelim hadi, tamam mı?"

"Davet ettiğiniz biri mi?"

"Neden soruyorsun Peter, başka kim olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi ve yeniden pencereye döndü. Kimse yoktu şimdi: Yalnızca annesinin başka yöne çevrilmiş yüzü ve kendisininki camda soluk mumlar gibi işiyordu. "Hiç kimse."

Annesi toparlanıp gözlerini sildi. "Yemeği fırından çıkaracağım. Sen içeri gidip bir merhaba de en iyisi."

"Kim ki gelen?"

"Sears ve Ricky'nin bir arkadaşları."

Peter kapıya doğru yürüyüp arkasına baktı; annesi çoktan fırının kapağını açmış, elini içeri uzatmıştı; parti için yemek hazırlayan sıradan bir kadın gibi görünüyordu şimdi.

Neyin gerçek olup olmadığını bilmiyorum, diye düşündü ve annesine arkasını dönüp koridora çıktı. Yabancı adam, Bay Wanderley'nin yeğeni salon kapısının yakınında bir şeyler anlatıyordu. "Şey, şu anda ilgilendiğim şey, doğruyu söylemek gerekirse, uydurma ve gerçek olanın arasındaki fark. Örneğin, birkaç gün önce bir müzik sesi duydunuz mu? Şehrin dışından bir yerden gelen bir orkestra müziği?"

"Yoo, hayır," dedi Sonny Venuti. "Siz duydunuz mu?"

Peter kapının hemen önünde donakaldı; yazarın söyledikleri karşısında şaşkınlığa uğramıştı.

"Hey, Peter," dedi babası. "Yemek arkadaşınla tanışmanı istiyorum."

"Oh, bu genç adamın yanında *ben* oturmak isterdim," diye mırıldandı Sonny Venuti patlak gözleriyle.

"Benimle oturacaksın ama," dedi Lou Price.

"Buraya gel yavrukurt," diye seslendi babası.

Peter merakla ona bakan Don Wanderley'ye arkasını dönüp babasına doğru yürüdü. Ağzı kurumuştu. Babası kolunu güzel, keskin hatlı bir yüzü olan uzun boylu bir kadına dolamış, duruyordu.

Karanlık meydanın karşısından bir dürbünle yanlış yöne bakıp onu yakalayan yüzdü bu.

"Anna, bu oğlum Peter. Peter, Bayan Mostyn."

Kadının gözleri Peter'ı yalayıp geçti. Peter bir anlığına, kadın ile Don Wanderley'nin tam ortasında durduğunu fark etti; Sears James ve Ricky Hawthome tenis maçı izler gibi bakıyordu onlara. Kendisi, kadın ve Don Wanderley büyüteç gibi uzun, dar bir üçgenin köşelerini oluşturmuşlardı ve kadının gözleri yeniden ona döndüğünde Peter'ın farkında olduğu tek şey içinde olduğu tehlikeydi.

"Oh, sanırım Peter ve benim konuşacak çok şeyimiz olacak," dedi Anna Mostyn.

Don Wanderley'nin Günlüklerinden 14

Milburn ahalisiyle tanışma yemeğim olması gereken şey, feci bir rezaletle sonlandı.

Atılan bomba, hem yetenekli hem hassas görünen uzun boylu, siyah saçlı oğlan Peter Bames'tı. İlk anda çok az konuşan biri gibi görünüyordu -ebeveynlerinin partisinde hizmetçiyi oynayan on yedi yaşında birinin böyle olması oldukça anlaşılır bir durum. Hawthome'lara karşı oldukça sıcak davranışlar. O da Stella'dan etkileniyor. Ama mesafeli duru-

şunun altında başka bir şey var -yavaş yavaş kavradığım bir şey- panik mi? Çaresizlik mi? Görünüşe bakılırsa arkadaşlarından biri bir sis perdesinin ardında kayboluvermişti ve ailesi belli ki somurtkanlığının nedenini bu olarak görüyordu. Ama bundan fazlası vardı ve onda gördüğümü düşündüğüm şey korkuydu -Amerikan Yahnisi Derneği beni ya bu düşünceye yönlendirmiş ya da yanlışlıkla böyle düşünmemi sağlamıştı. Sonny Venuti'ye ağdalı değerlendirmelerimi yaparken Peter durup gözlerini bana dikti; beni gözleriyle gerçekten inceledi ve benimle fena halde konuşmak istediği hissine kapıldım -kitaplarla ilgili değil. Ürkütücü olan şey onun da Dr. Tavşanayağı'nın müziğini duymuş olduğunu düşünmemdi.

Ve eğer bu doğruysa...

eğer doğruysa...

Dr. Tavşanayağı'nm intikamının tam ortasındayız demektir. Ve tüm Milbum havaya uçmak üzere.

işin garibi, Peter'ın bayılmasına neden olan şey Anna Mostyn'in söylediği bir şeydi. Onu ilk gördüğünde titremişti: Bundan eminim. Ondan korkuyordu. Anna Mostyn sadece güzel değil, muhteşem Stella Hawthorne niteliğinde bir kadın; gözleri atalarının geldiğini söylediği Norfolk ve Floransa'ya uzanıyor sanki. Kendini Sears ve Ricky için vazgeçilmez kılmayı başarmış belli ki, ama en önemli özelliği sadece nezaketle yanlarında olması değil, cenaze gününde olduğu gibi ihtiyaç duyulan her an yardıma hazır olması. Nazik, cana yakın ve zeki, ama bu mükemmelliğiyle sizi ezmiyor. Ağzından çıkanlara dikkat ediyor ve sessiz; görünürde son derece kendine güvenli ve temkinli genç bir bayan. Gerçekten olağanüstü biçimde sessiz sedasız biri. *Soğuk* görünüyor, bedensel olarak soğuk: İçe dönük, halinden memnun bir şehvet bu.

Yemek sırasında bir anlığına Peter Barnes'a bu meydan okumayla yaklaştığını gördüm. Peter tabağına bakıyor ve bu haliyle babasını bağıra çağıra konuşup güler yüzlü olmaya zorluyor, annesini huzursuz ediyordu; yanında oturuyor olmasına karşın Anna Mostyn'e hiç bakmadı. Diğer konuklar onunla ilgilenmeyip havalardan konuşmaya devam ettiler. Peter masadan kalkmak için yanıp tutuşuyordu. Anna eliyle çenesini tuttu ve ona nasıl bir şekilde bakmış olabileceğini tahmin edebiliyorum. Sonra çok sessizce, yeni evindeki bazı odaları yeniden boyamak istediğini, o ve bir ya da iki okul arkadaşının evine gelip ona yardımcı olmak isteyeceğini düşündüğünü söyledi. Peter kendinden geçti. Bu sözcük duruma tam uyuyor, kendinden geçti. Bayıldı, bilincini yitirdi, öne doğru düştü -kendinden geçti. İlk anda bir kriz geçirdiğini düşündüm; evdeki diğer herkes de öyle düşündü. Stella Hawthome hepimizi sakinleştirip Peter'ı sandalyesinden kaldırdı ve babası onu yukan götürdü. Sonrasında yemek kısa sürede sonlandı.

Ve şimdi bunu ilk kez fark ediyorum: Alma Mobley. Anna Mostyn. Baş harfler, adların birbirine inanılmaz benzemesi. Tesadüfi herhangi bir durumu 'önemsiz bir tesadüf olarak adlandırabileceğim bir noktada mıyım? Hiçbir açıdan Alma Mobley'ye benzemiyor; bir yandan da çok benziyor.

Ve bunun nasıl olduğunu biliyorum. İkisinin de zamanlar-üstü bir havası var: Ama Alma 20'lerde Plaza Otel'in önünden geçip giderken Anna Mostyn içeride olmalı ve ceplerinde içki mataralarıyla, sıçrayarak dans eden, yeni arabalardan, alışverişten konuşan ve onu etkilemek için ellerinden geleni yapan adamların soytarılıklarına gülümsüyor olmalı.

Bu gece Dr. Tavşanayağı romanının sayfalarını otelin çöp fırınına götürüp yakacağım.

BÖLÜM ÜÇ

Rakun Avı

Ama uygarlaşmış insan ruhu, ister burjuva ister sadece uygarlaşmış olarak adlandıralım, esrarengiz bir şeyler olduğu hissinden kurtulamaz.

-*Dr. Faustus,* Thomas Mann

I

Eva Galli ve Manitu

Muhakkak ki Ekim'di
Geçen yıl *bu* gece gelmiştim -buralara inmiştim
Buralara inmiştim müthiş bir yükle.

Ah, hangi şeytan beni buralara çekmişti -
'Ulalume', Edgar Ailen Poe

Lewis Benedikt 1

Havada iki günlük bir değişim: Kar durdu sonunda ve güneş geri geldi. İki günlük değişken bir Hint yazı gibiydi sanki. Hava sıcaklığı bir buçuk aydır ilk kez dondurucu derecelerin üzerine çıktı; şehir meydanı güvercinlerin bile yanaşma-

dığı çorba kıvamında bir bataklığa döndü; ve karlar eridikçe - John Jaffrey'nin köprüden atladığı günden daha gri renkteki ve hızlı akan- nehir neredeyse yatağının üst sınırına dayandı. Beş yıldır ilk kez Walt Hardesty ve yardımcıları, yangın gönüllülerinden de yardım alarak, seli önlemek için nehrin kıyısına kum torbaları yığdılar. Hardesty kum torbalarını kamyondan nehre taşırken bile Vahşi Batı kostümünü giymeye devam etti, ama Leon Churchill adlı bir yardımcı, belki de keskin şubat ve marta kadar kışın en zor günlerini atlattıklarını düşünerek, beline kadar soyundu.

Mecazen, Milbum insanlarının çoğu gömleklerini çıkardılar. Omar Norris mutlulukla içki içmeye devam etti ve karısı onu evden attığında hiç üzüntü duymadan yük vagonuna döndü, yarısı boş bir şişenin ağız kısmına karın iyi niyetlerle gitmiş olması için dua etti. Kent bu geçici, sıcak teselli günlerinde biraz olsun rahatlamıştı. Walter Bames bankaya giderken çiğ renkli pembe-mavi çizgili bir gömlek giydi ve sekiz saat boyunca büyük zevk alarak kendini banker değilmiş gibi hissetti; Sears ve Ricky, Elmer Scales'ın meteoroloji uzmanına tahminlerinde yanıldığı için dava açmak isteyeceği gibi bayat espriler yaptı. Village Pump iki gün boyunca öğle yemeği saatinde, arabalarıyla geziye çıkmış yabancılarla doluydu. Clark Mulligan'm müşterileri Vincent Price çifte gösteriminin son iki gününde ikiye katlanmıştı ve o da gösterimleri bir hafta daha uzattı. Kaldırım kenarlarındaki oluklardan simsiyah sular aktı; eğer dikkatli olmazsanız kaldırımın yakınından geçen arabalar boynunuza kadar sırılsıklam edebilirdi sizi. Jim Hardie'nin eski kız arkadaşı Penny Draeger, yeni bir adam buldu: Kendisine G denmesini isteyen kafası dazlak, kara gözlüklü bir yabancı; heyecan verici ve gizemli bir

adamdı, yoktan var olmuştu ve bir gemici olduğunu söylemişti -Penny için baş döndürücü bir durumdu bu. Güneş ışığının altında ve her yerden duyulan su sesiyle Milburn havadar bir kentti, insanlar ayakkabıları ıslanmasın diye lastik botlarını giyip yürüyüşlere çıktılar. Milly Sheehan dış pencereleri takması için aşağı bloktan bir işçi tuttu ve oğlan, "Tanrı aşkına Bayan Sheehan, bunlara Noel'e kadar ihtiyacınız olmayacak belki de!" dedi. Stella Hawthorne güzel kokulu bir küvette yatarken, Harold Sims'i ondan etkilenecek kız kurusu kütüphanecilere göndermenin zamanı geldiğine karar verdi: Onunla olmak yerine saçlarını yaptırmayı tercih ederdi. Böylece iki günlük kararlar alınmış, uzun yürüyüşlere çıkılmıştı; erkekler sabahları evden çıkıp otoyoldan ofislerine giderken söylenmemişti; bu sahte ilkbaharda ruhlar sevinçle dolmuştu.

Ama Eleanor Hardie endişelenmekten bitkin düşmüş halde otelin merdiven tırabzanları ve masalarını günde iki kez siliyor, John Jaffrey, Edward Wanderley ve diğerleri toprağın altında yatıyordu, Nettie Dedham başka bir merkeze götürülmüş, söylemeye çalıştığı iki heceyi çıkarmaya çalışıyordu hâlâ, ve kucağında av tüfeğiyle oturup uyumayan Elmer Scales'ın sıska vücudu daha da incelmişti. Güneş her akşam erkenden battı ve geceleri Milburn büzülüp dondu. Evler birbirine sokuluyordu sanki; hava kararınca gün ışığıyla süslenen sokaklar içinden ancak bir kağnının geçebileceği kadar daralıyor, karanlık gökyüzü aşağı çöküyordu sanki. Amerikan Yahnisi Derneği'nin üç yaşlı adamı anlamsız şakalarını unutmuşlar, kötü rüyalara yolculuk ediyorlardı. İki geniş ev uğursuz biçimde karanlıktı; Montgomery Sokağı'ndaki ev, titreşip odadan odaya geçen korkunç şeyler barındırıyordu

içinde; Edward Wanderley'nin Haven Sokağı'ndaki eski evindeki şey ise gizemdi sadece: Don "Wanderley için, zamanı geldiğinde, gizem Panama City, Florida'ya ve, "Ben senim," diyen küçük bir kıza uzanacaktı.

Lewis bu günlerin ilkini evinin önündeki karları temizleyerek geçirdi; kendini aşırı yormuş ve öylesine çok çalışmıştı ki, üzerindeki koşu giysisi ve haki ceketin içinde terden sırılsıklam olmuştu; öğlen olduğunda kolları ve sırtı sanki hayatı boyunca hiç çalışmamış gibi ağrıyordu. Öğle yemeğinden sonra yarım saat kestirdi, duş aldı ve kendini işi bitirmeye zorladı. Son karlan da temizlediğinde -o sırada kar hafifçe erimeye başladığı için sabahkinden çok daha ağırdı- saat altı buçuk olmuştu. Evinin önündeki araba yolunun üzerinde dağ gibi bir tümsek oluşturmuş olan Lewis içeri girdi, tekrar duş aldı, telefonu fişten çıkardı, midesine dört şişe bira ve iki hamburger indirdi. Merdivenlerden çıkıp yatağa gidebileceğini sanmıyordu. Odasına ulaşabildiğinde ağn içinde giysilerini çıkarıp yere attı ve battaniyelerin üzerine düşüp hemen uykuya daldı.

Bunun bir rüya olup olmadığından emin olamadı hiç: Gece vakti korkunç bir ses duydu; tüm o karları evinin önüne geri uçuran rüzgarın sesi. Uyanık gibiydi ve başka bir ses daha duymuştu sanki -rüzgarla gelen bir müzik sesi gibi bir şey. *Rüya görilyorum,* diye düşündü. Ama yataktan çıkarken kasları ağrıyıp titredi ve başı döndü. Evin yan tarafına, eski ahırların çatısına ve araba yolunun ilk üçte birlik kısmına bakan pencereye gitti. Issız ağaçların üzerinde asılı duran dörtte üçlük ayı gördü. Gördüğü diğer şey, gördükten sonra pişman olduğu Ricky'nin tuhaf filmlerinden bir sahne gibiydi. Korktuğu gibi rüzgar sertçe esti ve hafif bir kar örtüsü kapla-

di araba yolunu; her şey tamamen siyah beyazdı. Yola saçılan kar tepesinin üzerinde ortaçağdaki gezgin müzisyenler gibi giyinmiş bir adam duruyordu. Gözleri kadar beyaz bir saksafon vardı ağzında. Lewis mahmur aklını bu görüntüden bir anlam çıkarmaya zorlamadan baktıkça, müzisyen belli belirsiz duyulan bir şeyler çaldı ve ardından saksafonunu indirip göz kırptı. Gökyüzü kadar siyah görünen teniyle, beline kadar gömülmesi gereken kar tümseğinin üzerinde ağırlığı yokmuş gibi duruyordu. *Mülkiyetini kıskanıp, karakuşların ve kardelenlerin için gelmiş eski ruhlarından biri değil Lewis; yatağa git ve huzurla rüyanı gör.* Ama yine de Lewis yorgunluktan aptallaşmış halde izlemeye devam etti ve figür biçim değiştirdi -üstünde durmanın aslında imkânsız olduğu tünekten ona doğru sırıtan John Jaffrey'ydi şimdi; yüzüne ve ellerine siyah ayakkabı boyası sürülmüştü: beyaz gözler, beyaz dişler. Lewis tökezleyerek yatağa döndü.

Uzun, sıcak bir duşla kaslarındaki kırgınlığın büyük kısmını dindirdikten sonra Lewis aşağı inip yemek odasının penceresinden şaşkınlıkla baktı. Karın çoğu şimdiden, evin önündeki ağaçları ıslak ve parıl parıl bırakıp yok olmuştu. Evinden eski ahırlara uzanan tuğla döşeli avlunun üzerinde siyah su birikintileri vardı. Araba yolu üzerindeki karın seviyesi dünkünün yarısıydı. Havadaki değişim durmuştu. Gökyüzü bulutsuz ve maviydi. Lewis evinin önündeki azalmış kara ikinci kez baktı ve başını iki yana salladı: bir rüya daha. Aklındaki bu düşünceyi yeşerten Edward'm yeğeniydi -onun yazılmamış kitabındaki başkarakteri, komik bir adı olan siyah orkestra şefini aklına sokmuştu. *Kitaplarını rüyamızda görmemizi sağlıyor,* diye düşündü ve gülümsedi.

Hole gitti, mokasen ayakkabılarını çıkarıp botlarını giydi.

Haki ceketini omuzlarına alıp geri döndü ve mutfağa gitti. Su ısıtıcısını soğuk suyla doldurdu ve mutfağın penceresinden dışarı baktı. Evin önündeki ağaçlar gibi korusu da parıldıyor, ışık saçıyordu; çimenlerin üzerindeki karlar sulanmış, vıcık vıcık olmuştu, uzaklardaki ağaçların altındakiler daha beyaz ve daha derin görünüyordu. Su kaynarken yürüyüşünü yapacak, geri dönünce kahvaltısını edecekti.

Dışarıda, havanın sıcaklığı onu şaşırttı; ve daha fazlası, havanın yıkanmış olduğu hissi bir koruma, bir güvenlik kozasıydı sanki. Korusunun göz korkutan açıklığı yok olmuştu. Güzel, yumuşak renkli ağaç kabukları ve likenleriyle, ağaç diplerindeki pamuk pamuk karlarıyla parıldayan Lewis'in korusunda daha önceki keskin hatlı illüstrasyona benzeyen görünümden eser yoktu şimdi.

Salına salına yürüyor, derin derin nefes alıyordu; kar altındaki ıslak yaprakların kokusunu duydu. Kendini genç ve sağlıklı hissediyordu, ciğerleri temiz havayla dolmuştu ve Sears'ın evinde o kadar içmiş olmaktan pişmanlık duydu. Kendini Freddy Robinson'ın ölümünden sorumlu tutması aptalcaydı; isminin fısıldanmasına gelince, yeni bir şey değildi ki, hayatı boyunca duymamış mıydı bunu? Suçlu ruhunun anlam yüklediği anlamsız ses, bir daldan düşen bir parça kardı. Bir kadının arkadaşlığına, bir kadınla konuşmaya ihtiyacı vardı. Artık nihayet Christina Barnes'la ilişkisi bittiğine göre, Humphrey'nin harındaki sarışın garson Annie'yi güzel bir akşam yemeği için evine davet edebilir, onun ressamlar ve kitaplarla ilgili konuşmasına izin verebilirdi. Bu seviyeli sohbet geçen ayın endişelerini kesin silip atardı; Anni'yi de davet ederdi belki, ikisi ressamlar ve kitaplarla ilgili sohbet ederler-

di. Lewis sohbete katılmaya çalışırken biraz tökezleyebiiirdi, ama onlardan bir şeyler öğrenirdi mutlaka.

Sonra belki Stella Hawthorne'u Ricky'den bir ya da iki saatliğine koparabileceğini ve hayranlık uyandıran yüzü ile öfkeli kişiliğinin masanın karşı tarafında oturuyor olmasının zevkini çıkarabileceğini düşündü.

Lewis mutlulukla arkasını döndü ve neden sürekli diğer yöndeki yolu koşarak döndüğünü fark etti; iki kollu bu uzun dönüş yolu üzerinde, neredeyse daha görüş alanınıza girmeden eve varmış oluyordunuz. Diğer yoldan gidip, sık ormanlarla kaplı bir kıtadaki tek beyaz adam olduğu hayalini mümkün olduğunca uzatmaya çalıştı. Etrafı sessiz ağaçlar, damlayan sular ve beyaz güneş ışınlarıyla çevriliydi.

Lewis'in vahşi doğanın içinde keşif yapan Daniel Boone olma hayalini bozan iki nokta vardı ve bunların ilkine on dakikalık yürüyüşten sonra ulaştı. Yürüme yolunun orta noktası: Binghamton'a doğru yol alan sarı bir yağ kamyonunun boru şeklindeki üst kısmını gördü, alt kısmı uzun arazinin eğimi yüzünden tam görünmüyordu. Daniel Boone için çok fazlaydı bu. Mutfak kapısına giden düz patikaya döndü.

Çok acıkmıştı şimdi, ve Milbum'e son gidişinde pastırmayla yumurta aldığını hatırlayıp mutlu oldu. Öğütmek için kahve çekirdekleri, kızartmak için taş fırın ekmeği, ızgarada pişirmek için domatesi vardı. Kahvaltıdan sonra kızları arayıp dışarıda bir akşam yemeğine davet edecek ve ona hangi kitapları okuması gerektiğini söylemelerine izin verecekti: Stella bekleyebilirdi.

Burnuna yemek kokuları geldiğinde yolu yarılamıştı. Şaşkınlıkla başını kaldırdı. Yanılmıyordu, kahvaltı kokuşuydu bu -tam da hayal ettiği kahvaltının kokuşuydu. Kahve, pas-

tırma, yumurtalar. *Hı... oh,* diye düşündü, *Christina.* "VValter işe ve Peter okula gittikten sonra steyşın arabasına binmiş ve zevk için buraya gelmiş olmalıydı. Arka kapının anahtarı hâlâ onda vardı.

Çok geçmeden, son sıra ağaçların arasından görecek kadar yaklaşmıştı eve, kahvaltı kokuları daha güçlüydü şimdi. Botları ağırlaşmıştı, güçlükle yürüyor, Christina'ya ne diyeceğini düşünüyordu. Zor olacaktı bu, özellikle de Christina yumuşak, pişmanlık duyan bir hal takmmışsa; ki kahvaltı kokuları öyle olduğuna işaret ediyordu... sonra, hâlâ korunun son bölümündeyken, garajın önünde Christina'nın arabasının olmadığını gördü.

Onun arabasını her zaman koyduğu yer burasıydı: Arka kapının yanındaki park alanı evin dışındaki yoldan görünmüyordu: Aslında herkes buraya park ediyordu arabasını. Ama tuğla döşeli çamurlu avluda park edilmemiş olan Christina'nm steyşın arabası değildi sadece, hiçbir araba yoktu.

Yürümeyi kesti ve gri taş evine dikkatle bakmaya başladı. Önünde sadece birkaç ağaç kalmıştı ve evin büyüklüğü onları önemsizleştiriyordu -cılız gövdelerdi sadece. Bir anlığına ev bildiğinden daha büyük göründü gözüne.

Hafif bir rüzgar burnuna yine kahve ve yumurta kokuları getirince Lewis evine sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı: Bir illüstratörün bir İskoç kalesi çiziminin bir mimar tarafından kopya edilmiş hali, garip bir bina; tıpkı ağaçlar gibi o da parıldıyordu sanki. Bir hikâyedeki bir maceranın sonuna gelmişti Lewis. Islak botları ve aç karnıyla soğukkanlı bir şekilde eve baktı. Camlar çerçevelerinin içinde parıldıyordu.

Ev, hapsedilmiş değil ölmüş bir prensesin şatosuydu.

Lewis korunun geçici korumasından çıkıp yavaşça eve

yaklaştı. Arabanın olması gereken park alanını geçti. Kahvaltı kokuları fena halde güçlenmişti. Lewis temkinli bir şekilde mutfak kapısını açtı ve içeri girdi.

Mutfak boş ama dağınıktı. İçeride bir şeyler yapıldığı izi vardı her yerde. Masanın üzerinde iki tabak duruyordu -en sevdiği Çin porseleni tabaklar. Onların yanına cilalı gümüşler konmuştu. Tabakların önünde gümüş mumlukların içinde yakılmamış iki mum duruyordu. Mikserinin yanında bir donmuş portakal suyu konservesi vardı. Lewis ocağa döndü: Gözlerin üzerinde boş tavalar duruyordu. Yemek kokusu çok kuvvetliydi. Su ısıtıcısı alarm verdi ve Lewis kapama düğmesine bastı.

Ekmek kızartıcısının önüne iki dilim ekmek konmuştu.

"Christina?" diye seslendi -pek akla uygun olmasa dabunun iyi tasarlanmış bir şaka olabileceğini düşünerek. Cevap yoktu.

Ocağın yanına döndü ve tavaların üzerindeki havayı kokladı. Pastırma. Sahanda yumurta. Batıl inançlarına kapılıp soğuk demire dokundu.

Yemek odası bıraktığı gibiydi ve salon da aynı şekilde duruyordu. Koltuklardan birinin kol kısmında duran bir kitabı aldı ve şüpheyle baktı kitaba, aslında onu oraya bir önceki gece kendisi koymuştu. Birkaç saniye salonda, kimsenin girmediği, yemek pişirmediği bu odada -orası sanki bir sığınakmış gibi- durdu. "Christina?" diye seslendi. "Kimse var mı?"

Üst kattaki tanıdık kapılardan biri kapandı.

"Merhaba?"

Lewis merdivenlere doğru yürüdü ve yukarı baktı. "Kim var orada?" Pencerelerden sahanlığa güneş vuruyor, merdivenlerin üzerinde toz zerrecikleri uçuşuyordu. Ev sessizdi;

ilk kez evin tamamı tehlikeli görünmüştü Lewis'e. Boğazını temizledi.

"Kim var orada?"

Birkaç saniye bekledikten sonra merdivenlerden çıkmaya başladı. Sahanlığa vardığında yan duvardaki küçük pencereden dışarı baktı -güneş ışığı, ıslak ağaçlar- ve yukarı çıkmaya devam etti.

Yukarıda koridor aydınlık, sessiz ve boştu. Lewis'in aralarından geçen duvar yıkılıp birleştirilmiş iki eski odadan oluşan yatak odası sağ taraftaydı. Eski kapılardan biri iptal edilmiş, diğeri ise el yapımı ince damarlı maymun çıkmaz ağacından bir kapıyla değiştirilmişti. Lewis'in yatak odasının kapısı ağır pirinç tokmağıyla ayırt edilebilen tok bir sesle kapanırdı ve az önce duyduğu ses bu kapının sesiydi.

Lewis kapının önünde durdu, bir türlü açamaya cesaret edemiyordu. Boğazını temizledi yine. Odasının iki odalık geniş alanını gözünde canlandırabiliyordu: kilimi, yatağın yanındaki terliklerini, bir sandalyenin üzerindeki pijamalarını, bu sabah dışarıyı izlediği pencereyi. Ve yatağı da görebiliyordu. Kapıyı açmaktan korkmasına neden olan şey ise yatağın üzerinde on dört yıldır ölü olan karısının bedenini tasavvur etmiş olmasıydı. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ve yumruğunu kapıdan birkaç santim uzakta tuttu, sonra yeniden aşağı indirdi. Eli tokmağın üzerindeydi şimdi.

Ağır tokmağı çevirmeye zorladı kendini. Kilit açıldı. Lewis gözlerini kapayıp kapıyı itti.

Kapının karşısındaki büyük pencerelerden süzülen bulanık güneş ışığına açtı gözlerini; sandalyenin köşesinde mavi çizgili pijaması duruyordu ve çürümüş et kokusu vardı içeride.

Hoşgeldin Lewis.

Lewis cesurca içeri, odasına dolan sabah ışığına doğru bir adım attı. Boş yatağına bakıyordu. O iğrenç koku geldiği kadar hızla yitmişti. Şimdi tek duyabildiği pencerenin önündeki masada duran çiçeklerin kokuşuydu. Yatağa gitti ve tereddütle örtüsüne dokundu; örtü sıcaktı.

Bir dakika sonra aşağı inmiş, telefonla konuşuyordu. "Otto. Orman görevlilerinden mi korkuyorsun?"

"Ah, Lewis. Beni görünce kaçıyorlar. Böyle bir günde köpeklerle çıkmak mı istiyorsun gerçekten? *Schnapps* içmeye gelsen daha iyi."

"Sonra dışarı çıkalım ama," dedi Lewis. "Lütfen."

2

Peter zil çalınca sınıftan çıkıp koridorun sonundaki dolabına gitti. Okulun geri kalanı binanın dört bir yanına yayılır, sınıfının çoğu tarih dersi için Miller'ın odasına doluşurken, o bir kitap arıyormuş gibi yaptı. Arkadaşı Tony Drexler, dayanılmaz birkaç saniye boyunca etrafında gezindi ve sonunda, "Jim Hardie'den haber var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Peter kafasını dolabına iyice sokarak.

"Çoktan Greenwich'te olduğuna bahse girerim."

"Evet."

"Tarih dersi başlıyor. Bugünkü konuyu okudun mu?"

"Hayır."

"Zırva," diye güldü Drexler. "Sınıfta görüşürüz."

Peter başıyla onayladı. Kısa süre içinde yalnız kalmıştı. Paltosunu alıp kitaplarını dolapta bıraktı ve dolabın metal

kapağını kapayıp koridorun diğer ucundaki tuvaletlere koştu. Kendini tuvaletlerden birine kilitleyip ders zilinin çalmasını bekledi.

On dakika sonra tuvaletlerin girişinden kafasını uzatıp dışarı baktı. Koridor boştu ve hızla koşmaya başladı. Sonra kimselere görünmeden merdivenlerden aşağı inip dışarı çıktı.

Yüz metre ötede birinci dönem jimnastik sınıfı çamurlu bahçedeki beden eğitimi bölümünde terliyordu; iki kız şimdiden koşu alanının çevresinde ceza turlarına başlamıştı. Onu gören olmadı: Okul kendi aktivitesine gömülmüştü çoktan.

Peter bir blok ötedeki caddenin üzerinden yandaki sokaklardan birine saptı, meydandan ve alışveriş merkezinden sakınarak zikzak çizip merkeze doğru ilerledi ve 17. Yol'a bağlanan Underhill Caddesi'ne ulaştı. Burada neredeyse bir kilometre ilerleyip merkezin dışına çıktı ve artık görüş alanında sadece ağaçlarla çevrili boş tarlalar vardı.

Otoyol göründüğünde çamurlu bir tepeciğin üzerinden yürüyüp bir dizi beyaz direğe çakılmış kalın alüminyum tellerin üzerinden tırmandı. Kenar şeritlerden geçip yolun ortasına koştu, bir başka alüminyum çitin üzerinden atladı, trafikte bir ara olmasını bekleyip otoyolun diğer tarafına koştu. Sonra kolunu uzatıp başparmağını kaldırdı ve otoyolun kenarında geri geri yürümeye başladı.

Lewis'i görmesi gerekiyordu: Lewis'le annesi hakkında konuşması gerekiyordu.

Aklının bir köşesinde Lewis'in üzerine atlayıp ona yumruklarını salladığı, yakışıklı yüzünü yumrukladığı hayali canlandı.

Ama hemen ardından tam tersi bir durum canlandı aklım-

da: Lewis gülüyor, hiçbir şey için endişelenmemesini ve İspanya'dan, insanların anneleriyle ilişkiye girmek için dönmediğini söylüyordu.

Eğer Lewis böyle söylerse ona Jim Hardie'den söz edebilirdi.

Sonunda mavi bir araba kenara yanaştığında Peter otostopa başlayalı on beş dakika olmuştu. Direksiyondaki orta yaşlı adam eğilip diğer tarafındaki kapıyı açtı. "Nereye gidiyorsun evlat?" Kırışık bir gri takım elbise içinde tıknaz bir adamdı; boynunda sıkıca bağlanmış yeşil bir kravat vardı. Arka koltuğun üzerinde bir çeşit tanıtım broşürleri duruyordu. "Yolun dokuz ya da on kilometre aşağısına," dedi Peter. "Yaklaşınca söylerim." Arabaya bindi.

"Prensiplerime aykırı bir şey bu," dedi adam Peter koltuğa yerleşirken.

"Pardon?"

"Prensiplerime aykırı. Otostop çekmek çok tehlikeli, özellikle de senin gibi iyi görünümlü çocuklar için. Bunu yapmamalısın bence."

Peter hem şoförü hem kendini şaşırtarak yüksek sesle bir kahkaha kopardı.

Adam Lewis'in araba yolunun sonunda durdu, ama Peter'a birkaç nasihatte bulunmadan gitmeyecekti. "Dinle evlat. Bu yollarda kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin. Her türlü sapık olabilir." Peter tam kapıyı açarken kolunu yakaladı.

"Bunu bir daha yapmayacağına söz ver. Söz ver evlat."

"Tamam, söz veriyorum," dedi Peter.

"Bu sözüne Tanrı şahit." Adam kolunu bırakınca Peter ara-

badan dışarı attı kendini. "Dur biraz evlat, bekle. Bir dakika." Peter arabanın yanında sabırsızlıkla bekledi, yerinde duramıyordu; adam arka koltuğa uzanıp broşürlerden birini aldı. "Bu sana yardımcı olur evlat. Oku ve sakla, içinde bir cevap var."

"Bir cevap mı?"

"Evet. Arkadaşlarına da göster." Kötü basılmış bir kitapçık uzattı Peter'a: *Gözcü Kulesi.*

Adam gaza basıp otoyola doğru yola koyuldu; Peter kitapçığı cebine tıkıştırıp eve doğru döndü.

Bu araba yolunu göstermişlerdi ona, ama Lewis'in evini görmemişti hiç -otoyoldan görülebilen gri tepesi dışında hiçbir yerini görmemişti. Yürümeye başladığında evin gri tepesi görünmez oldu. Yerlerde biriken karlar erimişti ve yol yüzlerce noktadan güneş ışınlarını yansıtarak parıldıyordu. Evin tepesini otoyoldan gördüğünde Peter evin yoldan ne kadar uzak, ağaçlarla böylesine çevrili olduğunu fark etmemişti. İlk dönemece ulaştığında ağaçların arasından evi bir parça görebiliyordu şimdi ve ilk kez burada ne işi olduğunu sorgulamaya başladı.

Peter oraya iyice yaklaşmıştı. Yoldan evin ön kapısına giden küçük bir sapak ayrılıyordu. Camlardan ışık yansıyordu. Yolun ana kısmı evin yanından arkaya dolanıyor ve bitişiğinde Peter'a ahır gibi görünen şeyler olan tuğla döşeli bir avluya varıyordu. Böylesi heybetli bir yere girerken hayal edemiyordu kendini Peter: Ev sanki çıkış yolunu bulamadan içinde bir hafta boyunca gezineceğiniz bir yer gibi görünüyordu. Lewis'in bu ayrıklığının, farklılığının kanıtı Peter'ın tüm planlarını şüpheye düşürdü.

Oraya girmek Montgomery Sokağı'ndaki o sessiz eve girmek kadar korkutucu ve uğursuz görünüyordu.

Peter bu büyük görkemi Lewis hakkındaki düşünceleriyle örtûştürmeye çalışarak binanın arkasına doğru yürüdü. Evin geçmişine ilişkin hiçbir şey bilmeyen Peter'a göre krallara layık görünüyordu burası: Sahibinin değişik zevklerim yansıtıyordu. Yine de, evin arka tarafı daha güzeldi: Tuğla avluda bir kapı, ahırların gösterişsiz ahşap cephesi, Peter'ın kendini daha rahat hissettiği bir seviyeydi. Koruya uzanan patikayı henüz fark etmişti ki, aklının içinde konuşan bir ses duydu.

Lewis'i annenle yatakta hayal et Peter. Annenin üzerinde yatarken hayal et.

"Hayır," diye fısıldadı.

Annenin onun altında çırılçıplak kımıldanırken nasıl göründüğünü hayal et Peter...

Peter donakaldı ve ses yitip gitti. Otoyoldan araba yoluna doğru bir araba girmişti. Lewis eve dönmüştü. Peter bir anlığına, *saklanmadan avluda Lewis'in beni görmesini mi beklemeliyim acaba?* diye düşündü, ve sonra araba eve doğru iyice yaklaşınca Peter aklındaki sesin yankısı hâlâ kulaklarındayken Lewis'i görmeye tahammül edemeyeceğine karar vererek ahırların yanına doğru koşup yere çömeldi. Annesinin steyşın vagonu o sırada evin arkasındaki avluya girmişti.

Peter sessizce inledi ve eski ahırların boyalı tahtalarından gelen kahkaha fısıltıları duydu.

Karın üzerine uzandı ve çalılıkların yamru yumru dalları arasından, annesinin arabadan çıkışını izledi. Yüzü süzgün, solgundu ve güçlü bir ifade takınmıştı -daha önce hiç görmediği kadar gergin, kızgın bir ifade. Arabaya doğru eğilip iki kez kornaya bastı. Sonra doğrulup arabanın ön tarafına doğru yürüdü, kırmızı tuğlaların üzerindeki su birikintilerinin kenarından geçip evin arka kısmındaki küçük kapıya git-

ti. Peter zili çalacağını düşündü, ama annesi birkaç saniyeliğine çantasını karıştırıp bir anahtar çıkardı ve kapıyı açtı. Peter, Lewis'in adını seslendiğini duydu.

3

Lewis, yolun üzerindeki siyah havuzun kenarından geçip Morgan'ını peynir fabrikasının arkasına uzanan tekerlek izleriyle dolu yola çevirdi. Otto'nun Afton'un biraz dışında bir vadide, ağaçlarla kaplı tepelerin aşağısına inşa ettiği bungalov boyutunda kare bir ahşap binaydı bu. Fabrikanın yan tarafındaki kulübelerde köpekler hep bir ağızdan havlamaya başlamıştı. Lewis arabasını Otto'nun mal yükleme bölümü olarak kullandığı platformun hemen dışına park etti, platforma atlayıp metal kapıları açtı ve fabrikaya girdi. Her yanı kaplayan kesilmiş süt kokusunu içine çekti.

"Lew-iss!" Otto beyaz makinelerle kaplı küçük fabrikanın diğer tarafındaki solgun ışıkta durmuş, yuvarlak, yassı tahta kalıplara dökülen peynirleri gözlüyordu. Otto'nun oğlu Kari dolan her kalıbı alıp tartıya götürüyor, ağırlığını ve kalıp numarasını kaydediyor, sonra köşede bir yerde stokluyordu. Otto, Karl'a bir şeyler söyledi ve ahşap zeminde ilerleyip Lewis'in elini sıktı. "Seni görmek ne kadar güzel dostum. Ama Lew-iss, fena halde yorgun görünüyorsun! Benim ev yapımı Schnapps'larıma ihtiyacın var."

"Sen de çok meşgul görünüyorsun," dedi Lewis. "Ama *Schnapps'mı* tatmaktan memnuniyet duyarım."

"Meşgul mü, merak etme. Kari her şeyi idare eder, Kari için mi endişeleneceğim? O iyi bir peynirci. Neredeyse benim kadar iyi."

Lewis gülümsedi ve Otto sırtına bir şaplak indirip ağır adımlarla ofisine götürdü onu; yükleme platformunun hemen yanında küçük bir ek odaydı ofisi. Otto yaylarını gıcırdatarak masasının ardındaki antika sandalyesine, Lewis de karşısına oturdu. "Şimdi, dostum." Otto öne eğilip çekmecelerin birinden bir içki sürahisi ve iki küçük bardak çıkardı. "Şimdi güzelce içelim ki, yanaklarının kırmızısı yerine gelsin." Sürahiden bardaklara içki doldurdu.

Likör Lewis'in boğazını yaktı, ama damıtılmış çiçek gibiydi tadı. "Nefis."

"Tabii ki nefis. Kendim yaptım. Silahını getirdin herhalde Lew-iss?"

Lewis başını evet anlamında salladı.

"İyi o zaman. Ofisime gelip Schnapps'larımı içen, yeni güzel peynirlerimden yiyen türden bir arkadaşsın sanırım" -Otto sandalyesinden kalkıp masasının yakınındaki mini buzdolabına gitti- "ama durmadan aklından dışarı çıkıp bir şeyler avlamayı geçiren bir arkadaş." Lewis'in önüne şarapla damarlanmış bir peynir kalıbı koydu ve bıçağıyla dilimledi. "Söyle bakalım. Haklı mıyım?"

"Haklısın."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sorun değil Lew-iss. Yeni bir köpek getirdim. *Çok* iyi bir köpek. Üç dört kilometre öteyi görebiliyor -on beş kilometreye kadar da koku alabiliyor! Çok yakında bu köpeğe Karl'ın işini vereceğim sanırım."

Şaraplı peynir Otto'nun *Schnapps'ı* kadar güzeldi. "Köpeği çıkarmak için çok mu ıslak dışarısı acaba?"

"Hayır, hayır. O koca ağaçların altı o kadar ıslak değildir. Sen ve ben, bir hayvan bulacağız. Belki bir tilki bile bulabiliriz, hı?"

"Ve orman bekçilerinden korkmuyorsun, öyle mi?"

"Hayır! Beni görünce kaçıyorlar. İh ıh, işte şu kaçık yaşlı Alman diyorlar -elinde silahıyla tabii!"

Otto Gruebe'un komik konuşmalarını dinleyip bir bardak sert likör ve ağzında bir sürü karışık tatla ofisinde otururken Lewis, Otto'nun alternatif bir Amerikan Yahnisi Derneği'ni temsil ettiğini düşündü -daha az karmaşık ama eşit ölçüde kıymetli bir arkadaşlık.

"Hadi dışarı çıkıp şu köpeği görelim," dedi Lewis.

"Köpeği görelim, hı? Lew-iss, yeni köpeğimi gördüğünde dizlerinin üzerine çöküp ona evlenme teklif edeceksin."

İkisi de paltolarını giyip ofisten çıktılar. Dışarıda, yük platformunun üzerinde Lewis, uzun boylu, Peter Barnes'ın yaşlarında cılız bir oğlan gördü. Mor bir gömlek ve dar bir kot pantolon vardı üzerinde, ağır kalıpları arabaya yüklemek için üst üste yığıyordu. Bir anlığına Lewis'e baktı, sonra başını hafifçe eğip gülümsedi.

Kulübelere doğru yürürlerken Lewis, "Yeni bir oğlan mı aldırı işe?" diye sordu.

"Evet. Gördün mü onu? Atları olan yaşlı kadının cesedini bulan fakir oğlan. Senin yan evde yaşayan yaşlı kadının."

"Rea Dedham," dedi Lewis. Omzunun üzerinden baktığında oğlan hâlâ hafifçe gülümseyerek ona bakıyordu; Lewis yutkunup arkasını döndü.

"Evet. Çok tedirgindi ve oranın yakınlarında yaşamaya dayanamıyordu artık, çok duygusal bir oğlan Lew-iss, benden iş istedi ve Afton'da bir oda tuttu. Ben de eline bir süpürge verip ona makineleri temizleme ve peynirleri stoklama işi verdim. Yılbaşından sonrasına kadar iyi, ama ondan sonra masrafını karşılayamayız artık."

Rea Dedham, Edward ve John; bu olay burada bile peşini bırakmıyordu.

Otto yeni köpeği kulübesinden çıkardı ve yanma çömelip eliyle kürkünü yukarı aşağı okşadı. Bir av köpeğiydi, kaslı omuzları, butlarıyla zayıf ve gri bir dişi köpekti; diğerleri gibi havlamıyor ya da kulübeden çıkmanın neşesiyle etrafta hoplayıp zıplamıyordu; bunun yerine Otto'nun yanı başında ağırbaşlılıkla oturuyor, tetikteki mavi gözleriyle etrafa bakıyordu. Lewis de okşamak için çömeldi ve köpek ellerine izin verip botlarını kokladı onun. "Bu Flossie," dedi Otto. "Nasıl köpek ama, hı? Nasıl bir güzelliksin sen Flossie'm. Kısa bir süreliğine dışarı çıkaralım mı seni Flossie'm?"

Köpek ilk kez hareket etti; başını eğip kuyruğunu salladı. İyi eğitimli köpek, ağzı kulaklarında Otto, ağaçların yakınlığı ve her yanı kaplayan peynir yapımı kokusu, tüm bunlar Lewis'i arkasındaki kot pantolonlu oğlandan ve oğlanın gerisinde pusuya yatmış olan Amerikan Yahnisi Derneği'nden uzağa savurmuştu sanki, Lewis, "Sana bir hikâye anlatmak istiyorum Otto," dedi.
"Öyle mi? Güzel. Anlat bakalım Lew-iss." "Karımın nasıl öldüğünü anlatmak istiyorum." Otto başını yukarı kaldırdı ve bir anlığına tuhaf bir şekilde önünde oturan köpeğe benzedi. "Öyle mi? Güzel." Başını salladı ve düşünceli bir halde parmağını köpeğin kulaklarının çevresinde gezdirdi. "Bir iki saatliğine ormana gittiğimizde anlatabilirsin, hı? Memnun olurum Lew-iss. Memnun olurum."

Lewis ile Otto tüfekler ve köpekle gittikleri zaman yaptıkları şeyi rakun avı olarak adlandırıyorlardı. Otto tilki görme olasılıklarından söz ediyordu kıkırdayarak, ama bir şey vur-

mayalı en azından bir yıl olmuştu. Tüfekler ve köpek, peynir fabrikasının yukarısmdaki uzun ormanda gezinmenin bahanesiydi -Lewis için sabah koşularının daha neşeli versiyonuydu bu. Bazen tüfeklerini ateşliyorlar, bazen köpeklerden biri bir hayvanı kıstırıyordu: Lewis hayvanı vurabilecekken, bu durumların en azından yarısında Otto ağacın üzerinde kısılı kalmış kızgın hayvana bakıp gülüyordu. "Hadi ama Lew-iss, çok tatlı bir şeymiş bu. Çirkinlerinden bulalım."

Lewis bu kez de böyle davranmaya kalkarlarsa önce Flossie'den izin almaları gerekeceğinden endişelenmişti. Gösterişli küçük hayvan çok ciddiydi. Diğer köpeklerin çoğunun yaptığı gibi kuşların ya da sincapların peşinden gitmiyor, önlerinde sessizce yürüyüp başını yana eğiyor ve kuyruk sallıyordu. "Flossie bizi çalıştıracak," dedi Lewis.

"Evet. Bir köpeğin önünde aptal gibi görünmek için iki yüz dolar ödedim, hı?"

Tepeye çıkıp ağaçların içlerine doğru yürümeye başladıklarında Lewis gerginliğinin geçmeye başladığını hissetti. Otto köpeğiyle gösteriş yapıyor, geniş bir açıyla ileri koşturması için ıslık çalıyor, geri çağırmak için tekrar ıslık çalıyordu.

Gür ormanın içlerine doğru ilerliyorlardı. Otto'nun önceden tahmin ettiği gibi burası daha soğuk ve kuruydu. Açık alanda eriyen karlar küçük dereler oluşturmuştu ve karların altındaki bataklık gibi zemin botlarını ıslatıyordu, ama kozalaklı ağaçların örtüsü altında buzlar hiç erimemişti sanki. Lewis bir ara on dakikalığına Otto'yu kaybetti, ama sonra yeşil çamların iğne yapraklarının arasından kırmızı montunu görüp, köpekle konuştuğunu duydu. Lewis, Remington'unu omzuna dayadı ve kozalağı nişan aldı; köpek ise kuyruğunu sallayıp bir koku yakalamaya çalıştı.

Yarım saat sonra bir koku aldığında Otto peşinden gidemeyecek kadar yorgundu. Köpek uluyordu ve sağ taraflarına doğru hızla koşmaya başladı. Otto tüfeğini indirdi ve, "Ah, bırak gitsin Flossie," dedi. Köpek hafif iniltiler çıkardı, arkasını dönüp ihanamıyormuş gibi iki adama baktı. *Siz şaklabanlar ne yapıyorsunuz peki?* Sonra kuyruğunu düşürüp onlara doğru yürüdü. On metre ötelerinde oturup arka ayaklarını yalamaya başladı.

"Flossie bizden vazgeçti," dedi Otto. "Onun klasında değiliz. Biraz bir şeyler içelim." Lewis'e bir matara uzattı. "Isınmalıyız sanırım, hı, Lewis?"

"Buralarda bir yerde ateş yakabilir misin?"

"Tabii. Azıcık geride küçük bir tuzak gördüm -bir sürü kuru dal vardı içinde. Sen sadece karda bir oyuk aç, kavını getir ve hızlı ol. Ateş."

Otto gerideki tuzağa kuru dal ve kav toplamaya gittiğinde Lewis yalnızca yirmi metre ötelerinde tepenin doruğa ulaştığını görüp yukarı tırmandı. Artık ilgisini yitirmiş olan Flossie onun tökezleyerek ilerleyişini izlemekle yetindi.

Hiç ummadığı bir şeyi fark etti: Düşündüğünden daha ileriye gelmişlerdi ve altında, ağaçlarla kaplı uzun yamacın altında otoyolun bir kolu uzanıyordu. Otoyolun diğer tarafında yeniden orman başlıyordu, ama otoyolda yol alan birkaç araba zaten kırılgan olan iyi halini bozmuştu Lewis'in.

Sanki Milburn, ağaçlı bir tepenin üzerindeki onu işaret etmek için oraya bile yetişmiş gibiydi: Aşağıdaki otoyolda hızla giden arabalardan biri Stella Hawthorne'unkiydi. "Oh, Tanrım," diye homurdandı Lewis, Stella'nın Volvo'sunun yoldan geçişini izlerken. Araba ve onu kullanan kadın gece ve gündüzü geri getirmişlerdi ona. Ormanda bile Milburn ar-

kasından fısıldıyordu. Stella'nın arabası yolun yukarısına doğru devam etti; dönüş sinyali yandı ve yolun üzerindeki bankete girdi. Bir dakika sonra yanına başka bir araba yanaştı. Arabadan bir adam çıktı ve Stella'nm camına doğru gidip Stella açana kadar kapısını tıklattı.

Lewis arkasını dönüp kaygan tepenin aşağısındaki Otto'nun yanına inmeye başladı.

Otto küçük bir ateş yakmıştı bile. Karın içine açılmış çukurun dibinde, taşlardan oluşan yatağının üzerinde küçük bir alev kavı yalayıp geçiyordu. Otto içine daha büyük bir dal attı, sonra bir tane daha, sonra bir avuç dolusu ve küçük alev büyüyüverdi. "Şimdi Lew-iss," dedi, "ellerini ısıt."

"Schnapps kaldı mı hiç?" Lewis matarayı alıp, bir kütükte oturan Otto'ya katıldı. Otto ceplerini karıştırıp ev yapımı, düzgünce ikiye bölünmüş bir sosis çıkardı. Yarısını Lewis'e verdi ve diğer yarısını dişlemeye başladı. Alevler iyice büyümüş, botlarından bileklerine kadar ısıtmıştı Lewis'i. Ellerini ve ayaklarını uzattı, ağzındaki sosis lokmasının arasından, "Bir gece Linda ve ben sahibi olduğum oteldeki süit odalardan birinde akşam yemeğine gittik. Linda gecenin sonunu getiremedi. Otto, sanırım karımı alan şey şimdi benim peşimde," dedi Otto'ya.

4

Peter ahırların yanında ayağa kalktı, avluyu geçip mutfak penceresinden içeri baktı. Ocağın üzerinde tavalar, iki kişilik hazırlanmış bir masa: Annesi kahvaltı için gelmişti. Evin içlerine doğru ilerleyen ayak seslerini duydu onun, Lewis'i arıyordu anlaşılan. Onun evde olmadığını anlayınca ne yapacaktı?

Tabii ki annem tehlikede değil, dedi kendi kendine: Bu-

rası *onun* evi değil. Tehlikede olamaz. Lewis'in burada olmadığını anlayacak ve sonra eve dönecek. Ama durum diğer zamankine çok benziyordu: Bir başkası evi kolaçan ederken Peter pencereden içeri bakıyordu. *Eve dönecek.* Kilitli olduğunu düşünerek kapıya dokundu, ama üç santim açılıverdi kapı.

Bu kez içeri girmeyecekti. Çok korkmuştu -korkusunun sadece bir kısmı içeride annesiyle karşılaşmak ve neden orada olduğuna dair bir açıklama uydurmak zorunda kalmaktı.

Ama bunu yapabilirdi. Lewis'le şey hakkında konuşmak istediğini söyleyebilirdi -herhangi bir şey. Cornell Üniversitesi. Erkek öğrenci birlikleri.

Jim Hardie'nin ezilmiş kafasının alacalı bir duvardan aşağı kaydığını gördü.

Elini kapıdan çekti ve tuğla avluya attı kendini. Eve bakarak geri geri gitti. Neyse ki hayaldi gördüğü. Aklından geçen şey bir hayaldi: Annesinin kızgın yüzü erkek birlikleriyle ilgili peri masallarını kabul etmeyeceğini açıkça gösteriyordu.

Daha uzağa gitti, Lewis'in evinin kaleye benzer arka cephesi öne eğilip onun peşinden geliyor gibi göründü bir an. Perdelerden biri açıldı ve Peter hareket edemedi. Perdenin arkasında biri vardı, ama o, annesi değildi. Sadece kumaşı tutan beyaz parmakları görebiliyordu Peter. Koşmak istedi ama bacakları kımıldamıyordu.

Beyaz elleri olan şey yüzünü cama dayayıp Peter'a sırıttı. Jim Hardie'ydi o.

Evin içinden annesinin çığlık sesi yükseldi.

Peter'ın bacakları çözüldü ve avludan arka kapıya doğru koşmaya başladı.

Mutfaktan hızla geçip yemek odasında buldu kendini. Geniş kapı aralığının ardından salon mobilyalarını, ön cam-

lardan yansıyan ışığı görebiliyordu. "Anne!" Salona koştu. Bir şöminenin önüne yerleştirilmiş iki deri koltuk, duvarlarda antika silahlar vardı. "Anne!"

Jim Hardie odaya girdi, gülümsüyordu. Avuç içlerini gösterdi, niyetinin şiddet olmadığını anlatmak istiyordu Peter'a. "Selam," dedi ama ses Jim'in sesi değildi. Herhangi bir insanoğlunun sesi değildi.

"Ölüsün sen," dedi Peter.

"işin tuhaf yanı bu," dedi Hardie'msi şey. "Olup bittikten sonra böyle düşünmüyorsun. Acı bile hissetmiyorsun Peter. Neredeyse güzel bir his bu. Hayır, kesinlikle çok güzel bir his. Ve tabii ki endişelenecek hiçbir şey yok artık. Bu çok büyük bir artı."

"Anneme ne yaptın?"

"Oh, annen iyi. O yukarıda annenle şimdi. Sen çıkamazsın yukarı. Seninle ben konuşacağım. Selam!"

Peter duvardaki mızrak ve kargılara baktı, ama çok uzağındaydılar. "Sen *yoksun* artık," diye bağırdı neredeyse ağlayarak. "Öldürdüler seni." Koltuklardan birinin yanındaki masanın üzerinden bir lambayı geçirdi eline.

"Böyle söylemek zor," dedi Jim. "Benim var olmadığımı söyleyemezsin, çünkü buradayım işte. Selam demiş miydim? Selam demem gerekiyordu. Hadi..."

Peter lambayı olabildiğince sert bir şekilde Hardie'msi şeyin göğsüne fırlattı.

Hardie lambanın havada olduğu saniyelerde konuşmasını sürdürüyordu "... oturup..."

Lamba onu parçalayıp kıvılcıma benzer ışık yağmuruna dönüştürdü ve duvara çarptı.

Peter sabırsızlıktan neredeyse hıçkırıklara boğulacak hal-

de salonun diğer tarafına koşup bir kemerden geçti; yerdeki siyah ve beyaz fayanslara basınca ayaklan kaydı. Sağ tarafında ön kapı, solunda ise halıyla kaplı bir merdiven vardı. Merdivenlere koştu.

İlk sahanlığa gelince merdivenlerin yukarıya devam ettiğini görüp durdu. Aşağı baktığında galeri gibi olan koridorun öbür ucunda evin başka bir yanma çıkan diğer bir merdiven olduğunu gördü. "Anne!"

Sonra hafif iniltiler çıkaran bir ses duydu; çok yakından geliyordu ses. Lewis'in yatak odasına gidip kapıyı açtı -annesi yine boğulmaya benzer bir inleme sesi çıkardı. Peter koşarak odaya daldı.

Ve durdu. Peter'ın Lewis'e ait olması gerektiğini bildiği büyük yatağın yanında Anna Mostyn'in evindeki adam duruyordu. Bir sandalyenin üzerinde çizgili pijamalar vardı. Adam kara gözlükler ve örgü bir bere takmıştı. Elleri Christina Barnes'm boynuna dolanmıştı. "Bay Bames," dedi. "Siz gençler nasıl ortalıkta dolanıyorsunuz. Ve o güzel burunlarınızı nasıl başkalarının işine sokuyorsunuz böyle. Değnekle cezalandırılmanız gerekecek sanırım."

"Anne, gerçek değil onlar," dedi. "Yok olmalarını sağlayabilirsin." Annesinin gözleri yuvalarından fırlamış, vücudu sarsılıyordu. "Sadece söylediklerini dinleme, beyninin içine girip seni hipnotize ediyorlar."

"Oh, bunu yapmaya ihtiyacımız yok," dedi adam.

Peter pencerenin dibindeki geniş pervaza gidip bir vazo kaptı.

"Evlat," dedi adam.

Peter kolunu kaldırdı. Annesinin yüzü maviye dönüyordu ve dili dışarı çıkmıştı. Peter kendinden geçip miyavlama gibi

bir ses çıkardı ve adamı nişan aldı. Bileğini iki soğuk, küçük el kavrayıverdi birden. Çürük hava dalgası, leşi güneşin altında günlerce bekletilmiş ölü hayvan kokusu sardı etrafını. "İyi bir çocuk o," dedi adam.

Şapka İğnesi

5

Harold Sims öfkeyle arabaya bindi ve Stella koltuğunda yan dönüp ona baktı. "Aklındaki büyük şey ne? Tanrı aşkına, ne demek istiyorsun bu şekilde davranarak?" diye sordu Stella'ya.

Stella çantasından bir paket sigara çıkardı, birini yaktı ve sessizce Harold'a uzattı paketi.

"Aklındaki şey ne, diye sordum. Buraya gelmek için kırk kilometre yol yapmak zorunda kaldım." Sigaraları eliyle itti.

"Buluşmak senin fikrindi sanırım. En azından telefonda söylediğin buydu."

"Senin evde demek istemiştim, lanet olsun. Biliyordun bunu."

"Ben burayı seçtim. Gelmek zorunda değildin."

"Ama görmek istedim seni!"

"Öyleyse burada ya da Milburn'de buluşmuşuz, ne farkı var senin için? Ne söylemek istiyorsan burada söyleyebilirsin."

Sıms torpidoyu yumrukladı. "Lanet olsun. Stres altındayım. Feci stres altındayım. Senden gelecek sorunlara ihtiyacım yok. Otoyolun bu kahrolası noktasında buluşmanın anlamı ne, söylesene?"

Stella etraflarına baktı. "Oh, gerçekten iyi bir yer olduğunu düşünüyorum buranın. Değil mi? Çok güzel bir nokta. Ama soruna cevap vermek gerekirse, burada buluşmayı önermemin nedeni evime gelmeni istememem."

"Evine gelmemi istemiyorsun," dedi Sims ve bir anlığına öylesine aptal göründü ki, Stella kendisinin Sims için bir muamma olduğunu anladı. Bir erkek için muammaysan, o erkek tamamen işe yaramazdır.

"Hayır," dedi Stella. "İstemedim."

"Pekala, Tanrım, bir barda ya da restoranda ya da herhangi bir yerde buluşabilirdik. Binghamton'a gelebilirdin..."

"Seninle yalnız görüşmek istedim."

"Tamam, pes ediyorum." Ve teslim olduğunu ima edercesine ellerini kaldırdı. "Sorunumun ne olduğuyla bile ilgilenmiyorsun sanırım."

"Harold," dedi Stella, "aylardır sorunlarından söz ediyorsun ve bugüne kadar ilgiyle dinledim."

Birden yüksek sesle iç geçirdi Sims, elini Stella'nın eline götürdü, "Benden ayrılacak mısın? Benimle uzaklara gelmeni istiyorum," dedi.

"Mümkün değil bu." Sims'in eline hafifçe vurup elini çekti. "Böyle bir şey olmayacak Harold."

"Gelecek yıl gidelim. Ricky'ye anlatmak için bir sürü zamanımız olur böylece." Yeniden Stella'nm elini sıktı.

"Küstahça davranmakla kalmayıp aptallaşıyorsun da. Kırk altı yaşındasın. Ben altmış. Ve bir işin var." Kendini neredeyse çocuklarından biriyle konuşuyor gibi hissetti. Bu kez elini hızla çekip direksiyona koydu.

"Ah, Tanrım," diye homurdandı Sims. "Tanrım. Lanet olsun. Sadece bu yıl sonuna kadar bir işim var. Bölüm terfimi

onaylamıyor ve gitmem gerektiği anlamına geliyor bu. Holz bugün verdi haberi. Bunun için üzgün olduğunu, ama bölüme yeni bir yön vermeye çalıştığını, benim ise buna uyum sağlayamadığımı söyledi. Ayrıca, yeterince makale yayımlamadım. Şey, iki yılda hiçbir şey yayımlamadım aslında ama benim suçum değil bu, biliyorsun ki üç makale yazdım ve ülkedeki benden başka tüm antropolojistler..."

"Bunların hepsini duydum daha önce," diye sözünü kesti Stella. Sigarasını söndürdü.

"Evet. Ama şimdi gerçekten önemli bu. Bölümdeki yeni çocuklar beni geçti. Leadbeater gelecek dönem Kızılderililere ayrılmış bir bölgede kalmak için ödenek aldı ve Princeton Üniversitesi Yaymları'yla bir sözleşmesi var, Johnson'm gelecek sonbaharda bir kitabı çıkacak... ve ben işsiz kalıyorum."

Söylemeye çalıştığı şey Stella'ya ulaştı nihayet. "Bir işin bile yokken seninle kaçmayı mı teklif ediyorsun bana, bunu mu demek istiyorsun Harold?"

"Yanımda olmanı istiyorum."

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

"Bilmem. Kaliforniya belki."

"Ah, Harold, fena halde bayağılaşıyorsun," diye patladı Stella. "Karavan parkında mı yaşamak istiyorsun? Tacoburger'ler yemek? Bana sızlanacağına başvurular yapıp iş bulmaya çalışmalısın. Neden fakirliğini paylaşmak isteyeceğimi düşünüyorsun ki? Sevgilindim senin, karın değil." Son anda kendini, "Tanrı'ya şükür," demekten alamadı.

Boğuk bir sesle, "Sana ihtiyacım var," dedi Harold.

"Saçmalık bu."

"Evet, ihtiyacım var sana."

Stella onun kendini ağlatmaya çalıştığını gördü. "Şimdi

bayağılaşmakla kalmayıp kendini acındırıyorsun. Sen ger-, çekten durmadan kendini acındıran bir adamsın Harold. Bunu görmem uzun zaman aldı, ama son zamanlarda seni düşündüğüm her an boynunda 'Umutsuz Vaka' yazan bir kartla çıktın karşıma. Kabul et Harold, son zamanlarda ilişkimiz pek tatmin edici değil."

"Pekala, eğer seni bu kadar tiksindiriyorsam neden beni görmeye devam ediyorsun?"

"Pek rakibin yoktu. Aslında, seni görmeye devam etmeye niyetim yok. Hem her koşulda arzularımı karşılayabilmek için iş başvuruları yapmakla çok meşgul olacaksın zaten. Ben de senin söylenmelerini dinlemek yerine kocamla ilgilenmekle meşgul olacağım."

"Kocanla mı?"

"Evet. O benim için senden çok daha önemli ve bugünlerde bana çok daha fazla ihtiyacı var. Yani, korkarım buraya kadar. Seninle bir daha görüşmeyeceğim."

"Şu kurumuş küçük... eskici bunak... Benden önemli olamaz."

"Sözlerine dikkat et," diye uyardı Stella.

"Önemsiz biri o," diye bağırdı Sims. "Yıllardır aptal yerine koyuyorsun onu!"

"Pekala. Kurumuş filan değil o ve hakaretlerini dinlemeyeceğim. Yaşamım boyunca erkeklerle çeşitli denemelerim olmuşsa da, Ricky kendini bu duruma uydurdu, bunun senin asla yapamayacağın bir şey olduğunu söylemeliyim. Eğer birini aptal yerine koyduysam eğer, kendimdir o. Sanırım sadakate doğru emekli olma vaktim geldi. Eğer Ricky'nin senden dört beş kat daha önemli olduğunu göremiyorsan kendini aldatıyorsun demektir."

"Tanrım, gerçek bir kaltaksın sen," dedi Harold küçük gözleri olabildiğince açılmış halde.

Stella gülümsedi. "Melvyn Douglas'ın Joan Crawford'a dediği gibi: 'Gördüğüm en korkutucu, en acımasız yaratıksın sen.' Filmin adını hatırlayamıyorum, ama Ricky'nin en sev-diklerindendi. Neden onu arayıp sormuyorsun?"

"Tanrım, köpek pisliğine çevirdiğin adamları düşünüyorum da."

"Çok azı böyle bir değişim geçirdi."

"Kaltak." Harold'm ağzı tehlikeli biçimde aralanıyordu.

"Kendini acındıran tüm adamlar gibi çok kabasın Harold. Arabamdan çıkar mısın lütfen?"

"Kızgınsın," dedi Sims inanamayarak. "Ben işimi kaybediyorum, sen ise beni terk ediyorsun, ve kızgın olan *sensin."*

"Evet, kızgınım. Lütfen dışarı çık Harold. Küçük kendini beğenmişlik cennetine dön."

"Çıkacağım. Hemen çıkacağım." Öne eğildi. "Ya da seni yapmaktan çok hoşlandığın şeyi yapmaya mı zorlasam acaba?"

"Beni tecavüzle mi tehdit ediyorsun Harold?"

"Tehditten fazlası."

"Bir yemin bu, değil mi?" diye sordu onda ilk kez gerçek bir hayvanilik görerek. "Üzerime salyalarını akıtmaya başlamadan önce ben de bir yemin edeceğim." Stella elini klapasının alt kısmına götürdü ve uzun bir şapka iğnesi çıkardı: Schenectady'de bir adam tüm gün onu dükkan dükkan takip ettiğinden beri yıllardır yanında taşıyordu bunu. Şapka iğnesini önünde tuttu. "Eğer bana doğru bir hamle yaparsan yemin ederim ki bu şeyi boynuna saplarım." Sonra gülümsedi.

Harold elektrik şokuna kapılmış gibi hızla kendini araba-

dan dışarı atıp kapıyı ardından sertçe kapadı. Stella arabayı geri alıp vites değiştirdi ve akan trafiğin arasına karıştı.

"LANET OLSUN!" Bir elinin avuç içini diğeriyle yumruklադı Sims. "KAZA YAPARSIN UMARIM!"

Sims çakıllı yoldan bir taş alıp otoyola doğru fırlattı. Sonra durup derin derin nefes aldı. "Tanrım, tam bir kaltak." Parmaklarını kırpık saçlarına götürdü; araba kullanamayacak kadar sinirliydi hâlâ. Sims rampanın ardından başlayan ormana baktı, ağaçların arasındaki buzlu su göletlerini görünce daha yüksekteki kuru araziye uzanan dört şeritli yolu taradı.

Hikâye 6

"Yeni kavga etmiştik," dedi Lewis. "Fazla kavga etmezdik ve ettiğimizde de genelde ben haksız olurdum. Bu seferki, hizmetçilerden birini kovduğum içindi. Malağa civarlarmdaki köylerin birinden bir kızdı sadece. Adını bile hatırlamıyorum artık, ama tam bir kaçıktı ya da ben öyle olduğunu düşünüyordum." Boğazını temizledi ve ateşe doğru eğildi. "Kendini esrarengiz şeylere kaptırmıştı çünkü. Büyüye, kötü ruhlara -ispanyol köylü takımı spiritüalizmi. Bazı hizmetçileri bazı şeylere uğursuzluk atfederek (çayırdaki kuşlar, beklenmeyen yağmurlar, kırık bardaklar) korkutmuş olsa da bu durum onu kovacak kadar ilgilendirmiyordu beni. Kovma nedenim odalardan birini temizlemeyi reddetmesiydi."

"Çok iyi bir gerekçe bu," dedi Otto.

"Ben de öyle düşündüm. Ama Linda kıza haksızlık ettiğimi düşünüyordu. Daha önce odayı temizlemeyi reddetme-

misti hiç. Müşterilerden rahatsız olmuştu, kötü ya da ona benzer bir şey olduklarını söylüyordu. Saçmaydı bu."

Lewis kanyaktan bir yudum aldı ve Otto ateşe bir dal daha attı. Flossie iyice yanlarına sokulmuş, arka ayaklarını ateşe doğru uzatıp yatmıştı.

"O müşteriler İspanyol muydu Lew-iss?"

"Amerikalılardı. Florence de Peyser adında San Francisco'lu bir kadm ve yeğeni. Alice Montgomery. On yaşlarında tatlı bir kız. Bayan de Peyser'in onunla birlikte seyahat eden hizmetçisi, Rosita adında bir Meksikalı. Otelin en üst katında bir süitte kaldılar. Gerçekten Otto, onlardan daha az korkutucu kimse olamaz. Rosita odayı temiz tutmuş olabilirdi tabii, ki tutmuştur da muhtemelen, ama günde bir kez içeri girmek bizim kızın işiydi ve o bunu yapmayı reddedince ben de onu kovdum. Linda görev listesini değiştirip odaya diğer kızlardan birini göndermemi istedi."

Lewis gözlerini ateşe dikmişti. "İnsanlar bu konuda kavga ettiğimizi duydu ve bu da çok nadiren olan bir şeydi. Gül bahçesindeydik, sanırım biraz bağırdım. Bunun bir disiplin sorunu olduğunu düşünüyordum. Linda da öyle. Elbette. Aptalca davrandım. Linda'nın istediği gibi iş listesini değiştirmeliydim. Ama fazla inatçıydım -bir ya da iki günde beni ikna ederdi kesin, ama yeterince yaşayamadı." Lewis sosisini ısırıp bir süre tadını almadan çiğnedi. "Bayan de Peyser o gece bizi süitinde yemeğe davet etti. Genellikle geceleri kendi başımıza yemek yer, insanlardan uzak dururduk, ama konukların bizi öğle ya da akşam yemeğine davet ettiği de olurdu zaman zaman. Bayan de Peyser'in nezaket gösterdiğini düşündüm ve bizim için kabul ettim.

"Gitmemeliydim. Çok yorgun ve bitkindim. Tüm gün çok

çalışmıştım. Linda'yla tartışmanın dışında sabah depoya iki yüz şişe şarap yüklenmesine yardım etmiş ve ardından tüm öğleden sonra tenis turnuvası için zorunlu maçlara çıkmıştım. Gerçekten ihtiyacım olan şey hızlıca bir şeyler atıştırıp yatağa girmekti, ama saat dokuz gibi süite çıktık. Bayan de Peyser bize içki ikram etti ve sonra garsona yemeği ona çeyrek kala getirmesini söyledik. Servisi Rosita yapacaktı; garson yemek salonuna geri dönebilirdi.

"Şey, bir kadeh içki içtim ve başım döndü. Florence de Peyser bir içki daha verdi ve yapabildiğim tek şey Alice'le konuşmaya çalışmaktı. Çok tatlı küçük bir kızdı, ama ona soru sorulmadıkça asla konuşmuyordu. İyi davranışlara boğulmuştu ve öylesine pasifti ki, insan onun akılsız olduğunu düşünüyordu. Ebeveynlerinin yaz mevsiminde onu teyzesine sepetlediği sonucunu çıkarmıştım.

"Sonra içkime bir şeyler katıp katmadıklarını merak ettim. Kendimi tuhaf hissetmeye başlamıştım; tam olarak hasta ya da sarhoş değil, ama parçalara ayrılmış gibi. Kendi üzerimde süzülüyordum sanki. Linda kendimi iyi hissetmediğimi fark etti, ama Bayan de Peyser ciddiye almadı onu. Ben de iyi olduğumu söyledim tabii.

"Yemeğe oturduk. Birkaç lokma almayı başarabildim, ama başım fena halde dumanlıydı. Alice yemek boyunca hiç konuşmadı ama zaman zaman bana utangaç bakışlar attı ve sanki ben alışık olmadığı türden davranmışım gibi gülümsedi. Ama ben öyle hissetmiyordum. Aslında, yorgunluğumun üzerine bir de alkol eklenmiş olabilirdi. Hislerim körelmişti - parmaklarımı hissetmiyordum, çenemi de, odadaki renkler bildiğim hallerinden çok daha soluktu- yemeğin bile tadını alamıyordum.

"Yemekten sonra teyzesi Alice'i yatağa gönderdi. Rosita kanyak ikram etti ama ben elimi sürmedim. Konuşabiliyordum, biliyorum, ve Linda dışında herkese normal görünmüş olabilirdim ama tüm isteğim yatağa girmekti. Eskisi kadar geniş olan süit üzerime çöküyordu sanki -masadaki üçümüzün üzerine. Bayan de Peyser durmadan konuşarak bizi tuttu. Rosita ortadan kaybolmuştu.

"Sonra çocuk, odasından bana seslendi. Bana tekrar tekrar, çok kısık sesle, 'Bay Benedikt, Bay Benedikt,' dediğini duyabiliyordum. Bayan de Peyser, 'Yanına gitmek ister misiniz? Sizi çok seviyor,' dedi. Tabii ki, dedim, kıza iyi geceler dilemek hoşuma giderdi, ama Linda benden önce ayağa kalktı ve, 'Hayatım, kımıldayamayacak kadar yorgunsun. Bırak ben gideyim,' dedi. 'Hayır,' dedi Bayan de Peyser. 'Çocuk onu istiyor.' Ama çok geçti. Unda çoktan kızın odasına doğru gidiyordu bile.

"Ve sonra her şey için çok geçti. Linda odaya gitti ve bir saniye sonra bir şeylerin fena halde ters gittiğini anladım. *Çünkü hiç ses yoktu.* Çocuğun beni çağırırkenki sessiz fısıltısını duymuştum ve Linda'nın onunla konuştuğunu da duymuş olmam gerekirdi. Hayatımın en gürültülü sessizliğiydi. Bayan de Peyser'in gözlerini bana diktiğinin farkındaydım. Sessizlik devam etti. Ayağa kalktım ve yatak odasına doğru yürümeye başladım.

"Daha yarı yola gelmeden Linda acı acı feryat etmeye başladı. Korkunç feryatlardı bunlar... çok keskin..." Lewis başını iki yana salladı. "Kapıyı hızla açtım ve tam içeri daldığım anda camın kırılma sesini duydum. Linda pencerenin önünde donakalmıştı, her yana cam kırıkları yayılıyordu. Sonra kayboldu. Öylesine şoke olmuş ve korkmuştum ki, bağıra-

madım bile. Bir anlığına kımıldayamadım da. Kıza, Alice'e baktım. Yatağının üzerinde, sırtını duvara yaslamış, ayakta duruyordu. Bir anlığına -hattâ andan da kısa bir süre- bana sırıttığını sandım.

"Pencereye koştum. Alice arkamdan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Linda'ya yardım etmek için çok geçti artık tabii. Aşağıdaki patikada, ölü bir halde yatıyordu. Akşam havası almak için yemek salonundan dışarı çıkmış olan küçük bir kalabalık etrafını çevirmişti. Bazıları yukarı bakıp, benim kırık pencereden aşağı sarktığımı gördüler. Yorkshire'dan bir kadın beni görünce çığlık attı."

"Onu ittiğini düşündü," dedi Otto.

"Evet. Polisle fena halde derde soktu başımı. Hayatımın geri kalanını bir İspanyol hapishanesinde geçirmek zorunda kalabilirdim."

"Lew-iss, şu Bayan de Peyser ve küçük kız gerçekte ne olduğunu açıklayamaz mıydı?"

"Otelden ayrıldılar. Bir hafta için daha rezervasyonları vardı, ama ben polise ifade verirken eşyalarını toparlayıp gittiler."

"Ama polis onları bulmaya çalışmadı mı?"

"Bilmiyorum. Ben onları bir daha asla bulamadım. Sana komik bir şey anlatacağım Otto. Hikâyenin şaka gibi bir sonu var. Otelden çıkışlarını yaptıklarında Bayan de Peyser bir American Express kartıyla ödemiş ücreti. Resepsiyonda çalışanlara da küçük bir konuşma yapmış -gittiği için üzgünmüş, bana yardım edebilseymiş keşke, ama o ve Alice'in yaşadıkları şoktan sonra daha fazla kalmaları imkânsızmış. Bir ay sonra American Express'ten kartın geçersiz olduğu haberi geldi. Gerçek Bayan de Peyser ölüymüş ve şirket onun hesa-

bından hiçbir ödeme yapamazmış." Lewis gerçekten güldü. Ateşin üzerindeki dallardan biri, etraftaki karlara kıvılcımlar saçarak közlerin üzerine yuvarlandı. "Beni dolandırdı," dedi ve yine güldü. "Pekala, ne düşünüyorsun hikâyeyle ilgili?"

"Çok Amerikanvari bir hikâye bence," dedi Otto. "Ne olduğunu sormalıydın çocuğa -en azından yatağın üzerinde ayakta durmasına neyin sebep olduğunu."

"Ben de öyle yaptım zaten! Tutup sarstım onu. Ama ağlamaya başladı yine. Sonra onu teyzesinin yanına götürüp olabildiğince hızlı aşağı indim. Bir daha onunla konuşma şansım olmadı hiç. Neden bunun Amerikanvari bir hikâye olduğunu söyledin Otto?"

"Çünkü, seygili dostum, hikâyendeki herkes lanetli. Kredi kartı bile. Anlatıcı hepsinden de lanetli. Ve bu, dostum, *echt Amerikanisch*[1]."

"Şey, bilmiyorum," dedi Lewis. "Otto, biraz tek başıma dolanmak istiyorum. Birkaç dakika etrafta gezineceğim. Sorun olur mu?"

"Süslü tüfeğini de alacak mısın?"

"Hayır. Hiçbir şey öldürmeyeceğim."

"Zavallı Flossie'yi de götür."

"Olur. Gel bakalım Flossie."

Köpek ayağa fırladı, tamamen uyarılmış haldeydi yine, kımıldamadan oturamayacak ya da anılarından yükselen duygulardan etkilenmemiş gibi davranamayacak olan Lewis ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı.

1) Tipik Amerikanvari. (YHN.)

Şahit

7

Peter Barnes etrafını saran iğrenç kokudan midesi bulanmış halde vazoyu düşürdü. Yüksek perdeden bir kıkırtı duydu; görünmez oğlanın kavradığı bileği buz kesmişti bile. Ne göreceğini zaten bilerek, arkasını döndü. Mezar taşının üzerinde oturan oğlan iki eliyle yapışmıştı bileğine ve aynı aptal neşeli ifadeyle ona bakıyordu. Gözleri parlak altındandı.

Peter bu sıska, leş kokulu oğlanın da aşağıdaki Hardie'msi şey gibi parçalara ayrılacağını umarak boştaki eliyle vurdu ona. Ama bunun yerine oğlan darbeyi karşıladı ve bir balyoz gibi inen cılız ayağıyla ayak bileğine vurdu Peter'ın. Bu tekme Peter'ı yere yapıştırdı.

"Bakmasını sağla yumurcak," dedi adam.

Çocuk, Peter'm arkasına geçip başını buz gibi ellerinin arasına aldı ve onu zorla ters çevirdi. Berbat koku iyice yoğunlaşmıştı. Peter oğlanın başının kendisininkinin hemen arkasında olduğunu fark edip, "Uzak dur benden!" diye bağırdı, ama başını kavrayan eller baskılarını artırmıştı. Kafatasını iki yandan birleştirmeye çalışıyordu sanki. "Bırak beni!" diye bağırdı Peter, ama bu kez oğlanın kafatasmı ezeceğinden korkmaya başlamıştı.

Annesinin gözleri kapalıydı. Dili iyice dışarı sarkmıştı.

"Öldürdün onu," dedi Peter.

"Oh, henüz ölmedi," dedi adam. "Kendinden geçti sadece. Ona canlı canlı ihtiyacımız var, değil mi Fenny?"

Peter arkasından gelen korkunç ayaklamalar duydu. "Boğdun onu," dedi. Oğlanın ellerinin baskısı ilk seviyesine

gerilemişti: Onu mengenede kısılı gibi tutmaya yetecek kadar.

"Öldürmedim ama," dedi adam kibar bir ses tonu takınarak. "Zavallı küçük nefes borusunu birazcık ezmiş olabilirim, zavallı kadıncağızın boğazı agrıyordur muhtemelen. Ama çok güzel bir boynu var, değil mi Peter?"

Ellerinden birini indirip diğeriyle Christina Barnes'ı ancak küçük bir kedi kadar ağırmış gibi havaya kaldırdı. Peter'm annesinin boynunun sıkılan yerlerinde mor çürükler vardı.

"Canını yaktın," dedi Peter.

"Korkarım yaktım, evet. Tek dileğim sana da aynı servisi verebilmek. Ama iyilik meleğimiz, arkadaşınla evine girdiğiniz çekici kadın seninle özel ilgilenmek istediğine karar verdi. Şu an daha acil bir işle meşgul. Ama senin ve yaşlı arkadaşların için harika şeyler ayırdık. O zaman ne sen ne de onlar bir şey bilecek. Ekiyor mu biçiyor mu olduğunuzu bilmeyeceksiniz, doğru değil mi, aptal kardeşim?"

Oğlan Peter'm kafasını acı verecek kadar sıktı ve kişnemeye benzer bir ses çıkardı.

"Nesin sen?" diye sordu Peter.

"Ben senim Peter," dedi adam. Hâlâ bir eliyle annesini havada tutuyordu, "iyi bir basit cevap bu, değil mi? Ama tabii tek cevap değil. Yaşlı arkadaşlarını tanıyan Harold Sims adlı adam hiç tereddüt etmeden bir Manitu olduğumu söyleyecektir benim. Bay Donald Wanderley'ye adımın Gregory Benton olduğu ve New Orleans şehrinin bir sakini olduğum söylendi. Bir keresinde New Orleans'ta eğlenceli aylar geçirdim tabii, ama oradan geldiğim söylenemez. Gregory Bate adıyla doğdum ve 1929 yılında ölene kadar bu adla bilindim. Neyse ki, Florence de Peyser adlı çekici bir kadınla bir anlaş-

maya vardım ve beni ölümden sonraki görevlilerin bildik kötü muamelelerinden kurtardı, korkarım ki onlardan ürküyordum. Sen neden korkarsın Peter? Vampirlere inanır mısın? Kurt adamlara?"

Titreşen ses, Peter'ın kafasının içinde yankılanıyordu, hareketsizleştirip yatıştırmıştı onu neredeyse ve ona bir soru yönelttiğini birkaç saniye sonra fark etti Peter. "Hayır," diye fısıldadı ve sonra:

(Yalana, diye geçirdi kafasından)

ve annesini boğazından tutan adam biçim değiştirdi ve Peter karşısındaki şeyin sadece bir kurt olmadığım, tek amacı öldürmek, korku, kaos yaratmak ve olabildiğince zalim bir şekilde can almak olan kurt görünümlü doğaüstü bir varlık olduğunu biliyordu her hücresiyle: Acı ve ölümün onun var olma sebebinin iki ucu olduğunu gördü. Bu varlığın içinde insana dair hiçbir şey olmadığını ve sadece bir zamanlar sahip olduğu vücudu giysi olarak kullandığını gördü. Şimdi içinin derinliğine bakmasına izin verdiğim de gördü; onun efendisi bu saf yıkıcılık değildi: Yaratığın korkunç bir uğursuzluk barındırdığı kadar kesin olan şey, ona bir başka akim sahip olduğu ve onu yönlendirdiğiydi. Peter tüm bunları bir saniyeliğine gördü. İkinci saniyede gördüğü şey ise çok daha kötüydü: Tüm bu karanlığın içinde ölümcül bir cazibe yatıyordu.

"İnanmıyorum..." diyebildi titreyerek.

"Oh, inanıyorsun ama," dedi kurt adam ve kara gözlüklerini taktı. "İnandığım çok iyi görebiliyorum. Aynı kolaylıkta bir vampire de dönüşebilirdim. O daha da güzel. Belki de gerçeğe daha yakın."

"Nesin sen?" diye sordu Peter tekrar.

"Dr. Tavşanayağı diyebilirsin bana," dedi yaratık. "Ya da gece bekçisi."

Peter gözlerini kırpıştırdı.

"Korkarım seni bırakmak zorundayız şimdi. İyilik meleğimiz seninle ve arkadaşınla kısa bir süre içinde başka bir görüşme daha ayarlayacak. Ama gitmeden önce açlığımızı bastırmalıyız." Gülümsedi. Dişleri parıldayacak kadar beyazdı. "Sıkı tut onu," diye emretti ve Peter'm başındaki eller korkunç bir güçle bastırdı. Peter ağlamaya başladı.

Yaratık hâlâ gülümseyerek Christina Bames'ı yakına çekti ve başını boynuna gömüp dudaklarını derisinde gezdirdi. Peter öne atılmaya çalıştı, ama donuk eller geri çekti onu. Yaratık annesini yemeye başladı.

Peter çığlık atmaya çalıştı ama onu tutan ölü çocuk ellerini ağzına götürdü. Peter'm başını göğsüne bastırdı. Çocuğun çürük kokusu, yaşadığı dehşet ve çaresizlik, o iğrenç vücuda kenetlenmiş olmanın korkusu, annesine olanlardan duyduğu daha büyük korkuyla, Peter'm gözleri karardı.

Uyandığında yalnızdı. O berbat koku hâlâ duyulabiliyordu. Peter inledi ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya zorladı kendini. Düşürdüğü vazo yan dönmüş, yerde yatıyordu. Hâlâ göz alıcı görünen çiçekler kilimin üzerindeki küçük su birikintisinin yanına saçılmıştı. Ellerini yüzüne götürdü ve onu tutan oğlanın kötü kokusu bulaştı üzerlerine. Öğürdü. Oğlanın ellerinden bulaşmış olan bu korkunç koku ağzını da kaplamış olmalıydı: Ağzı ve çenesi çürümüş gibiydi sanki.

Peter odadan çıktı ve banyoyu bulana kadar koştu. Sonra sıcak suyu açıp, sabunu tekrar tekrar köpürterek yüzünü ve ellerini yıkadı defalarca. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Annesi öl-

müştü: Lewis'i görmeye gelmişti ve öldürmüşlerdi onu. Hayvanlara yaptıkları şeyi yapmışlardı annesine: Vampirler gibi kanla yaşayan ölü yaratıklardı. Ama vampir değillerdi. Kurt adam da değillerdi; öyle olduklarını düşünmenizi sağlayabilirlerdi sadece. Sahipleri her ne ise ona satmışlardı kendilerini uzun zaman önce. Peter kapının altından sızan yeşil ışığı hatırladı ve neredeyse kusuyordu lavabonun içine. Sahipleri *o* kadındı. Gece bekçileriydiler -gece yaratıkları. Fenny'nin ellerinin kokusundan kurtulabilmek için Lewis'in sabunuyla ağzını ovdu.

Peter, Jim Hardie'nin o salaş barda oturmuş ona tüm Milbum'ün alevler altında kalmasını görmek isteyip istemeyeceğini soruşunu hatırladı, Jim'den daha güçlü, cesur ve akıllı davranamazsa Milburn'ün başına geleceklerin bundan da kötü şeyler olacağını biliyordu. Gece bekçileri sistematik olarak yok edeceklerdi şehri -bir hayalet şehre dönüştüreceklerdi- ve arkalarında ölüm kokusu bırakacaklardı sadece.

Tüm istedikleri bu, dedi kendi kendine, Gregory Bate'in çıplak yüzünü hatırlayarak, *tüm istedikleri, yok etmek.* Jim Hardie'nin gergin yüzü geldi gözünün önüne, sarhoş ve kendini vahşi bir planın içine atan Jim'in yüzü; patlak gözlerle ona doğru eğilen Sonny Venuti'nin yüzü; tuğla döşeli avluda steyşın arabasından çıkan annesinin yüzü; tüyleri ürpererek, geçen seneki partide gülümseyen dudakları ve ifadesiz gözleriyle ona bakan aktrisin yüzü.

Lewis'in havlusunu yere bıraktı.

Daha önce de gelmişlerdi buraya.

Ona yardım edebilecek tek bir kişi vardı -yalan söylediğini ya da delirdiğini düşünmeyecek biri. Şehre dönüp, otelde kalan yazarı görmeliydi hemen.

Bir kez daha içini annesini kaybetmiş olduğu duygusu kapladı ve gözyaşları birikti gözlerinde, ama ağlamaya vakit yoktu şimdi. Koridora çıkıp ağır kapının önünden geçti. "Ah, anne," dedi. "Durduracağım onları. Yakalayacağım..." Ama boştu bu sözler, genç bir oğlanın meydan okumasıydı sadece. *Böyle düşünmeni istiyorlar.*

Peter otoyola doğru koşarken dönüp bakmadı ama arkasında hissedebiliyordu evi; onu izliyor, zavallı niyetiyle dalga geçiyordu -özgürlüğünün sadece tasmalı bir köpeğinki kadar olabileceğini biliyordu sanki. Boynu yaralı, hızı kesilmiş bir halde her an arkaya doğru çekilebilirdi...

Lewis'in araba yolunun sonuna geldiğinde neden böyle hissettiğini anladı. Otoyol girişinde bir araba park etmişti ve onu eve bırakan Yehova'nın Şahidi vardı içinde, Peter'a bakıyordu. Peter'a selektör yaptı: parıldayan gözler. "Acele et," diye seslendi. "Acele et hadi evlat."

Peter yola fırladı. Karşıdan gelen bir araba acı bir fren sesiyle kıl payı yanından geçti, bir diğeri yana doğru kayarak durdu. Onlarca arabadan korna sesleri yükseliyordu. Orta bölüme ulaştı ve otoyolun boş olan diğer tarafına geçti. Şahit'in hâlâ ona seslendiğini duyabiliyordu. "Geri gel. Bu hiç iyi değil."

Peter otoyolun kenarındaki çalılıklara daldı. Trafik gürültüsü ve karmaşasının arasından, Şahit'in şehirde izini sürmek için arabasını çalıştırdığını net bir şekilde duyabildi.

8

Otto'nun yaktığı ateşin başından ayrıldıktan beş dakika sonra kendini yorgun hissetmeye başladı Lewis. Önceki gün yaptığı temizlik yüzünden sırtı ağrıyor, bacakları pes etmekle

tehdit ediyordu onu. Köpek önünden hızlı hızlı gidiyor, onu tepeyi inip arabasına dönmeyi düşündüğü an devam etmeye zorluyordu. Arabası bile yarım saatlik uzaklıktaydı. Köpeğin peşinden gidip yatışmak ve sonra ateşin başına dönmek daha iyiydi.

Flossie bir ağacın dibinde durup etrafı kokladı, onun hâlâ peşinden gelip gelmediğini kontrol edip yoluna devam etti.

Hikâyenin en kötü kısmı Linda'nın çocuğun odasına tek başına gitmesine izin vermiş olmasıydı. De Peyser'in masasında başı dumanlı, şimdikinden bile yorgun halde otururken tüm durumun bir şekilde tuhaf olduğunu hissetmişti, farkında olmadan bir oyunda rol alıyordu sanki. Bundan, yemek boyunca hissettiği bu tuhaflık hissinden söz etmemişti Otto'ya. Tıpkı yemeğin tatsızlığının altında belli belirsiz bir çöp tadı yattığı gibi, Florence de Peyser'in yüzeysel sohbetinin altında kendini dansa zorlanan bir kukla gibi görmesine neden olan bir şey vardı sanki. Böyle hissedip neden oturmaya devam etmiş, normal görünmeye çalışmıştı ki -neden Linda'nm kolundan tutup dışarı çıkmamıştı?

Don da kendini bir oyundaki oyuncu gibi hissetmekten söz etmişti bir keresinde.

Çünkü ne yapacağını bilecek kadar iyi tanıyorlar seni. O yüzden oturmaya devam ettin. Çünkü böyle yapacağını biliyorlardı.

Hafif esinti yerini güçlü bir rüzgara bıraktı. Köpek burnunu kaldırdı, havayı kokladı ve rüzgarın geldiği yöne döndü. Çok daha hızlı gitmeye başlamıştı.

"Flossie!" diye bağırdı Lewis. Köpek şimdiden otuz metre ötesindeydi ve ağaçların arasında yön değiştirirken görebiliyordu onu sadece; köpek bir açıklığa vardı ve başını çevirip omzunun üzerinden Lewis'e baktı. Sonra başını eğip hırlaya-

rak şaşırttı Lewis'i. Bir saniye sonra yıldırım hızıyla koşmaya başladı.

ileriye doğru bakınca Lewis diğer ağaçların çıplak iskeletlerinin arasına serpilmiş köknar ağaçlarının çalılığa benzer gövdelerini gördü sadece. Eriyen kar yavaşça aşağı doğru akıyordu. Ayakları üşümüştü Levvis'in. Sonunda köpeğin havladığını duydu ve sese doğru yürümeye başladı.

Nihayet görebildiğinde inlemeye başladı köpek. Küçük, buzla kaplı bir çukurda duruyordu ve Lewis çukurun üst kenarındaydı. Easter Adası'ndaki heykeller gibi kuvars kaplı büyük taş parçalarıyla doluydu dibi. Köpek ona baktı, yeniden inledi, vücudunu oynattı ve taş parçalarının birinin yanma attı kendini. "Geri gel Flossie," dedi Lewis. Köpek kendini yere bırakıp kuyruğunu sallamaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu köpeğe.

Lewis çukura adımını attığında iki metre aşağı, soğuk çamura battı. Köpek keskin bir şekilde havladı, kendi etrafında döndü ve yine yere bıraktı kendini. Çukurun diğer ucunda yükselen köknar ağaçlarına bakıyordu. Lewis kendim çamurdan kurtarınca Flossie ağaçlara doğru sokulmaya başladı.

"Girme oraya," dedi Lewis. Köpek inleyerek ilk ağaç sırasına sokuldu ve sonra dalların arasında kayboluverdi.

Lewis defalarca seslendi ama köpek geri dönmedi. Kalın köknar ağaçları sırasından hiç ses gelmiyordu. Lewis hüsrana uğramış halde gökyüzüne baktı ve kuzey rüzgarıyla gelen bulutları gördü. Karın iki günlük paydosu sona ermişti.

"Flossie."

Köpek geri gelmedi, ama köknarların iğne yapraklarından oluşan kalın örtüye bakınca çok tuhaf bir şey gördü Lewis. Yaprak ve dalların arasında bir kapı vardı. Kapının kolu koyu

renkli iğne yapraklardan oluşuyordu. Şimdiye kadar gördüğü en iyi optik yanılsamaydı bu: Menteşeler bile tasvir edilmişti.

Lewis ileri doğru bir adım attı. Tam Flossie'nin kendini yere attığı noktadaydı. Yaklaştıkça kapı yanılsaması daha da mükemmelleşiyordu. Şimdi iğne yapraklar cilalı ahşabın damarlarını oluşturuyordu neredeyse. Renk ve gölgeler oluşturarak yapıyorlardı bunu, koyu yeşil, üzerinde açık yeşil, onun üzerinde koyu yeşil, bir maymun çıkmaz ağacı kütüğünün üzerindeki helezonları oluşturan tesadüfi bir desen.

Kendi yatak odasının kapısıydı bu.

Lewis çukurun diğer tarafındaki kapıya doğru yavaşça ilerledi. Pürüzsüz tahtaya dokunacak kadar yakına gitti.

Açılmak istiyordu kapı. Lewis ıslak botlarıyla soğukta durdu, onu buraya getiren şeyin 1929'daki o günden beri yaşadığı esrarengiz olaylar olduğunu biliyordu: Beklenmedik bir serüvene açılan imkânsız bir kapının önüne koymuşlardı onu. Linda'mn ölüm hikâyesinin -Don'un da Alma Mobley hikâyesi için söylediği gibi- bir anlamı olmadığını ya da bir sonuca varmadığını düşünüyorduysa eğer, işte kapının arka-sındaydı anlamı. O anda bile kapının bir değil birçok odaya açıldığını anlamıştı Lewiş.

Bunu reddedemezdi. İnce dallardan bir ateşin önünde ellerini ovuşturan Otto, değerinde ısrar etmek için fazla önemsiz olan bir varoluşun bir parçasıydı sadece -tutunmak için fazla değersiz olan bir varoluşun. Çoktan kararını vermiş olan Lewis için geçmişi, özellikle de Milburn'de geçirdiği son yıllar tatsız bir yol, sıkıntı ve işe yaramazlığın uzun süren bir açışıydı.

İşte bu yüzden pirinç tokmağı çevirdi Lewis ve bu bilmecedeki yerini aldı.

Zaten bildiği gibi, adımını bir yatak odasına attı. Hemen tanıdı odayı: Linda ile yaşadıkları, otelin giriş katındaki dairenin İspanyol çiçekleriyle dolu, güneşli yatak odası. Ayağının altında odanın her köşesine uzanan ipek bir Çin halısı vardı; vazoda hâlâ güneşe aç çiçekler halının sarılarını, kırmızılarını ve mavilerini alıp geri yansıtıyordu. Arkasına döndü, kapının kapandığını görüp gülümsedi. İkiz pencerelerden güneş akıyordu. Dışarı bakınca yeşil çimenliği, parmaklıklarla çevrili sarp kayalıkları, aşağıda parıldayan denize inen merdivenlerin üst basamaklarını gördü. Lewis üzeri örtülü yatağa gitti. Ayakucunda katlanmış duran koyu mavi kadife bir sabahlık vardı. Lewis bu güzel odanın her yanını huzur içinde, dikkatle inceledi.

Sonra salonun kapısı açıldı ve Lewis gülümseyerek karısına döndü. Büyük bir mutluluk dalgası içinde ona doğru yürüyüp kollarını uzattı. Ağladığını görünce durdu.

"Sevgilim, neyin var? Ne oldu?"

Ellerini kaldırdı: Kısa tüylü bir köpek yatıyordu boylu boyunca. "Konuklardan biri patikada bulmuş onu. Öğle yemeğinden dönüyordu herkes ve oraya gittiğimde hepsi etrafına toplanmış, zavallı küçük şeye bakıyorlardı. Korkunçtu Lewis.

Lewis köpeğin bedenine doğru eğildi ve Linda'yı yanağından öptü. "Ben ilgilenirim onunla Linda. Ama nasıl gelmiş oraya?"

"Birinin onu camdan attığını söylediler... ah, Lewis, kim böyle bir şey yapabilir ki?"

"Ben ilgilenirim. Zavallı köpecik. Bir dakikalığına otur lütfen." Köpeğin cesedini karısının ellerinden aldı. "Ben halledeceğim. Endişelenme artık."

"Ama ne yapacaksın onu?" dedi ağlayarak.

"Gül bahçesine, John'un yanma gömeceğim sanırım."

"İyi. Harika."

Lewis köpeği taşıyarak salonun kapısına doğru gitti ve durdu. "Öğle yemeği sorunsuz geçti bunun dışında, değil mi?"

"Evet. Florence de Peyser bu gece süitinde yemeğe davet etti bizi. Bütün gün tenis oynadıktan sonra gitmek ister misin acaba? Altmış beş yaşındasın, unutma."

"Hayır, değilim." Lewis ona şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. "Seninle evliyim, elli yaşındayım demek ki. Vaktinden önce yaşlandırıyorsun beni!"

"Salak ben," dedi Linda. "Gerçekten, kendimi kovabilirdim bu yüzden."

"Daha iyi bir fikirle döneceğim hemen," dedi Lewis ve salonun kapısından çıktı.

Köpeğin bedeni ellerinin arasından kaydı ve her şey değişiverdi. Papaz evinin salonundan babası geliyordu ona doğru, "iki şey daha var Lewis. Annen bir parça saygıyı hak ediyor, biliyorsun. Otel gibi kullanıyorsun bu evi. Gecenin her saatinde geliyorsun." Babası, Lewis'in arkasında durduğu koltuğa geldi, şöminenin olduğu yöne çevirdi koltuğu ve sonra yine odanın diğer tarafına geçti; hâlâ konuşuyordu. "Bazen içki içtiğine dair söylentiler geliyor kulağıma. Dar kafalı bir adam değilim ama buna müsamaha etmeyeceğim. Altmış beş yaşında olduğunu biliyorum..."

"On yedi," dedi Lewis.

"On yedi, öyleyse. Sözümü kesme. Böyle yaparak, büyüdüğünü göstermeye çalıştığın kesin. Ama bu evin çatısı altında yaşadığın sürece içki içmeyeceksin, anlaşıldı mı? Ve yaşını annene temizlikte yardım ederek göstermeni istiyorum. Bundan sonra bu oda senin sorumluluğunda. Haftada bir kez to-

zunu alıp temizlemelisin. Ve sabahlan dua etmeyi unutma. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," dedi Lewis.

"Güzel. Bu birincisi. İkinci konu arkadaşlarınla ilgili. Bay James ve Bay Hawthorne, ikisi de iyi adamlar ve ikisiyle de mükemmel bir ilişkim olduğunu söyleyebilirim. Ama yaş ve koşullar ayırıyor bizi. Onlara arkadaşlarım diyemem, onlar da bana demez. Bunun bir nedeni, Episkopal olmaları. Diğeriyse, büyük miktarda paralarının olması. Bay James tüm New York'taki en zengin adamlardan biri olmalı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, hem de 1928'de?"

"Evet efendim."

"Oğluyla ilişkini sürdürmeye gücünün yetmeyeceği anlamına gelir. Bay Hawthome'un oğluyla da sürdüremezsin. Saygın ve dindar bir hayata sahibiz, ama zengin değiliz. Eğer Sears James ve Ricky Hawthome'la görüşmeye devam edersen bunun uğursuz sonuçları olacağını görebiliyorum. Zengin çocuklarının alışkanlıklarına sahipler. Bildiğin gibi, planım seni sonbaharda üniversiteye göndermek, ama Cornell'deki en yoksul çocuklardan biri olacaksın ve onların alışkanlıklarını öğrenmemelisin Lewis, onlar sana sadece zarar verir. Annenin sana bir araba alabilmek için kendi birikimlerini kullanmış olmasından sonsuza kadar pişmanlık duyacağım." Yine odada gezinmeye başlamıştı. "İnsanlar şimdiden üçünüzün ve Montgomery Sokağı'ndaki İtalyan kadının dedikodusunu yapmaya başladı bile. Papaz çocuklarının yabani olmasının beklendiğini biliyorum ama... şey, söylenenler beni hayal kırıklığına uğratıyor." Odanın köşesinden başladığı yürüyüşün ortasında durup ciddiyetle Lewis'in gözlerine baktı. "Anladın sanırım."

"Evet efendim. Anladım. Hepsi bu mu?"

"Hayır. Bununla başa çıkacak durumda değilim." Babası kısa tüylü köpeğin cesedini uzatıyordu ona doğru. "Kilise kapısına giden yolun üzerinde ölü yatıyordu. Ya cemaatten biri görseydi orada? Hemen kurtulmanı istiyorum bundan."

"Bana bırakın," dedi Lewis. "Gül bahçesine gömeceğim onu."

"Derhal yap lütfen."

Lewis köpeği odadan çıkardı ve son dakikada arkasını dönüp, "Pazar ayinini hazırladınız mı baba?" diye sordu.

Cevap yoktu. Montgomery Sokağı'ndaki evin üst katındaki kullanılmayan yatak odasındaydı Lewis. Odadaki tek eşya yataktı. Yerler çıplaktı ve cam yağlı kâğıtla kaplanmıştı. Lewis'in arabasının tekerlekleri patlak olduğu için Sears ve Ricky, Warren ve hamile karısı alışveriş yaparlarken kullanmak üzere Warren Scales'ın külüstürünü ödünç almaya gitmişlerdi. Yatakta bir kadın yatıyordu ama ona cevap veremezdi, çünkü ölüydü. Bir çarşaf vardı üzerinde.

Lewis arkadaşlarının dönmesini umarak ileri geri yürümeye başladı. Yatağın üzerindeki çarşafla kaplı bedene bakmak istemiyordu; pencereye gitti. Yağlı kâğıdın arasından belli belirsiz turuncu bir ışık görebiliyordu sadece. Yatağa baktı tekrar. "Linda," dedi perişan halde.

Gri metal duvarları olan bir odadaydı şimdi. Tavandan bir ampul sarkıyordu. Metal bir masanın üzerinde, bir çarşafın altında yatıyordu karısı. Lewis üzerine kapaklanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Gölete gömmeyeceğim seni," dedi. "Gül bahçesine götüreceğim." Karısının çarşafın altındaki cansız parmaklarına dokundu ve kımıldadıklarını hissetti. Irkilip geri çekti elini.

Lewis korku içinde izlerken Linda'nın elleri çarşafın altında hareket ediyordu. Beyaz elleri yukarı uzanıp yüzündeki çarşafı aşağı çekti. Oturdu, ve gözlerini açtı.

Lewis küçük odanın en uzak köşesine sindi. Karısı bacaklarını morg masasından aşağı indirince çığlık attı. Çıplaktı Linda ve yüzünün sol tarafı paramparçaydı. Lewis ellerini çocukça bir korunma dürtüsüyle ileri doğru uzattı. Linda gülümseyip, "Peki ya şu zavallı köpek?" diye sordu. Üzerinde örtü olmayan masayı işaret ediyordu; kan gölü içinde kısa tüylü bir köpek yanlamasına yatıyordu.

Dehşet içinde karısına baktı tekrar, ama saçları ortadan ayrılmış, vücudundan geriye kalanları kaplayan kahverengi bir gömlek giymiş olan Stringer Dedham duruyordu yanında. "Ne gördün Stringer?" diye sordu ona.

Stringer zalimce gülümsedi. "Seni gördüm. O yüzden atladım pencereden. Aptal olma."

"Beni mi gördün?"

"Seni gördüğümü mü söyledim? Aptal olan benim sanırım. *Ben* görmedim seni. Karın gördü. *Benim* gördüğüm benim kadınımdı. Harman makinesinde yardım ettiğim günün sabahında penceresinden gördüm onu. Tanrım, gerçek bir moron olmalıyım."

"Ne yapıyordu peki? Kız kardeşlerine ne söylemeye çalıştın?"

Stringer kafasını arkaya götürüp kahkaha attı ve ağzından kanlar fışkırmaya başladı. Öksürdü. "Hay Allah, gözlerime inanamadım, çok şaşırtıcıydı dostum. Kafası kesik bir yılan gördün mü sen hiç? Dili dışarıda ve başı ancak büyükparmağın kadar bir şey? O vücudun kendini tozların içine vura vura kaçmaya çalışmasını gördün mü hiç?" Stringer ağzındaki

kırmızı köpüklerin arasından yüksek sesli bir kahkaha daha kopardı. "Kutsal Musa aşkına Lewis, nasıl lanet bir şey bu? Dürüst olmak gerekirse bu hale geldiğimden beri doğru dürüst düşünemiyorum, beynim allak bullak olmuş da kulaklarımdan fışkırıyor gibi sanki. Felç geçirdiğim zamanki gibi, hatırlıyor musun? Bir tarafım donup kalmıştı hani? Ve sen kaşıkla bebek maması yediriyordun bana? *Iyyy,* ne korkunç bir tat!"

"Sen değildin o," dedi Lewis, "babamdı."

"Şey, söylemedim mi sana? Her şey birbirine girdi -birisi kafamı kesmiş ama dilim hâlâ hareket ediyormuş gibi." Stringer mahcupça gülümsedi. "Söylesene, şu zavallı yaşlı köpeği götürüp gölete atmayacak miydin sen?"

"Oh, evet, geri geldikleri zaman," dedi Lewis. Warren Scales'm arabasına ihtiyacımız var. Karısı hamile."

"Katolik bir çiftçinin karısı şu anda hiç ilgilendirmiyor beni," dedi babası. "Üniversitede geçirdiğin bir yıl fena halde kabalaştırmış seni Lewis." Geçici olarak demirlediği şöminenin oradan oğluna uzun uzun ve üzgün bir şekilde baktı. "Devrin kabalaşma devri olduğunu da biliyorum. Çağımız zift gibi Lewis. Bir lanetin içine doğduk biz, ve çocuklarımız için gelecek tamamen karanlık. Keşke seni daha güvenli zamanlarda yetiştirebilseydim -bir zamanlar bu ülke bir cennetti Lewis! Bir cennet! Göz alabildiğine tarlalar! Tanrı'nm cömertliğiyle dolu tarlalar! Çocukken örümcek ağlarında Kutsal Kitap'ı görebiliyordum evlat. Lewis, Tanrı bizi izliyordu o zamanlar, güneş ışığında ve yağmurda O'nun varlığını hissedebiliyordun. Şimdiyse ateşte dans eden örümcekler gibiyiz." Dizlerini ısıtan gerçek ateşe baktı. "Tren yoluyla başladı her şey. Bundan eminim evlat. Tren yolu, daha önce iki

doların kokusunu almamış adamlara para getirdi. Lokomotif araziyi mahvetti, şimdi ise bu finansal çöküş tüm ülkeye yayılacak." Ve Sears James'in zeki gözleriyle baktı Lewis'e.

"Linda'ya onu gül bahçesine gömeceğime söz verdim," dedi Lewis. "Yakında arabayla dönerler."

"Araba." Babası hoşnutsuzlukla arkasını döndü. "Anlattığım önemli şeylerin hiçbirini dinlemedin. Yüzüstü bıraktın beni Lewis."

"Kendi kendini telaşlandırıyorsun," dedi Lewis. "Felç geçirteceksin kendine."

"İsteğini yerine getir."

Lewis babasının dimdik sırtına baktı. "Şimdi halledeceğim." Babası cevap vermedi. "Hoşçakal."

Babası yüzünü dönmeden konuştu. "Hiç dinlemedin. Ama dediğimi dikkate al evlat, aklından çıkmamak üzere geri dönecek. Kendi kendini baştan çıkardın Lewis. Bir erkek için bundan daha üzücü bir şey söylenemez. Yakışıklı bir yüz ve güzel saçlar. Annenin Leo Amca'smdan aldın bu özelliklerini ve o yirmi beş yaşında elini bir ağaç fırınına sıkıştırıp ceviz ağacı kütüğü gibi kavrulana kadar çekemedi."

Lewis yemek odası kapısından geçti. Yukarıdaki boş odada Linda çıplak vücudunun derilerini soyuyordu. Kanlı dişlerle gülümsedi ona. "Bunun dışında," dedi, "tüm hayatı boyunca dindar bir adam oldu annenin Leo Amca'sı." Gözleri panldadı ve bacaklarını indirdi yataktan. Lewis ahşap duvara doğru geriledi. "Örümcek ağlarında Kutsal Kitap'ı gördükten sonra Lewis." Yavaşça, kırık kalçasıyla sağa sola yatarak ona doğru yürümeye başladı. "Beni gölete atacaktın. Gölette Kutsal Kitap'ı gördün mü Lewis? Yoksa güzel yüzün aklını başından mı aldı?"

"Bitti artık, değil mi?" diye sordu Lewis.

"Evet." Ölümün koyu kahverengi kokusunu alabileceği kadar ona yaklaşmıştı şimdi.

Lewis sırtını sert duvara yasladı. "Ne gördün o kızın odasında?"

"Seni gördüm Lewis. Senin görmen gereken şeyi. Bunun gibi."

9

Çalılıklara ulaştığında artık güvendeydi Peter. İncecik dallardan oluşan ağ, yoldan görünmesini engelliyordu. Diğer tarafta, on ya da on beş metre geriden başlayan ağaçlar Lewis'in evinin önündekiler gibiydi. Peter arabadaki adamdan kaçabilmek için ağaçların içlerine doğru ilerledi. Yehova'nın Şahidi otoyoldaki banketten ayrılmamıştı henüz: Peter kurumuş böğürtlen çalılıklarının üzerinden arabanın açık akrilik mavi tavanını görebiliyordu. Eğilerek bir ağaçtan diğerine, sonra bir diğerine koştu. Araba da hareket etmeye başlamıştı şimdi. Bir süreliğine bu şekilde yola devam ettiler; Peter nemli zeminde yavaşça hareket ederken araba da yanında bir köpekbalığı gibi ilerliyordu. Şahit'in arabasının önüne geçtiği ya da arkasında kaldığı zamanlar oldu, ama beş ya da on metreden fazla değildi bu mesafeler -Peter'ın içini rahatlatan tek şey şoförün onu görmediğini işaret eden hatalardı. Emniyet şeridinde, ağaçların içlerini görebileceği açık bir alan arayarak yavaşça hareket ediyordu.

Peter arazinin bundan sonraki kısmının nasıl olduğunu getirmeye çalıştı gözünün önüne ve Lewis'in evinden bir iki kilometre ötede sık bir ormanlık alanın başladığını hatırladı - alanın geri kalanının çoğu, Milburn'ün sınırlarını çizen mo-

teller ve benzin istasyonları başlayana kadar ormandı. Hendeklerde on kilometre kadar sürünmedikçe, arabadaki adam ağaçlıklı alandan çıkar çıkmaz görebilecekti onu.

Dışarı gel evlat.

Şahit onu arabaya binmeye ikna edebilmek için dışarı rastgele mesajlar gönderiyordu. Peter aklını fısıltılara olabildiğince kapayıp ormanda ilerlemeye devam etti. Koşmayı sürdürürse, Şahit -ona düşünmeye zaman tanıyacak kadar- anayolda gitmeye devam edebilirdi.

Hadi evlat. Çık şuradan. Seni ona götürmeme izin ver.

Hâlâ yüksek böğürtlen çalıları ve ağaçlarla korunuyorken, Peter meşe ağaçlarının kocaman gövdeleri arasına örülmüş ikili gümüşi telleri görene kadar koştu. Tellerin ardında ise uzun kavisli bir açıklık vardı -bomboş beyaz bir arazi. Şahit'in arabası ortalarda yoktu şimdi. Peter yana doğru baktı, ama otoyolu göremiyordu, çünkü ağaçlar çok kaim ve böğürtlen çalılıkları da çok uzundu. Peter ağaçların ve tellerin sonuna gelince karşısındaki boş araziye bakıp, görünmeden karşıya geçip geçemeyeceğini düşündü. Peter, eğer adam onu görürse, kendisine kimsenin yardım edemeyeceğini biliyordu. Koşabilirdi, ama er geç adam onu kapardı -tıpkı Montgomery Sokağı'ndaki evdeki şeyin Jim'i kaptığı gibi.

Seninle ilgileniyor, Peter.

Yine rastgele, gelişigüzel ve telaşsız bir atış.

İstediğin şeylerin hepsini verecek sana.

İstediğin her şeyi.

Anneni geri verecek.

Mavi araba köşeden görüş alanına girip, tam boş arazinin başladığı noktada durdu. Peter ürküp birkaç metre geriye gitti. Arabadaki adam yan dönüp kolunu arabanın tavanına

uzattı ve bu sabırlı bekleyiş pozisyonda araziye doğru bakmaya başladı. *Dışarı gel de sana anneni verelim.*

Evet. Yapacakları şey buydu işte. Ona annesini verecekler-di. Annesi Jim Hardie ve Freddy Robinson gibi boş gözlü, hafızasını kaybetmiş ve ancak ay ışığı kadar maddesel olacaktı.

Peter ıslak zemine oturup yakınlarda başka bir yol olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Ormanın içinden gitmeliydi, araziden geçmeye çalışırsa bulurdu onu adam; otoyola paralel, Milburn'e giden başka bir yol var mıydı?

Kentin çevresinde Jim'le gezindikleri geceleri hatırladı, hafta sonu ve yazlan yaptıklan tüm o başıboş yolculukları: Broome ilçesini yatak odası kadar iyi tanıdığını iddia edebilirdi.

Ama mavi arabadaki sabırlı adam düşünmesini zorlaştırıyordu. Ormanın diğer tarafında ne olduğunu hatırlayamıyordu bir türlü -gelişmekte olan bir banliyö, bir fabrika? Aklı sahip olduğunu bildiği bir bilgiyi veremiyordu ona, bunun yerine, kapalı perdelerin arkasında karanlık şeylerin kımıldandığı boş binaların görüntüsü canlanıyordu gözünde. Ama ormanın diğer ucunda her ne varsa, gitmesi gereken yer işte orasıydı.

Peter sessizce doğrulup ormanın içine doğru birkaç metre geri geri yürüdü ve sonra otoyola arkasını dönüp arabadan kaçmaya başladı. Saniyeler sonra neye doğru koşmakta olduğunu hatırladı. Eski, çift şeritli bir şose otoyol vardı ormanın diğer tarafında, "eski Binghamton yolu" olarak biliniyordu, çünkü bir zamanlar iki kent arasındaki tek otoyoldu: Şimdi ise oyuk oyuk, kullanılmayan ve güvensiz bir yoldu, neredeyse hiç araba geçmiyordu üzerinden. Bir zamanlar kenarında ufak tefek iş yapanlar vardı: manavlar, bir motel, bir eczane. Şimdi bu binaların çoğu boşalmış ve hattâ bazılan yıkılmıştı. Geriye, sadece Defne Market adlı gösterişli bir dükkan kal-

mıştı: Esas olarak Milburn'ün varlıklı kişilerine hizmet ederdi. Annesi eskiden meyve ve sebzelerini hep oradan alırdı.

Eski ve yeni otoyollar arasındaki mesafeyi doğru hatırlıyorsa eğer, markete ulaşması yirmi dakikadan az sürecekti. Oradan şehre giden bir araba bulabilir ve güvenle otele ulaşabilirdi.

On beş dakika içinde ayakları sırılsıklam olmuş, yanlarına sancı saplanmış ve kırık bir dal ceketini yırtmıştı, ama eski yola yaklaşmaya başladığını biliyordu. Ağaçlar seyrelmiş, zemin aşağı doğru hafifçe meyil kazanmıştı.

Şimdi karşısındaki gri boşlukta ormanın bittiğini görünce çitin yanına gitti ve son otuz metre boyunca yavaş yavaş sürünerek ilerledi. Marketin solda mı sağda mı olduğundan ya da ne kadar uzakta olduğundan emin olamıyordu hâlâ. Tüm dileği bir an önce karşısına çıkması ve park alanının arabalarla dolu olmasıydı.

Geriye kalan birkaç ağacın arasında etrafa bakınarak ilerledi.

Zamanını boşa harcıyorsun Peter. Anneni yeniden görmek istemiyor musun yoksa?

Şahit'in, onun aklına hafifçe dokunuşunu hissedip sızlandı. Midesi buz kesti. Karşısındaki yolda park etmiş, duruyordu mavi araba. Ön koltuktaki Şahit olduğunu bildiği iri cüssenin arkasına yaslanmış, onun kendini göstermesini bekliyor olduğunu gördü.

Defne Market, Peter'ın solundaki eski otoyolda, yaklaşık yarım kilometre ötedeydi -arabanın önü diğer tarafa dönüktü. Eğer markete doğru koşmaya başlarsa adam arabayı dar yolda döndürmek zorunda kalacaktı.

Ama bu bile yeterli zamanı vermezdi ona.

Peter yeniden markete baktı: Park alanında bir sürü araba vardı. En azından içlerindeki bir araba tanıdığı birine ait olacaktı. Tek yapması gereken oraya ulaşmaktı.

Bir anlığına en fazla beş yaşındaymış gibi hissetti kendini; onu arabada bekleyen katil yaratığı atlatma umudu ve silahı olmayan, çaresizlik içinde titreyen bir oğlan. Üzerindeki rüzgarlığı parçalara ayırıp o parçaları birbirine bağlarsa ve bir ucunu benzin deposuna yerleştirirse -yok, olmaz, berbat filmlerde gördüğü kötü bir fikirdi bu. Adam onu görmeden arabaya yaklaşması imkânsızdı.

Aslında, adama doğru hamle etmekten başka yapabileceği tek şey markete koşup ne olacağını görmekti. Adam diğer yöne bakıyordu ve en azından onu fark etmeden önce biraz zaman kazanmış olacaktı.

Peter ağaçlara tutturulmuş telleri ayırıp aralarından geçti. Defne Market'in arka otoparkı yarım kilometre ötedeydi. Nefesini tutup boş arazide yürümeye başladı.

Araba arkasında üç hamleyle dönüş yaptı ve yanına doğru gelip görüş alanına girdi. *Güzel cesur oğlan. Güzel oğlanlar otostop çekmemeli, değil mi?* Peter gözlerini kapayıp tökezleye tökezleye devam etti yoluna.

Aptal cesur oğlan. Adamın onu durdurmak için ne yapacağını merak ediyordu.

Öğrenmek için fazla beklemesine gerek kalmadı.

"Peter, seninle konuşmam gerekiyor. Aç gözlerini Peter." Lewis Benedikt'in sesiydi bu. Peter gözlerini açtı ve Lewis Benedikt'in yirmi metre ötede durduğunu gördü; bol pantolon, ayağında botlar ve üzerinde önü açık haki bir asker ceketi vardı.

"Burada değilsin sen," dedi Peter.

"Saçmalama Peter," dedi Lewis ve ona doğru yürümeye başladı. "Beni görebiliyorsun, değil mi? Duyabiliyorsun? Buradayım işte. Beni dinle. Annenle ilgili konuşmak istiyorum."

"Öldü o." Peter yürümeyi kesti; Lewis'imsi yaratığa fazla yaklaşmak istemiyordu.

"Hayır, ölmedi." Lewis de durdu. Peter'ı korkutmak istemiyordu sanki. Yanlarındaki yolda ilerleyen araba da durdu. "Hiçbir şey o kadar siyah ya da beyaz değil. Onu benim evimde gördüğünde ölmemişti, değil mi?"

"Ölmüştü."

"Bu kadar emin olmazsın Pete. O da tıpkı senin gibi kendinden geçti." Lewis ellerini açıp gülümsedi Peter'a.

"Hayır. Kestiler -boğazını kestiler. Öldürdüler onu. Öldürülen diğer hayvanlar gibi öldürdüler." Gözlerini kapadı yine.

"Peter yanılıyorsun, bunu ispatlayabilirim sana. Arabadaki adam sana zarar vermek istemiyor. Hadi ona git. Hadi git oraya şimdi."

Peter gözlerini açtı. "Annemle gerçekten yattın mı?"

"Bizim yaşımızdaki insanlar bazen hata yaparlar. Sonradan pişman olacakları şeyler yaparlar. Ama bir anlamı yoktu bunun Peter. Eve gittiğinde göreceksin. Tek yapman gereken, bizimle eve gelmek ve annen orada seni bekliyor olacak, her zamanki gibi." Lewis anlayışlı bir ilgiyle gülümsüyordu ona. "Bir hata yaptı diye bu kadar kötü yargılama onu." Yeniden Peter'a doğru yürümeye başladı. "Güven bana. Hep arkadaş olabileceğimizi ummuştum."

"Ben de. Ama arkadaşım olamazsın artık, çünkü ölüsün," dedi Peter. Yere eğildi, avuç dolusu sulu kar alıp ellerinde sıkıştırmaya başladı.

"Kartopu mu atacaksın bana? Biraz çocukça değil mi?"

"Senin için üzülüyorum," dedi Peter ve kartopunu fırlatıp Levvis'e benzeyen o şeyi bir ışık yağmuruna dönüştürdü.

Şaşkınlığa uğramış halde aksayarak tam Lewis'in durduğu noktaya doğru yürümeye başladı. Yüzünde titreşti hava. Aklının içinde bir başka hafif gıdıklanma daha hissetti ve kendini toparlamaya çalıştı.

Ama bu kez kimse konuşmadı. Gücüyle onu neredeyse yere savuracak bir kötülük ve kızgınlık dalgası geldi sadece. Bu, annesini tutan yaratık gözlüklerini çıkardığında hissettiği aynı karanlık duyguydu ve duygunun zorbalığı sendeletti onu, ama bu kez büyük bir mağlubiyet vardı içinde.

Peter şaşkınlıkla başını yana çevirdi; mavi araba şose yolda hızla gitmeye başlamıştı.

Rahatlama hissiyle dizleri büküldü. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama, kazanmıştı. Hızla, sakarca karın içine oturdu ve ağlamamaya çalıştı. Bir süre sonra tekrar ayağa kalkıp park alanına doğru yürümeye başladı. Hiçbir şey hissedemeyecek durumdaydı, bacaklarını hareket ettirmeye konsantre olmuştu. Bir adım, bir adım daha. Ayakları çok üşümüştü. Bir adım daha. Artık otoparktan fazla uzakta değildi.

Sonra çok daha büyük bir serinlik kapladı içini. Annesi park alanından ona doğru koşuyordu. "Peter!" diye bağırdı hıçkıra hıçkıra ağlayarak. "Tanrı'ya şükür!"

Park alanındaki arabaları geçip Peter'a doğru yöneldi. Peter durup annesinin ona doğru gelişini izledi, içi konuşamayacak kadar duyguyla yüklüydü ve sonra o da annesine doğru ağır aksak koşmaya başladı. Annesinin yanağında kocaman bir çürük vardı ve saçları bir çingeneninki gibi karmakarışıktı. Boynuna sarılı eşarbın ortasında kırmızı bir çizgi görünüyordu.

"Kaçabilmişsin," dedi Peter hissettiği rahatlamayla aptallaşmış bir halde.

"Beni evden dışarı çıkardılar -o adam..." Ondan birkaç metre ötede duruyordu ve ellerini boğazına götürdü. "Boğazımı kesti -bayıldım. Seni öldüreceklerini sanmıştım."

"Senin öldüğünü sanmıştım," dedi Peter. "Ah, anneciğim."

"Zavallı Peter." Kendi kendisine sarıldı. "Hadi çıkalım buradan. Bizi şehre götürecek birini bulmalıyız, ikimiz de ancak park alanına kadar yürüyebiliriz sanırım."

Bu soğuk şakası Peter'ı tekrar gözyaşlarına boğdu. Elleriyle gözlerini kapadı.

"Sonra ağla," dedi annesi. "Sanırım ben bir başlayınca en az bir hafta ağlayacağım. Hadi birini bulalım."

"Nasıl kaçtın onlardan?" Annesinin yanına gitti, tam ona sarılmak üzereydi ki, annesi gerileyip uzaklaştı ondan. Onu park alanına doğru götürüyordu.

"Sanırım hareket edemeyecek kadar korktuğumu düşündüler. Ve beni dışarı çıkardıklarında açık hava beni bir anlamda canlandırdı sanki. O adam kolumu tutan elini biraz gevşetince öne atılıp çantamı kafasına geçirdim. Sonra da ormana doğru kaçmaya başladım. Beni aradıklarını duyabiliyordum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Bir süre sonra vazgeçtiler. Seni de arıyorlar mıydı?"

"Hayır," dedi Peter. "Hayır." Ve içindeki gerilim hafifledi. "Başka biri vardı, ama gitti -beni almadı."

"Bizi yalnız bırakacaklar artık," dedi annesi. "Artık uzaktayız onlardan."

Peter annesine bakınca annesi gözlerini yere indirdi. "Sana pek çok açıklama borçluyum Peter. Ama şimdi sırası de-

ğil. Sadece eve gitmek ve boğazımı gerçek bir sargıyla sarmak istiyorum. Babana söyleyecek bir şeyler bulmalıyız."

"Neler olduğunu anlatmayacak mısın ona?"

"Unutulup gitmesine izin vereceğiz, yapamaz mıyız?" diye sordu annesi ve ona yalvarırcasına baktı. "Sana her şeyi açıklayacağım -zamanı geldiğinde. Şimdi bence sadece hayatta olduğumuza şükredelim."

Park alanına girdiler.

"Peki," dedi Peter. "Anne, ben çok..." Duygularıyla boğuşuyordu, ama ifade edemeyeceği kadar yoğundular. "Yine de, birileriyle konuşmamız gerekiyor. Seni yaralayan adam Jim Hardie'yi öldürdü."

"Biliyorum." Kalabalık park alanının ortasına gelmişlerdi.

"Biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum demek istedim. Acele et Peter. Boynum acıyor. Eve dönmek istiyorum."

"Bildiğini söyledin."

Sabrının tükendiğini gösteren bir hareket yaptı annesi. "Beni sorguya çekme Peter."

Peter çılgın gibi park alanında göz gezdirdi ve tam o sırada mavi arabanın, marketin yan tarafından burnunu çıkarmakta olduğunu gördü. "Oh, anne," dedi. "Onlar yaptı. Onlar yaptı. Sen kaçmadın onlardan."

"Peter. Kendine gel artık. Arabasına binebileceğimiz birini gördüm."

Mavi araba tam arkalarındaki sıraya vardığında Peter annesine doğru yürüyüp gözlerini ona dikti. "Peki, geliyorum."

"Güzel. Her şey eskisi gibi olacak Peter, göreceksin. İkimiz de feci bir korku yaşadık, ama sıcak bir duş ve iyi bir uyku harikalar yaratacak."

"Boynuna dikiş atılması gerekecek," dedi Peter annesine daha da yaklaşarak.

"Hayır, gerekmeyecek tabii." Gülümsedi. "Tek ihtiyacım olan şey bir bandaj. Sadece bir çizik. Peter. Ne yapıyorsun Peter? Dokunma, acıyor. Kanamayı başlatacaksın tekrar."

Mavi araba yanlarındaki sıranın en başındaydı şimdi. Peter annesine döndü.

"Yapma Peter, birkaç dakika içinde yola çıkmış olacağız..."

Gözlerini kapadı ve annesinin kafasına doğru kolunu savurdu. Bir saniye sonra parmakları karıncalandı. Çığlık atmaya başladı: Bir korna, korkunç derecede yüksek sesli bir korna sesi duyuldu.

Gözlerini açtığında annesi kaybolmuştu ve mavi araba hızla ona doğru geliyordu. Peter kendini park etmiş iki arabanın arasına doğru atınca, mavi araba yan kısmını diğer arabalara sürterek geçti gitti.

Peter, arabanın ara yolun sonuna doğru gidip diğer ara yola girişini izlerken, Irmengard Draeger'm, yani Penny'nin annesinin elinde bir torba sebze meyve taşıyarak marketin arka kapısından çıktığını gördü. Arabaların arasından ona doğru koşmaya başladı.

Hikâyeler

10

Otele vardığında, Bayan Hardie ona şüpheyle baktı, ama yine de Don Wanderley'nin oda numarasını söyleyip, lobinin sonundaki merdivenlerden yukan çıkışını izledi. Peter dönüp

ona bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu, ama Bayan Draeger ile şehre dönüş gerginliğinden sonra, Jim'in annesiyle, üstünkörü bile olsa, konuşmak için kendine güvenememişti.

Don'un odasını bulup kapıyı çaldı.

"Bay Wanderley," dedi, yazar kapıyı açınca.

Don için, titreyen bu oğlanın kapısına gelişi kesinliğin gelmesi anlamına geliyordu. Son Amerikan Yahnisi Derneği hikâyesinin sadece üyeleri ve dışarıdan birkaç kişiyle sınırlı olan durumu bitmişti artık. Peter Bames'ın yüzündeki şok ve hüsran ifadesi, odasında yumurtlamakta olduğu şeyin artık sadece kendisi ve dört yaşlı adamın mülkü olmadığını anlatıyordu Don'a.

"İçeri gel Peter," dedi. "Kısa sürede yeniden bir araya geleceğimizden emindim."

Oğlan odada bir zombi gibi ilerledi ve bakmadan bir sandalyeye oturdu. "Üzgünüm," diye başladı söze ve sonra ağzını kapadı. "Şey... ben..." Gözlerini kırpıştırdı, devam edemeyecekti belli ki.

"Dur biraz," dedi Don ve gardırobuna gidip bir şişe viski çıkardı. Bir su bardağına iki üç parmak viski doldurup Peter'a uzattı. "Bundan biraz içip sakinleş. Sonra da olup biten her şeyi anlat. Sana inanmayabileceğimi düşünüp de zamanını harcama sakın, çünkü inanacağım. Ve onlara anlattığımda Bay Hawthome ve Bay James de inanacaklar."

"'Yaşlı arkadaşlarım,'" dedi Peter. Viskiden bir yudum aldı. "Onlara böyle diyordu. Senin onun adının Greg Benton olduğunu sandığını söyledi."

Peter bu adı söylediği anda Don büyük bir karar verdi: Kendini nasıl bir tehlikeye atarsa atsın, Greg Benton'ı mahvedecekti.

"Gördün mü onu?"

"Annemi öldürdü," dedi Peter dümdüz bir tonda. "Kardeşi beni tutup izlememi sağladı. Sanırım -sanırım kanını içtiler. Şu hayvanlara yaptıkları gibi tıpkı. Ve Jim Hardie'yi öldürdü. Öldürdüğünü gördüm ama kaçtım."

"Devam et," dedi Don.

"Ve birinin -kim olduğunu hatırlayamıyorum- onu Manitu olarak adlandırabileceğini söyledi. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Daha önce duymuştum."

Peter, Don'un cevabı onu tatmin etmiş gibi başını salladı. "Ve bir kurda dönüştü. Gördüm onu. Kurda dönüştüğünü gördüm." Peter bardağını yere koydu, sonra bakıp tekrar aldı ve yeniden yudumladı viskisini. Elleri, viskiyi bardağın ağız kısmına çarptıracak kadar, fena halde titriyordu. "Kokuyorlardı -çürüyen ölüler gibiydiler- Fenny'nin dokunduğu yerlerimi durmadan silip ovalamak zorunda kaldım."

"Benton'un kurda dönüştüğünü mü gördün?"

"Evet. Şey, hayır. Tam olarak değil. Gözlüklerini çıkardı. Sarı gözleri var. Onu *görmeme* izin verdi. Nefret ve ölümden başka bir şey değildi. Lazer ışını gibiydi."

"Anlıyorum," dedi Don. "Ben de gördüm onu. Ama gözlüksüz görmedim hiç."

"Gözlüklerini çıkarınca bir şeyler yaptırıyor sana. Kafanın içinde konuşabiliyor. Telepati gibi. Ölüleri görmeni sağlıyorlar, hayaletleri, ama hayaletler dokununca bir anlamda patlayıveriyor. Ama *onlar* patlamıyor. Yakalayıp öldürüyorlar seni. Başka birine aitler -iyilik melekleri olarak adlandırdıkları birine. O kadın ne derse onu yapıyorlar."

"O kadın mı?" diye sordu Don ve akşam yemeği partisin-

de bu yakışıklı oğlanı çenesinden tutan güzel kadını hatırladı.

"Anna Mostyn," dedi Peter. "Ama o daha önce de buradaydı."

"Evet, buradaydı," dedi Don. "Bir aktris olarak."

Peter ona minnet dolu bir şaşkınlıkla baktı.

"Son birkaç gün içinde," dedi Don, "hikâyenin bir kısmını çözdüm Peter." Titreyen oğlana baktı. "Sen çok daha kısa bir sürede benden çok daha fazlasını çözdün anlaşılan."

"Kendisinin *ben* olduğunu söyledi," dedi Peter yüzünü buruşturarak. *"Ben olduğunu* söyledi, *öldürmek* istiyorum onu."

"Birlikte yaparız öyleyse," dedi Don.

"Ben burada olduğum için buradalar," dedi Don. "Ricky Hawthome onlara -o, Sears ve Lewis Benedikt'e- katıldığım zaman bu şeyleri -bu yaratıklan- odağa yerleştirdiğimizi söyledi. Onlan buraya getirdiğimizi. Belki uzak dursaydım, sadece birkaç ölü koyun ya da inek olacaktı, hepsi o kadar. Ama hiç ihtimal yoktu Peter. Uzak duramazdım -ve gelmek zorunda kalacağımı biliyorlardı. Şimdi istedikleri her şeyi yapabilirler."

Peter sözünü kesti. "O kadının yapmalarını istediği her şeyi."

"Doğru. Ama çaresiz değiliz. Savaşabiliriz onlarla. Savaşacağız da. Ne şekilde olursa olsun kurtulacağız onlardan. Söz veriyorum."

"Ama zaten ölü onlar," dedi Peter. "Nasıl öldürebiliriz ki? Ölü olduklarını *biliyorum* -öyle kokuyorlar."

Yeniden paniğe kapılmak üzereydi, ama Don yanına gelip elini tuttu. "Hikâyelerden biliyorum. Yeni değil bu şeyler. Muhtemelen yüzyıllardır etraftalar -belki daha da uzun zamandır. Yüzyıllardır haklarında yazılıp çiziliyor. İnsanların

vampir ya da kurt adam olarak adlandırdıkları şey bunlar bence -muhtemelen binlerce hayalet hikâyesinin arkasında ve içinde bunlar var. Bence bu, geçmişte insanların onları yeniden öldürebildiği anlamına geliyor. Kalplerine saplanan kazıklar ya da gümüş mermiler, hatırladın mı? Yani, yok edebilirsin onları. Gümüş mermiler kullanmamız bile gerekse, kullanacağız. Gerekeceğini pek sanmıyorum. Sen de intikam istiyorsun, ben de, öyleyse intikamımızı alacağız."

"Ama sadece onlardan söz ediyorsun," dedi Peter. "O kadını ne yapacağız?"

"Bu daha zor olacak. O, liderleri. Ama tarih ölü liderlerle dolu, değil mi?" İyimser bir cevaptı bu, ama oğlan rahatlamış görünüyordu. "Şimdi bana her şeyi anlatsan iyi olur Peter. Jim'in nasıl öldüğüyle başla, başlangıç buysa tabii. Ne kadar fazla hatırlarsan bize o kadar yardım edersin. O yüzden, her şeyi anlatmaya çalış."

"Neden başka kimseye söz etmedin bundan?" diye sordu Peter anlatmayı bitirince.

"Çünkü senden başka kimsenin bana inanmayacağını biliyordum. Sen müziği duydun."

Don başıyla onayladı.

"Kimse inanmayacak, inanacaklar mı? Bay Scales ve Marslılar gibi olduğunu düşünecekler."

"Pek sayılmaz. Amerikan Yahnisi Derneği inanacaktır. Umarım."

"Bay James, Bay Havvthorne ve ..."

"Evet." O ve oğlan birbirlerine baktılar; ikisi de Levvis'in öldüğünü biliyordu. "Bu bize yeter Peter. O kadına karşı dördümüz."

"Ne zaman başlayacağız? Ne yapacağız?"

"Diğerleriyle bu gece buluşacağım. Sanırım sen eve gidip babanı görmelisin."

"Bana inanmayacak, inanmayacağını biliyorum. Kimse inanmayacak..."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Peter başını hayır anlamında salladı.

"İstersen gelirim."

"Hayır. Ona anlatmayacağım. Hiçbir işe yaramaz bu. Nasılsa sonra anlatmak zorunda kalacağım."

"Belki böylesi daha iyi. Eğer zamanı geldiğinde yardım etmek istiyorsan, bunu yapmana izin vereceğim. Peter, inanılmaz cesur davrandığını düşünüyorum. Yetişkinlerin çoğu çoktan pes etmiş olurdu. Ama artık daha da cesur olmak zorundasın. Kendini olduğu gibi babanı da korumak zorunda kalabilirsin. Tanımadığın kimseye kapıyı açma."

Peter başını salladı. "Açmam. Emin olabilirsin. Ama neden buradalar peki? Neden burada o kadın?"

"Bu gece bunu öğreneceğim işte."

Peter gitmek üzere ayağa kalktı, ama ellerini cebine sokunca katlayıp koyduğu kitapçığa değdi parmakları. "Bunu unuttum. Mavi arabadaki adam beni Bay Benedikt'in evine götürdükten sonra bunu verdi." *Gözcü Kulesini* çıkarıp Don'un masasına bıraktı. Adının altında, ucuz hamur kâğıdın üzerinde büyük siyah harflerle DR. TAVŞANAYAĞI BENÎ GÜNAHA SÜRÜKLEDİ yazıyordu.

Don kitapçığı yırttı.

11

Harold Sims hem kendinden hem de Stella Hawthorne'dan bezmiş bir halde yukarıdaki ormana doğru yürüdü. Ayakkabıları ve pantolonunun paçaları ıslanmış, ayakkabıları muhtemelen mahvolmuştu. Mahvolmayan neyi vardı ki zaten? İşini kaybetmişti ve haftalarca düşünüp sonunda Stella'ya onunla gitmek isteyip istemediğini sorduğunda, onu da kaybetmişti şimdi. Lanet olsun, Stella acaba o anda aklına gelip soruverdiğini mi sanmıştı? Bundan daha iyi tanımıyor muydu onu? Dişlerini sıktı.

Altmış yaşında olduğunu unutmuş değilim, dedi kendi kendine: Bundan fazlasıyla endişelendim. "O kaltağa tertemiz ellerle geldim ben," dedi yüksek sesle ve sözlerinin yüzünün hemen önünde buharlaştığını gördü, ihanet etmişti ona. Onurunu kırmıştı. Harold şimdi fark ediyordu ki, Stella aslında onu hiç ciddiye almamıştı.

Peki neydi ki o zaten? Hiçbir ahlaki değeri olmayan, tuhaf yapılı, yaşlı bir çanta. Entelektüel açıdan neredeyse sıfır.

Üstelik uyumlu da değildi gerçekten. Kaliforniya hakkındaki görüşlerine baksanıza -karavan parkları ve tacoburgerler! Sığ biriydi -ait olduğu yer ancak Milburn olabilirdi. Eski filmlerden konuşan, eski kafalı, küçük kocasıyla.

"Evet?" dedi. Çok yakından gelen hızlı, nefes nefese bir ses duymuştu.

"Yardıma mı ihtiyacınız var?" Cevap veren olmadı ve ellerini kalçalarına koyup etrafına bakındı.

İnsan sesiydi duyduğu, acı çeken bir insanın sesi. "Nerede olduğunu söylersen yardım edeceğim," dedi. Sonra omuz silkip sesin geldiğini düşündüğü yere doğru yürüdü.

Köknar ağaçlarının dibinde yatan vücudu görür görmez durdu.

Bir erkekti -bir erkekten kalanlar yani. Sims kendini bakmaya zorladı, ama hata yapmıştı; kusacaktı neredeyse. Sonra tekrar bakması gerektiğini fark etti. Kulakları uğulduyordu. Sims adamın ezilmiş kafasına doğru eğildi. Korktuğu gibi, Lewis Benedikt'ti bu. Başının yanında bir köpek cesedi duruyordu. İlk anda, Sims köpeğin Lewis'in kopmuş bir parçası olduğunu düşünmüştü.

Titreyerek doğruldu. Koşmak istiyordu. Lewis Benedikt'e bunu yapan her nasıl bir hayvansa, hâlâ yakınlarda olmalıydı -bir dakikalık mesafeden ötede olamazdı.

Sonra çalılıkların arasındaki sesleri duydu, ama kımıldayamayacak kadar korkmuştu. Köknarların arasından ona doğru gelen bir çeşit koca bir hayvan olduğunu fark etti -bir boz ayı. Sims ağzını açtı, ama hiç sesi çıkmadı.

Cadılar bayramı kabağı gibi bir yüzü olan bir adam beliriverdi ağaçların arkasından. Nefes nefeseydi ve Sims'in beline doğrulttuğu koca bir tüfek vardı elinde. "Kımıldama," dedi adam. Sims bu korkunç görünümlü adamın onu ikiye ayıracağından emindi, bağırsakları boşaldı.

"Seni derhal gebertmeliyim," dedi adam.

"Lütfen..."

"Ama şanslı günündesin katil. Seni telefonun oraya götürüp polis çağıracağım. Hey? Neden bunu yaptın Lewis'e, hı?"

Sims cevap veremeyince -bu korkunç çiftçinin onu öldürmeyeceğini anlamıştı- Otto arkasına geçip tüfeğin ucunu sırtına dayadı. "Pekala. Askercilik oynayalım, scheisskopf[1]. Marş. *Mach schnell*[2]*."*

1) Almanca, bok kafa. (YHN.)
2) Almanca, çabuk ol. (YHN.)

Eski Zamanlar

12

Don arabasının içinde, Edward Wanderley'nin evinin önünde Sears ve Ricky'nin gelmesini bekliyordu. O gece Peter Barnes'ta gördüğü tüm duygulara kendisinin de kapılmış olduğunu fark etti -ama oğlan, duyduğu korku için bir azarlamaydı sanki. Peter Bames birkaç gün içinde o ve amcasının arkadaşlarının bir ayda yaptığından daha fazlasını yapmış, anladıklarından daha fazlasını anlamıştı.

Don, Peter gelmeden hemen önce Milbum kütüphanesinden ödünç aldığı iki kitabı kaldırdı. Sears'ın kütüphanesindeki üç adamla konuşurken kapıldığı fikri destekliyordu kitaplar: Neyle savaştıklarını bildiğini düşünüyordu. Sears ve Ricky neler olduğunu anlatacaklardı ona. Sonra, eğer hikâye teorisine uyarsa, Don onu Milbum'e çağırma nedenlerinin karşılığını verecekti: Olanların açıklamasını yapacaktı. Ve eğer açıklaması delice görünse bile, ki belki de öyleydi zaten -hattâ yanlış bile olabilirdi- Peter'ın hikâyesi ve *Gözcü Kulesi,* deliliğin çoktan beridir olayları akıllılıktan daha doğru açıkladığı bir zamanda olduklarını kanıtlıyordu. Eğer kendisinin ve Peter Barnes'ın aklı allak bullak olduysa bile, Milbum de en az onlar kadar paramparça olmuştu zaten. Çatlakların arasından Gregory, Fenny ve onların iyilik meleği çıkıyordu, onları yok etmek zorundalardı.

Bizi öldürse bile, diye düşündü Don. Çünkü bunu başarabilme şansı olan bir tek biz varız.

Yağan karın arasından bir araba farı belirdi. Bir dakika sonra Don farların arkasında yüksek, koyu renk bir araba si-

lueti gördü ve araba Haven Sokağı'nın öbür tarafındaki kaldırım kenarına park etti. Farlar kapandı. Önce Ricky, ardından Sears çıktı eski siyah Buick'ten. Don da arabasından çıktı ve onlara katılmak üzere karşıya geçti.

"İşte şimdi de Lewis," dedi Ricky. "Biliyor muydun?"

"Tam olarak değil. Ama tahmin etmiştim."

Bunu duyan Sears sabırsızlıkla başını salladı. "Tahmin etmiş miydin? Ricky, anahtarları ver ona." Don kapıyı açınca Sears arkasından homurdandı: "Bize bilgilerini nereden aldığını anlatırsın umarım. Eğer Hardesty kendini kentin tellalı olarak görüyorsa onun yüzüne tüküreceğim."

Üç adam karanlık girişe doğru ilerlediler; Sears ışık düğmesini buldu. "Peter Bames bana geldi bu öğleden sonra. Lewis'in hayaleti olması gereken şeyi görmüş."

"Oh, Tanrım," dedi Ricky nefesini hızla bırakarak. "Oh, Tanrım. Zavallı Christina."

"Daha fazla konuşmadan ateşi yakalım hadi," dedi Sears. "Her şey yüzümüze vuracaksa eğer, en azından ben sıcakta olmak istiyorum." Üçü evin giriş katında dolanmaya başladılar; yürüdükçe mobilyalardan toz bulutları kalkıyordu. "Lewis'i çok özleyeceğim," dedi Sears. "Hakkında kötü şeyler söyledim ama severdim onu. Bize ilham veriyordu. Amcan gibi." Eliyle koca bir toz örtüsü indirdi yere. "Şimdi Chenango Country morgunda, bir tür hayvanın vahşice saldırısının kurbanı olmuş belli ki. Lewis'in bir arkadaşı Harold Sims'i suçlamış. Başka bir zaman olsa mizah malzemesi olurdu bu." Sears yüzünü buruşturdu. "Amcanın ofisine bir göz atalım hadi, ısınmayı sonra hallederiz. Buna daha fazla katlanabilir miyim bilmiyorum."

Ricky merkezi ısıtmayı açarken Sears, Don'u evin en

ucundaki büyük odaya doğru götürdü. "Ofisi burasıydı." Bir düğmeye bastı ve tavandaki raylı ışıklar eski bir deri koltuğu, üzerinde elektrikli daktilo olan bir masayı, bir dosya dolabını ve Xerox makineyi aydınlattı; beyaz kutularla dolu dar gözlerin altındaki genişçe gözde iki makaralı bir kayıt cihazı ve bir kasetçalar duruyordu.

"Kutularda kitapları için kaydettiği kasetler mi var?"

"Sanırım."

"Sen, Ricky ve diğerleri o öldükten sonra bunları hiç dinlemediniz mi?"

"Hayır," dedi Sears iyi planlanmış ofise göz gezdirirken. Don'un amcasını bir fotoğraftan daha çok anımsatıyordu burası -her şey yaptığı işte mutlu olan bir adamın tatminini yansıtıyordu. Bu his Sears'ın sonraki sözlerini açıklıyordu. "Stella buraya gelmeye korktuğumuzu söylemiş olmalı sana. Bunda bir doğruluk payı olabilir. Ama bizi buradan uzak tutan asıl şey suçluluk duygusuydu sanırım."

"Ve beni Milburn'e çağırmanızın bir nedeni de buydu."

"Evet. Ricky dışında hepimizin senin..." Boş ver gitsin anlamında elini salladı. "Bir şekilde suçluluğumuzu hafifleteceğini düşündük. En çok da Johnjaffrey."

"Jaffrey'nin partisiydi çünkü."

Sears başıyla onaylayıp bakışlarını ofise çevirdi. "Arka tarafta hâlâ biraz odun olmalı. Neden birkaç tane getirmiyorsun, ateşi yakalım."

"Bu, anlatacağımızı asla düşünmediğimiz bir hikâye," dedi Ricky on dakika sonra. Ricky'nin koltuğunun önündeki tozlu masanın üzerinde bir şişe Old Parr ve bardaklar duruyordu. "Ateş yakmak iyi fikirdi. Sears ve benim bakabileceği-

miz bir şey oldu böylece. Her şeyi, John'a şimdiye kadar yaptığı en kötü şeyin ne olduğunu sorarak başlattığımı söylemiş miydim sana? Onu anlatmayacağını söyleyip yerine bir hayalet hikâyesi anlattı. Şey, anlamış olmalıydım. Yaptığı en kötü şeyin ne olduğunu biliyordum zaten. Hepimiz biliyorduk."

"Neden sordun öyleyse?"

Ricky şiddetle hapşırdı ve Sears, "1929'da oldu -1929 Ekim'inde. Uzun zaman önceydi. Ricky, John'a yaptığı en kötü şeyi sorduğunda düşünebildiğimiz tek şey amcandı - ölümünün üzerinden bir hafta geçmişti sadece. Aklımızdaki son şey Eva Galli'ydi."

"Şey, geri dönülecek noktayı gerçekten geçmiş olduk şimdi," dedi Ricky. "Sen onun adını söylemeden önce, hâlâ anlatabileceğimizden emin değildim. Ama şimdi buradayız ve ara vermeden anlatsak iyi olur. Peter Barnes sana ne anîattıysa, biz bitirene kadar bekleyebilir -eğer ondan sonra bizimle aynı odada kalmak istersen anlatabilirsin. Ve sanırım Peter'ın başına gelenler bir şekilde Eva Galli olayıyla ilişkili olmalı."

"Ricky, Eva Galli'yle ilgili gerçekleri bilmeni istemedi hiç," dedi Sears. "Sana mektup yazdığımda olayları tekrar kurcalamanın bir hata olacağını düşündü. Biz de katıldık ona sanırım. Ben de kesinlikle aynı fikirdeydim."

"Suları bulandıracağını düşündüm," dedi Ricky soğukça. "Sorunumuzun bununla uzaktan yakından bir ilgisi olmadığını düşündüm. Hayalet hikâyeleri. Kâbuslar. Önseziler. Sadece bilyelerini kaybeden dört yaşlı aptal. Önemsiz olduğunu düşündüm. Her şey birbirine girmişti zaten. O kız iş aramaya geldiğinde anlamış olmalıydım. Şimdi ise Lewis'in de ölümüyle..."

"Biliyor musun?" dedi Sears. "John'un üzerinden çıkan eşyaları Lewis'e veremedik bile."

"Aklımızdan çıkıp gitti," dedi Ricky ve Old Parr'ından bir yudum aldı. O ve Sears hikâyelerinin kuyusunda çoktan derinlere inmişler ve öylesine konsantre olmuşlardı ki, Don, yanlarında oturmasına karşın, kendini orada değilmiş gibi hissetti.

"Peki ne oldu Eva Galli'ye?" diye sordu.

Sears ve Ricky önce birbirlerine baktılar, sonra Ricky'nin gözleri bardağına, Sears'ınki ateşe döndü. "Kesinlikle apaçık ortada," dedi Sears. "Öldürdük onu."

"İkiniz mi?" diye sordu Don şaşkınlık içinde. Beklediği cevap bu değildi.

"Hepimiz," dedi Ricky. "Amerikan Yahnisi Derneği. Amcan, John Jaffrey, Lewis, Sears ve ben. Ekim 1929'da. Borsanın çöktüğü Kara Pazartesi'den, üç hafta sonra. Burada, Milburn'de bile panik başladığını görebiliyorduk. Lou Price'ın babası, o da bir bankerdi, kendini silahıyla odasında öldürdü. Ve biz Eva Galli adlı bir kızı öldürdük. Cinayet değil - tam bir cinayet değil. Hiçbir şeyle suçlanmadık hiçbir zaman -kasıtsız adam öldürmekle bile. Ama duyulsaydı bir skandal olabilirdi."

"Bununla yüzleşemedik," dedi Sears. "Ricky ve ben avukat olarak çalışmaya yeni başlamıştık, babasının bürosunda çalışıyorduk. John sadece bir yıl önce doktor olmuştu. Lewis bir papaz çocuğuydu. Hepimiz aynı düzeydeydik. Mahvolamazdık."

"Bu yüzden yaptığımız şeyi yapmaya karar verdik işte," dedi Ricky.

"Evet,? dedi Sears. "Korkunç bir şey yaptık. Yirmi üç yerine otuz üç yaşında olsaydık eğer, polise gidip kaderimize razı olacaktık muhtemelen. Ama öylesine gençtik ki -Lewis

yirmilerinde bile değildi hattâ. Bu yüzden saklı tutmaya çalıştık. Ve işte sonunda..."

"Sonunda," dedi Ricky, "hikâyelerimizdeki karakterlere dönüştük. Ya da senin romanındaki. Son on dakikayı iki aydır yeniden yaşıyorum. Hattâ seslerimizi bile duyuyorum, onu Warren Scales'ın arabasına koyarken söylediğimiz şeyleri..."

"Baştan başlayalım anlatmaya," dedi Sears.

"Baştan başlayalım. Evet."

"Pekala," dedi Ricky. "Olay Stringer Dedham'la başlıyor. Onunla evlenecekti. Evini onun için düzenlediğinde Eva Galli iki haftadır şehirde değildi. Sears ve benden büyüktü Stringer, otuz bir ya da otuz ikiydi sanırım, evlenebilecek durumdaydı. Kızların da yardımıyla Albay'ın eski çiftliğiyle ahırlarını işletiyor, çok çalışıyordu ve parlak fikirleri vardı. Kısacası, başarılı ve iyi tanınan bir adamdı. Yöredeki kızların hepsi için iyi bir kısmet olurdu. Yakışıklıydı da. Karım, onun gördüğü en yakışıklı adam olduğunu söylüyor. Üniversite yaşı gelmemiş kızların hepsi peşindeydi. Ama tüm o parası ve büyük şehirli özellikleri, güzel görünümüyle Eva Galli kente geldiğinde, Stringer'ın aklını başından aldı. Eva Galli onu şaşkına çevirdi. Montgomery Sokağı'ndaki şu evi aldı..."

"Montgomery Sokağı'ndaki hangi evi?" diye sordu Don. "Freddy Robinson'm yaşadığı ev mi?"

"Ya, evet. John Jaffrey'nin evinin karşı tarafındaki. Bayan Mostyn'in evi. O evi alıp yeni mobilyalar döşetti, bir piyano ve gramofon koydu eve. Sigara ve kokteyller içiyordu, kısa saçlıydı -gerçek bir John Held[1] kızı."

1) 1920'lerde dergiler için resimler çizen Amerikalı çizer. Özellikle dönemin özgür davranan kadınlarını resmetti. (YHN.)

"Tam olarak değil," dedi Sears. "20'lerdeki o aptal kızlardan değildi. Onların zamanı çoktan geçmişti gerçi. Eğitimliydi. Çok okurdu. Zekice konuşabiliyordu. Eva Galli büyüleyici.bir kadındı. Bakışını nasıl tarif edebilirsin Ricky?"

"1920'lerin Claire Bloom'u gibi," dedi Ricky hemen.

"Tipik Ricky Hawthome. Birini tarif etmesini istersen hemen film yıldızlarından örnek verir. Bunu doğru bir tarif olarak alabilirsin sanırım. Tüm modern özellikler vardı Eva Galli'de, Milbum için o dönemde modemite neydi ki zaten, ama zarifti de -bir zarafet havası vardı."

"Doğru," dedi Ricky. "Fena halde çekici bulduğumuz bir gizem de vardı. Tıpkı senin Alma Mobley'nin gibi. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyor ama sezinliyorduk -New York'ta yaşamıştı, bir aktris olarak Hollywood'da bulunmuştu bir süreliğine belli ki. *Çin İncisi* adlı romantik filmde küçük bir rol almıştı. Bir Richard Barthelmess filmi."

Don cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp filmin adını yazdı.

"Ayrıca soyunda kesinlikle bir parça İtalyanlık vardı, ama Stringer'a anne tarafından büyüklerinin İngiliz olduğunu söylemişti. Babası oldukça varlıklı bir adamdı anlaşılan, ama Eva henüz bir çocukken yetim kalmış ve Kaliforniya'daki akrabaları tarafından büyütülmüştü. Hakkında tüm bildiklerimiz bunlardı. Buraya huzur bulmak ve inzivaya çekilmek için geldiğini söylemişti."

"Kadınlar onu kanatlan altına almaya çalıştı," dedi Sears. "Onlar için de iyi bir avdı, hatırlıyorum. Hollywood'a sırtını dönen varlıklı bir kız, görmüş geçirmiş ve zarif biri -Milburn'deki kadınların hepsi onu bir yerlere davet etmişti. Küçük kadın toplulukları onu da aralarına almak istemişti. Ama bence asıl istedikleri onu evcilleştirmekti."

"Tanımlanabilir hale getirmek," dedi Ricky. "Evet. Evcilleştirmek. Çünkü tüm özelliklerinin yanında, başka bir şey daha vardı; acayip bir şey. Lewis'in romantik hayalleri vardı o zaman, bana Eva Galli'nin, sarayına sırtını dönüp ölmek için köye yerleşen bir aristokrat, prenses ya da onun gibi bir şey olduğunu söylemişti."

"Evet, bizi de etkiledi Eva Galli," dedi Sears. "Bizim için ulaşılamaz bir yerdeydi tabii. Onu idealleştiriyorduk. Çok sık görmüyorduk..."

"Kur yaptık ona," dedi Ricky.

"Kesinlikle. Kur yaptık. Tüm kadınların davetlerini kibarca reddetmişti, ama bir cumartesi ya da pazar günü kapısına dayanan beş çiroz erkeğe hiç itirazı yoktu. Amcan Edward aramızda başı çekiyordu. Diğer dördümüzden daha cesurdu. O zamanlar herkes Eva Galli'nin Stringer Dedham'm aklını başından aldığını biliyordu, yani bir şekilde Stringer'ın koruması altındaymış gibi görünüyordu -yanında görünmeyen bir dadı vardı sanki. Edward bu genel eğilimin yarıklarına sızdı. Onun ziyaretine gitti bir keresinde, Edward için göz kamaştırıcı güzellikte bir kadındı Eva Galli ve sonunda hepimiz onu düzenli olarak ziyaret etmeye başlamıştık. Stringer buna pek aldırmıyor gibiydi. Ayrı bir dünyadan olsa da, bizi seviyordu."

"Yetişkinlerin dünyasından," dedi Ricky. "Eva gibi. Bizden en fazla iki ya da üç yaş büyüktü gerçi; belki yirmi yaşında. Ziyaretlerimizden daha uygun bir şey olamazdı. Tabii, yaşlı kadınlarından bazıları bir skandal olarak niteliyordu bunu. Lewis'in babası da öyle düşündü. Ama bununla baş edecek kadar sosyal alanımız vardı bizim. Edward zincirleri kırdığından beri iki haftada bir grup halinde ziyaret ediyor-

duk onu. İçimizden birinin ona yalnız gitmesine izin veremeyecek kadar kıskançtık. Ziyaretlerimiz harika geçiyordu. Sanki hep birlikte zamanın ötesine geçiyorduk. İstisnai hiçbir şey olmadı, sohbetlerimiz bile sıradandı ama onunla geçirdiğimiz o birkaç saat boyunca adeta büyülü bir âlemdeydik. Ayaklarımız yerden kesiliyordu. Stringer'm nişanlısı olarak bilindiği için de, oldukça güvenliydi buluşmalarımız."

"insanlar o günlerde bu kadar hızlı büyümüyorlardı," dedi Sears. "Tüm bunlar -yirmilerinin başında genç adamlar, sanki erişilmez bir rahibeymişçesine yirmi beş yirmi altı yaşında bir kadınla ilgili hayaller kurup duruyor- sana komik görünmüş olmalı. Ama öyle görüyorduk onu -ulaşılmaz. Stringer'm nişanlısıydı ve evlendikleri zaman Stringer'm evine de böyle girip çıkabileceğimizi düşünüyorduk."

iki yaşlı adam bir anlığına sessizleşti. Edward Wanderley'nin kalbindeki ateşe bakıp viskilerini içtiler. Don konuşmaya zorlamadı onları; hikâyede can alıcı bir dönemece geldiklerini ve ne zaman yapabileceklerse o zaman anlatmayı bitireceklerini biliyordu.

"Bir tür sekssiz, Freudi -öncesi cennetteydik," dedi sonunda Ricky. "Bir büyüye kapılmıştık. Bazen dans bile ediyorduk onunla, ama ona dokunurken, dans edişini izlerken bile seksi düşünmüyorduk. Bilinçli olarak değil. İzin vermiyorduk buna. Borsa ve Stringer Dedham'dan hemen sonra, Ekim 1929'da öldü cennet."

"Cennet öldü," diye tekrarladı Sears, "ve şeytanın gözlerini gördük biz." Başını pencereye çevirdi.

13

"Kara bakın," dedi Sears.

Odadaki diğer ikisi de pencereye bakıp, cama vuran beyaz kar taneciklerini gördüler. "Eğer karısı bulabilirse Omar Norris sabah olmadan temizliğe başlamak zorunda kalacak."

Ricky viskisinden biraz daha içti. *"Çok* sıcaktı," dedi fırtınayı neredeyse elli yıl önceki Ekim ayı içinde eriterek. "Harman geç bitmişti o sene. Ahali işe gidememiş gibi görünüyordu, insanlar para endişesinin Stringer'ın aklını başından aldığını söylüyorlardı. Dedham kızları konunun bu olmadığını söylüyordu, onlara göre Stringer o gün Bayan Galli'nin evine gitmiş ve orada bir şey görmüştü."

"Stringer kollarını harman makinesine kaptırdı," dedi Sears, "ve kardeşleri bunun için Eva'yı suçladılar. Battaniyelere sarılmış halde masalarında ölürken bir şeyler söyledi. Ama kardeşleri söylediğini duyduklarını sandıkları şeylerden bir bütün oluşturamadılar. Biri, 'Gömün onu,' idi, ve, 'Parça parça kesin.' Kendine olacakları görmüştü sanki."

"Ve," dedi Ricky, "bir şey daha. Dedham kızları başka bir şey daha haykırdığını söylediler -ama diğer çığlıklarıyla öylesine karışmıştı ki, tam olarak emin olamıyorlardı. 'Orkide.' 'Orkide.' Yalnızca bu. Saçmalamıştı belli ki. Şok ve acıyla ne söylediğini bilmiyordu. O masada öldü ve birkaç gün sonra cenaze töreni yapıldı. Eva Galli törene gelmedi. Şehrin yarısı Pleasant Hill'deydi ama ölen adamın nişanlısı yoktu. Dedikoduların fitilini yakan da bu oldu işte."

"Yaşlı kadınlar, davetlerini reddettiği kadınlar," dedi Sears, "saldırdılar ona. Stringer'ı mahvettiğini söylediler. Yarısından çoğunun bekar kızları vardı tabii ve Eva Galli'nin gelişinden çok önce Stringer'da gözleri vardı. Stringer'm bir şey

öğrendiğini söylediler -terk edilmiş bir koca ya da evlilikdışı bir çocuk, bunun gibi bir şey. Eva Galli'yi gerçek bir Jezebel'e[1] dönüştürdüler."

"Ne yapacağımızı bilemedik," dedi Ricky. "Stringer öldükten sonra onu ziyaret etmeye korkuyorduk. Dul kalmış bir eş gibi yas tutuyor olabilirdi, bilirsin, ama özgür bir kadındı sonuçta. Onu teselli etmek ailelerimizin işiydi, bizim değil. Onu görmeye gidersek kadınların gazabı yüksek vitese geçebilirdi. Biz de sadece kendi kendimize endişe ettik -sadece. Herkes onun eşyalarını toplayıp New York'a geri gideceğini düşünüyordu. Ama biz o öğleden sonraları unutamamıştık."

"O anılar daha büyülü, daha ızdıraplı bir hale gelmişti," dedi Sears. "Şimdi ne kaybettiğimizi biliyorduk. Bir ideal -bir idealin ışığında yürüyen romantik bir arkadaşlık."

"Sears haklı," dedi Ricky. "Ama sonunda, onu daha da idealleştirdik. Bir keder simgesi haline geldi -kırık bir kalp. Yapmak istediğimiz tek şey onu ziyaret etmekti. Bir başsağlığı notu gönderdik ve onu görmek için gerekirse ateşten bile geçebilecek durumdaydık. Geçemeyeceğ imiz tek şey ise onu dışarıda tutan, demir ağlarla örülü sosyal sözleşmeydi. Arasından geçilebilecek hiçbir çatlak yoktu."

"Bizim yerimize o ziyaret etti bizi," dedi Sears. "Amcanın o zamanlar yaşadığı evde. Kendi evi olan bir tek Edvvard'dı içimizde. Onun evinde bir araya gelip sohbet eder ve elma şarabı içerdik. Yapacağımız şeylerden konuşurduk."

"Ondan konuşurduk," dedi Ricky. Şu Emest Dowson şiirini bilir misin: 'Sana sadık kaldım Cynaral! Kendi bildiğim

1) Eski İsrail'in kraliçesi. Tevrat ve İncil'de en ahlaksız, en kötü, en günahkar kadın olarak geçer. (YHN.)

şekilde' ? Lewis bulup okudu bunu bize. Bu şiir bizde bir bıçak etkisi yarattı. 'Senin solgun kayıp zambakların.' Kesinlikle biraz daha elma şarabı istetiyordu insana. 'Daha çılgın bir müzik ve daha sert bir şarap.' Ne kadar aptaldık. Neyse, bir gece Edward'm evine geldi."

"Ve *vahşiydi* o gece," dedi Sears. "Korkutucuydu. Tayfun gibi girdi içeri."

"Yalnız olduğunu söyledi," dedi Ricky. "Bu lanet şehir ve içindeki tüm ikiyüzlülerin onu hasta ettiğini söyledi. İçmek ve dans etmek istedi, kimin şoke olduğu umurunda değildi. Bu küçük ölü kent ve küçük ölü insanlarının cehenneme kadar yolu olduğunu söyledi. Eğer adamsak, küçük oğlanlar değilsek, biz de lanetlemeliydik bu kenti."

"Dilimiz tutulmuştu," dedi Sears. "Ulaşılamaz tanrıçamız bir denizci gibi küfür ediyor, öfke saçıyor ve... bir sürtük gibi davranıyordu. 'Daha çılgın bir müzik ve daha sert bir şarap.' Elimizde vardı bunlardan, pekala. Edward'm küçük bir gramofonu ve birkaç plağı vardı. Eva gramofonu çalıştırıp en yüksek sesli caz plağını koydurdu üzerine. Öylesine ateşliydi ki! Çılgınca bir şeydi -daha önce bir kadının bu şekilde davrandığını görmemiştik hiç ve o bizim için, biliyorsun, Özgürlük Anıtı ve Mary Pickford arasında bir tür dört yol ağzıydı. 'Dans et benimle çirkin kurbağa,' dedi John'a, ve John öylesine korkmuştu ki, güçlükle dokunabildi ona. Eva'nın gözleri alev alevdi."

"Hissettiği şey nefretti sanırım," dedi Ricky. "Bize karşı, şehre karşı, Stringer'a karşı. Ama nefreti kine dönüşmüştü ve fokurduyordu. Bir nefret hortumu. Dans ederlerken Lewis'i öptü ve Lewis sanki yanmış gibi geriye attı kendini. Kollarını çekti ondan ve Eva, Edward'a yönelip bu kez onu yakala-

di, dansa zorladı. Yüzü korkunçtu -katıydı. Edward hepimizden daha zevklerine düşkün biriydi, ama o bile Eva'nm vahşiliğinden sarsılmıştı. Cennetimiz çökûyordu ve Eva her adımıyla onu toz haline getiriyordu. Her bakışıyla. Bir iblis gibi görünüyordu; lanetlenmiş bir şey gibi. Bir kadının sinirlendiğinde, ama gerçekten sinirlendiğinde, kendi içine dönüp herhangi bir erkeği paramparça edecek öfkeyi nasıl bulabildiğini bilirsin -bu duygunun nasıl dışarı çıkıp bir kamyon gibi çarptığını. Böyle bir şeydi işte. 'Siz küçük muhallebi çocukları, içmeyecek misiniz?' dedi ve biz de içtik."

"Tarifsiz bir şeydi," dedi Sears. "Bizim iki katımız gibi görünüyordu. Sırada ne olduğunu biliyordum sanırım. Sırada tek bir şey olabilirdi. Bununla nasıl başa çıkabileceğimizi bilemeyecek kadar toyduk."

"Olacağını önceden anladım mı bilmiyorum, ama oldu işte," dedi Ricky. "Lewis'i baştan çıkarmaya çalıştı."

"En kötü seçenek oydu," dedi Sears. "Lewis küçük bir oğlandı daha. O geceden önce bir kızı öpmüş olabilirdi, ama kesinlikle bundan fazlasını yapmamıştı. Hepimiz Eva'yı seviyorduk, ama muhtemelen onu en çok Lewis seviyordu -o Dow~ son şiirini bulan oydu, hatırlarsın. En çok o sevdiği için, Eva'nın o geceki performansı ve kini en çok onu sersemletti."

"Eva ise bunu biliyordu," dedi Ricky. "Zevkten dört köşe olmuştu. Lewis'in tek kelime edemeyecek kadar şoke olmuş olması çok memnun etmişti onu. Sonrasında Edward'ı itip Lewis'e gittiğinde, Lewis korkudan donakalmıştı. Sanki annesinin o şekilde davranmaya başladığını görmüştü."

"Annesinin mi?" diye sordu Sears. "Şey, sanırım. En azından onunla ilgili fantezisinin derinliğini yansıtıyor bu -hepimizin fantezisinin, dürüst olmak gerekirse. Öylece kalakal-

mıştı. Eva kollarını doladı ve öpmeye başladı onu. Yüzünün yarısını yiyor gibi görünüyordu sanki. Düşünsene -o nefret dolu öpücükler üzerine yağıyor, tüm o hiddetli ısırıklar ağzını dolduruyor. Bu, bir jiletle öpüşmek gibi bir şey olmalı. Eva başını geriye çektiğinde Lewis'in yüzü ruj izleriyle kaplanmıştı. Normalde komik bir manzara olurdu bu, ama o anda bir şekilde korkutucuydu. Kanla kaplı gibiydi sanki."

"Edward yanına gidip, 'Sakin olun Bayan Galli,' ya da buna benzer bir şey söyledi. Eva bu kez hızla ona döndü ve içindeki o korkunç nefreti yeniden hissettik. 'Kendi payını istiyorsun, öyle mi Edward?' dedi. 'Sıranı bekleyebilirsin. Önce Lewis'i istiyorum. Benim küçük Lewis'im çok tatlı çünkü.'"

"Ve sonra," dedi Ricky, "bana döndü. 'Sen de alacaksın Ricky. Sen de Sears. Hepiniz alacaksınız. Ama önce Lewis'i istiyorum. O çekilmez Stringer Dedham'ın pencerelerimden içeriyi dikizlediğinde ne gördüğünü göstermek istiyorum ona.' Sonrasında bluzunu çıkarmaya başladı."

"'Lütfen Bayan Galli,' dedi Edward," diye hatırladı Sears. "Ama ona çenesini kapamasını söyleyip bluzunu çıkarmayı bitirdi. Sutyeni yoktu. Göğüsleri ortadaydı. Küçük ve sıkı, tıpkı küçük elmalar gibi. İnanılmaz şehvet uyandırıcıydı. 'Şimdi, sevimli küçük Lewis, neden neler yapabileceğine bakmıyoruz?' Yine yüzünü yemeye başladı Lewis'in."

"Böylece hepimiz Stringer'ın pencereden ne gördüğünü anladığımızı düşündük," dedi Ricky. "Eva Galli başka bir adamla sevişiyordu. Bu da, en az çıplaklığı ve Lewis'e yaptıkları kadar, ahlaki bir şoktu bizim için. Korkunç şekilde utanmıştık. Sonunda Sears ve ben birer omzundan tutup Lewis'ten ayırdık onu. Sonra gerçekten küfür etti. inanılmaz çirkindi bu. 'Bekleyemiyor musunuz sizi küçük falan falanlar,

vesaire vesaireler?' Bize küfürler yağdırırken eteğinin düğmelerini açmaya başladı. Edward neredeyse ağlamak üzereydi. 'Eva,' dedi, lütfen yapma.' Eva eteğini indirdi. 'Sorun ne muhallebi çocuğu, nasıl göründüğümü görmekten mi korkuyorsun?'"

"Bu durum bizi fena halde aşıyordu," diye devam etti Sears. "Külotunu çıkardı. Dans ederek amcana doğru yürüdü. 'Senden bir ısırık alacağım küçük Edward,' dedi ve üzerine eğildi -boynuna doğru. Sonunda Edward yüzüne bir tokat patlattı."

"Sert bir tokat," dedi Ricky. "Eva'da ona vurdu, daha sertçe. Tüm gücüyle. Bir silah patlaması kadar yüksek bir ses çıkmıştı. John, Sears ve ben bayılmak üzereydik. Acizdik. Kımıldayamamıştık."

"Kımıldayabilmiş olsaydık Lewis'i durdurabilirdik belki," dedi Sears. "Ama oyuncak askerler gibi durup onu izledik. Uçak hızıyla koştu Lewis -odanın karşı tarafına uçup hakkından geldi onun. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, salyalar akıtıyor ve feryat ediyordu. Amerikan futbolundaki gibi üzerine çullandı. Bombalanmış bir bina gibi yere yıkıldılar ve Kara Pazartesi çöküşü kadar yüksek bir ses çıktı. Eva bir daha ayağa kalkmadı."

"Kafası şöminenin köşesine çarpmıştı," dedi Ricky. "Lewis sürünerek yanına gidip bileklerini kaldırdı ama Eva'nın ağzından kanlar akıyordu."

Yaşlı adamların ikisi de nefes nefeseydi.

"Ve işte bu kadar," dedi Sears. "Ölmüştü. Çıplak ve ölü, yanında biz beşimiz zombiler gibi dikiliyorduk. Lewis yere kustu ve diğerlerimiz de kusmak üzereydi. Olanlara inana-

mıyorduk -ne yapmıştık biz. Bu bir özür değil ama, gerçekten şoktaydık hepimiz. Sanırım bir süre sadece sessizce titredik."

"Çünkü sessizlik uçsuz bucaksız görünüyordu," dedi Ricky. "Şey gibi, şimdi yağan kar gibi kaplamıştı üzerimizi. Sonunda Lewis, 'Polise gitmeliyiz,' dedi. 'Hayır,' dedi Edward. 'Hepimizi hapse atarlar. Cinayetten.'

"Sears ve ben ona kimsenin cinayete yeltenmediğini söylemeye çalıştık, ama Edward, 'Barodan nasıl ihraç edilmek istersiniz peki? Çünkü olacak bu.' John nabzını ve nefesini kontrol etti, ama ikisi de yoktu tabii. 'Bu bir cinayet sanırım,' dedi. 'Mahvolduk.'"

"Ricky ne yapmamız gerektiğini sordu," dedi Sears, "John ise, 'Yapabileceğimiz tek bir şey var. Cesedini saklayacağız. Bulunmayacağı bir yere götüreceğiz,' diye cevapladı. Hepimiz Eva'nın vücuduna ve kanlı yüzüne baktık, ona mağlup olduğumuzu düşündük -o kazanmıştı. Öyle görünüyordu. Nefreti bizi cinayet gibi görünen şeye kışkırtmıştı. Şimdi de yaptığımız şeyi saklamayı konuşuyorduk -hem yasal hem de ahlaki olarak lanet olası bir adım. Bunu yapmaya ikna olduk."

"Cesedi nereye saklamaya karar verdiniz?" diye sordu Don.

"Kentin beş on kilometre dışında eski bir gölet vardı. Derin bir gölet. Şimdi artık orada değil. Doldurup üzerine alışveriş merkezi yaptılar. On metre derinliği olmalı."

"Lewis'in arabasının lastiği patlaktı," dedi Sears. "Biz de Eva'nın cesedini bir çarşafa sardık ve Lewis'i onunla bırakıp Warren Scales'ı bulmaya gittik. Warren karısıyla alışverişe gitmişti, biliyorduk, iyi bir adamdı ve bizi severdi. Arabasını

bozduğumuzu söyleyip yeni bir araba alacaktık ona -Ricky ve ben aslan payını üstleniyorduk."

"Warren Scales Marslıları vurmaktan söz eden şu çiftçinin babası mı?" diye sordu Don.

"Elmer, Warren'm dördüncü çocuğu ve ilk oğlu. O zamanlar yoktu gerçi. Şehre gidip "Warren'ı bulduk, bir ya da en geç iki saat içinde arabasını geri getirmeye söz verdik. Sonra Edward'm evine gittik ve kadını merdivenlerden aşağı taşıyıp arabaya koyduk. Daha doğrusu arabaya koymaya çalıştık."

"Öylesine gergin ve korkmuştuk ki, olanlara ya da o anda ne yapıyor olduğumuza hâlâ inanamıyorduk," dedi Ricky. "Onu arabaya sığdırmakta büyük zorluk çektik. 'Önce ayaklarını sokalım,' dedi biri ve cesedi arka koltuğa yatırdık ve çarşaf fena halde dolandı ve Lewis kafasının sıkıştığına yeminler etmeye başladı. Vücudunun yarısını tekrar dışarı çıkardık, John onun kımıldadığını söyledi çığlık çığlığa. Edward ona lanet olası bir aptal olduğu cevabını verdi -o bir doktor değil miydi?"

"Sonunda arabaya yerleştirebildik -Ricky ve John arkada onunla birlikte oturmak zorunda kaldılar. Kentin içinde kâbus gibi bir yolculuk yaptık." Sears duraklayıp ateşe baktı. "Tanrım. Arabayı ben kullanıyordum. Şimdi hatırladım. Aklım öylesine karışıktı ki, gölete nasıl gidileceğini hatırlayamıyordum. Geri dönüşler yapıp dolanıp durdum ve yolumuzdan altı ya da yedi kilometre saptım. Sonunda birisi nasıl gideceğimizi söyledi. Gölete giden küçük tozlu yola girdik."

"Her şey çok sivri görünüyordu," dedi Ricky. "Tüm *yapraklar, çakıl taşları* -kitaplardaki çizimler kadar düz ve sivri. Arabadan çıktık ve hayat alnımızın tam ortasından vurdu bi-

zi. 'Bunu yapmak zorunda mıyız?' diye sordu Lewis. Ağlıyordu. Edward, 'Keşke zorunda olmasaydık,' diye cevapladı."

"Sonra Edward direksiyona geçti," diye devam etti Sears. "Araba, hemen derinleşen göletten on beş metre ötedeydi. Edward kontağı çevirdi. Ben motoru çalıştırdım. Edward direksiyonu döndürdü, debriyaja bastı ve arabadan dışarı attı kendini. Araba yavaşça öne doğru gitmeye başladı."

Adamların ikisi de susup birbirlerine baktılar. "Sonra..." dedi Ricky, ve Sears başını salladı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum..."

"Sonra bir şey gördük," dedi Sears. "Halüsinasyon ya da onun gibi bir şey."

"Onun canlandığını gördünüz," dedi Don. "Biliyorum."

Ricky yorgun bir şaşkınlık ifadesiyle baktı. "Biliyorsundur sanırım. Arka camdan onun yüzünü gördük. Bize bakıyor, sırıtıyordu. Alay ediyordu bizimle. Neredeyse bayılıp ölecektik. Sonraki saniye araba gölete düşüp batmaya başladı. Hepimiz oraya doğru koşup yan camlardan içeri bakmaya çalıştık. Korkudan sersemlemiştim. Ölü olduğunu biliyordum - biliyordum. Araba gömülmeye başlamıştı ki, John hemen suya atladı. Geri geldiğinde, yan camlardan baktığını ama..."

"Arka koltukta hiçbir şey olmadığını söyledi," dedi Sears, Don'a. "Böyle söyledi."

"Araba battı ve bir daha yüzeye çıkmadı. Hâlâ aşağıda, otuz bin tonluk binanın altında olmalı," dedi Ricky.

"Başka herhangi bir şey oldu mu?" diye sordu Don. "Lütfen hatırlamaya çalışın. Çok önemli bu."

"İki şey oldu," dedi Ricky. "Ama bir içki daha alacağım tüm bunlardan sonra." Bardağına biraz daha viski doldurdu ve ara vermeden hepsini içti. "John Jaffrey göletin diğer tara-

finda bir vaşak gördü. Sonra hepimiz gördük. Neredeyse korkudan sıçradık -bu bizi daha da suçlu hale getirmişti sanki, görülmüş olmak. Gören bir hayvan bile olsa. Kuyruğunu kısıp yeniden ormanda kayboldu."

"Elli yıl önce vaşaklar yaygın mıydı burada?"

"Pek sayılmaz. Kuzeyde, belki. Neyse, bu birincisi. Diğeri ise Eva'nın evinin yanması. Şehre yürüyerek geri döndüğümüzde komşuların sokağa döküldüğünü, itfaiyecilerin yangını söndürmeye çalıştığını gördük."

"Nasıl başladığını gören olmuş mu?"

Sears başını hayır anlamında salladı ve Ricky anlatmaya devam etti. "Anlaşılan, kendiliğinden başlamış. Bunu görmek daha da kötü hissetmemize neden oldu, buna da biz sebep olmuştuk sanki."

"itfaiyecilerden biri tuhaf bir şey söyledi," dedi Sears hatırlayarak. "Hepimiz yangını izlerken öyle bitkin ve süzgün görünüyor olmalıyız ki, itfaiyeci sokaktaki diğer evler için endişelendiğimizi sandı. Diğer binaların güvende olduğunu, yangının sönmeye başladığını söyledi. Gördüğü şeyden anladığı kadarıyla evin bir bölümü içeriye doğru patlamıştı -nasıl olduğunu açıklayamıyordu ama böyle olmuş gibi görünüyordu. Yangın evin sadece o bölümündeydi, ikinci katta yani. Neden söz ettiğini ben de gördüm. Alevlerin bir kısmını görebiliyordum ve ateşe doğru bükülüyorlardı."

"Camlar!" dedi Ricky. "Camlar kırılmıştı ama yerde hiç cam kırığı yoktu -içeri doğru patlamıştı camlar."

"içeri doğru patlamış," dedi Don.

Ricky başıyla onayladı. "Evet. Bir keresinde bir ampulün böyle patladığını görmüştüm. Nasıl olduysa yangın sadece ikinci katı harap etmiş, birinci kata dokunmamıştı. Bir ya da

iki yıl sonra evi bir aile satın aldı, yeniden inşa ettiler. Hepimiz işlerimize döndük ve insanlar Eva Galli'ye ne olduğunu merak etmeyi bıraktı."

"Bizim dışımızda tabii," dedi Sears. "Bu konuda hiç konuşmadık. Yirmi beş yıl önce müteahhitler göleti doldurmaya başladığında birkaç kötü an yaşadık ama arabayı asla bulamadılar. Böylece onu gömmüş oldular. Tabii içindekini de."

"İçinde bir şey yoktu," dedi Don. "Eva Galli burada şimdi. Geri döndü, ikinci kez."

"Döndü mü?" dedi Ricky kafasını geriye atarak.

"Anna Mostyn olarak döndü. Öncesinde Ann-Veronica Moore olarak. Alma Mobley olarak da Kaliforniya'da benimle tanıştı ve Amsterdam'da ağabeyimi öldürdü."

"Bayan Mostyn?" diye sordu Sears kuşkuyla.

"Edward'ı öldüren şey bu mu?" diye sordu Ricky.

"Eminim öyle. Muhtemelen Stringer'ın gördüğü şeyi gördü -görmesine izin verdi onun."

"Bayan Mostyn'in Eva Galli, Edward ya da Stringer Dedham'la herhangi bir ilişkisi olduğuna inanmıyorum," dedi Sears. "Saçma bir fikir bu."

"Neydi peki 'o'?" diye sordu Ricky. "Edward'ın neyi görmesine izin verdi?"

"Biçim değiştirdiğini," dedi Don. "Sanırım bunu ona göstermeyi planladı; onu korkudan öldüreceğini biliyordu." iki yaşlı adama baktı. "Bir şey daha. Büyük ihtimalle bu gece burada olduğumuzu bildiğini düşünüyorum. Çünkü bizimle işini bitirmedi henüz."

Bunun Bayan New Orleans İçin Ne Anlama Geldiğini Biliyor musun?

14

"Biçim değiştirmek mi?" dedi Ricky.

"Biçim değiştirmek, öyle mi?" dedi Sears. "Eva Galli, Edward'm küçük aktrisi ve bizim sekreterimizin hepsinin aynı kişi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kişi değil. Aynı varlık. Göletin diğer tarafında gördüğünüz vaşak da oydu muhtemelen. Sears, insan değil hiçbir şekilde. Amcamın evine geldiği o günkü nefretini hissettiğinizde, sanırım onun en gerçek yanını görmüş oldunuz. Sizi bir tür yıkıma kışkırtmak için gelmiş olmalı -saflığınızı bozmak için. Ama planları geri tepip ona zarar verdi. En azından bu bile bir şeyler yapabileceğimizi gösteriyor. Şimdi size bedelini ödetmek için geri geldi. Bana da. Benden sapıp ağabeyimi aldı, ama eninde sonunda buraya geleceğimi biliyordu. Sonra, böylece bizi teker teker alabilecekti."

"Bize söyleyeceğin fikir bu muydu?" diye sordu Ricky.

Don başını evet anlamında salladı.

"Bunun kötü bir fikirden başka bir şey olmadığını düşünmekten ne alıkoyuyor seni?" diye sordu Sears.

"Peter Barnes, ilk olarak," dedi Don. "Sizi de ikna edeceğini düşünüyorum Sears. Eğer etmezse, size bir kitaptan bir şey okuyacağım ve bu işe yarayacak. Ama önce Peter. Daha önce de söylediğim gibi, bugün Lewis'in evine gitti." Peter Barnes'a olan biten her şeyi anlattı -terk edilmiş istasyona gidişlerini, Freddy Robinson'ın ölümünü, Jim Hardie'nin Anna Mostyn'in evinde ölümünü ve son olarak da sabahki korkunç

olayları. "Gregory Bate'in sözünü ettiği 'iyilik meleği'nin kesinlikle Anna Mostyn olduğunu düşünüyorum. Gregory ve Fenny'yi canlandırıyor -Peter, Gregory'nin bir sahibi olduğunu sezinlediğini söylüyor, kötü sahibine itaat eden vahşi bir köpek gibi olduğunu. Birlikte, tüm şehri yok etmek istiyorlar. Tıpkı yazmayı planladığım romandaki Dr. Tavşanayağı gibi."

"Romanın gerçeğe dönüşmesini mi sağlamaya çalışıyorlar?" diye sordu Ricky.

"Sanırım. Kendilerine gece bekçisi de diyorlar. Oyun oynuyorlar. Adların baş harflerini düşünün. Anna Mostyn, Alma Mobley, Ann-Veronica Moore. Bir oyun bu -bizim benzerliği fark etmemizi istedi. Eminim ki Gregory ve Fenny'yi, Sears onları daha önce gördüğü için gönderdi. Ya da yıllar önce Sears'a göründüler, çünkü onlan şimdi kullanabileceğini biliyordu. Benim Gregory'yi Kaliforniya'da görüp onun kurt adama benzediğini düşünmem de tesadüf değildi."

"Onun kurt adam olduğunu iddia ediyorsan neden tesadüf olmasın ki?" diye sordu Sears.

"Öyle olduğunu iddia etmiyorum. Ama bugüne kadar yazılmış tüm hayalet hikâyeleri ve doğaüstü masalların arkasında Anna Mostyn ya da Eva Galli gibi yaratıklar var," dedi Don. "Bunlar, doğaüstü durumlarda bizi korkutan her şeyin temeli. Sanırım hikâyelerde onları ele avuca gelir kılıyoruz. Ama hikâyeler en azından bize onları nasıl yok edebileceğimizi gösteriyor. Gregory Bate de -tıpkı Anna Mostyn gibi— kurt adam değil artık. O sadece, insanların kurt adam ya da vampir olarak tarif ettiği şey. Yaşayan bedenlerden besleniyor. Ölümsüzlük için kendini iyilik meleğine sattı."

Don yanında getirdiği kitaplardan birini aldı eline. "Bu bir referans kitabı: *Folklor, Mitoloji* ve *Efsaneler* Sözlüğü. 'Biçim

Değiştirme' başlığı altında uzun bir bölüm var. R. D. Jameson adlı bir profesör yazmış. Dinleyin şunu: 'Biçim değiştirenlerle ilgili hiçbir istatistik yapılmamışsa da, tüm dünyada görülme sayıları çok çok yüksektir.' Tüm halkların folklorunda geçtiklerini söylüyor. Üç sütun daha devam ediyor yazısı -kitaptaki en uzun maddelerden biri. Korkarım binlerce yıldır bu varlıklardan söz edildiğini söylemek dışında bize fazla bir faydası olmayacak, çünkü Jameson, efsanelerde bu yaratıkların nasıl yok edileceğinin eğer varsa tabii, anlatıldığını yazmıyor. Ama nasıl sonlandırdığını dinleyin: 'Tilkilerin ya da su samurlarının biçim değiştirmesi üzerine yapılan çalışmalar büyük önem taşıyor tabii, ama biçim değiştirmenin asıl sorununa değinmiyorlar. Folklordaki biçim değiştirme neredeyse psikolojideki halüsinasyonla bağlantılıdır. Ikisindeki olağandışılık dikkatle ele alınmadıkça, 'hiçbir şey göründüğü gibi değildir' genel gözleminin ötesine gidemeyiz.'"

"Amin," dedi Ricky.

"Kesinlikle. Hiçbir şey göründüğü gibi değildir. Bu şeyler aklınızı yitiriyor olduğunuza inandırır sizi. Hepimize oldu bu -sonradan kendi kendimizle tartıştığımız şeyler gördük, hissettik. Kendi kendimize, gerçek olamaz dedik, böyle şeyler olmaz ki. Ama oluyor, ve biz gördük. Siz gördünüz. Eva Galli'nin arabada oturduğunu ve bir saniye sonra bir vaşak olarak belirdiğini gördünüz."

"Sadece varsayalım ki," dedi Sears, "aramızdan birinin yanında bir tüfek vardı ve vaşağı vurdu. Ne olacaktı o zaman?"

"Olağandışı bir şey görmüş olacaktınız sanırım, ama ne olabileceğini hayal edemiyorum. Belki ölecekti. Belki başka bir biçime dönüşecekti -belki, büyük acı hissetseydi birden çok biçime girerdi. Ve belki de çaresiz kalırdı."

"Bir sürü belki," dedi Ricky.

"Elimizdeki tek şey bu."

"Teorini kabul edersek tabii."

"Daha iyi bir fikriniz varsa dinlerim. Ama Peter Barnes aracılığıyla Freddy Robinson ve Jim Hardie'ye ne olduğunu biliyoruz. Ayrıca, ajansıyla görüşüp Ann-Veronica Moore ile ilgili bir şeyler buldum. Kelimenin tam anlamıyla yoktan var olmuş. Doğduğunu söylediği şehirde onunla ilgili hiçbir kayıt yok. Olamazdı çünkü -oyunculuk sınıfına kaydolmadan önce Ann-Veronica Moore diye biri yoktu. İnandırıcı bir hikâye ve sağlam evraklarla tiyatronun kapısına gelivermişti; bunun Edvvard Wanderley'ye ulaşmanın bir yolu olduğunu biliyordu."

"Öyleyse bu şeyler -var olduğunu söylediğin bu şeyler- çok daha tehlikeli. Akılları var," dedi Sears.

"Evet, akılları var. Şakadan hoşlanıyor ve uzun vadeli planlar yapıyorlar. Kızılderililerin Manitu'su gibi, kendilerini teşhir etmeye bayılıyorlar. Bu ikinci kitap iyi bir örnek veriyor buna." Kitabı kaldırıp Ricky ve Sears'a sırtını gösterdi. *"Bu Şekilde Geldim,* Robert Mobley. Alma'mn, babası olduğunu söylediği ressam. Bugüne kadar otobiyografisine hiç bakmamakla hata etmişim. Benim bunu okuyup, kendine Mobley adını vererek bir şekilde kendisiyle ilgili bir kelime oyunu yapıyor olduğunu keşfetmemi istediğini düşünüyorum şimdi. Dördüncü bölümün adı 'Kara Bulutlar' -iyi yazılmış bir otobiyografi değil, ama bu bölümden birkaç paragraf okumak istiyorum size."

Don kitabın işaretli sayfasını açtı ve adamların ikisi de yerinden kımıldamadı.

"'Benimki gibi şanslı görünen bir hayatta bile, karanlık ve

zor dönemler yaşandı. Bunlar aylar ve yıllan unutulmaz acılarla doldurdu. 1958 bunlardan biriydi; o yıl, inanıyorum ki, ancak azami bir konsantrasyonla işime gömülerek koruyabildim aklımı. Önceki beş yıl boyunca işlerimin karakterini oluşturan güneşli suluboya ve yağlıboyaları bildiklerinden, insanlar sözde 'Doğaüstü Dönem'im olarak adlandırılan dönemi başlatan üslup dönüşümü hakkında sorular sordular bana. Şimdi sadece aklımın dengesini yitirdiğini ve duygularımdaki şiddetli kargaşanın kendimi yapmaya zorladığım işte ifade bulduğunu söyleyebilirim.

"'Yılın ilk acı olayı annem Jessica Osgood Mobley'nin ölümüydü...' Burada bir ya da iki sayfa atlayacağım." Don göz gezdirip sayfalan çevirdi. "İşte burada. İkinci, daha da yıkıcı olan kaybım büyük oğlum Shelby'nin on sekiz yaşında kendi eliyle ölmesiydi. Bu kitap esas olarak resim hayatım üzerine olduğu için, sözde 'Doğaüstü Dönem'im olarak adlandırılan dönemi başlatan Shelby'nin ölümüyle ilgili olaylardan *söz* edeceğim sadece: Yine de oğlumun neşeli, masum ve parlak bir çocuk olduğunu söylemeden geçemeyeceğim; ve canına kıymasına ancak büyük bir ahlaki şokun, o güne kadar akla gelmeyen bir fenalığın fark edilmesinin neden olmuş olabileceğinden eminim.

"'Annemin ölümünden kısa süre sonra bizimkinin yanındaki büyük ev kırklı yaşlarda, varlıklı, çekici bir kadına satıldı; yegane ailesi, ebeveynlerinin ölümünden sonra evlat edindiği on dört yaşındaki yeğeniydi sadece. Bayan Florence de Peyser sıcakkanlı ve ağırbaşlı, benim ebeveynlerim gibi kışlarını Avrupa'da geçiren birinin hoş davranışlarına sahip bir kadındı: Başka bir çağın temsilcisi gibi görünüyordu aslında ve bir süre suluboya portresini yapmak için ısrar ettim. Evi-

ne davet edildiğimde gördüğüm gibi, resim koleksiyonu yapıyordu ve benim işlerimden bile haberdardı -o zamanki soyutlamalarım onun Fransız sembolistleriyle tuhaf bir bütünlük oluşturuyordu gerçi. Ama Bayan de Peyser'in bütün çekiciliğine karşın, ev halkının asıl çekim merkezi yeğeniydi. Amy Monckton'un neredeyse semavi bir güzelliği vardı ve sanırım şimdiye kadar gördüğüm en kadınsı varlıktı. Giriştiği her eylem, ki bunlar sadece bir odaya girmek ya da fincanına çay koymak gibi şeylerdi, büyük bir zarafet yüklüydü. Çocuk büyüleyici, temkinli ve kendi halindeydi -Henry James'in Isobel Archer'ınm o kadar istekli bir şekilde kendini uğruna feda ettiği Pansy Osmond kadar narindi (ama belki de daha zekiydi ondan). Amy evimize geldiğinde mutlulukla karşılanıyordu: Oğullarımın ikisi de ona âşık olmuştu.'

"Ve işte burada," dedi Don. "On dört yaşındaki bir Alma Mobley, Bayan de Peyser'in velayetinde. Zavallı Mobley evine kimleri aldığından habersizdi. Devam ediyor: Amy küçük oğlum Whitney ile aynı yaşta olmasına karşın, onunla yakınlaşan Shelby'ydi -duygusal Shelby. O zamanlar, kendisinden dört yaş küçük bir kıza bu kadar zaman ayırmasının oğlumun *nezaketinin* bir kanıtı olduğunu sanmıştım. Ve âşık olduğunun açık işaretlerini gördüğümde bile (zavallı Shelby kızın adının geçtiği her seferinde kıpkırmızı oluyordu) onların hastalıklı, alçaltıcı ya da zamansız bir davranışta bulunduklarını düşünmemiştim hiç. İşin doğrusu, uzun boylu, yakışıklı oğlumu o güzel çocukla bahçede dolaşırken izlemek hayatımın en büyük zevklerinden biriydi. Shelby bana kız on sekizinde, o yirmi ikisindeyken Amy Monckton'la evleneceğini söylediğinde pek şaşırmamıştım, biraz komik bulmuştum sadece.

'"Birkaç ay sonra Shelby'nin ona kendini gittikçe daha fazla kaptırdığını fark ettim. Arkadaşlarıyla ilgilenmiyordu artık ve hayatının son aylarında sadece de Peyser evi ahalisi ve Bayan Monckton'a konsantre olmuştu. Son günlerde aralarına pek tekin olmayan Gregorio adlı italyan bir hizmetçi katılmıştı. Gregorio'ya pek güvenememiştim ve Bayan de Peyser'i ona karşı uyarmaya çalıştım, ama onu ve ailesini yıllardır tanıdığını ve onun mükemmel bir şoför olduğunu söyledi bana. Daha fazla bir şey söyleyemeyeceğimi hissettim.

'"Kısa kesmem gerekirse, sadece oğlumun, hayatının son iki haftasında süzgün görünümlü ve gizemlerle dolu birine dönüştüğünü söyleyebilirim. Hayatımda ilk kez katı baba rolü oynayıp, de Peyser evi sakinleriyle görüşmesini yasakladım. Davranışları beni, Gregorio'nun etkisiyle o ve Amy'nin uyuşturucu kullandığına inandırdı -belki aralarında yasadışı bir cinsellik de yaşanıyordu. O zararlı ve alçaltıcı ot, marihuana, New Orleans'ın yoksul kesimlerinde o zamanlar bile bulunabiliyordu. Ayrıca şu saçma Creole mistisizmine de bulaştıklarından korkuyordum. Uyuşturucu bağımlıları arasında bu tip şeyler görülebiliyor.

'"Shelby nasıl bir şeyin içine düştüyse, sonuçlan trajikti. Yasaklarıma uymadı ve gizlice aynı sıklıkla de Peyser'lerin evine gitmeye devam etti; Ağustos'un son günü eve döndü, yatak odamdaki çekmecemde sakladığım tabancayı aldı ve kendini vurdu. Tabancanın sesini duyup onun cansız bedenini bulan bendim; o sırada stüdyomda resim yapıyordum.

'"Sonra yaşananlar şokun sonucu olmalı. Polisi aramayı ya da ambulans çağırmayı düşünmedim: Yardımın bir şekilde zaten geldiğini düşünerek dışarıda dolandım. Kendimi evimizin önündeki yolda buldum. Bayan de Peyser'in evine ba-

kıyordum. Orada gördüğüm şey neredeyse bilincimi kaybetmeme neden oldu.

"'Şoför Gregorio'nun üst kattaki pencerelerden birinde durmuş, alaylı gözlerle bana bakıyor olduğunu gördüğümü sandım. Sanki içinden kötü niyet fışkırıyordu. Sevinçliydi. Bağırmaya çalıştım ama yapamadım. Aşağı baktım ve daha da kötü bir şey gördüm. Amy Monckton evin yan tarafında durmuş, aynı şekilde bana bakıyordu; ama bakışları sakin, ciddi ve ifadesizdi. *Ayaklan yere değmiyordul* Amy çimenlerin yirmi otuz santim üzerinde süzülüyordu. Beni gördükleri için fena halde korktum ve ellerimle yüzümü kapadım. Ellerimi indirip gözümü tekrar açtığımda gitmişlerdi.

"'Bayan de Peyser ve Amy, Shelby'nin cenazesine çiçek gönderdiler, ama ölümünün ardından Kaliforniya'ya gitmişlerdi. Şoför ve çocuğun son gördüğüm hallerini hayal etmiş olduğuma ikna ettiysem de kendimi, Shelby'nin tabutunu süslemelerine izin vermektense çiçekleri yaktım. Şimdi değineceğim sözde 'Doğaüstü Dönem'im olarak adlandırılan dönemdeki resimlerim bu yaşadıklarımdan doğdu işte.'"

Don iki yaşlı adama baktı. "Bunu ilk kez bugün okudum. Kendilerini göstermek derken ne demek istediğimi anlıyor musunuz şimdi? Kurbanlarının onlara ne tür şeyler olduğunu bilmesini istiyorlar; ya da en azından şüphelenmesini. Robert Mobley neredeyse aklını oynatacak bir şok geçirdi ve hayatının en güzel resimlerini yaptı; Alma benim bunu okuyup onun başka bir adla New Orleans'ta Florence de Peyser ile yaşadığını ve tıpkı kardeşimi öldürdüğü gibi, bir oğlanı öldürdüğünü bilmemi istedi."

"Neden Anna Mostyn bizi hâlâ öldürmedi?" diye sordu Sears. "Tüm imkânları vardı. Anlattıklarından ikna olmadığı-

mı söyleyemem ama neden bekledi ki? Neden üçümüz diğerleri gibi şu an ölü değiliz?"

Ricky boğazını temizledi. "Edward'm aktrisi Stella'ya benim iyi bir düşman olacağımı söylemişti. Sanırım beklediği şey, neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak öğrenmemizdi."

"Şimdiki gibi, demek istiyorsun," dedi Sears.

"Bir planın var mı?" diye sordu Ricky.

"Hayır, birkaç fikrim var sadece. Otele gidip eşyalarımı alıp buraya geri geleceğim. Belki amcamla doldurdukları kasetlerde işe yarar bir şeyler vardır. Ayrıca Anna Mostyn'in evine girmek istiyorum. Benimle gelirsiniz umarım. Belki orada bir şeyler bulabiliriz."

"Bulacağın şey tahtalı köy olacak," dedi Sears.

"Hayır, artık orada olduklarını sanmıyorum. Üçü de önce evi deneyeceğimizi biliyorlardır. Çoktan kendilerine başka bir yer bulmuşlardır."

Don, Sears ve Ricky'ye baktı. "Söyleyecek bir tek şey kaldı sadece. Sears'ın da sorduğu gibi, vaşağı vursaydmız ne olacaktı? işte bu sorunun cevabını bulmamız gerekiyor. Sonucu her ne olacaksa olsun, bu kez vaşağı vurmalıyız."

Gülümsedi onlara. "Berbat bir kış olacak."

Sears James onaylayıcı bir şeyler homurdandı. Ricky, "Sence üçümüz ve Peter Barnes sonunda nasıl acayiplikler göreceğiz?" diye sordu.

"Rezil şeyler," diye cevapladı Sears. "Ama seni buraya çağırma nedenimize kesinlikle bir karşılık verdin Don."

"Kimseye anlatacak mıyız?" diye sordu. "Hardesty'yi ikna etmeli miyiz?"

"Çok saçma bu," dedi Sears sinirlenerek. "Akıl hastanesinde buluruz kendimizi."

"Bırakalım da Marslılarla savaştığımızı düşünsünler," dedi Don. "Sears haklı. Ama ben şimdi ortaya sizininkinden daha iyi bir iddia atacağım."

"Nedir?"

"İddiaya girerim ki güzel sekreteriniz yarın işe gelmeyecek."

Yaşlı adamlar onu amcasının evinde yalnız bıraktıklarında, Don bir ateş yakıp Ricky'nin ısıttığı koltuğa oturdu. Kar çatılara dolup kapılardan ve pencerelerden içeri girmeye çalışırken ılık-serin bir geceyi, yanan yaprakların kokusunu hatırladı Don; parmaklıklarda parıldayan bir serçe ve kapı aralığından parlak gözlerle ona bakan çoktan sevilmiş soluk bir yüz. Siyah pencereden bakan ve ancak şimdi anlayabildiği bir şey söyleyen çıplak bir kız: "Sen bir hayaletsin." Sen Donald. Sen. Her hayalet hikâyesinin ortasındaki mutsuz idrak anıydı bu.

II

Kuşatılmış Kent

Göldeki yansımasına bakan Narcissus ağlamaya başladı.
Yoldan geçen arkadaşı neden ağladığını
sorunca şöyle yanıtladı Narcissus:
"Masumiyetimi yitirdiğim için ağlıyorum."
Arkadaşı cevap verdi: "Masum olsaydın eğer,
daha usul usul ağlardın."

1

Milburn'de aylardan aralık; Noel yaklaşıyor. Şehrin uzun bir geçmişi var ve bu ay her zaman belli şeyler anlamına geldi: akçaağaç şekeri, nehirde paten, ışıklar, dûkkanlardaki ağaçlar ve şehrin hemen dışındaki tepelerde kayak. Aralıkta, metrelerce kar altında, Milburn her zaman şenlikli ve neredeyse büyüleyici bir güzellik kazandı. Meydana hep büyük

bir ağaç dikildi ve Eleanor Hardie, Archer Otel'in önünü süsleyerek hep bu duruma ayak uydurdu. Genç Kardeşler mağazasında çocuklar Noel Baha'nın önüne dizildi ve Noel için pazarlık edilemeyecek taleplerini dile getirdiler -sadece büyükler Noel Baha'nın birazcık Omar Noris'e benzeyip onun gibi koktuğunu fark etti. (Aralık ayı her zaman Omar'ı hem karısıyla hem kendisiyle barıştırırdı -içkiyi yarıya indirir, az sayıdaki arkadaşlarıyla 'mağazadaki ek işi'yle ilgili konuşurdu.) Eski zamanlarda babasının yaptığı gibi Norbert Clyde da atlı kızağıyla şehrin sokaklarında dolaşırdı, çocukları kızağına bindirirdi ki, gerçek kızak çanlarının nasıl bir sesi olduğunu öğrensinler -ve iki güzel atın arkasında çam kokan havada kaymanın nasıl bir duygu olduğunu bilsinler. Elmer Sca-les da tıpkı kendi babasının yaptığı gibi, otlaklarının çitlerinden birindeki kapıyı açar ve kentten insanların gelip arazisindeki tepelerde kaymalarına izin verirdi: Çitlerin önünde her zaman en az yarım düzine steyşın araba görürdünüz ve yarım düzine genç baba heyecanlı çocuklarıyla birlikte Elmer'ın tepelerinin yukarısına kızaklarını çekiyor olurdu. Bazı aileler mutfaklarında karamela hazırlar, bazıları ocaklarında kestane pişirirdi. Humphrey Stalladge barını yeşil kırmızı ışıklarla süslerdi. Milburn kadınları birbirlerine Noel kurabiyesi tariflerini değiş tokuş eder, kasaplar on kiloluk hindi siparişleri alır ve hindi sosu tarifleri verirdi. İlkokuldaki sekiz yaşındaki öğrenciler renkli kâğıtlardan ağaçlar yapar, onları sınıfın camlarına yapıştırırdı. Lise öğrencileri İngilizce ve tarih dersi yerine hokeyle ilgilenir, halalarıyla amcalarından gelecek harçlıklarla alacakları plakları düşünürlerdi. Kiwanis, Rotary ve Kaycees'ler Archer Otel'in balo salonunda Binghamton'dan getirilen üç barmenle büyük bir parti verirler ve Al-

tm Çağlar bütçesinden bir sürü bin dolarlar harcarlardı; bu geceden ve Milburn'ün daha genç, daha yeni sakinlerinin yıllardır Milburn'de yaşamalarına karşın Sears ve Ricky'ye hâlâ pek tanıdık gelmeyen sakinlerin- verdiği tüm kokteyl partilerinden sonra insanlar işlerine baş ağrısı ve mide bulantılarıyla giderlerdi.

Bu yıl yine birkaç kokteyl partisi vardı ve kadınlar Noel kurabiyeleri pişiriyordu, ama Milburn'de aralık farklı geçiyordu. Genç Kardeşler mağazasında karşılaşan insanlar birbirlerine, "Beyaz bir Noel olması harika değil mi?" demek yerine, "Umarım bu kar fazla sürmez," diyorlardı; Omar Norris bütün gün kar makinesinde oturuyor ve mağazadaki genç çalışanlar onun Noel giysilerini ancak buharla temizlendiği takdirde giyebileceklerini söylüyorlardı; vali ve Hardesty'nin görevlileri kocaman bir ağaç hazırlamışlardı; Eleanor Hardie'nin otelin önünü süslemeye gönlü el vermemişti -bunun yerine, öylesine rahatsız ve harap olmuş görünüyordu ki, New York'tan gelen bir turist çifti ona bakar bakmaz yeni bir otel bulmaya karar verince onları da elinden kaçırdı. Norbert Clyde, şimdiye kadar ilk kez, kızağını ambardan çıkarmamış, demirlerini yağlamamıştı: O 'şeyi' arazisinde gördüğünden beri tuhaf bir çöküş yaşıyordu. Onu Humphrey'nin yerinde ya da kentin eteklerindeki diğer barlarda, Bölge Çiftlik Temsilcisi'nin hiçbir şey bilmediğini ve eğer insanlarda azıcık duygu olsa Elmer Scales'ı daha ciddiye alacaklarını söylerken duyabilirdiniz; Elmer Scales çitlerinin kapısını açmamıştı ve yemeklere katılmıyor, deli deli şiirler yazıp geceleri yirmilik tüfeği kucağında bekliyordu. Çocukları tepeden kendi başlarına kayıyor, kendilerini dışlanmış hissediyorlardı. Kar tüm gün ve gece durmaksızın yağmaya devam ediyordu; kar yi-

ğınları önce çitleri kapladı ve ardından da saçaklara ulaştı. Aralık ayının son iki haftasında okullar sekiz günlüğüne tatil edildi: Lisenin ısıtma sistemi bozulmuştu ve Binghamton'dan bir ısıtma teknisyeni sonunda şehre gelince yönetim kurulu okulu ocak ortasına kadar tatil etti. Birkaç gün sonra ilkokul da kapandı: Yollar çok tehlikeliydi artık ve zaten okul servisi sabah iki kez küçük bir hendeğe girdikten sonra aileler çocuklarını okula göndermeme kararı aldı. Ricky ve Sears yaşındaki adamlar -kentin hafızası olan adamlar- Milburn yollarının haftalarca kapandığı, benzinin tükendiği ve kestane renkli saçları, egzotik bir yüzü olan Viola Frederickson'ın aralarında bulunduğu birkaç yaşlının (Sears ve Ricky'nin şimdiki hallerinden daha yaşlı değillerdi) donarak öldüğü 1926 ve 1947 kışlarını hatırladılar.

Bu aralık ayında Milburn, Noel kartlarındaki köylerden çok, kuşatma altında bir köy gibi görünüyordu. Dedham kızlarının atları -Nettie bile unutmuştu onları- ahırlarında açlıktan öldüler. Bu aralık, insanlar her zamankinden çok evde oturdular ve gerginlerdi -hattâ bazılarının sinirleri bozulmuştu. Milburn'ün yeni sakinlerinden biri olan Philip Kneighler araba yolunda kar temizleme aracı bozulunca içeri girip karısını dövdü. Harlan Bautz'un yeğeni Ronnie Byrum, bir barda önünde duran adamın zararsız sözlerine itiraz edip onun burnunu kırdı: Eski lise arkadaşları kollarını tutmasaydı eğer, çenesini kırmış olabilirdi. Billy Byrum (Ronnie'nin erkek kardeşi) ve Anthony Ortega adlı on altı yaşında iki oğlan, Clark Mulligan'ın Rialto sinema salonunda *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filmini izlerken durmadan konuşan kendilerinden daha genç bir çocuğu fena halde hırpaladılar. Milburn'ün her yerinde çiftler evlerine kapanıp bebekleri, para,

televizyon programlarıyla ilgili tartışıp durdu. Holy Ghost Presbiteryan Kilisesindeki -Lewis'in babasının bir zamanlar papazı olduğu kilise- bir yardımcı papaz Noel'den iki hafta önce bir gece kendini ısıtması olmayan bir binaya kilitleyip, ağlayarak beddualar etti ve delirmeye başladığını düşündüğü için Tanrı'ya yakardı: Kilise camlarının dışındaki karların içinde Çıplak İsa'nın ona dışarı gelmesi için yalvardığını gördüğünü sanmıştı.

Defne Market'te, Rhoda Flager, Bitsy Undervvood'un kafasından bir tutam saç kopardı, çünkü Bitsy son kalan üç balkabağı püresinin hepsini almıştı: Kamyonlar mal getiremediği için stoklar gittikçe tükeniyordu. Hollow'da Jim Blazek adlı işsiz bir barmen, Washington de Souza adlı melez bir aşçıyı bıçakla öldürdü, çünkü denizci gibi giyinen uzun boylu, kafası tıraşlı bir adam ona, de Souza'nın onun karısıyla oynaştığını söylemişti.

Aralık ayının ilk gününden 31 Ocak'a kadar geçen altmış iki günde şu Milburn sakinleri doğal yollardan öldü: George Fleischner (62), kalp krizi; Whitey Rudd (70), beslenme bozukluğu; Gabriel Fish (58), soğuktan donma; Omar Norris (61), donma ve takiben beyin sarsıntısı; Marion Le Sage (73), felç; Ethel Birt (76), Hodgkin hastalığı; Dylan Griffen (5 aylık), hipotermiya; Harlan Bautz (55), kalp krizi; Nettie Dedham (81), felç; Penny Draeger (18), şok. Bu isimlerin çoğu karın en şiddetli olduğu zamanlarda öldüler ve bedenleri, Washington de Souza ve diğerleriyle birlikte, Waldesty'nin küçük hapishanesindeki kullanılmayan hücrelerden birinde istiflenip çarşaflara sarılarak saklanmak zorunda kaldı -merkez morgunun arabası Milburn'e giremiyordu çünkü.

Kent bir başına kaldı; nehirdeki buz pateni eğlencesi bile

durdu. Önce paten rutini her zamanki gibi devam ediyordu: Gün ışığının her saati, ilkokuldan çocuklarla karışık, yirmi ya da otuz lise öğrencisi ileri geri kayıyor, buz kırmaca oynayıp geri geri kayıyorlardı. Ama eğer kayan lise öğrencileri üç yaşlı kadının ve dört yaşlı adamın ölümünü fark etmemiş ve dişçilerinin ölümü yüzünden yas tutmamış olsalardı bile, donmuş göle gider gitmez başka bir kayıp tokat gibi çarpacaktı yüzlerine. Jim Hardie, Milbum'ün gördüğü en iyi patenciydi, o ve Penny Draeger olimpiyatlarda gördükleriniz kadar güzel görünen kayışlar yaparlardı düzenli olarak. Peter Barnes da hemen hemen onlar kadar iyiydi ama bu yıl paten yapmaya gelmeyi reddediyordu; kar yağışı durduğunda bile Peter evden dışarı çıkmamıştı. Ama gençlerin asıl özledikleri Jim'di: Kan çanağı gözler ve kirli sakalıyla geldiği sabahlarda bile onları canlandırırdı -biraz daha iyi kaymaya uğraşmadan izleyemezdiniz onu. Penny bile gelmemişti. O da Peter Barnes gibi köşesine çekilmişti. Sonunda, tüm patenciler de onlar gibi aynı şeyi yaptı: Her gün nehrin üzerinden biraz daha kar temizlenmesi gerekiyordu ve temizlik işini yapan oğlanların bazıları Jim Hardie'nin New York'ta olmadığını düşünmeye başlamışlardı; Jim'e bir şey olduğunu hissediyorlardı -üzerine fazla düşünmek istemedikleri bir şey. Jim'in akıbeti ortaya çıkmadan günler önce, hepsi onun öldüğünü biliyordu.

Bir gün öğle yemeği molasında Bill Webb restoranın arka tarafındaki dolabından eski, yıpranmış hokey patenlerini çıkarıp nehre doğru yürüdü ve nehri kaplayan bir metrelik dokunulmamış karlara baktı. Paten de ölmüştü bu kış.

Clark Mulligan her Noel'de yaptığı gibi yeni bir Disney filmi getirmedi, tüm sezon boyunca korku filmleri oynattı. Bazı geceler yedi ya da sekiz müşterisi oluyordu, bazılarında

yalnızca iki ya da üç; diğer geceler sadece kendisi için *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filminin ilk bobinini oynatıyordu. Cumartesi matinelerine genelde filmi önceden görmüş olan on ya da on beş çocuk gelirdi, yapacak başka bir şey bulamıyorlardı. Onları filme bedava almaya başladı. Her geçen gün biraz daha para kaybediyordu, ama en azından onu evden uzaklaştırıyordu Rialto; elektrik kesilmediği sürece sıcakta ve bir şeyler yapıyor olacaktı, tüm istediği buydu. Bir gece yangın çıkışından içeri giren kimse olup olmadığına bakmak için kabinden aşağı indi ve güneş gözlüklü, kurt suratlı bir adamın yanında oturan Penny Draeger'ı gördü: Clark projeksiyon kabinine hızla geri döndü, ama başını çevirmeden önce o adamın ona sırıttığını gördüğünden emindi. Neden bilmiyordu ama, bu onu korkutmuştu -hem de çok.

Milburn sakinleri hayatlarında ilk kez havanın, eğer izin verirlerse, onları öldürebilecek, kötü niyetli, düşman bir güç olduğunu gördüler. Çatıya çıkıp karları aşağı süpürmezseniz eğer, çatı kirişleri karların ağırlığıyla çatlayıp kırılırdı ve on dakika içinde eviniz ilkbahara kadar kullanılamayacak buz gibi, harap olmuş bir kabuğa dönüşürdü; rüzgarın da etkisiyle hava sıcaklığı bazen eksi on beş dereceye kadar düşüyordu ve eğer dışarıda arabanıza koşmaya yetecek kadardan uzun süre kalırsanız rüzgarın iç kulağınıza kıkır kıkır güldüğünü duyabiliyordunuz. Düşmanlardan biriydi bu, şimdiye kadar tanıdıkları en kötü düşman. Ama Walt Hardesty ve memurlarından biri, Jim Hardie ve Christina Barnes'ın cesetlerini teşhis ettikten, bedenlerinin ne halde olduğu haberleri yayılmaya başladıktan sonra Milburn sakinleri perdelerini kapayıp, komşularının partisine gitmek yerine televizyonlarını açmış, yakışıklı Lewis Benedikt'i öldürenin bir ayı olup ol-

madiğim düşünür olmuşlardı. Milly Sheehan gibi, dış pencerenin altından içeri kar girdiğini ve eşikte onlarla alay eder gibi biriktiğini görünce içeri başka nelerin gireceğini merak etmeye başlamışlardı. Böylece onlar da, tıpkı şehir gibi, içlerine kapanmışlar, kapılarını kilitlemişler, sadece hayatta kalabilmeyi düşünmeye başlamışlardı. Birkaçı Elmer Scales'ın heykelin önünde durup tüfeğini salladığını ve Marslılarla ilgili bir şeyler bağırdığını hatırlıyordu. Öldürücü havadan bile daha saldırgan bir düşmanın kimliğini bilen sadece dört kişi vardı.

Dokunaklı Yolculuk 2

"Haberlerde Buffalo'nun daha kötü olduğunu gördüm," dedi Ricky diğer ikisinin ilgisini çekeceğini düşünerek. Sears, Lincoln'ünü son derece Sears'vari şekilde sürüyordu: Don'u aldıkları Edward'm evine giderken tüm yol boyunca ve şimdi de şehrin batısına doğru ilerlerken direksiyona eğilmiş, saatte yirmi beş kilometre yol almıştı. Her kavşakta koma çalmış, gelen tüm arabaları durmaya niyeti olmadığı konusunda uyarmıştı.

"Gevezelik etmeyi bırak Ricky," dedi ve kornaya basıp Wheat Sokağı'na döndü.

"Korna çalmana gerek yoktu, yeşil ışık yanıyordu zaten," dedi Ricky.

"Püff. Herkes duramayacak kadar hızlı gidiyor."

Arka koltuktaki Don nefesim tutup, meydanın diğer ucundaki trafik ışıklarının Sears oraya varmadan yeşile dönmesi

için dua etti. Otelin merdivenlerinin önünden geçtiklerinde Main Caddesi önündeki ışıkların kehribar rengine döndüğünü ve tam Sears tüm avuç içini komaya dayayıp uzun arabayı bir kalyon gibi Main Caddesi'ne geçirirken yeşile döndüğünü gördü.

Farlar açıkken bile tam olarak görebildikleri tek şey trafik ışıkları ve Noel ağacının kırmızı, yeşil aydınlatmasıydı. Geri kalan her şey beyaz girdabın içinde eriyip gitmişti. Karşı yönden gelen birkaç araba önce sarı ışık şeritleri gibi görünüyordu, sonra da biçimsiz, büyük hayvanlar gibi: Don renklerini ancak tam yanlarına geldiklerinde görebiliyordu, Sears onların farkına varır varmaz bağırttırıyordu Lincoln'ün kornasını.

"Oraya gidince ne yapacağız, gidebilirsek tabii?" diye sordu Sears.

"Sadece etrafa bir göz atacağız. Faydası olabilir." Ricky ona en az sözler kadar anlamlı bir şekilde baktı ve Don ekledi: "Hayır. Orada olacağını sanmam onun. Ya da Gregory'nin."

"Yanına silah aldın mı?"

"Benim silahım yok. Siz aldınız mı?"

Ricky başını salladı ve bir mutfak bıçağı kaldırdı. "Aptalca biliyorum, ama..."

Don bunun aptalca olduğunu düşünmüyordu; bir anlığına, keşke bende de alev makinesi ya da el bombası olmasa da bir bıçak olsaydı, diye geçirdi aklından.

"Merakımdan soruyorum sadece, bu anla ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu Sears.

"Ben mi?" dedi Don. Araba yavaşça yana kaymaya başlamıştı ve Sears düzeltmek için direksiyonu hafif hafif çevirdi.

"Evet."

"Midwest'te bir hazırlık okulu öğrencisiyken olan bir şeyi

hatırlamıştım tam. Gideceğimiz üniversiteyi seçmek zorundaydık ve görevliler bizimle 'Doğu'yla ilgili konuşmalar yapıyordu. Gitmemizi istedikleri yer 'Doğu'ydu -tam bir züppelikti bu ve okulum bu anlamda eski kafalıydı, ama okul, öğrencilerinin büyük kısmı Harvard, Princeton ya da Comell'e giderse daha iyi görünecekti. Herkes 'Doğu' sözcüğünü Müslümanların Mekke'yi söyledikleri gibi söylüyordu. Şimdiyse buradayız işte."

"Doğu'ya gittin mi?" diye sordu Ricky. "Edward bundan söz etmiş miydi hatırlamıyorum."

"Hayır. Mistisizme inanılan Kaliforniya'ya gittim. Cadıları boğmuyorlar, talk şov yaptırıyorlardı onlara."

"Omar, Montgomery Sokağı'nı hiç temizlememiş," dedi Sears; Don, şaşkın halde penceresinden dışarı baktı ve konuştuğu sırada Anna Mostyn'in sokağının sonuna geldiklerini gördü. Sears haklıydı. Maple'da yaklaşık beş santim kalınlığındaki kar yığınının üzerinde Omar Norris'in kar temizleme aracının izleri vardı; beyaz bölmelere ayrılmış beyaz bir nehir yatağı gibiydi. Montgomery'de kar on santim kalınlıktaydı. Şimdiden yeni yağan karlarla dolan yolun ortasındaki derin çukurlar iki ya da üç kişinin Maple'dan güçlükle geçtiklerini gösteriyordu.

Sears motoru kapayıp park ışıklarını açık bıraktı. "Eğer yapacaksak beklemenin bir anlamı yok bence."

Üç adam Maple Sokağı'nın cam gibi kaygan yüzeyine çıktılar. Sears paltosunun kürklü yakasını kaldırıp iç geçirdi. "Bir zamanlar Vergilimizin arazisinde beş ya da altı santimlik bir kara basmaktan imtina etmiştim."

"O eve yeniden gitme fikrinden nefret ediyorum," dedi Ricky.

Üçü de yağan kar taneleri arasından evi görebiliyordu. "Daha önce hiçbir eve izinsiz girmemiştim," dedi Sears. "Nasıl yapmayı düşünüyorsun bunu?"

"Peter, Jim Hardie'nin arka kapının yanındaki bir camı kırdığını söyledi. Yapmamız gereken tek şey elimizi oradan içeri sokup kolu çevirmek."

"Peki ya eğer onları görürsek? Bizi bekliyorlarsa?"

"Öyleyse Çavuş York'tan daha iyi dövüşmeye çalışacağız," dedi Ricky. "Sanırım. Çavuş York'u hatırlıyor musun Don?"

"Hayır," dedi Don. "Audie Murphy'yi bile hatırlamıyorum. Gidelim hadi." Kar temizleme aracının yığdığı karlara bastı. Alnı şimdiden buz gibiydi; derisine metal bir plaka yerleştirilmişti sanki. O ve Ricky yığının üzerindelerken, aşağıda küçük bir çocuk gibi kollarını iki yana açmış olan Sears'a uzanıp onu ileri çektiler. Sears mercan kayalara vuran bir balina gibi ağır aksak ilerlemeye başladı ve üçü birlikte Montgomery Sokağı'ndaki derin kar örtüsüne geçtiler.

Kar dizlerine kadar geliyordu. Don iki yaşlı adamın onun başlamasını beklediklerini fark edip, ondan önce oradan geçen kişinin oluşturduğu çukurlara basmak için elinden geleni yaparak Anna Mostyn'in evine doğru yürümeye başladı. Ricky aynı çukurları kullanarak onu takip etti. Sears yanlarından yürüyüp hiç basılmamış karlarla boğuşarak eve en son ulaştı. Siyah paltosunun etekleri bir tren gibi arkasını süpürüyordu.

Eve ulaşmaları yirmi dakikayı buldu. Üçü de evin önüne geldiklerinde Don yine iki yaşlı adamın ona baktığını gördü ve o zorlamadığı sürece hareket etmeyeceklerini biliyordu. "En azından içerisi daha sıcak olacak," dedi.

"Sadece oraya yeniden gitme fikrinden nefret ediyorum," dedi Ricky fazla yüksek olmayan bir sesle.

"Daha önce de söylemiştin bunu," diye hatırlattı Sears. "Arka tarafa mı Don?"

"Arka tarafa."

Yine önden o gitti. Neredeyse bellerine kadar gelen karı yararak ilerlerken arkasından gelen Ricky'nin hapşırıklarını duyabiliyordu. Jim Hardie ve Peter Barnes gibi, yan pencerenin önünde durup içeri baktılar; görünen sadece karanlık ve boş bir odaydı. "Bomboş," dedi Don ve evin arkasına doğru yola devam etti.

Jim Hardie'nin kırdığı camı buldu ve tam Ricky yanına geldiğinde elini içeri sokup mutfak kapısının kolunu çevirdi. Sears da yetişti onlara; nefes nefese kalmıştı.

"içeri girelim hadi," dedi Sears. "Donuyorum." Bu Don'un şimdiye kadar duyduğu en cesur sözdü ve benzer bir cesaretle karşılık vermesi gerekiyordu. Kapıyı itip Anna Mostyn'in evinin mutfağına girdi. Sears ve Ricky tam arkasından geldiler.

"Evet, işte buradayız," dedi Ricky. "Düşünürsek elli yıl ya da o civarlarda bir şey oldu. Dağılacak mıyız?"

"Korkar mısın bundan Ricky?" diye sordu Sears sabırsızlıkla paltosundaki karı temizlerken. "Bu hortlaklara ancak onları görünce inanacağım. Sen ve Don yukarıdaki ve sahanlıktaki odalara bakabilirsiniz. Ben bu kata ve bodruma bakacağım."

Eğer önceki sözler cesaret işaretiyse, Don bunların arkadaşlık gösterisi olduğunu biliyordu: Hiçbiri evde yalnız kalmak istemiyordu. "Pekala," dedi. "Bir şey bulursak ben de şaşıracağım. Başlasak iyi olur."

Sears önde, mutfaktan koridora çıktılar. "Devam," dedi Sears -komut verdi. "Beni merak etmeyin. Bu şekilde zaman

kazanacağız ve bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi." Don merdivenlerden çıkmaya başlamıştı bile, ama Ricky soru dolu gözlerle Sears'a döndü. "Bir şey görürsen seslen bize."

3

Don ve Ricky Hawthorne merdivenlerde tek basmaydılar. "Böyle değildi bu ev," dedi Ricky. "Hiç değildi, biliyorsun. Öyle güzeldi ki o zamanlar. Aşağıdaki odalar ve onun yukarıdaki odası. Çok güzeldi."

"Alma'nın evi de öyleydi," dedi Don. O ve Ricky, Sears'm aşağıdaki odalardan gelen ayak seslerini duyabiliyorlardı. Sesler Ricky'nin yüzüne yeni bir farkına varma ifadesi kattı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Söylesene. Yüzün değişti birden."

Ricky kızardı. "Bu, rüyalarımızda gördüğümüz ev. Kâbuslarımız burada geçiyor. Çıplak parkeler, boş odalar -etrafta hareket eden bir şeyin sesi, şimdi aşağıdaki Sears'm sesi gibi. Kâbus böyle başlıyor. Rüyayı gördüğümüzde bir yatak odasındaydık -yukanda." Merdivenlerin üstünü işaret etti. "En üst katta." Birkaç basamak çıktı. "Yukarı çıkmalıyım. Odayı görmem gerek. Kâbusu sonlandırmaya faydası olabilir."

"Ben de geleceğim," dedi Don.

Sahanlığa vardıklarında Ricky bir an durakladı. "Peter sana oranın burası olduğunu söylememiş miydi?" Duvar kenarındaki koyu lekeyi işaret etti.

"Bate'in Jim Hardie'yi öldürdüğü yer." Don gayri ihtiyari yutkundu. "Burada gerektiğinden uzun kalmayalım bence."

"Ayrılabiliriz, bana uyar," dedi Ricky alelacele. "Neden sen Eva'nın eski yatak odasına ve bir üstteki odalara bakmıyor-

sun, ben de en üst katı kolaçan ederim. Bu şekilde daha çabuk bitiririz. Bir şey bulursam seslenirim. Ben de bir an önce çıkmak istiyorum -burada olmaya fazla katlanamayacağını." Don başıyla onayladı, tüm kalbiyle katılıyordu söylediklerine. Ricky merdivenleri çıkmaya devam etti ve Don ara kata çıkıp Eva Galli'nin odasının kapısını açtı.

Boş, viran halde bir odaydı burası; sonra birden görünmez bir kalabalığın sesleri duyuldu: sessiz adımlar ve fısıltılar, hışırdayan kâğıtlar. Don şüphe içinde boş odanın derinliğine doğru bir adım attı ve kapı gürültüyle arkasından kapanıverdi.

"Ricky," dedi Don ve kendi sesinin de arkasındaki fısıltılardan daha yüksek çıkmadığını fark etti. Loş ışık yavaşça yitti ve artık duvarları bile göremez haldeydi, çok daha geniş bir odada olduğu hissine kapıldı -duvarlar ve tavan yok olmuş, genişlemişti, nasıl çıkacağını bilmediği bir alanda bırakmışlardı onu. Kulağına soğuk bir dudak değdi ve, "Hoşgeldin," dedi ya da o öyle hayal etti. Sesin geldiği yöne, dönerken o dudağın da, hoşgeldin sözü gibi sadece bir hayal olduğunu düşündü. Yumruğu havayla çarpıştı.

Onu şaka yollu cezalandırmak istermiş gibi, biri ayağına çelme taktı ve Don elleriyle dizlerinin üzerine düştü. Elleri bir kilimle buluştu. Kilim o anda renklendi -koyu mavi bir renge büründü- Don ise yeniden görebiliyor olduğunu fark etti. Başını kaldırdı ve karşısında -kilimle aynı renk spor ceketli, bol pantolonlu ve altında ayna gibi parlatılmış siyah mokasen ayakkabılı- beyaz saçlı bir adamın durduğunu gördü: Spor ceket hafifçe büyük göbeğini kaplıyordu. Adam pişman bir ifadeyle gülümseyip ona elini uzattı; arkasında başka adamlar

da vardı. Don onun kim olduğunu hemen anlamıştı.

"Küçük bir kaza mı geçirdin Don?" diye sordu. "Al, elimi tut." Onu yukarı çekti, "iyi ki geldin. Seni bekliyorduk."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Don. "Adın Robert Mobley."

"Ya, elbette. Benim anılarımı okudun. Üslubum konusunda daha güzel şeyler söylemiş olmanı dilerdim gerçi. Olsun evlat, sorun yok. Özüre gerek yok."

Don odanın etrafına göz gezdirdi. Kısa bir mesafe sonra biten hafif eğimli bir zemini vardı. Hiç kapı yoktu görünürde ve soluk duvarlar neredeyse bir katedralinki kadar yüksekti: Yukarıda, titreşen küçük ışıklar vardı. Bu sahte gökyüzünün altında elli ya da altmış kişi birbiriyle sohbet ediyordu, bir parti veriliyordu sanki. Odanın üst köşesine küçük bir bar kurulmuştu ve Don haki bir ceket giymiş olan Lewis Benedikt'i gördü; Lewis'in elinde bir şişe bira vardı. Gri takım elbise giymiş, sarkık yanaklı, parlak ama hüzünlü gözleri olan bir adamla konuşuyordu; adam Dr. John Jaffrey olmalıydı.

"Oğlun burada olmalı," dedi Don.

"Shelby? Tabii ki burada. Şu karşıdaki Shelby işte." Onlu yaşlarının sonlarında bir oğlanı işaret etti ve oğlan onlara gülümsedi. "Hepimiz eğlenmek için buradayız, çok heyecanlı olacağını söylediler."

"Beni bekliyordunuz."

"Şey, Donald, sen olmasaydın bunların hiçbiri ayarlanamazdı."

"Ben çıkıyorum buradan."

"Çıkıyor musun? Yo evlat, gidemezsin! Şovun devam etmesine izin vermelisin, korkanm burada kapı olmadığını fark etmişsindir. Ayrıca korkulacak bir şey de yok -sana hiç-

bir şey zarar veremez. Hepsi eğlence, görüyorsun -sadece gölgeler ve resimler. O kadar."

"Cehenneme kadar yolun var," dedi Don. "Onun düzenlediği bir zırva bu."

Amy Monckton'u mu kastediyorsun? O sadece bir çocuk."

Ama Don sahnenin yan tarafına doğru yürümeye başlamıştı bile. "Faydası yok evlat," diye seslendi arkasından Mob-ley. "Bitene kadar bizimle olmak zorunda kalacaksın." Don ellerini duvara bastırdı; herkesin onu izlediğinin farkındaydı. Duvar soluk bir materyalle kaplıydı, ama kumaşın altında V demir gibi soğuk ve sert bir şey vardı. Don yukarıdaki titreşen ışıklara baktı. Sonra duvara avuç içleriyle vurmaya başladı -içe doğru çökmüyordu, gizli bir kapı yoktu, düz bir zeminden başka bir şey yoktu.

Görünmez ışıklar imitasyon yıldızlar gibi kararda ve iki adam, biri kolundan biri omzundan tutarak Don'u aldılar. Yüzünü zorla sahneye çevirdiler; sahnenin üzerine bir ışık çevrilmişti. İşığın ortasında bir pankart panosu duruyordu. İlk pankartta şöyle yazılıydı:

TAVŞANAYAĞI DE PEYSER PRODÜKSİYON
GURURLA SUNAR

Işığa bir el daldı ve pankartı değiştirdi.

SPONSORUMUZDAN KISA BİR KONUŞMA

Perde yukarı doğru açıldı ve altından bir televizyon çıktı. Don önce televizyonun kapalı olduğunu sandı, ama sonra

beyaz ekrandaki detayları fark etti -bir bacanın kırmızı kiremitleri, gerçek kar olan 'kar'. Sonra ekran canlandı.

Anna Mostyn'in evinin çatısından, yüksek açılı bir Montgomery Sokağı çekimiydi bu. Mekanı tanır tanımaz karakterler belirdi. O, Sears James ve Ricky Hawthorne, Montgomery Sokağı'nın ortasında güçlükle yol alıyorlardı: O ve Ricky çerçevede oldukları tüm sürede eve doğru bakıyorlar, Sears ise sanki karede zıtlık oluşturmak için yere bakıyordu. Ses yoktu ve Don eve yönelmeden önce birbirlerine ne söylediklerini hatırlayamıyordu. Kısa süren yakın' plan çekimlerle üç adam: Kaşları beyaza bürünmüş, kuzey kutbunu kuşatmaya giden askerlere benziyorlardı. Ricky'nin yorgun yüzü soğuk algınlığına yakalanmış bir adamınki gibiydi. Istırap çekiyordu: Don şimdi, o zamankinden daha iyi fark ediyordu öyle olduğunu.

Sonra Don'un kırık camdan içeri uzanma sahnesi. Dışarıdaki bir başka kamera üç adamın eve girişlerini izledi, onları mutfak ve karanlık koridor boyunca takip etti. Birkaç duyulamayan konuşma daha; üçüncü bir kamera Don ve Ricky'yi merdivenleri çıkarken ve Ricky'yi duvardaki kan lekesini gösterirken çekiyordu. Ricky'nin yüzünde Don'un daha önce de fark ettiği acı dolu ifade vardı. Ayrıldılar ve kamera Anna Mostyn'in kapısını açarken Don'u terk etti.

Don kendini zorlayarak kameranın Ricky'yi merdivenleri çıkarken takip edişini izledi. Boş koridorun sonuna hızlı bir geçiş: Ricky'nin sahanlıkta kısa bir süre durakladıktan sonra yukarı çıkmaya devam eden silueti görünüyor. Bir başka plan atlama: Ricky üst kata adım atıyor, ilk odanın kapısını açıp içeri giriyor.

Şimdi odanın içi: Ricky kapıdan girdi; kamera gizli bir

saldırgan gibi peşindeydi. Ricky soluk soluğaydı; odaya açık bir ağız ve kocaman gözlerle bakıyordu -tahmin ettiği gibi, kâbuslarında gördüğü odaydı bu. Kamera ona yaklaşmaya başladı. Sonraysa o, ya da o yaratık, ansızın fırlayıverdi.

Ricky'nin boğazına iki el dolanıp onu boğmaya başladı. Ricky, katilini göğsünden iterek mücadele etti ama ellerini gevşetemeyecek kadar güçsüzdü. Eller iyice kilitlendi ve Ricky ölmeye başladı: bu 'tanıtımın' taklit ettiği televizyon programlarındaki gibi temizce değil, akan gözler ve kanayan bir dille. Sırtı çaresizce büküldü, gözlerinden ve burnundan sıvılar aktı, yüzü siyaha dönmeye başladı.

Peter Barnes bir şeyler görmeni sağlayabildiklerini söylemişti, diye düşündü Don, *şimdi yaptıkları da bu işte...*

Ricky Hawthorne gözlerinin önünde, yirmi altı ekran renkli ekranda öldü.

4

Ricky kendini en üst kattaki ilk odanın kapısını açmaya zorladı. Evde Stella ile olmayı dilerdi. Peter Barnes'ın hikâyesinden haberi olmasa da, Stella, Lewis'in ölümünden çok etkilenmişti.

Belki de sona geldim, diye düşündü ve odaya girdi.

Kendini ayakta kalmaya zorladı: Nefesi bile kaçıp gitmek istiyordu. Rüyasında gördüğü odaydı burası ve her atomu Amerikan Yahnisi Derneği'nin ızdırabıyla doluydu sanki. Burada hepsi korkudan terlemiş ve buz kesmişlerdi; bu yatakta -şimdi çıplak yatağın üzerinde tek bir gri battaniye vardı-her biri çaresizce kımıldamaya çalışmıştı. Bu sefil yatağın hapishanesinde hayatlarının bitmesini beklemişlerdi. Oda sade-

ce ölümü hatırlatıyordu: Bir ölüm simgesiydi; çıplak, soğuk kasveti ise, suretiydi.

Sears'ın şimdi ya da birazdan bodrumda olacağını hatırladı. Ama neyse ki bodrum canavarı diye bir şey yoktu; tıpkı Ricky Hawthorne'un yatağa çivili bir halde terlemiyor olması gibi. Yavaşça, tüm odaya göz gezdirerek çevresinde döndü.

Yan duvarlardan birinde sadece küçücük bir ayna asılıydı.

(Ayna, ayna, söyle bana... içlerinde en çok korkan hangisi acaba?)

(Ben değil, dedi küçük kırmızı tavuk.)

Ricky aynaya uzanmak için yatağın yanına gitti. Ayna pencerenin karşısına yerleştirilmişti ve içinden beyaz gökyüzü görünüyordu. Küçük kar taneleri yüzeyinde aşağı iniyor, çerçevenin alt kısmında kayboluyorlar di.

Ricky aynaya yaklaşınca yüzüne hafif bir esinti geldi. Öne eğildi ve bir avuç dolusu kar tanesi uçuşup yanağına dokundu.

Kafası karışmış halde, dışarı açılan küçük bir pencere olması gerektiğini düşündüğü şeye doğrudan bakma hatasına düştü.

Önünde tanıdığı, vahşi ve düşünceli bir yüz belirdi; sonra Elmer Scales'ın karda düşe kalka ilerlediğini gördü, elinde tüfeği vardı. İlk görüntü gibi Elmer da kanlarla kaplıydı; büyük kulaklarının arasındaki yüzü bir deri bir kemik kalmıştı, ama Scales'm korkunç zayıflığında Ricky'yi, *güzel bir şey gördüğünü -Elmer'ın her zaman güzel şeylere bakmak istediğini* düşünmeye zorlayan bir şey vardı: Bu düşünce Ricky'nin aklında belirip kayboldu. Elmer gürültülü fırtınanın içinde bağırmaya başladı, tüfeğini kaldırıp küçük bir şey vurdu ve onu bir kan spreyine çevirdi...

Sonra Elmer hedefiyle birlikte kaybolduğunda Ricky, Le-

wis'in sırtına bakıyordu. Lewis'in karşısında çıplak bir kadın vardı, sessizce bir şeyler söylüyordu. *Yazı,* diye ağzını okudu Ricky, sonra, *göletteki yazıya bak Lewis?* Kadın yaşamıyordu, güzel de değildi, ama Ricky o ölü yüzdeki arzu çizgilerini gördü ve karşısındakinin Lewis'in karısı olduğunu anladı. Geri gidip görüntüden kaçmak istedi, ama kımıldayamadığını fark etti.

Kadın, Lewis'e yaklaşınca hem o hem Lewis eriyip biçimsiz formlara dönüştüler, Ricky fırtınanın bir köşesine sinmiş olan Peter'ı gördü. Hayır -bir binadaydı, bildiği ama çıkaramadığı bir binada. Uzun, tanıdık bir köşe, yıpranmış bir kilim, bir şamdanın içindeki soluk ışıkla aydınlanan, pütürlü, taba rengi bir duvar... kurda benzeyen bir adam korku dolu Peter Barnes'a eğilmiş, beyaz belirgin dişleriyle sırıtıyor. Bu kez görüntüyü kaybedecek, korkunç şeyi Ricky Hawthor~ ne'dan saklayacak merhametli kar yoktu: Yaratık Peter Barnes'ın üzerine abandı, onu havaya kaldırdı ve bir ceylanı öldüren aslan gibi, omurgasını kırdı. Aslan gibi, oğlanın derisini ısırdı ve onu yemeye başladı.

5

Sears James evin giriş katındaki odaları araştırmış, hiçbir şey bulamamıştı; hiçbir şey, diye düşündü, evin geri kalanında bulacakları da yine hiçbir şey olacaktı muhtemelen. Böyle bir havada birinin kapısına dayanmayı haklı çıkaran tek şey şu boş bavuldu. Koridora geri geldi, Don'un yukarıdaki yatak odalarından birinde yürüdüğünü duydu ve hızla mutfağı kontrol etti. Yerlerde kendilerinin ıslak ayak izleri vardı. Tozlu tezgahın üzerinde bir su bardağı duruyordu. Boş lava-

bo, boş raflar. Sears üşümüş ellerini kavuşturup ovuşturdu ve karanlık koridora geri çıktı.

Şimdi Don'un yukarıdaki duvarlara vurduğunu duydu - gizli bir geçit arıyor, diye düşündü Sears ve başını iki yana salladı. Üçünün de hâlâ hayatta olmaları ve etrafı kolaçan ediyor olmaları Sears'a Eva'nm buradan taşındığını, arkasında bir şey bırakmadığını kanıtlıyordu.

Bodrumun kapısını açtı. Ahşap merdivenler zifiri karanlığa iniyordu. Sears bir düğmeye bastı ve merdivenlerin üst kısmını aydınlatan bir ampul yandı. Ampulden yayılan ışık basamakları ve alttaki beton zemini aydınlatıyordu. Belli ki tek ışık buydu; ki bu, Sears'a göre, bodrum katının kullanılmadığını ispatlıyordu. Robinson'lar bodrum katını bir sığınağa ya da oturma odasına dönüştürmemişlerdi.

Birkaç basamak indi ve dikkatle karanlık alana baktı. Gördüğü şey Milburn'deki herhangi bir bodrum katından farksızdı: evin tüm genişliği boyunca uzanan, yaklaşık iki metre yüksekliğinde, boyalı beton duvarlı bir alan. En uçta, duvarın dibinde eski bir kalorifer kazanı duruyordu, öbür yanda sıcak su için uzun silindir bir boru ve bağlantıları olmayan iki demir lavabo vardı.

Sears üst kattan bir gümbürtü duydu ve kalbi hızla atmaya başladı: Kabul etmek istemeyeceği kadar gergindi. Başını çevirip merdivenlerin üst kısmına bakarak bir tehlikeli durum gürültüsü ya da sesi bekledi, ama hiç ses yoktu: Muhtemelen az önceki çarpan bir kapının sesinden başka bir şey değildi.

Aşağı gel ve *karanlıkta oyna Sears.*

Sears bir basamak aşağı indi ve beton zemine vuran kendi dev gölgesini gördü. *Hadi Sears.*

Aklının içinde konuşan sesleri duymadı, hiçbir görüntü

ya da resim görmedi, ama biri onu kumanda ediyordu ve beton zemine doğru kendi kocaman gölgesini takip etti.

Gel ve *senin için bıraktığım oyuncaklara bak.*

Beton zemine ulaştı ve içinde kendisinin olmayan hastalıklı bir sevinç hissetti.

Bir şeyin onu yakalamak için merdivenin altından çıkıp geleceğinden korkarak arkasını döndü. Ahşap merdivenlerin arasından süzülen ışık, betonun üzerinde çizgiler oluşturmuştu: Hiçbir şey yoktu. Işığın korumasını bırakıp köşelere bakmak zorunda kalacaktı.

ileri doğru yürüdü, tüm kalbiyle kendisinin de bir bıçak getirmiş olmayı dilediğini fark etti ve gölgesi karanlıkta kayboldu. Sonra içindeki tüm şüpheler dindi. "Oh, Tanrım," dedi.

Kalorifer kazanının yanındaki gölgeli ışığa John Jaffrey girmişti. "Sears, eski dostum," dedi John. Sesi cansızdı. "Tanrı'ya şükür ki buradasın. Bana söylemişlerdi, ama emin olamadım -yani, demek istediğim..." Başını iki yana salladı. "Çok *karmaşık* her şey."

"Benden uzak dur," dedi Sears.

"Milly'yi gördüm," dedi John. "Biliyor musun, Milly beni eve almadı. Ama onu uyardım... Yani, sizi uyarmasını istedim -ve diğerlerini. Bir şey hakkında. Şimdi hatırlayamıyorum." Çökmüş yüzünü kaldırdı ve donuk bir şekilde gülümsedi. "Ben göçüp gittim. Fenny'nin sana söylediği bu değil miydi? Hikâyende? *Doğru.* Göçüp gittim, ve şimdi Milly -Milly açmayacak- ah..." Elini alnına götürdü. "Oh, gerçekten berbat bir şey Sears. Yardım edemez misin?"

Sears geri geri giderek uzaklaşıyordu ondan, konuşamayacak durumdaydı.

"Lütfen. Tuhaf. Yine burada, bu yerde. Seni beklemem

için buraya getirdiler beni. Lütfen yardım et bana Sears. Tanrı'ya şükür buradasın."

Jaffrey yalpalayarak ışığa çıktı ve Sears onun yüzünü kaplayan ince gri tozu ve öne uzatılmış ellerini, çıplak ayaklarını gördü. Jaffrey acı içinde, yaşlılığın halsizliğiyle hareket ediyordu, gözleri de bir toz karışımı ve kurumuş yaşlarla kaplı gibiydi -bu hali sözlerinden ve ayaklarını sürüyerek yürümesinden daha çok ele veriyordu acısını. Peter Bames'ın Lewis'le ilgili hikâyesini hatırlayan Sears, en azından ona karşı korkudan çok acıma hissediyordu.

"Evet, John," dedi ve çıplak ampulün ışığında göremediği açıkça belli olan Dr. Jaffrey onun sesine doğru döndü.

Sears, John Jaffrey'nin uzattığı eline dokunmak için öne gitti. Son dakikada gözlerini kapadı. Bir karıncalanma hissi geçti parmaklarından ve kolunun yarısına kadar ilerledi. Gözlerini açtığında, John artık orada değildi.

Sendeleyerek, kaburgalarını acı içinde sağa sola çarparak merdivenlere doğru yürüdü. *Oyuncaklar.* Sears mekanik olarak ellerini paltosuna sürtmeye başladı: John gibi badi badi yürüyen, sersemlemiş başka yaratıklar mı bulmak zorunda kalacaktı?

Ama hayır, yapması gereken şey bu değildi. Sears sonunda oyuncak sözcüğünün neden çoğul ekiyle kullanıldığını anladı. Işıktan çıkıp kalorifer kazanına doğru yürüdü ve uzak duvarın önüne yığılmış bir yığın giysi gördü. Iskartaya çıkmış çizmeler ve paçavralar: Ürkütücü bir biçimde yığın Elmer Scales'ın çiftliğindeki koyunların çelimsiz bedenlerine benziyordu. Arkasını dönüp gitmek istedi: Tüm kötü şeyler orada, o ve Ricky beyaz, karlı bir tepede donarlarken başlamıştı. Sonra paçavralardan birinin Christina Bames'm palto-

su olduğunu fark etti; dümdüz, neredeyse içi boş görünüyordu, bir başka düzleşmiş ve içi boşalmış bedenin üzerinde duruyor, sarı saçlarla biten gri, sönmüş bir şeyi kaplıyordu. O şey Christina'nın bedeniydi.

Sears, farkında olmadan bağırarak arkadaşlanna seslendi; sonra kendini kontrol etmeye çalıştı ve düzenli olarak, yüksek sesle, utanç verici biçimde tekrar tekrar adlarını söyledi.

6

"Yani onları siz üçünüz buldunuz," dedi Hardesty. "Siz de oldukça sarsılmış görünüyorsunuz." Sears ve Ricky, Johnjaffrey'nin evinde bir kanepede oturuyorlardı, Don yanlarındaki bir sandalyedeydi. Şerif ise üzerinde hâlâ paltosu ve şapkasıyla, şömineye doğru eğilmiş, çok kızgın olduğu gerçeğini gizlemeye çalışıyordu. Halıdaki ıslak ayakkabı izleri, Hardesty onu odadan çıkarmadan önce Milly Sheehan'ın hiddetinin nedenini açıklıyordu.

"Sen de öyle görünüyorsun," dedi Sears.

"Evet. Sanırım öyleyim. Daha önce hiç o ikisine benzer ceset görmemiştim. Freddy Robinson bile bu kadar kötü değildi. Siz böyle bir şey görmüş müydünüz daha önce Sears James? Hı?"

Sears başını hayır anlamında salladı.

"Hayır. Haklısınız. Kimse görmemiştir. Ben onları cenaze arabası gelene kadar hücrede saklamak zorunda kalacağım. *Ve* Bayan Hardie ile Bay Bames'ı kimlik tespiti için o lanet olası şeylerin yanına götürmek zorunda olan zavallı orospu çocuğu da benim. Tabii benim yerime siz yapmak istemezseniz Bay James?"

"Bu senin işin Walt," dedi Sears.

"Kahretsin. Benim işim, öyle mi? Benim işim bunu o insanlara kimin yaptığını bulmak -ve siz iki yaşlı akbaba burada oturun, olur mu? Onları kazara buldunuz herhalde. O eve rast gele girdiniz, böylesi lanet bir günde sadece öylesine yürüyüşe çıkmıştınız, değil mi, ve küçük bir haneye tecavüz denemesi yapabileceğinizi düşündünüz -Tanrı aşkına, üçünüzü de onlarla aynı hücreye tıkmalıyım aslında. Delik deşik Lewis Benedikt, şu zenci de Souza ve, hippi anne babası odasına bir ısıtıcı alamayacak kadar adi olduğu için, donarak ölen genç Griffen'ın yanına. Lanet olsun. Yapmam gereken şey bu işte." Artık öfkesini saklayamayacak hale gelmiş olan Hardesty şömineye tükürüp önündeki paravanı tekmeledi. "Tanrım, ben o lanet olası hücrede yaşıyorum; sahiden siz üç adi herifi oraya tıkmalıyım aslında, bakalım beğenecek misiniz?"

"Walt," dedi Sears. "Sakin ol."

"Tabii. Tanrı şahidim ki eğer siz ikiniz yüz yaşında bir çift avukat olmasaydınız yapardım bunu."

"Walt," dedi Sears sakince, eğer bir dakikalığına bize hakaret etmeyi bırakırsan sana Jim Hardie ve Bayan Barnes'ı kimin öldürdüğünü söyleyeceğiz. Ve Lewis'i."

"Söyleyeceksiniz tabii lanet olası. Kauçuk hortumları çıkarmama gerek kalmayacak inşallah."

Bir anlığına bir sessizlik. Sonra Hardesty, "Evet? Hâlâ buradayım," diye devam etti.

"Adının Anna Mostyn olduğunu söyleyen kadın."

"Harika. Mükemmel. Tamam. Anna Mostyn. Tamam. Ev onun eviydi, öyleyse o öldürdü. Güzel iş. Şimdi. Ne yaptı, bir av köpeğinin yumurtaya yapacağı gibi, kurutana kadar içlerini mi emdi? Peki kim tuttu onları? Çünkü hiçbir kadının o

deli oğlan Hardie'yi tek başına yakalayamayacağından eminim. Hı?"

"Yardım aldı," dedi Sears. "Gregory Bate ya da Benton adlı bir adamdan. Şimdi sıkı dur Walt, çünkü en zor kısma geldik. Bate neredeyse elli yıldır ölü. Ve Anna Mostyn..."

Durdu. Hardesty iki gözünü birden sımsıkı kapadı.

Sözü Ricky aldı. "Şerif, bir şekilde başından beri haklıydın. Elmer Scales'm koyunlarına baktığımız zamanı hatırlıyor musun? Bize altmışlarda yaşanan diğer bir sürü olaydan söz etmiştin."

Hardesty'nin kan çanağı gözleri açıldı.

"Aynı şey işte," dedi Ricky. "Bu, muhtemelen aynı şey. Ama burada insan öldürüyorlar."

"Peki ne bu Anna Mostyn?" diye sordu Hardesty, vücudu kaskatı kesilmişti. "Bir hayalet mi? Ya da vampir mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Sears. "Biçim değiştiren bir şey."

"Nerede şimdi?"

"Evine bu yüzden gittik. Bir şey bulabilir miyiz acaba diye."

"Ve bana söyleyecekleriniz bu kadar. Başka bir şey yok."

"Başka bir şey yok."

"Başka kim yüz yaşında bir avukattan daha iyi yalan söyleyebilir merak ediyorum," dedi Hardesty ve bir kez daha ateşe tükürdü. "Tamam. Şimdi ben size bir şey söyleyeyim. Şu Anna Mostyn'e bir tebliğ göndereceğim, hepsi bu. Tek yapacağım şey bu. Siz iki akbaba ve bu oğlan kışın geri kalanını hayalet avlayarak geçirebilirsiniz, umurumda değil. Üşütmüşsünüz siz - aklınızı oynatmışsınız. Eğer bira içen, ham-burger yiyen ve pazar günleri çocuğuyla gezmeye çıkan bir *katil* yakalarsam, sizi çağırıp yüzünüze güleceğim. Buradaki

insanların adınızı duyunca kendilerini gülmekten alamadığını göreceğim. Anladınız mı?"

"Bağırma Walt," dedi Sears. "Dediklerini hepimizin anladığından eminim. Ve bir şey daha anladık."

"Neymiş o?"

"Korktuğunu, Şerif. Ama yalnız değilsin."

G ile sohbet

7

"Gerçekten bir denizci misin G?"

"Iı."

"Çok yere gittin mi?"

"Evet."

"Milburn'de nasıl bu kadar uzun süre kalabiliyorsun? Dönmen gereken bir gemin yok mu?" "İzindeyim."

"Neden sinemaya gitmek dışında bir şey yapmıyorsun?"

"Bir nedeni yok."

"Pekala, seninle olmak hoşuma gidiyor."

"lı."

"Ama neden güneş gözlüklerini hiç çıkarmıyorsun?"

"Bir nedeni yok." "Bir gün ben çıkaracağım."

"Sonra." "Söz mü?" "Söz."

Stella ile sohbet

8

"Ricky, bize neler oluyor? Milburn'e neler oluyor?"

"Korkunç bir şey. Şimdi anlatmak istemiyorum. Her şey bittiğinde bol bol vaktimiz olacak."

"Korkutuyorsun beni."

"Ben de korkuyorum."

"Şey, ben sen korktuğun için korkuyorum."

Bir süreliğine Hawthorne'lar içten bir şekilde birbirine sarıldı.

"Lewis'i neyin öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım."

"Pekala, kendim hakkında hayret verici bir şey keşfettim. Tam bir ödlek olabiliyorum bazen. Yani, lütfen anlatma. Biliyorum ben sordum, ama anlatma lütfen. Sadece biteceğini bilmek istiyorum."

"Sears ve ben bitmesini sağlayacağız. Genç Wanderley'nin yardımıyla."

"Size yardım edebilir mi ki?"

"Edebilir. Etti de zaten."

"Şu berbat kar dursa bari."

"Evet. Ama durmayacak."

"Ricky, sana kötü zamanlar mı geçirttim?" Stella dirseğinden destek alıp Ricky'nin gözlerine baktı.

"Pek çok kadının yapabileceğinden çok daha kötü zamanlar," dedi Ricky. "Ama başka kadınları istediğim çok nadirdir."

"Sana acı verdiysem eğer çok üzgünüm. Ricky, hiçbir er-

keği senin kadar önemsemedim. Maceralarım oldu tabii. Ama bittiğini biliyorsun, değil mi?"

"Tahmin etmiştim."

"Korkunç bir adamdı. Arabamdaydı ve o anda ezici bir şekilde senin ondan kat kat iyi olduğunu fark ettim. Onu arabadan çıkardım." Stella gülümsedi. "Bana bağırdı. Görünüşe göre ben bir sürtükmüşüm."

"Bazen kesinlikle öylesin."

"Bazen. Lewis'in cesedini arabadan indikten hemen sonra bulmuş olmalı."

"Ah. Ben de orada ne işi olduğunu merak etmiştim."

Sessizlik: Ricky karısının omzuna dokundu; yanındaki bedenin insanüstü olduğunun farkındaydı. Böyle görünüyor olmasaydı ona bu kadar uzun süre katlanabilir miydi? Ki zaten, eğer böyle görünmüyor olsaydı, Stella olmazdı -imkânsız bir durumdu bu.

"Bir şey soracağım bebeğim," dedi Stella fısıltıyla. "İstediğin şu diğer kadınlar kimlerdi bakalım?"

Ricky güldü; sonra ikisi birlikte, en azından bir süreliğine, gülmeye devam ettiler.

9

Hareketsiz günler: Milburn biriken karların altında donmuş halde uzanıyordu. Tamirhane sahipleri telefonlarını fişten çektiler, çünkü düzenli müşterilerinden yeterince kar temizleme işi almışlardı; Omar Norris paltosunun derin ceplerinin ikisinde de birer şişe taşıyordu ve kar temizleme aracıyla, park edilmiş arabalar arasındaki turunu günde ikiye çıkardı -aynı sokakları iki ya da üç kez temizliyor ve bazen belediye garajına öylesine sarhoş bir halde dönüyordu ki, eve git-

mek yerine ustabaşının odasındaki portatif yatağa kıvrılıp orada uyuyordu. *The Urbanite* gazeteleri paketli halde baskı odasının arkasında bekliyordu -gazete dağıtan çocuklar oraya ulaşamıyorlardı. Sonunda Ned Rowles gazeteyi bir haftalığına kapadı ve çalışanları bir Noel ikramiyesiyle evlerine gönderdi. "Bu havada," dedi onlara, "biraz daha kar yağışından başka bir şey olmaz. Noel'in tadını çıkarın."

Ama hareket etmeyen bir kentte bile bir şeyler olmaya devam eder. Düzinelerce araba yoldan çıktı ve günlerce burunları kara saplanmış olarak kaldılar. Walter Barnes televizyon odasında durmaksızın içip sesi kapalı olarak yarışma programları izledi. Yemekleri Peter pişirdi. "Pek çok şeyi anlayabilirim," dedi oğluna, "ama lanet olsun ki bunu anlamıyorum." Yeniden sessizliğe gömüldü ve durmadan içmeye devam etti. Bir cuma gecesi, Clark Mulligan cumartesi matinesi için *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filminin ilk bobinini taktı, ışıkları kapadı ve yangın çıkışının kırık kilidini çevirdiğinde, kilidin kırık olmasına bir daha canını sıkmamaya karar verdi ve dışandaki kar fırtınasına çıktığında, terk edilmiş bir arabanın yanında yarısına kadar karla kaplanmış Penny Draeger'm bedenini buldu. Yüzüne vurdu bir iki kez, bileklerini ovdu ama ne nefesini geri getirebildi ne de yüzündeki ifadeyi değiştirebildi -G sonunda onun, gözlüklerini çıkarmasına izin vermişti.

Ve Elmer Scales sonunda Marslı adamla karşılaştı.

10

Noel'den önceki geceydi. Bu tarihin Elmer için hiçbir anlamı yoktu. Haftalar boyunca sabırsızlıkla ufak tefek işlerini halletmiş, yakınına gelen çocuklarını kovalamış ve Noel hazırlıklarını karısına bırakmıştı -kansı hediyeleri alıp ağacı hazırla-

mış, Elmer'ı her gece oturup beklediği şeyin var olmadığını ve var olsa bile asla vurulmak için etrafta beklemeyeceğim anlayana kadar kendi haline bırakmıştı. Noel arifesinde Bayan Scales ve çocuklar Elmer'ı, tüfeği kucağında, kâğıt kalemi sağ tarafındaki masada, oturur halde bırakıp erkenden yatmaya gittiler. Elmer'ın sandalyesi pencereye dönüktü, ışıklar kapalıyken ahıra kadar belli bir mesafeyi görebiliyordu. Kürekle temizlediği yerler dışında, karlar bel boyundaydı: Hayvanlarının peşinde olan her tür hayvanı yavaşlatmaya yeterdi bu. Elmer'ın, aklına gelen rastgele satırları yazmak için ışığa ihtiyacı yoktu, artık kâğıda bile bakmasına gerek yoktu. Pencereden dışarı bakarken de yazabilirdi pekala.

yaşlı ağaçlar onların yazı geçirmeleri ve üzerlerinden süzülüp gitmeleri için yeterince uzundu

ve

Tanrım Tanrım çiftçilik çetrefilli bir iş

ve

bazı şeyler sincapların saçakların altını eşelemesi filan değil

Hiçbir yere bağlanmayacağını bildiği satırlardı bunlar; şiir değil, saçmalıktı aslında ama ne olursa olsun yazmak zorundaydı çünkü aklına geliyorlardı. Bazen başka şeyler, birinin babasıyla konuşması eşlik ediyordu satırlara ve Scales bunları da not aldı: *Warren, arabanı ödünç alabilir miyiz? Kısa sürede getireceğiz, söz. Çok kısa sürede. Acil bir işimiz var.*

Bazen babasını da karanlıkta, odada onunlaymış gibi hissediyordu; bir John Deere ile değiştirebildiği eski saban atlarıyla ilgili bir şeyler açıklamaya çalışıyordu sanki; onların iyi atlar olduğunu söylemeye çalışıyordu, *onlara iyi bakmalısın evlat, bize çok faydaları oldu, sahip olduğun o beş çocuk böylesi yaşlı atlardan çok memnun olabilir* -yirmi beş yıldır ölü olan atlardan!- ona arabayla ilgili bir şeyler söylemeye çalışıyordu. *O iki avukat oğlana dikkat et oğlum, arabamı çarpıp yok ettiler, bataklığa gömdüler ya da onun gibi bir şey, bana nakit ödediler, ama babaları ne kadar zengin olursa olsun öyle oğlanlara güvenilmez* -babasının boğuk, yaşlı sesi tıpkı yaşıyor olduğu zamanlardaki gibiydi. Elmer her söylediğini, şiir olmayan şiirlerle kanştırarak yazdı.

Sonra pencerenin arkasında yavaşça hareket eden, gecenin ve karın içinden parlayan gözlerle ona doğru gelen bir şey gördü. Elmer kalemini bırakıp tüfeği doğrulttu, neredeyse ateş edecekti ki, yaratığın kaçmadığını fark etti -yaratık onun orada olduğunu biliyor ve ona doğru geliyordu.

Elmer sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Ekstra kurşunu olduğundan emin olmak için ceplerini yokladı, sonra tüfeğini doğrultup nişan aldı ve ne olduğunu daha iyi görebilmek için yaratığın yaklaşmasını bekledi.

Yaratık ilerledikçe Elmer kuşkulanmaya başladı. Eğer onun orada olduğunu, ateş etmek üzere beklediğini biliyorsa neden kaçmıyordu? Tüfeğin horozunu kaldırdı. O şey iki büyük kar yığının arasından eve doğru yaklaşıyordu ve Elmer onun daha önce gördüğü şeyden çok daha kısa olduğunu fark etti sonunda. Ardından o şey yürüme yolundan çıkıp karlara basarak pencerenin önüne geldi ve yüzünü cama dayadı; Elmer onun bir çocuk olduğunu gördü.

Elmer tüfeğini indirdi, kafası karışmıştı. Bir çocuğu vuramazdı. Penceredeki surat ona kendinden geçmiş, dalgın bir ifadeyle bakıyordu -ızdırap, sefalet, perişanlık doluydu yüzü. Sarı gözleriyle, dışarı gelmesi ve onu kurtarması için yalvarıyordu.

Elmer kapıya yürüdü, arkasından babasının sesini duyuyordu. Eli kapının tokmağında bir süre durakladı, diğer elinde tüfeği yere sarkıyordu ve kapıyı açtı.

Dondurucu hava ve toz gibi uçuşan karlar vuruyordu yüzüne. Çocuk evin girişinde başını yana eğmiş, duruyordu. Birisi, "Teşekkürler Bay Scales," dedi. Elmer başını arkaya döndürdü ve sağındaki kar yığınlarının üzerinde duran uzun boylu bir adam gördü. Karların üzerinde ağırlığı yokmuş gibi dengede duruyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Elmer'a bakıyordu. Yüzü fildişi rengindeydi ve gözleri -Elmer'a göre- yüzlerce altın noktadan oluşan parlak bir yığındı.

Elmer'm bugüne değin gördüğü en güzel adamdı ve Elmer dolu bir tüfekle önünde onyıllarca dikilse bile onu vuramayacağını biliyordu.

"Sen -vay- ıı," diyebildi Elmer.

"Kesinlikle, Bay Scales," dedi güzel adam ve hiç çaba sarf etmeden kar yığınının tepesinden aşağı indi. Elmer'a baktığında altın gözleri bilgelikle parıldıyordu sanki.

"Marslı değilsin," dedi Elmer. Soğuğu bile hissetmiyordu artık.

"Neden böyle söyledin, tabii ki değilim. Ben senin bir parçamın Elmer. Farkındasm, değil mi?"

Elmer sersemlemiş halde başını salladı.

Güzel şey Elmer'm omzuna elini koydu. "Seninle ailen hakkında konuşmak için buradayım. Bizimle gelmek istersin değil mi Elmer?"

Elmer yine başını salladı.

"Öyleyse halletmen gereken bir iki küçük şey var. Şu anda epeyce... sorumlulukların var. Etrafındaki insanların sana ne kadar zarar verdiğini tahmin edemezsin. Korkarım onlar hakkında bilmen gereken şeyler var."

"Anlat bana," dedi Elmer.

"Memnuniyetle. Böylece ne yapman gerektiğini anlayacaksın."

Elmer gözlerini kırptı.

11

Noel arifesinin ilerleyen saatlerinde Walt Hardesty ofisinde uyandı ve Stetson şapkasının siperliğinde yeni bir leke olduğunu fark etti -masasında uyurken bir bardak devirmiş ve bardağın içindeki azıcık viski şapkasına dökülmüştü. "Puştlar," diye homurdandı iş arkadaşlarını kastederek, sonra onların saatler önce evlerine döndüğünü ve iki gün gelmeyeceklerini hatırladı. Bardağı kaldırdı, gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Dağınık ofisindeki ışık gözlerini ağrıttı, ama tuhaf bir biçimde soluktu ışık -loş ve pembemsi, sanki kırk yıl öncesinin Kansas'ında bir ilkbahar sabahının erken saatleri gibiydi. Hardesty öksürüp gözlerini ovuşturdu; kendini şu eski hikâyedeki, bir gün uyuyup gözlerini yeniden açtığında kendini yaklaşık yüz yaş daha büyük, beyaz saçlar ve uzun bir sakalla bulan herif gibi hissediyordu. "Rip van Bokkafa," dedi belli belirsiz ve bir süre boğazındaki balgamı temizlemeye çalıştı. Sonra şapkasının siperliğini gömleğinin koluyla temizlemeye çalıştı ama leke, hâlâ ıslak olmasına rağmen iyice yerleşmişti. Şapkayı burnuna götürdü: County Fair. *Lanet olası,* diye düşündü, ağzını dayayıp kahverengi lekeyi emdi. Nahoş

nem tadıyla beraber, keten tiftiği, toz ve hafif bir viski tadı geldi ağzına.

Hardesty ofisindeki lavaboya gitti, ağzını çalkaladı ve aynaya bakmak için eğildi. Meşhur 'şapka emici' Rip van Bokkafa duruyordu karşısında, bu görüntü onu hiç memnun etmedi. Tam arkasını dönüp gitmek üzereyken, omzunun üzerinden, arka sol tarafındaki hücrelerinin kapısının sonuna kadar açık olduğunu fark etti.

imkansızdı bu. O kapıyı sadece Leon Churchill ya da başka bir görevli şehir morguna götürülmeyi bekleyecek bir ceset getirdiğinde açardı -son kez, ipeğimsi siyah saçlan kir ve karlarla kaplı Penny Draeger için açmıştı. Hardesty, Jim Hardie ile Bayan Barnes'm cesetleri bulunduğundan ve kar fırtınası başladığından beri zaman kavramını yitirmişti, ama Penny Draeger'ın en azından iki gün önce gelmiş olduğundan emindi -kapı o günden beri kilitliydi. Ama şimdi açıktı -hem de sonuna kadar- sanki cesetlerden biri dolaşmaya çıkmış da onu yanağını masaya dayamış halde uyurken görmüş, sonra hücresine, altında yattığı çarşafına geri dönmüştü.

Dosya dolaplarının ve eskimiş masasının yanından geçip kapıya gitti, düşünceli bir halde kapıyı birkaç saniyeliğine öne arkaya salladı, sonra hücrelere açılan koridorda yürümeye başladı. Burada Penny Draeger'm cesedini bıraktığı günden beri hiç dokunmadığı uzun metal bir kapı vardı ve o da açıktı.

"Aman Tanrım," dedi Hardesty, çünkü ön kapının anahtarları birkaç arkadaşında daha vardı, ama bu kapının anahtarı sadece onda duruyordu ve bu metal kapıya iki gündür bakmamıştı bile. Tabanca kılıfının yanında asılı anahtar halkasından en büyük anahtarı çıkardı, deliğe soktu ve mekanizmanın kapanma sesini duydu. Sanki kendi kendine açılıp

açılmayacağını görmek istermişçesine bir anlığına kilide baktı, sonra kilidi kendisi açmaya çalıştı: Her zamanki kadar zor olmuştu açmak, kilidin dilini yerinden kımıldatmak için epeyce güç gerekiyordu. Kapıyı açtı ama neredeyse içeri bakmaktan korkuyordu.

Sears James ve Ricky Hawthome'un anlatmaya çalıştıkları deli saçması hikâyeyi hatırladı: Clark Mulligan'ın korku filmlerinden çıkmış bir şey. Bildikleri şeyi saklamak için uydurdukları, inanmak için aklınızı kaçırmış olmanız gereken bir şey. Eğer genç olsalardı, ikisine de fena girişirdi. Onunla alay ediyorlar, bir şey saklıyorlardı. Eğer avukat olmasalardı...

Hücrelerden bir ses duydu.

Hardesty kapıyı birden çekip hücrelerin arasındaki dar, beton koridora girdi. Karanlıkta bile hava pembe, kirli, puslu ve çok soluk bir ışıkla kaplıydı sanki. Cesetler, müzedeki mumyalar gibi, çarşaflarının altında yatıyordu. Bir ses duymuş olamazdı, imkânsızdı bu; duyduğu şey hücrelerin demirlerinden gelen bir tıngırtı olabilirdi ancak.

Korktuğunu fark etti ve bu yüzden kendinden nefret etti. Artık hangisinin hangisi olduğunu bile söyleyemezdi, o kadar çoklardı ki, çarşafla örtülmüş bir sürü ceset... ama sağ tarafındaki ilk hücrede yatanların Jim Hardie ve Bayan Barnes olduğunu biliyordu ve bu ikisi bir daha asla ses çıkaramayacaklardı.

Parmaklıkların arasından hücrenin içine baktı. Bedenleri uzaktaki duvarın önünde, örtünün altında, sert zeminde yatıyordu; ikisi de oradaydı hâlâ. Her şey yolundaydı. *Bekle bir dakika,* dedi kendi kendine, onları hücreye koyduğu günü hatırlamaya çalışarak. Bayan Bames'ı ranzanın üst kısmına koymamış mıydı? Neredeyse emindi bundan... cesetlere bak-

ti. *Bekle bir dakika, bir dakika daha kal,* diye düşündü ve ısıtması olmayan hücrenin soğuğunda terlemeye başladı. Yatakta, ancak -kendi yatağında donarak ölen- bebek Griffen olabilecek beyaz örtülü küçük bir paket vardı. "Bir dakika bekle, lanet olası," dedi, "imkânsız bu." Bebek Griffen'ı aslında, de Souza ile birlikte koridorun diğer ucundaki hücreye koymuşlardı.

Yapmak istediği tek şey buradan çıkıp kapıları kilitlemek - *bu yerden hemen kurtulmak-* ve bir şişe açmaktı, ama bunun yerine, hücrenin kapısını açıp içeri girdi. Bir açıklaması olmalıydı bunun: iş arkadaşlarından biri gelmiş ve biraz yer açabilmek için cesetlerin yerlerini düzenlemiş .olmalıydı... Ama bu da mümkün değildi, kimse onsuz bu bölüme girmezdi. .. Christina Bames'm çarşafın köşesinden dışarı sarkan sarı saçlarını gördü. Sadece bir saniye önce çarşafı başının altına düzgünce sıkıştırılmıştı oysaki.

Hücrenin kapısına doğru geriledi, kesinlikle Christina Bames'm bedeninin fazla yakınında duramazdı artık ve hücrenin eşiğine geldiğinde çılgınca diğer cesetlere baktı. Hepsi öncekinden farklı görünüyordu, sanki arkası dönükken birkaç santim yer değiştirmiş, dönüp bacak bacak üstüne atmış gibilerdi. Hücrenin girişinde durdu, sırtını diğer cesetlere döndüğünü biliyordu, ama Christina Bames'a bakmaktan alamıyordu kendini. Şimdi çarşafın altından görünen saçlarının daha fazla olduğunu düşündü.

Yatağın üzerindeki küçük bedene bakınca, Hardesty'nin midesi ağzına geldi. Ölü çocuk çarşafının altında kımıldamış gibiydi, çarşafın kenarından kel kafasının tepesi görünüyordu şimdi -grotesk bir doğum sahnesi.

Hardesty kendini hücreden dışarı atıp koridora çıktı. Ki-

müdadıklarmı görmese de, tüm cesetlerin hareket halinde olduklarına dair korkunç bir his vardı içinde -burada, karanlıkta bir dakika daha beklerse sanki mıknatıslı iğneler gibi ona yöneleceklerdi.

Arkadaki hücrelerin birinden -boş olduğunu biliyordu o hücrenin- kulak tırmalayıcı, çatlak bir ses geldi. Bir kıkırdama. Bu gülme sesi aklında yankılanmaya başladı, bir sesten çok bir düşünceydi sanki. Hardesty korku içinde koridorda geri geri yürüdü, metal kapıya çarpınca dönüp dışarı çıktı ve kapıyı kapadı.

Edwardın Kasetleri

12

Don cama doğru eğilip, kaygıyla Haven Sokağı'na bakmaya başladı -on beş ya da yirmi dakika önce gelmiş olmaları gerekirdi. Arabayı Sears kullanmıyorsa tabii. Sears kullanmakta ısrar etmişse Ricky'nin evinden buraya gelmelerinin ne kadar süreceğini tahmin edemiyordu Don. Yollarda on, on beş kilometre hızla ilerleyerek, her kesişim noktasında ve trafik ışığında kaza tehlikesi atlatarak geleceklerdi: Bu hızda en azından ölme ihtimalleri yoktu. Ama 'Ricky'nin ve amcasının evinin güvenliği' olarak niteledikleri şeyden uzakta, yolda mahsur kalabilirlerdi. Eğer karda tek başlarına dışarıdalarsa, arabaları yolda kalmışsa, yürüyerek geliyorlarsa, Gregory yanlarına yaklaşıp tatlılıkla konuşarak onlar hareket edene ya da koşana kadar bekleyebilirdi.

Don pencereden dönüp Peter Bames'a, "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Teşekkürler," dedi oğlan. "Geldiklerini görebiliyor musun?"

"Henüz değil. Ama gelecekler."

"Berbat bir gece. Şimdiye kadarki en kötü gece."

"Eminim birazdan gelirler," dedi Don. "Baban Noel arifesinde evden çıkmana bir şey demedi mi?"

"Hayır," dedi Peter ve o gece ilk kez gerçekten çok üzgün göründü. "Sanırım yas tutuyor. Nereye gittiğimi bile sormadı." Peter yüzünü ciddi tuttu, acısının, Don'un gelmek üzere olduğunu hissettiği gözyaşlarına dönüşmesine izin vermedi.

Don pencereye geri gidip ellerini soğuk cama dayayarak eğildi. "Birileri geliyor."

Peter arkasında ayağa kalktı.

"Evet. Duruyorlar. Onlar."

"Bay James Bay Hawthome'la mı kalıyor artık?"

"Onların fikriydi. Hepimiz bu şeklide daha güvende hissediyoruz."

Ricky ve Sears'ın arabadan çıkıp eve doğru güçlükle yürümelerini izledi.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi Peter, ve Don dönüp uzun boylu oğlana baktı. "İyi ki buradasın gerçekten."

"Peter," dedi Don, "eğer o şeyleri onlar bizi alt etmeden önce haklayabilirsek asıl senin sayende olacak bu."

"Haklayacağız," dedi Peter sessizce, Don kapıya doğru giderken. Don, kendisinin de oğlanın da birbirlerinin desteğine eşit ölçüde minnettar olduklarını biliyordu.

"İçeri gelin," dedi iki yaşlı adama. "Peter çoktan geldi. Soğuk algınlığın ne durumda Ricky?"

Ricky Hawthome başını iki yana salladı. "Aynen devam. Dinlememizi istediğin bir şeyler var, öyle mi?"

"Amcamın kasetleri. Paltolarınızı alayım."

Bir dakika sonra Don önde, onlar arkada koridorda ilerliyorlardı. "Doğru kasetleri bulmak için epey uğraştım," dedi Don. "Amcam kutuların üzerine bir şey yazmamış." Çalışma odasının kapısını açtı. "O yüzden ortalık bu halde." Yerler boş beyaz kutular ve makara makara kasetlerle kaplıydı. Masanın üzerinde de beyaz kutular vardı.

Sears sandalyelerden birine, üzerindeki kasetleri yere indirip yerleşti. Ricky ve Peter kitaplarla kaplı duvarın önündeki kamp sandalyelerine oturdular.

Don masanın arkasına geçti. "Edward Amca'mın bir tür dosyalama sistemi var sanırım, ama nasıl bir sistem olduğunu anlayamadım. Moore'un kayıtlarını bulana kadar hepsine bakmam gerekti." Masanın arkasındaki sandalyeye oturdu. "Eğer başka türden bir romancı olsaydım bir daha konu aramama gerek kalmazdı. Amcama öylesine kirli şeyler anlatmışlar ki."

"Sonuçta," dedi Sears, bacaklarını uzatıp bir yığın beyaz kutuyu kenara itti, "buldun onları. Ve bizim dinlememizi istediğin bir şey var. Hadi dinleyelim."

"içkiler masada," dedi Don. "İhtiyacınız olacak. Alın lütfen." Ricky ve Sears kendilerine viski koyarken Peter bir kola aldı, Don amcasının kayıt yöntemini tarif etmeye başladı.

"Teybi öylece kayıtta bırakmış -konuştuğu kişinin her söylediğini kaydetmek istemiş. Resmi kayıt seanslarının dışında, -karşısındakinin söyleyeceği her şeyi yakalamak için- yemek yerlerken, içki içerlerken, televizyon izlerlerken de açık tutmuş teybi. Hattâ zaman zaman başkahramanı odada kayıt cihazıyla baş başa bırakmış. İşte şimdi bu şekilde kaydedilmiş birkaç dakika dinleyeceğiz."

Don sandalyesini döndürüp, arkasında duran teybi başlattı. "Tam yerini ayarladım. Ne dinlediğinizi anlatmama gerek kalmayacak." Çal tuşuna bastı ve odayı büyük kolonlardan yayılan Edward Wanderley'nin sesi kapladı.

"Yani oyunculuk derslerine harcadığın para yüzünden mi dövdü seni?"

Genç bir kız sesi cevapladı. "Hayır. Var olduğum için dövdü."

"Şimdi ne hissediyorsun?"

Bir anlık sessizlik: Sonra diğer ses, "Bana bir içki getirebilir misin lütfen? Bu konuyu konuşmak çok zor benim için."

"Tabii ki, elbette, anlıyorum. Campari soda?"

"Unutmamışsın. Harika."

"Hemen dönerim."

Sandalyenin gıcırtısı ve ayak sesleri; kapı kapandı.

Takip eden birkaç dakikalık sessizlikte Don gözlerini Sears ve Ricky'den ayırmadı. Kasetin teybin içinde dönüşünü izliyorlardı.

"Eski arkadaşlarım beni dinliyorlar mı şu an?" Başka bir sesti: daha yaşlı, daha canlı, daha kuru bir ses. "Hepinize merhaba demek istedim."

"Eva bu," dedi Sears. "Eva Galli'nin sesi." Yüzünde korku yerine kızgınlık vardı. Ricky Hawthorne'un ise, soğuk algınlığı iyice kötüleşmiş gibi görünüyordu.

"Görüştüğümüz son gün rezil bir şekilde ayrılmıştık, hepinizin sizi çok iyi hatırladığımı bilmenizi istedim. Sen, sevgili Ricky; ve sen, Sears -nasıl ağırbaşlı bir adam oldun böyle! Ve sen, yakışıklı Lewis, bugün bunu dinliyor olduğun için ne kadar şanslısın! Kızın odasına karının yerine sen gitmiş olsaydın neler olacağını hiç düşünmedin mi? Ve zavallı çirkin

John -fırsat bulmuşken sana o güzel parti için teşekkür etmeme izin ver. Partinde çok eğleneceğim John ve arkamda bir hediye bırakacağım -hepiniz için gelecek hediyelerin bir sembolü."

Don teybi durdurdu, "Şimdi bir şey söylemeyin. Sıradakini dinleyin önce," dedi. ikinci teybi taktı ve bir kâğıda not aldığı yere kadar ileri sarıp çalıştırdı.

Edward Wanderley: "Biraz ara vermek ister misin? Öğle yemeği hazırlayabilirim."

"Lütfen. Beni merak etme. Burada kalıp yemek hazır olana kadar kitaplarına bakarım."

Edward odadan çıktıktan sonra yine Eva Galli'nin sesi duyuldu.

"Merhaba eski dostlarım. Yanınızda genç bir arkadaş mı var?"

"Sen değilsin Peter," dedi Don. "Benim."

"Don Wanderley sizinle mi? Don, seni yemden görmeyi iple çekiyorum. Görüşeceğiz, biliyorsun. Her birinizi ziyaret edip size, bir zamanlar bana karşı sergilediğiniz davranışlardan ötürü özel olarak teşekkür edeceğim. Eminim hepiniz sizi bekleyen olağandışı şeyleri görmek için sabırsızlanıyorsunuzdur." Sonra durakladı, cümleler arasında duraklayarak paragraflar oluşturuyordu.

"Daha önce hiç görmediğiniz yerlere götüreceğim sizi.

"Ve hayatın içinizden çıkıp gitmesini izleyeceğim.

"Ve böcekler gibi öldüğünüzü izleyeceğim. *Böcekler gibi."*

Don teybi kapadı. "Bir kaset daha var, bunları neden dinlemeniz gerektiğini düşündüğümü anlamışsınızdır artık."

Ricky hâlâ allak bullak görünüyordu. *"Biliyordu.* Bizim burada oturacağımızı... ve onu dinleyeceğimizi biliyordu.

Onun tehditlerini."

"Ama Lewis ve John'la da konuştu," dedi Sears. "Bu çok önemli."

"Kesinlikle. Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsunuz. Olayları öngöremiyor, sadece iyi tahminlerde bulunuyor, o kadar, içinizden birinin amcamın ölümünden sonra bu teyplere bakacağını sanmış. Bir yıl boyunca, Edward'm ölüm yıldönümünü John Jeffrey'yi öldürerek kutlayana kadar, endişeyle bekleyeceğinizi düşünmüş. Açıkça anlaşılıyor ki, bana yazacağınızı ve benim evi üzerime geçirmek için buraya geleceğimi tahmin etmiş. Tabii ki o kasete adımı koyması benimle iletişime geçeceğiniz anlamına geliyor. Benim buraya gelmem her zaman planının bir parçasıydı."

Ricky, "Düşündüğü gibi, kendi kendimize bile yeterince endişeye düştük," dedi.

"Kâbuslarınıza o sebep oldu bence. Bir şekilde, hepimizi burada istedi ki bizi bir bir alabilsin. Şimdi son kaseti dinlemenizi istiyorum." Bitmiş kaseti çıkardı ve yanındaki üçüncü kaseti alıp teybe yerleştirdi.

Canlı bir güneyli ses yayıldı büyük hoparlörlerden.

"Don. Birlikte harika zaman geçirmedik mi? Birbirimizi sevmedik mi? Senden ayrılmaktan nefret ettim -gerçekten, Berkeley'den ayrıldığımda kalbim çok kırılmıştı. Beni eve bırakırken duyduğumuz yanık yaprak kokusunu hatırlıyor musun, sokaklar ötesinden gelen köpek havlamalarını? Ne kadar güzeldi Don. Baksana, ne kadar güzel bir şey yarattın bundan! Seninle öylesine gurur duyuyordum ki. Beni düşünüp durdun ve çok yaklaştın. Görmeni *istedim,* her şeyi görmeni ve temsil ettiğimiz tüm olasılıklara karşı zihnini açık tutmanı istedim. Tasker Martin ve X.X.X..."

Teybi kapadı. "Alma Mobley," dedi. "Gerisini duymanıza gerek yok."

Peter Barnes sandalyesinde kımıldandı. "Ne yapmaya çalışıyor?"

"Bizi sınırsız gücü olduğu konusunda ikna etmeye çalışıyor. Böylece bizi korkutup pes ettirecek." Don masaya abandı. "Ama bu kasetler sınırsız bir gücü olmadığını kanıtlıyor. Hata yapabiliyor. Hortlakları da yapabilir. Mağlup edilebilirler."

"Sen Knute Rockne[1] değilsin ve bu da büyük oyun değil," dedi Sears. "Eve gidiyorum ben. Ricky'nin evine yani. Duymamızı istediğin başka hayaletler yoksa tabii."

Şaşırtıcı biçimde, Peter cevapladı onu. "Bay James, affedersiniz ama, yanılıyorsunuz bence. Büyük bir oyun bu -'büyük oyun' sözünü aptalca bir terim olduğu için kullandığınızı biliyorum, ama bu korkunç *şeylerden* kurtulmak yapacağımız en önemli şey olacak. Hata yapabildiklerini gördüğümüze seviniyorum. Bunu bu kadar küçümsemeyin. Onları görseydiniz böyle davranmazdınız -birini öldürürlerken görseydiniz."

Don çaresiz, Sears'ın oğlanı ezmesini bekledi, ama avukat sadece viskisini yudumladı ve öne doğru eğilip alçak sesle konuşmaya başladı. "Unutuyorsun. Onları ben de gördüm. Eva Galli'yi tanıyorum ve onun öldükten sonra canlandığını gördüm. Anneni öldüren canavarı ve zavallı küçük kardeşini, yani seni tutup olanları izlemeye zorlayan o küçük oğlanı tanıyorum. Sadece geri zekâlı bir öğrenciyken onu Gregory'den kurtarmaya çalıştım, tıpkı muhtemelen senin anneni kurtarmaya çalıştığın gibi, tıpkı senin gibi, beceremedim. Tıpkı senin gibi, o yaratığın sesini duyduğum için kendimi

1) 1888-1931 yılları arasında yaşamış efsanevi Amerikan futbolu oyuncusu. (Ç.N.)

kötü hissediyorum -onun o kendi ile övünen sesini duyduğum için çok öfkeliyim. Tüm yaptıklarından sonra bizimle bu şekilde alay etmesi korkunç. Sanırım özel bir hareket planıyla kendimi daha iyi hissederim, demek istemiştim." Ayağa kalktı. "Yaşlı bir adamım ben ve kendimi istediğim şekilde ifade etmeye alışkınım. Korkarım bazen kaba olabiliyorum." Sears oğlana gülümsedi. "Ahlaki olarak bu da yakışıksız olabilir. Ama umarım sen tüm bunların tadını çıkaracak kadar uzun yaşayacaksın."

Eğer bir gün avukata ihtiyacım olursa, diye düşündü Don, ilk sana geleceğim.

Oğlanı da ikna etmiş görünüyordu. "Yaşlanınca senin gibi mi davranırım bilmiyorum," dedi Peter yaşlı adamın gülümsemesine karşılık vererek.

Böylece, Don herkes gittikten sonra teyplerdeki seslerin başarılı olamadığını düşündü: Kayıtlar dördünü daha da yakmlaştırmıştı birbirine. Peter'm Sears yorumu ergenliğinin bir sonucuydu, ama aynı zamanda bir övgüydü de ve Sears bunun hoşuna gittiğini göstermişti.

Don teybe döndü: Alma Mobley içindeydi, kehribar rengi banta kısılmış şekilde duruyordu.

Kaşlarını çatarak çal tuşuna bastı. Tatlı, güneşli sesi kaldığı yerden devam etti.

"... ve Alan McKechnie ve diğer hikâyelerle senden gerçeği sakladım. Doğru, senin görmeni istedim: Sezgilerin herkesinkinden güçlüydü. Florence de Peyser bile seni merak etti. Ama bunun sana ne faydası olurdu ki? Tıpkı senin 'Rachel Varney'nin gibi, Amerika kıtasının sadece ormanlarda yakılan küçük ateşlerle aydınlandığı, Amerikalıların hayvan pos-

tu ve tüyler giydiği zamanlardan beri yaşıyorum. O zamanlarda bile bizim soyumuzdan olanlar birbirinden nefret ederdi. Senin türün ise görünürde öylesine yumuşak başlı, kendini beğenmiş ve kendinden emin ki: İçinde ise nevrotik ve korku dolu, türdeşleriyle kamp ateşi etrafında çember olmuş halde. Doğruyu söylemek gerekirse, sıkıcı bulduğumuz için nefret ediyoruz sizden. Medeniyetinizi asırlar önce zehirlemiş olabilirdik, ama gönüllü olarak kenarda durup, savaşlara, düşmanlıklara ve lokal paniklere neden olarak yavaş yavaş ilerledik. Rüyalarınızda ve hayal gücünüzde yaşamayı seçtik, çünkü sadece oralarda ilgi çekicisiniz.

"Don, bizi küçümsemekle büyük hata yaparsın. Bir bulutu, rüyayı, şiiri yenilgiye uğratabilir misin? Bizim merhametimize kalmış haldesin ve bizi bulmak istersen eğer, hayal ettiğin yerlere bakmalısın. Rüyalarmdaki yerlere. Ama imgelemle ilgili tüm bu konuşmaya rağmen, aslında mermiler kadar, bıçaklar kadar da gerçeğiz -onlar da hayal dünyasının nesneleri değil mi zaten?- eğer sizi korkutmak istersek bu, ölümüne korkutmak oluyor. Çünkü sen de öleceksin Donald. Önce amcan, sonra doktor, sonra Lewis. Sonra Sears, Sears'tan sonra Ricky. Sonra da sen ve kimden yardım aldıysan o. Aslında Don, sen çoktan ölüsün. Bittin sen. Milburn de seninle bitti." Şimdi Louisiana aksanı kaybolmuştu; kadınlık bile gitmişti sesten. Hiçbir insan tınısı taşımayan bir sesti artık. "Milburn'ü yerle bir edeceğim Donald. Arkadaşlarım ve ben bu beş para etmez kentin ruhunu alacağız, çıplak kemiklerini dişlerimizin arasında ezeceğiz."

Cızırtılı bir sessizlik oldu: Don kaseti çekip aldı ve kutulardan birine fırlattı. Yirmi dakika içinde amcasının tüm kasetlerini kutulara yerleştirmişti. Kutuları salona taşıyıp hepsi-

ni sırayla ateşe attı; kasetler alev aldı, kıvrıldı, koktu ve sonunda yanan kütüklerin üzerinde eriyip siyah baloncuklara dönüştüler. Alma bu yaptığını görebilseydi eğer, ona kahkahalarla gülüyor olurdu, biliyordu Don.

Sen çoktan ölüsün Donald.

"Fena halde ölüyüm," dedi yüksek sesle. Eleanor Hardie'nin, üzerine yılların birdenbire çöktüğü bitkin yüzünü hatırladı; Alma ona ve Amerikan Yahnisi Derneği'ne onyıllardır gülüyor, başarılarını küçümsüyor ve trajedilerini hazırlıyordu; sahte bir yüzün arkasında, karanlıkta saklanmış, dışarı fırlayıp böö diyeceği anı bekliyordu.

Tüm Milburn seninle bitti.

"Önce biz seni yakalarsak bitmeyecek," dedi ateşe. "Eğer bu kez vaşağı vurabilirsek bitmeyecek."

III

Amerikan Yahnisi Derneğinin Sonu

'Bir bulutu, rüyayı, şiiri yenilgiye uğratabilir misin?'
-Alma Mobley

"Ve masumiyet nedir ki?" diye sordu arkadaşına Narcissus.
"Hayatının bir esrar olduğunu düşünmektir,"
diye cevapladı arkadaşı. "Özellikle de, sen ve ayna arasında
bir esrar olarak düşünmek."
"Anlıyorum," dedi Narcissus.
"Çaresi aynaya bakmak olan bir hastalık."

1

Saat yedi civarında Ricky Hawthome inleyerek yatağında dönüp durdu. İçini kaplayan panik ve tehlikede olduğu hissi, karanlığı bir uyarıcıya dönüştürmüştü: Yataktan çıkıp korkunç bir felaketi önlemesi gerekiyordu. "Ricky?" dedi yanın-

da yatan Stella. "İyiyim, iyiyim," diye cevapladı Ricky ve yatakta doğruldu. Odanın diğer tarafındaki pencereden, yavaşça düşen kar taneleri arasından koyu gri bir tüfek atışı göründü -kar taneleri öylesine büyüktü ki, kartopu gibi görünüyorlardı. Ricky kalp atışlarını duyabiliyordu: *güüm, güüm*. Biri korkunç bir tehlikedeydi. Tam olarak uyanmadan hemen önce bir görüntü belirmişti aklında ve görüntüdekinin kim olduğunu -içi acıyarak- anlamıştı Ricky. Şimdi tek bildiği artık yatakta kalmasının imkânsız olduğuydu. Yorganı kaldırıp bir bacağını yatağın yanından yere sarkıttı.

"Yine o kâbus mu bebeğim?" diye fısıldadı Stella boğuk bir sesle.

"Hayır. Hayır, değil. Merak etme, iyi olacağım Stella." Omzuna hafifçe dokundu ve yataktan çıktı. Ayaklarını terliklerine geçirdi, pijamasının üzerine bir robdöşambr aldı ve pencereye doğru yürüdü.

"Tatlım, üzgün görünüyorsun, yatağa dön."

"Dönemem." Yüzünü ovuşturdu: O güçlü his, tanıdığı birinin ölümcül bir tehlikede olduğu hissi hâlâ göğsünde bir kuş gibi kısılıydı. Kar Ricky'nin arka bahçesini kaydırak gibi tepeler ve çukurlarla dolu bir sahaya dönüştürmüştü.

Kardı çağrışım yaptıran: Eva Galli'nin evindeki aynadan esen kar, Elmer Scales'ın bakışı, emreden, zalim bir güzelliğe itaat eden çarpılmış yüzü, darmadağın halde karların içinde koşusu. Tüfeğini kaldırışı: küçük bir figürü kan spreyine dönüştürmesi. Ricky'nin midesi bağırsaklarına kadar yayılan bir acıyla içe doğru büküldü birden. Elini göbek deliğinin altındaki çıplak tenine bastırdı ve inledi. Elmer Scales'm çiftliği. Amerikan Yahnisi Derneği'nin son can çekişme sahnesinin başladığı yer.

"Ricky, sorun ne?"

"Aynadan gördüğüm bir şey," dedi Ricky, acısı dinmişti, doğrulabildi, bu söylediğinin Stella için bir anlam ifade etmeyeceğini biliyordu. "Demek istediğim, Elmer Scales'Ia ilgili bir şey. Çiftliğine gitmeliyim."

"Ricky, Noel günü saat sabahın yedisi."

"Fark etmez."

"Gidemezsin. Telefon et önce."

"Olur," dedi Ricky, Stella'nın beyaz, korku dolu yüzünün önünden geçmiş, yatak odasından çıkmak üzereydi. "Deneyeceğim."

Şimdi yatak odasının dışındaki sahanlıktaydı, uyanmasına sebep olan o acil durum alarmı *(güüm, güüm)* damarlarmdaydı hâlâ; sadece hazırlanmak için gardıroba gidip üzerine bir şeyler geçirdiği birkaç dakika ara vermiş, sonra yeniden başlamıştı.

Aşağıdan gelen bir ses bir anlığına duraklattı Ricky'yi. Sonra elini tırabzana koyup aşağı indi.

Sears, baştan ayağa giyinik ve yakası kürklü paltosu kolunda mutfaktan çıkıyordu. Yüzünde ömrü boyunca asılı olan o saldırgan ve donuk ifade yoktu: Eski dostunun yüzü . Ricky'ninki kadar gergindi.

"Sen de mi?" dedi Sears. "Üzgünüm."

"Yeni uyandım," dedi Ricky. "Ne hissettiğini biliyorum - ben de seninle gelmek istiyorum."

"Senin karışmana gerek yok," dedi Sears. "Sadece dışarı çıkıp etrafı kolaçan edeceğim, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum. Kendimi kurbanlık koyun gibi hissetmeye başladım."

"Stella'nın daha iyi bir fikri var. Önce telefon açmayı deneyelim. Sonra ikimiz birlikte gideriz."

Sears başını hayır anlamında salladı. "Beni yavaşlatırsın Ricky. Tek başıma daha güvende olurum."

"Hadi ama." Ricky, Sears'ı dirseğinden tutup koltuğa doğru yönlendirdi. "Telefon açmayı denemeden kimse bir yere gitmiyor. Sonrasında ne yapacağımızı konuşuruz."

"Konuşacak bir şey yok," dedi Sears ama yine de koltuğa oturdu. Ricky'nin telefonu yerinden alıp kahve sehpasına yerleştirmesini izledi. "Numarasını biliyor musun?"

"Tabii ki," dedi Ricky ve numarayı çevirdi. Elmer Scales'ın telefonu çaldı, çaldı, tekrar çaldı. "Biraz daha bekleyeceğim," dedi Ricky ve on, on iki kez çalmasını bekledi. Çılgına dönmüş kalp atışlarını yeniden duymaya başlamıştı: *güüm, güüm...*

"Yararı yok," dedi Sears. "Gitsem daha iyi. Gerçi bu yollarda oraya ulaşamayacağım muhtemelen."

"Sears, saat daha çok erken," dedi Ricky telefonu kapatırken. "Belki duymamıştır."

"Saat yedide mi..." Sears saatine baktı. "Noel günü saat yedide? Beş çocuğun olduğu bir evde? Sana inandırıcı geliyor mu bu? Orada yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyorum ve eğer yetişebilirsem daha da kötüleşmesine engel olabilirim. Giyinmeni beklemeyeceğim." Sears ayağa kalktı ve paltosunu giymeye başladı.

"En azından Hardesty'yi ara, senin yerine o gitsin. Eva Galli'nin evinde ne gördüğümü biliyorsun."

"Aptalca bir şaka bu herhalde Ricky. Hardesty mi? Saçmalama. Elmer tüfeğini bana doğrultmaz, ikimiz de biliyoruz bunu."

"Doğrultmaz, biliyorum," dedi Ricky mutsuz bir ifadeyle.

"Ama endişeleniyorum Sears. Bu Eva'nın işine benziyor - John'a yaptığı şeyi yapıyor. Bizi ayırmasına izin vermemeliyiz. Ayrı yönlere koşmaya devam edersek bizi yakalayabilir - zarar verebilir. Don'u arayıp ona bizimle gelmesini söylemeliyiz. Oh, orada korkunç bir şey olduğunu biliyorum, buna ikna oldum, ama eğer oraya tek başına gidersen daha da korkunç bir şeyle karşılaşacaksın."

Sears, yalvaran Ricky Hawthorne'a baktı ve yüzündeki sabırsızlık ifadesi kayboldu. "Seni bu buz gibi havada bir daha dışarı çıkarırsam Stella beni asla affetmez. Don'un buraya gelmesi yarım saat, hattâ daha fazla sürer. Bu kadar bekletemezsin beni Ricky."

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yaptırtamadım sana zaten."

"Doğru," dedi Sears ve paltosunun önünü kapadı.

"Seni feda edemeyiz Sears."

"Kimi edebiliriz ki? Feda edebileceğimiz birini söyleyebilir misin Ricky? Fazlasıyla zaman kaybettim bile, Hitler ya da Albert de Salvo ya da Richard Speck'ten söz ederek beni ikna etmeye çalışıp vaktimi harcama lütfen."

"Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz Tanrı aşkına?" Stella salonun önünde durmuş, elleriyle saçlarını düzeltiyordu.

"Kocam koltuğa çivile ve ben dönene kadar ağzına sıcak viski dök," dedi Sears.

"Gitmesine izin verme Stella," dedi Ricky. "Tek başına gidemez."

"Acil bir durum mu?"

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Sears, ve Ricky başını evet anlamında salladı.

"Öyleyse gitse iyi olur. Arabasını çalıştırabilir umarım."

Sears hole doğru ilerledi ve Stella geçmesi için kenara çekildi. Ama Sears hole girmeden önce dönüp Ricky ve Stella'ya bir kez daha baktı. "Geri geleceğim. Benim için endişelenme Ricky."
"Muhtemelen artık çok geç olduğunun farkındasındır."
"Muhtemelen elli yıldır çok geçti zaten," dedi Sears. Sonra arkasını dönüp gözden kayboldu.

2

Sears şapkasını taktı ve hatırlayabildiği en soğuk sabah havasına çıktı. Kulakları ve burnunun ucu anında acımaya başlamıştı; bir dakika sonra alnının açıkta olan kısmı da soğuktan yanmaya başladı. Kaygan zeminde dikkatle yürürken önceki gece karın üç haftadır olduğundan daha az yağdığını fark etti -eskilerinin üzerinde sadece on ya da on iki santim yeni kar vardı ve bu, Lincoln'ünü yola çıkarabilmesi için iyi bir şeydi.

Anahtar yarısında sıkışıp kaldı: Sabırsızlık içinde sövüp sayarak anahtarı hızla çekti Sears ve eldivenlerinden birini çıkarıp, çakmağını aramak için elini cebine soktu. Soğuk, parmaklarını ısırıyordu, ama neyse ki çakmak çalıştı; Sears onu anahtarın üzerinde gezdirdi ve parmakları artık düşeceklermiş gibi acımaya başlayınca anahtarı dikkatle deliğe yerleştirdi. Kapıyı açtı ve deri koltuğuna yerleşti.

Sonra motoru çalıştırmak için sonu gelmez bir çaba: Sears dişlerini sıktı ve düşünce gücüyle motoru çalıştırmaya çalıştı. Tıpkı uyanırken olduğu gibi, Elmer Scales'ın yüzü canlandı aklında, sersemlemiş, boş gözlerle ona bakıyor ve, *Buraya gelmelisin Bay James, ne yaptığımı bilmiyorum, Tanrı aşkına*

buraya gel... diyordu. Motor gıcırdayıp guruldadı ve en sonunda insafa gelip çalıştı. Sears gaz pedalına bastı, motor gürledi ve Sears arabayı ileri geri oynattı ki etrafında biriken karlardan kurtulabilsin.

Arabayı yola çevirebildiğinde torpidodan buz çekicini aldı ve ön camdaki buzları temizledi: Şafak sessizliğinde büyük, zararsız kar pamukları uçuşuyordu etrafında. Çekici çevirip keskin kısmıyla direksiyonun hemen önündeki buz tabakasında yirmi santimlik bir delik açtı. Gerisini ısıtıcıya bırakacaktı.

"Bazı şeyleri bilmesen daha iyi olur Ricky," dedi kendi kendine, son üç sabahtır penceresinin önündeki karların üzerinde gördüğü küçük ayak izlerini düşünerek, ilk sabah, Stella'nm misafir odasına gelip temizlik yapma ihtimaline karşı perdeleri kapamıştı; sonraki gün Stella'nm ev temizliği konusunda son derece dağınık bir yaklaşımı olduğunu fark etti; rüşvet bile verse onu misafir odasına girmeye ikna edemezdi -temizlikçi kadının Hollowdan gelebilmesini bekliyordu, iki sabah boyunca, evin Sears'm kaldığı taraftaki kuytu kısmında pencereye kadar uzanan karların üzerini çıplak ayak izleri lekelemişti. Bu sabah, Elmer'ın sersemlemiş yüzü onu uykusundan uyandırdıktan sonra Sears ayak izlerini pencere eşiğinde görmüştü. Fenny'nin Hawthorne'larm evinin içine girmesi, neşeyle merdivenlerde aşağı yukarı koşuşturması ne kadar zaman alacaktı? Bir gece daha mı? Eğer Sears onu uzaklaştırabilirse belki Ricky ve Stella için biraz zaman kazanabilirdi.

Bu arada Elmer Scales'ı görmesi gerekiyordu ve, *Tanrı aşkına buraya gel...* sinyali, Ricky'ye de gönderilmiş, ama neyse ki Stella onu evde tutmayı başarmıştı.

Lincoln caddeye çıktı ve karların içinde güç bela ilerlemeye başladı. İyi bir şey de var, diye düşündü Sears: Noel günü sabahın bu saatinde yoldaki -ondan başka— tek kişi Omar Norris olacaktı.

Sears, Elmer Scales'ın yüzünü ve sesini aklından uzaklaştırdı ve yola odaklandı. Omar yine tüm gece çalışmıştı anlaşılan, çünkü neredeyse Milburn'ün merkezindeki tüm sokaklar en dipteki sekiz on santimlik sert buza kadar temizlenmişti. Bu yollarda tek tehlike tekerleklerin altındaki kaygan kabukta kaymak ve kendi ekseninde dönüp karlara gömülü bir arabaya çarpmaktı... Pencere eşiğindeki Fenny Bate'i düşündü, pencereyi açıp eve girdiğini, yaşayan şeyleri koklayarak aradığını... ama hayır, o pencerelerin üzerinde bir de dış pencereler vardı ve içteki pencerelerin kilitli olduğundan emindi.

Belki de yanlış yapıyordu; belki dönüp Ricky'nin evine gitmesi gerekirdi.

Ama bunu yapamayacağının farkındaydı. Meydanın üstündeki kırmızı ışıklara doğru gitti, ayağını gazdan çekti ve arabanın kendi hızıyla otelin önünden geçmesine izin verdi. Geri dönemezdi: Elmer'ın sesi acı ve şaşkınlık dolu bir tonda daha da güçleniyordu sanki *(Tanrı aşkına Sears, burada neler olduğunu anlayamıyorum)*. Direksiyonu çevirip arabayı düzeltti: Şimdi tek zorlu nokta, iki yanındaki tepeciklerde gömülü olan arabalarla çevrili otoyoldaki birkaç kilometre olacaktı... yürümek zorunda kalabilirdi.

Tanrı aşkına Sears, tüm bu kanın ne anlama geldiğini çözemiyorum... hırsızların hepsi içeri girmiş sanki, şimdi çok korkuyorum Sears, çok fena korkuyorum...

Sears gaza hafif hafif dokundu.

3

Underhill yolunun yukarısında durakladı: Beklediğinden çok daha kötüydü yollar. Karın ve sabah alacasının arasından, otoyolda çıldırtacak kadar ağır ilerleyen Omar'ın kar temizleme aracının kırmızı ışıklarını fark etti. Underhill yolunun sürülmeyen bölümleri sörfçüler için ideal dalgalara benzeyen beş metrelik kar esintileriyle kaplıydı. Omar'm aracının etrafından dolaşmayı denerse Lincoln'ü kara saplanabilirdi.

Bir anlığına, içinde bunu yapmak için çılgın bir dürtü hissetti, gazı kökleyip tepenin aşağısına kadar olan elli metre boyunca sürüklenmek ve sonra Lincoln'ü karlara savurup, ağır çekim giden tahtındaki Omar'a çarpmak ve otoyolun kenarındaki büyük kar tepesinin üzerinde patlamak -ona bunları yapmasını söyleyen Elmer'dı sanki. *Yürüt şu arabayı Bay James, sana fena halde ihtiyacım var...*

Sears kornaya bastı ve Omar şaşkınlıkla dönüp arkasına baktı: Lincoln'ü görünce parmağını havaya kaldırıp bir şeyler söylemeye başladı; Sears küçük kabinin arkasındaki camdan onun koltuğunda zikzak yaptığını, yüzünde karla kaplı bir kar maskesi olduğunu gördü ve iki şey anladı. Omar sarhoş ve yorgunluktan bitkin haldeydi; bağırarak ona geri dönmesini, tepeden aşağı inmemesini söylüyordu. Lincoln'ün lastikleri bu eğimde asla yere tutunamazdı.

Elmer'ın inatçı, yalvaran sesi Sears'ın bunu fark etmesine engel oldu.

Lincoln, motoru boşta, uzun bayır boyunca birkaç metre sürüklendi. Omar aracını durdurdu ve küreklerin birinin payandasından destek alarak kabinde ayağa kalktı. Trafik polisi gibi bir elini avuç içi Sears'a dönük olarak havaya kaldırdı. Se-

ars sertçe fren pedalına bastı ve Lincoln kaygan zeminde yalpalamaya başladı. Omar boştaki eliyle dairesel işaretler yapıyor, ona geri dönmesini ya da geri geri gitmesini söylüyordu.

Arabası bayırdan aşağı bir iki metre daha sürüklenince Sears el frenine asıldı; artık arabayı nasıl idare edeceğini düşünmüyor, sadece durdurmaya çalışıyordu. Elmer'm arabayı ileri gitmeye zorlayan o inatçı, ince sesiyle, *Sears... ihtiyacım... ihtiyacım...* dediğini duydu.

Sonra Lewis Benedikt'in, peşinden sürüklenen haki ceketiyle, saçları uçuşarak tepenin aşağısından ona doğru koştuğunu, durması için kollarını salladığını gördü.

... ihtiyacım... ihtiyacım...

Sears el frenini indirdi ve ayağını gaza götürdü. Lincoln ileriye savruldu ve arka lastikleri öterek, sağa sola yalpalayarak dikine aşağı inmeye başladı. Sears, Lewis'in koşan figürünün ardında bulanık bir şekilde Omar Norris'in kar aracının üzerinde kımıldamadan durduğunu fark etti.

Lincoln saatte yüz kilometre hızla, Lewis Benedikt figürünü yarıp geçti; Sears direksiyonu hızla sola kırıp bağırmaya başladı. Lincoln yolun üçte dörtlük bölümünde patinaj yapıp döndü ve sağ arka çamurluğuyla kar aracına çarpıp, buzlaşmış kar yığınlarının içine daldı.

Sears sert bir şeyin ön camına çarpma sesini, peltemsi, iğrenç gümbürtüsünü duydu gözleri kapalıyken. Elini şakağına götürdü ve kanı hissetti; diğer eliyle lambayı yaktı. Omar Norris'in maskeli yüzü, ön cama yapışmış halde, boş gözlerle ön koltuğa bakıyordu. Arabanın üzerini on santim kar kaplamıştı.

"Şimdi, küçük kardeş," dedi arabanın arkasından gelen kaim bir ses.

Tırnaklarının arasına toprak dolmuş küçük bir el öne doğru uzanıp Sears'ın yanağına dokundu.

Refleksinin şiddeti Sears'ı şaşırttı: Planlamadan ya da önceden düşünmeden koltuğunda hızla yana atılıp vücudunu direksiyonun altından kurtardı. Çocuğun dokunduğu yer sıyrılmış gibi hissediyordu ve şimdiden onların o kötü, çürük kokularını duyabiliyordu. Arka koltukta oturmuş, dik dik ona bakıyorlardı, ağızları açıktı: Sears onları da şaşırtmıştı.

içinde bu iğrenç varlıklara karşı bir tiksinti yükseldi. Ellerinde öylece, karşı koymadan ölmeyecekti. Sears kendini ileri itip, altmış yıldır ilk kez yumruğunu atmak üzere kükredi: Yumruğu Gregory Bate'in elmacıkkemiğine denk geldi, üzerindeki deriyi yırttı ve ortaya nemli, pis kokulu bir yumuşaklık çıktı. Yırtık yanağından parlak bir sıvı akmaya başladı.

"Demek yaralanabiliyorsunuz," dedi Sears. "Tanrım, yaralanabiliyorsunuz."

Hırlayarak, üzerine çullandılar.

Noel Günü, Öğlen On İki 4

Walt telefonda bir iki kelime ettikten sonra Ricky onun yine sarhoş olduğunu anlamıştı. Cümleler kurmaya başladığında ise Milburn'ün artık bir şerifi olmadığını anladı.

"Kime söylersen söyle," dedi Hardesty ve geğirdi, "umurumda değil. Duydun mu Havvthorne?"

"Duyuyorum Walt." Ricky koltuğa oturup, yüzü göğsünde kavuşturduğu ellerine çevrili olan Stella'ya baktı. Şimdi-

den yas tutuyor, diye düşündü, yas tutuyor, çünkü dua etmeden, hattâ teşekkür bile etmeden onun tek başına gitmesine izin verdi. Don "VVanderley, Stella'nın sandalyesinin yanında yere çömeldi ve elini Stella'nm omzuna koydu.

"Evet, duyuyorsun. Pekala, dinle o zaman. Ben bir bahriyeliydim, biliyor musun? Kore'de. Üç rütbem vardı, duyuyor musun?" Büyük bir çarpma sesi: Hardesty ya bir sandalyeye çökmüş ya da bir lamba devirmiş olmalıydı. Ricky cevap vermedi. "Üç lanet olası rütbe. Bir deniz askeri. Bana kahrolası kahraman diyebilirsin, umurumda değil. Bana o çiftliğe gitmemi söylemene gerek yoktu. Komşuları saat on bir gibi gitmişler -hepsim bulmuşlar. Scales hepsini öldürmüş. Sonrasında lanet olası ağacının altına uzanıp kafasını uçurmuş. Eyalet polisleri tüm cesetleri helikopterle götürdü. Şimdi bana onun neden böyle bir şey yaptığını söyle Bay Avukat. Sen orada bir şeyler olduğunu nereden biliyordun, onu söyle."

"Çünkü bir keresinde babasının arabasını ödünç almıştım," dedi Ricky. "Kulağa saçma geliyor, biliyorum Walt."

Don, Ricky'ye baktı, ama Stella gözlerini ellerinden ayırmadı.

"Saçma -kahretsin. Güzel. Pekala, burası için başka bir şerif bulabilirsiniz, ben kar temizleme makineleri gelir gelmez çekip gidiyorum. Böyle bir sicille her yere gidebilirim. Her yere. Burada olanlar yüzünden gidiyor değilim -Scales'ın küçük kıyımından dolayı değil. Sen ve senin zengin kancık arkadaşların öteden beri bir şeylerin üstünü örtüyordunuz ve o şey her ne ise bir şeyler yapıyor -eyleme geçmiş koca bir domuz, demek istiyorum. Değil mi? Scales'm çiftliğine girdi, değil mi? *Kafasının* içine girdi? Her yere girebilir, giremez mi? Tüm bunları kim getirdi başımıza, hı Bay Avukat? Sen. Hı?"

Ricky hiçbir şey söylemedi.

"Ona Anna Mostyn diyebilirsin ama bu düpedüz bir avukat zırvası. Lanet olsun, senin aşağılık bir herif olduğunu düşünmüştüm hep Hawthome. Ama diyorum ki, buraya benimle oyun oynama fikriyle gelecek herhangi bir şey olursa onu ikiye ayıracağım. Sen ve arkadaşlarının hayal ürünü fikirleriniz var, arkadaşın kaldıysa tabii, buradaki şeylere göz kulak olabilirsiniz. Yollar açılana kadar buradayım, polisleri eve gönderdim, buraya gelen olursa önce ateş edeceğim, sonra kim olduğunu soracağım. Ondan sonra dışarı çıkacağım."

"Peki ya Sears?" diye sordu Ricky, Hardesty'nin o sorana kadar bir şey anlatmayacağını biliyordu. "Sears'ı gören olmuş mu?"

"Oh, Sears James. Evet. Bu da tuhaf. Eyalet polisleri onu da buldu. Arabasının Underhill yolunun aşağısında yarıya kadar kara gömülü olduğunu görmüşler, kar aracı da tamamen parçalanmış... Ne zaman istersen o zaman gömebilirsin onu ahbap. Tabii bu lanet olası korku filmlerinden bozma kentte herkes parça pinçik olmaz, kuruyana kadar kanı emilmez ya da ortadan ikiye ayrılmazsa. Uff." Bir geğirti daha. "Sarhoş bir domuzum ben Bay Avukat. Böyle de kalacağım. Buralardan gideceğim. Siz ve sizinle ilgili her şeyin canı cehenneme." Telefonu kapadı.

Ricky, "Hardesty aklını kaçırmış, Sears ölmüş," dedi. Stella hıçkırıklara boğuldu; sonunda o, Stella ve Don avunmak için kollarını birbirlerine dolayıp bir çember oluşturmuşlardı. "Geriye bir tek ben kaldım," dedi Ricky başını karısının omzuna yaslayıp. "Tanrım, Stella. Bir tek ben kaldım."

O gece daha sonra hepsi -Ricky ve Stella yatak odalarında, Don misafir odasında- kenti kaplayan müziği; coşkun

trompetler ve belli belirsiz saksafonlarla siyahların kırsal müziğini, yani Amerika'nın berrak yeraltı müziğini, müziğin içindeki özgür bırakılma ve terk edilme ezgilerini duydular. Dr. Tavşanayağı kutlama yapıyordu.

5

Noel'den sonra komşular bile birbirlerini ziyaret etmez oldu ve yılbaşı için hâlâ planları olan birkaç iyimser kişi o planlarını sessizce unuttular. Tüm devlet daireleri, Genç Kardeşler mağazası, kütüphane, eczane ve kiliseler kapalı kaldı: Wheat Sokağı'ndaki çatıların üzerine biriken karlar eriyip binaların ön cephelerinden akarak yağmur oluklanna süzüldü. Barlar bile kapalıydı ve şişko Humphrey Stalladge barının arkasındaki kulübesinde kaldı; kar temizleme makineleri geldiğinde darphaneden daha fazla para basmaya başlayacağını düşünerek rüzgarı dinleyip karısıyla bezik oynuyordu -insanlar ne olursa olsun kötü havalarda barlara gitmezdi. Karısı, "Mezarcılar gibi konuşma," dedi, bir süreliğine aralarındaki sohbeti ve beziği askıya aldı. Herkes Sears James ve Omar Norris'e olanları, ve en kötüsü, Elmer Scales'ın yaptıklarını biliyordu. Eğer uzun süre kann fısıltısını dinlerseniz, sadece sizi nelerin beklediğini değil korkunç bir sırrı açıkladığını duyardınız sanki -hayatınızı karartacak bir sır. Bazı Milburnlüler sabaha karşı üç dört gibi uyanıyor ve o zavallı Scales kardeşlerden birinin yataklarının ayakucunda dikildiğini, onlara sırıttığını görüyorlardı: Çocuklardan hangisi olduğunu seçemiyorlardı, ama Davey, Butch ya da Mitchell'dan biri olmalıydı. Yeniden uyuyabilmek ve küçük Davey, Butch ya da her-kimse-onun nasıl göründüğünü - derisinin altındaki kaburgaları, bir deri bir kemik kalmış yüzünün panldayışını- unutmak için uyku ilacı alıyorlardı.

Sonunda kent Şerif Hardesty'ye olanları, onun kendini hücrelerdeki tüm o cesetlerle birlikte ofisine kapattığını da duydu. Pegram kardeşlerden ikisinin kar motorları vardı ve nasıl olduğuna bakmak için şerifin ofisine gitmişlerdi -dedikodulardaki kadar aklını kaçırmış olup olmadığına bakmak için. Motorlarından indiklerinde camda kirli sakallı bir yüz belirmişti: Hardesty tüfeğini kaldırmış ve camın arkasından bağırarak, eğer o lanet olası kar maskelerini çıkarıp yüzlerini göstermezlerse geriye yüz diye bir şeylerinin kalmayacağını söylemişti. Çoğu kişi, bir arkadaşını ziyaret etmek için Hardesty'nin ofisinin önünden geçmek zorunda kalanların onu kendi kendine bağırırken duyduklarına yemin ettiklerini biliyordu -ya da her ne ise bir şeyin bu havada Milburn'ün etrafında özgürce hareket ettiğini, rüyalarına girip çıktığını, kafalarını her çevirdiklerinde gölgelerin içine girip sevinç gösterileri yaptığını biliyorlardı: Bazıları, her ne anlama geliyorsa, Noel gecesi gece yarısı civarında bir müzik duyduklarını biliyorlardı -eğlenceli olması gerekirken bildikleri en karanlık duygularla dolu esrarengiz bir müzikti bu. Kafalarını yastıklarına gömüp kendilerine bunun bir radyo ya da rüzgarın bir hilesi olduğunu söylüyorlardı -dışarıda böylesine ürkütücü bir müzik yapacak bir şeyin olduğuna inanmaktansa kendilerini herhangi başka bir şeye ikna edebilirlerdi.

Peter Bames o gece yataktan çıktı; müziği duymuş ve bu kez Bate kardeşler, Anna Mostyn ve Don'un Dr. Tavşanayağı'nın onu almak için özel bir yolculuğa çıktıklarını düşünmüştü. (Ama yolculuklarının bir nedeni daha vardı, biliyordu Peter.) Kapısını kilitledi ve yatağına dönüp elleriyle kulaklarını kapadı, ama şimdi vahşi müziğin sesi daha da yük-

selmişti, evlerinin sokağından geliyor ve hâlâ yükselmeye devam ediyordu.

Tam evinin önünde sustu müzik: Teypte bir düğmeye basılmış gibi bir ezginin tam ortasında kesildi. Sessizlik, müzikten çok daha fazla olasılık içeriyordu. Sonunda Peter bu gerilime daha fazla dayanamadı ve yavaşça yatağından çıkıp camdan sokağa baktı.

Aşağıda, bir zamanlar Ruslara benzeyen tıknaz babasını işe giderken gördüğü yerde, parlak ay ışığında bir dizi insan duruyordu. Hiçbir şey onun, aslında yol olması gereken kar yığınlarının üzerinde duran insanları tanımasına engel olamazdı. Kentin ölüleri, gölgeli gözleri ve açık ağızlarıyla ona bakıyorlardı, Peter ise aslında hayalinde mi orada durduklarını yoksa Gregory Bate ve iyilik meleğinin bu suretleri canlandırıp hareket mi ettiriyor olduğunu bilemezdi: Belki de Hardesty'nin hücreleri ve yarım düzine mezar, içinde yaşayanlar yürüyüşe çıksın diye açılmıştı. Peter penceresine bakan Jim Hardie'yi, sigortacı Freddy Robinson'ı, yaşlı Dr. Jaf-frey ve Lewis Benedikt'i ve Harlan Bautz'u gördü -Harlan Ba-utz kar temizlerken ölmüştü. Omar Norris ve Sears James hemen dişçinin yanındaydılar. Peter'ın kalbi Sears'ı görünce hareketlendi -Peter müziğin bu yüzden yeniden çalmaya başladığını anlamıştı. Sears'm arkasından bir kız öne çıktı ve Peter gözlerini kırpıştırıp onun Penny Draeger olduğunu gördü; bir zamanlar heyecan uyandıran yüzü şimdi tüm diğerleri kadar ifadesiz ve ölüydü. Bir grup çocuk, elinde bir tüfek tutan uzun bir bostan korkuluğunun yanında konuşmadan duruyorlardı; Peter başını salladı, kendi kendine, "Scales," diye fısıldadı: Onun öldüğünü bilmiyordu. Sonra kalabalık grup iki yana açıldı ve annesi öne çıktı.

Defne Market'in otoparkında gördüğü kanlı canlı hayalet değildi şimdi: Diğerleri gibi, annesinin de canı gitmişti, ifadesi kederli bile denemeyecek kadar boştu. Peter'ın baktığı açıdan gerçekte olduğundan daha küçük görünen Christina karların üzerinde yürüyerek evlerinin sınırına girdi; kollarını ona doğru uzatıp ağzını kıpırdattı. Peter o ağızdan insana özgü hiçbir sözcüğün çıkmayacağını biliyordu -sadece bir homurtu ya da feryat olmalıydı. Annesi, diğerleri, hepsi onu dışarı çağırıyorlardı: Ya da bitmek ve uyumak için mi yalvarıyorlardı yoksa? Peter ağlamaya başladı. Korkutucu değil, tuhaftılar. Orada, penceresinin dibinde durmuş, acınacak kadar bitkin, hayal gibiydiler. Bateler ve iyilik melekleri göndermişti onları, ama asıl istedikleri şey Peter'dı. Gözyaşları yanaklarından soğuk soğuk süzülürken Peter camdan ayrıldı; bu kadar, bu kadar, bu kadar.

Sırtüstü yatağına uzandı ve gözlerini tavana dikti. Gideceklerini biliyordu: Ya da sabah olup aşağı baktığında onları hâlâ orada, kardan adam gibi donmuş halde mi bulacaktı? Ama müzik yeniden, bir kesikten sızan kan gibi ansızın, bangır bangır çalmaya başladı, ve evet, Dr. Tavşanayağı'nın temposunu izleyerek peşinden gidiyor olmalıydılar.

Müzik artık duyulmaz olduğunda Peter yataktan çıkıp pencereye gitti. Evet. Gitmişlerdi. Karda ayak izi bile bırakmadan gitmişlerdi.

Peter karanlıkta alt kata indi; merdivenlerin aşağısında televizyon odasının kapısının altından hafif bir ışık sızdığını gördü ve yavaşça kapıyı açtı.

Televizyonda ağır ağır yukarı kayan siyah çubuklarla bölünen bir grup hareketli nokta vardı. Odayı yoğun, kahve-

rengi bir viski kokusu kaplamıştı. Babası sandalyesinde ağzı açık, kravatı gevşek, yüzü ve boynunun derisi gri parşömen kâğıdına benzer halde uzanmıştı: Bebeklerinki gibi hırıltılı nefeslerle soluk alıyordu. Yanındaki masada neredeyse boş bir şişe, içindeki buzların eridiği dolu bir bardak vardı. Peter gidip televizyonu kapadı. Sonra narince babasının kolunu dürttü.

"Hımm." Babasının gözleri puslu ve sersemlemiş halde açıldı. "Peter. Bir müzik duydum."

"Rüya görüyordun."

"Saat kaç?"

"Bire geliyor."

"Anneni düşünüyordum. Ona çok benziyorsun Peter. Benim saçlarım, onun yüzü. Şanslısın -tamamen bana benziyor olabilirdin."

"Ben de annemi düşünüyordum."

Babası sandalyeden kalktı, yanaklarını ovaladı ve Peter'a ondan beklenmeyecek kadar aydınlık bir bakış attı. "Büyüdün artık Peter. Ne tuhaf. Ancak şimdi fark ettim -bir yetişkinsin artık."

Peter utanmıştı, bir şey söylemedi.

"Sana daha önce söylemek istemedim. Ed Venuti aradı bu öğlen -eyalet polislerinden duymuş. Scales, şehrin hemen dışındaki çiftçi. Ev kredisini bizden almıştı. Ve tüm çocukları. Ed hepsini öldürdüğünü söylüyor. Tüm çocuklarını vurmuş, sonra karısını ve sonra da kendini öldürmüş. Peter -bu kent çıldırıyor. Tam anlamıyla hasta ve çıldırmış."

"Hadi yukarı çıkalım," dedi Peter.

6

Birkaç gün boyunca Milburn, Humphrey Stalladge'ın karısının ikisine de korkunç gelen bir şey söyledikten sonra ara verdikleri kâğıt oyunu kadar hareketsiz kaldı: Mezarcılar ve mezarlar —kentteki herkes olanları biliyor ya da hücredeki çarşafla örtülü cesetleri tanıyorken- konuşulması yasak bir konuydu. İnsanlar televizyonun karşına geçip dondurucularındaki pizzalardan yiyor ve elektriklerin kesilmemesi için dua ediyorlardı; birbirlerinden kaçıyorlardı.

Eğer dışarı bakıp yan kapı komşunuzun bahçesinden evine yürümeye çalıştığını görürseniz, onun korkunç göründüğünü, stres yüzünden kendisinin vahşi ve kaba bir versiyonuna dönüşmüş olduğunu anlardınız: Gittikçe azalan yiyecek stoğuna dokunanı mahvedeceğini bilirdiniz. Kaçmaya çalıştığınız müziğin etkisine girdiğini ve eğer pencerenize bakıp da sizi görürse gözlerinin insan gözleri olmaktan çıktığını fark ederdiniz. Eğer iyi kalpli yaşlı Sam (Horn'un Lastik Yemleme Servisi'nde müdür yardımcısı ve usta poker oyuncusu) ya da iyi kalpli yaşlı Ace (Endicott'ta bir ayakkabı fabrikasından emekli ve korkunç can sıkıcı biri olmasına rağmen oğlunu tıp fakültesine göndermiş) dışarıda değillerse, bakışlarınız karşılaşınca size *gözlerini üzerimden çek, pis hergele* bakışı atmazlarsa, her şeyin daha da kötü olduğunu çözerdiniz. Çünkü eğer dışarıda kimse yoksa gördüğünüz şeyin tehlikeli değil ölü olduğunu bilirdiniz: geçit vermez caddeler, dokuz ila on iki santim boyunda kar birikintileri, durmadan fırıl fırıl dönen beyazlıklar, karanlık gökyüzü.

Haven Sokağı ve Melrose Bulvarı'ndaki evler boş görünüyordu, perdeleri dışandaki kasvete kapalıydı. Kentte, karlar

çatıların üzerine birikmiş ve yolları çarşaf gibi kaplamıştı; pencereler ürpertici bir boşluk yansıtıyordu. Milburn sanki kentteki herkes Hardesty'nin hücrelerinden birinde bir çarşafın altında yatıyor gibi görünüyordu; ve tüm hayatını Milburn'de geçirmiş Clark Mulligan ya da Rollo Draeger gibi biri bile şimdi kente baktığında kalbinde soğuk bir rüzgar esiyordu.

Gündüz vaktiydi. Noel ve yılbaşı arasında, Eva Galli ya da Stringer Dedham'dan ve Amerikan Yahnisi Derneği'nin düşüncelerinden haberdar olmayan sıradan Milburn sakinleri günden güne yatağa daha erken giriyorlardı -saat onda, dokuz buçukta- çünkü dışarıdaki karanlık hava, gözlerini şafak sökene kadar açmamayı istemelerine neden oluyordu. Günler endişe verici, geceler acımasızdı. Rüzgar evlerin köşelerinde çılgınca esiyor, kepenkleri ve dış pencereleri zangırdatıyordu. Gecede iki ya da üç kez fırtına içerideki lambaları sallayacak kadar şiddetle esiyor, devasa dalgalar gibi duvarları yalıyordu. Milburn'ün sıradan sakinlerine, dışarıdaki tüm o patırtı ve ıslıklarla karışık başka sesler de varmış gibi geliyordu sıklıkla -o patırtılar kadar coşkulu olmayan sesler. Pegram kardeşler yatak odalarının camını tıklatan bir şey duydular, sabah olduğunda dışarıdaki kar birikintilerinin üzerinde çıplak ayak izleri gördüler. Kederli Walter Barnes, Milburn kentinin delirmek üzere olduğunu düşünen tek kişi değildi.

Yılın son günü belediye başkam sonunda polislerin üçünü de telefonla arayıp onlara Hardesty'yi ofisinden çıkarıp hastaneye götürmelerini söyledi -başkan, sokakları temizlemezlerse yağmalamaların başlamasından korkuyordu. Polislerin en irisi ve en aptalı olan Leon Churchill'i geçici şerif olarak atadı ve Leon'a Omar Norris'in kar temizleme aracını onarıp sokakları temizlemeye başlamazsa işine anında son

verileceğini söyledi. Böylece, yılbaşı günü Leon belediyenin garajına yürüdü ve aracın göründüğü kadar kötü halde olmadığını anladı. Sears James'in büyük arabası kaportasının bazı yerlerini eğmişti, ama her şey hâlâ çalışıyordu. Leon o sabah kar temizleme aracını dışarı çıkardı ve daha ilk saatten Omar Norris'e bugüne kadar belediye başkanına duyduğundan çok daha fazla saygı duydu.

Ama polisler şerifin ofisine gittiklerinde buldukları tek şey boş bir oda ve kokuşmuş bir karyolaydı. Walt Hardesty geçen dört gün içinde bir vakit ortadan kaybolmuş, altı boş viski şişesi dışında geriye ne bir not ne de gittiği yerin adresini bırakmıştı -bir gece kendine bir içki daha koymak için başını masasından kaldırıp, arkadaki hücrelerden sesler geldiğini duyduğu zaman hissettiği şiddetli panikten hiç iz yoktu. Sesler ilk anda Hardesty'ye konuşma sesi gibi, sonraysa bir kasabın tezgaha çiğ biftek fırlattığında çıkan ses gibi gelmişti. Arkadaki koridordan ona doğru ilerleyen her kim ise onun gelişini beklememiş, ceketini giyip şapkasını takmış ve dışarı, şiddetli kar fırtınasına çıkmıştı. Lisenin oraya kadar gitmişti ki, omzuna bir el dokundu ve sakin bir ses kulağına, "Tanışma vakti gelmedi mi şerif," diye fısıldadı. Leon sürdüğü aracın üzerindeki karları temizlediğinde Walt Hardesty doksan yaşında bir adamın birebir ölçülerdeki fildişi heykeli gibi görünüyordu.

7

Hava durumu tahmincileri ocak ayının ilk haftası boyunca sürekli kar yağacağını söylese de, kar iki günlüğüne durdu. Humphrey Stalladge barını açtı, ama bir tek kendisi çalışıyordu -Annie ve Anni kardan dolayı hâlâ gelemiyorlardı-

ve işleri umduğu kadar iyi başladı. Günde on altı, on yedi saat çalıştı ve karısı hamburger hazırlamak için geldiğinde ona, "Yollar sonunda insanların arabasını çıkarabileceği kadar temizlendi ve geldikleri ilk yer burası. Tüm gün buradalar. Neden böyle?" diye sordu.

"Sen istedin," dedi karısı.

"Aslında içmek için iyi bir hava," dedi Humphrey.

İçmek için iyi bir hava mı? Ondan daha da fazlası: Don Wanderley, Peter Bames'la birlikte Hawthorne'ların evine giderken, hâlâ fena halde soğuk bu gri günün tam da bir ayyaşın aklındaki gibi bir hava olduğunu düşündü. Daha önce kış ayında Milburn'de gördüğü tekinsiz şimşekler, ansızın parıldayan serenler ya da bacalar, öne atılan ani renk değişimleri, kısacası o sihirbaz hilelerinden hiçbiri yoktu. Bu gri havada beyaz olmayan her şey bulanıktı; gerçek gölgeler ve güneş yokken, her şey oldukça gölgeliydi.

Don omzunun üzerinden arka koltukta duran pakete baktı. Pakette Edward'ın evinde bulduğu adi silahlar vardı. Neredeyse çocuk oyuncağı kadar basitlerdi. Don'un artık bir planı vardı ve üçü birlikte savaşacaklardı, ama bu depresif hava sanki yenilgilerini ima ediyor gibiydi. O ve on yedi yaşındaki gergin bir çocuk, fena halde grip olmuş yaşlı bir adam: Bir anlığına hem komik hem umutsuz göründü durum. Ama onlar olmasaydı hiç umut kalmazdı.

"Polis, Omar kadar iyi süreememiş," dedi Peter. Sessizliği bozmak için konuştuğu çok açıktı, ama Don başını salladı: Oğlan haklıydı. Polis kar temizleme aracını sabit bir rotada tutmakta zorlanmıştı ve sokaklar tuhaf görünüyordu. Yoldaki sekiz on santimlik zikzaklar arabanın bir çekçek gibi zıp-

lamasına neden oluyordu. Sokağın her iki yanındaki posta kutuları ise kar tepeciklerinin içinde yana yatmıştı -Churchill kar aracının köşesiyle onları kara gömmüştü.

"Bu kez bir şey yapacağız," dedi oğlan, soru soruyordu aslında.

"Deneyeceğiz," dedi Don oğlana bakıp. Peter iki hafta içinde bir düzine silahlı çatışmaya katılmış genç bir asker gibi görünüyordu -ona bakarken, harcadığı adrenalinin acılığını tadabilirdiniz.

"Ben hazırım," dedi Peter, ve Don sesindeki sertliğin yanı sıra sinirlerinin yıpranmış olduğunu da duydu. Kendisi ile Ricky Hawthorne'dan çok daha fazlasını becermiş oğlanın daha fazla dayanıp dayanamayacağını merak etti.

"Aklımda ne olduğunu duyana kadar bekle," dedi. "Belki dahil olmak istemezsin. Hiç sorun değil Peter. Anlarım."

"Ben hazırım," diye tekrarladı sözünü Peter, ve Don onun titrediğini hissetti. "Ne yapacağız?"

"Anna Mostyn'in evine gideceğiz yine," dedi Don. "Ricky'lerde anlatırım."

Peter yavaşça nefes verdi. "Hâlâ hazırım."

8

"Alma Mobley'nin kasetindeki mesajın bir parçasıydı," dedi Don. Ricky Havvthorne koltuğunda öne çıkmış, Don'a değil de önündeki bir paket kâğıt mendile bakıyordu. Peter Bames gözlerini bir anlığına ona çevirdi ve sonra yine yan dönüp kafasını koltuğun sırtına dayadı. Stella Hawthome üst kata çıkmış, ama gitmeden önce Don'a açık bir şekilde uyarıcı bir bakış atmıştı.

"Bana gönderilmiş bir mesajdı ve kimse duysun isteme-

dim," diye açıkladı. "Özellikle de senin Peter. İkiniz de ne tür bir şey olduğunu anlamışsınızdır."

"Psikolojik saldırı," dedi Ricky.

"Evet. Söylediği bir şeyi düşünüyorum epeydir. O... o diyelim. O, Alma'nın nerede olduğunu açıklayabilir. Sanırım onun bir ipucu, gizli mesaj ya da her ne demek istiyorsanız o olduğunu söylemişti Alma."

"Devam et," dedi Ricky.

"Biz insanların hayal gücümüzün insafına kaldığımızı ve eğer onu ya da onlardan birini aramak istersek, kendi rüyalarımızdaki yerlere bakmamız gerektiğini söyledi. Hayal gücümüzdeki yerlere."

"'Rüyalarımızdaki yerler,'" diye tekrarladı Ricky. "Anladım. Montgomery Sokağı'nı kastediyor. Pekala. O evle işimizin bitmediğini bilmeliydim." Peter bir kolunu koltuğun üstüne doğru uzattı ve koltuğa iyice gömüldü: Bir karşı koyuş ifadesiydi bu. "İlk gidişimizde seni özellikle götürmemiştik oraya," dedi Ricky oğlana. "Tabii ki şimdi gitmeyi istememek için daha fazla nedenin var. Şimdi ne düşünüyorsun?"

"Gitmem gerekiyor," dedi Peter.

"Alma'nın kastettiği şey bu olmalı," diye söze devam etti Ricky, hafiften oğlanı inceliyordu hâlâ. "Sears, Lewis, John ve ben hepimiz o evle ilgili rüyalar gördük. Bir sene boyunca neredeyse her gün gördük. Sears, Don ve ben oraya gidip annenle Jim'i bulduğumuzda bize fiziksel olarak değil ama hayalimizde saldırdı. Eğer seni avutacaksa, oraya gitme fikri beni de fena halde korkutuyor."

Peter başını salladı. "Eminim öyledir." Sonunda bir başkasının korktuğunu kabul ediyor olması ona cesaret vermiş gibi koltuğunda biraz öne çıktı. "Pakette ne var Don?"

Don eğilip sandalyesinin yanında duran, battaniyeye sarılmış paketi aldı. "Sadece evde bulduğum iki şey. Belki onları kullanabiliriz." Paketi masanın üzerine koyup açtı. Üçü de, şimdi açık duran battaniyenin üzerindeki uzun saplı çekice ve av bıçağına bakıyorlardı.

"Sabah onları bileyip yağladım. Çekiç paslıydı -Edward şöminesine atacağı kütükler için kullanıyordu onu. Bıçak ise bir aktörün hediyesiydi -bir filmde kullanıp, kitabı yayımlandığında amcama vermişti. Güzel bir bıçak."

Peter öne eğilip bıçağı aldı. "Epey ağır." Önünü arkasını çevirdi: Başından sonuna kadar yivli olan bıçak kısmı yirmi santimdi, üst kısmında zalim bir çukur vardı ve sapı, parmakların üzerine tam yerleşecek şekilde oymalıydı; belli ki bıçak sadece tek bir amaç için yapılmıştı. Bir öldürme makinesiydi. Ama hayır, diye hatırladı Don; öyle görünüyordu ama öyle değildi. Güzel fotoğraf vermesi için bir aktörün eline göre yapılmıştı: Öte yandan, çekiç vahşi ve kabaydı. "Ricky'nin kendi bıçağı var," dedi Don. "Peter, Bowie bıçağını sen alabilirsin. Çekici ben alacağım."

"Hemen gidiyor muyuz?"

"Beklemeye gerek var mı?"

Ricky, "Durun biraz. Stella'ya dışarı çıktığımızı söyleyeyim. Eğer bir saat içinde dönmezsek bugünlerde şerifin ofisinde her kim varsa onu arayıp Robinson'un evine bir ekip göndermelerini istemesini tembihleyeceğim," dedi. Yanlarından ayrıldı ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

Peter öne uzanıp bıçağa dokundu. "Bir saat sürmeyecek," dedi.

9

Don, "Arkadan gireceğiz yine," dedi Ricky'ye kulağına doğru eğilerek. Evin hemen dışmdaydılar. Ricky başmı salladı. "Mümkün olduğunca sessiz olmalıyız."

"Beni merak etme," dedi Ricky. Sesi Don'un daha önce duyduğundan çok daha yaşlı ve güçsüz geliyordu. "Biliyorsun, o bıçağın kullanıldığı filmi izledim. Büyük sahne -ısıtıp döverek şekil verdikleri uzun sahne. Adam elindeki bir parça meteor ya da astroidi eritip bıçağın yapımında kullanıyor." Ricky durdu ve bir anlığına derince nefes alıp Peter Barnes'ın onu dinlediğinden emin oldu. "Çok özel nitelikleri olacaktı, insanoğlunun gördüğü en sert madde. Sihir gibi. Uzaydan." Ricky gülümsedi. "Tipik bir sinema saçmalığı. Yine de, şık bir bıçak gibi görünüyor."

Peter bıçağı yünlü paltosunun cebinden çıkardı ve bir saniyeliğine hepsi -neredeyse böylesine çocukça bir tavır sergilemekten utanmış halde- bıçağa tekrar baktı. "Albay Bowie için yıldızlar ve gezegenler arasındaki boşluk harikalar yaratıyor," dedi Ricky. "Filmde."

"Bowie..." diye söze başladı Peter ilkokuldaki tarih dersinden bir şeyler hatırlayarak, ama devamını getirmedi. *Bowie, Alamo'da öldü.* Yutkundu, başını iki yana salladı ve Galli'nin evine baktı. Jim Hardie'den öğrenmesi gerekirdi bunu: iyi sihir sadece insanoğlunun çabasıyla var olurdu, ama kötü sihir her köşe başında karşınıza çıkabilirdi.

"Gidelim hadi," dedi Don ve sessizce hareket etmeyi yeterince bilip bilmediğinden emin olmak için dönüp Peter'a baktı.

Arka kapının önündeki karları elleriyle temizlediler ve sonra tek sıra halinde ilerleyerek içeri girdiler. Peter evin, neredeyse o ve Jim Hardie'nin gizlice içeri girdikleri geceki kadar karanlık olduğunu düşündü. Don onları mutfağa doğru yönlendirene kadar eşikten içeri adım atıp atamayacağından emin değildi. O zaman bile bir an için, düşüp bayılmaktan ya da çığlık atmaktan korktu -evdeki kasvet etrafında fısıltıyla konuşuyordu sanki.

Holdeyken Don kilerin kapısını işaret etti. O ve Ricky ceplerinden bıçaklarını çıkardılar ve Don kapıyı açıp onlan sessizce ahşap merdivenlerden aşağı indirdi.

Peter buranın ve merdiven sahanlığının onun için en kötü yerler olacağını biliyordu. Merdiven altına hızla göz gezdirdi; gördüğü tek şey havada süzülen bir örümcek ağıydı. Sonra o ve Don yavaşça ahtapot kollu kalorifer kazanına doğru ilerlediler, Hawthome o sırada diğer tarafa yürüyordu. Peter büyük bıçağı elinde çok sağlam ve iyi hissediyordu; yakında Sears'ın annesini ve Peter Bames'ı bulduğu yere bakmak zorunda kalacağının farkındaysa da bayılmayacağım ya da çığlık atmayacağını, çocukça herhangi bir şey yapmayacağını da biliyordu: Bıçak sanki gücünün bir kısmını ona da geçirmişti.

Kazanın yanındaki koyu gölgeli alana ulaştılar. Don hiç duraksamadan kazanın arkasına geçti ve Peter da bıçağın sapını sıkıca kavrayarak peşinden gitti. *Uzun bir yara açmalısın,* sözünü hatırladı eski bir macera hikâyesinden. *Eğer keskin kısmı aşağı getirirsen, kendinden uzaklaştırmak daha kolay olur.* Ricky'nin omuz silkerek diğer taraftan onlara doğru geldiğini gördü.

Don çekicini indirdi; adamların ikisi de yandaki duvarın

önündeki tezgahın altına baktılar. Peter'm tüyleri diken diken oldu. Önceden durdukları yer burasıydı. Ama tabii ki şimdi hiçbir şey yoktu: Don ve Ricky'nin doğrulma biçimlerinden, Gregory Bate'in önlerine sıçramadığını anlamıştı... hiç kan izi filan da yoktu. Peter adamların onun hareket etmesini beklediklerini hissetti ve hızla eğilip tezgahın altına bir saniye baktı. Sadece gölgeli çimento duvar, gri çimento zemindi görebildiği. Doğruldu.

"Şimdi üst kat," diye fısıldadı Don ve Ricky başıyla onayladı.

Sahanlıktaki kahverengi lekelere vardıklarında Peter bıçağını iyice sıktı ve yutkundu; omzunun üzerinden hızla geriye bakıp, Harpo Marx peruğu ve güneş gözlükleriyle Gregory Bate'in orada durup onlara sırıtmadığından emin oldu ve merdivenlerin bir sonraki kısmını kontrol etti. Ricky Hawthorne ise nazik bir bakışla onu kontrol etti. Peter başını salladı -*iyiyim*- ve adamlann peşinden yavaşça gitmeye devam etti.

Evin üst katındaki ilk yatak odasının kapısının dışında Ricky duraklayıp başını salladı. Peter bıçağını sıkıca kavradı: Yaşlı adamların rüyalarında gördükleri oda bu olabilirdi, ama aynı zamanda onun Freddy Robinson'la karşılaştığı, içinde ölmüş olabileceği odaydı. Don, Ricky'nin önünde geçti ve elini çok yavaşça tokmağa koydu. Peter ona bakıp başını salladı. Don tokmağı çevirdi ve kapıyı itip açtı. Peter yazarın yüzünün yan tarafından, yaydan çıkmış bir ok kadar hızla aşağı inen bir ter çizgisi gördü ve içindeki her şey kurudu. Don hızla içeri girdi ve çekicini havaya kaldırdı. Peter'm bacakları, sanki görünmeyen bir ip içeri çekiyormuşçasına, onu odaya sürükledi.

Odada gözleriyle kare kare fotoğraflar çekti: Elindeki çe-

kici havada tutarak köşeye sinmiş olan Don; boş bir yatak; tozlu zemin; üzeri boş bir duvar; asırlar önce zorla açtığı pencere; yanında ağzı açık bir şekilde, bıçağını sanki başkasına vermek ister gibi elinde tutan Ricky Hawthorne; üzerinde küçük bir ayna olan bir duvar. Boş bir oda.

Don çekicini indirdi ve yüzündeki gerilim yavaşça yok oldu; Ricky Hawthorne sanki Anna Mostyn ve Bate kardeşlerin bir yerlerde saklanıyor olmadığına inanmak için önce her köşeyi görmesi gerekirmiş gibi etrafı kolaçan etmeye başladı. Peter bıçağı gevşekçe tuttuğunu fark etti ve rahatlamış olduğunu anladı. Oda güvenliydi. Ve eğer bu oda güvenliyse tüm ev de güvenli demekti. Don'a baktı; Don hafifçe gülümsüyordu.

Sonra orada durmuş Don'a gülümsüyor olduğu için kendini dangalak gibi hissetti ve ileri gidip Ricky Hawthorne'un zaten baktığı yerlere bir kez daha baktı. Yatağın altında bir şey yok. Boş bir gardırop. Karşı duvara gitti; parmaklarını duvarda gezdirdi: soğuk. Kirli. Parmaklarına gri kir yapıştı. Aynaya baktı.

Ricky Hawthome odanın diğer tarafından şoke edici yüksek bir sesle bağırdı: "Aynaya bakma Peter!"

Ama çok geçti. Peter aynanın derinliklerinden bir esintiye kapılmıştı ve düşünmeden, derinlemesine bakmak için iyice döndü. Yüzü soluk bir kon tura dönüşüyordu ve kon turun altında, diğer tarafında, bir kadının yüzü vardı. Kadını tanımıyordu, ama sanki aşıkmış gibi baktı ona: belli belirsiz çiller, açık kahverengi-sarı saçlar, parıldayan açık renk gözler, şimdiye kadar gördüğü en yumuşak çizgilerle çevrelenmiş bir ağız. İçindeki tüm gerilime, sahip olduğu tüm duygulara dokundu kadın. Peter onun yüzünde anlamasının imkânsız olduğunu bildiği şeyler gördü; yıllardır bilmediği vaatler, şar-

kılar ve ihanetler. Tanıdığı, öptüğü, üzerine çıktığı tüm kızlarla olan ilişkilerinin tüm yüzeyselliğini ve dar kafalılığını gördü. Kadınlarla paylaştığı duyguların hiçbir zaman yeterli ve tamamlanmamış olduğunu fark etti. Telaşlı bir şefkat ve etrafını kuşatan bir duyguyla, kadın onunla konuşuyordu. *Güzel Peter. Bizden biri olmak istiyorsun. Zaten bizden birisin.* Peter konuşmadı ya da kımıldamadı, ama başını sallayarak evet dedi. *Ve arkadaşların da öyle Peter. Benim şarkımı söyleyerek sonsuza kadar yaşayabilirsin -bir şarkı gibi hareket edip sonsuza kadar benimle* ve *onlarla kalabilirsin. Sadece bıçağı kullan Peter, bıçağını kullan, nasıl yapacağını biliyorsun, güzel bir şekilde yap, kaldır bıçağını, kaldır bıçağını ve çevir...*

Peter tam bıçağını kaldırıyordu ki, ayna düşmeye başladı; bir esinti ve kafasının yanından gelen ses yüzünden çok iyi duyamasa da düşerken hâlâ nameli bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. Sonunda ayna, yere çarpıp parçalandı.

"Bir tuzaktı Peter," diyordu Ricky Havvthorne. "Seni daha önce uyarmalıydım, ama konuşmaya korktum." Yüzü ve tecrübeli gözleri Peter'ın yüzüne öylesine yakındı ki, Peter şoke olmuş bir halde başını aşağı indirdiğinde, gözlerinin önünden Ricky'nin papyonunun düğümündeki halkaların gerçeküstü suretleri geçti. "Bir tuzak sadece." Peter titreyip Ricky'ye sarıldı.

Ayrıldıklarında, Peter ikiye ayrılmış aynaya doğru eğilip parçalardan birine elini koydu. Hoş bir esinti yükseldi parçadan. Ricky'nin ciddileştiğini sezdi ya da hissetti: Sevecen bir dudağın yarısı görünür oldu, elinin altında parıldıyordu. Topuğunu kırık aynaya dayayıp bastırdı, sonra bir kere daha, bir kere daha tekrarladı ve camı dağılmış bir yapboza çevirdi.

10

On beş dakika sonra arabaya dönmüşlerdi; kent merkezine doğru yavaşça gidiyorlar, sürülmüş sokakların rastgele, yılankavi izini sürüyorlardı. "Bizi Gregory ve Fenny gibi yapmak istiyor," dedi Peter. "Söylemek istediği buydu. 'Sonsuza dek yaşamak.' Bizi o *şeylere* dönüştürmek istiyor."

"Bunun olmasına izin vermek zorunda değiliz," dedi Don.

"Bazen çok cesurca konuşuyorsun." Peter başını iki yana salladı. "Benim *zaten* onlardan biri olduğumu söyledi. Çünkü Gregory'nin dönüştüğünü gördüğümde bana kendisinin ben olduğunu söyledi. Jim gibiydi. Sadece yoluna devam ediyor. Hiç durmuyor. Hiç tereddüt etmiyor."

"Ve sen Jim Hardie'nin bu özelliklerini seviyordun," dedi Don. Peter evet anlamında başını salladı, yüzü gözyaşlarına boğulmuştu. "Senin yerinde olsam ben de severdim," dedi Don. "Enerji her zaman sevilir."

"Ama benim en zayıf halka olduğumu biliyor," dedi Peter, elini yüzüne götürdü. "Beni kullanmaya çalıştı ve neredeyse b'aşarıyordu. Seni ve Ricky'yi ele geçirmek için beni kullanabilirdi."

"Sen -hepimiz- ve Gregory Bate arasındaki fark," dedi Don, "Gregory'nin kullanılmak istemesi. Bunu o seçti. Bunun için çaba harcadı."

"Ama neredeyse bende bunu seçecektim," dedi Peter. "Tanrım, onlardan nefret ediyorum."

Ricky arka koltuktan söze girdi. "Anneni aldılar, arkadaşlarımın çoğunu ve Don'un kardeşini aldılar. Hepimiz onlardan nefret ediyoruz. Orada sana yaptığını hepimize yapabilirdi."

Ricky arka koltuktan cesaret verici bir şekilde konuşmayı sürdürürken Don karın sebep olduğu ıssızlığı artık fark etmeyerek arabayı kullanmaya devam etti: Bir saat içinde daha da ıssızlaşacaktı etraf ve bir ya da en çok iki gün içinde Milbum sadece dış dünyaya kapılarını kapatmakla kalmayacak, bir fare kapanına dönüşecekti.

"Durdur arabayı," dedi Peter. *"Durdur."* Gülmeye başladı. "Nerede olduklarını biliyorum. Rüyalardaki yerde." Kahkahaları çok tiz ve titrekti. "Rüyalardaki yer dememiş miydi? Şehirde tüm fırtınalar, kötü havalar boyunca açık kalan tek yer neresi?"

"Neden söz ediyorsun Peter," diye sordu Don arka koltukta oturan Peter'm yüzünü görmek için dönerek.

"Oradan," dedi Peter. Don parmağının işaret ettiği yeri takip etti.

Caddenin karşı tarafında devasa kırmızı ışıklarla şöyle yazıyordu:

RIALTO

Onun aşağısında, daha küçük siyah harflerle Anna Mostyn'in zekâsının son ispatı vardı:

YAŞAYAN ÖLÜLERİN GECESİ

11

Stella on altıncı kez saatini kontrol etti ve sonra şömine rafında duran saatle karşılaştırmak için ayağa kalktı. Oradaki saat, her zamanki gibi üç dakika öndeydi. Ricky ve diğer iki-

si gideli otuz ya da otuz üç dakika olmuştu. Stella, Ricky'nin Noel sabahı ne hissettiğini anlayabiliyordu -evden çıkıp harekete geçmezse korkunç bir şey olabileceğini hissetmişti. Şimdi de kendisi acele edip Robinson'ın evine gitmezse Ricky'nin feci bir tehlikede olacağını biliyordu. Ricky onlara bir saat vermesini söylemişti, ama bir saat fazla uzundu tabii. Ricky ve Amerikan Yahnisi Derneği'ni korkutan şey her ne ise o evdeydi ve tekrar saldırmak için bekliyordu. Stella asla kendini bir feminist olarak tanımlamazdı, ama uzun zaman önce erkeklerin, her şeyi kendi başlarına yapmaları gerektiğini düşündüklerini görmüştü. Milly Sheehan gibileri, erkekleri öldüğünde ya da onları terk ettiğinde kapılarını kilitlemiş ve halüsinasyonlar görmüşlerdi. Eğer açıklanması güç bir felaket erkeklerini aldıysa, kadınlara özgü bir edilgenlikle korku içinde mirasın açıklanmasını beklemişlerdi.

Belli ki Ricky, Stella'nın onlara katılmak için yeterince uygun olmadığını düşünmüştü. Küçük bir oğlan bile ondan daha işe yarardı. Saatine tekrar baktı. Bir dakika daha geçmişti.

Stella üst kattaki gardıroba gidip paltosunu aldı: Sonra, her şeye rağmen, belki Ricky'ye yardımcı olamayabileceğini düşünüp geri çıkardı. "Deliriyorum," dedi yüksek sesle, paltosunu yeniden giyip dışarı çıktı.

Artık en azından kar yağmıyordu: On iki yaşından beri Stella'ya ağzı açık hayran hayran bakan Leon Churchill sokakların bazılarını temizlemişti. Benzin istasyonundan Len Shaw da kar temizleme aracını oraya kadar getirir getirmez evlerinin önünü temizlemişti -böylesi adaletsiz bir dünyada, Stella dış görünüşünün doğurduğu adaletsizlikten ötürü hiç vicdan azabı duymamıştı. Arabasını rahatça çalıştırdı (Len,

Volvo'sunun motoruna da neredeyse erotik bir özen göstermişti anlaşılan), caddeye çıktı.

Stella artık Montgomery Sokağı'na gitmeye karar vermişti ve bir an önce oraya ulaşabilmek için neredeyse delicesine bir telaş içindeydi. Doğrudan gidiş sürülmemiş yollar yüzünden kapalıydı ve Stella ayağını gaza basıp Leon'un açtığı labirent gibi yolları takip etti -ta lisenin oraya kadar gitmiş olduğunu fark edince homurdandı. Oradan Okul Yolu'na ve aşağıdaki Harding Caddesi'ne, oradan da Lone Pine Yolu'ndan geçip başladığı yere dönecek ve sonra da Rialto'nun önünden Candlemaker Caddesi'ne girecekti. Aklında bu dolambaçlı haritanın detaylarını şekillendirirken arabanın normal sürüş hızına dönmesine izin verdi. Churchill'in aracının açtığı çukur ve tepecikler yüzünden direksiyonun arkasında sarsılıyordu; sonunda köşeyi dönüp Okul Yolu'na hızla girebildi, ama bu bulanık ışıkta yoldaki kar örtüsünün on beş santim kadar alçaldığını görememişti. Arabanın ön tarafı karlara gömülünce Stella ayağını gazdan çekti, Montgomery'ye gitmek için hâlâ Candlemaker Caddesi'nden sonra hangi yola gireceğini düşünüyordu.

Arabanın tamponu demir bir çit ve posta kutusuna çarparak yanlamasına kaydı ve dönmeye devam etti, Stella ata biner gibi gidiyordu yolda: Soğukkanlı bir panikle direksiyona tutundu ve araba Churchill'in çizgilerinden birinin içine hızla düştü. Kendi ekseninde bir kez daha döndü, sonra hâlâ çalışır halde aşağı, demir çitin üzerine indi.

"Lanet olsun" dedi Stella ve ellerini direksiyona vurup derin bir nefes aldı, titremesini durdurmaya çalışıyordu. Kapısını açıp aşağı baktı. Eğer koltuğun köşesine gelip de ayaklarını aşağı sarkıtırsa yerle arasında sadece bir metre olacaktı.

Araba olduğu yerde kalırdı -zaten ne olursa olsun, orada kalmalıydı da. Onu çitin üzerinden indirebilmek için bir çekiciye ihtiyaç vardı. Stella bacaklarını açık kapıdan aşağı sallandırdı, derin bir nefes daha aldı ve kendini aşağı bıraktı.

Yere sert indi, ama ayaklarının üzerinde durabilmişti. Okul Yolu'nda arkasına, arabasına bir kez bile bakmadan yürümeye başladı. Arabası, kapısı açık, anahtar kontağın üzerinde, içi doldurulmuş bir oyuncak gibi çitten aşağı sarkar haldeydi -Stella'nın Ricky'ye ulaşması gerekiyordu. Karşısında, yolun beş yüz metre ilerisinde okul belli belirsiz koyu kahverengi bir bulut gibi görünüyordu.

Stella arkasındaki gri pusun içinden mavi bir araba belirdiğinde otostop çekmesi gerekeceğini fark etti. Hayatında ilk kez, Stella Hawthome ona doğru yaklaşan bir arabaya yüzünü dönüp başparmağını havaya kaldırdı.

Mavi araba ona doğru yaklaşınca yavaşladı. Stella kolunu indirip arabanın içine bakınca tıknaz bir adamın eğilip ona çekingen bir 'buyurun' bakışı attığını gördü. Koltuğundan uzanıp kapıyı açtı. "Prensiplerime aykırı ama," dedi, "sizi götürecek birine ihtiyacınız var gibi."

Stella arabaya binip koltuğa yerleşti, bir anlığına bu yardımsever küçük adamın onun aklını okuyamayacağını unutmuştu. Sonra araba gitmeye başladı ve Stella; "Oh, lütfen beni affedin, az önce bir kaza geçirdim ve aklım yerinde değil. Size..."

"Lütfen Bayan Hawthome," dedi adam başını çevirip ona gülümseyerek. "Nefesini boşa harcama. Sanırım Montgomery Sokağı'na gidiyordun. Dert etmene gerek yok. Hepsi bir hataydı."

"Beni tanıyor musunuz?" diye sordu Siella. "Ama nasıl..."

Adam bir boksör çabukluğuyla uzanıp elini Stella'nın saçlarına götürerek sözünü kesti. "Yavaşça," dedi, önceden en az dış görünüşü kadar çekingen olan sesi şimdi Stella'nm hayatında duyduğu en kısık sesti.

12

Clark Mulligan'ın ölü bedenini ilk Don gördü. Sinema salonunun sahibi şeker tezgahının arkasındaki kilimin üzerinde öylece yatıyordu -Bate kardeşlerin iştahının izlerini taşıyan bir ceset daha. "Evet, Peter," dedi gözlerini cesetten ayırarak, "haklısın. İçerideler."

"Bay Mulligan?" diye sordu Peter sessizce.

Ricky tezgaha doğru gelip başını aşağı uzattı. "Ah, hayır." Paltosunun cebinden bıçağını çıkardı. "Yapmaya çalıştığımız şeyin mümkün olup olmadığından emin değiliz hâlâ, değil mi? Bildiğimiz tek şey tahta kazıklar ya da gümüş kurşunlar ya da ateş ya da..."

"Hayır," dedi Peter. "Bu saydıklarının hiçbirine ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan her şey burada." Oğlan çok solgundu ve başını uzatıp Clark Mulligan'm cesedine bakmaktan kaçınıyordu, ama yüzünün derinliklerine sinmiş olan kararlılık ifadesi Don'un daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu: Korkuyu reddetmekti bu. "Vampirleri ve kurt adamları böyle öldürüyorlardı -yani vampir ya da kurt adam olduğunu düşündükleri şeyleri. Herhangi bir şey kullanabilirlerdi öldürmek için." Doğruca Don'a döndü, "Düşündüğün bu değil miydi?" diye sordu.

"Evet," dedi Don; konforlu odalarda teoriler üretmek ile o teoriyi uygulamak için hayatınızı ortaya koymanın apayrı şeyler olduğunu söylemedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Peter. Bıçağını öylesine sertçe kaldırdı ki, Don kollarındaki tüm kasların gerginliğim hissedebildi. "İçeride olduklarını biliyorum. Gidelim hadi."

Sonra Ricky konuştu ve açıkça ortada olan bir şey söyledi. "Başka şansımız yok."

Don çekicini kaldırıp baş kısmını göğsüne yasladı; yavaşça salonlara açılan kapılara yürüyüp içeri girdi. Diğer ikisi de arkasından gittiler.

Don karanlık salonda, filmin oynuyor olacağını hiç aklına getirmediğini fark ederek sırtını duvara verdi. Perdede devasa figürler böğürüyor, sağa sola saldırıyorlardı. Bate kardeşler Clark Mulligan'ı onlar gelmeden en fazla bir saat önce öldürmüş olmalıydı. Clark fırtınalı günlerde yaptığı gibi filmi başlatmış ve aşağı indiğinde lobide onu bekleyen Gregory ve Fenny ile karşılaşmıştı. Don önündeki koltuklarda bir hareketlilik olup olmadığına bakarak arka duvar boyunca yanlamasına ilerlemeyi sürdürdü.

Gözleri karanlığa uyum sağlayınca sadece öne doğru uzayan sıralar halindeki koltukların köşeleri yuvarlak arkalıklarını görebildi. Çekicin ağır, kesici bölümünü göğsüne iyice bastırmıştı. Boş bir salonda oynayan filmin müziği kafasını bağırışlar ve çığlıklarla dolduruyordu. Düşmanlarının onları tehdit ettiği tüm durumların içinde bu en tuhafıydı -ekranda bir korku filmi vardı ve seslerle müziğin kargaşası tüm boş koltukların üzerindeki karanlığı yalıyordu. Don yanında duran Peter'a baktı; karanlıkta bile yüzündeki kararlılık görülebiliyordu. En uzaktaki koridoru işaret etti; sonra Ricky'yi görmek için öne eğildi; o da duvardaki bir gölge gibiydi ve geniş orta koridora doğru ilerliyordu. Peter hızla onlardan uzakla-

şıp salonun öbür tarafına doğru geçti. Ricky hızını iyice yavaşlatıp orta koridora geldi. Fenny ya da Gregory'nin koltukların arasında saklanmadığından emin olmak için eğilmeden önce, Peter ve Don'un konumlarını kontrol etti. Sonra bir bir her koltuk sırasını kontrol ederek öne doğru ilerlediler.

Peki ya Ricky onları bulursa? diye düşündü Don. *Onu kurtarmak için yeterince hızlı hareket edebilir miyiz? Orada öylece ortada, korumasız bir halde.*

Ricky elinde bıçağıyla geniş orta koridorda ilerlemeyi sürdürdü, sanki kaybolmuş biletini arıyormuşçasma sakince iki yanına bakmıyordu -en az Anna Mostyn'in evinde olduğu kadar titiz ve dikkatliydi.

Don diğerleriyle aynı hizada hareket etti, karanlıkta koltukların arasını görmekte zorlanıyordu. Şeker kapları, yırtık kâğıtlar, bazıları yırtık bazıları yamanmış, her sırada birkaçının kolu kırık koltuklar -her sıranın ortasında onu içine çekmek isteyen karanlık bir kuyu. ilerisinde oynayan filmde, Don'un kafasını her yukarı kaldırışında birbirinden bağımsız olarak gördüğü başarılı görüntüler geçiş yapıyordu. Mezarlarından çıkan cesetler, köşelerden tehlikeli bir hızla dönen arabalar, bir kızın ızdırap çeken yüzü... Don başını kaldırıp ekrana baktı ve bir anlığına perdede kendisini Anna Mostyn'in mahzeninde gördüğünü sandı.

Ama hayır, tabii ki yanılıyordu, perdede sadece filmden bir sahne vardı, Anna'nmkine benzemeyen bir mahzende ona benzemeyen bir adam. Filmdeki aile kendilerini mahzene kapamıştı ve film müziği kapı çarpma sesleriyle doluydu: *Belki de onlarla bu şekilde başa çıkıyorsun, onlar gidene kadar saklanıyorsun... yere çömelip gözlerini kapıyorsun ve seni almadan önce kardeşini, arkadaşını ya da her kim olursa onu alma-*

larını bekliyorsun... gece bekçilerinin yaptığı işte buydu. Don koltuk sıralarının üzerinden baktı ve koltukların Gregory'nin kurbanlarıyla dolu olduğunu gördü, sonra da Ricky ve Peter'ın meraklı bakışlarla ona bakıyor olduklarını fark etti. Onlardan iki sıra geride kalmıştı. Don utanarak eğilip, yerdeki yassılaşmış patlamış mısır kutularına baktı ve diğerlerini yakalamak için yayvan basamaklardan aceleyle indi.

Son sıraya ulaşıp da hiçbir şey bulamayınca Don ve Peter, Ricky'ye katılmak için orta sıraya ilerlediler. "Hiçbir şey yok," dedi Don.

"Ama buradalar," diye fısıldadı Peter. "Burada olmalılar."

"Projeksiyon odası şurada," dedi Don. "Tuvaletler. Ayrıca Mulligan'ın bir ofisi olmalı."

Perdede bir odanın kapısı şiddetle çarptı. Hayat sesleri sardı etraflarını, sonra da ölüm sesleri.

"Belki balkondalardır," dedi Peter ve başını kaldırıp perdeye baktı. "Ve oranın arkasında ne var? Nasıl geçiliyor oraya?"

Yine bir kapı çarptı. Perdedeki insanlarla örtüşen insanüstü sesler çıktı kolonlardan.

Kapı düz, tık diye bir sesle açıldı -demir dilin yuvasından ayrıldığında çıkardığı ses duyuldu; sonra kapı yine hızla kapandı.

"Tabii ki," dedi Ricky, "orada olabilirler." Ama diğer ikisi onu dinlemiyorlardı. Sesi tanımışlardı ve perdenin sağ tarafındaki aydınlık, mağara gibi derin tünelin girişine bakıyorlardı. Tünelin yukarısında üzerinde beyaz harflerle ÇIKIŞ yazan bir tabela vardı.

Film müziği coşkuyla çalmaya başladı, devasa figürler

müziğe uygun romantik bir pantomim sergiliyorlardı, ama onların asıl duyduğu, ışığa doğru uzanan çıkış koridorundan gelen daha hafif, kuru bir sesti: alkış sesi gibi bir ses. Çıplak ayak sesiydi.

Koridorun sonunda bir çocuk belirdi ve ışığın köşesinde durdu. Onlara doğru baktı -titreşen hatları, çıkık kaburgaları ve kirli, belli belirsiz yüzüyle, 30'larda kırsal alanlardaki yoksulluk üzerine yapılan çalışmalardan fırlayan bir hayalet gibiydi. Alt dudağından aşağı salyalar akıtarak, koridordan süzülen son ışık katmanında dikilmişti. Oğlan kollarını uzattı; yumruk yaptığı ellerini yüzünün hemen önünde tutuyordu ve demir bir çubuğu yukarı aşağı oynatırmış gibi bir hareket yaptı.

"Kardeşim size kapıların kilitli olduğunu söylüyor," dedi yukarıdan gelen bir ses. Arkalarını dönüp, sinema ekranını kaplayan kırmızı perdelerin yanındaki sahnede dikilen Gregory Bate'i gördüler. "Ama böylesine cesur üç maceraperest başka şekilde olsun istemezlerdi, değil mi? Bunun için geldiniz, değil mi? Özellikle de *siz,* Bay Wanderley -Kaliforniya'dan buraya o kadar yol geldiniz. Fenny ve ben orada uygun bir şekilde tanıştırılmadığımız için çok üzgünüz." Sahnenin ortasına doğru yürüdü ve film vücudunun üzerinde akmaya devam etti. "Siz taşıdığınız o ortaçağdan kalma aletlerle bizi yaralayabileceğinizi mi düşünüyorsunuz gerçekten? Hadi ama, beyler..." Kollarını öne uzattı, gözleri parıl parıl parıldıyordu. Vücudunun her yerinde devasa figürler vardı -açık bir el, düşen bir lamba, parçalanan bir kapı.

Tüm bunların altında Don, Bate'in Peter Barnes'a gösteriş yaptığını fark etti -beyefendi diksiyonu ve teyatral hareketleriyle, amansız amacının ve korkunç konsantrasyonun üzeri-

ni örtmekte pek başarılı olamamıştı. Bate sahnede durmuş, onlara gülümsüyordu. *"Şimdi"* dedi onları teslim olmaya davet eden bir ses tonuyla.

Don ona doğru hızla bir şeyin geldiğini duyup yana attı kendini, Fenny'nin deli küçük bedeninin Peter Barnes'a çarptığını gördü. Hiçbiri çocuğun hareket ettiğini görmemişti; şimdi çoktan Peter'm tepesindeydi, kollarını yere bastırmaya çalışıyor, hırlıyor, üzerinde kıpır kıpır hareket ederken Peter'm bıçağını ona zarar veremeyecek kadar uzakta tutuyor, kolonlardan yükselen çığlıkların arasında kaybolan ayaklama sesleri çıkarıyordu.

Don çekicini kaldırdı ve bileğinde güçlü bir el hissetti. (Ölümsüz, diye fısıldadı kolunun üzerindeki ses, *ölümsüz olmak istemez misin?)*

"Sonsuza kadar yaşamak istemez misiniz?" diye fısıldadı kulağına Gregory Bate, yüzüne leş gibi bir koku üfleyerek. "Önce senin ölmen gerekse bile? Sonuçta, iyi bir pazarlık bu."

Bileğindeki el onu kolaylıkla etrafında döndürdü ve Don sanki bileğinin üzerindeki Bate'in elinin bir mıknatıs gibi içindeki tüm gücü çekip almış olduğunu hissetti. Bate diğer elini çenesine götürdü ve yukarı kaldırıp Don'u gözlerinin içine bakmaya zorladı. Don, Peter'm ona Jim Hardie'nin nasıl öldüğünü, Bate'in onu nasıl gözlerinin içine çektiğini anlattığını hatırladı, ama bakmamak imkânsızdı: Ayakları yerden kesilmişti sanki, bacakları suyun içindeydi ve karşısında ışıldayan altın rengi gözlerin altında etraflı bir bilgelik ve onun da altında tam bir akıldışıık, saldırgan bir şiddet, saf soğuk, ormandan gelen öldürücü bir kış rüzgarı vardı.

Belli belirsiz, "Şunu izle pislik," dediğini duydu Ricky'nin. Sonra Bate'in gözleri ondan ayrıldı ve şimdi bacakları kumla

dolmuştu sanki, kurt adamın kafasının yanı, yüzünün önünden bir rüya gibi yavaşça geçip gitti. Bir şey korkunç bir tangırtı çıkarıyordu ve Bate'in kafası Don'unkinin önünden geçerken Don onun mermer gibi bir cildi ve bir heykelinki kadar güzel bir kulağı olduğunu fark etti -Bate onu yere savurdu.

"Bunu görüyor musun pislik?" Ricky bağırıyordu ve Don çekicinin üzerinde kapaklanmış *(şimdi ne gerek vardı buna?),* öndeki koltuklardan birine yan sıkışmış halde, rüya görür gibi yukarı baktı, bu sırada Fenny'nin boynunun arkasını kesen Ricky Hawthorne'u gördü.

"Kötü," diye fısıldadı, "hayır," ve artık tüm bunların, hepsinin üzerinde parıldayan devasa, belli belirsiz bir oyun olup olmadığından emin değildi, Gregory'nin yaşlı adamı Peter Barnes'ın hareketsiz yatan vücudunun üzerine savurduğunu gördü.

13

"Sorun çıkarmaya hiç gerek yok, var mı Bayan Hawthorne?" dedi adam Stella'nm saçlarını ellerinde sıkıca tutarak. "Beni duyuyorsun, değil mi?" Saçlarına asılıp acı verecek şekilde çekti.

Stella evet anlamında başını salladı.

"Ne dediğimi duydun öyleyse? Montgomery Sokağı'na gitmene gerek yok -hiç gerek yok. Kocan artık orada değil. Aradığı şeyi bulamadı, o yüzden başka bir yere gitti."

"Kimsin sen?"

"Bir arkadaşın arkadaşı. İyi bir arkadaşın iyi bir arkadaşı." Stella'nm saçları hâlâ dindeyken adam uzanıp otomatik vitesi çalıştırdı ve araba yavaşça gitmeye başladı. "Arkadaşım seninle tanışmaya can atıyor."

"Bırak beni," dedi Stella.

Stella'yı birden kendine çekti adam. "Bu kadar yeter Bayan Hawthorne. Önünde çok heyecanlı bir zaman var. O yüzden, yeter. Mücadele etme yoksa seni burada öldürürüm. Bu ise korkunç bir ziyan olur. Şimdi bana sessiz duracağına söz ver. Hollowa gidiyoruz. Tamam mı? Sessiz olacak mısın?"

Stella dehşet içinde ve adamın elindeki saçlarının kafasından kopacağından korkarak, "Evet," dedi.

"Çok akıllıca." Adam Stella'nın saçlannı bıraktı ve elini kafasının yanına bastırdı. "Ne kadar güzel bir kadınsın Stella."

Stella kendini geri çekti.

"Sessiz?"

"Sessiz," dedi Stella iki nefes arasında ve şoför liseye doğru yönlendirdi arabayı yavaşça. Stella dikiz aynasından arkaya baktı, ama görünürde hiç araba yoktu: Çitin üzerinde asılı duran kendi arabası ağır ağır gözden yitiyordu.

"Beni öldürecek misin?" diye sordu adama.

"Zorunda bırakmazsan öldürmeyeceğim Bayan Hawthorne. Şimdiki hayatımda çok dindar bir insanım. Bir insanın canını almak zorunda kalmak hiç hoşuma gitmez. Biz barışçıyızdır, bilirsin."

"Biz?"

Dudaklarını küçük, alaycı bir gülümsemeyle büzdü ve arka koltuğa baktı. Stella da arkasını döndü ve koltuğa saçılmış onlarca *Gözcü Kulesi* kitapçığı gördü.

"Öyleyse arkadaşın öldürecek beni. Sears, Lewis ve diğerlerine yaptığı gibi."

"Tam olarak öyle değil Bayan Hawthorne. Şey, belki biraz Bay Benedikt'inkine benzeyebilir. Bayan arkadaşımızın tek başına hareket ettiği bir o vardı. Ama sana Bay Benedikt'in öl-

meden önce pek çok sıradışı ve ilginç şey gördüğünü temin edebilirim." Şimdi okulun önünden geçiyorlardı ve Stella çok tanıdık bir öğütme sesi duydu: Camdan dışarı çılgınca baktı ve dört metrelik bir kar tepesinin içine doğru ilerleyen kar aracını gördü.

"Aslında," diye sözüne devam etti adam, "hayatının en güzel anlarını geçirdi diyebiliriz. Size gelirsek, pek çok kişinin kıskanacağı bir tecrübe yaşayacaksınız —doğrudan bir gizemi göreceksiniz Bayan Hawthorne, kültürünüzde asırlardır süregelen bir gizem. Bazıları bunun ölmeye değer olduğunu söyleyecektir. Özellikle de diğer ölüm şekli buradakiler gibi oldukça karmaşıksa."

Şimdi kar aracı da arkalarında kalmıştı. Sonraki temizlenmiş sokak olan Harding altı metre ötedeydi ve Stella güvenli bölgelerden gittikçe uzaklaştıklarını fark etti -aracın üzerindeki Leon'dan da uzaklaşıyorlardı- ve bu manyak Yehova'nın Şahidi'nin ellerinde korkunç bir tehlikenin içine gidiyordu pasif bir şekilde.

"Aslında, Bayan Hawthorne," dedi adam, "böylesine güzelce işbirliği yaptığına göre..."

Stella adama olabildiğince sert bir tekme savurdu ve botlarının burnunun adamın ayak bileğine iyice oturduğunu hissetti. Adam acıyla bağırıp öne büküldü. Stella kendini direksiyona savurup vücudunu direksiyon ve adamın arasına sıkıştırdı -adam kafasına vurmaya başlamıştı- arabayı, kar temizleme aracının biriktirdiği kar yığınına yönlendirdi.

Şimdi geriye bir tek Leon'un başını çevirip bakması kalıyordu, Stella dua etti ama araba karların arasına neredeyse hiç ses çıkarmadan oturuverdi.

Adam Stella'yı direksiyondan çekip aldı ve kapıya doğru

savurdu. Stella ellerini kaldırıp adamın yüzüne yapıştı, ama adam tüm gücünü kullanıp uzaklaştırdı ellerini. *Kımıldama!* diye bağırdı Stella'nın aklının içinde, Stella neredeyse bilincini yitirdi. *Aptal, aptal kadın.*

Stella gözlerini kocaman açıp önündeki yüze baktı: Fazla etli, yumuşak ve nemli bir cilt, kaim burnunun üzerinde siyah açık gözenekler, alnında birikmiş terler, donuk ve kanlı gözler; otostop çekenlere onları arabasına almanın prensiplerine aykırı olduğunu söyleyebilecek kadar kuralcı, küçük bir adam. Kafasının yan tarafına vuruyordu ve her darbede salyalar saçıyordu üzerine. *Aptal kadın!*

Homurdanarak bir dizini Stella'nm bacaklarının arasına yerleştirdi ve öne eğilip ellerini boğazına doladı.

Stella kendini sağa sola savurdu ve sonunda ellerinden birini adamın çenesinin altına götürebildi: Yeterli değildi bu. Adam onun boğazını sıkmaya ve aklının içindeki ses, *aptal aptal aptal,* demeye devam ediyordu.

Stella hatırladı.

Ellerini indirdi, sağ elini klapasına götürdü ve şapka iğnesinin inci bezeli ucunu buldu. Kolunun tüm gücünü kullanıp uzun iğneyi adamın şakağına batırdı.

Donuk gözler yuvalarından fırladı ve aklının içinde durmadan tekrarlanan sözcük, afallamış uğultulu seslere dönüştü. *Ne ne (o) hayır bu (kılıç) kadın ne* -boğazındaki eller gevşedi ve adam iri bir kaya parçası gibi üzerine yığıldı.

Stella hemen sonra çığlık atabildi.

Stella kapıyı çabucak açıp arabadan sırtüstü dışarı düştü. Bir an yerde yuvarlandıktan sonra soluk soluğa uzanmışken ağzında kirli kar ve tuzla karışık bir kan tadı vardı. Güçlükle

doğruldu, adamın kel kafasının koltuğun yanından aşağı sarktığını gördü ve ayağa kalktı.

Stella arabaya arkasını dönüp Okul Yolu'ndan aşağı, Leon Churchill'e doğru koşmaya başladı; Leon şimdi kar temizleme aracının yanında dikilmiş, az önce üzerindeki karları temizlediği koyu renk bir şeye bakıyordu. Stella ona ilk adıyla seslendi ve yavaşlayıp yürümeye başladı; polis memuru hızla dönüp Stella'nın ona doğru ilerlediğini gördü.

Leon tekrar karların arasındaki koyu renk şeye baktı ve sonra bata çıka Stella'ya doğru yürümeye başladı: Stella polisin de en az kendisi kadar şoka uğramış olduğunu görünce çok endişelendi. Polis yanına ulaştığında onu diğer yöne doğru çevirdi ve, "Oh, Bayan Hawthorne, o şeyi görmek istemezsiniz, neyse, kaza mı geçirdiniz Bayan Hawthome?" diye sordu.

"Az önce birini öldürdüm," dedi Stella. "Otostop çekip arabasına binmiştim. Canımı yakmaya çalıştı. Kafasına bir şapka iğnesi sapladım. Öldürdüm onu."

"Canınızı yakmaya mı çalıştı?" diye sordu Leon. "lı..." Tekrar aracına baktı ve sonra gözlerini Stella Hawthome'a çevirdi. "Gelin, bir bakalım. Şurada mı oldu?" Mavi arabayı işaret ediyordu. "Bir kaza geçirdiniz."

Stella'yı önüne katıp arabaya doğru ilerletirken Stella olanları açıklamaya çalıştı. "Kendi arabamla bir kaza yaptım, beni gideceğim yere götürmek için durdu ve sonra canımı yakmaya çalıştı. Canımı yaktı. Benim uzun bir şapka iğnem vardı..."

"Pekala, onu öldürmediniz ama," dedi Leon ve ona neredeyse anlayışlı bir bakış attı.

"Beni korumaya çalışmayın."

"Arabada yok," dedi Leon. Ellerini Stella'nın omuzlarına koydu ve onu arabaya, boş ön koltuğa doğru çevirdi.

Stella neredeyse bayılıyordu.

Leon onu tuttu ve açıklamaya çalıştı. "Bakın, muhtemelen şöyle oldu: Kazadan sonra biraz sarsıldınız ve sizi arabasına alan bu adam yardım istemek için bir yerlere gitti. O sırada belki de biraz kendinizden geçtiniz. Araba yoldan çıktığında biraz yaralandınız. Sizi kar temizleme aracıyla evinize bırakmama ne dersiniz Bayan Hawthome?"

"Adam orada değil," dedi Stella.

Civardaki evlerin birinin ön bahçesinden büyük beyaz bir köpek önlerindeki kar tepesinin üzerine çıktı, tepesinde yürüyüp oradan yola atladı.

"Evet, lütfen beni eve götür Leon," dedi Stella.

Leon endişeyle okula doğru baktı. "Evet, benim de ofise gitmem gerekiyor zaten. Siz burada bekleyin, beş saniye içinde aracı alıp geleyim."

"Olur."

"îki tekerlekli at arabası gibi bir şey," dedi Leon ve Stella'ya gülümsedi.

14

"Şimdi, Bay Wanderley," dedi Bate, "konuştuğumuz konuya dönelim." Koridordan Don'a doğru ilerlemeye başlamıştı.

Salonu çığlıklar, iniltiler, şiddetli rüzgar sesleri kapladı.

... sonsuza deh yaşa

... sonsuza dek yaşa

Don bacaklarını esnetti, sersemlemiş bir halde önündeki

platformunun altında yatan beden yığınlarına baktı. Beyaz şaşkın yüzü ona dönük olan yaşlı adam, çıplak ayaklı bir oğlanın bedeninin üstünde yatıyordu. Peter Barnes yığının en altındaydı ve elleri hafifçe oynuyordu.

"Bu mevzuyu iki yıl önce sonlandırmış olmamız gerekirdi," diye mırıldandı Bate. "Sonlandırmış olsaydık pek çok felaket yaşanmamış olurdu, iki yıl önceyi hatırlıyorsun, değil mi?"

Don, Alma Mobley'nin, *Adı Greg. Birbirimizi New Orleans'tan tanıyoruz,* dediğini duydu ve o anı sanki yeniden yaşıyormuş gibi net bir şekilde hatırladı: Berkeley'de bir köşede durmuş, The Last Reef adlı bir barın karşısından, gölgeler içindeki bir kadına bakıyordu. Kurşun gibi ağır bir ihanet duygusu hareket etmesini imkânsızlaştırdı.

"Pek çok felaket yaşandı," diye tekrarladı Bate. "Ama felaketler bu anı daha da tatlandırdı, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Peter Barnes, bir yanağından kan akarken, kendim yığından beline kadar kurtarabildi.

"Alma," diyebildi Don.

Bate'in fildişi yüzü parıldadı. "Evet. Senin Alma'n. David'i unutmamalısın. Senin kadar eğlenceli değildi."

"Eğlenceli."

"Ah, evet. Eğlenceyi severiz. Layığıyla olursa tabii, ne de olsa kendimiz fazlasıyla eğlence hazırlıyoruz. Şimdi tekrar yüzüme bak Donald." Don'u kaldırmak için yere eğildi, soğuk soğuk gülümsüyordu.

Peter inledi: Kendini tamamen kurtarmıştı yığından. Don kafası karışmış halde ona doğru baktı ve Fenny'nin de hareket ettiğini, yan döndüğünü, pis yüzünü sessizce çığlık atar gibi buruşturduğunu gördü.

"Fenny'yi *yaraladılar"* dedi Don gözlerini kırpıştırırken Bate'in elinin yavaşça kendisine doğru uzandığını gördü. Bacaklarını öne doğru uzattı ve hızla Bate'ten uzaklaştı. Gregory ve Peter'ın arasında ayaklarının üzerine kalktı. Peter

... sonsuza dek yaşa

gözlerini kırpıştırarak, kıpırdanıp yüzünü ekşiten Fenny Bate'e bakıyordu. "Fenny'yi yaraladılar," dedi Don, Fenny'nin çektiği ızdırabın anlamı bir elektrik akımı gibi tüm vücudunu titretti. Filmin yüksek perdeden seslerini şimdi yeniden duymaya başlamıştı.

"Siz," dedi Bate'e ve koltukların altına baktı. Çekiç, ulaşabileceği bir mesafedeydi.

"Biz?"

"Sonsuza dek yaşamıyorsunuz."

"Sizden çok daha uzun yaşıyoruz," dedi Bate ve sesinin uygar cilası silinip yerini altındaki şiddete bıraktı. Don geri geri Peter'a doğru gitti; Bate'in gözlerine değil ağzına bakıyordu.

"Mesela sen bir sonraki dakika yaşıyor olmayacaksın," dedi Bate ve bir adım öne geldi.

"Peter..." dedi Don ve omzunun üzerinden oğlana baktı.

Peter, Bowie bıçağını Fenny'nin acı içinde kıvranan bedeninin üzerinde tutuyordu.

"Bitir işini," diye bağırdı Don, ve Peter bıçağı Fenny'nin göğsüne sapladı. Fenny'nin göğüs kafesinden leş kokulu, beyaz ve iğrenç bir sıvı yukarı doğru fışkırmaya başladı.

Gregory Bate uluyarak Peter'a doğru fırladı ve Don'u vahşice ilk sıradaki koltukların üzerine savurdu.

Ricky Hawthome ilk başta öldüğünü sanmıştı, sırtındaki acı öylesine şiddetliydi ki, bu ancak ölüm ya da ölüyor olmakla açıklanabilirdi, ama sonra yüzünün altındaki yıpran-

mış kilimi gördü -ilmekleri santimlerce yüksekti sanki- ve Don'un bağırdığını duydu: Hayattaydı öyleyse. Kafasını oynattı: Son hatırlayabildiği şey, Fenny Bate'in boynunun arkasını kestiğiydi. Sonra içine bir lokomotif girmişti.

Yanındaki bir şey hareket etti. Başını kaldırıp ne olduğuna baktığında, Fenny'nin çıplak, içinden bir şeyler akan vücudunun bir metre havaya sıçradığını gördü Ricky -iki metre havalanmıştı sanki. Beyaz derisinin üzerinde beyaz kurtçuklar geziniyordu. Ricky biraz geriye çekildi; sırtı sanki kırılmıştı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Yanında Gregory Bate, Peter Barnes'ı yerden kaldırmaya çalışıyor, göğsü bir rüzgar mağarasıymışçasına uğulduyordu. Projektör ışığının bir kısmı Gregory'nin kollarıyla Peter'ın bedenini aydınlattı ve filmin siyah —beyaz lekeleri bir saniye boyunca üstlerinde oynadı. Bate hâlâ uluyarak, Peter'ı perdeye doğru fırlattı.

Ricky bıçağını etrafta göremiyordu, dizlerinin üzerinde yürüyüp bıçağı aramaya başladı. Bulduğunda, parmakları kemik bir sapın üzerine kapandı ve uzun bıçaktan gri bir ışık yansıdı. Fenny yere yığıldı, ağzından ince bir eee sesi ve ölü hava çıkararak Ricky'nin elinin üzerine kapaklanmıştı. Ricky bıçağı Fenny'nin sırtının altından çekip çıkardı ve ellerinin ıslandığını hissedip ayağa kalkmaya çalıştı.

Gregory Bate o sırada, Peter'm peşinde perdedeki yırtıktan içeri girmek için sahneye tırmanıyordu ve Ricky boştaki elini uzatıp onu açık yeşil ceketinin kalın yakasından yakaladı. Bate birden kaskatı kesildi, refleksleri bir kedininki kadar güçlüydü ve Ricky korku içinde -eğer yapabileceği tek olası şeyi yapmazsa- ezici elleri ve kesici dişleriyle ona doğru dönen Bate'in onu öldüreceğini anladı.

Bate kımıldayamadan Ricky, Bowie bıçağını bu kez onun sırtına sapladı.

Şimdi hiçbir şey duyamıyordu; ne film müziğini ne de Bate'ten çıkmış olması gereken çığlığı: Yaptığı şeyin etkisiyle sağırlaşmış halde, bıçağın kemik sapını hâlâ avucunda tutarak ayağa kalktı. Bate sırtüstü yere düştü ve dönüp Ricky Hawthorne'a ömrünün sonuna dek unutamayacağı yüzünü gösterdi: korkunç rüzgarlar, kar fırtmalarıyla dolu gözler ve bir mağara ağzı kadar açık siyah bir ağız.

"Pislik," dedi Ricky neredeyse hıçkırıklara boğularak.

Bate tam önünde yere kapaklandı.

Don elinde çekiçle koltuklara basarak ilerliyor, Bate, Ricky'nin gırtlağını kesmeden oraya yetişmeye çalışıyordu; ama sonra Bate'in güçlü kuvvetli vücudunun yere yığıldığını ve Ricky'nin güçlükle soluyarak onu ittiğini gördü. Bate sırtüstü sahnenin ön tarafına düşmüştü, sonra dizlerinin üzerinde doğruldu. Ağzından bir şeyler sızıyordu.

"Geri çekil Ricky," dedi Don, ama yaşlı avukat kımıldayamıyordu. Bate ona doğru sürünmeye başladı.

Don, Ricky'nin yanına indi ve Bate başını geriye, ona doğ-, ru çevirip doğrudan gözlerinin içine baktı.

... sonsuza dek yaşa

Don çekici aceleyle başının üzerine kadar kaldırdı ve keskin ucunu Bate'in boynuna indirip göğsüne kadar derin bir yara açtı. Bir sonraki hamleyle de başını vücudundan ayırdı.

Peter Barnes emekleyerek perdeden dışarı çıktı, acıdan ve projektörün ısısından sersemlemiş haldeydi. Sahnenin köşesine kadar çıplak tahtanın üzerinde ilerlerken acı acı feryat-

îar duydu ve Gregory Bate'e fark ettirmeden Bovvie bıçağına ulaşabüirse en azından Don'u kurtarabileceğini düşündü. Ricky daha ilk darbeyle öldürülmüştü, biliyordu Peter: Darbenin ne kadar güçlü olduğunu görmüştü. Sonra projektörün ışığı başının üzerinden kaydı ve Peter, Don'un ne yaptığını gördü. Gregory Bate kafasız bir halde yerde kıvranıyor, Fenny ise çaresizce hemen onun yanı başında beyaz bir küspenin içinde ileri geri yuvarlanıyordu.

"Bana bırakın," dedi, ve Ricky ile Don bembeyaz yüzlerini ona çevirdiler.

Peter sahneden yere atlayıp çekici Don'un elinden aldı ve önce gevşekçe tuttu; başı öndeydi, heyecanı ve tiksintisi az sonra indireceği darbenin şiddetini bozuyordu; sonra birden kendini ağaç kesen bir ormancı kadar güçlü hissetti, ışıdığını, ışıkla dolduğunu hissetti, hiç güç sarf etmeden çekici kaldırdı; o sırada acı terk etti bedenini, Peter çekici hızla aşağı indirdi, tekrar, tekrar ve tekrar; sonra Fenny'ye doğru ilerledi.

O ikisi sadece et ve ezilmiş kemiklere döndüklerinde, parçalanmış bedenlerinden bir esinti yükseldi ve Peter'm önünden onu yana savuracak kadar güçlü bir şekilde geçip projektörün ışığına doğru kıvrıldı.

Peter eğilip Bowie bıçağını yerden aldı.

"Vay canına," dedi Ricky ve koltuklardan birine attı kendini.

Salondan topallayarak ve akıllan uyuşmuş halde çıktıklarında lobide bile sabırsız, acele eden bir rüzgar estiğini hissettiler -boş alanda bir girdap gibi dönüyor, posterleri ve şeker tezgahının üzerindeki patates cipsi paketlerini sallayarak esiyor, dışan çıkmak için bir yer anyordu- ve kapılan açtıklannda, üzerlerinden hızla geçip mevsimin en kötü fırtınasına karıştı.

15

Don ve Peter, Ricky Hawthome'u fırtınada eve kadar neredeyse taşıyarak götürdüler; şimdi Hawthorne'larm evinde iyileşmeye çalışan iki kişi vardı. Peter babasına durumu şöyle açıkladı: "Baba, Bay ve Bayan Hawthorne'larda kalacağım - çıkamıyorum. Don Wanderley ve ben, Bay Havvthome'u eve neredeyse sedyeyle getirdik. Yatıyor şimdi ve Bayan Hawthorne da yatıyor; arabasıyla küçük bir kaza geçirmiş, kendini kötü hissediyor..."

"Bugün yollarda bir sürü kaza olacak," dedi babası.

"Neyse ki sonunda ona sakinleştirici verecek bir doktor bulabildik. Bay Hawthorne'un soğuk algınlığı o kadar kötü durumda ki, doktor dinlenmezse zatürreye çevireceği söyledi. O yüzden Don Wanderley ve ben onlarla ilgileniyoruz."

"Doğru mu anladım Peter? Sabahtan beri şu Wanderley ve Bay Havvthome'la mı birlikteydin?"

"Evet, öyle," dedi Peter.

"Pekala, keşke önceden arayıp haber verseydin. Endişeden ölecektim neredeyse. Hayattaki tek varlığım sensin, biliyorsun."

"Özür dilerim baba."

"Neyse, en azından iyi insanlarla birliktesin. Fırsat bulduğunda eve gelmeye çalış, ama fırtınada çıkma sakın."

"Tamam baba," dedi Peter ve telefonu kapadı. Neyse ki babası ılımlı davranmış ve fazla soru sormamıştı.

O ve Don, Ricky için çorba yapıp, karısı yatak odasında uyurken misafir odasında dinlenen yaşlı adama götürdüler.

"Bana ne oldu bilmiyorum," dedi Ricky. "Kımıldayamadım. Tek başıma olsaydım orada donarak ölürdüm herhalde."

"Hepimiz için geçerli bu," dedi Don.

"Ya da iki kişi olsaydık," dedi Peter. "Ölmüş olurduk. Bizi kolaylıkla öldürürdü."

"Evet, ama yapamadı," dedi Ricky canlanarak. "Don hemen tepelerindeydi. Yapmamız gerekenlerin üçte ikisi tamamlanmış oldu."

"Onu bulmamız gerekiyor, demek istiyorsun," dedi Peter. "Yapabilir miyiz sence?"

"Yapacağız," dedi Don. "Belki Stella bize bir şey söyleyebilir. Bir şeyler öğrenmiş ya da duymuş olabilir. Mavi arabadaki adamın senin peşine takılan adam olduğuna hiç şüphe yok bence. Stella'yla bu gece konuşmalıyız."

"işimize yarayacak mı?" diye sordu Peter. "Yine kar yağıyor. Bayan Hawthorne bir şeyler biliyorsa bile arabayla hiçbir yere gidemeyiz."

"Yürürüz öyleyse," dedi Don.

"Evet," dedi Ricky. "Gerekirse yürürüz." Sırtını yastıklara yasladı. "Biliyorsun ki artık Amerikan Yahnisi Derneği *biziz.* Üçümüz. Sears öldükten sonra tek başıma kaldığımı düşünmüştüm. Korkunç kötü hissediyordum kendimi. Sears benim en iyi arkadaşımdı; kardeş gibiydik. Ölene dek özleyeceğim onu. Ama Gregory Bate, Sears'ı köşeye sıkıştırdığında Sears'ın onunla iyi mücadele ettiğini biliyorum. Uzun zaman önce Fenny'yi kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve şimdi de onlara karşı elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. Hayır, Sears için üzülmeye gerek yok -muhtemelen hepimizin tek başımıza yapacağından daha iyisini yapmıştır."

Ricky boş çorba kasesini yatağın yanındaki sehpaya bırakttı. "Ama şimdi yeni bir Amerikan Yahnisi Derneği var ve işte buradayız. Viski yok, sigara yok ve üstümüzde olması gere-

ken giysiler yok -Tanrı aşkına, bana baksanıza! Papyon bile takmıyorum." Pijamasının açık yakasını çekiştirip gülümsedi. "Bir şey daha. Korkunç hikâyeler, kâbuslar da yok artık. Tanrı'ya şükür."

"Kâbuslardan pek emin değilim," dedi Peter.

Peter Barnes bir saat uzanmak için yatak odalarından birine gittiğinde Ricky yatakta doğruldu ve gözlüklerinin arkasından içtenlikle Don Wanderley'ye baktı. "Don, buraya ilk geldiğinde benim seni pek sevmediğimi gördün. Burada olmandan hoşlanmamıştım ve belli açılardan amcana benzediğini görene kadar sana pek güvenmedim doğrusu. Ama şimdi bunların değiştiğini söylememe gerek yok herhalde, var mı? Tanrım, bir geveze gibi konuşuyorum! Her neyse, doktor ne iğnesi yaptı bana?"

"Yüksek dozda vitamin."

"Güzel, daha iyi hissediyorum. Canlandım. Soğuk algınlığım hâlâ devam ediyor gerçi, ama öyle uzun zamandır var ki, arkadaşım gibi artık. Bir şey söyleyeceğim Don. Tüm bu yaşadıklarımızdan sonra sana daha yakın hissedemezdim kendimi. Sears kardeşim gibiyse sen de oğlum gibisin. Aslında, oğlumdan daha yakınsın. Oğlum Robert benimle konuşamıyor -ben de onunla konuşamıyorum. On dört yaşından beri böyle. Yani, seni manen evlat edinmek istiyorum, karşı çıkmazsan tabii."

"Karşı çıkamayacak kadar gururlandırır beni," dedi Don, Ricky'nin elini tuttu.

"Doktorun iğneme sadece vitamin koyduğundan emin misin?"

"Kesinlikle."

"işte uyuşturucu maddeler insana kendim böyle hissettiriyor, John'un nasıl bir bağımlıya dönüştüğünü anlayabiliyorum." Sırtüstü uzanıp gözlerim kapadı. "Tüm bunlar bitince, hayatta kalacağımızı varsayarsak tabii, birbirimizden kopmayalım. Stella'yı Avrupa'ya götüreceğim. Sana da bir dolu kartpostal gönderirim."

"Tabii," dedi Don ve bir şeyler söylemeye başladı, ama Ricky uykuya dalmıştı bile.

Peter ve Don, alt katta yemeklerini yedikten sonra, saat onu biraz geçe Ricky'nin odasına ızgara biftek, salata ve bir şişe Burgonya şarabı götürdüler. Tepsideki diğer tabakta Stella'nm bifteği vardı. Don kapıyı çaldı ve Ricky'nin, "Girin," dediğini duyup, elindeki ağır tepsiyle içeri girdi.

Stella Hawthorne, başına bir eşarp bağlamış, yataktaki kocasının yanında oturuyordu, içeri giren Don'a baktı. "Yaklaşık bir saat önce uyandım," dedi, "ve kendimi yalnız hissedip buraya geldim. Yemek mi o? Oh, ikiniz de harikasınız." Kapıda çekingen bir şekilde dikilen Peter'a gülümsedi.

"Siz yemeğinizi yerken Stella'yla konuştuk biraz," dedi Ricky. Tepsiyi Don'un elinden alıp Stella'nm kucağına koydu ve tabaklardan birini aldı. "Bu ne şatafat böyle! Stella, kendimize yıllar önce bir hizmetçi almalıydık."

"Sanırım bunu sana daha önce söylemiştim," dedi Stella. Hâlâ şokun etkisinde olmasına rağmen akşamdan beri epeyce düzelmişti Stella; kırklarında bir kadın gibi görünmüyordu artık ve belki bir daha hiç görünmeyecekti, ama gözleri hâlâ cam gibiydi.

Ricky kendisine ve Stella'ya şarap doldurdu, bifteğinden bir parça kesti. "Stella'yı arabasına alan adamın seni kovala-

yan adam olduğuna hiç şüphe yok Peter. Hattâ Stella'ya da Yehova'nın Şahidi olduğunu söylemiş."

"Ama ölmüştü," dedi Stella ve bir anlığına tüm yüzünü yine o şok ifadesi kapladı. Ricky'nin elini tuttu. "Ölmüştü."

"Biliyorum," dedi Ricky, yine Don ile Peter'a döndü. "Ama yardım çağırıp oraya döndüğünde adam yok olmuş."

"Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısınız?" dedi Stella, gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"Anlatacağım," dedi Ricky, "ama şimdi değil. Henüz işimiz bitmedi. Sana bu yaz, Milbum'den çıkıp gittiğimizde, tüm olan biteni anlatacağım."

"Milbum'den gidecek miyiz?"

"Seni Fransa'ya götüreceğim. Antibes'e, St. Tropez'e, Arles'e ve neresi güzelse oraya gideceğiz. Komik görünen iki yaşlı turist olacağız. Ama önce bize yardım etmelisin. Olur mu?"

"Söz veriyorsan ve beni ayartmıyorsan olabilir."

"Leon Churchill'le döndüğünüzde arabanın yanında herhangi bir şey gördün mü?" diye sordu Don.

"Kimse yoktu," diye cevapladı Stella, sakinleşmişti.

"Sadece insan değil kastettiğim. Hayvan da mı yoktu?"

"Hatırlamıyorum. Olup bitenler bana çok gerçekdışı görünmüştü. Hayır, hiçbir şey yoktu."

"Emin misin? Nasıl göründüğünü hatırlamaya çalış. Kapısı açık araba, çarptığın kar yığını..."

"Oh," dedi Stella, ve Ricky çatalı ağzına götürmek üzereyken durakladı. "Haklısın. Bir köpek gördüm. Neden önemli ki bu? Birinin bahçesinden kar tepeciğinin üzerine, oradan da yola atladı. Onu hemen fark ettim, çünkü çok güzeldi. Bembeyazdı."

"işte bu," dedi Don.

Peter Barnes ağzı açık halde bir Don'a bir Ricky'ye bakıyordu.

"Sen de şarap istemez miydin Peter? Ya sen Don?" diye sordu Ricky.

Don başını hayır anlamında salladı ama Peter, "Tabii," dedi ve Ricky ona bardağını uzattı.

"Adamın söylediği herhangi bir şeyi hatırlıyor musun?"

"Çok korkunçtu her şey... Onun deli olduğunu düşündüm. Sonra beni tanıdığını fark ettim, adımla hitap etti bana ve Montgomery Sokağı'na gitmememi, çünkü sizin artık orada olmadığınızı söyledi -neredeydiniz?"

"Fransız rakısı içerken anlatacağım hepsini. Bu yaz."

"Başka bir şey var mı hatırladığın?" diye sordu Don. "Seni nereye götürdüğünü söyledi mi?"

"Bir arkadaşa," dedi Stella ve omuz silkti. "Bir gizemi göreceğimi söyledi. Ayrıca Lewis'ten söz etti."

"Arkadaşının nerede olduğuyla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Bir dakika. Hayır." Gözlerini tabağına indirdi ve tepsiyi yatağın ayakucuna doğru itti. "Zavallı Lewis. Bu kadar soru yeter. Lütfen."

"Bizi yalnız bıraksanız iyi olur," dedi Ricky.

Peter ve Don kapıdan çıkmak üzerelerdi ki, Stella, "Hatırlıyorum. Beni Hollowa götürdüğünü söyledi. Bundan eminim," dedi.

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi Ricky. "Sabah görüşürüz beyler."

Sabah olduğunda Peter ve Don aşağı inip Ricky Hawthorne'u mutfakta görünce şaşırdılar. Yağda yumurta pişiriyordu,

durup burnunu kâğıt mendille sildi. "Günaydın. Hollovv'la ilgili düşünmeme yardım mı etmek istiyorsunuz?"

"Yatakta olmalıydın," dedi Don.

"Tanrı aşkına, yatakta olmalıymışım! Ne *kadar yaklaştığımızın* farkında değil misiniz?"

"Yumurtanın farkındayım sadece," dedi Don. "Peter, dolaptan tabak çıkarır mısın?"

"Hollow'da kaç ev var? Elli? Altmış? En fazla o kadar. Ve *o* onlardan birinde."

"Orada bizi bekliyor," dedi Don. Peter, Hawthorne'lann mutfak masasına tabakları dizerken duraklayıp son tabağı masaya daha yavaş bıraktı. "Geçen gece en az yarım metre kar yağmış olmalı. Hâlâ da yağıyor. Buna artık fırtına denemez ama bu öğlen bir fırtına daha çıkabilir. Tüm eyalette olağanüstü durum uyarısı yapıyorlar. Yürüyerek Hollow'a gitmek ve elli akmış evin kapısını tek tek çalmak mı istiyorsun?"

"Hayır, düşünmemizi istiyorum," dedi Ricky ve yumurta tavasını masaya götürüp tabaklara bölüştürdü. "Biraz ekmek kızartalım."

Her şey hazır olduğunda -kızarmış ekmekler, portakal suyu ve kahve- üç erkek Ricky'nin önderliğinde oturup kahvaltılarını ettiler. Ricky mavi robdöşambnyla hayat dolu ve neredeyse neşeli görünüyordu. Belli ki Hollovv ve Anna Mostyn'le ilgili çok şey düşünmüştü.

"Orası pek iyi bilmediğimiz bir yer," dedi Ricky. "Bu yüzden orada. Şimdilik onu bulmamızı istemiyor. Yaratıklarının öldüğünü biliyor belli ki. Şu an, tüm planları ertelenmiş durumda. Ya kendi ya da Bate gibi birilerini takviye isteyecek. Stella son kalan adamını da bir şapka iğnesiyle bertaraf etti."

"Son kalan olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Peter.

"Çünkü başkaları da olsaydı mutlaka karşılaşırdık."

Bir anlığına sessizce yemeklerini yediler.

"Yani onun takviye güçleri gelene kadar saklanıyor olacağını düşünüyorum. Bizi beklemiyor olacak. Bu karda yerimizden kımıldayamayacağımızı düşünecek."

"Ve intikam dolu olacak," dedi Don.

"Korkuyor da olabilir."

Peter başını yukan kaldırdı. "Neden böyle söyledin?"

"Çünkü bir keresinde onun öldürülmesine yardım ettim. Ayrıca bir şey daha var. Eğer onu en kısa zamanda bulamazsak tüm yaptıklarımız boşa gidecek. Stella ve üçümüz tüm kente zaman kazandırdık, ama dışarıdaki trafik başlar başlamaz..." Ricky kızarmış ekmeğinden bir lokma aldı. "İşler öncesinden de kötü olacak. Sadece intikam dolu değil öfkesinden kudurmuş halde olacak. Önünü iki kez kestik. Yani, Hollow'la ilgili aklımıza ne gelirse masaya yatırmalıyız. Bunu şimdi yapsak iyi olur."

"Eskiden hizmetçilerin yaşadığı yer değil miydi orası?" diye sordu Peter. Herkesin bir hizmetçisi olduğu zamanlarda?"

"Evet," dedi Ricky, "ama artık değil. Don'un kasetinde söylediği şeyi düşünüyordum. 'Rüyalarmızdaki yerler.' O yerlerden birini bulduk ama bir tane daha var bence, Fenny ve Gregory'yi Rialto'da bulmasaydık bize tuzak kuracakları bir yer daha vardı. Ama bir türlü bulamıyorum..."

"Orada yaşayan birilerini tanıyor musun?" diye sordu Don.

"Tabii ki tanıyorum. Tüm hayatım orada geçti. Ama bağlantıyı kuramıyorum bir türlü..."

"Eski zamanlarda nasıl bir yerdi Hollow?" diye sordu Peter.

"Eski zamanlarda mı? Genç bir delikanlı olduğum zamanlarda mı demek istiyorsun? Oh, çok farklıydı -çok daha güzeldi. Şimdi olduğundan çok daha temizdi. Biraz gösterişli bir yerdi. Şehrin Bohem bölgesi olduğunu düşünürdük. O zamanlar Milbum'de yaşayan bir ressam vardı -dergi kapakları resimlerdi. Görkemli beyaz bir sakalı vardı ve kep takardı -ressamların olması gerektiğini düşündüğümüz gibi biriydi. Oh, orada çok zaman geçirirdik. Bir caz orkestrasının çaldığı bir bar vardı. Lewis oraya gitmeye bayılırdı -barın küçük bir dans pisti vardı. Humphrey'nin Yeri gibi bir yerdi, ama daha küçük ve daha güzeldi.

"Orkestra mı?" diye sordu Peter ve Don da ilgiyle başını kaldırdı.

"Oh, evet," dedi Ricky, heyecanlandıklanm fark etmemişti. "Yalnızca yedi sekiz kişiden oluşan küçük bir orkestra, merkezden uzak öyle bir yerde duyulabilecek en güzel müzikti..." Tabakları kaldırıp lavaboya götürdü ve üzerlerinde sıcak su gezdirdi. "Oh, Milburn o günlerde harika bir yerdi. Hollow'a kilometrelerce yürür, biraz müzik dinler, birkaç bira içer, yürüyerek merkeze dönerdik..." Elleri köpüklü suyun içinde, Ricky birden hareketsiz kaldı. "Tannm. Biliyorum. Biliyorum." Elinde köpüklü bir tabakla onlara döndü. "Edward'dı. Edward'dı. Hollowa Edward'ı görmeye giderdik. Tek başına yaşamak istediğinde oraya taşınmıştı. Ben YPSL'deydim, babam bundan nefret ederdi..." Ricky elindeki tabağı yere düşürdü ve farkına varmayarak kırık parçalann üzerinden geçti. "Evin sahibi ilk siyah müşterilerimizdendi. O ev hâlâ duruyor! Belediye meclisi kamulaştırdı ve önümüzdeki yıl yi-

kılması planlanıyor. Edvvard'a o evi biz almıştık -Sears ve ben." Ellerini robdöşambnna sildi. "İşte orası. Orası olduğunu biliyorum. Edward'm evi. *Rüyalarımızın yeri."*

"Çünkü Edward'm evi..." diye başladı söze Don, yaşlı adamın haklı olduğunu biliyordu.

"Eva Galli'nin öldüğü ve rüyalarımızın başladığı yerdi," dedi Ricky. "Tanrım, bulduk onu."

16

Ricky'nin sıcak tutan tüm giysilerini geçirdiler üzerlerine; birkaç kat iç çamaşırı ve iki gömlek -Ricky'nin gömleklerinin düğmeleri diğer ikisinde tam kapanmıyordu, ama yine de soğuk havaya karşı iki kat engel anlamına geliyorlardı -ve üzerine süveterler. İki çift çorap; Don bile ayağını Ricky'nin bağcıklı eski botlarına sığdırmayı başarmıştı. Ricky ilk kez kıyafetlerine olan bağlılığına minnet duyuyordu. "Oraya ulaşabilecek kadar uzun yaşamalıyız," dedi bir yün atkı kutusunun içini karıştırırken. "Bunlardan bir kısmını yüzümüze saracağız. Buradan Hollowa yaklaşık bir kilometre yol olmalı. Neyse ki Milburn küçük bir kent. Yirmili yaşlarımızdayken buradan Edward'm evine günde iki üç kez gider gelirdik."

"Öyleyse evi bulabileceğinden eminsin?" diye sordu Peter.

"Oldukça eminim," dedi Ricky. "Hadi kendimize bir bakalım." Kat kat kıyafetlerle şişirilmiş üç kardan adam gibi görünüyorlardı. "Ah, şapkalar. Şey, bir sürü şapkam var." Peter'ın başına yüksek, kürklü bir şapka yerleştirdi, kendi kafasına yarım asır yaşında olması gereken kırmızı bir şapka geçirdi ve Don'a bir şapka uzatıp, "Bu bana hep biraz küçük gelmişti," dedi. Açık yeşil tüvit bir şapkaydı ve Don'a tam oldu. "John Jeffrey'yle balık tutmaya giderken giymek için al-

mıştım. Bir kere taktım sadece. Balık tutmaktan nefret ediyorum." Hapşırıp, paltosunun cebinden çıkardığı bir mendille burnunu sildi. "O günlerde hep avlanmayı tercih ediyordum."

İlk başta Ricky'nin giysileri onları sıcak tuttu ve parlak bir ışığın altında, hafifçe yağan karın eşliğinde ilerlerken, evlerin etrafındaki karı kürekle temizleyen adamların önünden geçtiler. Karın üzerinde açık renk kar giysili çocuklar oynuyor, giysileri kardan yansıyan göz kamaştırıcı ışığın içinde canlı renk lekeleri oluşturuyordu. Hava sıcaklığı sıfırın altında beşti ve soğuk, yüzlerinin açıkta kalan bölümlerine saldırıyordu. Sıradan işler için dışarıda olan, kaybolmuş çocuklarının peşine düşmüş ya da açık bir dükkan arayan üç normal adam da olabilirlerdi pekala.

Ama hava değişmeden önce bile, yürümek onlar için çok zordu. Soğuğu önce ayakları hissetti ve bacakları derin karın içinde ilerlemeye çalışmaktan yoruldu. Sonunda birbirleriyle konuşma lüksünü kestiler -konuşmak çok fazla enerji harcatıyordu. Nefesleri kalın yün atkıların üzerinde yoğunlaşıyor ve nem soğuyup donuyordu. Don, hava sıcaklığının hayatında hiç şahit olmadığı kadar hızla düştüğünün farkındaydı: Kar hızlanmıştı, parmakları eldivenlerinin içinde sızlıyordu, bacakları bile soğuğu hissetmeye başlamıştı.

Bazen, bir köşeyi dönüp dört beş metre yüksekliğinde kar tabakasıyla kaplı uzun bir sokağa baktıklarında, bu hallerinin, kutup kaşiflerinin fotoğraflarını andırdığını düşündü - hafifçe dalgalanan beyaz zeminde ilerleyen, kararmış dudaklar ve donmuş derileri ile kaderlerine terk edilmiş azimli adamlar gibiydiler.

Yolun yarısına geldiklerinde Don, sıcaklığın sıfırın çok altına düştüğünden emindi. Nefesiyle cilalanan atkısı yüzünün üzerinde kaskatı bir maskeye dönüşmüştü. Soğuk, ellerini ve ayaklarını ısırıyordu. O, Peter ve Ricky meydanın önünden geçiyorlar, ayaklarını derin karm arasından kaldırıp gövdelerini bir sonraki adım için öne atıyorlardı. Belediye başkanı ve polislerin meydana diktikleri ağaç, beyaz bir dağın üzerinde çıkıntı yapan dağınık yeşil dallardan ibaret kalmıştı. Omar Norris, Main Caddesi ve Wheat Sokağı'nı temizlerken kara gömmüştü ağacı.

Trafik ışıklarına ulaştıkları sırada havadaki aydınlık kayboldu ve yerdeki kar artık ışıldamıyordu: Hava kadar gri görünüyorlardı şimdi. Don yukan baktığında, sık bulutların arasından dönerek yere inen binlerce kar tanesi gördü. Yalnızlardı. Main Caddesi'nin aşağısında, birkaç arabanın tepesi, karın üzerine yerleştirilmiş çay tabakları gibi görünüyordu. Tüm dükkanlar kapalıydı. Yeni yağan kar etraflarında uçuşuyordu. Hava kararmaya başlamıştı.

"Ricky?" diye seslendi Don. Ağzında donmuş yün tadı hissetti: Havayla temas eden elmacıkkemikleri yanıyordu.

"Çok kalmadı," dedi Ricky soluk soluğa. "Yürümeye devam. Başaracağım."

"Sen nasılsın Peter?"

Oğlan üzeri karla kaplanmış kürklü şapkasının altından Don'a baktı. "Patronu duydun. Yürümeye devam."

Yeni yağan kar ilk başta zararsız görünüyordu -yolculuklarının başındaki pamuk şeker büyüklüğünde yağan kar gibi- bir engel değildi; ama yeni yeni esen rüzgarın içinde üç blok öteye gittikten sonra Don'un artık iki kalıp buza dönüşen ayakları bileklerine kadar acımaya başlamıştı, bu yeni kar

basbayağı bir fırtınaydı: Dikey olarak ya da güzelce döne döne değil çaprazlama düşüyor, açık alanlarda ise sörf dalgaları gibi yağıyordu. Düştüğü yeri acıtıyordu. Yüksek tepelerden birinin sonuna ulaştıkları her seferinde kar doğruca üzerlerine çarpıyor, göğüslerini ve yüzlerini yakıyordu.

Ricky bir an sendeleyip sırtüstü yere devrildi ve oyuncak bebek gibi göğsüne kadar karın içine gömüldü. Peter eğilip kolunu uzattı ona. Don, arkasını dönüp ona yardımı dokunup dokunamayacağına baktı; kar dolu rüzgarın sırtına vuruşunu hissedebiliyordu. "Ricky?" diye seslendi.

"Oturmam gerek. Birazcık."

Derin derin nefes alıyordu. Don soğuğun boğazını nasıl tahriş ediyor olduğunu, ciğerlerini nasıl üşüttüğünü tahmin edebiliyordu.

"iki ya da üç blok kaldı," dedi Ricky. *"Tanrım, ayaklarım."*

"Aklıma berbat bir şey geldi. Ya orada yoksa?"

"Orada," dedi Ricky, ardından Peter'ın elini tutup kendini yukarı çekti. "Ev orada, birkaç blok ötede."

Don yeniden rüzgara dönünce bir anlığına önünü göremedi; hızla hareket eden binlerce beyaz parçacık ona doğru geliyordu, öylesine sıklardı ki elektriksel güç çizgilerine benziyorlardı; çok geniş yarısaydam tabakalar onu Ricky ve Peter'dan ayırmıştı. Yanında belli belirsiz görebildiği Ricky ona devam etmesini işaret etti.

Don, Hollow'a ne zaman girdiklerini anlayamadı: Fırtınada Milburn'ün diğer bölgelerinden hiç farkı yoktu. Belki binalar daha eski görünüyordu, o kadar: Belki binlerce kilometre uzakta gibi görünen odaların derinliğinde parıldayan daha az ışık vardı. Bir keresinde günlüğüne bu bölgenin *30'lu*

yıllan anımsatan sepya güzelliğe sahip olduğunu yazmıştı: Şimdi ise bu tanımdan çok uzak görünüyordu oldukları yer. Sadece koyu gri duvarlar ve sıkıca kapalı pencereler vardı. Perdelerin arkasından görünen birkaç solgun ışıkla, uğursuz ve terk edilmiş görünüyordu. Don, günlüğüne yazdığı diğer muhnis sözleri hatırladı: *Milburn'e bela gelse bile bu asla Hollow'da başlamaz.* Milbum'de felaketler yaşanmaya başlamıştı ve her şey burada, Hollow'da, elli yıl önce ekim ayının ortalarında güneşli bir günde başlamıştı.

Bir sokak lambasının güçsüz ışığının altında durdular, Ricky Hawthorne gözlerini kısmış, sendeleyerek yolun diğer tarafındaki birbirinin aynısı üç yüksek tuğla binaya bakıyordu. Fırtınanın gürültüsünde bile Don onun nefes alışverişini duyabiliyordu. "Orada," dedi Ricky sertçe.

"Hangisi?"

"Emin değilim," dedi Ricky ve başını iki yana salladı, kırmızı şapkasının üzerinden kar taneleri saçıldı etrafa. "Değilim." Başını kaldırıp yağan karın arasından dikkatle yukarı baktı. Sağdaki bina. Sonra ortadaki bina. Bıçağı tuttuğu elini havaya kaldırdı ve bıçağın ucuyla üçüncü kattaki pencereleri işaret etti. Perde yoktu pencerelerde ve birisi yarısına kadar açıktı. "Orası. Edward'm evi. işte orası."

Üstlerindeki sokak lambası söndü ve karanlığa gömüldüler.

Don metruk binadaki pencerelere göz gezdirdi, dışarı bakan bir yüz, işaretparmağıyla onları çağıran birini görmeyi bekliyordu sanki. Bu kez soğuktan değil, korkudan donakalmıştı.

"Sonunda oldu," dedi Ricky. "Fırtına yüzünden elektrikler kesildi. Karanlıktan korkar mısınız?"

Üçü birlikte karla dolu caddede karşı tarafa doğru bata çıka ilerlediler.

17

Don apartmanın ön kapısını açtı ve diğer ikisi antreye doğru onu izlediler. Atkılarını yüzlerinden çıkardılar, nefesleri küçük soğuk alanda buhara dönüşüyordu. Peter kürklü şapkasının üzerindeki ve paltosunun önündeki karı temizledi; hiçbiri konuşmuyordu. Ricky duvara yaslandı; neredeyse merdivenleri çıkamayacak kadar güçsüz görünüyordu. Tepelerinde yanmayan bir ampul vardı.

"Paltolar," diye fısıldadı Don sırılsıklam olmuş giysilerin onları yavaşlatacağını düşünerek; çekici yere bıraktı, paltosunu çıkardı. Sonra da ıslak yün kokan atkısını; göğsü ve kolları hâlâ dar süveterin içinde kısüıydı, ama en azından ağır paltosu artık omuzlarını aşağı çekmiyordu. Peter da paltosunu çıkardı ve Ricky'ye yardım etti.

Don, ikisinin beyaz yüzlerine baktı ve bunun son eylemleri olup olmayacağını merak etti -Bate kardeşleri mahveden silahları yanlarındaydı, ama üçü de birer bez parçası kadar güçsüzlerdi. Ricky Hawthome'un gözleri kapalıydı: Yaşlanmış, kasları gevşek yüzü bir ölü maskesine dönüşmüştü.

"Picky?" diye fısıldadı Don.

"Bir dakika," dedi Ricky, parmaklarına hava üflemek için havaya kaldırdığı eli titriyordu. Nefes aldı, havayı bir süre içinde tuttu ve nefesini bıraktı. "Tamam. En iyisi, ilk önce sen git. Ben en arkadan geleceğim."

Don eğilip çekici yerden aldı. Arkasından Peter, Bowie bıçağının keskin kenarını koluna sildi. Don, uyuşmuş ayakucuyla merdivenlerin ilk basamağını buldu ve yukarı çıkmaya

başladı. Dönüp arkasına baktı. Ricky duvara dayanmış, Peter'ın arkasında duruyordu, gözleri ise yine kapalıydı.

"Bay Hawthorne burada kalmak ister misiniz?" diye fısıldadı Peter.

"Kesinlikle hayır."

Peşinde diğer ikisiyle, Don merdivenlerin ilk katını bitirdi. Bir zamanlar, hukuk ve tıp alanında çalışmaya yeni başlayan üç genç adam ve bir papazın on yedi yaşındaki oğlu bu merdivenlerden inip çıkmışlardı: Her biri 20'li yıllarda yaklaşık yirmi yaşındaydılar. Bu merdivenlerden onları güzelliğiyle büyüleyen -tıpkı Alma Mobley'nin Don'u büyülediği gibi- bir kadın da çıkmıştı. Don ikinci kata ulaştı ve köşeyi dönüp, çıkacağı son merdivenlerin yukarısına baktı. Aklının bir yanıyla, açık bir kapı, içine kar taneleri dolmuş boş bir oda, boş bir daire görmek istiyordu...

Ama bunlar yerine gördüğü şey geriye çekilmesine neden oldu. Peter omzunun üzerinden baktı ve başını salladı; sonunda Ricky de yanlarına gelip merdivenlerin yukansmdaki kapıya baktı.

Kapının altından fosfor gibi parıldayan bir ışık yayılıyor, koridoru ve duvarları hafif yeşil bir renkle aydınlatıyordu.

Fosforlu yeşil ışığa doğru son merdivenleri de sessizce çıktılar.

"Üçe kadar sayacağım," diye fısıldadı Don ve çekicini sıkıca kavradı. Peter ve Ricky başlarıyla onayladılar.

"Bir. İki." Don boştaki eliyle tırabzana tutundu. "Üç."

Hep birlikte kapıyı ittiler ve kapı ağırlıklarının baskısına dayanamayıp açıldı.

Hepsi tek bir sözcük duydular; ama sözcüğü söyleyen ses hepsi için farklıydı. Duydukları sözcük *merhaba'ydı.*

18

Fena halde şaşkınlığa uğramış olan Don Wanderley kardeşinin sesini duyunca kendi etrafında döndü. Etrafına sıcak bir ışık düştü, trafik sesleri hücum etti. Elleri ve ayakları öylesine üşümûştü ki, soğuktan donmuş bile olabilirlerdi, ama mevsimlerden yazdı. Yaz: New York. O köşeyi hemen hatırladı.

East Fifties'deydi, burası oldukça tanıdıktı; yakınlarda - çok yakınlarda bir yerde- New York'a her gidişinde öğle yemeği için David'le buluştuklan, dışarıda masaları olan kafe vardı.

Bir halüsinasyon değildi bu -sadece bir halüsinasyon değildi. New York'taydı ve mevsimlerden yazdı. Don, sol elinde bir ağırlık hissetti ve aşağı bakınca elinde bir balta taşıdığını fark etti. *Bir balta mı? Ne ki şimdi bu?..* Baltayı sanki kendiliğinden düşmüşçesine elinden bıraktı. Ağabeyi seslendi: "Don! Buradayım!"

Evet, bir balta taşıyordu... yeşil bir ışık görmüşlerdi... kendi etrafında hızla dönüyordu...

"Don!"

Caddenin karşısına baktı ve David'i gördü, sağlıklı ve son derece mutlu görünüyor, dışarıdaki masalardan birinin önünde durmuş, gülümseyerek el sallıyordu. Gıcır gıcır, ince, mavi bir takım elbiseyle, saplan sarı saçlarının arasında kaybolan pilot gözlükleriyle David. "Uyansana!" diye bağırdı kardeşi trafik seslerinin arasından.

Don, buz tutmuş elleriyle gözlerini ovuşturdu. David'in karşısında şaşkın görünmemesi önemliydi -David onu öğle yemeğine davet etmişti. David'in ona anlatacak bir şeyi vardı.

New York mu?

Ama evet, New York, ve işte David, sevinçle ona bakıyordu, onu gördüğü için mutluydu, anlatacak çok şeyi vardı. Don başını indirip kaldırıma baktı. Çekiç yok olmuştu. Arabaların arasından koştu, ağabeyini kucakladı; puro, kaliteli şampuan ve Aramis kolonyası kokusu aldı. Oradaydı ve David yaşıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu David.

"Ben burada değilim ve sen ölüsün," cümlesi döküldü ağzından.

David utanmış göründü, sonra bir başka gülümsemeyle sakladı utancını. "Otur en iyisi küçük kardeşim. Bir daha böyle konuşmamalısın." David onu dirseğinden tuttu ve güneş şemsiyelerinden birinin altındaki sandalyeye oturttu. Masadaki nemli bir bardağı buzlu bir martini serinletiyordu.

"Böyle konuşmamam..." diye söze başladı Don. Sandalyeye iyice yerleşti; güzel East Fifties caddesinde Manhattan trafiği akıyordu; diğer tarafta, trafiğin hemen üzerinde, bir Fransız restoranın koyu renkli bir cama altın rengi harflerle yazılmış adını okudu. Üşümüş ayakları bile kaldırımın sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Kesinlikle," dedi David. "Sana bir biftek söyledim, olur mu? Fazla ağır bir şey istemeyeceğini düşündüm." Masanın karşısından sevecen gözlerle Don'a bakıyordu. Son moda gözlükler gözlerini saklamıştı, ama David'in yakışıklı yüzünden içtenlik yayılıyordu. "Bu elbise tamam mı, bu arada? Dolabında buldum. Artık hastaneden çıktığına göre sana yeni elbiseler almamız gerekecek. Brooks'taki hesabımı kullan, olur mu?" Don başını indirip üzerindekilere baktı. Taba rengi yazlık bir takım elbise, kahverengi-yeşil çizgili bir kravat,

kahverengi mokasen ayakkabılar. Hepsi David'in şıklığının yanında biraz modası geçmiş ve adi görünüyordu.

"Şimdi bana bak ve benim ölü olduğumu söyle," dedi David.

"Ölü değilsin."

David mutlulukla iç çekti. "Tamam. Güzel. Beni endişelendirdin ahbap. Şimdi -neler olduğu hakkında herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır. Hastane?"

"Kimsenin böylesine şahit olmadığı büyük bir çöküntü yaşadın kardeşim. Bir sonraki adım öbür tarafa yolculuktu artık. O kitabı bitirdikten hemen sonra oldu."

"Gece Bekçisi'ni mi?"

"Başka ne olabilir? Birden iptal oldun -ve söylediğin tek şey benim ölü, Alma'nınsa korkunç ve gizemli bir şey olduğu gibi delicesine şeylerdi. Başka bir dünyadaydın. Bunların hiçbirini hatırlamamanın nedeni gördüğün şok tedavisi. Şimdi yeniden hayata dönmeni sağlamalıyız. Profesör Lieberman'la konuştum, sonbaharda bir görüşme daha ayarlayacağını söyledi -senden gerçekten hoşlanıyor Don."

"Lieberman? Hayır, o demişti ki ben..."

"O senin hasta olduğunu bilmeden önceydi. Her neyse, seni Meksika'dan alıp Riverdale'de özel bir hastaneye yatırdım. Kendine gelene kadar tüm masrafları ödedim. Biftek birkaç dakikada gelir. O martiniyi midene indirsen iyi edersin. Kırmızı şarapları da fena değil."

Don itaakar bir şekilde içkisini yudumladı: o tanıdık, soğuk ve sert tat. "Neden bu kadar *üşüyorum!"* diye sordu David'e. "Donuyorum."

"İlaç tedavisinin yan etkisi." David eline hafifçe vurdu.

"Bana bir ya da iki gün kendini böyle, üşüyormuş gibi hissedeceğini söylemişlerdi, henüz kendinden emin olamayacağını da -ama geçecek. Söz veriyorum."

Garsonlardan biri yemeklerini getirdi. Don, kadının martini bardağını almasına müsaade etti.

"Tüm bu rahatsız edici fikirlere kapılman normal," diyordu ağabeyi. "Artık iyileştiğine göre, olanlar seni şoke edecek. Karımın beni Amsterdam'da öldüren bir tür canavar olduğunu sanıyordun. Doktor onu kaybettiğin gerçeğiyle yüzleşemediğini söyledi: O yüzden bu konuyu konuşmak için yanıma gelmedin. Romanında yazdıklarının doğru olduğunu düşünerek kendi kendini incittin. Kitabı yayıncına gönderdikten sonra bir otel odasında oturup durdun, ne yemek yedin ne duş aldın -tuvalete bile gitmedin. Seni almak için Mexico City'ye kadar gitmek zorunda kaldım."

"Bir saat önce ne yapıyordum?" diye sordu Don.

"Sana sakinleştirici bir ilaç veriyorlardı. Sonra taksiye bindirip buraya gönderdiler. Burayı yeniden görmenin hoşuna gideceğini düşündüm. Tanıdık bir yer."

"Bir yıldır mı hastanedeyim?"

"Neredeyse iki yıl. Son beş aydır çok hızlı iyileştin."

"Neden hatırlayamıyorum?

"Basit. Çünkü istemiyorsun. Beş dakika önce doğduğunu farz et. Ama hepsini yavaş yavaş hatırlayacaksın. Adadaki yerimizde hızla iyileşebilirsin -bolca güneş, kum, birkaç kadın. Bunun gibi?"

Don gözlerini kırpıştırdı ve etrafına baktı. Tüm vücudu anlamsız bir şekilde fena halde üşüyordu. Uzun boylu bir kadın elinde tasmalı bir çoban köpeğiyle karşılarındaki bloktan aşağı, onlara doğru geliyordu -kadın ipincecik ve yanık ten-

liydi; güneş gözlüklerini saçlarının üzerine takmıştı, bir gerçeklik simgesi gibiydi: Halüsinasyon ya da rüya değil, aklı başındalığm sembolüydü. Önemli biri değildi, bir yabancıydı ama David'in ona anlattıkları doğruysa eğer, bu kadın sağlık demekti.

"Bir sürü kadın göreceksin," dedi David neredeyse kahkaha atarak. "Karşına çıkan ilk kişiye kapılma."

"Şimdi Alma'yla mı evlisin?" diye sordu Don.

"Tabii ki. Seni görmek için sabırsızlanıyor. Biliyorsun," dedi David çatalında düzgünce kesilmiş bir et parçası tutarak, hâlâ gülümsüyordu, "senin şu kitabını öve öve bitiremiyor. Kendini edebiyata katkıda bulunmuş gibi hissediyor! Ama sana bir şey söylemek istiyorum," dedi David ve sandalyesini iyice yakınlaştırdı. "Eğer kitabında yazdıkların doğruysa, doğuracakları kötülükleri düşünsene. Eğer öyle yaratıklar gerçekten varsa -ve sen gerçekten var olduklarını düşünüyordun, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Don. "Düşünmüştüm ki..."

"Bekle. Bitirmeme izin ver. Onlara ne kadar önemsiz göründüğümüzü göremiyor musun? Ne kadar yaşıyoruz? Zavallı bir altmış yetmiş yıl belki. Onlar ise asırlarca yaşıyorlar. Olmak istedikleri her şey olabiliyorlar. Hayatlarımızı rastlantılara, genlerin tesadüfi olarak birleşmesine borçluyuz -onlar kendilerini istedikleri gibi yaratıyorlardır. Bizden tiksiniyorlardır. Üstelik haklılar da. Onların yanında tiksindirici varlıklarız."

"Hayır," dedi Don. "Yanılıyorsun. Vahşi ve acımasızlar, ölümle besleniyorlar..." Kusmak üzereymiş gibi hissetti kendini. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Senin sorunun hâlâ kendini inandırdığın o hikâyeden

kurtulamamış olman -içinden çıktığın halde hikâyen hâlâ hafızanda bir yerlerde asılı duruyor. Biliyorsun, doktorun bana onca yıllık meslek hayatında daha önce böyle bir şeyle karşılaşmadığını söyledi -aklını yitirdiğinde, bir hikâyenin içine sıkıştın. Hastanenin koridorunda, orada olmayan insanlarla konuşarak yürüyordun. Kendini bir tür olay örgüsüne kaptırmış durumdaydın. Tüm doktorları şaşkınlığa uğrattın. Onlara bir şey söylüyordun, onlar da sana söylüyordu, ama sonraki cevabını Sears ya da Ricky adlı biriyle konuşuyormuşsun gibi veriyordun..." David gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Hikâyenin sonunda ne oldu?" diye sordu Don.

"Hı?"

"Hikâyenin sonunda ne oldu?" Don çatalını yere bırakıp öne eğildi ve ağabeyinin ifadesiz yüzüne baktı.

"Buraya gelmene izin vermediler," dedi David. "Korkuyorlardı -kendini öldürtmeye çalışıyor gibiydin. İşte, sorununun bir parçası bu. Bu fantastik güzel yaratıkları uydurdun ve hikâyede kendini onların 'düşmanı' olarak yazdın. Ama onlar gibi şeyler asla bozguna uğratılamaz. Ne kadar uğraşırsan uğraş, sonunda her zaman onlar kazanır."

"Hayır, doğru değil..." dedi Don. Doğru değildi bu: David'in anlattığı hikâyenin sadece kaba hatlarını belli belirsiz hatırlıyordu, ama David'in yanıldığından emindi.

"Doktorların bunun daha önce hiç duymadıkları, bir yazarın çok enteresan bir intihar teşebbüsü olduğu söylüyor. Yani hikâyenin sonunu getirmene izin veremezlerdi, anlıyor musun? Seni hikâyenin dışına çıkarmak zorundalardı."

Don, dondurucu bir rüzgar esiyormuş gibi oturuyordu.

"Merhaba ve tekrar hoşgeldin," dedi Sears. "Hepimiz o rüyayı gördük, ama sanırım buluşmalarımız sırasında gören bir tek sen varsın."

"Ne?" dedi Ricky, hızla başını kaldırıp karşısında Sears'ın sevgili kütüphanesini gördü: Cam kapaklı kütüphaneler, daire şeklinde yerleştirilmiş deri sandalyeler, karanlık pencereler. Hemen karşısında Sears purosunu tüttürerek hafif bir sıkıntıyla ona bakıyordu. Lewis ve John, ellerinde viski bardakları ve Sears'm üzerindekine benzer siyah kıyafetleriyle sıkılmıştan çok utanmış gibi görünüyorlardı.

"Ne rüyası?" diye sordu Ricky ve başını iki yana salladı. O da smokinliydi. Purodan, karanlığın niteliğinden, binlerce tanıdık detaydan, bir Amerikan Yahnisi Derneği toplantısının son aşamasında olduklarını anlamıştı Ricky.

"Uyuyakaldın," dedi John. "Hikâyeni hemen bitirdikten sonra."

"Hikâyemi mi?"

"Sonra," dedi Sears, "bana bakıp, 'Sen ölüsün,' dedin."

"Oh. Kâbus," dedi Ricky. "Oh, evet. Gerçekten öyle mi dedim? Tanrım, donuyorum."

"Bizim yaşımızda hepimizin kan dolaşımı sorunlu tabii," dedi Dr. Jaffrey.

"Hangi tarihteyiz?"

"Sahiden kendinden geçmişsin," dedi Sears kaşlarını kaldırarak. "9 Ekim."

"Don burada mı? Don nerede?" Ricky sanki Edward'm kuzeni sandalyelerin altında saklanıyor olabilecekmiş gibi çılgınca etrafına baktı.

"Aslında," dedi Sears homurdanarak, "az önce ona yazıp yazmayacağımızı oyladık, hatırlarsan. Mektubun yazılmadan

ortaya çıkması son derece imkânsız, değil mi?"

"Ona Eva Galli'den söz etmeliyiz," dedi Ricky oylamayı hatırlayarak. "Mecburuz."

John hafifçe gülümsedi ve Lewis, Ricky'ye aklını kaçırmış gibi bakarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Bu kadar çabuk karar değiştirmen hayret verici," dedi Sears. "Beyler, arkadaşımızın biraz uykuya ihtiyacı var belli ki, artık bitirsek iyi olur."

"Sears" dedi Ricky, birden başka bir şey daha hatırlayıvermişti.

"Evet Ricky."

"Bir sonraki buluşmamızda -John'un evinde buluştuğumuzda- aklındaki hikâyeyi anlatma. O hikâyeyi anlatamazsın. Çok kötü sonuçları olacak."

"Sen biraz daha kal Ricky," dedi Sears ve diğer iki adamı dışarıya kadar geçirdi.

Elinde yeni yakılmış bir puro ve bir içki şişesiyle geri geldi. "Bir içkiye ihtiyacın var gibi. Hayli yorucu bir rüya olmalı."

"Uzun süre mi uyudum?" Aşağıda Lewis'in Morgan'ını çalıştırmaya uğraştığını duyabiliyordu.

"On dakika. Fazla değil. Peki bir sonraki hikâyem ne hakkındaydı?"

Ricky ağzını açtı, sadece dakikalar önce ona çok önemli gelen şeyi yeniden hatırlamaya çalışıyordu ve çok aptalca görünüyor olduğunu fark etti. "Şimdi hatırlamıyorum. Eva Galli ile ilgili bir şey."

"O konuda konuşmayı düşünmediğime yemin edebilirim, içimizden birinin bir daha o konudan söz etmek isteyeceğini sanmıyorum ve bence en iyisi de bu zaten, değil mi?"

"Hayır. Hayır. Konuşmalıyız..." Ricky yeniden Don Wanderley'den söz etmek üzere olduğunu fark etti ve yüzü kızardı. "Sanırım rüyamın bir parçası olmalı. Pencere mi açık Sears? Gerçekten donuyorum. Çok yorgun hissediyorum kendimi. Nasıl böyle..."

"Yaşlılık. Ömrümüzün sonuna yaklaşıyoruz Ricky. Hepimiz. Yeterince uzun yaşadık, yaşamadık mı?"

Ricky başını hayır anlamında salladı.

"John çoktan ölmeye başladı bile. Yüzünden anlaşılıyor, değil mi?"

"Evet, sanırım..." dedi Ricky, John'un toplantının başlarındaki halini, alnının üzerindeki koyu düzlemi hatırlayarak; o an yıllar önce yaşanmış gibiydi sanki.

"Ölüm. Gördüğünü düşündüğün şey bu işte. Evet, öyle, eski dostum." Sears sevecen bir şekilde gülümsedi. "Bunu uzun zamandır düşünüyordum ve sen Eva Galli'dan söz ediyorsun -her şey birbirine karışıyor. Sana ne düşündüğümü söyleyeyim." Sears purosundan bir nefes çekti ve tüm bedeniyle bir parça öne eğildi. "Bence Edward doğal yollardan ölmedi. Korkunç ve gerçeküstü bir güzellikle karşılaştı ve o şok zavallı ölümlü bedenini öldürdü. Bence biz de bir yıldır hikâyelerimizle o güzelliğin kıyılarında dolaşıyoruz."

"Hayır, güzellik değil Ricky. İğrenç bir şey -korkunç bir şey."

"Dur biraz. Varlıkların bir başka türü daha olabileceği ihtimalini değerlendirmeni istiyorum -güçlü, her şeyi bilen, güzel varlıklar. Eğer böyle varlıklar gerçekten varsa, bizden tiksiniyor olmalılar. Onların yanında biz sığır gibi kalıyoruzdur. Onlar asırlarca yaşarlar, yani sen ve ben onlara çocuk gibi görünürüz. Onların varlığı rastlantılara, genlerin tesadüfi

olarak birleşmesine bağlı değildir. Bizden tiksinmekte haklılar: Onların yanında biz tiksindirici varlıklarız." Sears ayağa kalktı, bardağını masaya bıraktı ve hızlı hızlı yürümeye başladı. "Eva Galli. Şansımızı işte orada kaçırdık. Ricky, hazin hayatlarımızı feda etmemize değecek şeyler görebilirdik."

"Bizden bile daha kötüler Sears," dedi Ricky. "Oh. Şimdi hatırlıyorum. *Bate'ler.* Anlatmaman gereken hikâye bu işte."

"Oh, hepsi bitti artık," dedi Sears. "Her şey bitti artık." Ricky'ye doğru yürüdü ve sandalyesine yaslanıp ona baktı. "Bundan sonra hepimizin şey olmasından korkuyorum -*hors commerce* mi *de combat* mıydı?"

"Oh, senin durumunda *hors de combat,* eminim," dedi Ricky kendi sözlerini hatırlayarak. Korkunç hasta hissetti kendini, titriyordu, hayatında gördüğü en ciddi soğuk algınlığının saldırısını hissetti: Akciğerlerinde duman gibi asılı duruyor ve kollarını kar yağıyormuş gibi ağrıtıyordu.

Sears ona doğru eğildi. "Hepimiz için böyle Ricky. Ama yine de iyi bir yolculuktu, değil mi?" Sears puroyu ağzına götürdü ve uzanıp Ricky'nın boynuna dokundu. "Salgı bezlerin şişmiş sandım. Zatürreden ölmezsen şanslısın." Sears'ın kocaman eli Ricky'nm boynunun etrafında gezindi.

Ricky çaresizlik içinde hapşırdı.

"Dediklerimi iyi dinle," dedi David. "Bunun ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyor musun? Kendini öyle bir duruma soktun ki, tek mantıklı son, ölmendi. Hayal ettiğin bir şeyleri bilinçli olarak habis saydıysan da, farkında olmadan onların üstün nitelikli olduklarını gördün, işte bu yüzden 'hikâyen' çok tehlikeliydi. Doktorunun söylediğine göre, farkında olmadan onların seni öldüreceğini gördün. Kendi ken-

dine öylesine üstün nitelikli şeyler yarattın ki, hayatını onlara vermek istedin. Tehlikeli işler bunlar ufaklık."

Don başını iki yana salladı.

David çatalını ve bıçağını masaya bıraktı. "Hadi bir test yapalım. Yaşamak istediğini ispatlayabilirim sana. Tamam mı?"

"Yaşamak istediğimi biliyorum." Tartışmasız şekilde gerçek olan caddenin karşısına baktı ve tartışmasız şekilde gerçek olan kadının elinde köpeğiyle hâlâ yolun yukarısına doğru yürüyor olduğunu gördü. Hayır: Yukarıya doğru yürümüyordu, az önce onların olduğu tarafa geldiği gibi aşağı iniyordu. Aynı figüranın sizi varlığıyla sarsarak ve her şeyin bir kurmaca olduğunu hatırlatarak birkaç sahnede göründüğü bir film gibiydi. Kadın hâlâ orada, yakışıklı köpeğinin arkasında canlı bir şekilde yürüyordu; kurgusal bir figür değil, caddenin bir parçasıydı.

"İspatlayacağım. Ellerimi boynuna dolayıp seni boğmaya çalışacağım. Durmamı istediğinde, durmamı söyle."

"Saçmalık bu."

David çabucak masanın karşısına uzandı ve Don'un boğazını yakaladı. "Dur," dedi Don. David ellerini iyice sıktı ve masaya çarparak sandalyesinden kalktı. Sarsıntıdan, masadaki sürahi devrildi ve içindeki şarap masa örtüsüne döküldü. Diğer müşterilerden hiçbiri olanların farkında değildi, yemeklerini yemeye devam ediyorlardı; su götürmez gerçek sohbetlerine devam ediyor, su götürmez gerçek yemeklerini su götürmez gerçek ağızlarına götürüyorlardı. Don, "Dur," demeye çalıştı, ama David'in elleri sözcüğü ağzından çıkaramayacak kadar sert sıkmaya başlamıştı boynunu. Yüzü şimdi rapor yazan ya da olta atan bir adamınki gibiydi. Poposuyla masayı yere devirdi.

Sonra David'in yüzü kendi yüzü olmaktan çıktı, boynuzlu bir geyik kafası ya da bir baykuşun geniş kafası ya da ikisine birden dönüşüverdi.

Şoke edecek kadar yakında bir yerde, bir adam şiddetle hapşırdı.

"Merhaba Peter. Perdenin arkasını görmek istiyorsun demek." Clark Mulligan projeksiyon odasının kapısında hafifçe geriye gidip onu içeri çağırdı. "Onu buraya getirmeniz büyük incelik Bayan Barnes. Yukarıda bana arkadaşlık edecek kimse olmuyor pek. Sorun ne? Çok şaşkın görünüyorsun Peter."

Peter ağzını açtı ve tekrar kapadı. "Ben..."

"Bay Mulligan'a teşekkür edebilirsin Peter," dedi annesi soğuk bir tonda.

"Muhtemelen film onu sersemletti," dedi Mulligan. "Herkeste aynı etkiyi yapıyor. Neredeyse yüz kez izledim ama beni bile hâlâ etkiliyor. Sadece bir film Peter."

"Bir film mi?" diye sordu Peter. "Hayır -merdivenlerden yukarı çıkıyorduk..." Eline baktı ve Bowie bıçağını gördü.

"Bu bobin işte şurada bitti. Annen filmin yukarıdan nasıl göründüğünü merak ettiğini söylemişti. Salondaki tek kişi sen olduğuna göre bir sakıncası olmaz, değil mi?"

"Peter, o bıçakla ne yapıyorsun Tanrı aşkına?" diye sordu annesi. "Derhal onu bana ver."

"Hayır, benim, ah..." Peter annesinden uzaklaştı ve küçük projeksiyon odasında şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Duvarda, ucunda fitilli kadifeden bir paltonun asılı durduğu bir askılık, bir takvim, teksir makinesiyle çoğaltılmış bir kâğıt asılıydı. Sanki Mulligan filmi sokakta gösteriyormuş gibi soğuktu oda.

"Sakinleşsen iyi edersin Peter," dedi Mulligan. "Buradan projeksiyonları görebilirsin, son bobin şuradakine geçmeye hazır, görüyor musun, önceden hepsini hazırlıyorum ve birkaç sahnede üst üste küçük bir işaret görününce öbür bobine geçmek için yeterli vaktim..."

"Sonunda ne oluyor?" diye sordu Peter. "Kafamı tam olarak toparlayamıyorum..."

"Oh, hepsi ölüyor tabii," dedi Mulligan. "Başka türlü olması mümkün değil, mümkün mü? Savaştıkları şeyle karşılaştırınca, gerçekten çok zavallı görünüyorlar, öyle değil mi? Sonuçta onlar sadece tesadüfi olarak dünyaya gelmiş küçük insancıklar, savaştıkları şey ise muhteşem. Sonunu buradan benimle izleyebilirsin istersen. Sizin için sorun olur mu Bayan Barnes?"

"Elbette olmaz," dedi Christina, Peter'ı öne itekleyerek. "Aşağıda transa geçti sanki. Şu bıçağı bana ver Peter."

Peter bıçağı arkasına sakladı.

"Oh, sonunda her şeyi görecek Bayan Bames," dedi Mulligan ve ikinci projektörün üzerindeki bir düğmeyi kaldırdı.

"Neyi göreceğim?" diye sordu Peter. "Donuyorum."

"Isıtıcılar bozuldu. Benim de soğuktan ellerim ayaklarım şişiyor burada. Neyi mi göreceksin? Şey, önce iki adam ölüyor tabii, ve sonra... ama kendin izle."

Peter cam duvardaki delikten bakmak için öne eğildi ve aşağıda gördüğü şey Rialto'nun boş salonuydu, içi boş ışık huzmesi perdeye doğru genişliyordu...

Yanında, görünmeyen bir Ricky Havvthorne yüksek sesle hapşırdı ve Peter her şeyin yeniden değiştiğini, projeksiyon odasının duvarlarının dalgalandığını, kocaman bir hayvan kafası olan bir şeyin Ricky'nin kafasına bir darbe indirmişçesine

geri çekildiğini gördü, sonra yine Clark Mulligan göründü. "Bandın burasında sert bir leke var sanırım, ama şimdi tamam," derken sesi titriyordu. Annesi, "Bıçağı bana ver Peter," diyordu.

"Bir oyun bu," dedi Peter. "Pis bir *oyun* daha."

"Kabalık etme Peter," dedi annesi.

Clark Mulligan yüzünde endişe ve şaşkınlıkla ona baktı ve Peter, eski bir macera hikâyesindeki tavsiyeyi hatırlayarak, Bowie bıçağını Mulligan'ın şişman göbeğine sapladı. Çoktan etrafındaki her şey gibi erimeye başlayan annesi bir çığlık kopardı ve Peter bıçağın sapını iki eliyle kavrayıp Mulligan'ın karnından çıkardı. Üzüntü ve ızdırapla bağırdı, Mulligan projeksiyon makinesine doğru, makineyi masasından düşürerek, sırtüstü devrildi.

19

"Oh, *Sears"* dedi Ricky nefes nefese. Boğazı yanıyordu. "Oh, benim zavallı arkadaşlarım." Bir anlığına hepsi canlanmış ve kırılgan dünyaları yeniden birleşmişti: Arkadaşlarını ve huzurlu dünyalarını kaybetmiş olmanın acısı tüm bedenini kapladı ve gözlerine yaşlar doldu.

"Bak, Ricky," dediğim duydu Don'un; sesi, başını çevirmesine yetecek kadar buyurucuydu. Ricky dairenin zemindekileri görünce ayağa kalktı. "Peter yaptı," dediğini duydu hemen yanında duran Don'un.

Oğlan onlardan üç metre ötede duruyordu, gözleri biraz ilerisinde yerde yatan kadına kilitlenmişti. Don ise dizleri üzerine çökmüş, boynunu ovalıyordu. Ricky, Don'la göz göze geldi; Don'un gözlerinden hem korku hem acı okunuyordu ve ikisi birden, Anna Mostyn'e baktılar.

Bir an için onu Wheat Sokağı'nda resepsiyonun önünde ilk gördüğü anki gibi görünmüştü gözüne: çok güzel bir yüzü ve koyu renk saçları olan genç bir kadın. Yaşlı adam şimdi bile kadının oval yüzündeki gerçek zekâ ve sahte insancıllığı görebiliyordu. Eli, göğüs kemiğinin hemen altında saplanmış bıçağın kemik sapının üzerindeydi; uzun yaradan koyu renk kan sızıyordu. Yere serilmiş kadının yüzü çarpılmıştı: Gözleri çırpınıyordu.

Açık camlardan rastgele kar taneleri içeri giriyor ve üzerlerine düşüyordu.

Anna Mostyn'in gözleri birden açıldı ve Ricky kendini kadının bir şey söyleyeceğine hazırladı; ama o güzelim gözler hiçbirine odaklanamadı, onları tanımış görünmüyordu. Bir anda yarasından oluk oluk kan fışkırdı ve sonra bir kere daha, kan bedeninin yanına çarşaf gibi yayılmıştı, iki adamın dizlerine değiyordu; Alma hafifçe gülümsedi ve üçüncü bir kan pınarı bedeninden aşağı yayılıp yeri kan gölüne çevirdi.

Sadece bir anlığına üçü birden -Anna Mostyn'in cesedi ince bir zar, başka bir maddenin üzerini kaplayan bir diapozitifmiş gibi- ölü kadının derisinin içinde debelenen bir canlı gördüler -sıradan bir geyik ya da baykuş değil, insan ya da hayvan bedeni değil, ama Anna Mostyn'in ağzının altında açılan bir ağız ve Anna Mostyn'in kanlı giysileriyle zaptedilen, yırtıcı bir ruhla hareket eden bir bedendi: Bir yağ tabakası gibi hareketliydi, değişkendi ve görünür olduğu andan itibaren onlara büyük bir hiddetle parladı; sonra kararıp gözden kayboldu ve şimdi yerde sadece ölü kadın yatıyordu.

Sonraki saniye, kadının yüzünün rengi tebeşir beyazına döndü ve uzuvları diğerlerinin hissedemediği bir rüzgarla içe doğru büküldü. Ölü kadın, ateşe atılmış bir parça kâğıt gibi

büzülüyor, tüm vücudu kollan ve bacakları gibi içe doğru bükülüyordu. Karşılarında titreşip büzüldü, önce yarısına, sonra dörtte birine kadar küçüldü ve sonunda insan gibi bir şey değildi artık, bükülüp büzüşen bir et parçasıydı ve görünmez bir rüzgarla savrulup hırpalanıyordu.

Metruk daire de nefes alıp veriyordu sanki, Anna'nın boğazından geriye kalan şeyden şaşırtıcı derecede insana özgü bir nefes çıkıyordu. Etraflannda yeşil bir ışık parladı, binlerce kibrit çakılmıştı sanki. Anna Mostyn'in vücudundan geriye kalanlar bir kez daha titreşti ve içe doğru bükülüp kayboldu. Ricky, şimdi elleri ve dizleri üzerine eğilmiş, bedenin olduğu yere düşen kar taneciklerinin bir girdap gibi döndüklerini gördü, dalgın bir şekilde onları izledi.

On üç blok ötede, John Jaffrey'nin Montgomery Sokağı'ndaki evinin karşısındaki ev içe doğru patladı. Milly Sheehan patlamayı duydu ve pencereye koştuğunda Eva Galli'nin evinin ön yüzünün kâğıttan bir maket gibi içe doğru katlandığını, sonra da tuğlalara ayrılıp evin orta yerinden yükselen alevlere doğru uçtuğunu gördü.

"Vaşak," dedi Ricky nefes nefese. Don, gözlerini Anna Mostyn'in bedeninin havaya karıştığı noktadan ayırıp, açık pencerenin pervazında bir serçenin oturduğunu gördü. Küçük kuş başını kaldırıp üçüne baktı; Don ve Ricky ona doğru hareketlenmişlerdi bile, Peter ise hâlâ boş zemine bakıyordu. Serçe hareketlendi ve pencereden uçup gitti.

"Bu kadar, değil mi?" diye sordu Peter. "Hepsi geçti artık. Başardık."

"Evet Peter," dedi Ricky. "Hepsi geçti artık."

iki adam bir anlığına birbirlerine bakıp bakışlarıyla anlaş-

tılar. Don ayağa kalktı ve yavaşça pencereye doğru yürüdü; tek görebildiği, hafiflemeye başlayan fırtınaydı. Peter'a döndü ve onu kucakladı.

20

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Don.

"Nasıl hissettiğimi soruyor," dedi Ricky, Binghamton hastanesindeki yatağında sırtını yastıklara dayamış otururken. "Zatürrenin şakası yok. Bağışıklık sistemini fena etkiliyor. Kendinizi zatürreye karşı korumanızı öneririm."

"Deneyeceğim," dedi Don. "Ölüyordun neredeyse. Ambulansın gelebilmesi için otoyolu tam vaktinde açtılar. Yırtamasaydın karını bu baharda Fransa'ya ben götürmek zorunda kalacaktım."

"Stella'ya böyle söyleme sakın. Hemen buraya koşup tüplerimi çıkarır." Alaylı bir şekilde gülümsedi. "Fransa'ya gitmeye öylesine istekli ki, senin gibi bir delikanlıyla bile gidebilir."

"Burada ne kadar kalman gerekiyor?"

"İki hafta daha. Kendimi kötü hissetmem dışında, çok da fena değil. Stella tüm hemşireleri korkutmayı başardı, o yüzden bana çok iyi bakıyorlar. Çiçekler için teşekkürler bu arada."

"Seni özledim," dedi Don. "Peter da özledi."

"Evet," dedi Ricky sadece.

"Tüm bu olanlarla ilgili en tuhaf şey bu işte. Kendimi sana ve Peter'a -ve itiraf etmeliyim, ki Sears'a- Alma Mobley'den beri kimseye olmadığı kadar yakın hissediyorum."

"Şey, bu konuda benim ne hissettiğimi biliyorsun. O doktor beni solunum aletlerine bağlarken hepsini ağzımdan kaçır-

dım. Amerikan Yahnisi Derneği öldü, Amerikan Yahnisi Derneği sağ olsun. Sears bir keresinde bana, keşke bu kadar yaşlı olmasaydım, demişti. O zaman biraz şaşırmıştım ama şimdi ona katılıyorum. Peter Barnes'm büyüdüğünü görebilseydim keşke -ona yardım edebilseydim. Bunu benim için senin yapman gerekecek. Hayatımızı ona borçluyuz, biliyorsun."

"Biliyorum. Hastalığını borçlu değiliz gerçi."

"O odada tamamen sersemlemiş haldeydim."

"Ben de öyle."

"Tanrı'ya şükür ki Peter vardı. İyi ki ona söylemedin."

"Anlaşmıştık ya. Yeterince şey çekti zaten. Ama hâlâ öldürülmesi gereken bir vaşak var."

Don başını evet anlamında salladı.

"Çünkü," diye devam etti Ricky, "öldürülmezse yeniden ortaya çıkar. Hepimiz ve yanımızdakilerin çoğu ölene kadar gelmeye devam eder. Öldüklerini asla görmek istemediğim için çocuklarımı çok uzun süredir maddi olarak destekliyorum. Bunu söylemekten nefret etsem de, iş sana düşüyor gibi görünüyor."

"Elbette," dedi Don. "Gregory ve Bate'i yok eden sendin. Peter da patronlarını öldürdü. Geri kalanını benim halletmem gerek."

"İşi sana yıkmıyorum. Güveniyorum sana. Bıçağın duruyor değil mi?"

"Evet, yerden kaldırdım."

"Güzel. Kaybolmasından korkmuştum. Biliyorsun, o berbat odada Sears ve diğerleriyle üzerine konuşup durduğumuz bilmecelerden birinin cevabını gördüğümü düşünmüştüm. Amcanın kalp krizinin nedenini görmüş olduk sanırım."

"Sanırım," dedi Don. "Bir saniye, senin de gördüğünü bilmiyordum."

"Zavallı Edward. John'un odasına doğru yürürken en kötü ihtimalle aktrisini Freddy Robinson'la yatakta bulacağını düşünmüş olmalı. Ama bunun yerine o -ne yaptı? Maskesini çıkardı."

Ricky çok yorulmuştu, Don gitmek üzere ayağa kalktı. Ricky'nin yatağının yanındaki masaya bir dolu kitap ve bir torba portakal bıraktı.

"Don?" Yaşlı adamın sesi bile halsizlikten titreşiyordu.

"Evet?"

"Beni şımartmayı bırak. Bana bir vaşak vur sadece."

21

Üç hafta sonra, Ricky sonunda hastaneden çıktığında fırtına tamamen dinmişti ve Milbum kuşatma altında değildi artık, en az yaşlı avukat kadar iyileşmişti. Manav ve marketlere mal gelmişti: Rhoda Flager, Defne Market'te Bitsy Underwood'la karşılaştı, turp gibi kızarıp, saçını çektiği için ondan özür diledi. "Oh, korkunç günlerdi," dedi Bitsy. "Eğer o balkabağına önce sen gitmiş olsaydın kesin pataklardım seni."

Okullar açıldı; işadamları ve bankerler işlerine geri döndü, kepeklerini indirip masalarında biriken tonlarca evraka gömüldüler; spor ve yürüyüş yapanlar da Milbum sokaklarında yeniden görünmeye başladı yavaş yavaş. Humphrey Stalladge'ın iki güzel garsonu Annie ve Anni, Lewis Benedikt için yas tutup, birlikte yaşadıkları adamlarla evlendiler ve bir iki hafta içinde de hamile kaldılar. Oğulları olursa adını Lewis koyacaklardı.

Bazı işyerleri bir daha hiç açılmadı: Birkaç kişi iflas etmiş-

ti -kara gömülmüş olsa bile bir dükkanın kirasını ve vergilerini ödemeniz gerekir. Bazı işyerleri ise hüzünlü nedenlerden ötürü kapalıydı. Leota Mulligan, Rialto'yu tek başına işletmeyi düşündü, ama sonra arsayı bir şirketler zincirine sattı ve altı ay sonra da Clark'm kardeşiyle evlendi: Larry, Clark'tan çok daha az hayalperestti, iyi bir şirketi olan güvenilir bir adamdı ve Leota'mn yemeklerini seviyordu. Ricky Hawthorne avukatlık bürosunu usulca kapadı, ama genç bir hukuk danışmanı onu firma adını satmaya ikna etti. Yeni adam Florence Quast'ı işe aldı, kapıya ve bina girişine yeni tabelalar yaptırdı. Şirketin 'Havvthorne, James' olan adı şimdi 'Hawthorne, James ve Whittacker'dı. "Keşke adı Poe olsaydı," dedi Ricky, ama Stella bunu komik bulmadı.

Tüm bu zaman boyunca Don bekledi. Ricky ve Stella'yı görmeye gittiğinde kahve masalarını kaplayan seyahat broşürlerinden konuştular; Peter Barnes'la görüştüğünde Cornell, Peter'ın okuduğu yazarlar ve babasının Christina Barnes'sız bir hataya nasıl alışmaya çalıştığı hakkında konuştular. Don ve Ricky iki sefer Pleasant Hill'e gittiler ve John Jaffrey'nin cenazesinden sonra açılan mezarların hepsine çiçek bıraktılar. Düz bir çizgide yan yana gömülenler Lewis, Sears, Clark Mulligan, Freddy Robinson, Harlan Bautz, Penny Draeger, Jim Hardie idi -bir sürü yeni mezar, henüz çökmemiş olan toprak tepeleri. Zaman içinde, toprak çökünce taşları yapılacaktı. Christina Bames daha uzakta bir başka tepeciğin altında, Walter Barnes'm aldığı çift kişilik parselin yarısında gömülüydü. Elmer Scales'm ailesi tepenin yukarısına doğru gömülmüştü, Scales ailesinin parselini Elmer'ın büyükbabası satın almıştı: Tepelerinde onları koruyan, aşınmış ve taştan bir melek vardı. Don ve Ricky oraya da çiçek bıraktılar.

"Henüz vaşaktan haber yok herhalde," dedi Ricky kente dönerlerken.

"Yok," diye cevapladı Don. İkisi de, onun geri geldiğinde bir vaşak olmayacağını ve aylar hattâ belki yıllarca beklemek zorunda kalacaklarını biliyorlardı.

Don, Ricky ve Stella'yla buluştuğu akşam yemeklerini iple çekerek kitap okudu, televizyondaki filmlerin tümünü izledi (asker ceketiyle Clark Gable, gangsterlere özgü dar giysilerle Dan Duryea) ve yazamadığını fark etti; bekledi. Genelde gecenin bir yarısı ağlayarak uyanıyordu. Onun da iyileşmesi gerekecekti.

Martın ortalarında, Amerikan Yahnisi Derneği ve onun uzun süre katlanmak zorunda kaldıkları gibi karanlık, rüzgarlı bir günde, bir posta kamyonu New York'taki bir film kiralama şirketinden ağır bir paket getirdi. *Çin* incisi'nin bir kopyasını bulmak iki aylarını almıştı.

Amcasının projektörünü ve perdeyi kurdu; elleri öylesine titriyordu ki sigarasını yakmayı ancak üçüncü seferinde becerebildi. Eva Galli'nin oynadığı tek filmi hazırlıyor olmak, hepsinin içinde ölmüş olabileceği Rialto'daki Gregory Bate'i getirmişti aklına. Asıl korktuğu şeyin, Eva Galli ve Alma Mobley'nin yüzünün aynı olması olduğunu anladı.

Birilerinin bir müzik eklemiş olma ihtimaline karşın hoparlörleri de taktı: *Çin İncisi* 1925 yapımı bir sessiz filmdi. Projektörü çalıştırıp, sinirlerini yatıştırmak için elinde bir içkiyle oturduğunda, başlığının dağıtım şirketi tarafından değiştirildiğini fark etti. Sadece *Çin İncisi* değil, 'Sessiz Ekran Klasikleri' adlı bir serinin otuz sekizinci filmiydi artık; hem müzik hem de sinematografik yorum eklenmişti. Don bu-

nun, filmin epeyce gözden geçirildiği anlamına geldiğini biliyordu.

"Sessiz film devrinin en büyük yıldızlarından biri, Richard Barthelmess," dedi yorumcunun renksiz sesi, ekranda maketten bir Singapur caddesinde yürüyen aktör göründü. Etrafında Malezyalılar gibi giyinmiş Hollywood'lu Filipinliler ve Japonlar vardı -Çinliydiler güya. Yorumcu, Barthelmess'ın kariyerini anlatmaya başladı, bir miras, kayıp bir inci ve haksız bir cinayet ithamıyla ilgili bir hikâye özetlemeye başladı: Filmin ilk üçte birlik bölümü kesilmişti. Barthelmess 'Doğu'nun meşhur incisi'ni çalan gerçek katili bulmak için Singapur'daydı. 'Şehrin pisliklerinin sıkça gittiği' bir bar işleten ama 'Bostonlu bir kadın olarak, mangal gibi bir yüreği olan' Vilma Banky ona yardım ediyordu...

Don hoparlörü kapadı. On dakika boyunca rujlu küçük aktörün Vilma Banky'ye içli içli bakışını, rezil 'şehir pisliklerini' yere yıkışını ve sandallarla oraya buraya koşuşturmasını izledi: Filmin bu makaslanmış versiyonunda Eva Galli görünüyorsa eğer onu tanıyabilmeyi diledi. Vilma Banky'nin barında kendini müşterilerin kucağına bırakan ve uzun bardaklardaki içkilerini bezmiş halde yudumlayan bir sürü kadın vardı. Bu fahişelerden bazıları gösterişsiz, bazıları çok çekiciydi: Don'a öyle geliyordu ki, onlardan herhangi biri Eva Galli olabilirdi.

Ama sonra barın giriş kapısında, arkasında stüdyo dumanları tüten ve yüzünü ekşiterek kameraya bakan bir kız belirdi. Don onun şehvet uyandıran, koca gözlü yüzüne baktı ve kalbinin donduğunu hissetti. Aceleyle hoparlörleri açtı.

"... kötülüğüyle ün salmış Singapur Sal," diye mırıldandı yorumcu. "Kahramanımızı elde edebilecek mi?" Elbette ki

kötülüğüyle ün salmış Singapur Sal değildi, bu aptalca yorumları kim yazdıysa onun uydurmasıydı bu; Don onun Eva Galli olduğunu biliyordu. Barda salına salına yürüyüp Barthelmess'ın yanına gitti; hafifçe yanağına dokundu. Adam elini ittiğinde kucağına oturup bacaklarından birini havaya kaldırdı. Aktör onu yere itti. "Singapur Sal için çok fazla bu," dedi yorumcu.

Don hoparlörlerin kablosunu çekti ve filmi durdurup Eva Galli'nin giriş sahnesine geri sardı ve o bölümü yeniden izledi.

Onun güzel olmasını beklemişti, ama güzel değildi. Makyajın altında, sıradan güzelliği olan genç bir kızdı sadece; Alma Mobley'ye hiç benzemiyordu. Oyunculuktan çok hoşlanmıştı, -bunu görebiliyordu Don- oyunculuk yapan tutkulu bir kadını oynamak onu eğlendirmişti -yıldız olmak nasıl da hoşuna giderdi kimbilir. Ann-Veronica Moore olarak, bu rolü bir kez daha oynamıştı; Alma Mobley bile filmlere yakışır biriydi. O pasif, güzel yüzüyle binlerce rol kesebilirdi. Ama 1925'te bir şeyleri yanlış hesaplamış, bir hata yapmıştı: Kameralar çok şeyi açığa vuruyordu ve ekrandaki Eva Galli'ye baktığınız zaman gördüğünüz şey çekici olmayan bir genç kadındı. Alma bile çekici görünmüyordu; Anna Mostyn bile, dikkatle baktığınızda -Barnes'ların partisinde olduğu gibi— soğuk ve kötü huylu, irade gücüyle hareket eden biriydi. Bir süreliğine insanın sevgisini kazanabilirlerdi, ama içlerindeki hiçbir şey buna karşılık vermezdi. En sonunda görüp anlayacağınız şey içlerinin boş oluşuydu. Bunu ancak bir süreliğine saklayabilirlerdi, sonsuza kadar değil, bu ise onların en büyük hatasıydı; varoluşlarında büyük bir hata. Don şimdi bunu, kadın ya da erkekmiş gibi yapan tüm gece bekçilerinde fark edebileceğini düşündü.

22

Nisan ayının başında Peter onu ziyarete geldi. Oğlan geçirdikleri korkunç kışın yaralarını sarıyor gibi görünüyordu; bir sandalyeye yığıldı ve ellerini yüzüne götürdü. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Meşgulsen gidebilirim."

"Beni görmeye her zaman gelebilirsin Peter," dedi Don. "Tereddüt etmene kesinlikle gerek yok. Seni görmekten her zaman mutlu olurum. Garanti veriyorum."

"Böyle bir şey söyleyeceğini ummuştum zaten. Ricky bir ya da iki hafta içinde gidiyor, değil mi?"

"Evet. Önümüzdeki cuma havaalanına bırakacağım onları, ikisi de yolculukları için çok heyecanlılar. Ricky'yi görmek istersen arayabilirim. Hemen gelir."

"Hayır, lütfen arama," dedi oğlan. "Seni yeterince rahatsız ediyorum zaten..."

"Tanrı aşkına Peter," dedi Don, "sorun ne?"

"Şey, son zamanlarda korkunç günler geçiriyorum. O yüzden seni görmek istedim."

"İyi ki geldin. Sorun ne?"

"Annemi görmeye devam ediyorum," dedi Peter. "Yani, sürekli onu hayal ediyorum. Sanki Lewis'in evindeyim ve Gregory Bate'in onun boğazına yapıştığını görüyorum yine - ve Gregory'nin, Rialto'nun zeminindeki halini görüyorum. Vücudunun parçaları etrafta geziniyor. Ölmeyi reddediyor." Ağlamak üzereydi.

"Babana anlattın mı?"

Peter başını evet anlamında salladı. "Denedim. Ona her şeyi anlatmak istedim, ama beni dinlemeyecekti. Beş yaşındaymışım da uydurduğum saçmalıkları anlatıyormuşum gibi bakıyordu bana. Ben de başlamadan bitirdim."

"Onu suçlayamazsın Peter. Yanımızda olmayan kimse olanlara inanamaz. Eğer bir kısmını dinleyip de sana deli olduğunu söylemediyse bile iyidir. Belki bir yanıyla inanıyordur sana. Biliyorsun, ben sorununun başka bir şey olduğunu düşünüyorum. Korkmayı bırakırsan anneni de bırakmış olacağından korkuyorsun bence. Annen seni seviyordu. Ne yazık ki artık hayatta değil, korkunç bir şekilde öldü ama on yedi on sekiz yıl boyunca sana sevgisini verdi, dahası da vardı elbette. Yapabileceğin tek şey yoluna bununla devam etmen."

Peter başıyla onayladı.

Don, "Bir zamanlar tüm gününü kütüphanede geçiren bir kız tanıyordum ve o kızın onu kötülüklerden koruyan bir arkadaşı vardı. Hayatında neler oldu bilmiyorum ama kimse kimseyi kötülükten koruyamaz. Acıdan da. Tüm yapman gereken, acının seni ikiye ayırmasına izin vermemek ve ondan kurtulana dek direnmeye devam etmek," dedi.

"Doğru söylüyorsun, biliyorum," dedi Peter, "ama yapması çok zor görünüyor."

"Şimdi yapıyorsun işte. Buraya gelip benimle konuşman, kurtulmaya başlamanın bir parçası. Cornell'a gitmek daha da büyük bir parçası olacak. Yapacak o kadar çok şeyin olacak ki, Milburn'ü düşünmeye fırsatın kalmayacak."

"Okula başladıktan sonra seni bir daha görebilir miyim?"

"Ne zaman istersen gelebilirsin. Milburn'de olmasam bile, nereye gittiğimi yazıp haber veririm."

"Güzel," dedi Peter.

23

Ricky ona Fransa'dan kartpostallar gönderdi; Peter ziyaretlerine devam etti. Don, oğlanın Bate kardeşler ve Anna

Mostyn'in geçmişe gömülmesine yavaş yavaş izin verdiğini gördü. Sıcak havalarda, kendisi gibi Cornell'e gidecek olan kız arkadaşıyla, Peter rahatlamaya başlıyordu.

Ama sahte bir sükunetti bu ve Don hâlâ beklemedeydi. Peter'ın hissetmesine asla izin vermiyordu, ama gerginliği her geçen hafta giderek artıyordu.

Milburn'e yeni gelenleri, Archer Otel'e giriş yapan tüm turistleri kontrol ediyordu, ama hiçbiri onda Eva Galîi'nin elli yıldır yaşattığı o tüyler ürpertici korkuyu uyandırmamıştı. Pek çok gece epeyce içtikten sonra Florence de Peyser'in numarasını çevirmiş ve, "Ben Don Wanderley. Anna Mostyn öldü," demişti, ilk seferinde hattın diğer ucundaki kişi telefonu derhal kapamış; ikincisinde bir kadın sesi, "Bankadan Bay Williams değil misiniz siz? Sanırım krediniz geri ödenmek üzere Bay Williams," demişti. Üçüncü seferde ise bir operatör yanlış bir numara çevirdiğini söylemişti.

Endişesinin diğer yarısı da parasının gittikçe azalıyor olmasıydı. Banka hesabında iki yüz üç yüz dolardan fazlası yoktu -artık içki içmeye de başladığına göre, bu parayla en fazla birkaç ay idare edebilirdi. Sonrasında kendine Milburn'de bir iş bulması gerekecekti.' Nasıl bir iş olursa olsun, onu sokakları ve dükkanları kontrol etmekten, Florence de Peyser'in geleceğini ima ettiği varlığı aramaktan alıkoyardı.

Her gün üç dört saatini, havalar da ısındığı için, Milbum'ün tek parkının oyun bahçesinin yanındaki banklardan birinde oturarak geçiriyordu. Zamanlamalarını hatırlamalısın, dedi kendi kendine: Eva Galli'nin Amerikan Yahnisi Derneği'yle hesaplaşmak için kendine elli yıl verdiğini hatırlamalısın. Dikkat çekmeden büyüyen bir çocuk, kendisine ve Peter Barnes'a, onlarla oynamaya başlamadan önce yirmi

yıllık sözde güvenli bir zaman tanıyabilirdi. Sonrasında herkesin bildiği birine dönüşecekti; Milburn'de bir yaşamı olacak, bir yabancı kadar göze çarpmayacaktı. Bu kez gece bekçisi daha dikkatli olmalıydı. Önündeki tek zaman sıkıntısı, Ricky doğal yollardan ölmeden önce harekete geçmek istemesi olabilirdi -bu yüzden belki de on sene içinde eyleme hazır olacaktı.

Öyleyse şimdi kaç yaşında oluyordu? Sekiz ya da dokuz. On, belki de.

Varsayımı doğruysa tabii.

24

Onu işte böyle buldu. Bir öğlen oyun bahçesinde beliriveren kızı görünce, ilk önce onu kuşkuyla izlemeye başlamıştı. Güzel değildi, çekici bile sayılmazdı -asık suratlı ve gergindi, giysileri hiç temiz görünmüyordu. Diğer çocuklar ondan uzak duruyorlardı, ama çocuklar bunu hep yapardı; kızın onlardan ayrı havası, yalnız başına boş salıncaklarda sallanması ya da öbür ucu boş tahterevallide kendini yukarı aşağı zıplatması, güçlü bir çocuğun reddedilmeye karşı kendini savunması da olabilirdi pekala.

Ama belki de çocuklar gerçek farklılıkları görmekte yetişkinlerden daha hızlılardı.

Hızlı bir şekilde karar vermek zorunda olduğunu biliyordu: Hesabındaki parası yüz yirmi beş dolara düşmüştü. Ama eğer kızı kaçırırsa ve düşündüklerinde yanılmışsa, ne derlerdi ona o zaman: Manyak mı?

Oyun bahçesine giderken, Bowie bıçağını gömleğinin altına sıkıştırıp yanında taşımaya başladı.

Eğer düşündüklerinde haklıysa ve bu, Ricky'nin Vaşa-

ğı'ysa, kız rolüne sıkı sıkı yapışacaktı -onu kaçırırsa hiçbir şeyi açığa sermeyerek Don'u fena halde yıpratabilir ve polisin onları bulmasını bekleyebilirdi. Ama gece bekçisi onları öldürmek istiyordu: Eğer haklıysa, kız onu polisin ya da yasal sistemin cezalandırmasını istemezdi. Bundan daha şatafatlı olan sonları seviyordu.

Kız onu fark etmiş gibi görünmüyordu, ama Don kızı rüyalarında görüyor, bir köşeye oturup dikkatle onu incelediğini ve salıncağa bindiğinde bile tüm dikkatiyle ona baktığını hayal ediyordu.

Don, kızın göründüğü gibi sıradan bir çocuk olmadığına dair sadece tek bir gerçek ipucu yakaladı ve buna bir fanatik gibi sıkıca tutundu: Kızı ilk gördüğünde tüm vücudu buz kesmişti.

Parkta bir demirbaşa dönüştü; saçını hiç kestirmeyen ve nadiren tıraş olan, kımıldamadan oturan bir adam olarak, birkaç hafta sonra her zaman oturduğu o bankta en az salıncaklar kadar olağan bir görüntü haline gelmişti. Ned Rowles ilkbaharın başlarında *The Urbanite* gazetesinde onunla ilgili küçük bir haber yaptı ve böylece artık onu herkes tanıyordu, polis tarafından rahatsız edilmiyor ya da kovalanmıyordu. Muhtemelen kitabıyla ilgili bir şeyler düşünen bir yazardı o; Milburn'de bir evi vardı, insanlar onun tuhaf olduğunu düşünüyorlarsa da, kentlerinde ünlü ve egzantirik birinin olması hoşlarına gidiyordu; zaten Don'un Hawthorne'ların arkadaşı olduğunu biliyorlardı.

Don, bankadaki hesabını kapadı ve parasının tamamını nakit olarak çekti; çok içse bile uyuyamıyordu; David öldükten sonra yaşadığı hastalıklı çöküntüye yeniden girdiğinin

farkındaydı. Her sabah, parka doğru yürümeye başlamadan önce, büyük bıçağını beline yerleştiriyordu.

Eğer harekete geçmezse bir gün yatağından çıkamayacak haîe gelebileceğinin farkındaydı: Kararsızlığı hayatının her parçasına yayılabilirdi. Onu felç edebilirdi. Bu kez bir çıkış yolu bulamayabilirdi.

Bir sabah diğer çocuklardan birini eliyle çağırdı ve küçük oğlan çekingen bir şekilde yanına geldi.

"Şu kızın adı ne?" diye sordu kızı eliyle işaret ederek.

Oğlan ayaklarını yere sürttü, gözlerini kırpıştırdı ve, "Angie," dedi.

"Soyadı?"

"Bilmiyorum."

"Neden kimse onunla oynamıyor?"

Oğlan ona gözlerini kısarak baktı ve başını kaldırdı, sonra, ona güvenebileceğine karar verip öne doğru eğildi, çok gizli bir sır vermek üzere ellerini dudaklarına götürdü. "Çünkü o *korkunç* biri." Hızla arkadaşlarına doğru koşturdu, kız hiçbir şeyi umursamadan salıncakta ileri geri, aşağı yukarı sallanıyordu.

Angte. Saat on birde, sıcak güneşin altında, terli kıyafetlerinin içinde... Don'un tüm vücudu buz kesti.

O gece rahatsız edici bir rüyanın ortasında yataktan düştü ve sendeleyerek ayağa kalktı, kafası yere düşen bir tabak gibi paramparça olmuştu sanki. Bir bardak su ve aspirin almak için mutfağa gitti. Sears James'in yemek masasında oturmuş, iskambil kâğıtlarından fal açıyor olduğunu gördü - gördüğünü sandı. Halüsinasyon ona kızgınlıkla bakıp, "Silkinme vakti geldi artık, değil mi?" dedi Sears ve oyununa devam etti.

Don, yatak odasına döndü ve bavulunu hazırlamaya başladı; Bowie bıçağını gardırobun üstünden alıp bir gömleğin içine sardı.

Saat yedide, daha fazla bekleyemeyerek, arabasıyla parka gitti ve bankına oturup beklemeye başladı.

Saat dokuzda, kız nemli çimenlerin üzerinde yürüyerek belirdi. Üzerinde Don'un pek çok kez gördüğü eski püskü pembe bir elbise vardı ve her zamanki gibi yalnızlığıyla sarmalanmış halde hızla yürüyordu. Don, oyun parkını izlemeye karar verdiğinden beri ilk kez yalnızlardı. Don öksürdü ve kız gözlerini ona çevirdi.

Don, tüm o haftalar boyunca aklını kaçırmaktan korkarak bankta kök salmış gibi oturmasının ve kızın konsantre olmuş halde tek başına oynamasının, oyunun bir parçası olduğunu anladığını düşündü. Şüpheye düşmüş olması bile (ki hâlâ tam olarak kurtulabilmiş değildi şüphesinden) oyunun bir parçasıydı. Onu yormuş, güçsüzleştirmişti; donmuş nehre atlamaya ikna etmeden önce John Jeffrey'ye yaptığı gibi ona da işkence etmişti. Eğer haklıysa tabii.

"Sen," dedi kıza.

Kız bir salıncağa oturdu ve ona baktı.

"Sen."

"Ne istiyorsun?"

"Buraya gel."

Kız salıncaktan kalktı ve ona doğru yürümeye başladı. Don'un elinde değildi -korkuyordu ondan. İki adım ötesinde durdu kız ve ifadesiz siyah gözleriyle yüzüne baktı.

"Adın ne?"

"Angie. Benimle kimse konuşmaz."

"Soyadın?"

"Angie Messina."

"Nerede oturuyorsun?"

"Burada. Merkezde."

"Nerede?"

Belli belirsiz doğu yönünü işaret etti -Hollow yönünü.

"Ailenle mi yaşıyorsun?"

"Ailem öldü."

"Kimle yaşıyorsun öyleyse?"

"Birileriyle."

"Florence de Peyser diye birini duydun mu hiç?"

Kız başını hayır anlamında salladı: Belki de doğru söylüyordu, duymamıştı.

Don başını kaldırıp güneşe baktı; terliyor, konuşamıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kız.

"Benimle gelmeni istiyorum."

"Nereye?"

"Arabayla gezmeye."

"Tamam," dedi kız.

Don titreyerek banktan kalktı. Bu kadar basit işte. *Bu kadar basit.* Gittiklerini gören olmamıştı.

Bugüne kadar yaptığın en kötü şey neydi? Arkadaşı olmayan bir kızı mı kaçırdın; uyumadan, doğru dürüst yemek yemeden araba kullandığın oldu mu, kendininkiler eriyip bittiğinde para çaldığın?.. Onun o sıska göğsüne bıçak dayadın mı hiç?

En kötüsü neydi? Yaptığın değil, yapmayı düşündüğün: kafanın içinde oynayan gösterişli film.

Sonsöz

Ölüm Kavanozunun İçinde Bir Pervane

"Bıçağı bırak," dedi ağabeyinin sesi. "Beni duyabiliyorsun değil mi Don? Bıçağı bırak. Hiçbir faydası olmayacak artık."

Don gözlerini açıp etrafındaki açık hava restoranını, caddenin karşısındaki parlak harflerle yazılmış tabelayı gördü. David masanın karşısında oturuyordu, hâlâ yakışıklı, hâlâ göz alıcıydı, ama üzerinde bir zamanlar takım elbise olan, çürümüş çuvala benzeyen bir giysi vardı; yakaları tozdan grileşmişti, dikişlerinden beyaz iplikler sarkıyordu. Kollan küflenmişti.

Don'un bifteği ve yarım bardak şarabı önünde duruyordu; sağ elinde bir çatal, sol elinde ise Bowie bıçağı vardı.

Don gömleğinin bir düğmesini açıp bıçağı, gömleği ve derisinin arasına indirdi. "Bu oyunlardan sıkıldım artık," dedi. "Kardeşim değilsin ve ben de New York'ta değilim. Florida'da bir motel odasındayız."

"Uykunu tam alamadın," dedi ağabeyi. "Korkunç görünü-

yorsun sahiden." David dirseğini masaya dayayıp, koyu füme rengi pilot gözlüklerini çıkardı. "Ama belki de haklısmdır. Seni artık tedirgin etmiyor, değil mi?"

Don başını hayır anlamında salladı. Ağabeyinin gözleri bile doğruydu; onları birebir kopyalamış olmalıydı. "Bu, haklı olduğumu kanıtlıyor," dedi Don.

"Parktaki küçük kızı mı kastediyorsun? Tabii ki haklıydın. Onu bulman gerekiyordu zaten -henüz anlayamadın mı?"

"Evet, anladım."

"Ama birkaç saat içinde küçük Angie, zavallı yetim kız parka geri dönecek. On ya da on iki yıl sonra da, tam Peter Bames'ın yaşlarına gelmiş olacak, öyle demiyor muydun? Zavallı Ricky ondan çok önce kendini öldürmüş olacak tabii."

"Kendini öldürmüş mü olacak?"

"Bunu ayarlamak çok kolay sevgili kardeşim."

"Bana *kardeşim* deme," dedi Don.

"Oh, kardeşiz şüphesiz," dedi David ve parmaklarını şıklatarak gülümsedi.

Motel odasında, yorgun görünen siyah bir adam ona dönük duran sandalyeye oturdu ve bir kayışla boynuna asılı tenor saksafonunu boynundan çıkardı. "Şimdi de ben, tabii ki, biliyorsun," dedi saksafonu yanındaki masaya bırakırken.

"Dr. Tavşanayağı."

"Meşhur."

Müzisyenin sert ve otoriter bir yüzü vardı, ama Don'un düşündüğü gibi gösterişli, gezgin müzisyen giysileri değil, buruşuk, yollarda geçen bir hayattan yorgun düşmüş, neredeyse pembeye dönmüş dikişleri olan kahverengi bir takım elbise giyiyordu. Gözleri en az küçük kızınki kadar donuktu ve akları eski piyano tuşları sarılığındaydı.

"Seni zihnimde iyi canlandıramadım."

"Olsun. Pek kolay gücenmem. Her şeyi birden düşünemezsin. Aslında, düşünmediğin daha pek çok şey var." Müzisyenin kendinden emin, soluk soluğa sesinde saksafon tınısı vardı. "Birkaç önemsiz zafer, savaşı kazandığın anlamına gelmez. Sana o insanları hatırlatıyorum anlaşılan. Demek istiyorum ki, beni buraya getirdin ama *kendini* nereye götürdün? Her zaman aklında olması gereken şeylere bir örnek işte Don."

"Seninle yüz yüze oturuyorum," dedi Don.

Dr. Tavşanayagı çenesini kaldırdı ve güldü: Suyun üzerinde seken bir taş kadar muntazam, güçlü ve yüksek sesli kahkahasının yarısında, Don, Alma Mobley'nin dairesindeydi; etraflarında eski evlerindeki tüm o lüks eşyalar vardı, Alma ise karşısındaki bir minderde oturuyordu.

"Şey, bu yeni bir şey değil, değil mi?" diye sordu, hâlâ gülüyordu. "Yüz yüze -hatırladığım kadarıyla sıkça uyguladığımız pozisyonlardan biriydi. Altmış dokuz da öyle."

"Çok aşağılıksın," dedi Don. Bu biçim değiştirmeler amacına ulaşmaya başlamıştı: Midesi yanıyor, şakaklan ağrıyordu.

"Tutumunu değiştirdiğini düşünmüştüm," dedi Alma, parlak, ışıl ışıl ses tonuyla. "Ne de olsa bizim hakkımızda bu dünyadaki herkesten daha çok şey biliyorsun. Kişiliklerimizi beğenmesen de hünerlerimize saygı duymalısın."

"Bir gece kulübü sihirbazının adi numaralarına duyduğum kadar bile duymuyorum."

"Öyleyse sana saygı duymayı öğretmek zorunda kalacağım," dedi ve öne doğru eğilip David'e dönüştü, kafatasının yarısı ezilmiş, çenesi kırılmıştı ve derisi kesikler içinde, onlarca yerinden kanıyordu.

"Don? Tanrı aşkına Don... yardım edemez misin? Tanrım, Don." David yanlamasına Buhara halısı üzerine devrildi ve acı içinde inlemeye başladı. "Bir şeyler *yap* -Tanrı aşkına..."

Don daha fazla dayanamayacaktı. Eğer David'e yardım etmek için eğilirse onu öldüreceklerini biliyordu; ağabeyinin bedeninin yanından koşup Alma'nın evinin kapısını açtı, "Hayır!" diye bağırdı ve kalabalık, sıcak bir odada buldu kendini; siyah ve beyazların karışık gruplar halinde, sahneye bakan küçük yuvarlak masalarda oturduğu bir tür gece kulübüydü burası (az önce *gece kulübü* dedim ya, diye düşündü, sözcüğü aldı ve beni içine çekti).

Sahnenin kenarında Dr. Tavşanayağı oturuyordu, onu başıyla selamladı. Saksafon bu sefer boynundaydı, konuşurken tuşlarına dokunuyordu.

"Görüyorsun evlat, bize saygı duymak zorundasın. Beynini alıp mısır unu lapasına çevirebiliriz." Sahneden inip Don'a doğru yürüdü. "Kısa bir süre sonra," -ve şimdi, inanılmaz ama, Alma'nın sesi çıkıyordu ağzından- "nerede olduğunu ve ne yapıyor olduğunu bilmeyeceksin, içindeki her şey karman çorman oldu, neyin yalan olduğunu neyin olmadığını ayıramıyorsun." Gülümsedi. Sonra yine doktorun sesiyle, saksafonu Don'a doğru uzatarak, "Kornoyu al hadi. Kızlara onları sevdiğimi bu kornoyla söylüyorum ve genelde bir yalan oluyor bu. Ya da aç olduğumu söyleyebilirim, ama bu kesinlikle yalan değil. Ya da güzel bir şey söyleyebilirim ve onun yalan olup olmadığını kim bilebilir? Çetrefilli bir iş, görüyor musun?" dedi.

"Burası çok sıcak," dedi Don. Bacakları titriyor, başı dönüyordu. Sahnedeki diğer müzisyenler akort yapıyor, bazıları piyanistin verdiği la notasına basıyorlardı: Don, çalmaya

başladıklarında müziğin onu parçalara ayıracağından korktu. "Çıkabilir miyiz?"

"Anladın işte," dedi Dr. Tavşanayağı. Gözbebeklerinin çevresindeki sarılıklar parıldadı.

Davulcu büyük zile vurdu, bastan çıkan tiz bir nota Don'un midesini de yanına alıp nemli havada küçük bir kuş gibi titreşti; tüm müzisyenler bir araya geldiler ve müzik ona devasa bir buz kıracağı gibi çarptı.

Pasifik'te bir kumsalda David'le birlikte yürüyordu, ikisinin de ayakları çıplaktı, tepelerinde bir martı süzülüyordu; David'e bakmak istemediği için -korkunç, çürümekte olan kefeni vardı David'in üzerinde- denize baktı ve etraflarındaki su birikintilerinin üzerinde kayan, titrek, renk değiştiren yağ tabakaları gördü. "Kazandılar," diyordu David, "bizi öyle uzun süre izlediler ki, her şeyimizi öğrendiler, biliyorsun. İşte bu yüzden onları yenemeyiz -bu yüzden bu haldeyim. Milburn'de yaptığınız gibi birkaç küçük fırsat elde edebilirsin ama inan bana, şimdi gitmene izin vermeyecekler. Ayrıca bu o kadar da kötü değil."

"Değil mi?" diye fısıldadı Don neredeyse inanmaya hazır şekilde ve David'in berbat görünen başının üzerinden bakıp arkalarında, bir uçurumun üzerinde, binlerce yıl önce Alma ile kaldıkları 'yazlık ev'in olduğunu gördü.

"İlk davaya girdiğim zamanki gibi," diye açıkladı David, "çok heyecanlı bir şey olduğunu düşünmüştüm Don -Tanrım, o yerin altını üstüne getireceğimi düşünmüştüm. Ama o firmadaki yaşlı adamlar, Sears ve Ricky, o kadar çok hile biliyorlar, öylesine rahatlardı ki dostum. Altüst olan tek şey ben oldum. Kendimi 'öğrenmeye' verdim kardeşim, onların yanında staj yaptım, bir gün bir yerlere geleceksem eğer on-

lar gibi olmayı öğrenmeliydim, işte böyle ilerledim."

"Sears ve Ricky mi?" diye sordu Don.

"Evet. Hawthorne, James ve Wanderley. Öyle değil miydi?"

"Sayılır," dedi Don kırmızı güneşe bakabilmek için gözlerini kırpıştırarak.

"Sen de şimdi böyle yapmalısın Don. Senden daha iyi olanlara saygı duymayı öğrenmelisin. Saygı. Görüyor musun, bu adamlar, onlar sonsuza dek yaşıyor ve hepimizin içini dışını biliyorlar, onları alt ettiğini düşündüğün her seferinde çiçekler kadar taze bir şekilde yeniden beliriyorlar -tıpkı eski firmamdaki yaşlı avukatlar gibi. Ama ben öğrendim, görüyorsun ve tüm bunlara sahip oldum." David etrafına bakındı, eve, okyanusa, güneşe.

"Tüm bunlara," dedi Alma, beyaz elbisesiyle yanı başındaydı, "bana da. Senin şu saksafoncunun dediği gibi, çetrefilli bir iş bu."

Sudaki yağ tabakaları daha da derinleşti ve üzerindeki kayan renkler bacaklarını sardı.

"İhtiyacın olan şey evlat," dedi yanındaki Dr. Tavşanayağı, "bir çıkış yolu. Karnında bir buz sarkıtı ve kafanın içinde büyük bir çivi var, çok çok yorgunsun. Bitiş çizgisine gitmen gerek. Bir kapıya ihtiyacın var evlat."

"Bir kapı," diye tekrarladı Don, vazgeçmeye hazırdı artık ve kuma oturtulmuş uzun, ahşap bir kapıya bakarken buldu kendini. Göz hizasında, bir parça kâğıt iğnelenmişti üzerine; Don yalpalayarak yürüdü ve kâğıdın üzerindeki yazıları okudu.

Körfez Manzarası Pansiyon

1. Yönetim, tüm misafirlerin öğlen on ikide çıkış yapmalarını ya da bir gecelik daha yatak ücreti ödemelerini rica eder.

2. Biz sizin eşyalarınıza saygı gösteriyoruz, lütfen siz de bizimkilere gösterin.

3. Kabinlerde kızartma, ızgara ya da haşlama yapmak yasaktır.

4. Yönetim size içten bir hoşgeldin, mutlu bir konaklama ve istekli bir ayrılık diler.

Yönetim

"Görüyor musun?" dedi yanındaki David. "İstekli bir ayrılık. Yönetim ne derse onu yapmak zorundasın. Sözünü ettiğim şey buydu -aç kapıyı Don."

Don kapıyı açtı ve içeri yürüdü. Kavurucu bir Florida güneşi düştü üzerine, otoparkın asfalt zemininden de yansıyordu güneş. Önünde Angie vardı, arabasının kapısını açmış, duruyordu. Don sendeleyip bir Chevrolet kamyonetin kızgın, kırmızı yan duvanna yaslandı; beton gişenin içinde tıkılı, Adolf Eichmann'ı andıran adam başını döndürüp ona baktı. Kaim, altın rengi çerçeveleri olan gözlüklerinden güneş yansıyordu.

Don arabasına bindi.

"Şimdi sürmeye başla," dedi yanında oturan Dr. Tavşanayağı ve arkasına yaslandı. "İhtiyacın olan o kapıyı buldun, değil mi? Her şey yoluna girecek."

Don çıkış şeridine girdi. "Hangi yöne?"

"Hangi yöne evlat?" Siyah adam kıkırdadı ve sonra güçlü bir nefes verip bir kahkaha patlattı. "Neden soruyorsun ki, elbette *bizim* yöne. Gidebileceğin tek yön bu. Şehrin dışında bir yere gitmemiz gerekiyor, anlıyor musun?"

Tabii ki gördü: Panama City'nin tersine doğru otobana çıktığında, sadece yol değil, ekose sürülmüş çimenlik geniş bir arazi, hoş kokulu bir rüzgarda dönen bir yeldeğirmeni gördü. "Hayır," dedi. "Yapma."

"Her şey yolunda evlat. Sürmeye devam et."

Don ileriye bakınca otoyolu ikiye ayıran sarı bir çizgi gördü, güçlükle nefes alıyordu. Direksiyon başında uyuyakalabilecek kadar yorgundu.

"Evlat, keçi gibi kokuyorsun. Duşa ihtiyacın var."

Müzisyenin sesi yiter yitmez camlara şiddetli bir yağmur vurmaya başladı. Don, silecekleri çalıştırdı ve camlar bir anlığına temizlendiğinde çarşaf çarşaf yağmurun otoyolda sektiğini, ansızın kararan havanın içinden dilimlere ayrıldığını gördü.

Don, çığlık attı ve ne yapacağını bilemeyerek gazı kökledi.

Araba ileri doğru kaydı, açık camdan içeri yağmur doldu ve araba otoyolun kenarına çarpıp kıyıdan aşağı yuvarlandı.

Don'un başı direksiyona çarptı, arabanın yuvarlandığının farkındaydı; araba takla atıp onu havaya fırlattı, bir kez daha takla atıp onu bir kez daha fırlattı, sonra bir kez daha takla atıp burnunu aşağı verdi, aşağıdaki tren raylarına ve körfeze doğru indi.

Alma Mobley rayların üzerinde duruyordu, sanki onları durdurabilecekmiş gibi ellerini havaya kaldırmıştı: Araba raylara çarpıp körfeze inen ara yola doğru sürüklendiğinde Alma bir ampul gibi titreyerek söndü.

"Seni lanet kaçık," diye bağırdı Dr. Tavşanayağı şiddetle önce ona, ardından kapıya çarparak.

Don gömleğinin altında ani bir acı hissetti, ellerini götü-

rüp bıçağı fark etti. Gömleğinin önünü yırtarak açtı, sözcük olmayan bir şeyler bağırmaya başladı ve siyah adam üzerine atıldığında bıçağıyla karşıladı onu.

"Lanet... *kaçık"* diyebildi Dr. Tavşanayağı. Bıçak kaburgalarından birine çarptı, müzisyenin gözleri büyüdü ve eli Don'un bileğini kavradı. Don, *isteyerek,* bıçağı iyice derine itti; bıçak kemiği parçalayıp kalbi buldu.

Arabanın ön camında Alma Mobley'nin bir cadınınki gibi vahşi ve kıpkırmızı yüzü beliriverdi, tiz bir sesle bağırıyordu. Don'un kafası Dr. Tavşanayağı'nm boynuna dayanmıştı; Don ellerinin üzerinden akan kanları hissedebiliyordu.

Don'u kapıya doğru fırlatıp gömleğini yüzüne kapayan ve içeriden esen bir rüzgarla araba yerden on beş santim yükseldi. Ara yoldan çıkıp gece bekçisinin ölüsüyle birlikte körfeze indiler.

Araba suya gömüldü ve Don adamın bedeninin Anna Mostyn'in daha önce yaptığı gibi büzülüp küçülmesini izledi. Boynunda bir sıcaklık hissetti, azap içinde dönen formun arabanın içinde öne arkaya uçtuğunu görmeden ve güneş ışınlan vurmadan önce yağmurun dindiğini anladı Don. Kapıların altından içeri su dolmaya başladı; oluk oluk sular Dr. Tavşanayağı'nm dansına katılmak için içeride fırıl fırıl döndüler. Torpidodaki kurşunkalemler ve haritalar da dönmeye başladı.

Etrafını binlerce çığlık kapladı.

"Şimdi, pislik herif," diye fısıldadı Don, yok olmakta olan formun içinde ikamet eden ruhtan çıkacak iniltiyi bekleyerek.

Dönen bir kurşunkalem parıldayıp söndü ve parlak yeşilimsi bir ışık her şeyi boyadı. *Kaçık,* diye fısıldadı nereden

geldiği belli olmayan bir ses, araba şiddetle sarsıldı ve en az o kadar şiddetle, girdap gibi dönen suyun içinden, sanki araba bir prizmaymış gibi, renk ışınları boşaldı.

Don bir şeyler söyleyen o tıslama benzeri sesin sinirli bir vızıltıya dönüştüğünü duyar duymaz kendini öne doğru atıp, girdabın birkaç santim aşağısındaki bir noktaya doğru ellerini uzattı.

Elleri öylesine küçük bir form yakaladı ki, Don önce hedeflediği şeyi kaçırdığını sandı. Hareketi onu öne doğru sürükledi; bitiştirdiği elleri camın köşesine çarptı ve Don koltuğundan fırlayıp suyun içinde yuvarlandı.

Ellerinin arasındaki şey onu sokuyordu.

GİTMEME İZİN VER!

Yeniden soktu onu ve eli sanki bir futbol topu kadar şişmişti. Avuç içlerini birbirine sürttü ve o şeyi sol eline geçirdi.

BIRAK BENİ!

Parmaklarını iyice sıktı ve o şey, kafasının içindeki o şiddetli ses cılız, titrek bir feryada dönüşmeden önce bir kez daha soktu onu.

Şimdi, kısmen acıdan ama daha çok da, kendini bir güneş gibi parıldıyormuş, her gözeneğinden ışık saçıyormuş gibi hissettiren vahşi bir zafer hissinden dolayı ağlıyordu; arabanın sırılsıklam olmuş koltuğundan bıçağını çekip almak için sağ elini kullandı ve körfezin yalayan sulanna doğru ön kapıyı açtı.

Sonra aklının içindeki ses yine şiddetlendi. Eşekarısı elini, iki parmağının hemen aşağısından iki kez daha hızla soktu.

Don hıçkıra hıçkıra ağlayarak-, sürünerek arabadan çıktı ve göğüs hizasındaki suya attı kendim. *Vaşağı vurunca ne olacağını görme vakti.* Ayağa kalktı ve barakaların yetmiş metre ilerisinde, güneşin altında ona bakan bir dizi adam gördü.

Güvenlik görevlisi giysileri içinde şişko bir adam suyun kıyısından ona doğru koşuyordu.

Ne olacağını görme vakti. Görme vakti. Sağ eliyle güvenlik görevlisine ondan uzak durmasını işaret etti ve sol elini eşekarısım sersemletmek için suya daldırdı.

Güvenlik görevlisi Don'un elindeki bıçağı gördü ve elini tabancasına götürdü, "iyi misiniz?" diye bağırdı.

"Uzaklaş!"

"Bak, ahbap..."

BIRAK BENİ!

Güvenlik görevlisi elini indirdi, kumsala doğru birkaç metre geriledi, yüzündeki saldırgan ifade şaşkınlığa dönüşmüştü.

GİTMEME İZİN VERMEK ZORUNDASIN!

"Zorundayım," dedi Don ve kuma çıkıp dizlerinin üzerine çöldü, elini sıkarak yere dayadı. "Vaşağı vurma vakti."

Bıçağı, şiş, alev alev yanan elinin üzerinde havaya kaldırdı ve parmaklarını çok hafif araladı. Arının vücudunun bir kısmı, çırpman bacaklar ve şişkin arka ayaklar açığa çıktığında bıçağını indirip elini kesti.

HAYIR.' *YAPAMAZSIN BUNU!*

Elini yana eğdi ve eşekarısının ikiye ayrılmış gövdesini kuma attı. Sonra bıçağını yine savurup eşekansmdan kalan parçaları bir kez daha ikiye ayırdı.

HAYIR! HAYIR! HAYIR! HAYIR! YAPAMAZSIN!

"Hey, bayım..." dedi güvenlik görevlisi kumun üzerinde ona doğru yaklaşarak. "Tanrı aşkına, elini kestin."

"Yapmam gerekiyordu," dedi Don ve bıçağı eşekarısı parçalarının yanına bıraktı. O şiddetli ses tiz, ıslık gibi bir çığlığa dönüşmüştü. Yüzü hâlâ kıpkırmızı ve şaşkın halde olan

görevli kumun üzerinde titreşen, telaşla oradan oraya dönenen eşekarısı parçalanna baktı ve, "Eşekarısı," dedi. "Belki o manyak fırtınanın seni sürükleyip... ıı..." Dudaklarını ovaladı. "Seni sokmuştur muhtemelen, hı? Tanrım, bu şeylerin kesildikten sonra bile... ıı..."

Don gömleğini yaralı elinin üzerine sarıyordu ve iyileşmesine yardımcı olmak için tuzlu suya daldırdı.

"Bu lanet olasıca şeyden intikam almak istediniz herhalde, hı?" dedi görevli.

"Aldım," dedi Don ve adamın şaşkın gözlerini fark edip güldü. "Evet, doğru, aldım."

"Evet, aldın," dedi güvenlik görevlisi, ikisi birlikte eşekarısınm kesik parçalarının ıslak kumda yuvarlanışını izlediler. "Bu şey ruhunu teslim etmeyecek bir türlü."

"Öyle görünüyor," dedi Don ve arının titreşen parçalarının üzerine ayağıyla kum fırlattı. O zaman bile kumun içindeki kabarmalar ve sarsıntılar o şeyin mücadele etmeye devam ettiğini gösteriyordu.

"Medcezir gelip alır onu," dedi görevli. Barakaların oraya, meraklı adamların biriktiği yere doğru baktı. "Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı? Arabanı çıkaracak bir çekici getirtebiliriz."

"Evet, öyle yapalım. Teşekkürler."

"Yetişmen gereken bir yer var mı?

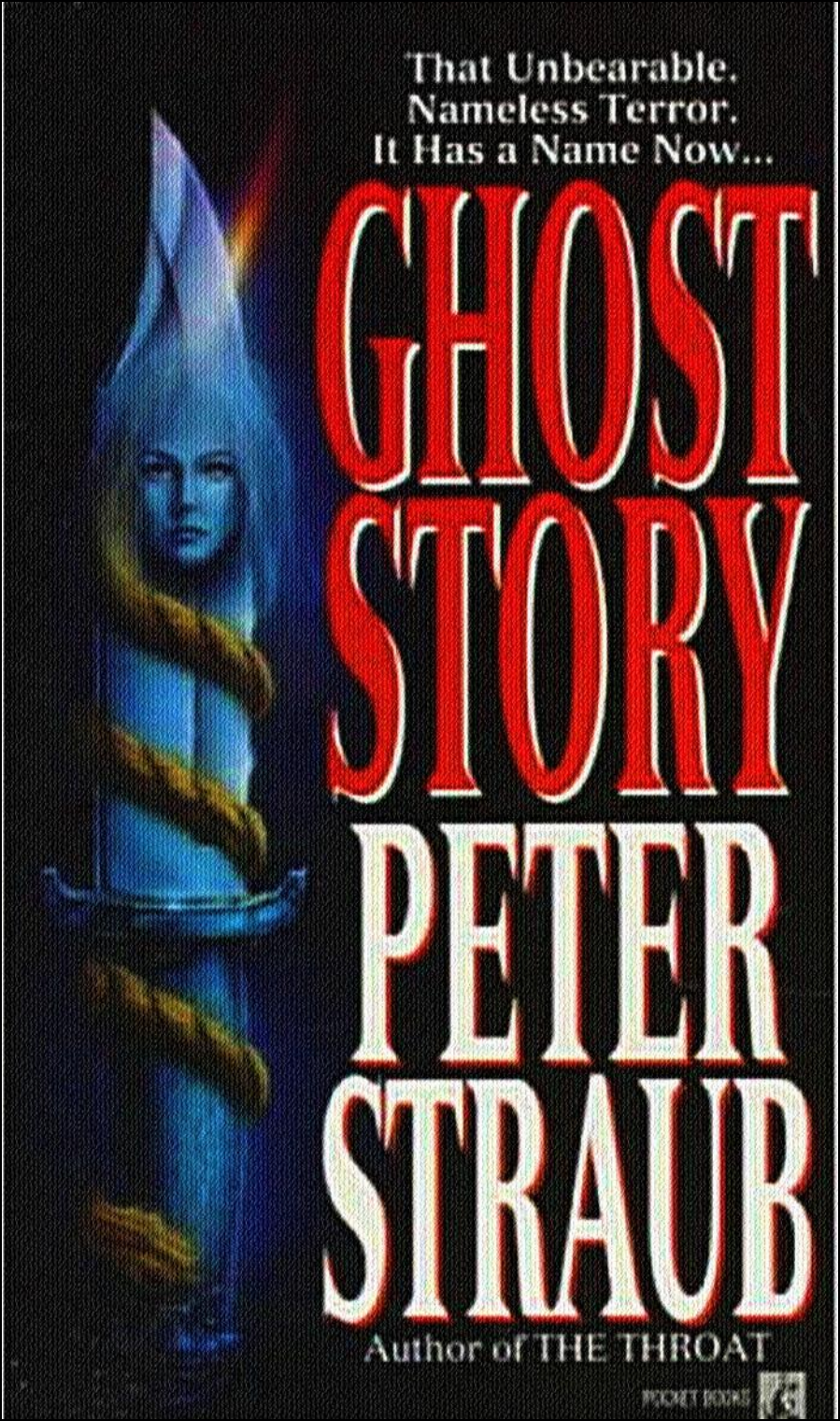
"Çok acelesi yok," dedi Don, yapması gereken bir sonraki şeyi o anda hatırlayarak. "Ama San Francisco'da buluşmam gereken bir bayan var." Barakalara ve sessizce bekleyen adamlara doğru yürüdüler. Don durup arkasına baktı ve gördüğü tek şey kumdu. Arıyı nereye gömdüğünü bile bulamazdı artık.

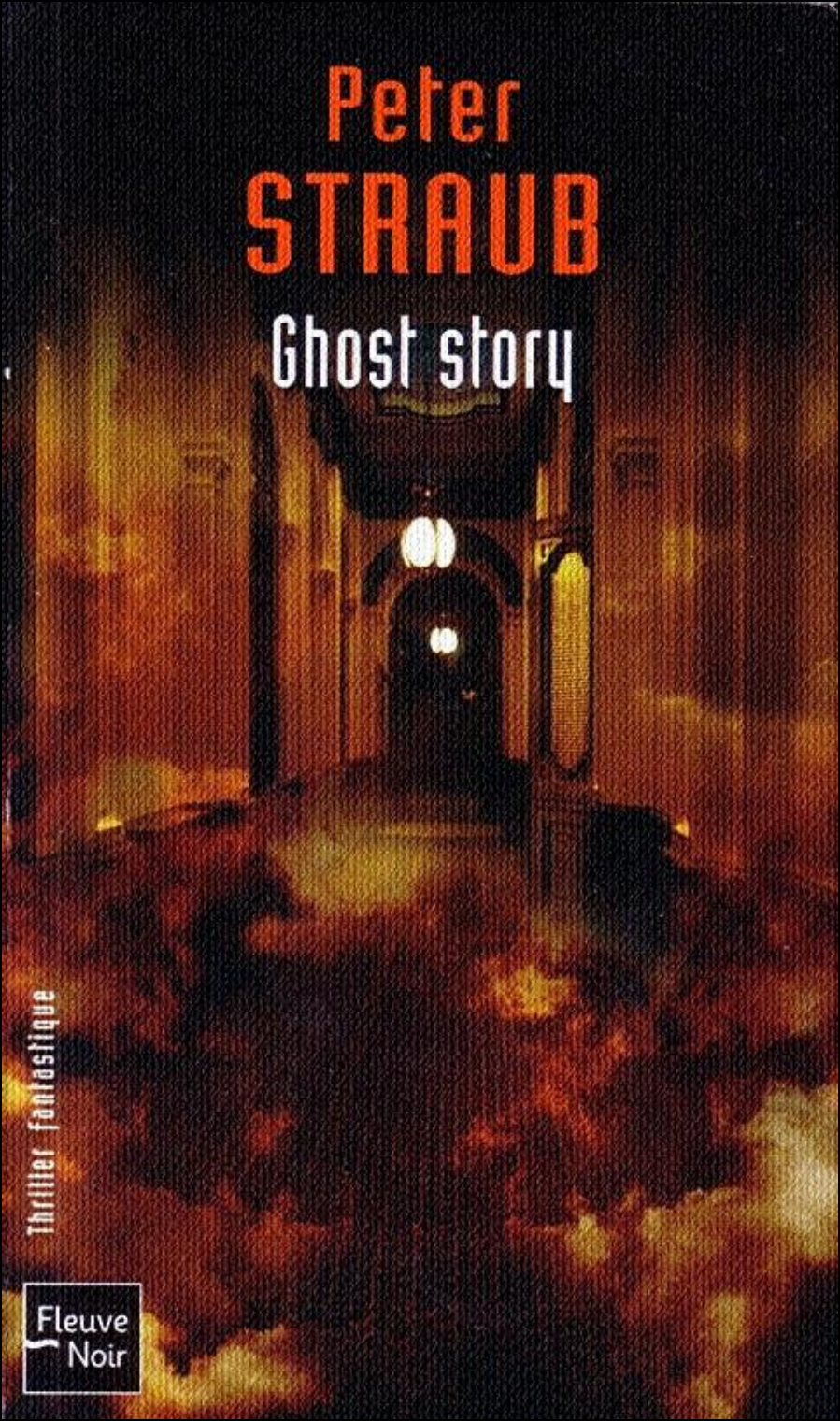
"Medcezir gelip Bolivya'ya kadar götürür onu," dedi şişko görevli. "Artık endişelenmene gerek yok dostum. Saat beş gibi balıklara yem olacak."

Don bıçağı kemerine yerleştirdi ve ölümlü olan her şeye karşı bir sevgi hissetti içinde; kısa, sınırlı bir yaşam süresi olan her şeye -doğuran ve ölen her şeye, bu adamlar gibi güneş ışığında yaşayabilen her şeye karşı bir şefkat kapladı içini. Hissettiği şeyin aslında sadece huzur ve adrenalin olduğunu biliyordu, ama sonuçta hepsi aynı gizemli ve belki de kutsal duyguydu. Sevgili Sears. Sevgili Lewis. Sevgili David. Sevgili, tanıyamadığım, John. Ve sevgili Ricky ve Stella ve sevgili Peter. Sevgili kardeşler, sevgili insanoğlu.

"Arabası paramparça olan bir adam için fena halde mutlu görünüyorsun," dedi görevli.

"Evet," dedi Don. "Evet, mutluyum. Nedenini sorma."

That Unbearable.
Nameless Terror.
It Has a Name Now...
GHOST STORY
PETER STRAUB
Author of THE THROAT
POCKET BOOKS

Peter
STRAUB
Ghost story
thriller fantastique
Fleuve
Noir

İTHAKİ · ROMAN

HAYALET HİKÂYESİ

Peter Straub

Herkes bazen korkmuştur.
Herkes kalbinin etrafına sarılı soğuk bir el gibi hissetmiştir korkuyu. Herkes korkmuştur.
Ama hiç kimse, doğaüstü bir günaha karşı cevap arayan doğaüstü bir güç tarafından ziyaret edilen ve bir Hayalet Hikâyesi'ni yaşamak için karanlığın şeytani kalbinde mahkum olan Milburn'ün dehşete kapılmış kadın ve erkekleri kadar korkmamıştır.

"Dehşet çoğaldıkça çoğalıyor."

Stephen King

"Şimdiye kadar okuduğum en korkutucu romanlardan biri… Straub çok iyi bir iş çıkarmış."

Barbara Bannon, *Publishers Weekly*

"Okuduğum ilk gece kötü rüyalar görmeme neden oldu… Shirley Jackson'ın *Perili Ev*'inden bu yana türünün en iyi örneği."

Peter S. Prescott, *Newsweek*

Edebiyat

ISBN 978-975-273-430-2
www.ithaki.com.tr
9 789752 734302

ithaki